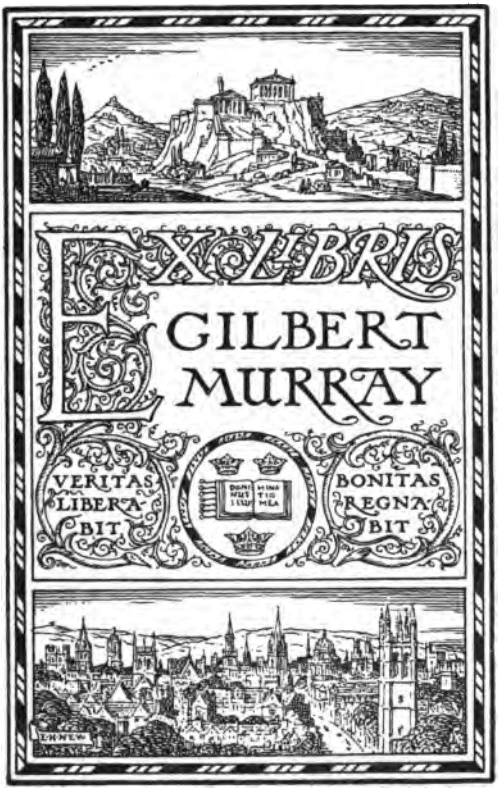

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS
LIBERABIT
BONITAS
REGNABIT

EURIPIDIS

TRAGOEDIAE

ET

FRAGMENTA.

VIII

RECENSUIT

INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT

SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS

PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS OCTAVUS.

LIPSIAE

APUD IOA. AUG. GOTTLOB WEIGEL

MDCCCXXIV.

NOTAE IN RHESUM.

Argum. v. 1. scribe παῖς μὲν ἦν, ut est in Ald. ἦν male omisit Barnes. et hinc Musgrav. Havn. Ῥῆσος μὲν ἦν Στρ. τοῦ ποταμοῦ καὶ Τερψ. μιᾶς τῶν Μουσῶν παῖς.

V. 2. παραγίγνεται recte Ald.

V. 3. τῶν ante Τρώων Barnes. de suo addidit.

V. 4. 5. Havn. ὑποθεμένοις. μέγαν γὰρ ἔσεσθαι κίνδυνον ἐκ τούτου, omissis verbis τοῖς Ἕλλησι.

V. 6. Scribe ἀνείλετο, ut est in Ald. Verba ὡς ἐν παρόδῳ — Δόλωνος addidi e Flor. A. 1. 2. In iisdem sequentia eo ordine leguntur, quem exhibui, quum in Ald. prius legerentur illa: Τὸ δὲ δρᾶμα — ὁμολογεῖ tum Ἡ σκηνὴ κ. τ. λ.

V. 8. 9. om. Havn.

V. 10. Havn. Τοῦτο τὸ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, Εὐριπίδου δὲ μὴ εἶναι.

V. 12. Havn. ἀναγέγραπται. Mox Barnes. male τὰ μετάρσια δή.

V. 14. Haec et sequentia primus e Flor. A. protulit Valck. diatr. p. 89 sq. Eadem, teste Musgravio, sunt in MSS. Parisiensibus, etiam in Havn. et in Vaticano nr. 407. Vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. Praef. p. XVIII.

Ib. Havn. πρόλ. δὲ ἐν αὐτῷ φέρ. et ἐκτιθείς pro ἐπιτιθείς.

V. 17. Havn. om. καί et pro φέρεται habet φαίνεται.

V. 18. Havn. τῶν ὑποκριτῶν τινές.

V. 19. Flor. A. ὦ τὸν μεγ. Z. Ἀλμ (sic) τέκος, quod in calce libri Vossius emendavit, prout edidit Valcken. ἄλκιμον, ut est in Vatic. et Havn. Idem monuit esse haec verba Iunonis Minervam ad auxilium Argivis ferendum cohortantis. vid. Schol. Il. κ', 435.

V. 22. Flor. A. *ἀρχαίων.*

V. 23. Flor. A. *ἐν μάχῃ δορός.* Vatic. *ἐν μαχη* sine accentu, et *ι* subscr. et sine *δορός.* Havn. *ἐν μακρῷ.* in marg. coni. *ἐν ἀκμῇ,* Valcken. *ἐν μάχῃ.*

V. 24. Flor. Vatic. *βιαίας.* Valck. *βιαίᾳ γ'* Ἐ. Havn. habet *βιαίᾳ*, sed sine *γ'*.

V. 25. Havn. *οὐκ ἔνεστι* pro *οὐδέν ἐστι.* Idem omittit *ἄλγιον*, pro quo in Flor. est *ἄλγον*, et pro *βάρος* habet, *βάρβαρος.*

V. 26. Havn. *ἐξ ὅτ' ἐκρ.* Idem *ἔκρινε*, ut Valck. emendavit lectionem Flor. Vatic. *ἔκρινα.* Flor. *Ἀλέξανδρον*, Havn. *ἄλεξαι.* Emendavit Valck. Vatic. *Ἀλέξανδρον.*

V. 27. *προσήκειν* Flor. Vatic. et Havn.

V. 28. *Ἀθηνᾶ* Flor. Vatic. et Havn. Tum *φίλται' ἐμοί θ' ἑών.* *φίλται'* etiam Havn. Correxit Valcken.

V. 30. *τὴν Πριάμου* Havn. *ἐκτετριμμένον* Flor. Correxit Vossius.

Praeter hoc aliud argumentum est in Havn. his verbis scriptum.

Ἕκτωρ τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ κοιτῶν ἀκούσας αὐτοὺς πυρκαίειν, εὐλαβήθη μὴ φύγωσιν. ἐξοπλίζειν δὲ διεγνωκὼς τὰς δυνάμεις μετενόησεν Αἰνείου συμβουλεύσαντος ἡσυχάζειν, κατάσκοπον δὲ πέμψαντας δι' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν ἱστορῆσαι. Δόλωνα δὲ πρὸς τὴν χρείαν ὑπακούσαντα ἐκπέμπεσθαι. καὶ τόπον εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφώρισεν αὐτῷ. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσέα καὶ Δόλωνα μὲν ἀνῃρηκότες, ἐπὶ δὲ τὴν Ἕκτορος κοίτην ἐλθόντες πάλιν ὑπέστρεφον οὐχ εὑρόντες τὸν στρατηγόν. οὓς Ἀθηνᾶ ἐπιφανεῖσα κατέσχεν. καὶ τὸν μὲν Ἕκτορα ἐκέλευσε μὴ ζητεῖν, Ῥῆσον δὲ ἀναιρεῖν ἐκέλευσε. τὸν γὰρ ἐκ τούτου κίνδυνον μείζονα ἔσεσθαι ἐὰν βιώσῃ. τούτων δὲ ἐπιφανεὶς Ἀλέξανδρος ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς ὡς δῆθεν ὑπὸ Ἀφροδίτης ἄπρακτος ὑπέστρεφεν· οἱ δὲ περὶ Διομήδην φονεύσαντες Ῥῆσον ἐχωρίσθησαν. καὶ ἡ συμφορὰ τῶν ἀνῃρημένων καθόλον ἦλθε τὸ στράτευμα.

Rhesum fabulam non esse Euripidis, iis iamdudum argumentis demonstratum est, ut vix de ea quaestione

aliquid dicere attineat. Quo tempore tamen scripta esse videatur, quaeri potest. Hermannus quidem, quum in diss. de graecae l. dial. p. X. versuum elegantiam, si reliqua quoque, quae in isto carmine singularia sunt, bene perpensa fuissent, monstrare potuisse, neque Athenis eam fabulam scriptam fuisse, nec tam brevi intervallo contingere aetatem Euripidis iudicasset, nuper in elem. doctr. metr. p. 124. ita scripsit: „illum poëtam, qui Rhesum fecit, quem Euripide aliquanto recentiorem esse non dubium est, trimetros fecisse videmus elegantissimos, planeque ab ista negligentia" (solutionis longarum syllabarum)" puros. Ex quo mihi videor iure posse colligere, non eum ex recentioribus illis Atheniensium tragicis esse, sed multo post vixisse, quum Alexandrini, ut Sositheus et Lycophron, Atticorum tragoediam, grammatica subtilitate limatiores, quam fecundi ubertate poëtica, imitari atque ex oblivione resuscitare conarentur." Cui iudicio quominus subscribam, plura sunt, quae me impediant. Primum enim, quod pro fundamento ratiocinationis ponitur, poetam illum Euripide aliquanto recentiorem fuisse, id non ita certum est, ut omnis de ea re quaestio supervacanea sit. Deinde non e trimetrorum modo elegantia, sed reliquis omnibus quae in carmine insunt, compositis et comparatis, imprimis ex universa dictionis indole, utrum poëta ille Euripidi aequalis vel adeo antiquior sit, an recentior et ad Alexandrinorum aetatem detrudendus, effici potest. Iam vero Alexandrinorum ingenia eo maxime conspicua sunt, quod in doctrina et grammatica et historica ostentanda, in antiquiorum scriptis ita imitandis, ut non tantum verba et voces, sed etiam res et sententias in sua transfunderent, elaborabant. In nostra fabula etsi multa leguntur ab Euripidis quidem consuetudine aliena, at Aeschylo tamen et Sophocli, nonnulla etiam Homero, usurpata, (Vid. Valcken. diatr. p. 96 sq. Beck. diatr. crit. de Rheso p. 464. 465 sq.) tamen haec ita non quaesita sunt, pleraque tam suo loco posita, ut ea poëtam non ex abditis fontibus hausisse, sed e communi poëtarum sui temporis consuetudine sumsisse dicas; rara sunt ea, quae in hoc uno carmine leguntur, ut προκαινί, ἀποινᾶσθαι; imitationis vero nulla usquam vestigia sunt, nisi forte locu-

tionem τετράπουν μῖμον ἔχων v. 253. ex Eurip. Herc. f. 972. ductam dicas, quae cuique in mentem venire poterat. Quum vero imitatores, in his Alexandrini, in iis subsistere fere soleant, quae iam apud alios invenerunt, noster poëta contra plura novasse videtur, et saepe non incommode, quod facere non solent nisi ii, qui linguam adhuc florentem usu didicerunt, non ii, qui eam ex aliorum scriptis didicerunt, imprimis in melicis ita nonnunquam, ut ita dicam, sui et iuris et ingenii est, ut apud nonnullos in nimiae audaciae et tumoris crimen incurrerit. In melicis vero ea etiam est metrorum et facilitas et simplicitas, ut hoc quidem in genere cum Aeschylo comparari queat. His igitur de causis credere non possum poetam Rhesi Alexandrinorum aetate vixisse, sed eum ad tempus florentis et linguae et scenae Atticorum referendum puto, ut in descriptione carminis vix mediocrem poetam — nam quo iure illis temporibus non nisi Pindaros, Aeschylos, Sophocles, Euripides exstitisse dicas? — sic versuum pangendorum et dictionis poeticae non contemnendum artificem *). Accedit, quod argumenti auctor in didascaliis fabulam Euripidi tribui dicit, didascaliarum vero doctissimi et gravissimi auctores fuerunt Aristoteles, Eratosthenes, Callimachus, Aristophanes Byzantius, Aristarchus, Crates alii. vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 288. Harles. Quos quomodo credibile est fabulam sua aetate vel paulo ante scriptam ad Euripidem auctorem referre potuisse? Itaque nihil restat, nisi ut vel auctorem argumenti mentitum esse dicamus, vel auctorem fabulae diu ante Alexandrinorum tempora vixisse.

Multa praeterea dici possunt, quibus hanc fabulam satis antiquam esse demonstretur. Quum enim prologus desit, — quem quibus argumentis periisse ostendere velit Beck. in diss. crit. §. 2. not. 7. et p. 457. 459. non intelligo — ex hoc suspicari aliquis possit, auctorem fabulae Euripide antiquiorem vel aequalem certe esse; quamquam qui post aliquem vixit, in eodem genere elaborans, non necessario illius exemplum sequi debet. Quod vero duo prologi ferebantur, ut est in

*) Contra auctorem Rhesi in graeca lingua non valde exercitatum fuisse iudicat Beck. l. c. p. 464.

argumento — quod ipsum documento esse potest, neutrum ab ipso poëta scriptum esse, — ex eo coniicias, florente adhuc scena Attica fabulam scriptam et vero etiam actam esse, quum vix quisquam operam in eo ponat, quod nullius usus futurum videt. Orphei et Musaei de Atheniensibus merita commemorat Musa v. 938 sqq. ex quo coniicias, hanc fabulam scriptam esse, si non ad sacra Orphica commendanda, eo saltem tempore, quo τῶν Ὀρφεοτελεστῶν superstitio Athenis praecipue vigebat, id est, Euripidis et Platonis aevo. Vid. ad Hippol. 950. Sed haec incertiora sunt, quam ut iis quidquam effici possit; quamquam collecta aliquid ponderis habitura sunt: hoc saltem demonstrant, nihil continere fabulam, quod ab antiquis temporibus abhorreat.

V. 2. βασιλέων Ald. rell. βασιλέως Par. G. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ut coniecerat Heath.

V. 3. Ald. rell. ἢ τευχ. Flor. 2. 10. ἢ τευχ. Herv. 2. Brub. Canter. rell. εἰ τευχ. Legitima constructio esset ἢν δέξηται. Sed cogitatur simul εἴθε δέξαιτο, ut duo membra in unum confusa sint. Similiter ἢ δέξαιτο, puncto post βασιλέως posito, esset: ἢ δέξαιτο ἂν — εἴθε δέξαιτο — κλῄδονα; Sed hoc coactum. — Flor. 1. τευχοφόρον.

V. 4. Havn. κλυδόνα.

V. 5. φρουρὰν Ald. rell. φυλακὴν Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 6. Ald. rell. πάσης στρατιᾶς, | πόλεως Τροίας προκάθηνται. Pro πόλεως Par. G. βασιλέως. Sed verba πόλεως Τροίας om. Flor. A. 10. Havn. Contra Bothius verba πάσης στρατιᾶς delenda censet: nam πάσης superfluum, στρατιᾶς ad φρουρὰν adscriptum esse explicandi causa. κάθηνται pro προκάθηνται Flor. 1.

V. 7. auctore Valcken. diatr. p. 92. addidit Musgrav. e Flor. A. Par. G. Eumdem habent Flor. 10. Havn. Vict. hic cum v. l. γρ. ὀρθοῦ κεφαλὸν (sic).

V. 8. βλεφάρων ἕδραν pro βλέφαρα, ut infra 550 ὄμματος ἕδραν pro ὄμμα. Alio sensu λύειν βλέφαρα accipiendum videtur apud Soph. Antig. 1302. *remisit palpebras*, quae antea intentae erant; quod faciunt moribundi. Sic μέλη λύεσθαι dicitur. Γοργωπὸν glossam Hesych. hinc sumtam esse non credo.

V. 10. Ἕκτορ Ald. Herv. 1. 2. Brub. Ἕκτωρ Cant. Barn. Musgr. Ἕκτορα Flor. 1. 2. Vict.

V. 11. Ald. rell. τίς ὅδ' ὦ φίλος εἶ; φθέγγου τὶς ἀνήρ. Herv. 2. Brub. τίς ἀνήρ. Flor. A. 10. τίς ὅδ' ἢ φίλιος φθόγγος τίς ἀνήρ, quod reponi iussit Valcken. diatr. p. 93. not. ἡ in ἢ mutato. Eamdem scripturam habet Havn. sed ἤ pro ἡ vel ἦ. MS. citatus Andr. Schotto Obss. poët. XI. 24. τὶς ὅδ' ἢ φίλοι φθέγγος τίς ἀνήρ. φθέγγος τις etiam Paris. E. φθέγγ' ὅστις ἀνήρ Par. G. Flor. 1. 2. in ceteris ii cum Aldina convenientes. Harl. τίς ὅδ' εἶ φίλος φθέγμ' ὅστις ἀνήρ. E Victor. notatum ὦ φίλιος εἶ φθόγγου. et φθέγγ' ὅστις.

V. 12. Sic recte distinxit Valck. pro τί τὸ σῆμα θροεῖ. E Flor. A. et 10. nihil enotatum. Sed θρόει Havn.

V. 13. ἡμετέρας Ald. rell. ἁμέρας Flor. A. ἁμετέρας Flor. 10.

V. 14. πλάθουσ'. Vid. Brunck. ad Hec. 880.

V. 15. Dele signum interrogandi post στρατιᾶς ex errore typothetae ortum.

V. 17. λόχος pro δόλος Flor. A. Havn. οὐκ pro οὐκέτι Flor. 1. 2.

V. 18. Flor. 1. 2. ἔστι σύ. ἤδη in fine om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. Pro eo ἔτι Vict. Pro προλιπών Herv. 2. προλιπῶν, Brub. πολιτῶν.

V. 22. πανόπλοις Flor. 10.

V. 23 — 33. 41 — 51. antistrophica esse vidit Musgrav.

V. 23. Flor. 1. 2. Ἕκτωρ.

V. 25. ὄτρυνον Flor. A. Havn. Bis haec verba habet Flor. βᾶθι πρὸς εὐνάς ὄτρυνον ἔγχος | ὄτρυνον ἔγχος — — bis etiam Flor. 10. ὄτρυν' ἔγχος. Musgrav. recepit ὄτρυνον, recte: ὄτρυνον ἔγχ. est diiambus, cui respondet in antistr. diiambus διιπετῆ.

V. 27. τοὺς ἵππους Ald. rell. τοὺς om. Flor. 1. 2. 10. Havn. Praeterea Flor. A. 10. ψαλίους. In Flor. A. an τούς desit, non annotatum.

V. 28. δ' post τίς om. Flor. 1. 2. 10. Havn.

V. 29. Flor. A. Havn. Vict. *Εὐρώτας*. Herv. 1. 2. Brub. *ἀγών*. Hanc et sq. v. citat. Eustath. ad Dionys. Per. 270.

V. 31. *μούναρχοι* Ald. rell. *μόναρχοι* Flor. A. 1. 2. 10. Havn. Vict. et *γυμνήτων*.

V. 32. *δὲ φρυγῶν* Flor. A. 10.

V. 33. Flor. 10. *νεβραῖς*. Flor. 2. Vict. *τό* ^γε^ *ξα νευραῖς* (sic). *Κερόδετα τόξα* hinc sumta esse ab Hesychio monuit Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 33.

V. 35. *θρασύνεις* Ald. rell. *θαρσύνεις* Flor. A. 1. 2. 10. Vict.

V. 36. Havn. *παντός* pro *Πανός*. Post *ἀλλ' ἤ* alterum membrum omissum videtur, *ἢ ἡμῖν ἐνοχλεῖν βούλει*. Melius tamen cum Bothio legeretur *ἀλλ' ἦ*, at non ut sit pro *sed profecto*, sed *an vero*, cum interrogationis nota post *στρατιάν*; Vid. Monk. ad Hipp. 936.

V. 39. *πολλάς* Flor. 1.

V. 40. Flor. A. *τρανές*. (*τρανῶς* sec. Valck. diatr. p. 102.) *γε*, quod Ald. rell. habent post *οὐδέν*, omittunt omnes MSS Musgrav. Flor. A. 1. 2. 10. Havn.

V. 41. *πῦρ αἴθει* Flor. A. Vict. quod praefert Valck. diatr. p. 102. et ad Herod. p. 343. nam *πυραίθειν* primam corripit. vid. v. 78. Pro *Ἀργόλας* Flor. 1. 2. Vict. *ἀργέλας*, Havn. *ἀργέλαος*.

V. 42. *ἀνόρφναν* Flor. 1. *ναῶν* Flor. 1. 2. Vict. Havn. in Vict. annotatum: al. *νεῶν πυρσοῖσι σταθμά*. *πυρσοῖ σταθμά* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Barn. *πυρσοῖσι* Flor. A. 1. 2. 10. quod quomodo metro convenientius dicere potuerit Musgrav. non assequor.

V. 44. Ald. Herv. 1. *παῖς δ' ἀγαμ*. Herv. 2. *πεζὸς ἀγαμ*. Brub. *πᾶς δ' Ἀγ*. et sic MSS. Steph. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. *Ἀγαμεμνονίαν* e Par. E. Flor. 10. Havn. recepi pro *Ἀγαμεμνονείαν*.

V. 45. *ἐννύχιος σὺν θορύβῳ σκηνάν* Ald. rell. *σύν* om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn.

V. 46. *νεάν τιν'* Ald. rell. et MSS. *νεαράν* scribendum vidit Heath. De *ἵεμαι* prima producta vid. ad Bacch. 584. Dictum videtur pro *ἱέμενοι ἐπὶ νεαρὰν βά-*

ξιν. Notandum vero, et hoc et strophico versu συνάφειαν anapaesticorum violari.

V. 48. στρατὸς Ald. rell. στρατιά Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 49. Ald. rell. Flor. 1. 2. σοὶ γὰρ ὑποπτεύων γε τὸ μέλλον. Flor. A. 10. Vict. Harl. Havn. σοὶ δ' ὑποπτεύων τὸ μέλλον.

V. 50. Ald. rell. ὡς ἂν μήποτε. ἂν om. Flor. 10. Havn.

V. 51. Ald. rell. Flor. 2. τινα μέμψιν ἐς ἡμᾶς εἴπ. Flor. 1. εἰς ἡμᾶς. Flor. A. 10. Harl. Havn. εἰς ἐμ' εἴπῃς. Vict. ἐς ἐμ' εἴπ. Melius strophico suo respondeat versus, si legas: μή ποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμψιν εἴπῃς, ut scribendum coniecit Bothius; quo vitabitur etiam anapaestus dactylo subiectus. Vid. ad Hipp. 1355.

V. 52. Chorus ἀγγέλλει φόβον ex sua sententia, *rem sibi plenam timoris nunciat*, quamvis non Hectori ita videatur. Hoc versu utitur auctor X. π. 1801.

V. 53. Recte Elmsl. ad Med. 207. scribi vult ἄνδρες, ut scripsi v. 93.

V. 54. Ald. rell. φυγεῖν μέλλ. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. φυγῇ μ. MSS. Steph. φυγὴν μ. αἵρεσθαι φυγὴν legitur infra v. 126.

V. 55. σημαίνει pro σαίνει Flor. A. 10.

V. 56. Flor. A. εὐτυχοῦντες. ὅςτις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας θοίνης λέοντα dictum est pro ὅςτις μ' εὐτ. ἐνόσφισας νίκης, ὥςπερ θοίνης λέοντα, e notissima poetarum, imprimis lyricorum, figura, qua id quod comparationi inservit et id quod cum ea re comparatur, commiscentur; nec est cur cum Bothio μ' deleamus. Notum est Horatianum *Rusticus exspectat, dum defluat amnis*; sed sic accipiendus videtur locus Pind. Nem. 1, 34. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον pro λελ. δὲ ἐσθλοὺς ἐναντιοῦσθαι μεμφομένοις, ὥςπερ ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον.

V. 57. Flor. A. θοίνε et Ἀργεῖον.

V. 58. Blomfield. ad Aesch. Pers. 54. sine dubio legendum dicit φύρδην.

V. 64. χρῆσθαι τις εὐτυχεῖν Flor. A.

V. 65. μοι καὶ Flor. A. Havn. με οἱ καὶ Flor. 1. 2.

V. 66. Flor. 10. Havn. μάντης ἔφασαν. Flor. A. Vict. μάντεις ἔφησαν, tum εἶναι pro μεῖναι Flor. 1. 2. Vict.

V. 68. θυοσκόων Flor. 10. Havn.

V. 72. νεῶν Flor. A. Havn.

V. 73. Par. E. ταραχθείς.

V. 74. Flor. A. δεομένοις λελειμμένοι. Flor. 10. δέσμιοι λελημμένοι, ut correxit Valck. e diatr. p. 102.

V. 75. γᾶν πονεῖν Flor. A. γαπονεῖν Flor. 10. πονεῖν Flor. 1. Probabile est Tragicos γαπόνος, γαπονεῖν dixisse. Vid. ad Suppl. 420. ubi tamen minus considerate de forma vocis disputavi.

V. 76. Flor. 1. Ἕκτωρ.

V. 77. ἄνδρες hic etiam scribendum videtur.

V. 78. Flor. A. τί γάρ.

V. 79. Ald. rell. ἐμοὶ φρενί. Flor. A. 1. 2. 10. Harl. Havn. ἐμῇ φρενί. ut iam Barnes. in marg.

V. 80. πάντ' ἂν φαβηθείς ἴσθι, i. e. ἴσθι ὅτι πάντα ἂν φοβηθείης, εἰ τόδε δειμαίνεις. Havn. φοβηθῇς.

V. 82. Cod. Regius antiquior apud Brunck. ad Hec. 114. ἔπαισον.

V. 83. frigidus videtur Musgravio, itaque corrigit Ἐν ταῦτα πράξας καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκ. Minus recte: nam in σὺ ταῦτ' ἔπραξας vis est sententiae.

V. 84. χέρας Flor. 1. 2. Vict.

V. 85. Quod Reisk. et Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 430. coniecerunt, ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπ. π. id ipsum est in Havn. et καὶ est etiam in Ald. rell. deletum a Barnesio.

V. 87. Flor. 1. Ἕκτωρ. In Havn. distinctum Ἕκτορ· τί χρῆμα; νύκτεροι κ. τ. λ.

V. 89. deest in Flor. 1.

V. 90. πυκάζου Flor. 10. Havn. quod praeferendum videtur. Ald. rell. δέμας τὸ σόν. Flor. A. 10. Vict. Havn. δέμας σέθεν. Vid. Valck. ad Phoen. 731.

V. 94. τί τοῦδ' ἂν εἴπ. Ald. rell. τῶνδ' pro τοῦδ' Flor. A. Havn. Vict. quod minus probabile est a librario profectum esse, quam τῦδ? Flor. 1. 2. τί δ' ἂν εἴπ.

V. 96. Flor. A. 10. κἀμοὶ δοκ. — μένειν Ald. μενεῖν coniecit Aem. Port. probatum Heathio recepit Musgrav. ἐς αὔριον divisim Flor. A. Havn.

V. 97. Ald. rell. ἐκκαίαντες. Havn. ἐκκείαντες. Tres Pariss. Flor. 1. 2. 10. ἐκκέαντες. Vid. Pierson. ad Moer. p. 231. Tum πῦρ pro πυρσ' Flor. A. Vict. Havn.

V. 98. Ald. rell. ἀφορμῶσι γρ. Flor. 1. 2. 10. ἀφόρμησον (1. etiam τῶνδ') γρ. Vatic. apud Schott. Obss. hum. p. 90. ἀφόρμησεν Flor. A. Havn. Vict. tres Pariss. ἀφορμῆσειν. Vid. Valck. ad Phoen. 731.

V. 99. Flor. A. ὥς τις pro ὥς τί. Ald. rell. Flor. A. 10. ὁπλίζῃ χέρα. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. ὁπλίζεις, in quo vestigium antiquae scripturae deprehendere mihi videor. Iidem Codd. cum Flor. A. Par. G. Harl. Havn. χέρας.

V. 100. deest in Flor. 1.

V. 105. Stob. p. 360. Gesn. p. 205. Grot. σύμβουλος pro εὔβουλος. Ad δρᾶσαι χερί ex εὔβουλος supplendum εὖ πεφυκώς, ἱκανός sim. fere ut Orest. 706. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν, τἄλλ' οὐδέν.

V. 106. ὡὑτός Ald. rell. Havn. ὡυτός Pariss. duo apud Brunck. ad Hec. 293. Florr. tres, Vict. αὑτός. Vid. Add. notis in Hippol. p. 502. — ἐπίσταμαι Flor. 1. Pro βροτῶν in Stobaeo est ἀνήρ, ubi Valcken. in exemplo meo variam lect. e MS. A. et Trinc. annotavit χερί. E Flor. A. notatum: „βροτὴν] φωτός, sed corr. in V."

V. 107. Flor. 10. πρόςκηται κακὸν γέρας.

V. 108. Codd. et edd. Stob. σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ β. κ. Sed auctor X. π. 2373. ἄλλῳ δ' ἄλλο δίδοται γέρας, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖςδε δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι, unde Valcken. diatr. p. 98 sq. not. hic quoque σοὶ μὲν -- τοῖσδε (non τοῖς δὲ) β. κ. legendum esse suspicabatur post Stephanum. Scribendum vero erat τοῖς δέ, nec dubitare debebat Beck. in diatr. p. 461. not. 2. an Tragici in oppositione, οἱ δέ dixissent. At cur librarios vulgatam scripturam mutasse dicas? Alia exempla talis constructionis dedi Gramm. gr. §. 535. p. 771.

V. 109. ἐξήρθης φεύγειν Ἀχ. *animo elatus es, ut crederes fugere Graecos.* Elegans tamen est Musgravii coniectura φλέγειν Ἀχ.

V. 113. Flor. A. κυρῆσαι.

V. 115. νικώμενος μέν. Respondet νικῶν δ' v. 119. quod propter Bothium monendum erat, qui μέν nullam hic vim habere dicit. τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν Ald. rell. soloece, si pro *non redibis* accipitur; sin est pro δέδοικα μὴ μόλῃς, sensui adversatur; neque enim suspicatur Aeneas, in urbem rediturum esse Hectorem, sed contrarium, eum non esse rediturum, quod est μὴ οὐ μόλῃς. Vid. Herrmann. ad Viger. p. 797. Gramm. gr. §. 516. not. 2. Itaque μὴ οὐ μόλῃς scripsi. Valcken. ad Phoen. 732. coni. τῇδε μὴ μ. πάλιν, τῇδε pro δεῦρο accepto, quia Troiani castra non in urbe, sed ad navale Graecorum metati essent. Quam coniecturam etsi verisimilem vocat Heath. monet tamen, urbem in conspectu fuisse. Nec τῇδε pro δεῦρο unquam dici credo.

V. 116. περάσει - στρατός Ald. rell. περάσῃ Flor. A. περάσεις Pariss. E. G. Flor. 2. Vict. ut edidit Musgrav. — ἐν τροπῇ στρατός Ald. rell. ἐν τρ. δορός Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 118. ἄρα Havn. Vict. Notandum autem ἢν ἄρα μή pro ἢν μὴ ἄρα, sicut alibi dicitur εἰ μὴ ἄρα. Pro χνόας Flor. A. 10. χρόας, in hoc supra scripto νύ.

V. 120. σ' om. Flor. A.

V. 122. Ald. rell. αἴθων γὰρ ἀνήρ. Flor. A. teste Valcken. ad Phoen. 731. αἴθων γὰρ ὠνήρ. In apographo Hamburg. nihil enotatum est. Tum πεπύρωται Flor. A. 10. Ex iisdem est θράσει pro χερί.

V. 124. ἐκ πόνων ὀρ. Flor. A. 10. Havn.

V. 126. φυγῇ Ald. rell. φυγήν est e coni. H. Stephani.

V. 128. Parr. E. G. Harl. Flor. 1. 2. Vict. εἰ δ' ὥς δόλον τιν'.

V. 129. Flor. A. Havn. κατασκόπους.

V. 130. Flor. 10. τήνδ' ἔχω προθυμίαν ἄναξ. duabus

lectionibus confusis: nam in Flor. A. est tantum τήνδ' ἔχω προθυμίαν, omisso ἄναξ.

V. 131. Libri μετατιθέμενος. μεταθέμενος est e coniectura Musgravii, probata Brunckio ad Hippol. 847. et sic Havn.

V. 134. Flor. 1. ταχυβάτων. Flor. A. κατόπταν.

V. 135. Havn. ὅθι ποτ'. Brunckii emendationes memorare nil attinet, de quibus recte iudicat Seidler. de verss. dochm. p. 61.

V. 136. Inter duos dochmios iambus medius interiectus est -ρα ναυ- Pro ἀντίπρωρα Flor. 1. 2. ἀντίπρωνα, 10. ἀντιπρῶρα.

V. 137. Flor. A. νικᾷ γ'. Hinc Lenting. p. 73. νίκα γ', ut δρᾶ γε Iphig. A. 817. (806.)

V. 139. Flor. 1. κοινῇ τ' ἀκούσας. Havn. κινεῖτ' ἀκ. — Flor. 10. νυκτέρας.

V. 142. Ald. rell. σὺ πάντ' ἀκ. Flor. A. 10. σύμπαντ' ἀκ. quod aptius videtur, quia nulla vis inest in pron. σύ. — Tum Flor. 10. Havn. λόγους, quod vix potest a librario profectum esse, a quo λόγον ob praecedens πάντα potius exspectes. Si λόγους verum est, σύ πάντ' (neutr. plur.) ἀκούσει ad nuntium de hostium apparatibus afferendum spectat, παρὼν εἴσει λόγους ad consultationes ducum de iis quae facienda sunt.

V. 144. παραδόκει Flor. 2. Cum καραδόκει cogitandum censeo τὰ παραγγελλόμενα, non iungendum cum ὡς οὐ μενοῦντά με: nam nondum inveni locum, ubi καραδοκεῖν cum accusativo personae construeretur; ubique enim exspectationem *rei* incerti eventus significat. Itaque nec προσδοκῶν καραδόκει per abundantiam quandam dictum puto pro προσδόκα.

V. 145. προσμίξων Flor. 1.

V. 146. στρατῷ Flor. A. Havn. quod probat Lenting. p. 73. conferri iubens v. 572. 574. Et hoc mihi quoque verum videtur.

V. 148. Recte Ald. rell. σὺν σοὶ δέ μ'.

V. 149. ἐν λόγῳ Ald. rell. ἐν λόχῳ codd. duo Pariss. apud Hardion. *hist. de l'Acad. des inscr.* T. V. p. 70. Flor. 1. 2. Vict. Illud probant Valck. ad Herod. III. 120.

viros praestantes intelligens, Küster. ad Arist. Ach. 512. vertens, *qui huic sermoni intersunt*, et Musgrav. hoc Heath. ἐν λόχῳ interpretans *in hac cohorte*, et Valcken. diatrib. p. 100. Mihi Küsteri interpretatio aptissima videtur. Auctor X. π. 1928. τίς δῆτα φίλων, αἳ πάρεισιν ἐνθάδε, Θέλει. — —

V. 151. τίς ἂν γένοιτό γ' ὥσδε γῆς Flor. A. unde Valck. diatr. p. 102. ὧδε γῆς εὐεργέτης, *quis tanto beneficio patriam mactabit?*

V. 152. Duo Codd. Reg. ap. Brunck. ad Eurip. Phoen. 462. τί φησιν, quod praefert Brunck. Iidem οὔτι πάντ', cum Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 154. Flor. 1. πρὸς γαίας.

V. 157. Flor. A. τοῦτον pro τούτοις.

V. 160. δίς τοσοῦτ' ἔθ. Ald. rell. δὶς τόσῳ σ' ἔθ. Flor. A. 1. 2. 10. δὶς τόσως Par. G. Harl. Vict. Havn. Elmslei. ad Soph. Oed. T. p. 734. legendum censet νῦν δὶς τόσῳ τέθεικας, nescio cur aoristo ἔθηκας offensus.

V. 161. Havn. πονεῖν μὲν χρή.

V. 166. πολυόχου Ald. rell. Par. E. G. Flor. 2. Vict. πολιόχου Harl. Flor. 10. πολιούχου Havn. πολιχοῦ Flor. 1. πολυόχλου est ex emendatione Reiskii et Valcken. ad Phoen. 543. πολύοχλος τυραννίς est ἡ πολὺν ὄχλον παρέχουσα. Praeterea Flor. 1. σῶν pro σῆς. In Flor. A. totus versus deest.

V. 169. Ald. rell. χρυσὸς γάρ ἐστιν. χρυσ. πάρεστιν emendavit Scaliger. et sic Flor. A. 10. Vict. Havn. — αἰτήσῃ Havn.

V. 170. Lenting. coni. οὐ σπανίζομεν βίου, „melioribus numeris, ne eiusdem dipodiae partes in eundem sonum exeant, quod Tragici quantum poterant, cavebant.“ et sic Flor. 10.

V. 171. Flor. A. 10. Ἴλιον, quae nominis forma apud Tragicos usitatior.

V. 174. χέρα Flor. 10. Havn.

V. 175. Flor. A. Οὐ μὴν Ἰλεόν γε παῖδ' ἐξαιτεῖτε (vel ἐξαιτῆτε) λαβεῖν. Flor. 10. οὐ μὴν τὸν Ὀϊλέως γε παῖδ' ἐξαιτεῖς λ. Havn. τὸν ἠλέως παῖδα μ' ἐξαιτῇ λ. Ὀϊλέως etiam Ald. rell. Recte Lenting. e lect cod. Flor.

οὖ μὴν τὸν Ὀϊλέως γέ μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν; deleta voce παῖδα. Alc. 621. οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;

V. 177. Havn. Vict. ζῶντα ποινᾶσθαι. Flor. 1. ζῶντ' ἀπειν.ᾶσθαι. ἀποινᾶσθαι Bothius recte interpretatur *se redimere*, ut iam Reisk. et Heath. acceperant.

V. 179. καὶ μὴν λαφύρων γ' αὐτὸς αἱρήσῃ λαβὼν Flor. A. 10. unde γ' recipiendum videtur. αἱρήσει Havn.

V. 180. πρὸς δόμοις Ald. rell. πρὸς δόμους Flor. A. 1. 2. 10. Havn. δόμους (οις) Vict.

V. 181. Flor. A. τοῦδέ μ' ἠτήσῃ. Flor. 10. Havn. τῶν δέ μ' αἰτήσῃ.

V. 182. μολεῖν pro πονεῖν Flor. A. 10.

V. 184. Flor. A. ἐρῶντί σ' ἀντ. Flor. 2. Vict. ἐρῶντί τ' ἀντ.

V. 191. 2. κάλλιστον et δέχεσθαι om. Flor. A. et v. 193. 4. μυρί et τέρψῃ.

V. 195. Flor. 1. 2. μέγας μὲν ἀγών.

V. 198. Flor. 1. 2. μεγάλα δέ.

V. 199. Ald. rell. τάδε θεόθεν. Seidler de verss. dochm. p. 61. scribendum monuit τὰ θεόθεν. Flor. A. ἐπὶ τῷ pro ἐπιδέτω.

V. 200. Legebatur ἀνδράσι. ἀνδράσιν iam Seidler. l. c. qui sensum etiam loci recte explicavit. τέλεα Flor. A. 10. Havn.

V. 201. δ' om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. ἐς pro εἰς Havn.

V. 203. Ald. rell. κεῖθεν δ' ἐφήσω. Flor. A. 10. κἀκεῖθεν ἥσω Havn. κακεῖθεν οἴσω.

V. 204. Ald. rell. ἐπεὶ τίν' ἄλλην. Flor. 1. 2. Vict. duo MSS. apud Musgr. εἴπ' ἢ τίν' ἄλλην. Hinc confirmatur Piersoni coniectura Veris. p. 82. corrigentis εἴπ' εἴ τίν' ἄλλην.

V. 205. Ald. rell. κλεπτικοῖς. Flor. 10. κλωπτικοῖς. Havn. κλοπικοῖς. Flor. A. κλωπικοῖς.

V. 207. Ald. rell. τοῦδε σώματος σφαγή. MSS. Steph. τοῦδε σώματος στολή, commemorato etiam σάγη. Et σάγη habent tres Pariss. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 208. Ald. rell. ἀμφὶ νῶτα θήσομαι. Vict. ἀμφὶ νῶτα ἅψομαι. Flor. A. 10 Havn. ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι. quam scripturam recepit Musgrav. probatam Valcken. diatrib. p. 101. ad Phoen 415. Hunc locum obversatum fuisse Longo 1. p. 15. ed. Vill. dicerem, nisi talia commenta unicuique, etiam non ingeniosissimo, facile in mentem venire possent.

V. 209. Ald. rell. καὶ σχῆμα θηρός. Flor. 1. καὶ χρῆμα θ. Flor. A. 10. Vict. Havn. καὶ χάσμα θ. Tum Flor. A. ἀμφ. ἐμ᾽ ἀτᾷ θήσω κάρᾳ, quod quid sit, intelligitur e Flor. 10. ἀμφ᾽ αὐτῷ (ἐμῷ) θήσω κ.

V. 211. Flor. 1. τετράπου.

V. 212. πολεμίους Flor. A. 10.

V. 213. Flor. 1. τάφοις.

V. 215. Vict. δίβαμος εἶμι.

V. 216. σ᾽ deest in Flor. A.

V. 217. Flor. 10. Havn. φιλητῶν.

V. 218. Flor. A. εὐτυχεῖν σ᾽ ἔστι μόνον. Flor. 10. εὐτ. σε δεῖ μόνον. Havn. εὐτ. μόνον σε χρή.

V. 219. Flor. A. 10. σωθήσομαι δέ.

V. 220. Ald. rell. συμβ. δ᾽ ἔχω σαφές. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. σύμβ. δ᾽ ἔχων σ. quod probat Valck. diatr. p. 103. not. Flor. A. 10. σύμβ. σαφὲς δ᾽ ἔχων.

V. 222. Havn. οὐκ ἀναιμ.

V. 226. ὦ δία Flor. A. 1. 2. Vict. Havn. tres MSS. apud Musgrav. ᾧ δία Flor. 10.

V. 227. δ᾽ om. Flor. A. 10. Havn.

V. 229. Scaliger. πομπεύς, quod receperunt P. Steph. et Barnes.

V. 232. Flor. A. παλαντείμας.

V. 233. Ald. rell. ναυκληρία. Stephan. ναυκληρίας. Barnes. ναυκλήρια. et sic Vict.

V. 234. deest in Flor. A. et 10.

V. 235. Flor. 1. κάμψοι. Flor. 2. κάμψοι. (ει) ει a m. sec. Iph. A. 151. est ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας.

V. 236. Flor. 10. πατρὸς ἰλιάδας.

V. 237 sq. Flor. A. 10. φθιάδων οἴκων τότ' ἐπ' ἄντυγα βαίνει (βαίη 10.) Vict. Havn. ἄντυγι. Havn. etiam τότ' ἐπ'. Lectionem τότ' ἐπ' ἄντυγα βαίη recte probat Lenting. p. 74. deleto etiam δ'.

V. 239. Ald. rell. Ἀχαιῶν ἄρα. Par. E. Harl. Flor. 1. 2. Vict. Ἀχαιῶν ἄρῃ. Flor. A. Havn. Ἀχαιὸν ἄρῃ.

V. 240. Flor. A. τὰς ποντίας αἰακίδαν. ποντίας etiam Vict. Havn.

ων

V. 241. δόμων pro δαίμων Flor. A. Vict. δόμον Havn.

V. 242. Ald. Herv. 1. ἐπὶ προ τ' οἴκ. Herv. 2. Brub. Canter. rell. ἐπεί, et sic Codd.

V. 244. σπάνια pro σπάνις Flor. A. 10. Havn. ἢ σπανία. Post ἀγαθῶν notam interrogationis recte addunt Herv. 2. Brub. Cant. rell. Reiskius coni. οὐ σπάνις τῶν ἀγ. quod probat Beck. diatr. de Rheso §. 2. not. 26.

V. 246. Ald. rell. δυσάλιος. quod probat Beck. l. c. navim intelligens, quae, si iactetur tempestate, vix sole collustretur, auferentibus ei paene omnem solis splendorem nubilis. Flor. 10. Havn. δυσάλιον. δυσάνιος est e coniectura Musgr.

V. 247. Ald. rell. σαλεύει. Flor. A. Vict. σαλεύῃ.

V. 248. Flor. A. 10. θράσος. non θάρσος, ut notat Valck. diatr. p. 103. θάρσος est in Ald.

V. 249. Ald. rell. ἐν αἰχμαῖς ποτὶ Μυσῶν. Flor. A. 10. Vict. Havn. ἐν αἰχμᾷ ποτὶ Μυσῶν (μυσὶν Flor. A.) ποτέ MSS. Steph. et Pariss. Musgrav.

V. 250. Havn. ἀτύζει.

V. 252. Flor. 10. οὐτάσεις κλισίαις.

V. 253. Flor. A. τετράπους. Idem ἐπὶ γαία. cui Vossius adscripsit: γαῖαν adscriptum in altero vet. cod. ἐπὶ γαίᾳ Flor. 10. ἐπὶ γαῖαν Vict. una cum altera lectione ἐπὶ γαίας sed circulo circumducto rursus deleta, ut in Flor. 1. sic: ἐπὶ (γαίας) Par. G. etiam et Harl.

β

ἐπὶ γαίας, Havn. ἐπὶ (sic) γαῖαν ἔχων. Hi omnes servant θηρός, quod Ald. habet pro γαίας. θηρός e glossemate ad τετράπουν μῖμον adscripto natum recte censet

Musgrav. *τετράπουν μῖμον ἔχων* i. e. *τετράποδα μιμούμενος* vel *τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος*. ut legitur Hec. 1184. Similiter Herc. f. 972. *μυδροκτύπον μίμημα*, quod tamen non eiusmodi est, ut nostro obversatum esse cum Hermanno ad l. c. dixerim.

V. 254. *Μενέλαον* Flor. 1. 2. Vict.

V. 255. Ald. *Ἀγαμεμνόνειον*. Valck. ad Phoen. p. 64. reponendum monuit — *νιον*. Havn. *Ἀγαμεμνόνειον*.

V. 256. *ἐνέγκοι* Ald. et MSS. *ἐνέγκοιθ'* scribi iussit Musgrav.

V. 257. *ἐς χεῖρας* Flor. A. 10. Havn. Iungo *κακόγαμβρον γόον*, non *Ἀγαμεμνόνιον κρᾶτα κακόγαμβρον*, ut appositio significet id, quod adiecto substantivo efficitur. Vid. ad Phoen. 1353. ad Androm. 291. *κακόγαμβρος γόος* autem est *γόος* (*περὶ*) *κακοῦ γαμβροῦ*. Vid. ad Hipp. 67. Agamemnon autem eadem ratione *γαμβρός* est Helenae, qua apud Sophoclem Creon Oedipi. Vid. Barnes. — *ἐπὶ πῶλον* Ald. rell. *ἐπὶ πτόλιν* Flor. A. Vict. Havn. *ἐπὶ πόλιν* Flor. 10. quod etiam in Vossii Exc. notatum. *ἐπὶ πτόλιν* praefert Valck. diatr. p. 103. vulgatam *ἐπὶ πῶλον* absurdam vocans. Sed nec *ἐπὶ πτόλιν* verum esse potest, quum sequatur, tanquam novum, *ἐπὶ Τροίαν*. *πῶλον* cum Brodaeo intelligo Helenam.

V. 258. Ald. rell. *ἐπὶ τὰν Τροίαν*. Flor. A. Havn. *ἐπὶ γᾶν Τρ.*

V. 259. *στρατιάν* libri. Scripsi *στρατείαν* cum Heathio., *expeditionem mille navium duxit.*

V. 261. Flor. 1. 2. *οἴην* pro *οἷα*. Flor. A. 10. *οἷά σοι μαθεῖν φέρω*.

V. 262. *ἀγρώταις* Flor. 1. 2. Vict. *ἀγρόταις* Havn.

V. 263. *δεσπόταις τευχεσφόροις* Ald. rell. *τευχεφόροις* Havn. *τελεσφόρους* Flor. A. quod recte probat Valck. diatr. p. 103.

V. 265. Flor. A. 10. *ἢ πατρὸς* (Flor. A. *πρὸς*) *θρόνους*.

V. 266. Ald. rell. *οἷς χρὴ γεγωνεῖν εὐτυχοῦντα ποίμνια*. Flor. A. *οἷ χρὴ γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποιμνίων*. Sic etiam Flor. 10. nisi quod is *χρῆν* habet cum Havn. *οἷ* pro *οἷς* Vict. *οὗ* Havn. eadem lectio commemoratur in Vossii Exc. *σ'* post *γεγωνεῖν* addunt etiam duo codd.

Reg. apud Hardion. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. Tandem γεγωνεῖς Harl.

V. 267. λέγεις pro λέγω Par. E. G. Flor. A. 1. 2. Vict. Harl. Havn.

V. 270. Flor. A. δόρι (sec. Lenting. p. 74. δόρυ) βαστάξομεν. Flor. 10. δόρυ. ut coniecit Reisk. contra metrum.

V. 272. ἀρχῆς pro ἀλκῆς Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 273. Ald. rell. σύμμαχός τε τῇ σῇ γῇ. τε om. Flor. 10. σύμμαχός τε τῇδε γῇ MSS. quatuor ap. Musgr. Flor. A. 1. 2. (τῇδε γῇ etiam 10.) Vict. Havn.

V. 276. Flor. A. 10. εἰς Τροίαν. quod probat Valck. diatr. p. 103. not.

V. 277. Ald. rell. δὶς τόσον. MSS. quatuor ap. Musgrav. (in his duo Pariss. Hardionii l. c.) Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. δὶς τόσου.

V. 279. πεδιάδος τ᾽ ἁμ. Ald. rell. τ᾽ ἁμαξήτου Havn. τ᾽ ἁμαξ. Cant. Tandem Barn. θ᾽ ἁμαξ. Harl. πλατείαις πεδιάδος ἁμαξιτοῖς. πλατείαις etiam Flor. 1. 2. Vict. πατρῴας Flor. 10. In Flor. A. deest hic versus.

V. 284. αὐτόῤῥιζον Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. nec hic causa erat, cur unum ρ scriberetur.

V. 286. Flor. 10. στρατὸς ῥέων. Harl. λέγων pro ῥέων.

V. 287. Havn. ἔστιχε et ἵεμεν.

V. 288. π. πρὸς ἄκρας Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 289. Flor. A. πορθμήσων.

V. 291. Flor. 1. 2. ἐδεξάμεθα. Havn. διέστημεν pro μετέστημεν.

V. 292. Havn. ὁδοῦ pro στρατοῦ.

V. 293. προσφθέγμασιν tres Flor. pro -σι.

V. 294. Flor. A. κεκλιμένοι.

V. 296. Flor. A. ἐφίεμεν.

V. 298. Ald. rell. Flor. 2. ἑστῶτ᾽ ἐν ἵπποισι, θρῃκίοις τ᾽ ὀχήμασιν. Flor. 1. ἑ. ἐν ἵπποις θρ. τ᾽ ὀχήμ. ut edidit Barn. Flor. A. ἑστῶθ᾽ ἱππείοισι θρῃκίοις τ᾽ ὄχοις et ἑστῶτα ἐν ἱππείοις θρῃϊκίοις ὄχοις. Prius est etiam in Flor. 10. alterum in Vict. ἑστῶτ᾽ ἐν ἱππείῃσι (οι) θρῃ-

κίοις ὄχοις Havn. quam lectionem e Flor. affert Valck. diatr. p. 103.

V. 299. Flor. A. 10. πλάστιγγι. — Ald. rell. ζυγηφόρων. Flor. A. Vict. Havn. ζυγηφόρον.

V. 300. Flor. A. ἔκλυεν pro ἔκλυε. Idem χρόνος pro χιόνος. Havn. χειμῶνος. Flor. 10. χιόνος δὲ αὐγεστέρων.

V. 301. Flor. A. Vict. Havn. πέλτης pro πέλτη δ'. Tum δίφροις pro τύποις Vict. Havn.

V. 302. γοργὼν δ' Flor. 1. 2. 10. sec. Lenting. etiam Flor. A. Vict. Havn. ὡς ἀπ' αἰγίδος θοᾶς Flor. A. Vict. ἀπ' etiam Flor. 10. non male, si iungas Γοργὰ δ' ὡς ἀπ' αἰγίδος ἐκτύπει φόβον.

V. 305. Flor. 10. ἐν ψήφῳ λόγου.

V. 306. Ald. rell. θέσθαι δυναίμην. Flor. 10. Vict. Havn. θ. δύναι' ἄν. Flor. A. θ. δύν' ἀπ'. Pro ἄπλαστον ὡς Ald. ἄπλατον MSS. tres Musgr. Flor. A. 1. (καὶ ἄπλ.) 2. 10. Vict. Havn. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 25.

V. 308. πομποί τ' ἀτρ. τοξ. Flor. A. 10. πολλοὶ δ' ἀτρ. Flor. 1, 2. Vict. recte. Vid. ad Hipp. 474.

V. 309. Ald. rell. ὁμαρτεῖ. Flor. A. Vict. ὁμαρτῇ. quod probat Valck. diatr. p. 103. Tum Θρ. στολὴν ἔχων Flor. A. 10. Commate interpungendum erat post ἰδεῖν v. 306. ut iungerentur, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν, Πολλοὶ μὲν ἱππ.

V. 313. Flor. A. εὐσταθμῶσι.

V. 314. Flor. A. 10. ἕρπε et τἀγαθά pro τἀγαθόν Ald. τἀγαθά etiam Vict. Havn.

V. 318. ξυμπονοῦσιν Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. et recepit Musgrav. At vid. ad Hec. 250.

V. 319. Ald. rell. ἔφαυσε. Flor. A. ἔθραυε, et ἔθραυσε, in quod incidit etiam H. Steph. et Milton. Vict. Havn. ἔθραυε. Cf. Brunck. ad Arist. Ran. 1089. μέγα πῆν. Flor. 10.

V. 320. Τροίας Ald. rell. Τροία Flor. et Havn. Τροίᾳ Flor. 10. Vict.

V. 321. εἰς δαῖτ' Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. Pro κυνηγέταις Elmslei. ad Heracl. 694. scribendum censet

κυνηγέτης. Sequentem versum spurium iudicat Beck. in diatr. p. 465. not. 4. non satis gravibus de causis.

V. 323. ἔλεξας pro ἀτίζεις Flor. A. 10. quod probat Valck. diatr. p. 103. At ἀτίζεις quomodo a Grammatico proficisci potuit? ἀτίζειν est *nihili facere, contemnere*, ut Il. ύ. 166. Neque vero hi duo vss. inter se pugnant: potest enim aliquis sero auxilio venientem vituperare, eundem tamen accipere, quum tandem venit. Tum κὰπίμορφος Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 325. Ald. rell. Ἴλιον πόλιν. Flor. A. 10. Vict. Havn. πάλαι pro πόλιν.

(τοὐπὶ θυσέλας)

V. 327. Flor. A. 10. θεοῦ σέλας, quod probat Valck. diatr. p. 103.

V. 329. βοήδρομον malebat Valck. diatr. p. 103.

V. 331. ἐλθών pro ὀφθείς Flor. A. His versibus in Havn. praescriptum Χόρος Ἄγγελος et pro Ἕκτωρ v. 335. Χόρος.

V. 332. Flor. A. ἐπεὶ παρῆλθε.

V. 333. Flor. 1. 2. ἱκέτω.

V. 334. Flor. 1. 2. Vict. ἀπώλετο. Huc Beckio diatr. p. 466. not. 2. respexisse videtur Eustath. ad Il. κ'. p. 822. nec iniuria.

V. 335. Flor. A. 10. κυρίως.

V. 336. δ' om. Havn.

V. 337. παρέσται Flor. A. Vict. Havn. πάρεστι Flor. 10.

V. 338. ἃ om. Flor. A. 10.

V. 339. εἶργοι corrigi volebat Reisk. et sic Flor. 10. Vict. εἴργει Flor. A. (εἴργοι sec. Lenting. p. 74.) Havn.

V. 343. Ald. rell. ἐπλάσθης. Tres MSS. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἐπλάθης. — φιλίου πρὸς αὐλάν Ald. rell. φιλίαν V. D. in marg. Ald. apud Musgrav. Φρυγίαν Flor. A. 10. Vict. Havn. quod probat Valck. diatr. p. 103. et edidit Musgr. φιλίαν praefert, Φρυγίαν pro interpretamento habens, Seidler. ad Troad. 243. et Bothius ad h. l.

V. 344. Ald. rell. puncto post αὐλάν posito,

ἀσπαστός ἔπεισε χρόνῳ. Barnes. ἐπεί σε, et sic Vict. Havn.

V. 345. πέτρος Flor. A.

V. 348. Flor. A. Vict. Havn. ἀκράτων.

V. 349. Flor. A. ὑδροειδές.

V. 350. Pro σάν ἐφύτευσεν Flor. A. 10. ἀνεφύτευσεν. Havn. ἀνεφύτευσας.

V. 351. σοι μοι Flor. 1.

V. 353. Ald. rell. διφρεύσων. Flor. A. 10. Vict. Havn. διφρεύων.

V. 354. Havn. ἐλεύθερον.

V. 355. ἰδεῖν pro εἰπεῖν Flor. A. Vict. Havn.

V. 356. E Flor. A. ad hunc v. notatum ἀπλανῶς, pro ἁ παλαιά puto.

V. 357. Flor. A. τάς — πᾶσα μερεύσει. Sic apogr. Hamb. τοὺς προπότας θιάσους ἐρώτων quomodo a tumoris crimine liberem, non habeo; de explicatione tamen non despero. θίασοι ἐρώτων sunt θίασοι ἐρωτικοί, *coetus amantium* inter pocula celebrati, in quibus quia pocula sibi invicem propinant, quod proprium erat τῶν θιασωτῶν, τὸ προπίνειν, id ad θιάσους refertur.

V. 359. Ald. rell. ψάλμασι. E. Canteri coniectura Barnes. edidit ψαλμοῖσι, quod habere videntur tres Florr.

V. 360. ὑποδεξίαις Ald. rell. ὑποδεξίοις Flor. A. ἐπιδεξίαις coni. Musgrav. probante Schaefero ad Lamb. Bos. p. 438.

V. 362. Flor. A. ἀκτάν.

V. 364. δορατί (sic) pro δορί Havn.

V. 365. εἰς οἶκον Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 367. Flor. A. Vict. Havn. προλαβοῦ Πηλείδα. Flor. 1. 2. 10. προβαλοῦ πηλείδει.

V. 369 Ald. rell. σχιστὰν παρ᾽ ἄντ. ξεστάν est e Musgrav. emendatione. κώλοις ἐρεθίζων Ald. rell. quae verba desunt in Flor. A. 10. Havn. πώλους ἐρεθίζων Tyrwh. et Reisk. Cf. Elmslei. ad Bacch. 148.

V. 370. Havn. δίβωλον τ᾽ ἄκ.

V. 373. Flor. A. γᾶν.

V. 374. Flor. A. *θρηκίων*. Flor. 1. 2. Havn. *θρηκίῳ*. Utrumque enotatum e Vict. Pro *καταφθίμενον* Elmslei. in *Class. journ.* 17. p. 59. ad Acharn. 741. *καπφθίμενον*. et sic iam Bothius.

V. 378. Havn. *πολυάρχον*. „Vulgo *πολύαρχον*.“ *Musgrav.* quod ego in nulla edit. inveni.

V. 380. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Barn. *κλύε δὲ κόμπους*. Aldinam scripturam restituit Musgrav.

V. 381. Ald. rell. *τοὺς κελαδοῦντας*. *τοὺς* om. Flor. A. 1. 10. Havn. In Flor. 2. a m. sec. additum inter lineas.

V. 392. *θεὸς ὦ Τροία* bis Havn.

V. 383. Havn. *Στρυμόνειος*.

V. 384. Havn. *ἀναπνεῖ σε*.

V. 385. Flor. A. 10. *χαῖρ᾽ ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς*. Havn. *ἐσθλοῦ χαῖρε* pro *χαῖρ᾽ ἐσθλὸς ἐσθλοῦ*. *παῖς* pro *παῖ* Flor. 1. 2. Vict.

V. 386. Soph. Ai. 622. *παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ*.

V. 387. *δέ* om. Flor. A.

V. 389. *πρήσσων* Flor. 1. 2. Vict.

V. 390. *παῖς* Flor. 1. 2. Vict.

V. 392. *ἀεί* duo codd. Reg. apud Brunck. ad Phoen. 84. tres Florr. Havn.

V. 394. Flor. 10. *τοὐπίσω*.

V. 396. Flor. A. Vict. Havn. *φίλος*.

V. 397. deest in Flor. A. 10. et Valckenaerio ab alia forsan manu ex viciniis factus videbatur diatr. p. 105.

V. 400. *ποίων* Ald. rell. et Codd. *ποῖον* Vict.

V. 401. Flor. A. *εὐγενές*. Flor. 10. *εὐγενής*. Tum *βαρβάρου* pro *βαρβάρους* Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 403. *σε* deest in Flor. A.

V. 405. Flor. A. *παγαῖς τε*. Flor. 10. *παγαῖον*.

V. 406. Havn. *ἀρίστους*.

V. 407. De *πέλτη* *hastam* significante vide praeter

Musgrav. ad h. l. Toup. emend. in Suid. II. p. 42. Zeun. ad Xen. Anab. I., 10, 12. — Flor. 1. λαὸν (εω).

V. 409. ὕστερον Par. G. Flor. A. 1. 2. Vict. Havn. etiam βοηδρομεῖν, non Flor. A. quod dicit Valcken. diatr. p. 103.

V. 410. Flor. A. ὅδ' pro οἱ δ'. unde Lenting. suspicatur scriptum fuisse ὅτ' οὐδέν, ut Androm. 648. (638). Deesse non potest articulus. Flor. 10. εὐγενεῖς. Valck. diatr. p. 105. scribendum putat οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν γένει πεφ. ut Alcest. 925. Dicaeogen. in Stob. Grot. p. 261. etc.

V. 412. μικρά Flor. 10. Havn.

V. 413. οἵδ' ἐνθάδ' ὅπλοις Ald. rell. οἱ δ' ἐν ὅπλοισι Flor. 10. οἱ δ' ἔνθ' ὅπλοις Vict. E Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. et οἱ δ' ἐν ὅπλοισι (non ἔνθ' ὅπλοισι) et οἱ δ' ἐνθ' ὅπλοις. Recte Havn. οἱ δ' ἔν θ' ὅπλοισι.

V. 415. Flor. A. οὐκ. ἐγκαρτεροῦντες. Flor. 10. οὐκ ἐνκαρτεροῦντες pro μένουσι καρτεροῦντες.

V. 418. Flor. A. 10. καὶ κατ' ὄμμασιν (10. ὄμμασι) λέγω i. e. καὶ κατ' ὄμμα σὸν λέγω, quod praefert Valcken. diatr. p. 105.

V. 421. Porson. Adv. p. 278. legit μεῖζον', at non, puto, cum Reiskio iungens μείζονι λύπῃ.

V. 423. Ald. rell. γαία. Correxerunt Scaliger, Duport. Barn. et γαῖα Vict. Havn. Tum λαὸς σκύθης Flor. A. 10.

V. 425. Flor. A. ξυνῆψον.

V. 426. Ald. rell. πορθμεῦσαι. Flor. 1. 2. πορθμεύσων. Flor. A. 10. Havn. πορθμεύσας. Et πορθμεύσας et πορθμεύσων notatum in Vict.

V. 427. ἐς γαῖαν Flor. 10. Havn.

V. 428. Ald. rell. φόνῳ Flor. A. 10. φόνος. Legi etiam possit Θρῃκὶ συμμιγὴς φόνῳ.

V. 429. Flor. A. Vict. Havn. ἀπῆγε pro ἀπεῖργε.

V. 430. Flor. 10. σύμμ. μολεῖν τέ σοι.

V. 432. Inutilis est Lentingii coniectura τάξας τ' ἔτειον. — —

V. 435. Dicendum erat: οὐδ', ὡς σὺ κομπεῖς, ἀμύ-

στιδας δεξιούμενος. Pro eo ἀμύστιδας ad κομπεῖς retulit, adiecto τὰς ἐμὰς, quo gravior sit reprehensio, quasi iis unice deditus esset Rhesus.

V. 437. Vict. πνεύματα pro φυσήματα.

V. 438. Ald. rell. ἐπεζάτει Flor. A. ἐπ' ἐζάτει. Emendavit Canter.

V. 439. Ald. rell. ξὺν τοῖσδ' ἀόπλοις, οἷα τλὰς πορπήμασιν. Flor. A. 10. Havn. σὺν τοῖσδ' ἄϋπνος οἶδα τλὰς πορπάσμασιν. ἄϋπνος etiam Vict. Vatic. apud Schottum Obss. poet. II, 23. Hoc recipiendum monuit Valck. ad Phoen. p. 93. b. diatrib. p. 105. πορπάμασιν Porson. App. ad Toup. Em. p. 439 sq. Cf. Hermann. ad Herc. f. 954.

V. 443. Ald. rell. πίπτεις. Flor. A. πίπτε. Magno consensu VV. DD. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 205. Valck. ad Phoen. 419. b. diatrib. p. 105. ῥίπτεις. Ἄρη Flor. A. 10.

V. 445. ναυστάθμους Flor. A. 10. Vict. Havn. ναυστάθμοις Ald. rell.

V. 446. Ald. rell. θ' ἡτέρα τ' ἀπ' Ἰ. Flor. A. Havn. δ' ἀπ'. θατέρα Brunck. ad Hipp. 905.

V. 448. Ald. αἱρέτω. Flor. A. Vict. Havn. αἵρηται· quod, etsi soloecum, probat Valck. diatr. p. 105 sq. Flor. 10. αἱρείτω. (sic.)

V. 449. Flor. A. Vict. Havn. μεγαλαυχοῦντας.

V. 450. Havn. ὕστερος.

V. 452. Ald. rell. φίλος Διόθεν εἶ μόνος. Quod Tyrwhittus coniectura invenerat μόνον, id suppeditant Flor. A. Vict. Havn. Itaque sic iam Musgrav. edidit.

V. 454. θέλοι Ald. rell. ἐθέλοι Flor. A. Havn.

V. 460. Ald. rell. εἰςίδοιμ'.

V. 462. Ald. rell. ἀπονάσαιο. Flor. A. ἀποινάσοιο. Flor. 10. Vict. Havn. ἀποινάσαιο. quod Lenting. p. 74. vertit *debitam poenam exposces (ab Achille)*. recte, ut opinor, quamvis exemplum verbi eo sensu usurpati aliud non habeo. ὅπως est id quod ὅτε, ut Soph. Oed. T. 1241. Oed. C. 1638.

V. 464. Barnes. in marg. πράξας. Equidem neque

interpretationes VV. DD., ut Reiskii probare possum, neque ipse melius quidquam excogitare. Nam πρᾶξαι παρέχειν τινὶ dicitur is, qui alicui faciendi aliquid potestatem facit: at hic Rhesus, quid ipse facturus sit, exponit, non quid aliis faciendum praebeat; tum nudus genitivus pro ἀντὶ vix alibi invenitur.

V. 467. Ald. rell. ἐπ' Ἀργείαν. Flor. A. Vict. Havn. ἐπ' Ἀργείων quod recte praefert Valck. ad Phoen. 638. diatrib. p. 105.

V. 472. Ald. rell. πολλοῖς θεοῖς. Flor. A. Vict. Havn. πολλὴν θεοῖς. ut coniecit Aemil. Portus.

V. 473. νόμον τῆς Ἑλλάδος Ald. rell. τοῦ Ἑλλ. Flor. 1. τὴν Ἑλλ. Par. G. Harl. Flor. A. 2. 10. Havn.

V. 475. οὐ τοὺς γ' ἀρ. Flor. 1. 2. ἀριστέας Ald. rell. ἀριστεῖς Flor. A. 10. Hoc cum Valck. diatr. p. 105. praetuli, quia terminationis — εας una syllaba pronunciatae aliud exemplum non habebam. ἀριστῆς scribi iubet Brunck. ad Phoen. 1236. idem qui in Soph. Ai. 390. βασιλῆς in βασιλεῖς mutavit. Vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 101.

V. 476. οὐ μεμφόμεσθά γ' Flor. A. 10. μεμφόμεθα Flor. 1. Tum Ald. rell. ἀλλὰ δὴν ἐλ. Flor. 10. ἀλλ' ἃ δ' ἐλ. Flor. A. ἀλλ' ἄδην ἐλαύν. Vict. Havn. ἀλλ' ἄδην ἐλ.

V. 477. πάντ' εἰργάσμεθ' ἂν Par. G. codd. Reg. apud Hardion. Flor. 2. Vict. quod probat Heath. qui quod hanc particulam exigere dicit Graeci sermonis idioma, egregie fallitur. Hoc enim de re praeterita valeret; hic autem de futura sermo est. Vid. ad Med. 1053. *Si hos interfecerimus, omnia perfecerimus.* Pro πάντ' Flor. A. Vict. Havn. πᾶν.

V. 479. Dele notam interrogationis, quae ex Barnes. et Musgrav. remansit.

V. 481. Rheso tribuit Vict.

V. 482. Flor. A. εἴ γ' ἐν μέσ.

V. 488. Havn. θούριον. ἐντάξαι pro ἀντιτάξαι. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 104.

V. 489. Ald. rell. λόγος ἦν. Par. G. Harl. Flor. A. 1.

2. 10. Havn. λόγος γ' ἦν. ut iam edidit Barnes. Vid. Lenting. p. 79.

V. 491. Flor. A. δορί.

V. 492. Flor. A. τί δαί. quod probat Valck. diatr. p. 105. Havn. τίς δέ. τί etiam Flor. 10.

V. 495. πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος e Sophocle citat schol. Theocr. ap. Valcken. ad Adoniaz. p. 357. Pro θρασύς Havn. θρασύ.

V. 497. Ἀθηνᾶς Ald. rell. Ἀθανᾶς (sic) Flor. A. 10. Ἀθάνας, ut scribendum monuit Porson. ad Orest. 26. Paris. apud Valck. ad Phoen. p. 69. Vict. Havn. ἔναγχος μολὼν Ald. rell. εἴναγχος μ. Barn. ἔννυχος μ. MSS. quatuor apud Musgrav. (in his) Paris. ap. Valck. l. c. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 499. Flor. 10. πτ. στολὴν ἔχων. Vulgatum confirmat auctor X. π. 1729.

V. 500. Ald. rell. Ἀργείους. Vict. Havn. Ἀργείοις.

V. 501. Ἴλιον Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 502. Flor. A. πυλῶν παραστάτας. quod probat Valck. diatr. p. 105. Vict. Havn. παραστάτας Φρυγῶν.

V. 503. ἀεί Havn.

V. 504. ἄστεως Vict. ut ubique, si per metrum liceat, scribendum iudicat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762.

V. 508. Flor. A. ἥξεις, Flor. 10. ἵζεις pro ἵζειν. Tum Ald. rell. κλωπικαῖς ἕδραις. Flor. A. 10. Vict. Havn. κλωπικὰς ἕδρας. Havn. etiam φῄς γε κλ. ἕ pro ἵζειν σὺ κλ. ἕ.

V. 510. Ald. rell. ἐμπείρας. Flor. A. 10. Havn. ἀμπείρας. Sic ἐμπείραντες Il. β', 426. in ἀμπείραντες Codd. auctoritate mutatum. Havn. γε addit post πυλῶν.

V. 511. στήσω Flor. A. 10. Havn. πετηνοῖς Havn. θοιναστήριον Flor. 10. θηρατήριον Havn.

V. 513. Flor. A. καταθανεῖν. Tum πότμῳ pro μόρῳ Vict. Havn.

V. 515. δεῖ pro χρή Havn. Pro στρατόν Flor. A. τ' αὐτόν.

V. 518. Havn. Θρῃκὶ δ' ἀγχ.

V. 519. προταινί pro πρόσθεν, πάροιθεν nullo, nisi

hoc loco, ne apud Grammaticos quidem, legitur. Zonaras p. 1571. habet ποταινί, προςφάτως. quo analogia saltem firmatur. Havn. προταίνι. Alius scriptor dixisset πάροιθε τάξεων. Vict. τάξεως.

V. 521. Flor. A. Vict. Havn. δέχεσθαι Flor. 10. δέχεσθε. Forma ista Homerica vix alibi apud Tragicos legitur. Pro Δόλωνα Ald. Herv. 1. Σόλωνα.

V. 523. Flor. A. πτίνας ἀφυλακάν.

V. 525. Flor. A. ἑπτάποδοι.

V. 526. Havn. Πληΐαδες.

V. 527. Flor. 10. μέσαι. Vict. μέσον. Expressa haec esse ex Il. κ', 251. monuit Valcken. diatr. p. 89. ubi Scaligeri etiam de hoc loco iudicium affert. Astronomica ista explicavit Beck. in diatr. p. 458. e Petavio. Idem cum verbis αἰετὸς ποτᾶται apte comparat Manil. astron. 1, 351. Bentl.

V. 529. Libri ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν. cui non respondet metrum antistrophici.

V. 531. Flor. 10. ἀὼς δὲ πέλας, ἀὼς δὴ γίν. δὴ addit etiam Flor. A.

V. 532. Flor. 1. πρὸς δόμων. Barn. Musgr. καὶ τίς πρὸ δόμων; Ald. rell. καί τις πρὸ δόμων.

V. 533. Ald. rell. ὅδε γάρ ἐστιν ἀνήρ. Vict. Havn. οὐδέ γ' ἐστὶν ἀστήρ. Flor. A. ὅδε γ' ἔστιν ἀστήρ. ἀστήρ etiam G. Harl. Flor. 1. 2. 10. et alius codex memoratus in Victor. ὅδε γ' ἐστιν Musgrav. etiam coniecit, qui praeterea ὅδε πάρεστιν ἀστήρ.

V. 534. Flor. 10. φυλακάν.

V. 535. Ald. rell. φασιν Κόρυβον. φασι Par. G. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. Κόροιβον Barnes. e Virg. Aen. II, 341. Κόροιβος ὁ Μυγδόνος commemoratur etiam a Pausania X, 27. Havn. Κόροιμβον.

V. 537. παιόνων Herv. 2. Brub. Canter. quod vitium, ex Aldina emendatum a Barnesio, typothetarum errore relictum etiam est in Musgrav.

V. 539. Havn. πέμπειν pro πέμπτην.

V. 543. ἡμέρα Flor. A. 1. 2. 10.

V. 544. Flor. 10. φοινίας et πολυχορδοτάταν. φοινίας etiam Flor. A.

V. 545. Havn. ἁ παιδολέτωρ.

V. 546. Ald. rell. μέριμνα. Musgrav. μερίμνας, rectius quam μέριμναν. Beck. diatr. p. 449. defendere videtur μέριμνα. „Sed μέριμνα dicitur vel id, quod eam angebat, i. e. filius, vel dolor.“ Quorum neutrum huic loco accommodatum est.

V. 538. Ald. rell. νυκτιδρόμου. Vict. νυκτὶ δρόμου. νυκτιβρόμου est ex emendatione Piersoni Veris. p. 34.

V. 549. Havn. οἷαν. Cum hoc cantico conferatur fr. Phaeth. p. 8. Herm.

V. 553. 4. 5. desunt in Flor. 1. V. 553. verba ὅν ναῶν om. Havn.

V. 555. Ἡμιχορίου personam om. Havn. et hic et v. 556. 558. ἄπεστιν ἐμπεσὼν Flor. A. 10.

V. 556. Ald. rell. ἀλλ' εἰ. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἀλλ' ἤ. Par. G. Harl. ἀλλ' ἦ. — εἰσπεσὼν Ald. rell. εἰς παίσας (sic) Flor. A. In apographo Hamb. sic scripti sunt hi duo versus, ut ἐμπεσὼν sit supra εἰσπαίσας, quod scire vellem an in MS. etiam ita factum esset.

V. 557. Ald. rell. διόλωλε. Flor. 1. 2. διόλωλεν. Havn. ὄλωλε. Flor. A. 10. διώλεσεν. Post φοβερόν Flor. A. Harl. Havn. addunt μοι. An legendum: διόλωλε τάχ' ἂν φοβερὸν μοι. quo vitatur etiam dactylus anapaesto subiectus.

V. 561. οὐκ deest in Havn. ἢ excidit in Herv. 1. 2. Brub. Cant. restitutum ex Ald. a Barn. δὴ κενός Flor. A. καινός Herv. 2. Brub. Cant. Flor. 1. ὡς ἧκε pro ἢ κενός Havn.

V. 565. Havn. ἀραγμῶν.

V. 566. ὄρφναν Ald. rell. ὄρφνην Flor. 10. Havn.

V. 567. Flor. A. τι pro τοι.

V. 568. Flor. A. ἢ νῦν οὖν.

V. 571. Ald. rell. τάδ' ἔφραζεν. Codd. τάσδ' ἔφρ. ut edidit Canter.

V. 573. Par. E. G. ποῖ δῆτ' — Flor. A. 1. 2. 10. βέβηκέ ποι.

V. 574. Ulyssi continuant Harl. Havn.

V. 575. Havn. ἐπικρατεῖ pro ἐπεὶ κρατεῖ.

V. 577. Flor. 10. Havn. τὸν ἄνδρ'.

V. 578. Ald. rell. ναυστάθμου πέλας. Flor. A. νῦν στί θμων. Flor. 10. Havn. ναυστάθμων.

V. 579. Flor. A. τεύξει, an ζεύξει, non distinguo. Tum ὅστις pro ὅσπερ Flor. A. 10. Havn. Flor. A. etiam ἐντυχεῖ. Havn. εὐτυχεῖ correctum a sec. m.

V. 581. Ald. rell. Αἰνείαν. Flor. 10. Αἰνέαν.

V. 582. Ald. rell. μολόντες χρῆν. μολόντες etiam Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. μολόντε Canter. et, ut videtur Pariss. Musgr. χρή Flor. A. Havn. κατατομεῖν Havn.

V. 583. οὖν om. Havn.

V. 586. Flor. A. 10. πολεμίοις.

V. 587. Havn. πῶς· οὖ δ. et ναυστάθμω.

V. 589. ἢ Ald. rell. et Codd. ἦ Barn. quem non debebam imitari. Pro πέρσαι Flor. A. περα

V. 590. Diomedi tribuit Havn. Idem τύχη pro τυχεῖν. Ad sq. v. Vossius adscripsit: Reliqua huius tragoediae desunt in eo codice, quem contuli.

V. 591. λιπόντες Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 592. Havn. δεδηγμένον.

V. 595. Τροίαν μολ. corrigit Valck. ad Phoen. 110. Nec ego dativum cum verbis *eundi*, et *veniendi* iunctum usquam reperi.

V. 596. Havn. τὴν ἐπαύριον.

V. 597. Flor. 10. Havn. οὔτ' ἂν σφ' Ἀχ.

V. 602. Flor. 10. σφαγὰς καρατόμους.

V. 603. Havn. ἥκει pro ἔσται.

V. 605. Flor. 10. Havn. συνήθους. Il. κ', 278. et Soph. Ai. 14. cum his comparavit Valcken. diatr. p. 91.

V. 607. Flor. 10. ποι.

V. 608. πόθεν positum eodem modo, quo ἐκ in illis, τὸ ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος Thuc. I, 64. *castellum isthmum versus situm.* Demosth. pro cor. p. 326, 8. τί χρῆν τὸν εὔνουν πολίτην ποιεῖν – – –; οὐκ ἐκ μὲν θαλάττης τὴν

Εὔβοιαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐκ δὲ τῆς μεσογείας τὴν Βοιωτίαν, ἐκ δὲ τῶν πρὸς Πελοπόννησον τόπων τοὺς ὁμόρους ταύτῃ; in quibus *ἐκ* locum contiguum significat, versus quem aliquid est, ut saepius etiam *πρός*. Ita *πόθεν στρατεύματος* non est pro *ποῦ*, sed *versus quam castrorum partem*.

V. 610. Havn. *τάξεως*.

V. 614. Havn. *στίλβουσιν ὥςτε* omisso *δ'*. Pro *ὥςτε* Flor. 10. *ὥςπερ*, et *πτερὸν κυκνου*.

V. 615. Ald. rell. *κτανόντες*. Flor. 10. *κτανόντε*.

V. 617. Flor. 10. *Τρωϊκὸν* pro *πωλικόν*.

V. 619. *πάρεστε* pro *πάρες γε* Flor. 1. 2. *πάρεστε* Flor. 10. *πάρεχε* Havn. hic etiam *χρὴ δέ σοι πώλους μέλειν, πώλους* Flor. 10.

V. 622. *ὤφελοῖ* Ald. rell. *ὀφελῇ* Havn. quod etiam e grammatica ratione reponendum erat, non propter *χρή*.

V. 623. Havn. verbis *καθ' ἡμᾶς* supra scriptum habet *ἐφ' ἡμᾶς*.

V. 626. Ulyssi tribuit Havn. Pro *σὺν ἄλλοις* Flor. 1. 2. Vict. *πρὸς ἄλλοις*.

V. 627. Flor. 10. Havn. *πρὸς εὐνὰς δ' ὡς*. - -

V. 628. Ald. rell. *ἥκει*. puncto post *χωρεῖ* posito. Par. E. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. *ἥκειν*. Barnesius post *σημανῶν* interpolavit *δ'*, *κατόπτας σημανῶν δ' ἥκει στρατοῦ*.

V. 631. Flor. 10. *τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θανεῖν θέμις*. Havn. *τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θέμις θανεῖν*. Vict. *κτανεῖν* pro

V. 632. *ὥσπερ ἥκ*. Flor. 1, 2. 10. Vict. Havn. *σφαγὰς φέρων* Flor. 10.

V. 637. Post *ἤκουσεν* distinguendum monuit Musgr. ut *λόγου* ab *ἤκουσεν* penderet, quod iam vertendo expresserat Aemil. Portus, *non novit, neque audivit sermonem ipsum, quamvis sit prope nos. ὃν δὲ χρὴ παθεῖν* est Rhesus, hac ratione oppositus Aeneae, *ὃν οὐ θέμις πρὸς τῆς Διομήδους χειρὸς θανεῖν*. Cf. v. 632.

V. 639. *χρῆν* Flor. 10. quod non minus aptum est: *nonne te vigilare oportebat?* et tamen non vigilas.

V. 640. Havn. ἐγχρίμπτεται. Flor. 10. στρατεύμασι.

V. 643. Flor. 10. μέλλει.

V. 644. Flor. 1. τιμῶν.

V. 646. Erat ἄνδρα σοὶ μ. φ. Havn. ἄνδρα σοι.

V. 650. Ald. rell. κἀμοὶ μέγιστον ἐν βίῳ κειμ. sine interpunctione. δ' post μέγιστον addidi e Flor. 10.

V. 655. Vict. Havn. ὅδ' ὡς ἰδὼν μολόντας. Superiore versu Lenting. p. 75. em. χὼ μὲν οὐκ ἰδὼν λέγει. Mirarer, si librarium vocem ita in promtu positam, ad quam etiam versus sequens ducere poterat, ἰδών, oblitterasset vocabulo insolentiore vi posito, εἰδώς. Sed ut εἶδον nonnunquam poni videtur pro ᾔδειν — vid. ad Bacch. 1298. — sic εἰδέναι nonnunquam esse videtur pro ἰδεῖν. Et pro *animadvertere* est Iph. T. 925. Cf. Andr. 146.

V. 656. Flor. 10. ὧν οὕνεκ' ἦλθον ἤλυθον πρὸς Ἕκτορος.

V. 658. Vict. Havn. κοιμήσων.

V. 659. Ald. rell. σοί τε πιστ. λ. Flor. 1. 2. σοῖς τε π. λ. Flor. 10. Havn. σοῖς δέ. In Vict. notatum „σοῖς δέ. al. σοῖς τε." Auctor. X. π. 1801. σοῖς τε π. λ.

V. 661. Ald. rell. δοκεῖ τάδε. Havn. δόκει. Par. E. G. Flor. 1. 2. 10. Havn. τὰ σά. Vict. „δοκεῖ τὰ σά. al. τὶ σά."

V. 662. Flor. 10. ὥς. Havn. ὥςτ. recte.

V. 664. Flor. 10. ὑμᾶς μὲν αὐδῶ. Tum Ald. rell. τοὺς ἄγαν γ' ἐρωμένους, quod hic nullo modo locum habere recte dicit Valcken. diatr. p. 106. Ipse coniicit ὁρμωμένους. sed ἐῤῥωμένους Pariss. E. G. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. De significatione vid. H. Steph. Thes. T. III. p. 730. D. E. γ' post ἄγαν om. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 665. Flor. 1. 2. Vict. κομίσαι. Flor. 10. κοιμῆσαι. (sic) Havn. κοιμῆσαι.

V. 666. deest in Flor. 10. ἡμῖν Ald. rell. ὑμῖν Valcken.

V. 667. Havn. ἵπποι τ' (δ') ἔχ.

V. 668. Ald. rell. ἐφ' ἡμᾶς. Pariss. apud Hardion.

Harl. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἐφ' ὑμᾶς. — Ald. rell. τάχιστ' ἐχρῆν, Flor. 10. Vict. Havn. τάχιστα χρή.

V. 670. Elmslei. ad Med. p. 265. not. corrigit σώζειν βίον. Vid. ad Phoen. 300.

V. 671. Havn. Χορὸς. Λυκίων. ἔα ἔα. om. Flor. 10. Tum βάλε quater Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. Arist. Ach. 280. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. Βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε, παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.

V. 672. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. θένε, θένε. — Ald. rell. τίς δ' ἀνήρ. Musgrav. coni. τίς ὅδ' ἀνήρ. Flor. 1. 2. 10. Havn. δ' omittunt.

V. 673. αὐτῶ (i. e. ἀϋτῶ) Flor. 10. pro αὐδῶ.

V. 674. Havn. κατ' ὄρφνην.

V. 675. Vict. Havn. κτενοῦσι pro κινοῦσι.

V. 677. Havn. om. καί. Flor. 1. καὶ γάρ δ' ἔμαρψα.

V. 678. λόγος pro λόχος Flor. 10. Havn. Tum Ald. rell. πόθεν ἔβας πόδα; τίς εἶ; Sic etiam Harl. nisi quod πῶς habet pro τίς. Par. E. πόθεν σοῦ φέρεις πόδα; τίς εἶ; Par. G. Harl. Flor. 2. πόθεν σὸν φέρεις πόδα; πῶς εἶ. Vatic. apud Schott. Observ. poët. II, 43. Havn. πόθεν ἔβας; ποδαπός εἶ. quod recepit Musgrav. Vict. πόθεν ἔβας; ποδαπὸς τις εἶ.

V. 679. Ald. rell. οὐ χρή σ' εἰδέναι. Flor. 1. 2. οὐ χρὴ εἰδέναι σε θαν. Flor. 10. οὐκ ἐχρῆν σ' εἰδέναι θάνῃ. Havn. οὐ σ' ἐχρῆν εἰδ. Vict. οὐ σὲ χρὴν (sic) Harl. οὔ σε χρή. — σήμερον om. Havn. Verba θανεῖ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς quomodo Ulyssi conveniant, non intelligo. Si alteri semichorio tribuerentur, ut verba ἴσχε, θράσει πᾶς v. 681. magis accomodata viderentur.

V. 680. ξύνθημα Flor. 10. Havn. Idem πρὶν διὰ στέρνων λόγχην μολεῖν. sed adscriptis litteris β supra πρίν, α supra λόγχην, γ supra μολεῖν.

V. 681. Ald. rell. Οδυ. ἴστω. θάρσει. Χορ. πέλας τις ἴθι. παῖε. παῖε πᾶς τις ἄν. in quo metri nec vola nec vestigium. ἴσχε est ex Heathii et Reiskii coniectura. In sqq. τις post πέλας om. Harl. Flor. 10. Havn. Pro ἴθι Flor. 1. ἴθον. παῖε semel Harl. Flor. 1. Havn. In fine τις ἄν. om. Harl. Flor. 10. Havn. Hinc addito πᾶς post θάρσει versum trochaicum concinnavi.

V. 682. ἦ σὺ δή. Sic Ald. rell. δή omissum est in Musgr. sicut in Havn. Harl. οὐ σύ, supra scriptum habet. De explicatione loci Heathio assentitur Valcken. diatr. p. 108. Beckii explicationem diatr. p. 450. vix quisquam, puto, probabit. Mox κτανοῦντα Ald. rell. κτενοῦντα Flor. 1. 2. Havn. Verba ἀλλὰ τὸν κτενοῦντά σε (rectius κτενοῦντα σέ) Ulyssi tribuit Petit. Misc. 3, 22. p. 196. probantibus Heathio et Valcken.

V. 683. Verba ἴσχε πᾶς τις Ulyssi tribuit Ald. τις om. Harl. Flor. 10. Havn. Tum ἂ ἂ Ald. φίλιον pro φίλον Harl. Pro θένης Havn. θένε.

V. 685. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. οἶσθ' ὅπῃ (ὅπη Flor 10.) Flor. 10. etiam βεβήκασιν. ἄνδρες scripsi pro ἄνδρες. Sequentia Ulyssi tribuunt Harl. Havn. ut edidit Musgrav. inepte. ἄνδρες nulli alii esse possunt, nisi Ulysses et Diomedes, qui quum effugerint, neuter respondere potest. Ald. rell. οὐδέ πῃ κατεῖδ. Flor. 10. οὐδὲ κατεῖδ. Harl. τί δὲ πῇ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. τῇδέ πῃ.

V. 686. Verba ἕρπε πᾶς κατ' ἴχνος αὐτῶν Ulyssi continuat Havn. et verba ἢ βοὴν ἐγ. cum vs. 687. cum Harl. Choro tribuit. Pro ἴχνος Flor. 1. ἴχνους, pro αὐτῶν Flor. 10. αὐτοῦ.

V. 687. Ald. rell. ἐκ νυκτῶν φ. Harl. Havn. ἐν νυκτῶν φ. ut legi voluit Aemil. Portus.

V. 688. Ἡμιχορίῳ hanc etiam stropham tribuit Ald. rell. Χόρῳ. Havn.

V. 689. ὁ μέγα Flor. 10. ὁ μέγας Havn.

V. 692. deest in Flor. 10.

V. 693. Havn. ὄρφνης.

V. 698. Flor. 10. τίς ἦν πόθεν ἢ τίνος. π. Vict. Havn. τίς ἦν ἢ πόθεν ἐστίν. Verum videtur Τίς ἦν, πόθεν ἢ ποίας (vel potius τίνος) πάτρας;

V. 699. Flor. 10. Havn. ποῖον pro ὁποῖον. ut legi vult Porson. ad Arist. Eccl. 852. At vide Lobeck. ad Phryn. p. 57. not.

V. 701. πάροιθεν praeferre videtur Lobeck. ad Phryn. p. 285. not. Vid. Add. ad Androm. p. 181. τί μή in fine om. Havn. Pro eo τί μὴν Flor. 10.

V. 702. Flor. 2. δοκεῖ γάρ.

V. 702. Vict. θρασύς γ' οὖν εἰς ἥ. εἰς etiam Havn. Flor. 10.

V. 704. Flor. 1. 2. Vict. τίς ἀλκήν; Post ἀλκήν in Havn. spatium relictum est novae personae indicium, ut in eo codice a. v. 701. personarum nomina omissa sunt, sed spatii relictum quantum ad ea recipienda idoneum erat.

V. 705. αἱμύλου Flor. 10. Vict.

V. 707. Flor. 10. Havn. πόλιν. ὕπαφρον. vid. Hesych. s. v. ubi Cod. ap. Schow. habet ὕπαφρον τὰ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. Cf. Zonar. p. 1781. et Tittm.

V. 708. Havn. στολᾷ.

V. 710. In hoc versu desinit Flor. 10.

V. 711. Havn. ἀπαιτῶν.

V. 712. Ald. rell. κάρα πουλυπίνητ' ἔχων. Vict. Havn. κρᾶτα πολυπινῆ τ' ἔχων. Par. G. κάρα πουλυπινές τ' ἔχων, ut edidit Barnes. e Scaligeri coniectura.

V. 713. τάν Havn. pro τήν.

V. 714. Ἀτρειδᾶν Havn. pro Ἀτρειδῶν.

V. 716. Havn. ὄλοιτ' ὄλοιτο πανδ. et praepositum habet ἡμιΧόρος, (sic.)

V. 718. Χορ. Vict.

V. 721. δή om. Havn. Vera videtur Beckii coniectura τί θράσσῃ;

V. 724. ἰώ bis Harl.

V. 726. Ald. rell. ὕβριζ' ut Flor. 1. 2. Vatic. ap. Scholtum Observ. poet. II, 43. ὕφισος εὐβόλου γὰρ ἴσως τις ἔρχεται. Vict. Havn. ὕφιζος εἰς βόλον γὰρ ἴσως τις ἔρχεται. MS. Steph. ὕβρίξ, pro ὕβριζ', quod recepit Musgrav. Pro εἰς βόλον e Vict. enotatum etiam εἰς-βόλη (superscr. ον). Pariss. E. G. βολή, superscripto βόλον.

V. 727. Havn. ἰὼ ἰώ pro ὤ. Pro Θρῃκῶν Porson Praef. Hec. p. XXXVII. Θρῃκί. Versum semichorio tribuit Vict.

V. 731. Flor. 1. εἰδών, Havn. ἰδών pro εἰσιδών.

V. 734. Ald. rell. καὶ σε γινώσκω γ' ὅλως. τορῶς pro γ' ὅλως, ut coni. Reiskius, Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. et suprascriptum Harl.

V. 735 sqq. Ημιχ. tribuit Havn.

V. 738. Ald. rell. διωπῶν. Havn. Vict. διοπτῶν. Recte Barn. διόπων. Vid. Brunck. ad fragm. Hipp. XV. Blomfield. gloss. Pers. 44.

V. 739. in Par. E. et Harl. praeponitur ἆ ἆ ἆ. sed in E. adscriptum περισσόν.

V. 744. In Havn. praefixum Ἡνίοχος.

V. 745. In Vict. additur ἆ ἆ ἆ ἆ, in Havn. ἆ ἆ ἆ.

V. 747. δ' post πῶς om. Havn. recte. ὀλοίμαν pro ὀλοίμην Flor. 1. 2. Vict. Post hunc versum Ald. addit hunc Τοῖς Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας, quem recte eiecit Tyrwhitt. quippe e. v. 741. natum. Deest etiam in Harl. Flor. 1. 2. Havn. in margine adscriptus est in Par. G.

V. 749. Havn. κέλσαντες.

V. 751. Havn. αὐδᾷς.

V. 752. Ἡμιχ. Vict.

V. 755. Havn. λυπρὸν γάρ. (suprascr. μὲν)

V. 758. Havn. Ἑκτορέα χεὶρ εὔνασε.

V. 760. κόμπῳ δαμ. Flor. 1. 2. Vict.

V. 762. πλῆκτρά τ' οὐκ Ald. rell. et Codd. δ' pro τ' Havn. Ex emendatione Musgravii scripsi κλῇθρά τ' οὐκ - - -

V. 764. Flor. 1. ἡμᾶς κάθεδρεύοντας.

V. 765. Havn. πρύμνησι.

V. 768. Vict. Havn. ἐς ἀλκήν.

V. 769. Havn. στρατῷ.

V. 770. In Havn. hi versus hoc ordine scripti sunt: v. 770. 772. 771. 775. 776. 777. 773. 774. 778.

V. 771. Par. E. κἀνεχωρεῖτον. Vict. Havn. κἀνεχωρήτην.

V. 772. Vict. Havn. ἄπνυσα δ' αὐτούς, tum Vict. μὴ πλαθεῖν στρ. Havn. μὴ πελάθειν τῷ στρ.

V. 774. Vict. Havn. οὐδ' ἐγὼ pro οἶδ' ἐγώ.

V. 776. Havn. καθ' ὕπνους.

V. 777. Vict. Havn. οὗς ἐθρ. Flor. 1. 2. Havn. καὶ διφρηλ.

V. 779. Pro ῥάχιν Vict. ῥοάν, Havn. ῥοήν.

V. 780. Ald. rell. θείνοντες δ' οὐρᾷ. Correxit Canter. et θείνοντε Vict. τρίχα om. Havn.

V. 781. ἐξ ἀντηρίδων. Musgrav. em. ἐξ ἀρτηριῶν, fortasse vere.

V. 785. Ald. rell. μυχθισμῶν. Par. E. G. Vict. Havn. μυχθισμόν, ut edidit Musgrav.

V. 788. Vict. ὀρθῶς. Tum legebatur ἀναΐσσω.

V. 790. Ald. rell. νείεραν εἰς πλευράν. Canter. νείαιραν contra metrum. Hinc Barnes. e coniectura Scaligeri παίει πάρος νείαιραν εἰς πλ. πλευροῦ pro πλευράν Par. G. Harl. Flor. 1. 2. Vict. Ex *X. Π.* 1220. Νύσσει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει Ἀκμαῖος ἀνὴρ Pierson. ad Moer. p. 268. correxit νειάτην πλευρὰν ξίφει. quod probat Musgr. Lenting. praeterea p. 75. νύσσει pro παίει, ἀκμαῖος ἀνὴρ pro ἀν. ἀκμάζων, πληγὴν pro πληγῆς, ὦ λκα pro ἄλοκα ex illo dramatis loco legi malit.

V. 792. Havn. πληγήν, ut *X. Π.* Musgr. πληγῇ, *sensi, virum robustum esse, ex ictu gladii.*

V. 797. Flor. 1. φθάσαι pro φράσαι.

V. 798. Flor. 1. Havn. χερός.

V. 801. Ald. rell. et Codd. δυσοίζου. Valck. diatr. p. 108. not. μηδὲν δυςοίζου explicari non posse dicit et requiri hunc sensum: *dubitare omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint.* Itaque coni. μηδὲν δοιάζου vel potius μὴ ἐνδοιάζου. Δυςοίζει, δυςοίζειν, ἐδύςοιζα Hesych. interpretatur ὑπονοεῖ, ὑποπτεύειν, ὑπενόησα, qui sensus huic loco accommodatissimus, si cum Musgravio scribas μηδὲν δύςοιζ', οὐ πολεμίους δρ. τ. *noli suspicari, non hostes haec fecisse.* Lenting. p. 76. μηδὲν δυςοίζου· πολέμιοι δρῶσιν τάδε·

V. 802. Lenting. l. c. συμφοράς.

V. 805. Flor. 1. ἡμᾶς.

V. 808. Vict. Havn. δώσει δίκην.

V. 809. Havn. σὲ γὰρ δὴ φημι φυλακά (sic.)

V. 812. Ald. rell. ὠμόμοσται. Par. G. Harl. ὀμώμοσται. Havn. ὁμώμοσται. Cod. Henr. Steph. ὠνόμασται. ὀμώμοσται iam Barnes.

V. 814. μενεῖ. Imo μένει, ut recte Havn. et Lenting.

V. 817. ἀγών primus addidit Canter. non monito lectore, nam in Ald. et Codd. deest. Flor. 1. 2. μέγας μοι μέγας.

V. 819. Ald. rell. τότ' ἄρ' ἔμολ'. Harl. Vict. Havn. τότ' ἄρ' ἔμολον.

V. 819 sq. Pro ἀμφὶ Flor. 1. 2. Vict. περὶ. στρατόν om. Flor. 1. 2.

V. 822. Havn. ἐκοίμησ'. Tum ἔβριξεν Ald. rell. ἔβριξα Par. E. G. Flor. 1. 2. ἔβρισ' Havn. Vict. cum n. al. ἔβριξα.

V. 824. Ald. rell. ὦ ἄνα. Flor. 1. 2. ὦναξ.

V. 825. γάρ excidit in Barnes. Pro ἔγωγε Flor. 1. 2. ἐγώ.

V. 827. Ald. rell. ἔργ' ἤ. Vict. Havn. ἔργον ἤ.

V. 828. γᾶ pro γᾶς Ald. rell. Correxit Barnes. γᾶ vel γᾶς deest in Havn. γᾶς με ζῶντα Flor. 1. 2. Vict.

V. 829. Flor. 1. 2. Vict. οὐ γὰρ παραιτ.

V. 830. Victor. praescriptum habet Ἡμιχ. Barn. Ἡν. i. e. ἡνίοχος.

V. 831. Havn. ὑφαιρεῖ pro ὑφαιρῇ Ald.

V. 832. Havn. οὐδὲν.

V. 833. οἱ παθόντες MSS. Steph. οἱ θανόντες Canter. Barnes. Musgrav. hic tamen praeferens οἱ μαθόντες Harl. Atqui haec lectio est et Ald. rell. et codicum.

V. 837. Havn. φονεύειν.

V. 840. Havn. λέξεις.

V. 841. Flor. 1. τί δ' ὑπερβ.

V. 842. Lenting. ἦλθ' ἄν, ut iam Beck. diatr. p. 451. not. 3. Mihi non videtur necesse esse, sed respici ad

id, quod chorum opinari putat famulas, *quis*, ut tu putas, *venit?*

V. 845. καὶ σὺ pro ὡς σύ Paris. A. apud Markland. ad Iph. A. 173.

V. 846. Elmslei. ad Heracl. 544. μείζονα.

V. 848. Vict. Ἀχαιοὺς οὐδὲν αἰτ. Sic etiam Havn. a corr.

V. 849. Havn. αὖ pro ἄν.

V. 850. Ῥῆσον coni. Toup. in Suid. I. p. 251.

V. 851. Havn. τοῖς θανοῦσιν (κτ superscr.). — Ald. rell. οἴδ᾽ ἀφιγμένοι τὸ πάμπαν ἦσαν. Toup. ad Suid. l. c. em. ἔφρ. τοῖς κτανοῦσ᾽, ὅν οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ λοιπὸν ἦσαν, contra consuetudinem Atticorum, ι dativorum pluralium non elidentium — vid. Porson Append. ad Toup. emend. p. 450 — etsi alterum orationis membrum pronomine relativo ex more priori adiungitur. Etymol. M. citat p. 439. 4. Zonaras p. 1009. οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸν Πᾶνα (Zon. τὸ πάμπαν) ἦσαν. Vid. Pierson. Veris. p. 82. ad Moerid. p. 174. οὐδ᾽ ἀφιγμένον etiam MSS. tres Musgrav. Flor. 1. 2. Vict. Havn. Versu 852. ἦσαν Ald. ἴσαν Canter. e coniectura H. Steph. et sic Par. E. G. Vict. Recte Barnes. ἦσαν.

V. 854. Ἀχαιϊκὸς Ald. rell.

V. 855. Flor. 1. 2. Vict. πλ. οἶδα κλ.

V. 856. αὖ ἀρχοίμεθα Havn.

V. 860. Ald. rell. δέδοικά γ᾽ αὐτόν. Flor. 1. 2. Vict. δέδοικα δ᾽ αὐτόν, ut corrigit Lenting. p. 77. laudans Med. 37. Havn. δέδ. δ᾽ αὐτῶν.

V. 861. κατακτάνῃ. Puto κατέκτανεν, *ne occiderit*, non, *ne occidat*. Vid. gramm. gr. §. 420. not. 5.

V. 863. Ἡνίοχ. Vict. pro Οἰκέτης, ut dedit Barnesius, et sic in sqq. Flor. 1. οὐκ εἶδα.

V. 865. Havn. σὺ δὴ νόμ.

V. 866. Hectori, 867. 8. Ἡνιόχῳ tribuit Havn.

V. 868. Scribendum ποῖ δὴ τράπ. ut emendavit Porson. Adv. p. 227. Erfurdt ad Soph. Ai. p. 629.

V. 870. Havn. κηδεύσωσιν.

V. 874. Ald. rell. λάζοισθ', Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. Havn. λάζυσθ', quod recepit Musgrav. probante Porson. ad Med. 1213.

V. 875. Valcken. diatrib. p. 110. cum Reiskio scribit οὕτως θ'. in praecedenti versu puncto post λάζυσθ' deleto, puto, ut λάζυσθ' ἄγοντες esset pro λαβόντες ἄγετε. Flor. 1. ὅπερ pro ὅπως, Havn. μὴ καλῇ pro μὴ 'γκαλῇ.

V. 878. Ald. rell. λαοφόρους. Correxit Valck. l. c. Par. E. Harl. Flor. 1. 2. Vict. λαοφόρου.

V. 880. Ald. rell. et Codd. Τροίαν ἄγει. Valck. l. c. p. 112. et Porson. Adv. p. 278. em. Τροίαν ἀνάγει. V. 879. frustra Valck. l. c. Τίς ποτ' εὐτυχίας.

V. 881. Ald. rell. ἄλλό τι φυτ. Havn. ἄλλο τε. Vict. ἄλλοτε. Recte Tyrwhitt. δαίμων ἄλλος, τί φυτ.

V. 884. Ald. rell. τὸν νεόκμητον νεκρόν. ut Flor. 1. 2. Vict. τὸν νεόκμητον, omisso νεκρόν, Herv. 1. τὸν νεόδμητον, omisso νεκρόν, Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgrav. τὸν νεόδμητον νεκρὸν Havn. Ita factum, ut VV. DD. locum alii aliter emendare laborarent. vid. Valck. diatr. p. 111. Lobeck. ad Ai. p. 270.

V. 885. Havn. πέμπω.

V. 886. deest in Flor. 1. 2. Vict.

V. 893. Ald. rell. σ' ὀλοφύρομ', ὦ. Flor. A. 2. Vict. σ' ὀλοφύρομαι, sine ὦ, ut videtur.

V. 896. Havn. ἤ.

V. 897. Ald. rell. Flor. 1. ἀπομεμψαμένας. Flor. 2. Vict. ἀπομεμψαμένας. Havn. ἀποπεμφομένας. MSS. Musgrav. et Harl. ἀποπεμψαμένας.

V. 900. Havn. ὤμοι μοι.

V. 902. Havn. λύπην.

V. 903. Vict. Οἰνείδας. Havn. Οἰνίδας.

V. 904. Ald. rell. Λαερτίδας. Heath. em. Λαρτιάδας et sic fere Havn. Λαρτιάδης.

V. 906. Flor. 1. 2. Havn. ἀριστοτόκου. Vict. ἀριστόκου.

V. 907. Ald. rell. Ἑλέν' ἅ. Recte Barnes. ἅ θ'

Ἑλένα i. e. ἢ Ἑλένη ἐπλ. pro Ἑλένη τε ἢ ἐπλ. et sic Flor. 1. 2. Havn. Iidem λιποῦσα. De constructione λεχέων πλαθεῖσα vid. Musgrav.

V. 909. ὑπ' auctore Heathio; ob metrum delevi. Sed ne sic quidem metra exaequantur. σε om. Flor. 1. 2. Et quid sibi vult κατὰ Τροίας, imprimis addito Ἰλίῳ?

V. 910. Notandum μυριάδας πόλεις pro μυρίας πόλεις vel μυριάδας πόλεων, de quo alicubi Elmsleium aliquid monuisse memini.

V. 912. Havn. ἢ.

V. 913. Flor. 1. παῖς.

V. 917. Ald. rell. ἐπλάσθην. E Par. G. ἐπλάθην edidit Musgr. et sic Havn.

V. 918. ἐς Havn. pro εἰς.

V. 919. ἐξησκημένοι Flor. 1. 2. Vict.

V. 921. δεινῷ pro κείνῳ Valck. ad Hipp. 921. Θρῃκί om. Havn. qui etiam κἀτυφλώσαμεν.

V. 925. V. D. in Edinb. rev. n. 37. p. 78. corrigit βρότειον. Pro δ' ἐς οὐ Harl. δὲ γ' οὐ, et pro ἐσχάραν Havn. ἐς χέρα, ut coni. Reisk.

V. 926. Havn. δρυμῶν.

V. 933. Ald. rell. ἥ τε μυρία γερουσία. Tres MSS. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. Havn. et X. Π. 1366. αἵ τε μυρίαι γερουσίαι. Cf. v. 398. et Valck. diatr. p. 104.

V. 934. Ald. rell. ἔπεισ' ἀνελθεῖν, ut post ἥ τε μ. γερουσία scribi necesse erat. ἔπεισαν ἐλθεῖν Pariss. E. G. Vict. Havn.

V. 937. Ald. rell. ἔδρασε. δράσας. Signis parentheseos verba οὐδὲν δ' Οδ. — δράσας inclusit Musgrav. probante Valcken. diatr. p. 112. Lenting. p. 77. coni. (οὐδὲν δ' Ὀδ. — ἔδρασε) δρῶσα μὴ δόκει λελ. ἔδρασε δράσας explico, quamquam sua manu interfecit Rhesum, δράσας, tamen non suo consilio, per se ipse hoc fecit, οὐδὲν ἔδρασε, sed a dea incitatus. μὴ δόκει ab Hebraismi crimine defendit Huschkius ad Tib. 1, 9, 23. Beck. diatr. p. 452. not. 6. versum 937. spurium esse opinatur, ex eo ortum, quod ad οὐδὲν δ' Ὀδ. ὁ Τυδ. τόκος supplendum esse αἴτιοί εἰσι non intelligeret li-

brarius. In Havn. post hunc versum, qui ultimus est quaternionis 12 Tomi secundi sequitur in folio proximo spatium, quantum 19 versiculorum capax sit. Quae deinceps exhibet codex usque ad finem — nulla enim hic est lacuna — ab alia manu scripta sunt, quam quae vel primum vel alterum tomum exaravit.

V. 939. Havn. χρώμεθα pro κἀπιχρώμεθα. et superiore versu σάν pro σήν.

V. 942. Ald. rell. τοῦδ᾽ οὕνεκα κτείνασα. Reisk. probante Musgravio: τοῦδ᾽, ὅν γελᾷς κτείνασα. Bothius τοῦδ᾽, ὅν κατακτείνεις σύ, quod confirmat quodammodo Havn. τοῦδ᾽ οὖν κατακτείνασα.

V. 943. Flor. 1. σὲ μὲν pro σεμνόν. Quod Socratem hic obscure designari putaverat Hardionius p. 335., minus sibi displicere, quam Heathio, fatetur Valcken. diatr. p. 113. not. 14.

V. 944. Havn. Φοῖβον σύγγονοί τ᾽ ᾐτήσαμεν.

V. 946. σοφιστὴν ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι non potest esse, ut Beck. interpretatur diatr. p. 453. not. 8. *non inducam, non mittam Athenas, non sinam e Thracia illuc venire alium philosophum.* Hoc saltem esset ἐπάξω, non ἐπάξομαι. Medium enim ubique significare aliquem sibi *adducere, arcessere*, recte monet Poppo *observ. crit. in Thuc.* p. 188. In verbis nihil aliud inesse videtur, nisi quod Musgrav. expressit: *musicum alium naeniae canendae causa* (nam praecedit θρηνῷ) *non adducam*, non adhibebo. Qui sensus quamvis ineptus sit, sicut est, tamen quid dixerit poëta, non quid dicere eum oportuerit, quaerendum est.

V. 947. Pro στρατηλάτης Aem. Portus corrigebat διφρηλάτης Valck. diatr. p. 94. τροχηλάτης. Musgrav. Θρῃκὸς ἁρματηλάτης.

V. 949. Haec etiam Choro tribuit Havn. qui habet ἤδη pro ᾔδειν, tum iungit τάδ᾽ οὐδέν et in fine μάντεων pro μάντεως. Pro οὐδέν Flor. 1. οὐ μέν.

V. 952. τί μὴν οὔ legitur etiam supra v. 702. hac vi alibi haud facile usurpatum, multo minus mediae sententiae interpositum.

V. 955. σ' pro γ' Flor. 1. Havn. Pro συνήδομαι Valcken. diatr. p. 113. malebat ἐφήδομαι. Vulgatam post Brunck. ad Hipp. 1295. defendit Porson. ad Med. 136.

V. 957. Havn. ξυμπονῆσαι pro ξυμπυρῶσαι.

V. 958. Lenting. coni. κατέρχεται.

V. 959. Ald. rell. μελαγχεῖμον. Havn. μελάγχειμον. Barnes. μελάγχιμον. Vid. Brunck. ad Aesch. Prom. 299. Blomfield. gloss. Pers. 306.

V. 961. Flor. 1. τὴν καρπ.

V. 962. Havn. ὀφειλέτης. Dictum esse videtur pro ὀφειλέτις δέ μοι οὖσα ὀφείλει φαίνεσθαι.

V. 965. Ald. rell. οὐ γάρ ἔτ' αὐτόν ποτε. Musgrav. οὐ γὰρ ἐς ταυτόν ποτε e MSS. Steph. et Par. E. et sic Vict. Havn.

V. 968. βλέπων φάος *vivus*, nil amplius. Quare carere possumus Lentingii coniectura κεῖσετ' οὐ βλέπων φάος, ut νύχιος antistes intelligatur, qualis est Phaethon ap. Hesiod. Theog. 990.

V. 969. Vict. Havn. ὥςτε pro ὅς τε. ὅς τε pro ὅς non nisi in melicis legi apud Tragicos. Itaque fortasse legendum ὅς γε Παγγ. π. *quippe qui*. Vid. ad Hipp. 900. et Hermann. apud Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688. ed. min. Verbis σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν nihil aliud nisi mysteria Bacchica significantur.

V. 971. Musgrav. et Valcken. diatr. p. 113. ῥᾷον δὲ π. Sed ob id ipsum, quod ῥᾷον φέρειν legitima est locutio, non crediderim eam a librario in insolentiorem βαιὸν mutatam esse: et βαιόν agnoscit auctor *X. Π.* 1772. πένθος δὲ βαιὸν ὄντι μητρὸς ἐκ θνατᾶς Κείσθω· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεών. Mihi in verbis nihil aliud inesse videtur, nisi hoc, *Luctus Thetidis mihi levis erit*; Achillis mortem, alioqui gravem futuram, quia is quoque deae filius est, leviter feram, quippe quum mea calamitate ad aliorum incommoda sentienda obduruerim. Haec explicantur iis quae sequuntur θανεῖν γὰρ κ. τ. λ. non causa affertur cur levius ferat. Ceterum pro θαλασσίας Flor. 1. 2. θαλασσίου.

V. 973. Vict. θρήνους. σ' om. Flor. 1. 2.

V. 975. Ald. rell. ἥ σ' ἀπέκτεινε. Pierson. ad Moer.

p. 31. ἥ σ᾽ ἀπέκτονε. Sed tres Pariss. Flor. 1. 2. ἥ σ᾽ ἀπέκτανεν. ut iam edidit Barnes.

V. 978. Havn. εἴ τις pro ὅστις et μὴ καλῶς.

V. 979. Havn. θάψοι.

V. 980. Havn. οὕτως.

V. 983. Flor. 1. 2. θ᾽ pro δ᾽, quod verum videtnr.

V. 984. Havn. πληροῦντ᾽.

V. 985. πανούς e Reiskii coniectura edidit Musgrav. pro πόνους.

V. 986. Flor. 1. καὶ pro ὡς. Havn. ὑπερβάλλον. Lenting. ὑπερβαλών.

V. 987. Havn. αἴθων᾽.

V. 990. Vict. στείχομεν.

V. 991. καὶ om. Havn. Idem ξυμμαχίαν pro ξυμμαχίᾳ.

NOTAE IN TROADES *).

Arg. Lin. 1. Havn. μετὰ Ἰλίου πόρθ. et paulo post τῷ Ποσειδῶνι.

Lin. 4. 5. Havn. οἱ δὲ Ἑλλ. κληρωσάμενοι περὶ τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν. τὰς ἐν ἀξιώμασιν ἐδ.

Lin. 6. δέ post Ἀνδρομάχην om. Havn. ut et τῷ ante Ἀχιλλεῖ.

Lin. 7. Havn. ἐπὶ τοῦ τοῦ Ἀχιλλέως τάφου κατέσφαξαν. Verba τὸν τοῦ Ἕκτορος interpolavit Barnes. Desunt ea in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et cod. Havn.

Lin. 8. τειχέων Havn. et ἀποκτείνων Μενέλαος.

Lin. 10. Havn. κατοδυραμένη recte. In eodem verba τε καὶ θρηνήσασα desunt, et τοῦ ante Ὀδυσσέως.

V. 1. αἴγαιον Havn. quod magis Atticum esse dicit Suidas v. Αἰγαῖον πέλαγος.

V. 2. χορός Ald. rell. χοροί Cotton. Flor. Vict. Havn. ut edidit Seidler. Havn. etiam Νηρηΐδων.

V. 3. Hesych. ἐξελίσσουσι. κινοῦσιν. quod nescio an huc spectet. Pro ποδός Aristides, teste Musgr. citat ποδί.

V. 6. ὀρθοῖς Havn. Τρωϊκὴν χθόνα de urbe, non de agro, in quo Troia condita erat, accipiendum esse, satis, puto, apparet ex his λαΐνους πύργους πέριξ ἔθεμεν, siquidem turres non circa agrum, sed circa urbem, exstrui solent.

---

*) Notas suas ad hanc fabulam spectantes iam anno 1813. mecum communicaverat Hermannus; quas quum ei remisissem, ut si quid vellet, mutaret, easdem novis curis expolitas accepi anni 1823. die 28. m. Oct.

V. 10. Havn. αἰπεινός. μηχαναῖσι Παλλάδος, *divina Palladis arte* Virg. Aen. 11, 15.

V. 11. συναρμόσας Havn.

V. 12. Havn. βρέτας pro βάρος.

V. 13. κληθήσεται Ald. rell. κεκλήσεται Exc. Cotton. Flor. Vict. Havn. quod probat Brunck. ad Aesch. Prom. 846. Valcken. ad Phoen. 12. Blomfield. ad Prom. 865. Recte Seidler. κληθήσεται est *nomen accipiet*, κεκλήσεται *nomen geret*. Cf. Gramm. gr. §. 498.

V. 15. ἀγάλματα pro ἀνάκτορα e Flor. (cui accedit Vict.) edidit Seidler. non satis gravibus de causis: nam etsi in gradibus arae Iovis, non templi, occisus fuit Priamus, quidni reliquorum caesorum sanguine manasse templa dici possint? Levius etiam est, quod voce ἄλση templa simul comprehendi *posse* dicit; quis ita verborum parcum esse velit poëtam? Mihi probabilius videtur, notiorem vocem ἀγάλματα a librario profectam, quam exquisitiorem ἀνάκτορα. θεῶν ἀνάκτορα in fine trimetri legitur etiam Rhes. 512. unde hic adscribi *potuisse* a librario, nimis illo curioso, dicit Seidler. quasi certum sit Rhesum ante Troadas vel scriptam vel doctam esse.

V. 16. πρὸς κρηπίδων βάθροις pro simplici κρηπῖσι dictum accipit Seidler. recte: sed utrum πρὸς κρηπῖσι ναοῦ, an βωμοῦ? Hoc alterum recte probat Seidler. ad v. 15. Itaque πρὸς κρηπῖσι est *ad fundamentum* arae i. e. *ad aram*, et κρηπῖδες sunt pro *ara*, quemadmodum accipio etiam locum Iph. T. 996. ἡνίκ' ἂν κενὰς Κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος, κενὰς ἀγάλματος, non κρηπῖδας ἀγάλματος. Pro κρηπῖδες dixit βάθρα κρηπίδων, gradus qui sunt ad fundamentum arae; sicut Herc. f. 703. πρὸς ἑστίας βάθροις pro πρὸς ἑστίᾳ.

V. 17. Ἑρκίου edd. etiam Musgr. et Codd. quam formam certa niti auctoritate negat Herrmann. apud Seidler.

V. 23. Ἀργείας θεᾶς Flor. Vict. Havn. quod praefert Valck. ad Hipp. 53. 682. homoeoteleuto non offensus.

V. 24. Ἥρας τ' Ἀθάνας θ' Flor. Vict. Havn. hic etiam Ἀθηνᾶς.

V. 26. κακὴν a pr. m. fuerat in Havn.

V. 27. Verte: *deorum cultus laborat* i. e. negligitur, *nec dii* (τὰ τῶν θεῶν pro οἱ θεοί) *coli solent.* Vid. Gramm. gr. §. 285. extr.

V. 31. Ἀθηναίων δὲ Θησ. Ald. rell. Harl. (vid. Burg. ad v. 48.) τε dedit Barn. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 32. Grammat. ap. Becker. anecd. p. 367, 14. ἄκληροι: ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης.

V. 33. Havn. ταῖς πρὰτ. (οι)

V. 34. δ' post αὐταῖς addidi ex Havn.

V. 35. κομισθεῖσ' Ald. rell. νομισθεῖσ' Harl. Cott. Flor. Havn. ut edidit Musgr.

V. 37 sq. Ald. rell. πάρεστιν Ἑκάβη, κειμένη πολῶν πάρος, Δακρυχέουσα πολλὰ - - in qua scriptura, si a vitioso illo δακρυχέουσα recesseris, nihil esset quod suspicionem moveret, nisi Codd. alio ducerent: nam Flor. Vict. Havn. Ἑκάβην κειμένην et sq. v. χέουσαν, quam lectionem vix probabile est librariis deberi, quos contra probabile est, quum accusativum invenissent, eum propter πάρεστι in nominativum mutasse. πάρεστι sc. εἰσορᾶν. Κεῖσθαι proprium esse lugentium, monui ad Suppl. 20. V. 38. iam Scaliger corr. δάκρυα χέουσα (minus feliciter Canter. δακρυῤῥέουσα) quam emendationem confirmant Flor. Vict. Havn.

V. 40. οἰκτρὰ τέθν. Ald. rell. λάθρα Flor. (sine ι subscr. in Hamb.) Vict. Havn. quod quid sibi vellet, quum nesciret Musgr. explicavit Seidler. Sed nec vulgata lectio inepta est.

V. 41. Ald. rell. ἣν δὲ πάροιθεν. Canter. edidit ἣν δὲ πάρθενον (sic) recte. sic Harl. ap. Burg. Havn. ἣν δὲ τὴν παρθένον Cotton. Vitium ortum e scriptura παρθὲν. vid. Bast. comm. palaeogr. p. 770.

V. 42. Κασάνδραν ubique Havn.

V. 43. Ald. rell. τὸ τοῦ θεοῦ παραλ. τε post θεοῦ inseruit Barnes. e coniectura, quam confirmant Harl. et Havn.

V. 46. ξυστόν pro ξεστόν Havn.

V. 47. τε pro παῖς Harl. ap. Burg.

V. 48. Harl. ap. Burg. τῶν γένει, et sq. v. γέ τίμιον.

V. 52. σμικρόν Harl. ap. Burges. Havn. pro μικρόν.

V. 53. φ. δὲ σοὶ recte Seidl. pro φ. δέ σοι.

V. 55. Ald. rell. κοινὸν ἀγγ. Cott. Flor. Vict. Havn. καινόν. quod recepit Musgrav. Pro ἀγγέλλεις Havn. ἀγγελεῖς.

V. 58. πρὸς ἥν Harl. ap. Burg.

V. 59. Ald. rell. ἦπου δὴ ἐχθρ. τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Markl. ad Suppl. 109. ἦπου γὰρ ἐ. Harl. ἦπου νυν ἐ. τ. πρ. ἐκβ. νῦν unde Musgr. scripsit ἦπου νυν, ἐ. τὴν πρὶν ἐκβ. δή. Burges. ἡ πόλεος ἔχθρ. τὴν πρὶν ἐκβ. νῦν. Elmslei. ad Med. p. 279. not. b. ἦπου νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβ. νῦν, Εἰς οἶ. ἦ. πυρὶ κατηθαλωμένην. „Supplendum scilicet ὁρῶσα. De qua constructione vid. ad Med. 880." Hoc valde arridet: nam νῦν et νυν accentum, non significationem, mutare in Tragicis, mihi quidem nondum liquet, nec δή ita nude pro νῦν ponitur. Sed dicerem, orationem sic instituisse poetam, ac si pergere vellet ἦπου νιν οἰκτίζεις, sed pro οἰκτίζεις posita locutione ἰσοδυναμούσῃ εἰς οἶκτον ἦλθες scripsisse κατηθαλωμένης.

V. 62. καὶ συμπονήσεις Ald. rell. συνθελήσεις Flor. Cott. Vict. Havn. quod cum Seidlero praetuli, citante Herc. f. 811 sq.

V. 64. Havn. Ἀχ. ἦλθες οὕνεκ'.

V. 65. Harl. ap. Burg. θέλων.

V. 68. Havn. ἃ ἂν τύχοις. Hinc malim ὃν ἂν τύχῃς. quamvis ὃν ἂν τύχῃ non minus bene dici posse sciam, quam ὡς ἔτυχε, *ut fors ferebat*, sed ibi tantum, si bene memini, ubi primarium quoque verbum est in tertia persona, vid. Orest. 768. Phoen. 765. Hipp. 428.

V. 70. οἶδ' ἡνίκ'. Vid. ad Hec. 107. Pro εἷλκε Havn. εἷλε.

V. 71. γ' post κοὐδέν om. Havn.

V. 72. ἐπερσάν τ' Ἰ. Ald. rell. τ' Musgr. eiiciendum censebat, Seidler. in γ' mutavit: ut Herm. et Lenting. p. 79. et sic Vict.

V. 75. Havn. δύστηνον αὐτοῖς νόστον.

V. 76. Ald. rell. ἐν γῇ μένουσιν. Sed Flor. Vict. Havn. ἐν γῇ μενόντων, quae mutatio structurae non potuit a Grammatico vel librario proficisci.

V. 79. πέμψη Havn. πέμψειν Porson. adv. p. 263. πέμπειν MS. Bar. Schol. ad Lycophr. 382. et v. 80. πῦρ κεραύνιον λέγει.

V. 82. Flor. Vict. Havn. πάρασχε (Vict. παράσχε) ut fere adducar hanc formam Grammaticis vel librariis, legitimam παράσχες non concoquentibus, etiam Hec. 825. deberi. Havn. hic etiam αἴγαιον. Vid. ad v. 1.

οι

V. 84. νεκρὸν Harl. ap. Burg. et μυχόν.

V. 85. εὖ σέβειν e decreto Valcken. ad Phoen. 447. 1331. scripsit Seidler. Valcken. auctoritatem Porsonum aliosque inconsideratius secutos esse iudicat Herm. ad Soph. Antig. 727. et revera quum ἀσεβεῖν τινά dicatur, cuius constructionis exempla Musgrav. ad Phoen. 1331. attulit e Lysia p. 13. (63, 1. Reisk.) τοὺς ἄνω θεοὺς coniicias εὐσεβεῖν τινά et εἰς τινά dictum esse, ut λίας, ἀσεβεῖσθαι, et Platone p. 982. A. ἀσεβησάντων ἀγγε- ὑβρίζειν τινά et εἰς τινά.

V. 94. Ἀργείων Ald. rell. Havn. Vict. Ἀργεῖον Canter. nec quidquam e Flor. enotatum.

V. 98—104. Choro tribuit Ald. Hecuba, ut voluerat Tyrwhitt. Flor. Harl. Vict. Havn. Vss. 98—104. Seidlero sunt στροφὴ ά. v. 105—109. στρ. β. v. 110—114. ἀντιστρ. β'. v. 115—121. ἀντιστρ. ά. quem imitari nolui ne lectionem v. 114. quae in omnibus libris invenitur, nec per se offensionis quidquam habet, solius responsionis antistrophicae gratia mutare cogerer.

V. 98. ἄνα κεφαλήν pro ἄνεχε κεφ. vel ἀνάειρε κεφ. ut Aem. Porto visum dubito an dicatur, donec certa eius usus exempla proferantur. κεφαλήν et δέρην videntur ἐκ παραλλήλου posita esse. Vid. ad Orest. 1452. Phoen. 1135. 1517. — δύσδαιμον Ald. Vict. δυςδαίμον Herv. 1. δυςδαῖμον Havn. δυςδαίμων Brub. Herv. 2. Cant. et Barn. et sic Flor. Harl. ap. Burg. Havn. etiam κεφαλά.

V. 99 sq. οὐκέτι Τροία τάδε, ut Androm. 168. οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε. Cycl. 63. οὐ τάδε Βρόμιος. 203. οὐ Διώνυσος τάδε. quae Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 1. male confundit cum Aeschyleo Τάδε μὲν Περσῶν - - πιστὰ καλεῖται. Nec οὐκέτι Τροία τάδε esse videtur, ut vulgo vertitur *non Troia hic est*, sed *haec non am-*

plius est Troia i. e. hic s. praesens rerum nostrarum status non amplius est, qualis erat stante regno Troiano.

V. 103. προςίστω Flor. Vict. Havn.

V. 106. μελέα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. μελέᾳ primus Barnes.

V. 108. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὦ πολὺς ὁ. Emendavit H. Steph. quem secuti sunt Canter. et rell. et sic, ὦ, Vict. puto etiam Flor. et Havn. συστέλλόμενος Vict. ut Seidler. coniecit. Vulgatam Seidler. vertit, *qui iam contracti* i. e. *humiles apparent*. Brodaeus *maiorum hoc Troiae excidio prolapsorum*. At dubito an accommodatum sit epitheton, quo id quod dictum erat ὦ πολὺς ὄλβος denuo tollitur et elevatur; nam quamdiu πολὺς ὄλβος erat προγόνων, hi non erant συστελλόμενοι. nec maiores gloria excidunt, vel in dedecus prolabuntur, quando imperium, cui praefuerunt, evertitur. Itaque unice verum puto συστελλόμενος. *O magna maiorum fortuna, quae nunc everteris, quam nihili iam tunc eras!*

V. 109. ὡς om. Havn. Idem cum Harl. οὐδὲν ἄῤ ἦσθα pro οὐδὲν ἦσθ' ἄρα.

V. 111. Vict. Havn. τί δὲ μὴ θρῆν.

V. 113. κλίσιος Ald. rell. κλίσιας (sic) Havn. κλίσεως Musgr. Hermann. Seidler.

V. 114. Ald. νῦν τ' ἐν στ. sine sensu. Harl. Vict. Havn. νῶτ' ἐν στ. quod recepit Musgr. Seidler. illud aut ex coniectura cuiusdam, qui νῦν τ' ἐν ineptum esse sentiret, aut ex librarii errore, νῶτον ex v. 117. huc transscribentis illatum esse arbitratur. At si nihil eiusmodi in primo codice erat, qua re adductum esse dicas sive librarium sive Grammaticum, ut illud sensu cassum νῦν τ' vel νῶτ' quo certe non indiget oratio, insereret? Grammatici enim ea addere solent, quae sententiam adiuvent, non quae superflua sint. In fine ταθεῖσ' Ald. rell. Eiectis illis νῦν τ' vel νῶτ' Seidlerus plene ταθεῖσα scribere debuit, quod ipsum est in Havn. ut saepe in Codd. plene scribuntur voces, quae apostropho signanda erant. Pro στέῤῥοις Ald. Brub. Herv. 1.

2. στέρνοις. Illud dedit Canter. et sic MSS. Steph. Harl. Vict. Havn.

V. 119. ἐπὶ τοὺς ἀεὶ δ. ἐλ. si sanum est, esse debet, quod Herm. expressit apud Seidler. *ad indulgendum perpetuo fletui*, i. e. *ut lacrimando me consoler*. Sed insolita est locutio, et vix dubito quin veram lectionem restituerit Musgr. ἐπιοῦσ᾽ αἰεὶ δακρ. ἐλ. ut πόθος μοι εἰλίξαι ἐπιοῦσα dictum sit, ut explicat Seidler. pro ποθῶ εἰλίξαι ἐπιοῦσα. Tum Ald. rell. ἐλέγχους. ἐλέγους Tyrwh. et sic Harl. Vict. Havn.

V. 120. M. δέχ᾽ αὐτῇ Ald. rell. etiam Musgrav. δέ κ᾽ αὐτῇ Flor. Vict. Havn. Harl. ap. Burg. ut Aem. Portus coniecit, qui etiam δὲ χαὔτη i. e. δὲ καὶ αὔτη. Seidler. ex Herm. coniectura δέ γ᾽ αὔτη. Sic v. 207. αὐτά erat pro αὖτα. Nunc tamen Herm. etiam χαὔτη praefert.

V. 123. ἱερόν Havn. κώπαισιν cum Herm. scripsi pro κώπαις, quia hi versus respondere videntur vss. 138 sqq.

V. 124. Ald. rell. δι᾽ ἅλα πορφυροειδέα καὶ λιμένας Ἑλλ. contra metrum. Herm. apud Seidl. scribit διά θ᾽ ἅλα πορφυροειδέα λιμένας θ᾽ | Ἑλλ. Mihi Heathii ratio praeferenda videbatur δι᾽ ἅλα τε πορφ. in quo τε ob litteram sq. π facile excidere potuit. Huc refert Burges. Hesych. gl. δι᾽ ἅλα πορφυροειδῆ, διὰ τῆς μελαίνης θαλάσσης. Reliqua sic disposuit Seidler. probante Herm. Ἑλλάδος εὐόρμους αὐλῶν | παιᾶνι στυγνῷ συρίγγων τ᾽ | εὐφθόγγῳ φωνᾷ βαίνουσαι | πλεκτὰν etc.

V. 127. εὐφθόγγων Harl. Havn. (in quo antea fuisse videtur εὐφρόνων) hic etiam φωναῖς pro φωνᾷ. βαίνουσαι aliunde adiectum Hermann. e metro colligit, additum ab eo, qui in difficiliori constructione haereret. Nam πλεκτὰν Αἰγ. παιδείαν ἐξηρτήσασθε idem est quod ἐναυσθλοῦτε. Sed legenda ipsa egregia Hermanni annotatio apud Seidler. Cf. ad Hec. 795. Orest. 848.

V. 128. Harl. ap. Burg. λεκτάν.

V. 130. κόλποισιν Seidler. scripsit ob metrum pro κόλποις. αἲ αἶ om. Harl. ap. Burg.

V. 136. τάν ob metrum addiderunt Herm. Seidler. et Burges. Ἑκάβαν Havn. Lenting. p. 80. suspicatur vocem Πρίαμον glossema esse praecedentibus πεντ. ἀροτ.

τέκνων, et Ἑκάβην voci ἐμέ adscriptum, totumque versum, basin anapaesticam, ita legendum ἐμὲ δ' αὖ μελέαν.

V. 138. Ald. rell. οὓς θάσω, Herv. 1. 2. Cant. etiam οὖς θ. unde fortasse Barnes. in marg. alii οὖ. θάσσω Barnes. et sic Vict. Harl. Pro οὓς Havn. οἵους.

V. 139. Ald. rell. σκηναῖς ἔφεδρος Ἀγαμεμνονείαις. Herm. coni. ἐφέδρους, Seidler. ἔφεδρος σκηναῖς. Mihi facilior esse ratio videbatur σκηναῖσιν ἐφ. quomodo legi posse Seidler. quoque monuit in Add. Ἀγαμεμνονίαις iam Valck. ad Phoen. 196.

V. 140. Havn. δούλ' ἄγομαι.

V. 141. ξυρήκει primam correptam habens locum non habet in anapaestis. Adscriptum esse ex Alc. 434. et Herm. et Burges. statuunt. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 287. coni. ξυροήκει. Hermanno alia aut aliter formata vox videtur pro ξυρήκει posita fuisse. πενθήρη Harl. ap. Burg.

V. 144. κόραι Havn.

V. 145. καί om. Flor. Harl. Havn. qui δύςνυμφαι. καί ob sensum locum non habet, ob metrum deesse non potest. Recte Herm.

ἄλοχοι μέλεαι, μέλεαι κοῦραι
καὶ δύςνυμφοι.

V. 146. αἰάζομεν Harl. ap. Burg. Havn.

V. 147. ὥς τις. Flor. Vict. Havn. Harl. ap. Burg. ὡσεὶ. Duplicem comparandi particulam egregie ad h. l. illustrat Seidler. πτηνοῖς Ald. πτανοῖς Havn.

V. 148. Lenting. p. 80. coni. ὄρνυσιν, οὕτως. At ut τίθησιν, δίδωσιν, sic ζεύγνυσιν, ὄρνυσιν paenultimam producunt.

V. 149. Herm. Nescio an praestet: οὐ τοι τὰν αὐτάν.

V. 152. Havn. παιδὸς et πλαγγαῖς. Hinc scripsi πλαγαῖς pro πληγαῖς. Ad sq. versum Herm. comparat Soph. El. 556 sq.

V. 154. Pro Ἡμιχ. Ald. rell. Χο. Sed Hemichorio haec tribuenda esse iam Musgrav. vidit, quum in Har-

lei. (adde Havn.) haec nota versui 166. praefixa sit. Quamquam in editione Musgrav. sibi non constat: Ἡμιχ. enim notam apponit tantum v. 162. 166. reliquis omnibus Χο. Recte etiam Seidler. monuit, v. 177. aperte novam personam prodire.

Ib. τί θροεῖς bis ponunt edd. inde a Brubach. semel Ald. et MSS.

V. 155. ποῖ λόγος ἥκει. Musgrav. addidit ex Harl. (in quo a sec. m. sunt, notante Burges.) et duobus Florr. altero, quem A. voco, altero, cuius variantes lectiones Barnesius exemplo editionis suae, quod in bibl. Bodlei. servatur, allevit. Eadem verba sunt in Havn. et post verbum οἰκτίζῃ v. 156. in Vict. *Quo spectat oratio?* recte vertit Seidler. Tum διὰ τῶν μελ. Flor. A. διὰ τῶν μελάθρων διὰ γὰρ μελάθρων Flor. Barn.

V. 156. Ald. rell. διὰ γὰρ μελάθρων, τοὺς, οὓς οἰκτίζῃ. MSS. Steph. διὰ γὰρ μελ. οὓς οἰκτίζῃ ἄϊον οἴκτους, unde sic edidit Canter. sed, culpa haud dubie operarum, ἀΐου οἴκτους. Flor. A. Vict. διὰ γὰρ μελ. ἄϊον οἴκτους τοὺς οὓς οἰκτίζῃ. Harl. et Havn. ut cum Musgr. et Seidl. edidi.

V. 160. Ald. Barn. Musgr. πρὸς ναῦς ἢ | δη. Brub. Herv. 1. 2. Cant. πρὸς ν. ἢ | δὴ κ. Δή pro ἤδη scripsit Seidler. et sic Herm. in notis MSS.

V. 162. sine nota personae Ald. rell. Choro tribuunt Harl. Havn. Ἡμιχ. Musgr. Seidl. Pro τλάμων Flor. Vict. Havn. μελέα.

V. 163. Havn. ἤ που μ' ἤδη, omisso τάλαιναν. Harl. ap. Burges. με δὴ (sic) om. τάλαιναν.

V. 164. πατρ. ἐκ γᾶς Harl. ap. Burg. Havn. Vict. Harl. supra ναυσθλώσουσιν habet ὑπάξουσι.

V. 165. Χο. Ald. quam notam om. Havn. Hecubae versum tribuendum esse vidit Musgrav. et sic Harl. ap. Burg.

V. 166. Ἡμιχ. Harl. Havn.

V. 167. μέλεαι μόχθων, ἐπακουσώμεθα Ald. Herv. 1. sine distinctione et ἐπακουσώμεθα Brub. Herv. 2. Cant. At Flor. Vict. Havn. ἐπακουσόμεναι (in apogr. Hamb.

esse videtur ἐπακουσομένας) quod recepit Musgrav. Harl. ap. Burg. ἐπακούσομαι. Praeterea Havn. μόχθον.

V. 168. Harl. ap. Burg. Havn. κομίζεσθ'. et v. sq. πέλλουσ' pro στέλλουσ'.

V. 170. μὴ νῦν μοι edd. Ego μή νύν μοι scripsi Herm. not. MSS. secutus. τὰν ἐκβακχεύουσαν Flor. Harl. ap. Burg. Vict. Havn.

V. 171. πέμψετ' Harl. Burg. πέμψητ' Havn. pro πεμψασθ'. Scribendum πέμψησθ' e regula Grammaticorum, quam explicavi ad Hec. 1160. Med. 218. μὴ πέμψησθ' ἔξω est *ne huc ad vos egredi iubeatis s. evocetis:* μὴ πέμψητ' ἔξω *ne* domum ingressae *huc ad me prodire iubeatis.*

V. 172. αἰσχύναν Havn. Vulgo αἰσχύνην.

V. 173. ἐπ' ἄλγει Havn. ἐπ' ἄλγεϊ Vict. Hermannum et Seidlerum secutus notam interrogationis post ἀλγυνθῶ posui. Nunc verior esse videtur ratio Elmsleii ad Heracl. 559. (Cf. ad Soph. Oed. T. 49.) ex qua ad haec verba repetendum μή, μηδὲ ἐπ' ἄλγεσιν ἀλγυνθῶ, quod dictum ut μήδ' αὐτοῦ θάνω Soph. Trach. 804. *nolo hic mori*, vel ut Elmsl. interpretatur; *ne sinas me hic mori.* minus latine, Britannorum locutionem in animo habens, *let me not die.* Ut enim primae personae pluralis coni. saepissime ponitur, ubi quis se ipsum excitat, sic nonnunquam etiam prima singularis. ut ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται, Ἀρήϊα τεύχεα δύω Il. ξ', 340. Cf. Gramm. gr. min. §. 515. ad Andr. 826. Sed diversa sunt loca, quae Elmslei. attulit, Soph. Oed. Col. 174. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, Eur. Herc. f. 1371. ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. in quibus δέδοικα μὴ cogitandum.

V. 174. Alterum Τροία delevit Seidler. Herm. „Ἰώ extra versum exclamari potuit. Itaque recte libri Τροία, Τροία."

V. 175. Ald. rell. οἵ γε λιπόντες. Harl. ap. Burg. Havn. οἵ σ' ἐκλιπόντες, prope verum οἵ σ' ἐκλείποντες, quod restituit Seidler cum Burgesio.

V. 177. Havn. τρομεράς et v. sq. ἐπακρυσομέναν.

V. 183. „Videtur MS. Flor. ὦ τέκν' dedisse, quum in margine Plantinianae, quae sic habet, nulla eius

variatio notetur." *Musgrav.* Falsum; si Plantinianam intelligit edit. Canteri Antverp. ex offic. Christoph. Plantini 1571. ad quam Florent. contulit Vossius, ea habet ὦ τέκνον, non ὦ τέκν'. Seidler. tamen ὦ τέκν' dedit. ἀρθεῦσαι σάν Havn.

V. 185 sq. in Ald. rell. continuantur Hecubae. Choro cum v. 184. tribuit Havn. et ita Seidler. cum Hermanno, quos etiam in ponendis lacunae notis secutus sum: nam deest versus, qui respondeat v. 162.

V. 186. τις ἔφα Vict.

V. 187. in Ald. rell. tribuitur Choro, et proximae exclamationes ἰώ, ἰώ Hecubae, tum v. 189—192. Choro, ita ut Hecubae oratio a v. 193. τῷ δ' ἁ τλάμων incipiat. Contra Havn. versum 187. tribuit Hecubae, verba ἰώ ἰώ Choro cum sequentibus usque ad 200. Ita confirmatur descriptio Seidleri, quam adscivi. Praeterea Havn. v. 187. habet κεῖται pro κεῖσαι.

V. 188. ἰώ ἰώ om. Harl. ap. Burg. qui falso dicit, in Ald. has voculas legi post κῆρυξ v. 185.

V. 189. φθιωτῶν Havn.

V. 190. Ald. rell. ἢ νησαίαν ἥξει χώραν. ἕξει pro ἥξει Herv. 2. ἄξει, ut coni. Brodaeus et Milt. pro ἥξει, MS. Steph. νησαίαν μ' ἄξει χώραν Havn. νησαιᾶν-χωρᾶν scripsit Barnes. i. e. τίς ἐκ νησαίων χωρῶν, quod retinuit Seidler. sed mutat in Add. Mutatio ista structurae, τίς Ἀργείων ἢ Φθιωτᾶν ἄξει με, ἢ τίς ἄξει με εἰς νησαίαν χώραν, pro ἢ τίς νησιωτᾶν non decet lyricum.

V. 193. Havn. ποῦ πᾶ γαίας.

V. 194. Havn. κηφῆνα. Articulum metri causa delevit Seidler. cum Herm.

V. 195. μορφᾷ Ald. rell. Quod Reiskius iam scribendum vidit μορφά, habet Havn.

V. 196. Ald. Brub. Herv. 1. 2. νεκύων ἀμενηνὰ παρὰ προθύροις. ἢ παίδων θρ. Harl. Burg. νεκύων ἀμενῆ παρὰ προθύροις σ' ἢ παίδων θρέπτειν. Quae deerant, e MS. supplevit H. Steph. et receperunt Canter. et Barn. Idem supplementum habent Flor. Vict. (unde Victor. V. L. 27, 1. lacunam explevit) Havn. sed παρά τε προθ. φυλ. κατέχουσ', ἤ.

V. 198. Ald. rell. ἢ παίδων θρέπτειρας | ἀρχ. εἶχον τιμάς. Correxit Canter. ut habet Vict. Havn. ἢ παίδων θρέπτειρ᾽ ἁ Τροίας | ἀρχ. Flor. ἢ παίδων θρεπτήρια Τροίας.

V. 200. Ald. rell. Χο. αἶ αἶ ποίοισιν δ᾽ οἴκτοις. quod adversatur antistrophico 220. Seidler. αἶ αἶ. ποίοις δ᾽ οἴκτοις τὰν σὰν | * * λύμαν ἐξ. cum signis lacunae ante λύμαν. Sed Havn. ut edidi.

V. 201. Ald. rell. ἐξετάσεις. Harl. ἐξετάζεις. Sed Cotton. Flor. Vict. Havn. ἐξαιάζεις. Herm. in notis MSS. αἶ αἶ, ποίοισιν δ᾽ οἴκτοισιν | τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάζουσ᾽, | οὐκ Ἰδαίοις etc.

V. 202. Hic versus cum septem sqq. usque ad v. 210 in Ald. rell. Hecubae tribuitur; vss. 210. 11. Choro; v. 212. usque ad 232. Hecubae; cui quam non conveniant pleraque in aperto est. Victor. V. L. 26, 8. et Heath. haec omnia usque ad 236. Choro (vel parti chori, ut ait Vict.) tribuenda censuerunt. Eadem est sententia Seidleri, et sic Harl. Burg. Havn. Ego Hermannum secutus sum, qui stropham et antistropham in ternas particulas dispescuit, inter Hemichoria distribuendas.

V. 202. ἱστοῖσι Havn.

V. 204. 5. Recepi Seidleri emendationem pro νέα ται. Sed in eo tamen haereo, quod haec a sqq. magis discrepant, quam ut ab eadem omnia persona dici credas; et num corpora filiorum adhuc insepulta in conspectu iacebant? Vellem Codd. praeberent, quod Hermann. olim in notis MSS. proposuerat: νέα τοι τέκνων σώματα λούσω, tanquam τροφός. in quibus λούσω Reisk. iam reperit. Tum sq. v. Herm. καὶ που μόχθους ἕ κρ. Nunc idem Seidleri rationem amplectitur, nisi quod μόχθους δ᾽ ἔξω κρ. scribit.

V. 206. πλασθεῖσ᾽ Ald. rell. πλαθεῖσ᾽ Harl. Burg. Vid. Brunck. et Porson. ad Hec. 884.

V. 207. ἔῤῥει Ald. rell. Vict. ἴσως ἔῤῥοι. et sic Harl. Havn. αὖτα pro αὐτά scripsit Seidler.

V. 208. Harl. Burg. ἢ Πειρ.

V. 209. Ald. rell. πρόσπολος οἰκτρὰ τῶν σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι. Herm. quem sequitur Seidler. delevit τῶν et ἔσομαι. Sed Flor. et Havn. omittunt οἰκτρά et τῶν,

V. 212. Ald. rell. μήδ' ἐν δίνᾳ γ' Εὐρώτα. Harl. μὴ γὰρ ἐν δίνᾳ γ' Εὐρ. Vict. μηδὲ γὰρ δίναν γ' Εὐρ. Flor. Havn. μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρ.

V. 213. Dubito an urbs Laconiae Therapnae intelligenda sit. Potius θεράπνας ab Euripide dici puto *loca in quibus quis commoratur*, Iph. A. 1474. Bacch. 996. Herc. f. 367. Sic Nicander Ther. 486. voce usus est, antiquorum haud dubie exemplo.

V. 214. ἀντάσωμαι Harl. Burg. δούλαν Ald. rell. etiam Flor. in apogr. Hamb. non δουλοῦν, ut est apud Musgrav. Vict. ἴσ. δούλα. ἀντᾶν τινι, *sorte obvenire*, non alibi memini me legere.

V. 217. Οὐλύμπου Havn. pro Ὀλύμπου, ut iam edidit Seidler.

V. 218. ὄλβον Ald. rell. ὄλβῳ MS. Steph. Havn. Vict.

V. 219. εὐκαρπίᾳ libri. ἀκαρπίᾳ Havn. εὐκαρπείᾳ ob metrum dedit Seidler. cum Burgesio comparans παγκαρπεία Eurip. fragm. inc. CLV, 4. E Soph. Polyid. fr. IV. ἐνῆν δὲ παγκαρπεία συμμιγὴς ὀλαῖς citat Valck. diatr. p. 42. B.

V. 221. ἐλθεῖν deest in Ald. rell. E Flor. supplevit Seidler. et sic Vict. Havn.

V. 225. Ald. rell. στεφάνοις τ' ἀρετάς. τ' delendum censuerunt Heath. et Reisk. et omittit Havn. qui etiam κηρύσσεσθε. ἀρετᾶς est a Scaligero.

V. 227. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. Burg. ναῦται. E Flor. Vict. Havn. enotatum ναύτα vel ναῦτα, ut in Vict. ubi adscriptum ἴσ. ναύταις, quod ipsum reponendum vidit Seidler. in Add. In his Ἰονίῳ πόντῳ cum ἀγχιστεύουσαν iungo, *terram quae prope adiacet Ionio mari*, ναύταις autem ad totam sententiam refero, quod nos dicimus *für die Schiffer*. non, ut Seidler. ναύταις Ἰον. π. i. e. πλέουσιν Ἰον. π. Servandum autem ex Ald. comma post ἀρετᾶς v. 225. H. Stephan. e MSS. suis protulit ναίεσθαι, si haec MSS. lectio est, ac non ipsius coniectura; hoc receperunt Canter. et Barnes.

V. 228. ὑδραίνει Ald. rell. ὑγραίνει Flor. Vict. Havn.

V. 229. πυρσεύων Ald. rell. quod est *facem gerere*,

et hinc *face significare* etc. πυρσαίνων Flor. Vict. et supra scr. Havn. item Eustath. apud Hadr. Iunium in Gruteri Thes. crit. T. IV. p. 542. et Tzetzes ad Lycophr. 1021.

V. 230. Κράνθις Ald. rell. Harl. Burg. (Κρᾶνθις) Κρᾶθις MSS. Steph. certe Havn. παγαῖσι Seidler. scripsit pro πηγαῖσι.

V. 234. 5. 6. mutilos exhibet ed. Ald.

ἐξανύων.
δοῦλαι γὰρ δὴ
χθονὸς ἤδη.

E MSS. supplevit H. Stephan. et integros versus primus dedit Canter. Idem supplementum habent Flor. Vict. Havn. De δὴ-ἤδη vid. ad Suppl. 982.

V. 238. Ald. rell. Ἀχαιϊκοῦ. Havn. Ἀχαϊκοῦ. Vid. ad Hec. 284. Blomfield. ad Aesch. Agam. Add. 607.

V. 239. ἐγνωσμένως Ald. rell. quod tacite correxit Canter. Vict. ἴσ. ἐγνωσμένος.

V. 240. Havn. καινὸν ἀγγέλλων λόγον, e quibus placet καινόν, in quod incidit etiam Lenting. p. 80.

V. 241. Ald. rell. uno versu Τόδε τόδε φίλαι Τρῳάδες, ὅ φόβος ἦν μοι πάλαι. Pro Τρῳάδες Flor. Havn. γυναῖκες, quod recepi, ut, secluso altero τόδε, dochmiacum efficerem. Sed servari poterat utrumque τόδε. saepe enim dochmiis duae breves syllabae praemittuntur. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 151 sqq. Seidler. edidit:

Τόδε τόδ᾽ ὦ φίλαι
γυναῖκες, ὅ φόβος ἦν
* * μοι πάλαι.

Nam his versibus stropham ά contineri voluit, cui responderet antistr. ά v. 248. 9. Non sustinui imitari, ne lacunas notare cogerer, ubi in sensu nullum esset lacunae vestigium. Herm. in notis MSS. haec notavit: „Hoc carmen certe non totum est antistrophicum, sed partim ex liberis strophis, partim paromoeostrophum, partim etiam antistrophicum. In universum probo descriptionem, quam dedi in Epitome doctr. metr. p. 297. sed non debebant proodi et mesodus constitui.“ In epit. hos duo versus ita constituit:

τόδε τόδε φίλαι Τρῳάδες,
ὅ φόβος ἦν μοι πάλαι.

quorum alterum in notis MSS. ischiorrhogicum vocat, sed ob id ipsum et hanc stropham et, quae ei respondeat v. 263. de vitio suspectas habet, quia solae non dochmiaco, sed iambico ischiorrhogico finiantur. Mihi v. 242. etiam dochmiacus esse videbatur. tres breves syllabas praemissas habens.

V. 242. Male Canter. Barnes. Musgr. ὅ φόβος, fortasse quia in Hervag. 2. accentus paene evanuit. μοι om. Flor. Harl. Burg. Havn. πάλιν Commel. Barnes.

V. 243. Havn. εἰς τόδ' ἡμῖν φόβος, omisso ἦν.

V. 255. Harl. Burg. Havn. τίν' ἤ.

V. 246. εἶπάς γ' ἤ Ald. γ' eiecit Seidler. et omittit Havn. qui ἤ καὶ Κάδμ. χθ.

V. 248. Ald. rell. τίν' ἄρα, τίν' ἔλαχον; Nostrum habent Flor. Vict. Havn. illi ἔλαχε, hic ἔλαχεν. Omnium quidem erat πότμος ἀτυχής, quippe captivarum sorte distribuendarum. Sed ex his poterat alia mitiorem alia dominum vel dominam sortiri, et in communi infortunio poterat minus gravis singularum sors esse. Hic est πότμος εὐτυχής.

V. 249. τῶν 'Ιλ. Ald. rell. Articulum delevit Seidler. et omittunt Harl. Burg. Havn. Tum Herm. in epit. μένει, haud dubie rectius.

V. 251. δέ, ut otiosum h. l. delevit Seidler. ut versus constaret ex dochmio (ἔλαχε, τέκος, ἔννεπε vel ἔνεπε) quem antecederet dactylus cum anacrusi, ut paulo post 266. et 278. ubi vid. notata. Et δέ om. Harl. Burg. Havn. hic etiam ἄρ'. Herm. in epit. τοὐμὸν τίς ἄρ' | ἔλ. τέκος, ἔνν. τλάμονα Κασσ. sed in notis MSS. vulgatam, quam retinui, servandam censet, „magis tamen placeret, inquit, ἔνεπ', ἔνεπε. Ita haec stropha tertiae respondebit, quinta autem libera responsione erit.“

τοὐμὸν δὲ τίς ἄρ' ἔλαχεν
τέκος, ἔννεπε, τλημ. Κασ.

Ut nunc legitur, est dochmiacus dimeter (ultima vocis

ἔννεπε propter sequens τλ producta) sed prior dochmius formae adhuc dubiae. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 27.

V. 255. ὤ μοί μοι scripsi cum Herm. et Seidl. pro ἰώ μοί μοι.

V. 257. Havn. τὰν τοῦ Φοίβου παρθ.

V. 258. δῶκεν Ald. ἔδωκ' scripsit Seidler. et sic Flor. Harl. Burg. Havn. Vict.

V. 259. Harl. Burg. ἐνθέτου α. gl. μαντικῆς.

V. 260. Ald. rell. κληΐδας κἀπὸ χροός. Havn. κλειΐδας (sic) ἀπό. κλῇδας καὶ ἀπὸ Seidler. qui hos versus ita distinxit

* * ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους * *
κλῇδας καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέ-
ων ἱεροὺς στολμούς.

Primum versum sic explet: ἰώ (vel αἶ αἶ vel οἴμοι) ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους θεοῦ. Alterum ex eo genere esse censet, quod explicavit de verss. dochm. p. 149 sqq. Ego Hermannum in notis MSS. quae tunc ad manus erant, secutus sum, in eo tamen haereo quod hexametri ultima syllaba anceps est in medio vocabulo. Itaque idem in epit. sic versus disposuit: ῥῖπτε, τέκνον, ζαθέους | κλῇδας, καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέ | ων ἱεροὺς στολμούς.

V. 261. στεφάνων Havn. pro στεφέων.

V. 262. αὐτήν Harl. Burg.

V. 263. Ald. rell. τί δὲ νεοχμόν. Flor. τί δὲ τὸν νεοχμόν. Harl. sec. Burg. Havn. τί δὲ τὸ ν. Tyrwh. et Seidler. τί δ' ὅ ν. quod Musgr. in Harl. esse dicit; et sic citat Herm. elem. d. m. p. 280. Ante hunc versum Seidler. στροφὴν ε΄ deesse ratus, auctore Herm. lacunae signa posuit, quae tres versus explent. In notis MSS. Hermann. hanc stropham suspectam habet. Vid. ad v. 241.

V. 265. Ante ταύταν unum, post ταύταν duo lacunae signa posuit Seidler. Pro τῷ Brub. et Herv. 2. καί.

V. 268. Flor. Vict. Havn. τίς ὅδ' ἢ νόμος. Reliqui versuum descriptionem, quae in Aldina est, ex qua prior versus ex iambo et duobus anapaestis, alter ex

iambo et tribus anapaestis constat. Seidler. et Hermann. epit.

ἀτὰρ τίς οὐδ' ἦν νόμος, ἤ τι θέσμιον,
ὦ φίλος, Ἑλλάνων;

V. 270. ἔχειν pro ἔχει Havn.

V. 272. κακῶν in fine versus Ald. rell. πόνων Cott. Flor. Vict. Havn.

V. 271. videtur esse anapaesticus dimeter, incipiens ab iambo s, tribracho, qualis legitur etiam Helen. 687.

V. 273. est anapaesticus logaoedicus cum basi iambica. Seidler. dedit τίν' ἢ δὲ τοῦ | χαλκεομίτορος Ἕκτορος δάμαρ. Hermann. ap. Seidler. et in epit. τί δ'; ἢ δὲ τοῦ. At ubi τί δέ interrogationi praemittitur, (vid. ad Hipp. 851. Alc. 691.) non solet alterum δέ sequi. Pro χαλκεομίτορος Havn; χαλκεομήτορος.

V. 276. Ald. Herv. 1. ἁ ποιτοβάμονος. Brub. Herv. 2. Canter. Musgr. ἁ φοιτοβάμονος. Cotton. Flor. Vict. Havn. ἁ τριβάμονος. MSS. H. Steph. et Harl. ἀτριτοβάμονος, unde Canter. et Scaliger. ἁ τριτοβάμονος, quod receptum recte explicat Barnes. post Canter. Cf. Seidler. Herrmann. autem in epit. ἁ τριβάμονος scripsit, versibus ita dispositis: ἐγὼ δὲ τῷ | πρόσπολος· ἁ τριβάμονος χερὶ | δευομένα etc. — χειρί Havn.

V. 277. Vict. ἴσ. δεομένα.

V. 278. δούλην σ' ἔχειν Tzetz. ad Lycophr. 1183. Harl. Havn. In Ald. deest σ'.

V. 279. Hoc carmen in προῳδόν v. 279. 80. 81. stropham 282. 3. 4. antistropham 285. 6. 7. et ἐπῳδόν descripsit Seidler.

V. 282. ἰώ ἰώ μοι Seidl. ἰώ μοί μοι, ut in Ald. Hermann. epit. at in notis MSS. ἰὼ ἰώ μοί μοι.

V. 283. τε post δολίῳ om. Havn.

V. 285. Ald. rell. ὃς πάντα τὰ 'κεῖσ' ἐνθάδ' ἀντίπ. in quibus verbum deesse non posse, quivis videt. Itaque Seidler. scribendum suspicatur ἔθετ' pro ἐνθάδε. Herm. epit. ὃς πάντα τἀκεῖθεν | ἔθετ' ἀντίπαλ' αὖθις ἐκεῖσε διπτ. γλ. at in notis MSS. ὃς πάντα τἀκεῖθεν | θέλεμ' ἀντίπαλ' αὖθις ἔπεισε διπτ. γλ. his additis: „Θέλεμα posui, non quod verum putarem, sed ut vocabu-

lum metro et sensui aptum haberem. Hoc enim dici puto: qui omnia quae a partibus Graecorum nobis secunda erant et favere videbantur, duplici lingua ut hostilia fierent, persuasit, omnium amicam prius voluntatem inimicam reddens.“ Mihi simplicissimum videbatur ὁ pro ὅς cum Scaligero scribere; sed scire tamen velim, unde pro ὁ irrepserit ὅς, ad quod verbo suo destitutum aut cum participio iunctum vel librarii offendere debebant. Comparari potest locus Phoen. 186. ubi post ὅς similiter verbi tertia persona omissa est. Nimirum uterque locus anacoluthon habet, quod in oratione ab animo graviter commoto profecta non adeo mirum est. Itaque quum Phoen. l. c. dicere vellet ὅς δώσειν ἐπαγγέλλεται vel εὔχεται, indignatione abrepta Antigone omisso verbo finito solum infinitivum posuit; et hic ita dicere voluit ὅς πάντα τίθεται (non ἔθετο, nam actio est non absoluta, sed continuata, quae de more fit) sed eadem de causa in fine posuit τιθέμενος, quasi ὁ praecessisset. At dici non posse puto ὅς πάντα τὰ ἐκεῖσε ἐνθάδε αὖθις ἐκεῖσε τίθεται. nam cum articulo pro adverbiis quietem designantibus semper adverbia motum *e loco*, non *in locum*, significantia ponuntur. Diversa sunt ᾖσσ' ἐκεῖσε, κἀτ' ἐκεῖσε Bacch. 581. πεπλευκότα ἐκεῖσε κἀκεῖσ' Hel. 533. ubi articulus non additus. Itaque e Flor. Vict. Havn. pro τὰ 'κεῖσ' recepi τὰ 'κεῖθεν, sed τἀκεῖθεν scribendum duxi. Τἀκεῖθεν ἐνθάδε καὶ αὖθις ἐκεῖσε τιθέναι est hominis dicendi praestigiis omnia miscentis, quae improbaverat, defendere, quae defenderat, improbare callentis, quod μεταβάλλειν vel μεταστρέφειν vocat Plato. vid. Heindorf ad Gorg. §. 80.

V. 287. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἃ φίλα τὰ πρότερα φίλα. Canter. ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα τεθ. et sic Vict. Flor. Havn. Quod dedi est a Seidlero; sic enim demum iustus exit dochmiacus dimeter. Similis locutio est infra v. 468. πάντων quid faciam, non magis habeo, quam superiores interpretes. An iungenda τὰ πρότερ' ἄφιλα πάντων, *quae antea omnibus displicuerant?*

V. 290. Ald. rell. ἁ τάλαιν', ἃ δυςτ. προςέπεσα κλήρῳ. In Musgraviana omissum ἅ. quod deest etiam in Havn. Seidler. ἁ ante τάλαινα delevit, revoca-

vit Herm. in epit. uno versu scribens βέβακα δύστοτμος, οἴχομαι ἁ τάλαινα - - Mihi legendum videtur οἴχομαι | τάλαινα, δυστυχεστάτῳ. Pro προσέπεσα Cott. Flor. Vict. Havn. προσέπεσον. Herm. uno versu ἃ δυστυχεστάτῳ προσέπαισα κλήρῳ.

V. 292. σόν om. Havn. et pro πότνα habet πότνια, quod ipsum editiones aliquot recentiores habere dicit Seidler. Ego non nisi in Commelin. inveni, sed operarum haud dubie errore, quum ea e Canteriana expressa sit.

V. 296. Havn. Flor. Vict. εἰς χεῖρας δῶμεν. Tum εἱλεγμένας Ald. et Codd. εἰληγμένας Heath. quod participium apud Demosth. p. 873. legitur.

V. 297. Ald. rell. αἰχμαλώτιδας λέγω. MSS. Steph. αἰχμαλώτιδας ἄγω, quod recepit Canter. inserto γ' metro accommodavit Barn. Sed Flor. Vict. Havn. αἰχμαλωτίδων ἄγω, quod recepit Musgr.

V. 289. ἵσταται pro αἴθεται Flor. Vict. Havn. cuius interpretamentum dixeris vulgatam lectionem.

V. 301. μέλλουσι Flor. Vict. Havn.

V. 301. Ald. et Codd. αὐτῶν τ' ἐκπ. Brodaeus scripsit αὑτῶν, quem secuti sunt Barnes. et Seidler. Nihil opus erat.

V. 308 sqq. Hoc quoque carmen Herm. et Seidler. in stropham v. 308—325. et antistropham v. 326—fin. descripserunt satis probabiliter.

V. 308. φέρω edd. et Codd. φέρε Schol. Arist. Av. 1717. sed ad Vesp. 1317. φέρω. φέρε scripserunt Seidler. et Herm. in notis MSS. quo facto hic versum antistrophicum sic immutat: πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγ', ἄναγε χορόν.

308. ⏑⏑⏑⏑⏑⏑– | ⏑⏑⏑–⏑–

326. ⏓⏑⏑–⏑⏑⏑ | ⏑⏑⏑⏑⏑⏑–

Post dochmiacum dimetrum collocat exclamationes ἰδού ἰδού, „et sensu et antistropha suadentibus."

V. 310. Ὑμήν om. Ald. addidit Musgr. e Flor. Sic etiam Havn. Herm. ὦ Ὑμέναι' ἄναξ, Ὑμήν.

V. 311. ex antispasto et dochmio constat. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 159.

V. 312. Post haec verba in Flor. Havn. haec adduntur *βασιλικοῖς λέκτροις.* quae ita recepit Herm. ut scriberet:

μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις
κατ' Ἄργος ἁ γαμουμένα

et in antistropha

ἄγε σὺ, Φοῖβέ, νιν· κατὰ σὸν ἐν δάφναις
ἀνάκτορον θυηπολῶ.

Mihi ut Seidlero, illa verba e v. 262. vel 356. adscripta videntur.

V. 313. Ald. Flor. Vict. *ἁ γαμουμένα.* Havn. *ἀγομένα.* Harl. ap. Burg. *γαμημένα.* Brub. Herv. 2. Canter. *ἐγαμουμένα.* Herv. 1. *ἑ γαμουμένα*, quod vitium esse typothetarum Brubachii, nec Scaliger. nec Canterus animadvertit, primus autem correxit Aem. Portus. Tanti tamen illud fuit Reiskio, ut inde *ἐκγαμουμένα* erueret, quasi Codicis loco esset Brubachiana.

V. 314. *ὦ Ὑμέναι' ἄ.* quod coniectura assecutus erat Seidler. pro *Ὑμὴν, Ὑμέναι' ἂν* om. *ὦ.* habet Havn. Hermann. Aldinam lectionem probat.

V. 315. Ratiocinii nexum, quem desiderabat Musgr. bene declaravit Seidler. Fatendum tamen impetum delirantis puellae mirum in modum frangi.

V. 315. 16. Herm. in notis MSS. *ἐπεὶ σὺ, μᾶτερ, τί μοι | τί δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν | θανόντα πατέρα πατρίδα τε.* Sed *ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι* vix librario debetur, *cum lacrymis et lamentis.* vid. Iphig. A. 531. 1162. *ἐπὶ κωκυτῷ* Soph. El. 108. vid. Bergler. ad Arist. Plut. 628. Ach. 835. Erfurdt. ad Soph. Ant. 755. ed. min. Versus 315. constare videtur e diiambo et dochmio.

V. 318. Ald. rell. *ἐγὼ δ' ἐπὶ γ. ἐ.* Flor. *ἐγὼ τὸ δ'.* Vict. *ἐγὼ τό δ'.* Havn. *ἐγὼ τόδ'.* Herm. in notis MSS. *ἐγὼ δέ γ' ἄδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς.*

V. 320. *ἐς* bis Flor. Vict. Havn. pro *εἰς* Ald. ut iam edidit Seidler. Vid. Hermanni elem. d. m. p. 264.

V. 321 sq. Ald. rell. *ὦ ὑμέναιέ σοι.* sine *Ὑμήν.* quod addidit Seidler. Flor. Havn. *διδοῦσ' ὦ Ὑμέναιε σύ. σύ* etiam Vict. Neque tamen v. 323. *διδοῦσ'* in illis Codd. deesse videtur. *παρθένων ἐπὶ λέκτροις* bis leguntur in

Ald. hic et 324. Secundo loco desunt in Flor. Havn. Sed priori loco (ubi Harl. Burg. παρθένῳ) vix conveniunt; quare ibi deleverunt Seidler. et Herm. Error ex eo ortus, quod bis scripserunt librarii, quae semel scribenda erant; διδοῦσ' ὦ 'Υμεν. et διδοῦσ' ὦ 'Εκ. tum παρθ. ἐπὶ λ.

V. 323. Ald. rell. διδοῦσ', ὦ 'Εκάτα φάους. φάος e MSS. Steph. dederunt Canter. Barn. Musgr. et sic Vict. Havn. δίδου δ' Seidl. διδοῦσ' Herm. in notis MSS. hac explicatione adiecta: „tibi, Hecate, tradens facem, quod mos iubet in virginum nuptiis. Ita dicit Hecaten invocans, et nuptura scilicet Orco." ὦ Εκάβα legendum suspicabatur Musgrav. et persuaserat Tyrwhitto. Recte vulgatam defendit V. D. in *Quart. rev.* V. p. 176. in censura ed. Burges *). Barnes. Prophetissa autem, inquit, Hecatam, infernam deam, post Hymenaeum nominat ob infaustas nuptias, quas vidit se iam cum Agamemnone facturam.

V. 325. Flor. ἅτε νόμος ἔχει. Havn. Vict. ἃ νόμος ἔχει, ut voluit Herm.

V. 326. εὐοῖ eiecit Seidler. Vide tamen de verss. dochm. p. 195. Havn. εὖ ἄν, εὐοῖ. Pro ἄναγε χ. Flor. Vict. Havn. ἄνεχε. Recte, puto, Hermann. locum emendavit. Vid. ad v. 308. Exclamationes εὐάν, εὐοῖ versum per se efficiunt, respondentem illis ἰδού, ἰδού.

V. 328. Ald. rell. μακαριωτάταις. et sic Hermann.

V. 329. Herm. in notis MSS. ὁ χορὸς ὅσιος, ὅσιος, ut sequentia usque ad δάφναις novum versum constituant, dochmiacum dimetrum. Flor. Havn. ἄγε σοι. νιν e coniectura Musgr. recepit Seidler. probante Herm. et sq. v. θυηπολῶ pro νῦν et θυηπόλῳ.

V. 332. Legebatur 'Υμήν, ὦ 'Υμήν, 'Υμήν. Correxit Seidler. Vulgatam servat Herrmann. in not. MSS.

---

*) Is ad verba Musgr. Atqui Hecate in sacris nuptialibus nullas partes habuit, ita respondet: *This argument would be of weight, if Cass., instead of a mad prophetess, were a sober delicate young woman, rejoicing in the prospect of a happy marriage; but the case is otherwise, and there is something strikingly terrible in the invocation of Hecate, which, if at all obscure, is sufficiently well explained by Barnes.*

V. 333. Ald. rell. χόρευε, μᾶτερ, χόρευ᾽, ἄναγε. Alterum χόρευ᾽ eiecit Seidler. et omittit Havn. servat Herm. in notis MSS. qui sqq. scribit:

ἄναγε πόδα σόν· ἕλισσε τᾷδ᾽
ἐκεῖσε μετ᾽ ἐμέθεν ποδῶν κ. τ. λ.

Mox Cotton. Flor. Havn. ἀναγέλασον pro ἄναγε πόδα σον. Ortum puto e scriptura ΑΝΑΓΕΛΑΣΟΝ (ΠΟ superscr.).

V. 334. Ald. ἕλισσε τάδ᾽ ἐκεῖσε. ad quod Victorius adscripsit ἑλ. τᾷδ᾽ ἐκ. quod Scaligero etiam in mentem venit; et sic Havn. Post ποδῶν addit Harl. πόδα σὸν, sed statim correxisse videtur, πόδα in ποδῶν mutato, et linea transversa ducta per ποδῶν et σόν. *Burg.*

V. 336. βοάσατε τὸν Ὑ. Havn. pro βοάσατ᾽ εὖ τὸν Ὑ. Recte Herm. in notis MSS. cum Seidlero βοάσατ᾽ εὖ τὸν Ὑμέναιον ὤ.

V. 339. Flor. Vict. Havn. ἴτ᾽ ἔξω κ.

V. 340. ἐμῶν γάμων Havn.

V. 343. λήψει Havn.

V. 344. αἶρε Flor. Havn. αἴρε Vict.

V. 346. πικράν γε Ald. rell. λυπράν γε Harl. ap. Burg. λυγράν γε Flor. λυγράν τε Vict. Havn. λυγράν praetuli, quia cum sq. ἔξω τε μεγάλων ἐλπ. melius convenire videbatur.

V. 348. σ᾽ post αἰχμῆς inseruit Seidler. auctore Musgravio. Herm. ὡς σ᾽ οὐχ - -

V. 351. Ald. Brub. Herv. 1. 2. οὐδέ σ᾽ αἱ τύχαι τέκνον | ἐσωφρονήκασιν - - MSS. Steph. σεσωφρονίκασιν, ut ediderunt Canter. et Barn. ἔσω φρονίκασιν (sic) Flor. A. ἐσωφρονίκασιν Vict. ἐσωφρονήκασ᾽ Harl. Burg. Havn. Heath. coni. οὐδὲ σαῖς τύχαις, τέκνον, Ἐσωφρόνηκας, quod probat Maltby ad Morell. T. II. p. 863. not. 4. Seidler. quod edidi.

V. 353. Ald. Herv. 1. εἰςφέρεται. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. εἰςφέρετε, et sic Vict. Havn. ἐςφέρετε Flor. — δάκρυσί τ᾽ pro δάκρυά τ᾽ Vict. Havn.

V. 355. μᾶτερ Ald. rell.

V. 357. καὶ πέμπέ τε Ald. rell. καὶ πέμπε τε Harl. ap. Burg. τε omisit Barnes. et deest in Vict. Havn. Omitti etiam in Florent. dicit Musgr. sed in apogr. nihil ad lectionem Canterianae enotatum. Pro κἂν Flor. Vict. καί. Pro πρόθυμά γ' ᾖ. Hermann. in notis MSS. f. πρόθυμ' ἔχῃ.

V. 358. Pro βιαίως Flor. Vict. Havn. αἰσίας, quod quid sibi velit, non assequor. Tum οὐ γὰρ Flor. Harl. Vict. Havn. εἰ γάρ. Sed scribendum εἰ γὰρ Λοξίας, ut edidit Burg.

V, 359. δυςχερέστερον γάμον Flor. Vict. Havn.

V. 363. Ald. rell. ἄλλά τ' ἐάσω. Canter. coni. τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω, Barnes. ἀλλὰ τάδ' ἐάσω. — ὑμνήσομαι Ald. rell. ὑμνήσομεν Cotton. Flor. Vict. Havn.

V. 364. εἶσι iam Ald. εἶσι Brub. Herv. 1. 2. Cant. τῶν ἐμῶν Harl. Burg. et v. sq. μὴ προκτόνους (sic)

V. 365. Scribe οὓς οὔ μοὶ γάμοι ut est in Ald. rell.

V. 367. πόλιν δὲ δείξω Havn. ut e coniectura reposuit Seidler.

V. 368. Ald. rell. ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς, στήσομαι βακχευμάτων. Intermedia e Codd. suis supplevit H. Steph. in quibus erat τὸ σὸν δέ. Eadem habent Harl. ap. Burg. Vict. Havn. Ex eo, quem Victorianum voco, communicato secum a Fulvio Ursino lacunam explevit P. Victorius V. L. 36, 22. Τοσόνδε est in Vict.

V. 370. Ald. rell. καὶ μίαν πόλιν. Κύπριν pro πόλιν MSS. Steph. Flor. Vict. Havn. Coniecturam suam οἳ διὰ μίαν Κύπριν τε καὶ μίαν πόλιν ipse postea repudiavit Hermann. Ex Harleiana lectione quae eadem est quae Ald. Burges. patere dicit olim scriptum esse καὶ μίαν Κύπριν. Quod non intelligo.

V. 372. Ἑλλήνων ὕπερ Havn. quod e supra scripto Ἑλένης ortum videtur.

V. 378. E Flor. in apogr. Hamb. notatum Ἄρης] ἕλκοι sic. unde coniicias in eo cod. deesse Ἄρης, et pro eo scriptum ἕλκοι, omisso ἕλοι. ἕλκοι est etiam in Vict.

V. 379. Ald. rell. οὐ παῖδες εἶδον. Flor. παῖδας edidit Musgr. et sic etiam Vict. Havn. recte; ad miseram hominum sortem describendam aptius est dicere, eos

morientes liberorum suorum conspectu caruisse, quam liberos conspectu patrum privatos esse, quod potius ad liberorum infortunium declarandum valeret.

V. 381. κεῖται Harl. Burg.

V. 382. Lenting. p. 80. corrigit ὅ τ' i. e. *viri*. Mihi ante hunc versum alius excidisse videtur, quo uberior descriptio miserae mulierum fortunae contineretur.

V. 383. Tyrwh. ἄλλως τέκν' ἐκθρ. quod probat Herm. Vulgatam non male defendit Seidl. — πρὸς τάφοις Ald. rell. πρὸς τάφους Flor. Vict. Havn. Cf. v. 482. Lenting. p. 81. citat Hec. 186. 218. 258.

V. 384. Ald. rell. ὅςτις αὐτῶν αἷμα γῇ δ. in quo αὐτῶν iniquo loco positum est. Flor. Vict. Havn. αὐτοῖς αἷμα, in qua lectione γῇ δωρήσεται pro una voce habendum, et ad hanc referendum αὐτοῖς. αὐτοῖς praefert etiam Lenting. l. c.

V. 385. Flor. ἢ τοῦδ' ἐπ. ἔπαινον ea, quae praecesserunt, per ironiam bene dici posse ostendit Herm. apud Seidl. sed in eo haeret, quod haec ita dicta sint, ut si non demonstratio, sed aut gravis quaedam increpatio, aut acerba irrisio praecessisset; quorum quum neutrum factum sit, non solum hunc versum, sed etiam, quae nimis abrupte subiiciantur, σιγᾶν ἄμεινον τἀσχρά, maiorem, quam pro huius loci ratione, animi motum prodere videri. Itaque coni. εἰ τοῦδ' ἐπ. — ἐπάξιον, Σιγᾶν - - - Haec quidem ratiocinatio, *si hoc ita est, illud sequitur*, sedatioris mihi esse animi videtur, quam pro animi motu, quo haec loquens affecta est Cassandra: nam haec non sine animi motu, etsi leviore, quam quo agebatur supra v. 355., pronuntiari in aperto esse puto. Ex iis autem, quae a v. 367. demonstraverat, in unam summam collectis, exardescere par est indignationem, quae est in verbis ἢ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον. Sed hunc animi motum ipsa reprimit verbis σιγᾶν ἄμεινον τἀσχρά. quae abrupte dici non mirum, quum affectus nondum omnis sedatus sit.

V. 386. De scriptura τἀσχρά vid. Seidleri Exc. τὰ'σχρά (sic) Havn. τἄσχρά Ald. rell. ταἰσχρά Barn. Musgrav.

V. 388. Harl. Burg. πρῶτα μέν.

V. 389. Flor. Vict. Havn. οὓς δ' Ἄρης εἷλε e v. 378. In Flor. altera etiam lectio adscripta est.

V. 390. δ' pro γ' Harl. ap. Burg.

V. 395. ὑπῆσαν Ald. Herv. 1. ἀπῆσαν Brub. Herv. 2. et sic MSS. Steph. Harl. Burg. Vict. Havn.

V. 398. καὶ ταῦτ' Ἀ. Flor. Vict. Havn. ἴξις Ald. rell. Rectius ἴξις Seidler. Gramm. Sangerm. in Bekk. anecd. p. 99, 4. ἧξις, ἀντὶ τοῦ ἄφιξις. Εὐριπίδης Τρῳάσιν. quem locum citavit iam Pierson. Veris. p. 118. Hinc Toup. Em. in Suid. T. I. p. 265. ἡ ἴξις, quam crasin Atticis omnino ignotam fuisse recte monet Porson. ib. T. IV. p. 451.

V. 399. Ald. rell. χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν. contra linguae rationem. Vid. ad Alc. 923. Itaque hactenus recte Schaefer. melet. cr. p. 56. ἐλάνθαν' ἄν. Sed Flor. χρηστὸς γεγὼς ἐλάνθανεν, Vict. χρ. γεγὼς ἐλάνθανεν ἄν, Havn. χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς. Hinc V. D. in Edinburgh rev. n. 37. p. 67. not. χρηστὸς ὢν ἂν ἔλαθεν ἄν, nescio cur ὢν exquisitius censens quam γεγώς.

V. 400. Πάρις τ' ἔγ. Vict. Havn.

V. 401. Burgesii coniecturam σιγώμενόν τι κῆδος probat Elmslei. ad Med. p. 150. Nihil hic habet articulus, inquit Burgesius. Perperam: articulus casibus obliquis substantivi cum adiectivo iuncti ex lege additur, quando substantivum ad adiectivum eadem ratione refertur, qua *subiectum* ad *praedicatum*. Soph. Oed. T. 93 sq. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος. Ai. 1285. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς. (ὁ κλῆρος οὐ δραπέτης ἦν) infra 471. κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους (οἳ σύμμαχοι, οὓς ἀνακαλῶ, κακοί εἰσιν.) Isocr. Areop. p. 217. ed. Lang. πυκνοτάτας γὰρ ταῦτα λαμβάνει τὰς μεταβολάς, et paulo post ἐπειδὴ δ' ἀνυπέρβλητον ᾠήθημεν ἔχειν τὴν δύναμιν. Id. περὶ ἀντιδόσ. p. 94. ed. Orell. τὸν γὰρ ἔχοντα τὴν μὲν ψυχὴν - - δυναμένην, τὴν δὲ φωνὴν καὶ τὴν τοῦ στόματος σαφήνειαν τοιαύτην - - ἔτι τὴν τόλμαν - - γινομένην etc. p. 96. τοὺς καταδεεστέραν τὴν ψυχὴν ἔχοντας p. 97. φαίνομαι μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιούμενος. Sic h. l. σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἄν est idem ac τὸ κῆδος, ὃ εἶχεν, ἦν ἂν σιγώμενον, vel ἐσιγᾶτο ἄν. Mox Flor. Vict. τὸ κῦδος εἶδεν. εἶδεν etiam

Havn. Tum Ald. rell. εἶχεν ἐν δόμ. Schaef. l. c. εἶχ' ἂν ἐν δ. Elmslei. l. c. εἶχεν ἂν δόμοις. Alterutrum necessarium videtur.

V. 402. φρονεῖν Harl. ap. Burg.

V. 403. εἰ δ' ἔστ' ὅδ' Harl. ap. Burg. ἐς τόδ' Havn.

V. 404. Havn. δυςκλεής.

V. 406. Vict. Havn. οὐ τἀμὰ λ.

V. 411. Flor. Havn. οὐκ ἂν pro οὔκουν. simili modo positum in Soph. Ai. 1339.

V. 412. τοιαῖςδε φήμαις. Cic. Catil. 1. extr. *Hisce ominibus, Catilina, egredere ex urbe.*

V. 419. Vict. καὶ σὺ μέν.

V. 421. Flor. ἕπεσθαι pro φέρεσθαι et v. 424. ἕπεσθαι, c. not. al. φέρεσθαι.

V. 423. Havn. σὺ δ' οὖν κἂν οὔ σε Λαρτίου χρήζῃ τόκος. An: σὺ δ' οὖν, ὅταν σε Λ. χρ. τ. χρήζῃ iam rescripsit Schaefer. pro χρῄζοι.

V. 424. Ald. rell. ἄγειν φέρεσθαι, haud dubie e v. 421. ἕπεσθαι MSS. Steph. Flor. Vict. Havn.

V. 426 sqq. Notam interrogationis, quae in Ald. rell. erat post ἥν, recte post ὑπηρέται transtulit Seidler. Ordo enim est: τί ποτε οἱ ὑπηρέται ἔχουσι τοὔνομα (i. e. ὀνομάζονται) κήρυκες; sed sensum rectius declaravit Hermann. *Cur praecones vocantur, qui servi dicendi erant,* λάτρεις? Pro τοὔνομα Harl. ap. Burg. τἀμά.

V. 429. Havn. καὶ σὺ τὴν ἐμ.

V. 433. Havn. οἷά μιν.

V. 434. χρυσός. Vid. ad Andr. 164.

V. 435. Havn. δείξει pro δόξει, tum ἐκπλήσας pro ἀντλήσας.

V. 437. Ante hunc versum quaedam excidisse manifestum esse dicit Heath. Nullam esse lacunam censet Seidler, modo ne post πάτραν plene interpungatur: ordinem enim esse ἵξεται πάτραν δέκα ἀντλήσας ἔτη, οὗ δή etc. Ita οὗ ad δέκα ἔτη ἀντλ. retulisse et pro particula temporis accepisse videtur, *quo tempore*, quod an fieri possit, dubito: nec dici potest *quo tempore Charybdis fretum occupat*, Potius dicendum in verbis δέκα

ἀντλ. ἔτη ἵξεται μόνος πάτραν inesse significationem errorum Ulyssis, et ad hos, si non diserte memoratos, at cogitatos tamen referri οὗ; *solus patriam veniet, decem annis peractis et longis erroribus exantlatis, quibus eo deferetur, ubi Char. habitat.* In fine Ald. rell. Flor. 1. πέρας, Brodaeus τέρας, quod recepit Barnes. MSS. Steph. Harl. Vict. Havn. πέτρας.

V. 438. Ald. rell. ὠμοβροςορειβάτης, unde Canter. Barnes. ὠμόβρος (i. e. ὠμόβορος) τ' ὀρειβάτης, rectius Scaliger. ὠμοβρώς τ' ὀρειβάτης. MSS. Steph. Harl. ὠμοβόρος τ' ὀρειβάτης, (quod probat Pierson. Veris. p. 66. deleto τ') commemorata etiam altera lectione ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης, quam habent Flor. Vict. Havn. Sed ἐπιστάτης an sic nude dicatur, dubito. Miror, neminem de duplici Troadum recensione cogitasse.

V. 439. Havn. Αἴγυστις χ' ἡ. Tum μορφάτρια Ald. rell. Harl. μορφώτρια MSS. Stephani, Flor. Vict. Havn.

V. 440. Ald. rell. θαλάσσης δ' ἁλμυρὰ ναυ. contra metrum. ἁλμυρᾶς Scaliger. et sic Flor. A. Vict. Havn. hic etiam θ' pro δ', ut coni. Musgr. ναυάγια θαλάσσης hic esse videntur *naufragia in mari facta*, non *fragmina navium fractarum.*

V. 441. λωτοῦ τ' ἔρωτες. Vid. Od. ι, 94 sqq.

V. 443. Ald. rell. ὡς δὴ συντεμῶ. δὲ pro δή Flor. Vict. Havn. ut edidit Seidler. Vict. et Havn. etiam συντέμω, recte, ne futurum pro coniunctivo ponatur.

V. 444. Havn. καὶ ζῶν ἐς ᾅδην, omisso εἶσ'. ἐς ᾅδην etiam Flor. (e quo sic enotatum εἶσ' ἐς ᾅδου] ἐς ᾅδην, ut in eo etiam εἶσ' omissum esse videatur) Vict.

V. 446. Flor. Vict. ἐξανθίζω, quod unde ortum sit, monstrat Havn. ἐξαντίζω.

V. 447. Porson. Adv. p. 263. γαμούμεθα. quo alludit Havn. γαμώμεθα. Eadem de causa Hermann. στεῖχ' ὅπως τάχιστ' ἐς ᾅδου· νυμφίῳ γημώμεθα. Equidem non video, quomodo Cassandra Talthybio dicere possit, στεῖχ' ὅπως τάχιστ' ἐς ᾅδου, et nolim verba ἐς ᾅδου a sqq. separari, in quibus ἐς eventum significare videtur, *sponso nubamus, quo fiet, ut eum ad inferos deiiciam.* Minus recte Seidler. hanc locutionem comparat cum κατ' Ἄργος ἃ γαμουμένα v. 313. et εἰς τύραννʼ ἐγημάμην

v. 476. Ita interpungi possit: στεῖχ᾽ ὅπως τάχιστ᾽· ἐς ᾅδου νυμφίῳ γημώμεθα. Sed vix opus: canon enim ille Dawesianus non leviter nunc labefactatus est. vid. ad Phoen. 1319.

V. 449. τι σεμνόν Ald. rell. σεμνόν τι Harl. Flor. Havn. E Vict. enotatum τὶ σεμνόν δ᾽, quod non intelligo. πράσσειν pro πράττειν Havn. Pro στρατηλάτα Flor. Vict. Havn. ἀρχηγέτα. Hoc cur praeferatur, nullam causam video, ut nec Valcken. diatr. p. 95.

V. 450. Pro τοι Havn. τι. γυμνάν θ᾽ ἐκβ. Ald. rell. ex quo Barnes. fecit γυμνάν τ᾽ ἐκβ. Harl. γυμνά θ᾽ ἐκβ. unde Schaefer. ap. Seidl. γυμνάδ᾽ ἐκβ. quod confirmatur Havn. γυμνά δ᾽ ἐκβ.

V. 453. μοι om. Havn.

V. 454. Havn. ἐκλέλοιπα δ᾽ ἑορτάς.

V. 457. Havn. ποῖ σκάφος τοῦ στρατ. omisso τό. Flor. etiam et Vict. ποῖ σκ. — ποῦ ποτ᾽ ἐμβ.

V. 459. Buttmann. Gramm. gr. p. 189. Not. scribit Ἐριννῦν.

V. 460. Seidler. interpunxit: χαῖρέ μοι, μῆτερ· δακρύσῃς μηδὲν, ὦ φίλη πατρίς. *Laetare mihi, o mater; noli lugere, o patria.* At quis unquam patriam δακρύειν dixit? Recte Hermann. in notis MSS. δακρύσῃς μηδέν matri dici monet, ut in parenthesi, χαῖρε etiam ad patriam et fratres et patrem referendum esse.

V. 462. ἥκω δ᾽ Flor. Vict. Havn.

V. 465. Ald. rell. εἰς ᾅδην πιτνεῖ. Harl. εἰς ᾅδου. Cotton. Flor. Vict. Havn. εἰς πέδον. Seidler. coniecerat εἰς ἄλην πιτνεῖ. Vellem exempla afferri locutionis εἰς ἄλην πιτνεῖν, *animi deliquium pati*; et quale hoc est animi deliquium, quod Hecubam statim loqui non impedit?

V. 466. Ald. rell. οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽, ἢ μεθήσεσθ᾽; ὦ κ. Flor. Vict. Havn. οὐκ ἀντιλήψετ᾽, ἢ μεθήσετ᾽ ὦ κ. Hinc Musgr. nostram lectionem conflavit. Seidl. οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽, ἢ μεθ. ὦ κακαί. rectius Herm. οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽; ἢ μεθήσετ᾽, ὦ κακαί; Burg. et Lenting. p. 81. οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽; ἢ μεθήσετ᾽, ὦ κακαί, Γραῖαν πεσοῦσαν;

V. 467. Flor. Vict. Havn. εἰς ὀρθὸν δέμας. quod praefert Lenting. p. 81.

V. 468. Ald. Herv. 1. 2. Havn. Vict. Harl. ap. Burg. τὰ μὴ φίλ', Brub. Herv. 2. τὰ μοὶ φίλ', quod sequentes sine ulla suspicione retinuerunt; ex errore ortum esse accentus male positus τὰ μοὶ pro τά μοι monstrat. Hoc ipsum τὰ μὴ φίλ. reponi volebat Victor. V. L. XXXVI. et sola haec est lectio, quae auctoritatem aliquam habeat, quamvis τὰ μοὶ φίλ' habere etiam videatur Flor. e quo nihil diversitatis ad edit. Canteri enotatum. Utrumque agnoscit Χριστ. πάσχ. 1031. ἐᾶτε μ' οὔτι φίλα μοι τὰ μὴ φίλα, monente Burgesio. τὰ μὴ φίλα in universum valet ἃ ἂν μὴ φίλα ᾖ, οὔτοι φίλα, si ad certum hominem, h. l. Hecubam respicias. Bacch. 448. ὅ τι γὰρ μὴ χρεὼν οὔτοι χρεὼν παθεῖν, ubi Elmslei. comparat Hec. 279. οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν, ἃ μὴ χρεών.

V. 476. Vict. ναὶ μὴν τύραννος. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 588. ἦ μὲν τύραννος, quod probat Herm. mihi saltem minus necessarium videtur.

V. 478. Havn. οὔκουν ἀριθμὸν, ἀλλ'. omisso ἄλλως.

V. 478. ἀριθμὸν ἄλλως. Vid. Ruhnken. ad Timaei lex. p. 199. et Add. p. 283 sqq.

V. 479. οὐ Τρῳὰς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. Vict. Havn. e Florent. nihil enotatum. οὓς Τρῳάς MSS. Steph. et sic edidit Canter. quod dictum pro οὓς οὐδὲ Τρῳὰς οὐδ' Ἑλλ. Vid. Schaefer. ad Lambert. Bos. p. 776 sq.

V. 482. τρίχας δ' ἐτμ. et πρός τύμβοις Havn.

V. 485. ἐφερκίῳ Vict. una voce. Ἑρκείῳ est ab Hermanno pro Ἑρκίῳ. Vid. ad 17.

V. 486. πόλιν θανοῦσαν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. πόλιν θ' ἁλοῦσαν H. Steph. et sic Havn. Vict. qui ἁλοῦσαν.

V. 488. θρέψας Havn.

V. 489. Harl. ὡς ἀφιγμέναι, errore e v. 492. ut bene Burges.

V. 491. Ut hic in appositione ponitur nominativus, sic Heracl. 72. βιαζόμεσθα καὶ στέφη μιαίνεται, Πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Hel. 986 sq. κεισόμεσθα δὲ

Νεκρὰ δὺ ἑξῆς τῷδ' ἐπὶ ξεστῷ τάφῳ, 'Αθάνατον ἄλγος σοὶ, ψόγος δὲ σῷ πατρί.

V. 492. Ald. rell. εἰς δόμους ἀφίξομαι. Flor. Vict. Havn. Ἑλλάδ' εἰςαφίξομαι, quod recepit Musgr. Harlei. nec δόμους agnoscit, nec Ἑλλάδ'. Herm. haec annotavit: Veterem lectionem habet Harl. omittens et Ἑλλάδ' et δόμους. Utrumque supplementum est interpolatorum, sed δόμους ineptum, Ἑλλάδ' melius et fortasse genuinum, nisi poëta dedit εἰς ξένην ἀφίξομαι.

V. 493. Ald. Brub. Herv. 1. 2. τῶδε συμφορώτατα. MS. Steph. τῷδ', ἀσυμφορώτατα. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 495. θ' post τεκοῦσαν addit Havn.

V. 497. ῥυσσοῖσι Ald. ῥυσοῖσι Havn. Harl. Cf. ad Suppl. v. 48. 49. βασιλικῶν ἐκ δεμνίων, ut Soph. Trach. 284. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Herod. 1; 87. ἐκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμέειν ἐξαπίνης νέφεα. Cf. Blomfield. gloss. Agam. 873.

V. 498. τρυχηλὸν Ald. Herv. 1. τρυχηρὸν Brub. Herv. 2. rell. et Harl. Flor. Vict. Havn. εἱμένη Ald. Brub. Herv. 1. 2. εἱμένην H. Steph. Flor. Vict. Havn. ut edidit Canter.

V. 502. Ald. Brub. Herv. 1. 2. σύβακχε (σὺ βάκχε male ex Ald. afferunt Musgr. et Seidler.) σύμβακχε MSS. Steph. Flor. Vict. Havn.

V. 505. Scripsisse videtur θηλειῶν σπορά. *Herm.*

V. 506. Harl. apud Burg. γινομένων.

V. 509. Havn. χαμερπῆ.

V. 510. Verbis στιβάδα χαμαιπετῆ et πετρινὰ κρήδεμνα locum solitarium designat. ubi se lacrymis et moerore conficiat, ut recte Musgr. Sic etiam V. D. in *Quart. rev.* V. p. 179. qui ad Niobes mortem respici monet. — ἀποφθερῶ Harl. ap. Burges.

V. 515. Seidler. coni. ἄσον σὺν δακρύοις ob v. antistrophicum 535. Hermanno recte scriptum videtur ἄεισον ἐν δακρύοις.

V. 516. ἐπικήδειον est ex emendatione Barnesii pro ἐπιτήδειον. Hesychii glossam ἐπικήδειον, ἐπιθανάτιον, citat Burges. Cf. Franck. Callin. p. 125 sqq. Ceterum

ἀμφὶ h. l. usurpatum esse videtur, ut in initiis hymnorum et aliorum carminum poni solet, Ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα, Ἀμφὶ Διώνυσον - - μνήσομαι. et iungenda esse ἄεισον ᾠδὰν ἐπικήδειον Ἴλιον.

V. 517. ἐς Τροίαν Havn. pro εἰς Τρ. De ἰαχχέω vid. ad Orest. 814.

V. 519. ἀπήνας Havn. Vulgo ἀπήνης.

V. 520. ὀλόμαν recte Musgr. pro ὀλοίμαν.

V. 522. Vulgo χρυσεοφάλαρον. Correxit Seidler. Paulo ante pro οὐράνια Havn. οὐρανία. οὐράνια βρέμων *alte fremens*, quia ipse altus erat, vel omnino *immensus*, ut simulacro tributum dicatur, quod proprie ipsi equo convenit. Vid. Erfurdt. et Herm. ad Soph. Antig. 414.

V. 525. mihi ut praecedens, dochmiacus videtur, tribrachum vel dactylum praefixum habens. ἀπὸ πέτρας σταθείς non est simpliciter pro ἐπὶ πέτρᾳ, sed respicitur ad ἀνεβόασε, quia ἀναβοᾶν ἐκ vel ἀπὸ τόπου dicitur, ut in locis a Musgr. allatis omnibus. Vid. Gramm. gr. §. 596. c. Itaque comma delendum post λεώς v. 524. πέτρας Flor. Vict. Havn. ut ediderunt Canter. et Barnes. πέτραν Ald. Brub. Herv. 1. 2.

V. 527. ἄγετε Havn. ξοάνων Harl.

V. 535. πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ Heath. cum ξεστὸν λόχον iungit vertens: *Argivorum insidias in abiete montana fabrefactas.* Probant Seidler. ad v. 528. et Burges. hic comparans Virgil. Aen. II, 16. *sectaque intexunt abiete costas.* At ubi tandem materia, e qua aliquid factum est, praepositione ἐν declaratur? Rectius esset πευκᾶν οὐρειᾶν. Hiatum ita tollas, si πεύκᾳ ἐν cum Seidlero l. c. pro dactylo accipias, ut versus sit qualis 513. 533. sed obstat strophicus, nisi cum Seidlero scribas ἄσον σὺν δακρύοις mutatione parum verisimili. Herm. in strophico vulgatam servans hic scribit: πᾶσα δὲ γέννα φρυγῶν, πρὸς πύλας ὡρμάθη ὁ πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ — δόσων. *ad portas ruebat ex omni genere Phrygum, qui divini equi donum deae daret inclusas ligno Achaeorum insidias et perniciem Dardaniae.* Quae mihi dura et contorta ratio videtur. Ceterum Havn. οὐράνια pro οὐρείᾳ.

V. 538. Flor. Vict. Havn. *θέα*, haud dubie pro *θέᾳ* satis speciose, inquit Lenting. p. 81. *θέᾳ διδόναι ὄμματα* legitur Androm. 1064. rem spectandam *θέᾳ διδόναι* nondum scriptum reperi.

V. 539. Harl. ap. Burg. Havn. *καὶ χάριν*. Vict. *ἄζυγον*. Tum Ald. rell. *ἄμβροτα πώλου*, in quo Barnes. *ἄμβροτα* nota *ὑφ' ἓν* cum *πώλου* iungendum existimabat, *ἄμβροτα - πώλου*. Musgr. correxit *ἀμβροτοπώλου*, ut hoc pro *ἀμβρότου πώλου*, et *πῶλος* de dea dictum sit. Exempla quidem, quae et ipse et Seidlerus adscripserunt, e serioribus petita sunt, eique constructioni ansam fortasse ea dedit, quam, diversam tamen a nostra, illustravi ad Hipp. 67. Sed sic iam Pind. Nem. 1, 92. *ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν* dixit pro *ὀρθὸν μάντιν*, Soph. Phil. 1338. *Ἕλενον ἀριστόμαντιν*. Sed *ἄζυγος ἀμβρότου πώλου* de dea dictum paulo ineptius videtur: rectius Hermann. vertit *divini equi donum*. et equus est *ἄζυξ*, *currui non iunctus*. *χάριν πώλου* dictum, quia *τὸν πῶλον ἐχαρίσαντο τῇ θεᾷ*, ut Bacch. 504. *τὰν Διονύσου χάριν οἴνας* i. e. *οἴναν ἂν Διόν. ἐχαρίσατο*. Ita comma etiam delendum post *δώσων*, ut *χάρις* duplici significatione accipiatur, *χάριν διδόναι τινί*, et *χάριν πώλου*. Vid. ad Iph. T. 552. *Ut deae gratum munus darent, donum divini equi.*

V. 540. Ald. rell. *κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοι | σι λαΐνοισι νεὼς ὡς*. *λινέοισι* pro *λαΐνοισι* Canter. Commel. Barn. Sed Flor. *καὶ κλωστοῦ ἀμφιβόλοις λίνοισι ναὸς ὡς εἰς*. Sic etiam Victor. Havn. nisi quod hi *καὶ* omittunt, in Havn. ad praecedentem versum relatum. *ἀμφιβόλοις λίνοισι ναός* etiam Harl. *λίνοισι* MSS. Steph. E Codd. lectione pro *ὡς* dedi *ὡςεί*.

V. 542. Havn. *πέδα τε φοίνιά τε*. Flor. Vict. *φόνιά τε*.

V. 544. Havn. *ἐν δὲ πόνῳ*. fortasse melius, quia vs. sq. repetitur *ἐπί*. *ἐν δὲ* et *ἀνὰ δέ* bene sibi respondent. Lenting. p. 81. ad *κρότον ποδῶν* aliquod verbum *ἔξωθεν ληπτέον* dicit, quod cum saltatione conveniat. At *μέλπειν* non minus cum saltatione, quam cum cantu convenit.

V. 549. Havn. *ἐνί* pro *ἐν*.

V. 550. *δόμοις δὲ* Ald. Brub. Herv. et Codd. *δόμοις*

τε Herv. 2. Canter. Barn. V. 549. τε post βοὰν deleri velim, et ἀνὰ κρότον ποδῶν interpretari *comitante pedum strepitu.*

V. 551. μέλαιναν αἴγλαν de luce fumo involuta, nigricante, accipio, qualis est taedarum. Sic etiam Victor. V. L. 26, 12. qui comparat cum *atro lumine* Virg. Aen. VII. 458. Mira ratio est Seidleri, de locutione νυκτὸς αἴγλαν, quae nec hic nec Soph. Phil. 830. legitur, disputantis, et explicantis, *splendorem qualem nox habet*, i. e. *nullum splendorem sed tenebras.* An igitur hanc explicationem huc etiam referri voluit, ut μέλαινα αἴγλα esset nullus splendor, sed tenebrae. Num igitur παμφαὲς (τὸ πάντα φωτίζον Hesych.) σέλας πυρός *tenebras* diffundere dicatur? an tenebras, quales sunt ignis et facis, i. e. lucem? Herm. in notis MSS. vertit: *iam dederat lumen obscuram lucem apud obdormiscentes*; quo lectionem παρ' ὕπνῳ probare se significat.

V. 552. παρ' om. Harl. ap. Burg. et Havn. οἴνῳ e coniectura Schaeferi et Erfurdtii ad Soph. Oed. T. 773. scripsit Seidler. pro ὕπνῳ.

V. 555. Ἄρτεμιν, ut numeris adversans, uncis inclusit Seidler. Huius descriptionem versuum nunc probat Herm. Olim ita eos digesserat, ut ipse eos descripsi.

V. 556. φοινία Harl. ap. Burg. Havn. ut edidit Seidler. pro φονία.

V. 558. Havn. θήλια (φι written above) περι —.

V. 559. Havn. πλέκουσ' pro πέπλους, et μηποὶ pro ματρί. ἔβαλλε cum Seidlero scripsi pro ἔβαλε. Victor. V. L. 26, 10. hunc locum comparat cum Virg. Aen. VII, 518.

V. 560. 1. Herm. elem. doctr. m. p. 256. cum Seidlero. haec in unum versum coniungit: λόχου δ' ἐξέβαιν' Ἄρης, qui est dochmiacus desinens in iambum, ut quatuor sequentes.

V. 563. σφ. δ' ἀμφὶ βωμοῖσι Ald. rell. σφ. δ' ἀμφιβώμιοι Flor. Vict. Havn. ut edidit Musgr.

V. 566. καράτομος ἐρημία νεανίδων esse videtur solitudo mulierum, s. novarum nuptarum, caedibus maritorum effecta. Sic etiam accepisse videtur Herm. qui

in notis MSS. secundam manum expertis, Solitudinem intelligo mulierum, inquit, quorum mariti caedebantur. Seidler. νεανιῶν edidit et καρατ. ἐρημίαν νεανιῶν interpretatur *exitiosam, caedi obnoxiam solitudinem iuvenum, qui non congregati, sed dispersi atque a suis deserti singuli in cubilibus opprimebantur.* Haec vero dissipatio iuvenum quomodo vel solitudo vel ἐρημία appellari potest? Hermann. elem. d. m. p. 256. scripsit νεᾶνις pro νεανίδων. „Nam νεανίδων prava explicatio videtur exquisitioris locutionis, cui simile est νεάνιδες ἧβαι in Ione v. 477. Honesta circumscriptione chorus stupra designat, caesis maritis ab hoste mulieribus illata." Hac certe vi ἐρημία vix alibi legitur. — Pro κουροτρόφῳ Havn. κουροτρόφον. quod fortasse verum: nam cur Ἑλλὰς κουροτρόφος prae aliis appelletur vix dicas, nec satisfacit Vict. V. L. 27, 5.

V. 568. Flor. Vict. Havn. φρυγῶν δὲ π. πένθος, unde δέ recepi, quod in Ald. rell. deest.

V. 569. τὴν Ἀνδρ. Havn.

V. 570. πορθμευομένην edidit Seidler. et sic Havn.

V. 571. εἰρεσίαν μαστῶν intelligo motum mammarum alternis surgentium et subsidentium, *das Wogen der Brüste.* In curru autem ipso cum matre sedet Astyanax, ad pectus eius reclinatus. Miro modo interpretatur Musgrav.

V. 573. ἀπήνας pro ἀπήνης recte Seidler. nam in eadem Hecubae oratione sunt aliae formae Doricae δύστανε et φθιώτας.

V. 580. Alterum μοι delendum esse et v. 581. αἶ αἶ semel tandum ponendum apparet, et sic Seidler. — Pro παιᾶν' Flor. Vict. παιάν.

V. 582. ὦ Ζεῦ pro ἰὼ Ζεῦ Seidler. Sed Herm. haec sic disponit:

Ανδρ. τῶνδ' ἀλγέων — *Εκ.* ἰὼ Ζεῦ.
Ανδρ. καὶ συμφορᾶς.

et in antistr.

Εκ. φεῦ δῆτ' ἐμῶν — *Ανδρ.* κακῶν, φεῦ.
Εκ. οἰκτρὰ τύχα.

συμφορᾶς Havn.

V. 584. Ald. rell. βέβακεν ὄλβος. Correxit Seidler.

V. 585. Havn. τλᾶμον.

V. 586 sq. Vict. φεῦ δῆτ' ἐμῶν κακῶν et οἰκτρά τε pro οἰ. γε.

V. 588. πόλεος ob metrum scripsit Seidler. pro πόλεως.

V. 589. ὦ πόσι Ald. rell. et Codd. ὦ πόσις scripsit Seidler. partim ad antistropham, partim ideo, quod proximo versu iidem numeri recurrunt. Contra Herm. versum antistrophicum corruptum existimans (vid. ad v. 593.) servat ὦ πόσι.

V. 590. Havn. τί βοᾷς.

V. 593 sqq. Ald. Herv. 1. σύ τ' ὦ λῦμ' Ἀχαιῶν. | τέκνων δέ ποθ' ἁμῶν πρεςβυγενὲς Πρίαμε, | κόμισαι μ' εἰς ᾅδου. Pro λῦμ' Brub. Herv. 2. Canter. Barn. λῆμ', quod etsi errore typographico ortum videtur, tueri conatur Barnes. Havn. σύ τε ὦ λύμ' Α. λύματα eodem sensu legitur etiam apud Aesch. Prom. 696. Hectorem, non Priamum alloqui Hecubam, monet Reisk. quem sequuntur Musgr. et Seidler. Equidem si rem per se specto, haud scio, an magis consentaneum sit, ut Andromache maritum Hectorem, sic Hecubam maritum Priamum advocare; quod etiam genus quoddam est responsionis, in antistrophicis satis usitatae; et ut Andromache maritum ad opem sibi ferendam, sic Hecuba mori cupiens Priamum senem advocat, qui nihil fere nisi hoc praestare potest. Sed vix intelligitur, quomodo Priamus λῦμα Ἀχαιῶν vocari possit, ut nec qua ratione idem τέκνων ἁμῶν πρεσβυγενὴς appellari queat. An λῦμ' Ἀχαιῶν, cuius caede *piaculum*, (quod proprie vocatur λῦμα. vid. Blomfield. gloss. Prom. 715.) sibi contraxerunt Graeci? Pro δέ ποθ', quod in metrum peccat, Seidler. δή ποθ'. sed Harl. Havn. δέσποθ', Vict. δέσποτ'. Sed quis unquam patrem δεσπότην τέκνων appellavit? Quum vero haec ad Hectorem dici viderentur, Musgr. coniecit, σύ τοι, δεῖμ' Ἀχαιῶν, τέκνων δέ ποθ' ἁμῶν πρεςβυγενὲς, Πριάμῳ κόμισαί μ' εἰς Ἅιδου. e quibus Seidler. σύ τοι et Πριάμῳ adscivit. Herrmann. in notis MSS. Εκ. σύ τοι λῦ' ἀχέων, | Ανδρ. τέκνων δήποτ' ἄλλων | πρεςβυγενὲς Πριάμου. | Εκ. κοιμίσας μ' ἐς ᾅδου. Equidem me-

dicinam loco nullam habeo. V. 596. *κοίμισαι* propter metrum scripsit Seidler. *morte consopitam me ad te in inferos deducas.* Hinc fortasse media vox se tueri possit, quum alias sit *κοιμίζειν τινα*, ut Soph. Ai. 832. Sed Herm. versum Hecubae tribuens servat *κοιμίσας*.

V. 597 sqq. Hos etiam versus Ald. Herv. inter personas ita distribuunt:

Χο. Οἵδε πόθοι μεγάλοι.

Ἑκα. σχέτλια τάδε πάσχομεν ἄλγη.

Χο. οἰχομένας πόλεως. Ἑκα. ἐπὶ δ' ἄλγ. ἄ. κ. et reliqua usque ad v. 602. Tum v. 603. tribuitur Hecubae; v. 604. verba *νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς* Choro, *κἀγὼ δόμον, ἔνθ' ἐλ.* Hecubae, v. 605. Choro, v. 606—609. Hecubae. In Brub. Hecubae persona excidit v. 603. ante *ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται*, ita ut omnia a verbis *οἰχομ. πόλεως* usque ad 602. Choro tribuantur. Versus 597—602. Choro tribuunt Harl. et Havn. Havn. chori etiam notam omittit v. 605. et Hecubae v. 606. In Vict. v. 597. *Ἀνδρομ.* est pro *Ἑκ.* tum verbis *ὅ τε σὸς γ.* v. 599. praefigitur *Χο. καὶ ἐμὸν δόμον* - - v. 604. *Ἀνδρομ.* pro *Ἑκ.* Recte Seidler. vv. 597—602. Andromachae, reliqua Hecubae tribuisse videtur.

V. 597. *οἵδε πόνοι μεγάλοι* e coniectura Wakefieldii Silv. crit. I. p. 61. receptum a Zimmermanno me invito et imprudente remansit. Edd. et Codd. *οἵδε πόθοι μ.* — Tum *σχέτλια* Ald. rell. *σχετλία* ob metrum Seidler. Ad sqq. *τάδε πάσχ. ἄ.* repetendum videtur *μεγάλα τάδε π. ἄ.*

V. 598. *κεῖνται* Flor. Vict. Havn.

V. 599. *εὐφροσύναισι* Ald. rell. *δυςευφροσύναισι* Vict. *δυςφροσύναισι* Harl. et Exc. Musgr. Tum *ὁ δὲ σὸς γ.* Ald. rell. *ὅτε σὸς* Flor. Vict. Havn. quod iam recepit Musgr. *ὅτε* est pro *ἐξ οὗ*. Pro *ἐκφυγεν* Harl. Havn. *ἔφυγεν*.

V. 602. *τέτακται* Flor. Vict. Havn.

V. 603. Ald. rell. *κἀγὼ δόμον.* Flor. Vict. Havn. *καὶ ἐμὸν δόμον*, quod recepi, ut suppleatur *καὶ ἐμὸν δόμον καταλειπόμενον δακρύω*, verba autem *νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς tu o patria*, media interposita sint.

V. 605. Ald. rell. ὦ τέκν', ἔρημος πόλις. ἁ μάτηρ | ἀπολείπεθ' ὑμῶν. ἁ ante μάτηρ om. Havn. et delevit Seidler. Etiam, quod Seidler. scripsit ἀπολείπεται, est in Havn. Pro ἔρημος πόλις Seidler. ἐρημόπολις. Sed nunc magis placet Burgesii coniectura ὦ τέκν' ἔρημ' ἄπολις μάτηρ ἀπολ. ὑμ.

V. 607. MSS. Steph. καταλείπεται.

V. 608. δόμοισιν Havn.

V. 610. τοῖς κακῶς πεπονθόσιν Ald. rell. et Stob. CXXI. p. 503. Grot. τοῖς κακ. πεπραγόσιν Cotton. Flor. Vict. Havn. quod recepit Musgr. Ceterum ante hunc versum pro Ἑκάβη pone Χόρος.

V. 612. ὁππότ' Havn. pro ὅς ποτ'.

V. 614. ὡς deest in Havn.

V. 615. Elmslei. ad Heracl. 168. legendum coniecit τὸ μηδὲν ὄντα. probabiliter.

V. 617. τοιάςδ' Harl. Havn.

V. 623. Ald. rell. οὔτ' ἀριθμός ἐστι μοι Κακῶν. κακῶν γάρ. Flor. Vict. κακῶν. κακὸν γάρ. Harl. Havn. et X. Π. 42. κακῷ κακὸν γάρ. quod recepit Musgr.

V. 625. In hoc ipso posita est indignitas rei, quod ἀψύχῳ νεκρῷ immolata est.

V. 628. αὐτήν Flor. Vict. Havn.

V. 634. Ald. rell. τὸ βλέπειν τῷ κατθ. Alterum habent Harl. Havn. et Stobaeus Grot. p. 495. ubi Trincav. bis τό.

V. 635. τῷ δ' recte Stob. Gesn. et Grot. pro τῷδ'.

V. 636. Hunc versum, in Ald. rell. omissum, habent Flor. Harl. Havn. Quum vero Andromache Hecubam τεκοῦσαν vocari non posset, Musgrav. emend. ὦ μῆτερ, οὐ τεκοῦσα, κ. λ. Seidler. ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα κάλλιστον, λόγον Ἄκ. Herm. ὦ μῆτερ, ὦ τεκνοῦσσα καλλίστων λόγων, citans Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Trach. 308. Musgr. coniectura inepta est: nam alia est ratio loci Ion. 1344. quem citat; Seidleri et Hermanni correctiones idcirco dubitationem habent, quod, an pulchra prole insignis fuerit Hecuba, nihil ad rem pertinet. Nec τεκοῦσα κάλλιστον dici posse puto. Cf. ad

Hec. 615. *λόγον ἄκουσον* vero sic nude dictum ieiunius videtur. *τεκνοῦσσα*, quod semel tantum in Sophocle legitur, haud scio an supra orationem Euripidis assurgat. Mihi versus h. l. suspectus videtur, et ex alia fabula adscriptus. Nam quod Musgrav. dicit, Andromachen Hecubam multo seniorem alloquentem minus decore orationem ab *ἄκουσον* ordiri, ex nostris moribus ductum est. Nihil certe honoris causa praefata Hecuba in cognomine fabula v. 770. Agamemnonem sic alloquitur *ἀλλ' ὧν περ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ, Ἄκουσον.*

V. 637. *ἐμβαλῶ* Ald. rell. *ἐμβάλω* recte Havn. et Stob. Gesn. Serm. CXIX. Sqq. citat Plutarchus T. II. p. 109. I.

V. 640. Recte Wyttenbach. ad Plutarch. p. 733. negativum *οὐδὲν* et ad *ἀλγεῖ* et ad *ᾐσθημένος* referendum dicit, quod genus constructionis frequentius esse in aientibus enunciatis, in negantibus perrarum. Sic iam Aem. Portus, etiam Burges. Cf. ad Orest. 403. Phoen. 520. Andr. 962.

V. 642. *ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας* nihil aliud esse potest nisi *aberrat a felicitate, ea privatus est, caret*, ut *εὐφροσύνας ἀλᾶται* Pind. Ol. 1, 94. Sed addito *ψυχὴν*, *in animo caret felicitate* inest simul significatio *desiderii* et *aegritudinis.* Fortasse vero ad cognatum etiam vocabulum *ἀλαίνειν* respexit.

V. 643. Vict. praefigit *Ἑλ.* Flor. *ἐκείνῃ δ' ὅμως ὡς οὐκ - -*

V. 644. Havn. *τέθνηκ' οὐδέν.*

V. 645. Ald. rell. *ἐγὼ δὲ τοξεύσασα, τῆς τ' εὐδοξίας Λαχ. πλ.* quod explicari potest, *τοξεύσασα τῆς εὐδοξ. λαχοῦσά τε.* Sed lenior fit oratio deleto *τ'*, quod omittit Havn. Peerlkamp. ap. Lenting. p. 82. legebat: *τῆς τ' εὐδοξίας Λαχοῦσα, πλεῖον.*

V. 647. *Χ. Π.* 536. *γυναικὶ*, quod praefert Pierson. Sed vix tanti est auctoritas Pseudo-Gregorii, ut eam in textu constituendo sequamur.

V. 649 sqq. Primaria sententia est: *πρῶτον μὲν — ἔμιμνον ἐν δόμοις.* *ἔνθα* v. 649. ad ea spectat, quae animo iam cogitata postea demum verbis exprimit, *ἐν τῷ οὐκ ἔνδον μένειν*, ut saepe relativa ad ea referuntur,

quae sequuntur. Tum dicendum erat αὐτὸ τοῦτ' ὀφείλεται Κακῶς ἀκούειν τὸ οὐκ ἔνδον μένειν, sed eadem est constructio, quam ad Iphig. T. 592. illustravi. Iniuria autem totum hunc locum 649 — 659. etsi sententias contineat, Euripide satis dignas, tamen ab Euripide non esse profectum, certe huic nexui non potuisse destinatum esse censet Seidler. Quod de voce εἰςφρεῖν, Tragicis ignota, dixit, falsum esse ipse postea ad El. 1028. ingenue falsus est. Quod vero post πρῶτον μέν non sequitur ἔπειτα, neminem morabitur, qui meminerit, quam saepe utriusque linguae auctores post *primum* omittant *deinde*. Est vero quod huic respondeat v. 656. Ita nihil video, quod nexui loci non conveniat. Agnoscit eos etiam auctor *X. Π.* v. 540.

V. 650. τούτου πόθον παρεῖσ' Valck. ad Hippol. 645. e *X. Π.* 542. (ubi est οὕπερ πόθον παρεῖσ').

V. 653. Hic etiam Valcken. e *X. Π.* malebat ἔμιμνον ἐν δόμοις Εἴσω μελάθρων, et τε post εἴσω om. Vict. et Havn. sed ἐν δόμοις εἴσω μελ. nimis ταυτόλογον. Recte Seidler. post Reiskium interpunctionem delevit, quae in Ald. est post μελάθρων.

V. 655. ἐξήσκουν MS. Steph. in marg. Delevi interpunctionem post χρηστόν, ut iungerentur ἐξήρκουν ἐμοὶ ἔχουσα. Vid. ad Orest. 657.

V. 657. Ald. rell. ἅ με χρῆν. Correxit Brunck. ad Soph. Antig. 734. Auctor. *X. Π.* 547. οἷς μ' ἐχρῆν νικᾶν κόρας, unde hic quoque οἷς μ' ἐχρῆν malit Lenting. p. 83.

V. 658. Barnes. ὧν μ' ἐχρῆν.

V. 659. Ald. rell. Ἀχαιϊκόν. Herv. 2. Canter. Musgr. Ἀχαϊκόν. Vid. ad Hec. 284. Cf. Blomfield. ad Aesch. Ag. Add. 607.

V. 660. Harl. ap. Burg. ἠρέσθην pro ᾑρέθην.

V. 665. Vitium Brubachianae κακὰ φαν. in Hervag. 1. 2. Canter. Musgr. fluxit, quamvis correctum iam ab Aem. Porto.

V. 666. Harl. ap. Burg. μιγήσομαι. Pro στυγοῦσ' Lenting. p. 83. malit στέργουσ', ut servetur lex ἀντιθέσεως.

V. 669. αὐτὴν, ἥτις. Sic Iphig. A. 1014. ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἃν ἐγὼ θέλω. Cf. Gramm. gr. §. 472. 11. Diversum est, quod supra legitur v. 363. et quae Seidler. ibi ad v. 346. adscripsit, in quibus non sequitur relativum.

V. 672. Flor. ἔλξει. Harl. ap. Burg. Havn. ἕλξει.

V. 675. Havn. Ἕκτωρ.

V. 676. Harl. ap. Burg. σθένει pro γένει.

V. 681. Harl. ap. Burg. Havn. ἔχειν.

V. 682. Flor. Havn. ὄλεθρον.

V. 685. Pro πράξειν τι κεδνόν drama Chr. pat. habet ἕξειν τι κεδνόν. sic Soph. Ai. 663. οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον, et Thuc. III., 11. ἀσθενέστερα ἕξειν. *Lenting.* p. 88.

V. 689. γραφῇ διδοῦσα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit P. Victorius V. L. 28, 2. etiam H. Steph. γραφὴν Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn. Cf. Hippol. 1002. Pro κλύουσ' Havn. κλαίουσ'.

V. 693. ἄντλων Flor. Ald. Herv. 1. correctum iam in Brubach. *sentinam exhauriens* post Portum recte vertit Elmslei. ad Heracl. 169. Tum νηός Havn.

V. 694. Pro ἐνδόντες τύχῃ Lenting. p. 83. e *X. Π.* 624. corrigit, ἐνδόντες φορᾷ Etym. M. φορὰν δὲ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τὴν τύχην. Idem comparat Ovid. Metam. II, 184 sqq.

V. 695. Havn. παρῆσαν. *X. Π.* 626. παρῆκαν.

V. 698. γάρ om. Harl. secundum Burges. ad v. 695. Pro οὐκ Havn. ed. Canter. οὐκ, etiam *X. Π.* 629. νικᾷ γὰρ ὡς οὐκ ἐκ θεῶν δεινὸς κλύδων.

V. 700. σώσῃ Ald. rell. οὐ γὰρ δάκρυά νιν σώσει τὰ σά Havn. Harl. ap. Burg. οὐ γάρ pro οὐ μή etiam Flor. Vict.

V. 702. Harl. ap. Burg. τῶν τρόπων.

V. 703. Havn. φίλος.

V. 705. Τροίας μέγ. ὠφ. Ald. rell. Τροίᾳ Harl. Havn. ἵν' εἴποτε Harl. Havn.

V. 706. Ald. rell. ἐξ οὗ γεν. MS. Steph. Harl. Flor. Vict. Havn. ἐκ σοῦ γεν. Pro Ἴλιον Flor. Harl. Burg. Vict. Havn. ὕστερον. quod probat Lenting. p. 83.

V. 707. Vid. Reissig. comm. crit. in Oed. C. p. 171.

V. 709. Hic etiam Ald. rell. Ἀχαιϊκόν, Havn. Ἀχαϊκόν.

V. 714. ἄρχη Ald. rell. ἀρχή Havn. Harl. ap. Burg.

V. 718. ἀυτοῦ Havn.

V. 720. *Laudo verecundiam, praeterquam si fausta nuncies:* qui enim fausta nunciat, eum non opus est αἰδεῖσθαι, sed eum, qui mala, tristia, molesta affert. Ex eo vero, quod Talth. veretur mandata exponere, colligit Androm. eum mala afferre. Harl. λέγειν κακά. κακά etiam Flor. Vict. Havn.

V. 721. Ald. rell. κτείνουσι. Cotton. Harl. Flor. Vict. Havn. κτενοῦσι. Tum τόν pro σόν Ald. rell. τῶν αὐτοῦ π. Havn.

V. 727. δεῖν malit Lenting. p. 83.

V. 728. γενέσθω Harl. Havn. Vid. ad Hec. 871. ubi falso dixi, hic omnes Codd. habere γενέσθω. Recte Elmslei. ad Eur. Med. 587. Arist. Ach. 1077. Lenting. p. 83. sic interpungunt: ἀλλ' ὡς γενέσθαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ) μήτ' etc. Cf. Med. 597.

V. 729. τοῦδ' Ald. et Codd. τοῦ γ' Brub. Herv. 1. 2. rell.

V. 730. ἰσχύσειν Harl. ap. Burg. Havn. Burges. ad h. v. qui ipsi est 736. in Harl. scribi monet δ' pro τ', quod ad v. 732. spectare videtur.

V. 733. ἡμεῖς δέ Havn.

V. 734. Ald. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. et Codd. τούτων ἕνεκ'. οὕνεκ' iam Brub. et Barn. ut correctum in Havn.

V. 735. οὐδ' ἐπίφθονόν σε χρή Ald. rell. σε δρᾶν duo MSS. Musgr. e quibus unus est Harl. teste Burgesio, Flor. Vict. Havn. Omnes hi infinitivi pendent e βούλομαι, non sunt pro imperativis, nec ab omisso δεῖ pendent, ut accepit Seidler.

V. 736. Ἀχαιῶν et ῥίπτειν Havn. ῥιπτεῖν Ald. rell. Vid. Add. ad Hipp. v. 213.

V. 737. ὧν χολ. Ald. rell. ᾧ χολ. Harl. Havn. quod

nunc dubito an recipiendum fuerit. Vid. Gramm. gr §. 345. ad Andr. 1014.

V. 738. ταφοίη Ald. rell. ταφείη Barn. et sic Havn. τραφείη Harl. ὅδ' om. Harl. ap. Burg. Havn. hic habet etiam οὐδ' (sic) pro οὔτ', tum Vict. Harl. Burg. τύχη.

V. 744. Ald. rell. εὐγένει' ἀποκτενεῖ. Cotton. Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn. εὐγ. ἀπώλεσεν. *X. Π.* 1512. ἡ δ' εὐμένεια τοῦ πατρός σ' ἀποκτείνει.

V. 745. τοῖς ἄλλοισιν Havn. Musgr. coniecturam ὃ τοῖσιν ἄ. ex fr. Alex. V, 2. recte refutavit Seidler. Vulgatam sequitur etiam *X. Π.* 1513. ἡ τίσις ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.

V. 746. ἦλθέ σοι. Imo ἦλθε σοί. nam opponitur τοῖσιν ἄλλοις.

V. 747. δυστυχῆ γε Seidler. cum Reiskio, quia λέκτρα et γάμοι idem significent. Idem videtur Hermanno. Sed vid. ad Hipp. 1068.

V. 749. Ald. rell. σφάγιον et τέξουσ' ἐμόν. σφαγεῖον dedit Barnes. At σφαγεῖον pro σφάγιον vix alibi legitur: nam de Aesch. Ag. 1100. vid. Blomfield. gl. 1060. nec ex Eurip. El. 804. certi quidquam effici potest. Quod vero τέξουσ' ἐμοί coniecerunt Herm. in notis MSS. et Seidler. vereor ut conveniat. Neque enim *sibi* parere commode dici potest, quae hostibus victimam parit. Idem Elmsleio visum ad Med. 764. not. k. Dissimile est, quod supra legitur 637. in quo ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί, idem est ac ὡς σου φρενὶ τέρψιν ἐμβ. Itaque satius erat, vulgatam relinquere. Fortasse tamen nomen proprium ad aliud vocabulum pro interpretamento adscriptum pro illo irrepsit. (de quo genere vid. Elmslei. ad Med. 56. 560. not.) Nam si scribas, οὐχ ὡς σφάγιον ἐχθροῖσι δὴ τέξουσ' ἐμοῖς, et metro et sensui satisfacias. Cf. El. 609. 676.

V. 750. Ἀσιάτιδος Flor. Vict. Havn.

V. 753. ὡς pro ὡσεί Harl. ap. Burg. Havn.

V. 754. κλεινὸς Harl. ap. Burg. Havn.

V. 761. σπαργάνοισι pro σπαργάνοις σε Havn.

V. 762. e Medea 1019. huc illatum censebat Valcken. ad Phoen. 1152. dissentiente Herm. Hoc certe

loco eum legit auctor *X. Π.* 1341 sqq. ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, μάτην ἄρα σε Ἔθρεψε, τέκνον, μαζὸς οὑμὸς σπαργάνοις, Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξ. π. Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων. Contra Osann. Anal. crit. p. 86. eum hinc in Medeam translatum suspicatur.

V. 763. Ald. rell. νῦν εἴποτ' αὖθις. οὐ pro εἰ est ex emendatione H. Steph. Cf. Hec. 408.

V. 764. πρόςπιτνε Harl. ap. Burg. quo alludit etiam lectio Flor. et Vict. πρόςπτυε. Pro ὠλένας Havn. ὠλέναις.

V. 766. Harl. ap. Burg. ἐξευρώντες.

V. 770 sq. Similiter Soph. Oed. C. 1323 sq. ἐγὼ δ' ὁ σός, κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ Πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος.

V. 771. Ald. rell. θανάτου θ' ὅσσα γῆ τρ. κ. E Cotton. et Flor. Musgr. edidit ὅσα τε γῆ τρ. κ. Sic etiam Havn. et *X. Π.* ὅσσα τε Vict. ὅσα sine τε Harl. ap. Burges. Blomfield. ad Aesch. 871. malit ἅσσα γῆ τρ. κ.

V. 772. Ald. rell. ἐκφῦναι. Musgr. restituit ἐκφῦσαι ex Harl. cui consentit Havn. Cf. Elmslei. ad Heracl. 409.

V. 774. Cf. Hec. 439.

V. 776. Ald. ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ' εἰ ῥίπτειν δοκεῖ. In Brub. Herv. 1. 2. Cant. excidit etiam εἰ ante ῥίπτειν. Aem. Portus et Barn. ἄγ. φερ. ῥίπτετέ νιν, εἰ ρ. δ. Sed Harl. Havn. καὶ ῥίπτετ' εἰ ῥ. δ. Herm. in notis MSS. „Numeri elegantiores forent, inquit sic: ἀλλ' ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ', εἰ ρ. δ.“ Adde quod καὶ in concitatiore oratione additum languet.

V. 777. ἔκ τε γὰρ θ. Ald. Harl. Havn. Vict. ἐκ δὲ γὰρ θ. Brub. rell. ἔκ του γὰρ θ. coni. Porson. Adv. p. 264. et edidit Burges. dissentiente V. D. in *Classic. j.* 16. p. 422.

V. 778. Ald. rell. οὐ δυναίμεθα. Correxerunt Heath. et Markl. ad Iph. A. 1215. ut scriptum est in Harl. ap. Burg. et Havn. οὐ δυναίμεθ' ἄν.

V. 780. Flor. εἰς ναῦς. ναῦς etiam Havn.

V. 784 sqq. vulgo Andromachae tribuebantur, quae scenam post v. 781. reliquerat. Talthybio eos assignavit Tyrwhitt.

V. 784. προςφθεγμα Ald. rell. πρόςτυγμα Harl. ap. Burg. πρόςπτυγμα. Hoc recepit etiam Burges. probante V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 359. qui πρόςφθεγμα singulare non usurpari ab Euripide monet.

V. 785. deest in Harl. ap. Burg. et Havn.

V. 788. τὰ δὲ τοιαῦτα χρή Ald. rell. τὰ δὲ τοιάδε χρή Bentlei. de epist. Phal. p. 143. (231 Lips.) et sic Cott. Harl. Havn.

V. 790. ἡμετέρας e coniectura Tyrwhitt. pro ὑμετέρας. Pro ἀναιδείας Harl. ap. Burg. Havn. ἀναιδείᾳ. (Havn. ι subscr. om.) quod praestat. In vulgata lectione quisque iungat ἀναιδείας τῆς ἡμετέρας, in quem errorem se ab ipso poëta inductum esse aegre feret. Supplendum ἤ, ὅςτις μᾶλλον φίλος ἐστὶν ἀναιδείας, ἢ τῆς ἡμ. γνώμης, cuius constructionis vix aliud exemplum suppetat. ἀναιδείᾳ μᾶλλον φίλος ἐστὶν τῆς ἡμ. γν. pro ἢ τῇ ἡμετερᾳ γν. dictum esset ut Soph. Oed. C. 567 sq. τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας. Cf. Gramm. gr. §. 454. Sed μᾶλλον τῆς ἡμετ. γνώμης esse videtur pro ἢ ἐγὼ γιγνώσκω δεῖν, ut Herod. II, 18. τὸ ἐγὼ τῆς ἐμῆς γνώμης ὕστερον ἐπυθόμην, pro ὕστερον ἢ ἔγνων. Hermanni explicatio ad Viger. p. 717. not. 55. vix procedit.

V. 792. Flor. Vict. μονογενοῦ pro μογεροῦ, Harl. ap. Burg. Havn. μονογενοῦς.

V. 793. ἀδόκως Brub. rell. In meo Aldinae exemplo sitne ἀδίκως, quod Seidler. affirmat, an ἀδόκως definire non possum. ἀδίκως e coni. Tyrwh. quam confirmant Harl. Vict. Havn.

V. 796. κόπους ex emendatione Hermanni et Seidleri. Vulgo κτύπους, contra metrum.

V. 801 — 805. descripsi ad mentem Hermanni in notis MSS.

V. 802. περὶ κύμανος Brub. Herv. 1. 2. Tum Harl. ap. Burg. et Havn. ἕδρας.

V. 803. Ald. Brub. Herv. 1. τᾶς ἐπικεκλημένας | ὄχθοις ἱεροῖσιν ἐλαίας. Herv. 2. Canter. Barn. his prae-

figunt ἤ; quod codd. non agnoscunt. ἐπικεκλιμένας coni. H. Steph. et habent Harl. Havn. Vict. συγκεκλημένας Flor. ἱεροῖς ἵν' Flor. Vict. Havn. et, ut videtur, Harl. ap. Burges.

V. 804. Ἀθάνα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Ἀθάνᾳ Commel. Ἀθάνας Barnes. e Scaligeri coniectura, et sic Harl. ap. Burg. Havn. Non mirum autem librarios scripsisse Ἀθάνας, quum γλαυκῶπις Ἀθ. iis nota esset. Cum γλαυκᾶς ἐλαίας Herm. comparat Pind. Ol. 3, 23. γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας.

V. 805. Harl. ap. Burg. Havn. λιπαραῖς. λιπαραῖσιν pro λιπαραῖσι est a Seidlero, qui tamen melius fortasse scribi dicit λιπαραῖσί τε. Sic etiam Herm.

V. 806. τῷ τοξοφ. Harl. Havn. Hoc recepit Seidler. omisso altero ἔβας. Tum Harl. ap. Burg. Havn. συναριστεύων. Herm. hunc versum tertia huius verbi syllaba finit.

V. 807. ἅμ' om. Flor. Harl. ap. Burg. Havn. Ἀλκμήνας Havn. ut iam edidit Seidl. pro Ἀλκμήνης.

V. 808 sq. Hermann. sic vss. dispescit:

Ἴλιον, Ἴλιον ἐκπέρ-
σων, πόλιν ἅμ. etc.

V. 809. τοπάροιθεν Havn. ἔβα sc. Hercules, coniicit Herm. ἀφ' Ἑλλάδος ab inepto interpolatore assuta esse metrum docet. Elmslei. ad Herm. Suppl. 277. coni. ἀπ' οἴκων. et ἀπ' ex Harl. commemorat Burges. Quum ad sensus integritatem nihil desit, vix expleri poterit lacuna.

V. 811. εὐρείτᾳ primus dedit Barnes. In Ald. rell. erat εὐρείτα. Harl. ap. Burg. Havn. εὐρείταο.

V. 811. Havn. πρύμναν.

V. 812. Havn. νεῶν.

V. 814. Ald. rell. κανόνων τυκίσματα Φοίβου | πυρὸς δὲ φοίν. Flor. Vict. κανόνων δὲ κτίσματα Φ. Utramque lectionem coniungunt Harl. ap. Burg. et Havn. καν. δὲ τυκτίσματα Φ. MSS. Steph. καν. δὲ τυκίσματα Φ. Tum δὲ post πυρός om. MSS. Steph. Harl. ap. Burg. et Havn. Pro eo Heath. γε, quod recepi, probatum ab

Herm. in notis MSS. Seidler. omisit, in stropha legens *ἔβας τῷ τοξοφόρῳ*.

V. 815. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. *βοᾷ* pro *πνοᾷ*.

V. 818. Ald. rell. *δαρδάνας*. *Δαρδανίας* Flor. Vict. Havn. ut coniecerat Scaliger. *περί circa* cum genit. illustravit Schaefer. ad Dion. Hal. p. 351. Sic iam Od. *έ*, 68. *ἡδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο Ἡμερίς*. Tum *φοινία* Havn.

V. 819. Havn. *μάτην*.

V. 820. *εἰν οἰνοχ*. Ald. rell. *ἐν* Havn. ut edidit Seidler. De his versibus disputat Herrmann. elem. d. metr. p. 319 sq.

V. 821. *Λαομεδόντιε* Havn. pro *Λαομεδόντειε*.

V. 824. *Τροία* delendum esse monuerunt Musgrav. Seidler., Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. et ad Bacch. 1153. et Burges.

V. 825. *ἠϊόνες δ' ἁλ.* ex Harl. et Havn. In Ald. rell. deest *δ'*.

V. 826. *ἴσχον* Ald. *ἴαχον* MS. Steph. Harl. Havn. *ἴαχον* media longa pronunciandum, quod scribi solet *ἴακχον*, et nomen esse, *ἴαχον βοῶσιν*, non verbum, monet Elmslei. Mus. cr. V. p. 11. Hermann. in notis MSS. scribit:

ἠϊόνες δ' ἅλιαι,
ἰακχός· οἰωνὸς οἷ-
ον δ' ὑπὲρ τεκέων βοᾷ.

Littora eiulatus sunt i. e. clamore ubique resonant. Seidler. edidit *ἰαχοῦσ'· οἷον δ' ὑπὲρ οἰωνὸς τεκέων βοᾷ*. Ego post *οἷον* addidi *τ'.* quod ex Homerica consuetudine in melicis nonnunquam additur relativis. Cf. ad Phoen. 645. Ita molossus respondet cretico, quod in dochmiacis et glyconiis saepe fit: ◡–◡– – – – et ◡–◡–◡–◡– Ceterum pro *οἰωνός* Herv. 2. *υἰωνός*, fortasse e Brodaei coniectura in quo nihil vitii subodoratus Stiblin. vertit: *quomodo inclamet voce avum nepos*.

V. 827. Ald. rell. *ὑπὲρ τοκέων*. (Herv. 2. *τοκέων*.) Hinc *υἱωνός* pro *οἰωνός*. H. Steph. e coni. *τεκέων*. Flor. Vict. Harl. Havn. *τέκνων*.

V. 829. *αἳ μὲν εὐνάτορας* Ald. rell. *αἳ μὲν εὐνέτας* Burges. *αἳ μὲν εὐνὰς* Seidler. Herm. in notis MSS.

αἱ μὲν εὐνάτορ', αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ
ματέρας γεραιάς.

Tum ἃ δὲ παῖδας Ald. Brub. Herv. 1. 2. αἱ δὲ παῖδας Canter. rell. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 829. γεραιᾶς Ald. rell. γεραιάς H. Steph. ut scriptum habent Flor. Vict. Havn.

V. 832. βέβᾶσι Havn. ut dedit Seidler. pro βεβᾶσιν.

V. 836. παρά om. Flor. ὡς τά pro ὅς παρά Harl. ap. Burg. ὅς τά Havn. ὅς πάρος coni. Herm. et Seidler.

V. 841. τὸν μὲν οὖν Δ. Havn.

V. 842. Ald. rell. ὄνειδος, οὐκετ' ἐρῶ. unde Canter. Barn. ὄνειδος, οὐκέτ' ἔρως, Burges. τὸ σὸν οὔνομα νεῖκος, οὐδ' ἔτ' ἔρως. Flor. οὐκ ἐς ὄνειδος ἐρῶ, quod, probatum Valcken. ad Phoen. 1549. recepit Seidler. Harl. Havn. οὐκέτ' ὄνειδος ἐρῶ, quod recepit Musgrav.

V. 843. τὸ δὲ τᾶς Seidler. Lenting. p. 84. τὸ τᾶσδε Ald. rell. τὸ τᾶς δέ Vict. quod probat Herm. in notis MSS. — ἀμέρας φίλας Ald. rell. ἀμ. φίλιον. MSS. Steph. Flor. Vict. Harl. Havn.

V. 845. Herm. in notis MSS. coni. φέγγος ὡς ὀλοόν, ut ὡς a verbo ἐρῶ pendeat. Pro εἶδε γαῖαν Harl. ap. Burg. εἶ δὲ γαῖαν γαῖαν εἶδε, Havn. εἶ δὲ γαῖαν, non repetito γαῖαν. Lenting. p. 84. εἶδε, γαίας εἶδε etc.

V. 847. ἔχουσα, quasi praecessisset ἀμέρα pro τὸ τᾶς ἀμέρας φέγγος. Ἡμέρα autem intelligitur Ἠώς, cuius maritus Tithonus vocatur τεκνοποιὸς ἐκ τᾶςδε γᾶς πόσις. Pro τᾶςδε Havn. τάδε.

V. 848. Ald. rell. ἐν θαλάμοισιν. Havn. ἐν θαλάμοις, quod Hermann. et Seidler. metri indicio restituerunt.

V. 850. χρύσεος metri causa in κρόκεος mutavit Barnes. Primam huius vocis syllabam a Tragicis saepe corripi post Hermann. elem. d. metr. v. 44. monuit Elmslei. ad Eur. Med. 618.

V. 851. Flor. Vict. Havn. γᾷ πατρίδι. quod praestare videtur Lentingio p. 84. metra parum curanti.

V. 856. καὶ στράτευμ' Ἀχαϊκόν quo consilio adiectum sit, vix dicas, sive cum Heathio suppleas ἐστὶ το πολλὰ μοχθῆσαν, sive cum Seidlero militum comitatum, quocum prodierit Menelaus, ab eo non sine ineptae

iactantiae crimine *στράτευμα* vocari dicas. Canter. et Musgr. *κατὰ στρ. Ἀχ.* quod non minus languet; Burges. *Μενέλαός εἰμ᾽, ἔχων στράτευμ᾽ Ἀχ.* quod improbat Elmslei. *Class. journ.* p. 431. quod, quum hic versus in duo hemistichia dividi possit, prius non habeat elisionem. Hermann. legit *εἶμι*, et post hunc versum aliquid excidisse suspicatur, hoc sensu: *ibo et exercitum reducam.* Excidisse nonnulla suspicatur etiam Porson. ad Arist. Plut. 886. ed. Dobraei (p. 161. Lips.) qui addit; *καὶ στράτευμ᾽ Ἀχαϊκὸν* [*εἰς Τροίαν ἀγαγών*] Versum edolare licebit, inquit, ex Helen. 401. (594. m. ed.) qui locus omnino conferendus. Hic certe sensus optime quadrat. *Ἀχαϊκόν* hic etiam Havn.

V. 857. *οὐχ ὅσον δοκ. με* i. e. *οὐ τοσοῦτον, ὡς δοκοῦσί με.*

V. 859. Harl. ap. Burg. *ξυναπατήσας.* Havn. *ξεναπατήσας ἐληΐσατο.*

V. 860. Harl. ap. Burges. *κεῖνος μὲν ἔδωκε*, omisso *οὖν.*

V. 862. *τὴν τάλαιναν* pro *τὴν Λάκ.* Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn.

V. 864. Havn. *ἄξω*, ut, fortasse ex Harl. edidit Burges. pro *ἥκω* v. 862. legens *ἐγώ.*

V. 864. Harl. ap. Burges. Havn. *ἐξεμόχθευσαν.*

V. 868. Harl. ap. Burg. et Havn. *Ἀργείων.*

V. 871. *ἐς* Havn.

V. 872. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὅσοι τεθνᾶσιν.* Canter. Barn. Musgr. *ὅσοις τεθνᾶσιν.* quam tanquam var. l. memorat Stiblin. Harl. Cotton. Flor. Vict. *ὅσων τεθνᾶσιν.* Havn. *ποὰς ὅσον τεθνᾶσιν. ὅσων* recepit Seidler. qui etiam *τεθνᾶσ᾽* ex Heathii coniectura.

V. 875. Harl. ap. Burg. et Havn. *οὔρειοι.*

V. 876. Havn. *πνοαί*, ut melius scribi monent Herm. et Seidler. Tum Havn. *πέμψομεν ιν.*

V. 879. *φύσεος* Ald. Brub. Herv. 1. *φύσεως* Herv. 2. Canter. Barn. contra metrum. — *εἴτε νοῦ βροτῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. propter praecedentem genitivum. *νοῦς* Canter. Flor. Vict. Havn. Huc fortasse respexit Cic. Tusc. 1, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est,*

ut Euripides audet dicere, deus. (Cf. de N. D. 1, 11.) et alii, quos commemorat Valcken. diatrib. p. 238. e quorum locis versum, si diis placet, Euripideum procuderunt, ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. Cf. Wyttenb. Bibl. cr. III, 1. p. 18. III, 4. p. 68.

V. 880. προςευξάμην Havn. pro προςηυξάμην. Harl. ap. Burg. ἀψόρου. Themistii p. 196. ed. Hard. locum βαίνοντι διαφόρους κελεύθους ex hoc loco correxit Toup. Em. in Suid. I. p. 137. Hunc locum citat Plut. T. II. p. 173. et 1007. C. ut notavit Valck. ad Phoen. p. 9. eodem respexit Plotinus p. 440. B. γινομένων ἁπάντων ἀψόφῳ κελεύθῳ κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἐστὶ φυγεῖν οὐδενί, citante Wyttenbach. ad Plut. de s. num. vind. p. 17. τὰ ante θνητ' omittit Havn.

V. 881. κατὰ δίκην iam Ald. quod e coniectura restituit Canter. quum in Brub. Herv. 2. esset καὶ δίκην.

V. 882. ὡς ἐκαίνισας i. e. ὅτι οὕτως ἐκαίν. ut Iph. T. 1147.

V. 883. κτανεῖς Ald. rell. κτενεῖς Harl. ap. Burg. Havn. ut correxit Scaliger.

V. 885. Ald. rell. ὄμματ' ἀνδρῶν. Nostrum est a Miltono et Barnesio, et sic Havn.

V. 886. πίμπρησι δόμους Harl. ap. Burg. Havn. Hinc V. D. in *Classic. j.* 1. p. 32. ductum esse putat et emendat illud Polybii III, 81. ἔνιοι δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰ τῶν ἀφροδισίων ὁρμὴν καὶ τὴν ἐν τούτοις ἔκπληξιν οὐ μόνον πόλεις καὶ βίους (l. καὶ οἴκους vel καὶ δόμους) ἀναστάτους πεποιήκασιν. Ego vix crediderim.

V. 889. ἐν γὰρ χ. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. pro πρὸς γάρ.

V. 891. μισουμένη Ald. rell. στυγουμένη Harl. Flor. Vict. Havn.

V. 894. Havn. ἀλλὰ πᾶς στρατός.

V. 898. κτανών Ald. rell. κτενῶ Harl. Havn. κτενών (sic) Flor. Vict. κτενᾶν coni. H. Steph.

V. 903. μηδαμοῦ Harl. ap. Burg. Havn.

V. 905. ὡς μάθῃς Havn.

V. 907. Harl. ap. Burg. ἴσως μὲν οὖν εὖ. Sic etiam Havn. qui μέν bis habet.

V. 909. Ald. rell. ἅ σ' οἶδα. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. ἅ σ' οἶμαι. quod praeferendum esse iam Musgrav. monuit.

V. 914. Edd. et Codd. κἀμὲ πρέσβυς. Articulum addiderunt et Hermann. et Burges.

V. 916. Ald. rell. ἔνθεν δέ. Ex Havn. recepi ἐνθένδε.

V. 920. Ald. rell. et Codd. Ἥρα θ' ὑπέσχετ'. Seidler. et Burg. dederunt Ἥρα δ' ὑπ. recte quum praecesserit μέν v. 918. Pro Ἀσιάδ' Harl. ap. Burg. Havn. et Tzetz. in Exegesi II. p. 40. Ἀσίας, ut coniecit Brodaeus, contra metrum. Idem hemistichium legitur Ion. 1355. ubi item Ald. Ἀσίαν pro Ἀσιάδ'.

V. 923. Libri ὑπεκδράμοι. ὑπερδράμοι corr. Canter. ad quam correctionem firmandam Aem. Portus affert Ion. 975. (973.) Hel. 1540. (1524.) addit Reisig. Coniect. p. 61.

V. 925. θεά pro θεάς Harl. ap. Burg. Havn. Tum οὑμὸς γάμος ὤνησεν Ald. rell. οἱ 'μοὶ γάμοι ὤνησαν Flor. Vict. Havn. Scribe οὑμοὶ γάμοι.

V. 926. κρατεῖσθ' pro κρατεῖσθε recte accepit Erfurdt ad Soph. Ai. 190. Eadem est constructio, quam illustravi ad Hec. 777. p. 88.

V. 928. Harl. ap. Burg. Havn. ἄρ' εὐτύχ. — ὀλώμην Harl. ὠλώμην δ' ἐ. Havn. Verte: *quibus vero rebus Graecia secundam fortunam adepta est, iisdem ego pessumdata sum.*

V. 929. Harl. ap. Burg. προσθεῖσα pro πραθεῖσα.

V. 930. Barnes. κάρᾳ, quod probatum Herm. recepit Seidler.

V. 933. αὑτοῦ Schaefer. Seidler. Sed vide Add. ad Iphig. A. p. 368. v. 10. a fin. Tum Havn. θεῶν pro θεόν.

V. 935. νιν deest in Havn.

V. 939. Harl. ap. Burg. Havn. φρονοῦσ' ἐκ δόμων.

V. 946. 'χρῆν Havn. V. 943. Havn. rursus ἐνθένδ'.

V. 947. Havn. ναύσ' ἐπ'.

V. 953. Lenting. p. 84. μὴ ἀκόντων φρ. i. e. ἑκόντων. Hoc esset οὐκ ἀκόντων φρ.

V. 955. δίκαιος Seidl. i. e. δίκαιος γενομένη, *quum iusta fuerim;* quod mihi durum videtur; nec si δίκαιος scripsisset poëta, 'hoc vocabulum, in quo pondus inest et vis sententiae, ita delitescere debebat, nec si quis se *non iniuste* egisse ostendit, statim sequitur, *iustum* eum fuisse. Quod vero πρὸς σοῦ δίκαιος vertit, *quum, quod te attinet iusta fui (fuerim)*, nunquam πρός cum genit. significat *quod attinet ad*, nisi ubi significatur id, quod ab aliquo profectum est, vel ubi νομισθεὶς vel sim. cogitari potest, ut apud Thuc. 1, 71. Xen. Anab. II, 5, 20. δρᾶν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων νομισθέν, πρὸς θεῶν ἀσεβὴς νομισθείς. Hermann. apud Seidler. ita accipi iubet: πῶς ἂν ἐνδίκως δίκαιος θνήσκοιμι πρὸς σοῦ, *quomodo ego prorsus iure a te occidar?* (in quo si ἐνδίκως δίκαιος est *prorsus iure*, quidni ἐνδίκως δικαίως idem significare possit?) sed in notis MSStis mecum communicatis corrigit ἐνδίκοις — δικαίοις, *iusto supplicio, vindicta.* Insolens quidem est illud ἐνδίκως-δικαίως, sed fortasse ita defendi possit, ut ἐνδίκως θνήσκειν ad mortem in universum spectare, δικαίως θνήσκειν ob mortem a Menelao infligendam dicas, *quomodo iuste occidar, et quidem a te?*

V. 956. τὰ δ' οἴκοθεν κεῖνα est εὐμορφία, quam commemoravit v. 922. 929. Haec ἐδούλευσεν ἀντὶ τοῦ νικητήρια λαβεῖν.

V. 958. Ald. rell. ἐστι γὰρ τόδε. Barnes. ἔστι καὶ τάδε. Quod coniecerat Reisk. ἔστι σοι, est in Harl. Cotton. Flor. Vict. Havn.

V. 959. πάτραν Harl. ap. Burges. Havn.

V. 962. ταῖς om. Harl. ap. Burg. Havn. Vid. ad Alc. 153.

V. 963. Flor. Vict. Havn. ἐνδίκως.

V. 967. Ald. rell. εὐθύνας φρ. MS. H. Steph. Vict. Harl. Havn. Ἀθήνας φρ. Flor. Ἀθάνας φρ. Tum δουλεύσειν Havn.

V. 968. Havn. παιδιαῖς.

V. 969. ἐπ' Ἴδην Flor. Vict. Havn.

V. 970. ἔπχ' ἔρωτα Harl. Havn. pro ἔσχεν ἔρ.

V. 971. λάβοι e coniectura Herm. cum Seidlero recepi pro λάβῃ. Si pro λαμβάνειν esset ἔχειν, recte dici posset ἔχῃ, quia haec esset actio continua.

V. 972. πειρωμένη Ald. rell. Musgravii emendationem θηρωμένη confirmant Harl. ap. Burg. et Havn. Mirum tamen faciliorem locutionem θηρωμένη expulsam esse a difficiliore. Videtur potius poëta γάμον adhuc ad λάβοι retulisse, sed pro eo animo substituisse λαβεῖν πειρωμένη, ita ut locutio e duabus mixta sit, ἢ ὡς λάβοι γάμον et ἢ γάμον λαβεῖν πειρωμένη. Ἀθάνα e Porsoni observatione scripsi pro Ἀθηνᾶ cum Seidlero.

V. 975. Recte Seidler. et Herm. μὴ οὐ πείσῃς σοφ., pro μὴ πείσῃς σοφούς. quod esset *ne sapientibus hoc persuadere coneris.*

V. 979. σ' post Ἀμύκλαις inseruerunt Reisk. Tyrwh. (vid. *Class. journ.* 2. p. 336.) Musgrav. Herm. praefert ἥσυχός σ' ἐν οὐρ. Aliam viam ingressus Elmslei. ad Heracl. 7. v. 978. pro οὐκ ἂν μένουσ'· ἂν legit οὓς ἂν μένουσ' ἂν. At quid opus erat δόμους πρὸς Ἴλιον ἀγαγεῖν? Nonne satis erat unam Helenam Troiam abducere? Nec δόμους ἄγειν dici quis potest.

V. 980. Harl. ap. Burg. εὐπρεπέστατος. Vid. ad Hec. 266.

V. 981. *Tuus ipsius animus, viso eo, te ad amorem pellexit*, itaque *fecit id, quod tu Veneri tribuis, locum Veneris apud te tenuit.*

V. 983. in Havn. praeponitur ὡραῖον. In Arist. Rhet. II, 23. ubi hic versus citatur, aliae edd. ἄρχης θεά, aliae ἀρχὴ θεᾶς, aliae ἄρχει θεᾷ. Vid. Buhlius ad l. p. 499.

V. 984. Ald. rell. ὃν εἰςιδοῦσα. Harl. Havn. ὃν σύ γ' ἰδοῦσα. Itaque utrumque coniunxi. σύ cum vi additum, quia in eo pergit Hecuba, ut crimen ab Helena in Venerem coniectum in ipsam retorqueat. At Elmslei. ad Bacch. 804. male me rem gessisse h. l. criminatur, quod ἐς apud tragicos nunquam in iambico metro *media* pedis trisyllabi syllaba sit; ego tertium esse putabam.

V. 986. Harl. ap. Burg. ἀναστρέφου.

V. 988. τὴν φρ. πόλιν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν videtur esse *sperabas te Troiam sumtibus tuis obrutu-ram*, ita ut sumtibus tuis non amplius sufficeret. Aliud est κατακλύζειν δαπάνην, ap. Xenoph. et Aesch. quo-cum hoc comparat Schneider. in Lex. gr. *facere*, *ut sumtus non amplius appareat.*

V. 990. Melius fortasse comma deleatur post μέλα-θρα, ut σοι et ταῖς σαῖς τρυφαῖς posita sint ἐκ παραλ-λήλου. Vid. ad Hec. 772. ad Med. 585.

V. 991. Ald. rell. παῖδα φῆς ἄγειν. σ' post φῆς inse-ruit Schaefer. melet. p. 132. not. 89. quod confirmatur
β α
cod. Havn. qui φῆς παῖδα σ' Hinc fluxit etiam lectio Harlei. ap. Burg. παῖδα φῆς γ' ἄγειν, ubi Burg. γ' in σ' mutavit.

V. 994. Herm. in notis MSS. tolli iubet comma post ὄντος, ut dictum sit pro τοῦ συζύγου τ' οὐκέτι κατ' ἄστρα πω ὄντος. Mihi vulgata satisfacit: *quum frater tuus adhuc viveret, necdum inter astra versaretur.*

V. 995. Harl. ap. Burg. ἐπεὶ δ' ἂρ Τροίαν ἦ.

V. 997. Ald. rell. ἀγγέλοιτο, quod vitium a Barnesio iam sublatum tamen in Musgraviana remansit.

V. 998. Havn. Μενέλεων.

V. 1001. 2. Harl. ap. Burg. ὅπερ Ἔποῖθ' (sic).

V. 1004. Post ἀκουσίως punctum erat.

V. 1005. πῆ pro ποῦ Havn. et Herv. 3.

V. 1009. Burges. καὶ τοι σ' ἐνουθέτουν γε, ut legi etiam voluit Erfurdt. apud Seidlerum ob Porsoni nota-tionem ad Hec. 1214. ad Med. 675. Cf. ad Iphig. T. 703. Reisig. coni. in Arist. p. 295 sq.

V. 1009. οἱ δ' Havn. pro οἵδ' et sq. v. Ἀχαϊκάς, ut Harl. ap. Burg.

V. 1022. ἦ τελ. Havn.

V. 1026. Ald. rell. προγόνων ἀξίως τε, δόμων τε σῶν. Herm. et Seidler. προγόνων τ' ἀξίως δ. τε σῶν. Mihi minus verisimile videbatur τε a librariis in locum tam alienum translatum, quam ob sequens τε additum esse, ubi deesse videretur. τε deleri volebat etiam Mil-tonus.

V. 1027. Havn. κ' ἀφελῶν.

V. 1028. ψόγον deest in Ald. rell. E Flor. et Harl. supplevit Musgr. Confirmant Vict. Havn. ψόγον τὸ θῆλύ τε accipio per ἓν διὰ δυοῖν dictum pro ψόγον τῆς θηλύτητος. Nam etiam τὸ θῆλυ per se est *crimen mollitiei.* Vid. ad Or. 491. Locutionem ἀφαιρεῖσθαι πρός τινος alibi non observavi, et dubito an haec sic accipi possint, *aufer a Graecia. Averte a te reprehensionem Graeciae,* ut Herm. apud Seidl. vertit esset ἀφελοῦ τὸν Ἑλλάδος ψόγον. Imo *remove a te mollitiei crimen, id quod Graeciae utilitati erit;* ut πρός usurpatum est Alc. 58. πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης, ubi vid. Monck. vel πρὸς σ' Ἑλλάδος, *per te Graeciam oro.*

V. 1032. Ald. Brub. Herv. 1. 2. λ. αἰνεῖται. Canter. Aem. Portus, Barnes. ἀνεῖται. Sed Harl. Vict. Havn. ἐνεῖται, quo alludit etiam Flor. λόγος ἐσεῖται. (sic apogr. Hamb.)

V. 1033. πόνους τ' Ἀχ. Havn. pro πόνους δ' Ἀχ.

V. 1035. πρὸς σὲ γον. Imo πρός σε γον. Vid. Elmslei. ad Med. 318.

V. 1043. Flor. Harl. ap. Burg. Vict. Havn. ἢ παροίθ' (sic Fl. V.) ἔχει, quod probat Elmslei. ad Med. 1334. not. γε in interrogatione non poni contendens. At hic γε non ad interrogationem spectat, sed ad unum πάρος.

V. 1044. Aristot. Rhet. II, 21. et Eudem. VII, 2. οὐδεὶς ἐραστής, quod vulgatae non praeferendum.

V. 1045. in Harl. et Havn. Hecubae continuatur. Male: vid. Seidler. Sensum optime expressit H. Grotius. Cf. Elmslei. ad Med. 325. Apte Lenting. p. 86. comparat Andromed. fr. XII. Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν, Ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων, Οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόθ' ἡδονῆς.

V. 1046. Sic Ald. rell. ἔσται γ' ἃ β. Harl. Havn. ἔσται τάδ' ἃ β. Flor. Vict.

σωφρονεῖν.
V. 1049. Havn. κατθανεῖν.

V. 1051. ὁ τῆς ὄλ. Havn.

V. 1053. σὸν ἐν Ἰ. ναόν Lenting. p. 87.

V. 1058. ἱρὰν Seidler. ex Heathii coniectura. Videtur esse — — | —◡◡, ◡◡— pro * * | —◡◡——. Vid. Seidler. Pro Πέργαμον Havn. Περγάμων.

V. 1060. Ald. rell. κατάῤῥυτα ποταμεία. Ποταμία habent Harl. apud Burg. et Havn. κατάρυτα scripsit Seidler. et sic Herm. in notis MSS.

V. 1062. θεράπαιναν Ald. rell. θεράπναν MS. Steph. Vict. Havn.

V. 1065. Verba καὶ παννυχίδες θεῶν desunt in Ald. rell. Ea in margine exempli sui, quod nunc in Bodleiana asservatur, adscripserat Barnes. et habet Harl. sed τε pro καί scripto (ὄρφναν τε πανν. θ. ut est in Havn.) unde ea primus recepit Musgrav. Flor. ὄρφναν τε ὁ παννυχίδες θεῶν. Vict. χορῶν τε παννυχίδες θεῶν, ut in illo verba εὔφημοι κέλαδοι κατ' ὄρφναν καὶ deesse videantur. Ita καί nusquam legitur. Helen. 1365. καὶ παννυχίδες θεᾶς.

V. 1068. συνδώδεκα est a Barnesio pro σὺν δώδεκα.

V. 1070. Ald. rell. οὐράνιον ἕδραν ἐπιβεβηκώς. Flor. Vict. Havn. ἕδρανον. ἐπιβεβώς est a Seidlero et Hermanno.

V. 1071. Ald. rell. αἰθέρα τε, πόλεως ὀλουμένας. Recepi Hermanni emendationem; et ὀλομένας Havn.

V. 1072. Ald. rell. ἂν πυρὸς αἰθομέναν κατέλυσέ τις ὁρμά. αἰθομένα Harl. et Havn. Sed recte αἰθομέναν defendit Seidler. loco Hipp. 1269. (1279. Barn.) Tum κατέλυσεν ὁρμά ex Harl. scripsit Musgrav. Sic etiam Flor. Havn.

V. 1073 et sqq. vss. Ald. Brub. Herv. 1. 2. cum Codd. Hecubae tribuunt. Choro tribuendos esse monuit H. Steph. unde Hecubae nomen deleverunt Canter. Barnes. „Totum carmen Harl. *ni fallor*, Choro dat." *Burg.* Crederem, si Havn. quoque choro tribueret.

V. 1074. Harl. ap. Burg. et Havn. φθιμένοις, Harl. etiam ἀλκαίνεις.

V. 1075. ἄνυδρος neque de lacrimis cum Brodaeo, neque cum Seidlero de libationibus accipi posse puto. Hermann. coni. ἄνεδρος, *certa sede apud inferos ca-*

rens. Recte huc referre videtur Burges. glossam Hesychii: *Ἀνύδρονος* (ipse legit *ἄνυδρος ον*) *ἄταφος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών.* Neque tamen ad morem respici puto, quem commemorat idem v. *Λουτροφόρα ἄγγη· τὰς ὑδρείας ἀποθανοῦσιν ἀγάμοις ἔπεμπον.* (Cf. *λουτροφόρος.* Harpocr. s. v. et ibi Vales. Bekkeri anecd. gr. p. 276, 27. Photii lex. p. 169.) sed ad solennem cadaverum lavandorum morem. Vid. Reisig. comm. in Oed. Col. 1590.

V. 1076. Flor. *αἴστον* (sic Hamb.) Vict. *ἄϊσσον* (στ superscr.). Tum Havn. *πτερῦσι* (οι superscr.).

V. 1077. *τείχεα* edd. et Codd. Herm. in notis MSS. *ἵνα τε τείχη.*

V. 1078. *Κυκλώπει'* Ald. rell. *οὐράνι' ἀνέχοντα* coni. Musgrav. quam coniecturam probat Porson. Adv. p. 264.

V. 1080. Ald. rell. *κατάωρα.* Harl. et Havn. *κατάορα.* Sed quid significet haec vox, difficile dictu est. Illud quidem apertum, esse pro *κατήορα,* quae vox legitur ap. Apollon. Rh. II, 1043. *τελαμῶνα κατήορον,* *de humero pendentem*, et in epigr. Pauli Silentiarii in Brunck. Anal. T. III. p. 81. XXXIV. Anthol. Palat. T. I. p. 163. n. 260. *κατήορα βόστρυχα.* *κατήορος* cum *απήορος, ἐπήορος, παρήορος, συνήορος* recte comparat Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Musgravii explicatio *lacrymis consentanea* quomodo huic voci conveniat, non intelligo. Herm. in notis MSS. *κατάορα* dici videntur *suspensae, quae portantur.* apud Seidler. *quae lacrymantes matrum ulnis implicantur.* Ita parum commode, quae coniuncta sunt, *δάκρυσι κατάορα*, separanda essent, ut *δάκρυσι* non nisi ad *στένει* referretur. An *κατάορος* usurpatum, ut *κατήρης, χλανιδίοις κατήρης* Suppl. 110. Ita *τέκνα δάκρυσι κατάορα* essent *parvi lacrymis* quasi *oppleti.* Haec et sequentia Herm. in notis MSS. sic descripsit:

δάκρυσι κατάορα στένει, βοᾷ, βοᾷ.
μᾶτερ, ὤμοι, μόναν δή μ' Ἀχαιοὶ κομί-
ζουσι σέθεν ἀπ' ὀμμάτων.

et sic in antistropha.

V. 1082. *μόναν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *μόνας*

Commel. haud dubie operarum errore, et Barnes. qui h. l. Aldinam consulere neglexit.

V. 1085. Havn. ἐναλίαισι.

V. 1088. Ald. rell. πύλαις. Harl. Vict. Havn. πύλας.

V. 1090. Ald. rell. ἔνθ' ἀκάτου μελέας. MS. H. Steph. εἶθ' sec. Musgr. εἴθ' iam Canter. Barn. In Flor. esse videtur εὖθ'. Pro μελέας Harl. Cott. Flor. Havn. Μενέλα.

V. 1092. πλάταν Ald. rell. πλατᾶν Herm. et Seidler. Sed μ έ σ ο ν πέλαγος - - ἀνὰ μ έ σ ο ν πλ. suspiciosa.

V. 1093. Αἰγαίου Seidler. iungit cum μέσον πέλαγος, rectius Schaefer. cum κεραυνοφαὲς πῦρ, ut sit *fulmen, quale est in Aegaeo mari*, (malim *fulmen in Aegaeo mari missum*, quasi *in Aegaeo mari ortum*) Musgr. corrigit Ἰδαίου, *Iovis Idaei*, Herm. Ἰδαῖον.

V. 1094. ὅτε Havn. et fortasse Harl. nam Burges. edidit ὅττε. Pro πολύδακρυν Herm. e Seidleri coniectura πολυδάκρυτον.

V. 1098. κόρα Ald. rell. et MSS. κόρᾳ coniecit Musgr. probarunt Herm. et Seidler. Sed fortasse iungenda: εἴθε πῦρ πέσοι, μηδὲ Μενέλαος ἔλθοι ποτὲ γαῖαν Λάκαιναν, et verba χρύσεα δ' ἔνοπτρα - - ἔχ. τυγχάνει Διὸς κόρα in parenthesi posita sunt, opposita verbis ὅτι με λάτρευμα Ἑλλ. γᾶς ἐξορίζει, *me servam abducit navis, quum tamen Helena deliciis puellaribus se oblectet.*

V. 1102. Ald. rell. χαλκόπ. τε θεᾶς, cui Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. addunt θάλαμον. θεάν est e coniectura Musgr. qui citat Helen. 231. (228.)

V. 1103. ἑλών de Menelao accipit Seidler. probante Elmsleio ad Med. p. 211. not. δύςγαμον αἶσχος accipio dictum pro αἶσχος δυςτυχοῦς γάμου. vid. ad Hipp. 67. quod melius convenit cum dativo Ἑλλάδι τᾷ μεγ. et aptius opponitur verbis μέλεα πάθεα Σιμ. ῥοῇσιν, quam si δυςγ. αἶ. cum Seidlero Helenam interpreteris. Herm. annotavit, pessime locum explicasse Vanvilliersium ad Soph. Antig. 997.

V. 1105. Flor. om. ταῖς et post Σιμοεντίσι habet καὶ

pro τ' αὖ puto. Victor. καὶ ταῖς Σιμ. τ' αὖ Havn. καὶ Σιμοεντίσι omissis τ' αὖ.

V. 1106. ῥοῇσιν egregia est Musgravii emendatio pro Τρωῇσιν.

V. 1108. καινὰ καινῶν Havn.

V. 1109. Havn. λεύσσεται.

V. 1112. κτείναντες e Seidleri coniectura pro κτείνοντες. Sic etiam Lenting. p. 87. Et κτείναντες perspicue Harl. teste Burgesio.

V. 1113. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 9. p. 202. hanc orationem non Talthybio, sed uni e Neoptolemi comitibus tribuendam esse censet; itaque scribendum ἄγγελος. Si esset unus e Neoptolemi comitibus, mirarer, quod non cum domino solvisset.

V. 1114. Ald. rell. Ἀχ. τάφου. Harl. Flor. Havn. τόκου, quod restituit Musgrav.

V. 1116. Elmslei. l. c. et Mus. crit. T. II. p. 295. ad Med. 56. pro Νεοπτόλεμος, ut vitetur anapaestus in quarta sede, corrigit δεσπότης.

V. 1119. ἢ χάριν μονῆς ἔχειν corr. Herm. *citius, quam ut manere iucundum esset.* At Infinit. post comparat. et ἤ significat, id, quod infinitivo designatur, impediri eo, quod in comparativo inest, quod idem latina locutio *citius quam ut* significat. Tantum vero abest, ut celeritas discessus impediat, quominus iucundum sit manere, ut contra idcirco discedat, quia manere non amplius iucundum est. Ego sic accipio: *quare citius abiit, quam qui manendo delectaretur.* Sic Soph. Oed. C. 890. οὗ χάριν δεῦρ' ἧξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός *citius, quam* alioqui *voluissem.*

V. 1120. Havn. μετ' αὐτοῦ δ' Ἀνδρ. quod verum videtur; πολλῶν ἐμοὶ δακρύων ἀγωγός, multas mihi lacrymas eliciens, ut ἐξάγειν τινὶ δάκρυ dicitur Suppl. 772. ἄγειν δάκρυ Alc. 1091.

V. 1122. πάτραν τ' ἄν. Harl. ap. Burges. Havn. Vulgo deest τ'.

V. 1123. καί σφ' ᾐτήσατο θάψαι, i. e. *et a Neoptolemo veniam petiit sepeliendi cadaveris.* Med. 775. παῦ-

δας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, *liberis meis veniam manendi petam.* Cf. Helen. 1057 sq. Sic Elmsleius in *Classic. journ.* nr. 11. p. 223. (*and she obtained leave from him to have his corpse buried.*)

V. 1128. χαλκόνωτον ἀσπίδα - μή νιν πορεῦσαι. Vid. Porson. Praef. Hec. p. X. Erfurdt ad Soph. Oed. T. 247. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 311. Heind. ad Gorg. §. 84.

V. 1131. Harl. ap. Burg. κέδρων. Havn. τ' ἐλαΐνων.

V. 1135. Havn. τὸ τοῦ δεσπ. τ.

V. 1137. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 16. p. 430. ad pronomen verbo praemissum offendit, quum alias subsequi soleat; ut Alc. 314. Andr. 648. Iph. T. 476. Hel. 1521. Mihi nondum in mentem venit quaerere, utrum saepius pronomen verbo praemissum, an subiectum reperiatur.

V. 1138. Havn. ἐπίσχοντες. Tum Ald. rell. αἱροῦμεν δόρυ. Reisk. et Musgrav. αἴρομεν δόρυ, Herm. et Seidler. αἱροῦμεν δόρυ, Elmslei. ad Heracl. 323. ἀροῦμεν δόρυ. recte. Vid. ad Med. 841. ἀροῦμεν δόρυ non esse posse *vela dabimus*, propter adiectum partic. ἐπαμπίσχοντες, sed *erigemus hastam in sepulcro*, contendit Seidler. At erigemus hastam, dum te sepulcro conditum habemus, non magis dici potest pro quum te sepulcro condiderimus. Scribendum videtur ἐπαμπισχόντες ab aoristo ἤμπισχον, unde ἀμπίσχης Iph. A. 1417. Vid. Elmsl. ad Med. 1128. Praesens ἐπαμπίσχοντες non convenire intelligas ex Hel. 853. οἱ θεοὶ - - εὔψυχον ἄνδρα - - Κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί.

V. 1139. σύ deest in Havn.

V. 1140. Flor. Vict. ἀνταλλάξας.

V. 1143. Havn. ἀνορύξων.

V. 1145. Havn. ὁρμήσει, quo fere modo Reiskius legendum suspicabatur ὁρμήσῃ.

V. 1148. ὄγκος δορός non eodem sensu dictum videtur, quo ὄγκος φρενῶν, sed ὄγκον δορὸς ἔχειν, i. q. ὀγκοῦσθαι δορί, *gloriari bellica virtute*, ὄγκον φρενῶν ἔχειν, *magnam mentis vim et aciem habere.*

V. 1149. Havn. φόνων.

V. 1151. *Nihil valebatis, quum nos peribamus* cum ironia quadam dictum videtur: nam sensus hic postulatur, *An, quum Hectore bene rem gerente nos tamen graviter a vobis bello premeremur, nunc urbe diruta et fractis viribus nostris, hunc puerum timebatis.* Itaque interrogatio ad priora etiam οὐδὲν ἦτ' ἄρα pertinet.

V. 1153. Harl. ap. Burg. Havn. διολλύμεσθα. Havn. etiam μυρίους pro μυρίας.

V. 1159. Huc respexisse Platonem de rep. p. 568. B. monuit Porson. Praef. Hec. p. XXIX sq. Pro τῆς Harl. ap. Burg. γῆς.

V. 1161. Havn. γνοὺς δέ.

V. 1162. οὐκ οἶσθ' Ald. Herv. 1. οὐκ ᾔσθ' Brub. Herv. 2. Canter. (ᾔσθα). Sensum ita declaravit Hermann. in notis MSS. *vidisti quidem ista, sed nescis te vidisse, neque iis usus es, quum tamen domi haberes.*

V. 1163. Havn. οὓς ἔκειρεν. Servavi interpunctionem Aldi post κρατός, revocatam a Seidlero, quia βόστρυχον nimis remotum sit. Sed quo nexu versum 1165. cum praecedentibus cohaerere dicas, nisi ita iunxeris ὡς τὸν βόστρυχον, ὃν ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα, ἔκειρέν σε ἀθλίως? et ipsum ἔκειρεν accommodatum est nomini βόστρυχον. Itaque minime durum est κρατός referri ad βόστρυχον, cuius significatio iam in ἔκειρεν inest.

V. 1164. Ald. Herv. 1. τύχη πατρ. Brub. Herv. 2. Canter. τείχη, probante H. Steph. et sic Vict. Havn.

V. 1169. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐν ἄθροις. Harl. Flor. Vict. Havn. ἐν ἄρθροις, ut emendavit H. Steph. ediderunt Stiblin. et Canter. Post ἄρθροις addidi δ' ex Havn. Sic etiam Seidler. μοι in fine versus om. Flor. Havn. vero ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόση. Harl. ap. Burg. πρόςκεισθε pro πρόκεισθε.

V. 1170. Ald. rell. ἐκβαλών. ἐκβαλόν scribendum monuit H. Steph. et sic Harl. apud Burgesium. Mox Havn. φίλιον. Harl. ap. Burg. φίλιον.

V. 1171. λέχος pro πέπλους Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. quam lectionem Lentingio p. 87. confirmare videtur v. 1178. ὕπνοιτ' ἐκεῖνοι. Harl. et Havn. etiam εἰςπίπτον.

V. 1173. πρὸς τάφον θ' ὁμηλ. Havn. Harl. ap. Burg. pro πρὸς τάφον δ' ὁμ.

V. 1178. Eleganter Herm. ad Suppl. 1169. ὕπνοι τ' ἄϋπνοι. Seidler vulgatam explicat: somni, ut tunc erant, scil. insomnes et interrupti; quo modo vereor ne non accipi possint. ἐκεῖνος, οὗτος, saepe ponuntur de re gravi, quae ob ea, quae efficit, vel vulgo nota est et celebratur, vel nobis in memoria haeret, ut Soph. El. 201. Iph. T. 196. supra 207. Sic etiam τότε usurpatur. Vid. ad Iph. A. 46. Tum Harl. τί δέ ποτε.

V. 1181. Ald. rell. τοὐπίγραμμ' ἐν Ἑλλ. Harl. Havn. τοὐπίγραμμά γ' Ἑλλ.

V. 1182. Havn. ἀλλ' οὖν πατρ.

V. 1186. σός neque cum praecedentibus, in quibus clypeus compellatur, convenit, neque ad Hectorem referri potest, quum legatur ἔσταζεν Ἕκτωρ. Utrique incommodo medearis, si cum Reiskio, Heathio, Musgr. legas ἐν πόρπακί σοι. Nam τύπον brachii Hectoris intelligi, per se patet. Sin cum Seidlero v. 1189. legas ἔσταζες, Ἕκτορ, illud incommodum manet, quod a compellatione clypei subito ad Hectorem transitur.

V. 1193 sq. Hoc ordine versus leguntur in Harl. et Havn. ut eos ordinandos viderant Reiskius et Tyrwh. et hoc ordine eos dedit Musgrav. probante Brunck. ad Soph. Ai. 1358. In Ald. rell. ita ordinantur 1193. 5. 4. 6.

V. 1194. Porson. Adv. p. 264. ἀβέβαια χαίρει. Herm. in notis MSS. βέβαια χαίρει· περιτροπαῖς γὰρ αἱ τ. Mihi explicatio ab eodem proposita apud Seidlerum satis facit.

V. 1196. αὐτός recte defendere videtur Seidler. explicans *per se ipse*; *suo Marte*, *sua opera*.

V. 1201. οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι, *non nimium his studiis se dantes*. Notantur mores Atheniensium. *Herm.* in not. MSS.

V. 1206. 7. Hos versus, qui προῳδοῦ loco sunt, ita disposuit Seidler.

ἒ ἔ. φρενῶν
ἔθιγες ἔθιγες, ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν
ἀνάκτωρ πόλεως.

Hermann.

ἒ ἒ ἒ ἒ, φρενῶν ἔθιγες ἔθιγες, ὦ
μέγας ἐμοί ποτ᾽ ὢν ἀν. πολ.

Ex mea descriptione prior versus constat e dochmio et cretico (ἔθιγες ὦ ⏕⏕⏑–)

V. 1210. deest in Havn.

V. 1216 sqq. Seidlero vss. 1216. 17. 18. sunt στροφή, vss. 1219. 20. 21. 22. ἀντιστροφή. Hermann. eos sic disposuit in notis MSS.

Χορ. αἶ αἶ αἶ αἶ στρ. ά.
πικρὸν ὄδυρμα | γαῖά σ᾽, ὦ τέκνον δέξεται.
στέναζε, μῆτερ. Εκ. αἶ αἶ στρ. β.
Χ. νεκρῶν ἴακχον. Εκ. ὤμοι. αντ. β′.
Χορ. ἰώ μοί μοι αντ. ά.
ἰὼ δῆτα | τῶνδε σῶν ἀλάστων κακῶν.

Cf. elem. doctr. metr. p. 262.

V. 1217. ὄδυρμα accipiendum de eo, qui gemitur, ἐφ᾽ ᾧ ὀδύρονται, ut νύμφευμα pro ἡ νυμφεύεται. supra 422. ὑπαγκάλισμα 759. pro ὁ ὑπαγκαλιζόμενος. *Humus te sepulcro excipiet acerbis lamentis defletum.* Seidler. dedit: Χο. αἶ αἶ. Εκ. πικρόν γ᾽ ὄδυρμα. | γαῖά σ᾽, ἰὼ τέκνον, δέξεται

V. 1218. ςέναξον, μᾶτερ Harl. ap. Burges. Havn. pro στέναζε, μῆτερ, (μᾶτερ certe Havn.) Seidler. στέναζ᾽ ὦ μᾶτερ.

V. 1219. αἶ αἶ bis omnes. Quater cur hic positum sit, non memini. Vera videtur Hermanni descriptio.

V. 1220. ἴαχον Ald. rell. ἴακχον Flor. Havn.

V. 1221. Ald. rell. ἰώ μοί μοι. Havn. οἴμοί μοι.

V. 1223. in Havn. deest nota Εκ. idem ἰήσομαι.

V. 1224. φροντίσει edd. et Codd. quod vereor, ne cupidius in φροντιεῖ mutaverim. φροντιῶ legitur ap. Arist. Nub. 125. notante Elmsleio ad Iph. T. 342.

V. 1225. Chori nomen omittit Havn. Seidler. expulit χειρί. et ita hunc versum cum sq. digessit

Χορ.
ἄρασσ᾽, ἄρασσε, κρᾶτα,
Εκ.
πιτύλους διδοῦσα χειρός· ἰώ μοί μοι.

Herm. in notis MSS. et elem. doctr. m. p. 262.

Χορ. ἄρασσ' ἄρασσε κρᾶτα, ςροφή
πιτύλους διδοῦσα χειρός.
Εκ. ἰὼ ἰώ μοί μοι.

V. 1227. Hecubae personam om. Havn. et Seidl.

V. 1228. Ald. rell. σάς ἔννεπε. Havn. σᾶς ἐνν. σάφ' est a Musgr. Haec antistropha est secundum Seidler. respondens vss. 1225 sq.

ὦ φίλταται γυναῖκες.
Χο. Ἑκάβη, σάφ' ἔνεπε, τίνα θρ. ἀ.

Herm. in notis MSS.

ὦ φίλταται γυναῖκες,
Ἑκάβη, τά σ' ἐννέπω δή.
Χορ. τίνα θροεῖς αὐδάν.

hac nota addita: „Pessime haec corrupta. Nisi fallor, ad hunc fere modum corrigenda, ut sensus sit, carissimae mihi mulieres, iam quid vestri officii sit, dicam. Nam σάφ', quod Seidler. coniecit, alienissimum esse puto."

V. 1229. Scribe οὔμοί π.

V. 1230. Harl. ap. Burg. ἔκκρυπτον.

V. 1231. Ald. rell. εἰ δ' ἡμᾶς θεός. εἰ δέ μὴ θεὸς in cod. invenisse videtur Steph. et sic Flor. si ex eo, quod ad edit. Canter. nihil inde diversitatis enotatum est, coniecturam facere licet.

V. 1232. deest in Havn. Ald. et Codd. ἔστρεψ' ἄνω. MS. H. Steph. ἔστρεψ' ἄνωθεν quod recepit Canter. et sic, ut videtur, Flor. ἔστρεψε τἄνω Harl. ap. Burg. qui sic edidit.

V. 1233. ὑμνήθημεν Ald. rell. ὑμνηθεῖμεν est e coniectura Hermanni.

V. 1234. Havn. διδόντες ἀοιδοῖς pro δόντες ὑστέροις. An igitur ἀοιδὰς διδόντες ἀοιδοῖς βρ.? Ex Harl. etiam ἀοιδοῖς (sic) enotavit Burges.

V. 1235. Ald. rell. θάπτετ' ἀθλίῳ τύμβον νεκρῷ. τύμβῳ νεκρόν Harl. Havn. ut emendaverat Pierson. Veris. p. 120. e Χ. Π. 1455. ubi est θάπτετ' ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν. ἄθλιον τύμβον πατρός est etiam El. 515. et

opponi videtur πλουσίοις κτερίσμασιν v. 1238. notante Seidlero.

V. 1236. Harl. ap. Burg. Havn. οἷα δή γε. *X. Π.* l. c. ἔχει γὰρ οἷα δεῖ γεννητέρων πέπλα, addito alio etiam versu, βαιὸν παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι, qui non indignus Euripide videbatur Porsono apud Kidd. p. 227.

V. 1239. *X. Π.* κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε.

V. 1240—45. pro stropha, 1246—1250. pro antistropha habet Hermann. Itaque post διερέσσοντας v. 1249. lacunae signa posuit.

V. 1241. Ald. rell. μᾶτερ γ'. Barn. μάτηρ γ'. Sed γ' om. Harl. ap. Burg. et Havn. qui etiam μάτηρ.

V. 1242. Ald. rell. κατέγναψε. Musgr. κατέγναμψε, 298. Porson. ad Hec. 302. κατέκναψε, Lenting. p. 88. κατέγραψε, nulla addita explicatione, Hermann. Lobeck. ad Soph. Ai. 1066. Seidler. Burg. κατέκαμψε. ἐγνάπτετο legebatur etiam ap. Soph. Ai. 1031. mutatum ab Hermanno in ἐκνάπτετ'.

V. 1243. Havn. ὀλβισθεῖσ'.

V. 1248. Flor. Vict. τίνας τίνας Ἰλ. Pro ταῖσδ' Lenting. p. 88. malit τούσδ'.

V. 1249. Harl. ap. Burg. Havn. μέλει.

V. 1251. Vict. τέταχθε 'μπιμπράναι.

V. 1253. Harl. ap. Burg. Havn. ἐν χερσί.

V. 1256. ὡὑτός Ald. rell. αὐτός Havn. Seidlero nimis turgere videtur vox μορφάς et coni. μοίρας, *ut idem sermo duplicem vicem sustineat*, coll. Aesch. Choeph. 235. Herm. μομφάς *ut duplex vobis sit querelarum causa.* μομφάς quidem, *reprehendendi* Graecos *materiem*, — hoc enim valet μομφή, non simpliciter *querelas* — an praebere voluerit Troianis mulieribus Talthybius, dubito. μορφὰς δύο habet sermo, quia Troianas mulieres tum quum signum datum sit tuba, Hecubam nunc statim abire iubet. Sic fere μορφαὶ συμφορῶν Ion. 385. μορφαὶ πημάτων Antiop. fr. XXI, 2.

V. 1260. Harl. ap. Burg. σὺ δ' ὦ.

V. 1262. ὥσι pro ᾧ σε Harl. ap. Burg. ἐκπέμπει πυ-

τρας Ald. rell. χθονός pro πάτρας Cott. Flor. Vict. Havn.

V. 1264. Ald. rell. πάντων ἤδη τῶν ἐμῶν κακῶν. Ut metro subveniret, Barnes. ἐστί dedit pro ἤδη. Rectius transponendis vocibus locum sanavit Musgrav.

V. 1265. πόλις deest in Havn.

V. 1268. Wakefield. Silv. cr. II. pag. 129. coni. ἐμπνέουσ᾽, et sic *X. Π.* 1699. ὦ παμμέγ᾽ ἐμπνέουσα βαρβάροις ποτὲ Πόλις, et Harl. ap. Burg. In idem inciderunt Hermann. in notis MSS. et, dubitanter tamen, Seidler. Neque ἀναπνεῖν, neque ἐμπνεῖν μεγάλα, *alto spiritu esse, superbire*, alibi legitur; nisi ἐμπνέουσ᾽ ἐν βαρβ. esse dicas pro πνέουσα ἐν βαρβ.

V. 1270. Ald. rell. πιμπρᾶ. σύ, χἠμᾶς ἐξάγ. Flor. Vict. Harl. Havn. πιμπρᾶσί (Flor. Harl. πίμπρασι) σ᾽, ἡμᾶς δ᾽ ἐξ.

V. 1271. δούλους malit Elmsl. ad Med. 1376. Vid. Gramm. §. 436. 3. a. Tum καὶ τί Flor. Vict. Harl. (is καί τι, si Musgr. credimus) Havn. In Ald. rell. deerat καί.

V. 1274. Harl. ap. Burg. σὺν τῇ πατρ.

V. 1275. Harl. τοῖς αὐτοῖς κακοῖς. unde Herm. τοῖς αὐτῆς κακ. Post κακοῖς interrogandi notam habent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. colon Barnes.

V. 1278 sqq. in duas strophas duasque antistrophas descripserunt Herm. et Seidl. Hermann. ita ut v. 1278 — 1283. sint στρ. ά. v. 1284 — 1291. ἀντ. ά. v. 1292 — 1307. στρ. β΄. v. 1308 sqq. ἀντ. β. Seidler. v. 1290. 91. pro μεσῳδῷ habet.

V. 1279. Seidler. ὦ Κρόνιε, et coni. vel ὦ Κρόνιε, πρύτανι Φρύγι᾽, ἀνά- | ξια, γενέτα, τῆς Δαρδάνου | γονᾶς τάδ᾽, vel ὦ Κρ. πρ. Φρύγιε, γενέ | τα, πάτερ ἄναξ τῆς Δ. | γονᾶς etc. ἀνάξια tamen ad sensum aptissimum esse fassus. De ea coniectura Hermann. E Seidleri coniecturis, inquit, ἄναξ τῆς Δαρδάνου ferri non potest propter spondeum. Purus enim servari debet numerus trochaicus; πόλισμ᾽ ἄκρα τε τειχέων autem usui repugnat, nec sincerum esse puto ἄκραν in Archelai fragm. Itaque post ὀτοτοῖ excidisse quaedam censet, sic,

στρ.

Εκ. ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ
* * *
* * *
* * * Κρόνι-
ε, πρύτανι Φρύγιε, γενέτα πάτερ,
ἀνάξἰ ἄρα Δαρδάνου
γονᾶς τάδ' οἷα πάσχομεν δέ-
δορκας;
Χορ. δέδορκεν, ἃ δὲ μεγαλόπολις
ἄπολις ὄλωλεν, οὐδ' ἔτ' ἐστὶ
Τροία.

ἀντ.

Εκ. ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ,
λέλαμπεν Ἴλιος·
Περγάμων τε πυρὶ
καταίθεται τέρεμνα καὶ
πόλις κατ' ἄκρα τειχέων (s. man. τὰ τ' ἄκρ. τειχ.)
πτέρυγι δὲ καπνὸς ὥς τις οὐ-
ράνι πεσοῦσα δορὶ κατα-
φθίνει γᾶ.
Χορ. καταφθίνει δὲ μαλερὰ μέλα-
θρα πυρὶ κατάδρομα δαΐῳ
τε λόγχᾳ.

Cum hac vero descriptione comparetur ea, quam, satis diversam, in elementis doctr. metr. p. 272 sq. dedit. Ego ab his et similibus versibus digerendis eo magis refugio, quod Hermannum etiam in his a se ipso dissidere video.

V. 1280. *Δαρδανίου* Ald. rell. *Δαρδάνου* Harl. Havn. hic praeterea *πάτερ ἄξια τᾶςδε Δ.*

V. 1281. Havn. *γονᾶς, τάδ'*.

V. 1282. Havn. *ἅδε.*

V. 1283. *ἔτ'* om. Havn.

V. 1286. Ald. *Περγάμων πυρί.* Harl. Havn. *Περγάμων τε πυρί.* Ante *Περγάμων* ob versum *τὰ* addidit Seidler.

V. 1287. *καὶ πόλισμ'* Seidler.

V. 1288 sq. verba *πτέρυγι* — *δουρί* Hermann. continuat Hecubae, ut Chori oratio a verbo *καταφθίνει* incipiat. Victor. V. L. 26, 13. *πτέρυγα fumi* intelligit, quatenus in altum evolat, collato loco v. 1312.

V. 1289. Ald. rell. *οὐρανία.* Herm. et Seidler. *οὐράνια. οὐράνια πίπτειν* est *de alto s. de culmine decidere, κατ' ἄκρας.* Post *γᾶ* male deest punctum.

V. 1291. *δαΐῳ* Ald. Vict. Havn. *δαΐᾳ* Brub. rell. Flor.

V. 1293. Havn. *ἕ ἕ μέλαθρα τῶ πυρὶ καταδέδρακεν,* quae corrupta est lectio versus 1290. Idem, vel *καταδέδρακε τῷ πυρί* habet Harl. ap. Burges. qui ea post v. 1281. transtulit sic: *καταδέδρακε τῷ πυρὶ μαλερὰ δορὶ πετόντ' οὐρανίᾳ μέλαθρα δαΐῳ τε λόγχᾳ κατάδρομ' ἃ δὲ μεγαλόπολις* – – sed taedet insanas istas corruptelas transscribere. Herm. qui in epit. l. c. personarum di-

stinctionem reliquerat, in notis MSS. etiam interiectiones ἒ ἒ Hecubae assignat.

V. 1294. Harl. μητρός Havn. μρς.

V. 1296. 7. choro tribuuntur in Ald. rell. Hecubae in Harl. Havn. γεραιά γ' malit Seidler. Sic etiam Herm. qui mox in notis MSS. μελε' ἐμά.

V. 1297. κρύπτουσα Ald. rell. γλύπτουσα MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. κροτοῦσα vel κτυποῦσα coni. Musgr. quorum illud Seidler. probat, hoc Herm. et Burges. Herm. in epit. - - μέλεα, καὶ χέρεσσι γαῖαν κτυποῦσα δισσαῖς.

V. 1298. διάδοχά σοι Havn.

V. 1302. Chori personam ante ἐκ πάτρ. γ' ἐ. delevit Seidler. cum Hermanno. Pro ἐκ πάτρας γ' ἐμᾶς Herm. in notis MSS. ἐκ πάτρας τ' ἐμᾶς.

V. 1303. Havn. ἰὼ ἰώ.

V. 1304. Ald. rell. σὺ μὲν γὰρ ὀλ. Harl. Burg. Havn. om. γάρ, quod iam delevit Seidler.

V. 1305. Hermann. in duos dispescit:

ἄταφος, ἄφιλος,
ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ.

V. 1306. 7. choro tribuunt Herm. et Seidl.

V. 1306. Ald. rell. μέλας γὰρ δ' ὄσσε κατακαλύψει. H. Steph. σ' ὄσσε κατεκάλυψε. quod receperunt Canter. et Barn. Sed δ' s. σ' om. Harl. ap. Burg. Havn. Vict. ut iam delevit Seidler. Tum Vict. κατακάλυψεις (sic) i. e. κατακαλύψει cum v. l. κατεκάλυψε, quod ipsum ab H. Steph. hinc sumtum videtur. κατακαλύπτει Harl. Havn. κατεκάλυψε Herm. qui in epit. tres priores syllabas versui 1306. addit, ultimam in sequentem versum transfert, non item in notis MSS.

V. 1307. σφαγαῖσιν Herm. Seidler. et sic Havn.

V. 1309. 11. 14. 15. 16. Herm. in epit. choro v. 1310. 12. 13. Hecubae, in notis MSS. vss. 1308. 9. 10. uni Hecubae assignat, Seidler. v. 1308. et 1310. Hecubae, mediam choro. Chori persona ante v. 1309. deest in Harl. ap. Burg. Havn.

V. 1311. Choro tribuunt Seidler. et Herm. ἐμπεσεῖσθ' Ald. rell. πεσεῖσθ' Herm. Seidler. et sic Harl. ap. Burg. Havn.

V. 1312. 13. Hecubae tribuunt Herm. et Seidler.

V. 1313. ἄϊσσον Harl. ap. Burg. με θήσει e Scaligeri coni. edidit Barn. (Cf. Valcken. ad Phoen. p. 190.) pro μεθήσει.

V. 1314. 15. 16. choro tribuunt Herm. et Seidler. hic scribens ὄνομα δ' αἴας ἀφ.

V. 1314. ἄλλα δ' Ald. ἄλλα Port. Reisk. Heath. et sic iam Vict. ἴσ. ἄλλα.

V. 1317. Hecubae nomen non est in Havn. Mox Herm. legit τόν γε Περγ. κτ. Seidler. Περγάμων γε κτύπον, quae verba uterque choro adscribit, sequentia usque ad 1322. Hecubae.

V. 1318. Harl. ap. Burg. Havn. bis ἕνωσις, Havn. etiam ἅπαν pro ἅπασαν.

V. 1319. τρομερά semel Flor. Havn. Sic etiam Seidler. qui etiam mox φέρ' pro φέρετ'. At Herm.

ἰὼ
τρομερὰ, τρομερὰ μέλεα, φέρετ' ἐ-
μὸν ἴχνος, ἴτ' ἐπὶ
δούλειον ἁμέραν βίου.

V. 1322. 23. Talthybio tribuit Seidler. Choro Herm. quod Seidlero etiam placet.

NOTAE IN CYCLOPEM.

Arg. v. 2. *καί* ante *δουλεύοντας* non est in Ald. ut nec verba *τὰ δ' ἄλλα ὡς παρ' Ὁμήρῳ κεῖται* quae addita sunt a Barnesio.

V. 5. *ἔπειτα δ'* ex Heathii emendatione pro *ἔπειτά γ'*.

V. 7. Elmslei. in Classic. journ. 16. p. 431. et ad Soph. Oed. T. 808. delet *ἐς*, et iungit *ἰτέαν μέσην θένων δορὶ, Ἔκτεινα*. Idem in Classic. journ. recte *θενών* e Blomfieldii monitu ad Aesch. Theb. 378. Cf. Elmslei. ad Heracl. 272.

V. 15. Blomfield. gloss. Pers. 417. legendum putat *ἴθυνον*, quo Aeschylus l. c. utitur. Cf. ei. not. ad Pers. 779. Pro *λαβών* Scaliger (vid. Crenii Mus. philol. p. 57.) *λαχών*, quia *λαβών σκάφος* (hoc enim esse *ἀμφῆρες δόρυ*) dici non possit. Ego malim cum Heathio *ἀμφ. δόρυ* de clavo intelligere.

V. 27. Scal. *παῖδες μὲν οὖ μοί*. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *Κλυτίων ἐν ἐσχ.* Canter. Barr. rell. *κλιτύων*, ut Flor. 1. 2. Vict.

V. 28. Ald. rell. *μῆλα νέα, νέοι πεφυκ.* Pierson. Veris. p. 142. *μῆλα νεανίαι πεφ.*

V. 30. Pierson. l. c. *γέρων* pro *μένων*, eleganter, sed non opus; *μένων* opponitur *τοῖς κλιτύων ἐν ἐσχάτοις νέμουσι μῆλα παισίν*. Tum Ald. rell. *τῷδε δυσσεβεῖ*. Vict. *τῷ τε δυσσ.*

V. 33. Ald. rell. *ἁρπαγῇ*. Vict. *ἁρπάγῃ*, ut iam Milton. scribendum coniecerat probante Barnesio. Florens Christ. *irpicem* intelligit i. e. *regulam cum pluribus*

dentibus, quam item est plaustrum boves trahunt, ut eruant, quae in terra sunt, ut explicat Varro de l. l. IV, c. 31. Hesychio et Polluci ἁρπάγη uncus est, quo vasa e puteis trahuntur.

V. 37. Σικινίδων Flor. 1. 2.

V. 38. Ald. ἡμῖν. Herv. 1, 2. rell. ὑμῖν, ut Florr. Vict.

V. 39. κῶμοι edd. Flor. 1. 2. Vict. κώμους MSS. Steph. quod, vel potius κῶμον, probat Musgrav. Florens Christ. κἄμοὶ συν. Casaub. de sat. poesi p. 169. Cren. κώμους συνασπίζοντ' (pro συνασπίζοντι) ἐς Α. δ. κώμους συνασπίζειν dictum accipiens pro κωμάζειν. Porson. adv. p. 268. κώμῳ συνασπ. Κῶμοι verum esse non potest: nam Satyri unum tantum κῶμον faciunt, non plures κώμους. Κώμους vix aptum, quum συνασπίζειν non soleat cum accusativo iungi et quid est Βακχίῳ προςῆτε? *comitabamini Bacchum* vertit Casaub. l. c. contra vim vocis. Itaque Porsoni coniectura probanda videtur, quae eadem est Bothii.

V. 41. Vid. Herm. elem. doctr. m. p. 565.

V. 43. Flor. 1. 2. νίσῃ Ald. rell. νίσῃ.

V. 44. Ald. rell. οὐ τῷδ'. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. οὐ τᾷδ', ut coniecit Scaliger, edidit Musgr.

V. 46. Ald. rell. δινῶεν. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. δινᾶεν, ut edidit Musgr. Sequentia sic scribit Casaub. p. 169. ἐν πίστραις κεῖται· πέλας δ' ἄντρων· οὗ σοι βλαχαὶ τεκέων. in quibus οὗ placet.

V. 49 sq. Ald. rell. ψύττα. οὐ τάδ' οὔ, οὐ τάδε νέμῃ. et sq. v. οὔτ' οὖν κλ. δρ. Vict. οὐ τᾷδ' οὔ, οὐ τᾷδε. οὖν e sq. v. pro οὔ in hunc transtuli, et sq. v. e Par. G. scripsi οὔτ' αὖ. Sed scribendum νεμῇ vel νεμεῖ. Nam in huiusmodi interrogationibus, excitandi vim habentibus, locus est futuro. Pro κλιτύν Flor. 1. 2. κλιτῆν.

V. 51. ὠή metro adversatur: nam antistrophicus constat e palimbacchio, choriambo et syllaba. In fine deest syllaba, fortasse τόνδ'. Sed Bothius ὠή! πέτρον τάχα ῥίψω, deleto σου. Pro ῥίψω Flor. 1. ῥίψον. ῥίψω σου dictum est, ut ἱέναι τινός Soph. Ai. 154. τοξεύειν

τινός Il. δ', 100. ψ', 853 sq. (vid. Schaef. ad Lamb. B. p. 715.) etiam ὀρούειν τινός Pind. Pyth. 10, 95.

V. 52. Ald. rell. et Codd. ὑπάγω, ὑπάγω. Nostrum est ab H. Stephano, receptum a Barnesio. Sed nec hic versus respondet antistrophico.

V. 53. Corrupta vox στασίωρον.

V. 55. Verba μοι τούς om. Flor. 2. ab alia m. addita habet Flor. 2.

V. 60. Flor. 1. ἀμφιβάλου.

V. 61. Ald. Herv. 1. 2. Brub. λειποῦσα. Cant. λιποῦσα. Flor. 2. Vict. λιποῦσα, in quo ει est ab al. m.

V. 63. Vict. bis τᾷδε.

V. 73. Legebatur Βακχεῖε.

V. 75. Flor. 1. σείεις. Flor. 2. Vict. σείεις, suprascriptum habentes alia m. ων.

V. 79. Both. δοῦλος ἀλαίνων σὺν τᾷδε τράγου | Χλαίνᾳ μελέᾳ.

V. 88. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κεχρημένοι. Canter. rell. κεχρημένους. Elmslei. ad Heracl. 801. Add. φέρουσι κενὰ βορᾶς κεχρημένοι. Alterutrum necessarium est. Sed qua re inducti librarii φέροντας-κεχρημένοι scripserint, quum scriptum invenissent κεχρημένους, vix intelligas: mutatione structurae permotos φέροντας scripsisse pro φέρουσι non improbabile.

V. 93. Flor. 1. 2. Vict. ἀνδροβῶτα.

V. 94. Blomfield. ad Aesch. Pers. 176. scribi vult γένεσθ'. Vid. ad Hippol. 304.

V. 97. δίψους legi posse monet Blomfield. ad Aesch. Pers. 490. sed ibidem δίψος recentium Atticorum, δίψα antiquiorum videri addit. Cf. Duker. ad Thuc. VII, 87. — Ad λάβοιμεν repetendum est ἄν ex φράσαι' ἄν.

V. 99. ἔοιγμεν recte Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. pro ἐοίκαμεν Herv. 2. Brub. Canter. Musgrav. verba τί χρῆμα cum versu 100. coniungit, verbis Βρομίου πόλιν ἔ. εἰσβ. in parenthesi positis. Non opus; et mirantis personae accommodatius esse videtur per se positum τί χρῆμα, et reliqua sine copula addita. In Ald. nulla

distinctio est post εἰςβαλεῖν, sed post ἄντροις. Nostra interpunctio est a Cantero.

V. 104. Huc pertinere Eustathii verba ad Od. p. 110, 15. *Εὐριπίδης ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμὺ, ὥς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός*, monet Lenting. p. 93.

V. 108. ἤδεισθα. An ᾔδησθα, ut Bekker. in Plat. Euthyd. p. 277. E. (P. II. Vol. I. p. 405.) edidit, sed sine libris.

V. 120. Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. οὐδ' ἕν οὐδ' εἷς οὐδ' ἑνός, quasi idem sit οὐδείς et οὐδ' εἷς, ac non hoc multo fortius neget, *ne unus quidem.*

V. 123. ῥοάς e Reiskii et Tyrwhitti emendatione pro ῥοαῖς.

V. 124. ἄχαριν. Par. E. G. Florr. 1. 2. Vict. ἄχορον, supra scripto tamen in Pariss. et Vict. ἄχαριν. Placet ἄχορον, Sileni imprimis personae accommodatum.

V. 131. Canter. ὃ δρᾶσον. Vid. ad Med. 597.

V. 136. citat Athen. XIV. c. 22. et ex eo Eustath. ad Od. δ. p. 1485, 30. ubi Διὸς γάλα legitur pro βοὸς γ.

V. 142. Ald. rell. ὃν ἐξέθρεψα παῖδ' ἐγώ. Vir D. apud Musgrav. em. ταῖςδ' ἐγώ, et sic Flor. 1. 2. ταίδ' Par. G.

V. 148. Ald. rell. ἡδεῖάν γ' ἐμοί. Recte e Par. E. G. ἰδεῖν δ' ἐμοί recepit Musgrav. Vid. Elmslei. ad Med. 940.

V. 152. Ald. rell. φέρ' ἐκπάταξον. de quo Casaub. de satyr. p. 167. ed Cren. *Iocosum est et ἐκπατάσσειν pro vinum ex utre effundere. Alludit autem ad sonum liquoris inclusi et in utre bilbientis, ut dixit Naevius: vel ad strepitum vini per angustum amici vicini canalem effluentis. Proprie est cum strepitu peroutere et foras eiicere.* Pierson. Veris. p. 143. ἐγκάναξον, quod verum videtur, etsi Musgravii emendatio ἐκκάναξον propius ad vulgatam scripturam accedit. Sed ἐκκάναξον est ἔκπιε. Vid. Kuster. ad Arist. Equ. 105.

V. 154. Butler. ad Aesch. Ag. 294. scribit οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὄσφρ. quod facete ridet censor in *Edinb. rev.* n. 38. p. 498.

V. 157. Ald. rell. διεκάνεξέ σου. MS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. διεκάναξε, ut edidit Canter.

V. 164. Flor. 1. 2. ὡς ἐκπιεῖν γ' ἂν κύλ. μαινοίμην μ.

V. 171. ὀρχηστύος Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Ald. ὀρχηστοὺς Herv. 1. 2. Brub. ὀρχηστύς Cant.

V. 172. Ald. rell. et MSS. εἶτ' ἐγὼ κυνήσομαι. In margine Par. G. notatum: οὕτως ἦν ἐν τῷ παλαιῷ, ἐγὼ υκυνήσομαι. i. e. ἐγὼ οὐ κυνήσομαι. Tyrwhitt. coni. ἐγὼ οὐκ 'ὠνήσομαι, quod recepit Musgrav.

V. 175. Flor. 1. 2. διαλαλήσωμεν. Vict. διαλαλήσωμαι. Hic versus in Ald. rell. continuatur Sileno; Choro tribuendum esse monuit Tyrwhitt. sicut 177. 179 — 187.

V. 176. Flor. 1. πρὸς φίλους.

V. 181. Vict. ἤδετε.

V. 188. Rectius videtur, quod Scaliger coni. ποιμνίων βοσκήματα, probatum etiam Musgravio.

V. 198. Ald. rell. ἐπεί τ' ἄν. Barn. An ἔπειτ' pro ἔπειτα, *tum sane* etc. Sic etiam Heath. — Tum στένει Ald. rell. et MSS. Recte Canter. στένοι. De constructione vid. ad Hipp. 471.

V. 203. tribuebatur Sileno, ut et v. 212 sqq. 215. 217. 219. Correxit Tyrwhitt. quem secutus est Musgrav.

V. 204. Ald. rell. οὐ Διόν. Pariss. E. G. Vict. Διώνυσος, ut edidit Barnes. οὐχὶ Διόν. est e coniectura Musgrav. et Brunck. ad Soph. Oed. T. 993. οὐχ ὁ Διόν. Porson. Adv. p. 268.

V. 206. Cf. Porson. ad Orest. 73.

V. 207. Ald. rell. ἢ πρός γε μαστοῖς εἰσιν; (Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgr. εἶσιν) ἢ χ' ὑπὸ μητέρων. Optime Musgrav. delevit ἢ e principio versus repetitum. Lenting. p. 93. εἰσὶν, ἢ ὑπὸ μητέρων, in quo nec librarium χ' de suo addidisse probabile est, nec crasis ἢ ὑπό alibi obvia.

V. 208. πλευροῖς malit Elmslei. ad Heracl. 824. — σχοινίοις τ' ἐν τεύχεσι Ald. rell. σχοινίνοις e Scaligeri coniectura edidit Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. τ' om. Vict. τεύχεσιν Flor. 1. 2. Vict.

V. 213. Ald. rell. τ' ἄστρα. Vict. recte γάστρα.

Ὠρίωνα secunda correpta probat Choeroboscus in Bekkeri anecd. p. 1433.

V. 215. Ald. rell. εὐπρεπής. Canter. εὐτρεπής ex H. Steph. emendatione, et sic Par. G. Florr. 1. 2.

V. 218. Casaubon. p. 169. ὅ γ' ἂν θέλῃς σύ. nempe γάλα. Sic etiam Reisk. ὡς ἂν θ. Flor. Christ. quamquam ad πίθον poetam respicere potuisse concedit.

V. 219. μή με κατ. Ald. rell.

V. 220. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. 45. ἐπεὶ τἄν.

V. 221. Arist. Par. 321 sq. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. ubi hunc locum adscripsit Bergler.

V. 227. πρόσωπον φαλακρόν comici coloris aliquid habet, quum proprie μέτωπον vel κάρα sit φαλακρόν, non πρόσωπον.

V. 230. Ald. rell. ὅτι τάδ' οὐκ. Par. E. Florr. 1. 2. τὰ σ' οὐκ i. e. τὰ σά, quod recepit Musgrav. ex eodem codice repositum iam a Markl. ad Suppl. 456.

V. 231. οὐκ ἦσαν. Sic recte Ald. Herv. 1. 2. Brub. et Florr. Vict. ἦσαν Par. E. ἴσαν Canter. ἴσαν Barnes. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 174.

V. 234. Musgravii coniecturam ἐξεφροῦντο probat Gaisford. ad Hephaest. p. 242. ἐκφρεῖν novi, ἐκφρεῖσθαι nondum mihi occurrit. Cf. Hermann. elem. d. metr. p. 125.

V. 235. Ald. rell. κάτα τὸν ὀ. μ. Canter. κατὰ τὸν ὀ. μ. quod probat Casaub. iungens ἐξαμήσασθαι τὰ σπλάγχνα κατὰ τὸν ὀφθ. μ. Notanda autem constructio κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον, quae est etiam v. 174. quaeque idem quod κατὰ μέσον τὸν ὀφθ. valere videri possit. Sed hoc interest inter utramque constructionem; quod κατὰ μέσον τὸν ὀφθ. esset *in medio oculo*, i. e. non imo, nec summo, sed *in media oculi parte*, κατὰ τὸν ὀφθ. μέσον, *in oculo, qui medius est* in facie vel in fronte, κατὰ τὸν ὀφθ. μέσον ὄντα. Adiectivum autem cum articulo vel praemittitur substantivo articulum adiunctum habenti, vel subiicitur, quando plures eiusdem generis res intelliguntur, quarum una aliqua medium

locum tenet, ut ἀποκέκομμαι τὸν μέσον δάκτυλον vel τὸν δάκτυλον τὸν μέσον.

V. 236. Recte Duportus ἐξαμήσεσθαι etiam propter sequentia ἀπολέψειν, ἀποδώσειν, καταβαλεῖν.

V. 237. ἀπολέψειν est e coniectura Ruhnkenii Ep. cr. II. p. 208. pro ἀποθλίψειν. Casaub. p. 170. ἀποδρύψειν.

V. 238. θάδώλια. Sic, vel potius θἀδώλια, recte Seidler. ad Iphig. T. 335. pro τὰ δώλια. Canter. θ' ἐδώλια, Barn. τὰ 'δώλια, ut est in Vict.

V. 240. ἢ 'ς μυλῶνα κατ. Sic Ruhnk. ibid. pro ἢ πυλῶνα κατ.

V. 241. Legebatur ῥυκοῦν. κοπίδας — μαχαίρας figura est ἐκ παραλλήλου. Vid. ad Phoen. 1135. 1517.

V. 242. Ald. rell. φάκελλον. Scribendum esse φάκελον monuit Casaubon. p. 170, et sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. Vid. Duker. ad Thuc. II, 77. Pierson. ad Moerid. p. 394.

V. 243. Flor. 1. 2. Vict. ῷ σφαγ.

V. 244. Ald. rell. πλήσσουσι. Canter. Barn. πλήσουσι, ut Flor. 1. 2. Vict. Malim tamen πλήσωσι, quod in margine habet Barnes. — ἐπ' ἄνθρακος Ald. rell. ἀπ' ἄνθρακος Flor. 1. 2. ut coniecerunt Reisk. Heath. Ruhnken. ap. Musgrav.

V. 245. Si lectio sana est, duae constructiones confusae esse videntur, altera πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμὴν — ἔδοντος τοῦ κρεανόμου, altera πλήσουσι νηδὺν ἐμοὶ ἔδοντι τῷ κρεανόμῳ. Nam quod interpres dedit, *quum edam cibum a carnium distributore coquo mihi datum* vix quisquam probaverit. Ruhnken. malebat τοῦ κρεανόμου.

V. 247. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. δαιτὸς ἱμεροσκόου. Correxit H. Stephanus. Cf. Valcken. ad schol. Phoen. p. 690. not. 18. Par. E. G. ἱμερρσκόου (ε / η).

V. 251. Ald. rell. ἥδιόν ἐστιν Canter. ἥδιον' ἐστιν — οὐ γάρ αὖ νεωστί γε. Ald. rell. οὖν est e coniectura Reiskii, et respondet fere Latinorum *ut omnes scimus*.

V. 252. Ald. rell. πρὸς ἄντρα τά σ' ἀφ. E Barnesii coniectura pro τά σ' dedi ταῦτ'.

V. 254. Pierson. ad Moerid. p. 155. em. ἡμεῖς βορὰν χρήζοντες ἐμπολῆς λαβεῖν, *nos cupientes cibum pro mercibus accipere, emere.* ἐμπολῆς probat Lenting. p. 94. ita tamen ut βορᾶς servet: constructionem enim hanc esse, ἡμεῖς χρήζοντες βορᾶς (ὥςτε) λαβεῖν (αὐτὴν) ἐμπολῆς. Debebat dicere constructiones duas mixtas esse, χρήζοντες βορᾶς et χρήζοντες βορὰν ἐμπολῆς λαβεῖν. nam ille usus particulae ὥςτε a lingua graeca alienus est. At quidni ἐμπολὴν λαβεῖν accipiamus ἐμπολᾶν, *emere*? Vid. H. Steph. Thes. T. III. p. 643. Ut obiter moneam, in Soph. Ai. 978. ἆρ' ἠμπόληκας videtur esse, *an lucrum fecisti*, id est *adeptus es id quod optabas et in lucro ponebas.* Cf. 967 sq. Hermannus, qui quod ἐμπολᾶν significet *negotiari*, *negotium transigere*, ἠμπόληκας vertit *perfecisti*, *du hast vollendet*, vereor ne in *fallaciam figurae dictionis*, quam Logici vocant, inciderit.

V. 258. Ald. rell. τούτῳ. Barnes. in marg. τούτων.

V. 260. ἐπεί γ' ἐλήφθη coni. Heath. probante Valck. ad Hippol. 955. Vid. ad 234.

V. 261. Lenting. l. c. malit κακῶς ἆρ' ἐξ.

V. 267. Ald. rell. μή τά δ' ἐξ. Parr. E. G. (vid. etiam Markl. ad Suppl. 256.) Flor. 1. 2. Vict. μὴ τά σ' ἐξ. ut edidit Musgr.

V. 268. Ald. rell. ξένοι σοι χρ. Correxit H. Steph. adstipulantibus Flor. 1. 2. Vict. — κακοί contra Musgr. recte defendit Lenting. p. 94. afferens Troad. 448.

V. 270. Ald. ἔγωε τοῖς ξ. haud dubie vitio operarum. Herv. 1. ἔγω τοῖς ξ. Herv. 2. Brub. ἔγω οὐ τοῖς ξ. ne accentu quidem mutato. Tandem H. Steph. ut Vict. ἔγωγε, cui debetur etiam περνάντα v. sq. ut est etiam in Flor. 2. Vict. pro περάντα.

V. 273. Ald. rell. τοῦδε τοῦ P. MSS. Steph. τόνδε τοῦ 'P. —. Τῷδε τοῦ 'P. est e Canteri coniectura.

V. 274. Ald. rell. Florr. Par. G. πολλά πέπονθα. MSS. Steph. πολλῷ πεποιθα. πέποιθα etiam Florr. 1. 2. Vict. Idem habere videntur Pariss. Ego πλείω πέποι-

θα dedi, e mea coniectura, an aliunde sumtum, non memini; nec nunc poenitet lectionis receptae.

V. 280. οἵ μετήλθεθ' i. e. Ἑλένης ἁρπαγὰς μετερχόμενοι (τιμωρούμενοι, ut Orest. 413. Iphig. T. 14.) Ἰλίου πόλιν ἤλθετε.

V. 283. Flor. 1. εἵτινες μιᾶς χ.

V. 290. νεῶν Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. ναῶν Canter. Barn. Musgr.

V. 291. Ald. εἰρυσάμεσθα. et sic Codd. MSS. Steph. ἱδρυσάμεσθα, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. ναοὺς vel ναῶν (νεῶν) ἕδρας ἱδρύεσθαί τινι proba est locutio: σὸν πατέρα ἔχειν ναοὺς ἱδρυσάμεσθα dubito an simili locutione defendi possit, nisi forte constructionem e duabus mixtam dicas, altera πατρὶ σῷ ναοὺς ἱδρυσάμεσθα et πατέρα σὸν ναοὺς ἔχειν ἐποιήσαμεν. At nec ἱδρύσασθαι Neptuno templa dici poterant Graeci qui Troiam expugnaverant, sed templa, quae iam antea erant, tutati esse. Itaque eiecta forma Ionica, quae ex Homeri lectione librariis familiaris facta erat, scripsi ἐρρυσάμεσθα, i. e. ἐρρυσ. τὸ τὸν σὸν πατέρα — ἔχειν νεῶν ἕδρας. νεῶν autem est a ναῦς, ut recte monuit Musgr. non a νεώς, qua vocis forma Tragici, si recte memini, pro ναός non utuntur.

V. 292. ἱερεύς Ald. rell. Par. G. Flor. 1. 2. ἱερός MSS. Steph. Par. E.

V. 293. Σουνίῳ minus recte Musgravio obsecutus scripsi pro Σουνίου. Genitivum locum designantem satis tuentur loca a Schaefero ad Lamb. Bosii ell. p. 697. adscripta, quae ipse mutanda censet. Cf. ad Hippol. 153.

V. 296. Par. G. Flor. 1. 2. δύςφρονά γ' ὄν.

V. 299. Ald. rell. ἀποστρέφῃ. MSS. Steph. ἀποστρέφου. Si locus sanus est, vertendus: *secundum leges mortalium a crudelitate tua te avoca, et ad sermonem meum attende.* νόμοι θνητοί pro νόμοι θνητῶν, ut τὰ θνητὰ πράγματα Alc. 796. nisi forte νόμοις θνητοῖς e λόγους pendet.

V. 302. Ald. ἀμφιβουπόροισι una voce. In duas divisit Flor. Chr. et Barnes. ut factum in Florr. Vict.

V. 313. Flor. 1. 2. Vict. τῶν γὰρ κρεῶν.

V. 314. Lenting. p. 94. ἣν δὲ τὴν γλ. δ. At inter γλῶσσαν et τὰ λοιπὰ τῶν κρεῶν nulla est oppositio. Sensus est: *nullam carnium huiusce partem praetermitto: nam cum reliquae iucundae tibi erunt, tum lingua eius loquacem te reddet.*

V. 315. Hinc glossam Hesychii emendat Ruhnk. ep. crit. p. 135.

V. 321. ὅ τι est e coniectura Markl. ad Suppl. 518. Sed vix opus erat ὅτι mutari.

V. 326. εὖ τέγγων τε e Reiskii coniectura pro ἐν στέγοντι. Scaliger. coni. εὖ στέγων τε γαστέρ' ὕπτ.

V. 327. 8. Musgrav. πέδον κρούω, *terram pedibus pulso*, i. e. *salto*, *tripudio*. Ita intelligitur, cur additum sit, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν. Catulli locus 32, 10. *et satur supinus Pertundo tunicamque palliumque*, in quo obscoeni quid inesse videtur, comparari vix potest.

V. 329. Scribe Θρῄκιος. Ald. Herv. 1. θρηίκιος. rell. θρήϊκιος.

V. 333. τίκτουσα Plut. II. p. 435. B. φύουσα Athenag. legat. p. 103. Valcken. Phoen. 34. *Porson*. *Adv.* p. 268.

V. 334. Ald. ἃ ἐγώ. Florr. 1. 2. Vict. ἃ 'γώ.

V. 336. Ald. rell. τοῦ πιεῖν. Reisk. et Musgr. τοὐμπιεῖν. Cf. Porson. ad Arist. Pac. 1143.

V. 337. σώφροσιν Flor. 1. 2. pro σώφροσι.

V. 343. Barnes. edidit τὸν λέβητα, quod τόνδε non nisi δεικτικῶς accipi possit, nondum autem in antro sint, ubi lebes iste fuerit. Ita τὸν πατρῷον λέβητα dictum esset. Tamen in τόνδε ego quoque haereo.

V. 344. Flor. 1. ἀμφέξῃ. δυςφόρητον Barnes. interpretatur, *pinguem*. Scaliger coni. διαφόρητον, non male, modo διαφορεῖν esset simpliciter *discerpere*, ac non *discerpti membra huc illuc portare*, quod ferae faciunt. vid. ad Herod. p. 514, 6. 15.

V. 346. Ald. rell. ἀμφὶ κῶμον. MSS. Steph. Flor. 1. 2. ἀμφὶ βωμόν.

V. 353. Ald. rell. φαεινῶν. Flor. 1. 2. Vict. φαεννῶν.

V. 354. Ζεῦ Ξένι', ὅρα τάδ. Sic distinxit Canter. pro Ζεῦ, ξένι' ὅρα τάδ'.

V. 355. Vict. Ζεύς.

V. 356. Scaliger ponendum ἡμιχ. non χο. iudicat, quem secutus est Barn. At verum non est, quod ait Scal. dimidium chori progressum antro iam paratis epulis Cyclopem invitare, alterum semichorium intus relictum esse.

V. 358. ἀποχναύειν una voce Ald. rell. ἀ. ἄπο γν. Toup. ad Suid. T. II. p. 269. et Musgrav. Porson. tamen ad Toup. T. IV. p. 476. Florentis Christiani emendationem, ἀνθρ. ἀπολαύειν, praefert. Pro ἀνθρακιᾶς Vict. ἀνθρακίας.

V. 359. βρύκειν et v. 371. βρύκων Casaub. pro βρύχων. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 99. coll. Buttmann. ad Soph. Phil. 745. — κρεωκοπεῖς Flor. 1. 2.

V. 360. Flor. 1. δασυμάλλων et καινόμεθα.

V. 362. μόνος μόνῳ κομ. π. σκ. *Solus soli mihi confer hanc celocem*, ut Plautus, fortasse huc alludens, loquitur; vult eum integram famem ad has epulas adferre. *Scal.* Locus Plauti Poenul. III, 1, 40. vix comparari potest. Dubitari non potest, quin v. 361. ad alium quemdam orationem convertat Chorus, fortasse ad Ulyssem, etsi absentem. Superiora autem cum indignatione quadam proferebantur. Versui 363. Barnes. auctore Scaligero praescripsit Ἡμιχ. ut semichorium intelligeretur modo foras egrediens.

V. 365. ἀποβ. ἄν. Sic Ald. Herv. 1. ἂν Herv. 2. Brub.

V. 369. Ald. ξενικοὺς ἱκτῆρας. Heracl. 764. ξένους ἱκτῆρας. et sic Both. Post δωμάτων Flor. 1. inserit τ'.

V. 372. Ald. δαιννύμενος.

V. 376. Ald. rell. μῶν γε θοινᾶται. Recte Reisk. μων τεθοίναται, quod probat etiam Elmslei. ad Med. 1334. not. f.

V. 378. Pro ἀθρήσας Canter. ἀθροίσας, quod recte refutare videtur Barnes. iudice Elmsl. ad Heracl. 341. Pierson. apud Valk. diatr. p. 172. σταθμήσας, eleganter.

Certe ἀθρήσας, si vertas *conspicatus*, non satis convenit sequenti ἐπιβαστάσας. Sed est *contemplari*, ut Electr. 831. 843.

V. 379. Ald. Flor. 1. ἐντρεφέστατον. Correxit Barnes. post Scaligerum, qui εὐτραφέστατον reponebat et εὐτρεφέστατον Flor. 2.

V. 381. πετραία χθὼν de *rupe* insolita locutio, ad quam recte offenderunt Reisk. et Musgr.

V. 386. ἔστησεν Ald. rell. ἔστρωσεν Pierson. Veris. p. 145. ἔνησεν Reisk.

V. 391. Lobeck. ad Aiac. 40. coni. ἐπέστησεν π.

V. 393. ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ γ', ἀλλὰ Ald. Herv. 1. Flor. 2. Vict. γ' in hac lectione om. Flor. 1. Sed Herv. 2. Brub. ξεστὸς δ' οὐ δρεπ. Canter. nov. lect. 6, c. 19. ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ οὔ γ', ἀλλά. Casaub. de satyr. poesi 1, 6. p. 159. ed. Cren. citat ξεστούς δρεπάνῳ γ' οὐκ, ἀλλά π. κλ. Barnes. ξεστοὺς δρεπάνῳ οὐ γ', ἀλλά — Canterum, relinquentem δέ, grammaticae negligentiorem esse criminatus. Musgrav. edidit ξεστοὺς δ' οὐ δρεπάνῳ, τἄλλα π. κλ. Si particulum negantem addes, δρεπάνῳ οὔ, vel δρεπάνῳ γ' οὐκ (οὔ γε vix usquam reperias) sensus erit, quasi *falx venatoria*, δρέπανον, proprium sit et idoneum poliendo instrumentum, *verua non falce polita*, sed - - quod absurdum est. Possit ante ἀλλά omissum οὐ μόνον videri cuius usus exempla vid. ad Lamb. Bos. ell. p. 788. sed, ubi ἀλλά hoc modo accipi potest, apud antiquiores certe, v. c. Xen. Mem. S. II, 3, 8. Isocr. π. ἀντιδ. p. 117. ed. Orell. hoc non fit, nisi et praegressa et sequente negatione. An legendum: ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ, τἄλλα παλιούρου κλάδῳ? τἄλλα iam Scaliger, sed sic: ξ. δὲ δρεπάνῳ τἄλλα, παλιούρου κλάδων. *Verua*, inquit, *ex paliuri durissimi ligni ramis aut sudibus praeustis quidem igne acumine, reliquo hastili falce dedolata.* quod vereor ut intelligam.

V. 396. Ald. rell. δίδου μαγείρῳ. MSS. Steph. Ἅιδου μαγ. quod receperunt Canter. Barnes. Musgrav. Tum vulgo δύω.

V. 397. Paris. ap. Markl. ad Suppl. 94. τινὶ ῥυθμῷ. Initio versus Flor. 1. 2. ἔσφαζ'.

V. 400. Ald. λίθον. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. λίθου, ut iam edidit Canter. Tum Scal. πρὸς ὀξὺν στόνυχα, non γ' ὄνυχα.

V. 403. Vulgo τάδ' εἰς λ.

V. 409. Porson. adv. p. 268. φάρυγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν. Cf. id. ad Arist. Equ. 523. ἐξανιείς citat Athen. I. p. 23. E. Sed tempus minus convenit; et ἱέναι primam corripit etiam Iph. A. 1088. Iph. T. 288. Nec φάρυγγος quidem mutari necesse erat; vid. v. 558. 640. etc.

V. 412. Flor. 1. 2. Vict. ὦ τοῦ ποντ. θ. fortasse recte

V. 416. τ' post ἔσπασεν addit Barnes.

V. 418. Flor. 1. πρὸς καλόν. 2. πρὸς καλὸν.

V. 421. τρώσει Ald. et Codd. quod Canter. e coniectura restituit, quum in Herv. 1. 2. Brub. irrepsisset δρώσει, quod Musgr. falso Aldinae tribuit.

V. 422. Ald. ἐπ' ἐγχέων. Correxit Barn. post Aemil. Portum.

V. 424. Cf. ad Alc. 560.

V. 425. Ald. ἐπήχει. ut etiam Musgrav. ἐπηχεῖ Barn.

V. 427. οὐ χρῄζετε pro uno verbo habendum; alioquin esse deberet εἴτε μὴ χρῄζετε. Vid. ad Med. 88.

V. 429. Ald. rell. Δαναΐδων νυμφῶν μ. E coniectura Casauboni, qui Ναΐδων, Ναιάδων edidit Musgrav. Cf. Valck. ad Phoen. 1669.

V. 433. Ald. rell. πτέρυγας ἀλύει. Egregia emendatio est Musgrav. πτέρυγα σαλεύει: nam gravis animi perturbatio, qualem designat ἀλύειν, non cadit in Silenum. Casaub. p. 171. coni. λελημμένος πτέρυγος, ἀλύει.

V. 435. Ald. rell. ἀναλαβοῦ Κύκλωπι. Emendavit H. Steph.

V. 439. Ald. rell. et Codd. καταφαγεῖν, in Par. E. G. tamen supra scripto φυγεῖν. κατεκφυγεῖν est ex emendatione Scaligeri.

V. 440. Vulgo δὴ νῦν.

V. 445. Ald. rell. βακχίῳ ποτῷ. Flor. 1. 2. Vict. βακχίου.

V. 446. Ald. rell. ῥυθμοῖσί νιν. MSS. Steph. ῥυτῆρ-

σί νιν. Casaub. p. 171. *ῥυσμοῖσι* „*ῥυσμός tractio. Cogitas securum in comissatione clam pede trahere et iacentem perdere.* Reisk. *ῥωγμοῖσι.* Sed recte Tyrwh. *δρυμοῖσί νιν.*

V. 450. Casaub. *ἀπαλλάξω.* Repete *μενοινῶ.*

V. 457 sq. Ald. rell. *βαλὼν Κύκλ. ὄψιν ὄμματ' ἐκτ. π.* Piersonus, quum *ὄμματα* Cyclopi *μονοφθάλμῳ* non viderentur convenire, corr. *βαλῶ — ὄμμα τ' ἐκτ.* Neque tamen dissimulandum, *ὄμματα* Cyclopi tribui etiam v. 468.

V. 463. *εὑρήμασιν* Flor. 1. 2. *εὑρήμασι* Ald.

V. 466. Flor. 2. *ἀποστέλλω*, supra scr. *στελῶ* ab eadem m.

V. 467. Respici videtur ad *δαλόν*, quo, aqua lustrali merso, sese conspergebant templum intrantes, de quo more locum accepit Flor. Christ. Vid. Hesych. v. *δαλόν.* Casaub. ad Theophr. c. 16.

V. 471. Legebatur *ἀροίμην*, contra metrum. Vid. Brunck. ad Soph. El. in.

V. 473. Paris. E. G. Vict. *ἐκθρύψομεν* (supra scr. *τρί*). Scalig. *ἐκθλίψομεν.*

V. 474. Ald. *ἐξεπίστασθε.* Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἐξεπίστασαι*, ut iam edidit Musgr.

V. 479. Ald. rell. *ἐμοῦ φίλους.* Scaliger *ἐμοὺς φίλους.*

V. 481 sqq. His versibus in Ald. rell. praeponitur *Χο.* versui 485. *Ἡμι.* versui 492. *Ἡμι.* et sic etiam Codd. Pro *Χο.* scripsi *Ἡμιχ.*

V. 482. Ald. rell. *δαλῷ.* MSS. Steph. Flor. 1. 2. *δαλοῦ*, quod receperunt Canter. Barn.

V. 485. Ald. addit *ᾠδὴ ἔνδοθεν*, quam annotationem esse Grammatici, cantum Cyclopis ex antro audiri significantis, s. *παρεπιγραφήν*, recte monuit Tyrwhitt.

V. 488. *χωρεῖ γε πετρ.* Ald. *γε* om. Flor. 1. deletum in Flor. 2.

V. 492. De sqq. vid. Herm. elem. d. metr. p. 496. *εὐιάζει* i. e. *βακχεύει* s. *βακχιάζει.* ut explicat Elmslei ad Bacch. 1033.

V. 495. Ald. *ὑπ' ἀγκαλίζων.* Una voce primus scripsit Barnes.

V. 498. Ald. μυρόχριστος λιπαρὸς. Reisk. μυρόχριστον λιπαρόν, rectius Scaliger μυρόχριστος λιπαρόν. citans Horat. Carm. II, 7, 7. *coronatus nitentis malobathro Syrio capillos.* Idem v. 497. corr. χλιδανὴν ἔ. ἑταίραν. Ad fores amicae autem cantat θύραν τίς οἴξει μοι;

V. 500. Hermann. l. c. πά, πά, πᾶ. Similiter Bothe et Lenting. p. 94. Versus ratio, inquit, legi vult: παπαπαί.

V. 501. ἥβη voluptatem significat, quae e conviviis capitur. Vid. Interpr. ad Hesych. T. I. p. 1597. not. 6. Hic ex abundantia quadam additum δαιτός. δέ om. Flor. 1.

V. 502. Ald. ὡς γεμισθεὶς. ὥς γ. Vict.

V. 504. εὔφρων iungendum cum ὑπάγει, εὔφρων ὢν ὑπ. non cum ὁ χόρτος.

V. 507. Ald. φέρ᾽ ἀσκὸν ἐν δόμοις. Paris. E. Flor. 1. 2. φέρ᾽ ἀσκὸν ἔνδος μοι, quod recepit Musgrav. Recte autem Herm. post φέρ᾽ interpunxit.

V. 508. ὄμμασιν Flor. 1. 2. pro ὄμμασι.

V. 509. Scaliger καλός Ald. et Codd. μελάθρων. Canter. μέλαθρον.

V. 511. Ald. λύχνα δ᾽ ἀμμένα δάϊα. Cant. et Scalig. coni. λ. δ᾽ ἀμμ. δαίει. quae parenthesi includenda esse monet Scaliger ut iungentur φιλεῖ τις ὑμᾶς (sic) σὸν χρόα θ᾽, ἅς τέρ. ν. Par. G. λ. δ᾽ ἀμμένει δ. Flor. 1. 2. ἀμμεί δάϊα. Vict. ἀμμένει, i. e. ἀναμένει. ἀμμένει Barnes. iam commemorat, et legendum coni. Reiske. Herm. l. c. λύχνα δ᾽ ἀμμένει δαῖ σου Χρόα. Equidem ἀμμένει non intelligo. Barnes. sic locum explicat: λύχνα ἡμμένα δάϊα, ἤγουν, δαλὸς, ὡς λύχνος ἡμμένος, δήϊον σὸν χρόα τυφλώσων μένει.

V. 512. Herm. χὼς τερείνα Νύμφα, deleto puncto post ἄντρων, et δ᾽ post στεφάνων v. 514. ut iungantur στεφάνων οὐ μία χροία ἐξομιλήσει (σοι) ὡς τερείνα Νύμφα. recte.

V. 517. Ald. rell. πιών. MSS. Steph. πιεῖν. Lenting. p. 94. coni. οὐ πιεῖν.

V. 522. Ald. rell. Flor. 1. 2. οἴνους ἔχων. Canter. οἴκους.

V. 523. Ald. rell. τιθεῖ. τιθῇ est a Porsono ad Orest. 141.

V. 524. δῶμ' e Piersoni coniectura Veris. p. 145. pro σῶμ'. δέρμασιν Flor. 1. 2. pro δέρμασι.

V. 525. Ald. rell. ἢ τὸ δ. quod nihil attinebat mutari.

V. 527. Ald. rell. μένων οὖν. Par. G. Flor. 1. 2. μένων νυν. ut iam edidit Barnes. e coniectura Canteri.

V. 538. λαχνῶδές γ' οὖδας Porson. ad Phoen. 1638. Advers. p. 38. pro λαχνῶδες τοὖδας.

V. 541. ἰδού deest in Flor. 1. τίθεις (η) Flor. 1.

V. 543. κάτθες. Sic Ald. et MSS. κάτθ' Flor. 1. κάθες Herv. 1. 2. Brub. Canter. κατάθες Barn. e coniectura Casauboni p. 172. et Scaligeri.

V. 547. Lentingio p. 94. Sileno tribuendus videtur; iniuria.

V. 551. Ald. rell. ἐπεί μου φῄς. Correxit Florens Christianus.

V. 552. Tyrwhitt. ἔγχει. πλέων δὲ τὸ σκύφος· δίδου μόνον. eleganter; nisi quod in eiusmodi μιμήσει vix accomodatum est δέ. Scribi possit πλέων δὴ τὸ σκύφος· δίδου μόνον. Cf. Theocr. Adoniaz. 30.

V. 554. δὸς οὕτως Par. E. G. Flor. 1. 2. quo firmatur Tyrwhitti correctio, δὸς οὗτος, probata etiam Porsono ad Arist. Vesp. 632. De ἀπολεῖς vid. ad Hipp. 328. Tum Flor. 1. 2. Vict. πρὶν ἄν γέ σε.

V. 556. Ald. rell. ὦ οἰνοχόος. ᾡνοχόος iam Barnes. e monitu Canteri nov. lect. II, 7. Mox ναί om. Flor. 1. 2. ὦνος Ald. ᾡνος Canter. Barn. et sic Vict.

V. 557. Scribe λήψει.

V. 559. Flor. 1. 2. θὲς νὺν (sic) τὸν ἀγκ. sed in 2 supra νὺν scriptum δή alia manu.

V. 560. ὥςπερ μ' ὁρᾷς. Flor. 1. 2. Vict. pro ὥςπερ ὁρᾷς, ut iam edidit Barnes.

V. 561. Casaub. χὥςπερ νῦν ἐμέ. Probabiliter vulgatam explicavit Barnes.

V. 563. Ald. ἡ ἄμπελος.

V. 567. σιγῶντα χρή vulgo. Correxit Casaubon.

V. 574. τοῦ Διός τε Flor. 1. 2. Vict. pro τοῦ Διὸς δέ.

V. 576. αἱ Χάριτες. Sic Ald. Herv. 1. 2. Brub. non εἰ χάριτες, ut narrat Musgrav. quod vitium est ed. Canterianae, propagatum a Barn.

V. 578. Vitiose Herv. 1. 2. Brub. Cant. ἥδομαι δὲ πῶς. Ald. ἥδ. δέ πως.

V. 580. interrogative legi vult Lenting. p. 94. recte ut videtur.

V. 581. Vulgo ἐγὼ 'κ τοῦ Δαρδάνου. quod vitium tam manifestum mihi visum est, ut non dubitarim scribere ἐγὼ 'κ τοῦ Γαργάρου. Sed est e Dardani domo, ut recte cepit Musgrav.

V. 583. Elegans est emendatio Casauboni κἀντρυφᾷς πεπωκότι. Vulgatam certe vel non intelligo, vel nimis languidam esse video.

V. 584. πικρότ. ὕπνον Ald. rell. πικρ. οἶνον Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. in marg.

V. 586. Legebatur ἔνδον μὲν ἀνήρ.

V. 587. Ald. rell. φάρυγγος ὠθήσῃ· ὠθήσει Par. G. Flor. 1. 2.

V. 592. Ald. rell. μαθεῖν. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. παθεῖν, ut edidit Musgrav.

V. 592. Ald. rell. et Codd. ἀπαλλαγμόν. unde Scaliger. fecit πρίν τι τὸν πατέρα μαθεῖν ἀλαλαγμόν, quod recepit Barnes. ἀπάλαμνον est e Canteri coniectura. Paulo post Ald. rell. τἀνθένδ', recte. τἀνθάδ' Barnes. Musgrav. e Scaligeri coniectura. E Florr. nihil notatum ut hos etiam τἀνθάδ habere coniicias.

V. 595. ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ non *libera nos*, ut vertit Aem. Portus, sed *libera te uno ictu*: nam, ut omnibus diis, sic Vulcano molestus esse fingitur Polyphemus.

V. 599. Flor. 1. 2. αὐτήν τε.

V. 606. In Ald. rell. punctum est post κόρας, quod nunc verius videtur, ne τάχα et ἤδη in una sententia coniungantur. ὀλεῖ sc. Κύκλωψ. Post ἠνθρακωμένος nulla est interpunctio in Ald. Equidem utramque interpun-

ctiorem coniungam: πυρὶ γὰρ τάχα φωςφόρους ὀλεῖ κόρας. ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος· κρύπτ.

V. 624. Ald. Herv. 1. διὰ πυρός δ' ἐστι κ. Herv. 2 sqq. διάπυρος, et sic Flor. 1. 2. Vict. διάπυρος ἔξεστι Flor. 1.

V. 625. chori personam praefigunt Herv. 2. Brub. rell.

V. 626. Ald. rell. καὶ τὸν μοχλόν. καυστόν est e Scaligeri coniectura. Sed Pierson. Veris. p. 148. versum 629. post 625. transponit, ἑστῶτες in ἑστῶτας mutato, contra recte Musgr. monet bis idem dici. ἐκκάειν Flor. 1. Vict. pro ἐκκαίειν Ald.

V. 628. Scal. et Canter. μικρότεροι, quod Barnes. vertendo expressit. Vulgatam defendit Casaub. de sat. poes. p. 172. qui p. 166. Satyri *praeclaram operam*, inquit, *se navare posse confirmant, quia sint staturae grandioris.* Itaque μακρότεροι ὠθεῖν accepit *staturae grandioris sumus, ita ut eo facilius trabem in oculum impellere possimus*; quod ut per se consuetudini Graecorum repugnat, qui infinitivum post comparativos ita ponunt, ut ἢ ὥςτε cogitari possit, tum consilio loci non convenit; nam causas praetexunt Satyri, cur adiuvare Ulyssem nequeant. Legendum vel μακρότερον vel μακροτέρω.

V. 629. Ald. rell. πρὸς τὸν ὀφθ. Flor. 1. 2. ἐς τὸν ὀφθ.

V. 631. Ulyssi tribuebatur, ut et v. 633. Musgrav. totum versum cum sq. semichorio adscripsit.

V. 633. τά γ' ὄμμ. Par. G. Flor. 1. 2. pro τάδ' ὄμμ.

V. 634. Ald. rell. μέτεστιν ἡμῶν κόνεως. Optime Scaliger. μέστ' ἐστιν. κόνεος Musgrav. pro κόνεως, Barn. κόνιος, quae forma Ionum est.

V. 635. Puto ἅνδρες.

V. 638. Non debebam notam interrogationis delere, quae in Ald. est post τυπτόμενος, sed eam post πονηρία transponere. Sed Barnesium et Musgravium erroris duces habui.

V. 642. ἤδη σ' Heath. Pierson. ad Moer. p. 174.

Valck. ad Hipp. 405. pro ἤδειν σ'. (Canter ἤδει σ'.) Cf. Porson. et Dobraeum ad Arist. Eccl. 646. Vesp. 633.

V. 653. Ald. et Codd. τυφέτω, καιέτω. Correxit Musgr.

V. 655. Flor. 1. 2. δ' pro σ'.

V. 658. Ald. μέλπε μοι τόνδε Κύκλ. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. τόνδ', ὦ Κ.

V. 666. Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. οὐκ ἄρ' οὐδ' εἷς ἤδ. Ego σ' addidi ante ἤδικει.

V. 667. Ald. οὐκ ἄρ' εἶ. Barn. οὐκ ἄῤ εἶ, et sic Vict.

V. 668. Ald. ὥς δὴ σύ. Barn. ὡς, vertens *Utinam et tu sis talis.* Tum Ald. rell. καὶ πῶς σύ; τίς σ' ἂν θείη τυφλόν; Canter. καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν θείη τυφλόν. Flor. 1. 2. καὶ πῶς σ' οὔτις δ' ἂν θ. τ. Male Musgrav. hic etiam Οὖτις.

V. 671: κατέκλασεν e Reiskii coniectura pro κατέκαυσε. Idem versum 672. Choro, 673. Cyclopi tribuendum vidit, quum in Ald. rell. omnes Cyclopi continuarentur.

V. 674. ἐπήλυγα λαβόντες iungenda, pro ἐπηλυγασάμενοι, ut Plat. Lys. p. 207. B. τούτους ἐπηλυγασάμενος, *horum circulo tanquam umbraculo aliquo se occultans.* Etym. M. p. 356, 55. καὶ ἐπηλυγασάμενος, ἀντὶ τοῦ προβαλόμενος, ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, ὥςτε σκοτισθῆναι. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 117. Pierson. ad Moer. p. 163. Nominativum ἐπήλυξ non magis in usu fuisse credo, quam καλλιγύναιξ.

V. 675. Ald. rell. χειρός. Correxit Barnes. ut est in Florr. Vict.

V. 676. σοῦ, quod post δεξιᾷ deerat; addidi e Flor. 1. 2.

V. 680. Corrige errorem typothetae et scribe πῆ γάρ;

V. 682. Ald. rell. οὗτος ἔστι σου. Florens Chr. οὔτις. Nil opus.

V. 684. δῶμ' Ὀδ. Ald. rell. σῶμ' Ὀδ. Par. E. Flor. 1. 2. ut iam edidit Canter.

V. 686. μ' om. Flor. 1. 2.

V. 687. δ' post δώσειν excidit in Herv. 1. 2 sqq. quum esset in Ald. et Flor. 1. 2. Vict.

V. 693. ἐθέσπισεν Flor. 1. 2.

V. 695 δέδορχ' ὅπως λέγω Ald. rell. δεδορκότως λέγω Casaub. ad quod Scalig. Plane ita olim, inquit, in ora libri annotatum est ante 31 annos. δέδραχ' ὅπερ λ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 696. κἀγὼ δ' ἐπ'. Flor. 1. Sq. v. ἔς τ' est etiam in Ald. rell. et MSS.

V. 699. Ald. αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι. Flor. 1. 2. ναύταισι. De structura vid. ad Hipp. 1203. Pro συντρίψω Flor. 1. τρίψω.

V. 701. Vitiose Herv. 2. δι' ἀμφιτρήτης. Brub. Canter. δι' ἀμφιτρίτης. Canter. nov. lect. II, 21. reposuit quod iam in Ald. Herv. 1. legebatur δι' ἀμφιτρῆτος.

NOTAE IN BACCHAS *).

V. 1. Schol. Hephaest. p. 87. ed. P. p. 170. ed Gaisf.. citat Θηβαίαν χϑ. Sic etiam, monente Hermanno, aliquot libri Prisciani. Hanc scripturam, in quam etiam Elmsl. in Add. inclinabat, recepit Herm. exposito discrimine harum formularum, ex quo facile, ubi haec, ubi illa adhiberi debeat, iudicari possit. Dicit enim Θηβαία χϑών simpliciter nominandae regioni inservire, Θηβαίων χϑών autem cum oppositione quadam dici aliorum, quam Thebanorum. Quod discrimen vereor ne nullius usus sit: nam si oppositio ea intelligitur, quae diserte expressa est, vel necessario cogitatur, hoc nusquam fere locum habet; sin oppositio, quae cogitari possit, ut aliorum quam qui nominantur, urbs intelligatur, nullo non loco ea forma usurpari potest; nam Θηβαία πόλις haud dubie est etiam Θηβαίων. H. l. τήνδε Θηβαίαν χϑόνα commode dici poterat; at quidni etiam Θηβαίων, ut significetur, non in aliorum, quam

*) Quem Elmsleius vocat Laurentianum C, is in eo conspirat cum meo Flor. 2. quod uterque est plutei XXXII. 2. et uterque desinit in v. 754. i. e. 711. nostrae edit. saepe etiam utriusque lectiones inter se conspirant. At non minus saepe a se discedunt ut v. 31. 55. 67 etc. Ad v. 755. annotavit de Furia, duo folia in codice vacua relicta esse, at Elmslei. scribit, v. 754 in penultima fabulae pagina scriptum esse, ultimam omnino vacuam relictam. Hanc igitur dubitationem is demum sustulerit, qui eos codices denuo diligenter inter se comparaverit. Florentinus, quem 1 voco, eiusdem plutei est, cuius Elmslei. Laurent. D. Is ab eo versu, in quo desinit Flor. 2. exacte cum Aldina conspirat usque ad v. 1222. Musgr. sed nec vitia in eo insunt, quae commemorat Elmsl. Praef. p. 6 sq. neque de scriptura post v. 750. ab alio scriba continuata quidquam monitum est.

Thebanorum, urbem Bacchum venisse, huic eum prae ceteris sacra sua impertiisse. Cf. ad 706. Saepissime autem fit, ut ubi populus, cuius urbs est, praecipue spectatur, ita ut solum populi nomen poni possit, ibi dicatur Θηβαίων etc. πόλις, ut Suppl. 472. προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει, i. e. τοῖς Ἀργείοις. ibid. 1183. ὅσ' Ἀργείων χθόνα δέδρακας ἐσθλὰ i. e. τοὺς Ἀργείους. ib. 1202. κακῶς ὀλέσθαι πρόςτρεπ' Ἀργείων χθόνα i. e. τοὺς Ἀργείους, *urbem cum incolis*. infra 50. Θηβαίων πόλις i. e. οἱ Θηβαῖοι. Ubi nihil, nisi locus spectatur, dicitur Θηβαία πόλις, ut Suppl. 1192. μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖςδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα Παισὶν κομίζειν, i. e. εἰς Ἄργος. infra 616. Πενθεῦ, κρατύνων τῆςδε Θηβαίας χθονός, i. e. τῶνδε Θηβῶν. et sic in locis ab Elmsleio allatis. Neque tamen eiusmodi est hoc discrimen, ut, utrum quoque loco scribendum sit, iudicare possis: Suppl. 875. τιμὰς δὲ πλείστας ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονὶ significare voluit ἐν Ἄργει. sed quidni dicere etiam potuisset Ἀργείων πόλει, i. e. ὑπ' Ἀργείων? Ib. 810. non urbs proprie dicta, sed incolae urbis spectantur, et tamen dicit ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐςορᾶτε, ut Orest. 1281. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς. sed quum, qui πόλιν nominat, simul cogitet τοὺς πολίτας, nimis tautologum fuisset πόλις Ἀργείων. Heracl. 834. ὦ τὸν Ἀργείων γύην σπείροντες. quidni Ἀργεῖον? ib. 837. ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ metro coactus pro Ἀργείων. Recte vero Brunckium in Soph. Oed. T. 29. e Codd. edidisse puto δῶμα Καδμεῖον pro δῶμα Καδμείων, ib. 35. ἄστυ Καδμεῖον. Oed. C. 380. 736. τὸ Καδμεῖον πέδον. Vid. Reisig comm. crit. in Oed. C. v. 370. Ita nec hac norma certi quidquam efficitur, nec ea, quam Herm. dedit; falsum vero est, quod Elmslei. dicit, libentius Θηβαίαν χθόνα quam Θηβαίων χθ. contra Θηβαίων πόλιν quam Θηβαίαν dixisse Euripidem.

V. 6. Soph. Ant. 1139. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ.

V. 8. Codd. et edd. τυφόμενα, δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Ut anapaestum e quarta sede expelleret, Porson. ad Orest. 499. transposuit ἔτι, scribens δίου τ' ἔτι πυρὸς ζ. huius particulae non suo loco positae exemplum aptissimum afferens ex Orest. 412. ἔτι πυρᾷ θερμῇ τάφου. Hunc secutus sum; Barnesium τε omit-

tentem: sequitur Hermann. nam τε si relinquatur, ambiguam fieri sententiam: neque enim flammam ardentem videre Bacchum, sed fumum, testem ignis nondum penitus exstincti. At, si ignis nondum penitus exstinctus est, a rei natura non abhorret, ignem nonnunquam vel saepius inter fumum emicare, ut flamma etiam conspici possit, quod in aedificiis incendio absumtis videre licet. Cf. v. 554. 580. Sed ab illo tamen argumento progressus, deleta particula iungit *δόμων ἐρείπια τυφόμενα Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα*, quod sic, opinor, vertendum: *domus ruinis, quae vivam adhuc coelestis ignis flammam fumo produnt.* Num igitur *τύφεται δόμος φλόγα*, vel *δόμον τύφειν φλόγα* quisquam unquam dixit? nam passiva ad subiectum relata tum demum accusativum rei assumunt, si eadem activa accusativum et personae (vel eius ad quem vis verbi proprie pertinet) et rei recipiunt; et quamvis *τύφειν καπνόν* Herodotus dixerit (*τύφειν φλόγα* qui dixerit, nescio) et *τύφεσθαι πόλις* saepius dicatur, et hinc coniici possit, ut alia verba duplicem accusativum asciscunt, quae modo personae, modo rei accusativum habent, sic etiam *τύφειν πόλιν καπνόν* vel *τύφεσθαι πόλις καπνόν* dici potuisse, tamen in critica tractanda non, quid dici *potuerit*, sed quid revera *dictum esse* e scriptorum consuetudine appareat, quaeritur. Itaque *ἐρείπια τυφόμενα φλόγα* dictum esse non prius credam, quam exempla et locutionis *τύφειν φλόγα*, et alterius *δόμος τύφεται φλόγα* allata sint: quamquam paulo timidior ad hanc disputationem accedo, quod Hermannus non dubium esse, quin recte *τύφεσθαι* cum accusativo eius rei construi possit, quam prodit fumus, confidenter affirmavit. Plutarchus autem Sol. p. 79. A. non *τυφόμενα Δίου πυρός κ. τ. λ.* habet, ut citat Hermann. sed *τυφομένην - - ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν*, ut appareat, eum Euridis verba non, ut scripta legerat, citasse, sed ad suum propositum accomodasse. Barnesium vero non credo τε consulto omisisse: nam nec verbum de correctione sua addidit, et, servato commate post *τυφόμενα*, in versione dedit: *aedium ruinas fumantes, et adhuc viventem flammam divini ignis.* De lectione Plutarchi *ἁγνοῦ πυρός* vid. ad Suppl. 861. De anapaesto autem, miror, quum hodie ad lectiones Codd. iam dudum pro-

scriptas (ut *αὐτός* pro *αὐτός*. *εἰ ἀφῇ* pro *ἐν ἀφῇ*) multi redeundum censeant, nondum extitisse, qui anapaestorum etiam patrocinium susciperet, qui in permultis trimetrorum locis a Codd. summo consensu retineantur. Ceterum auctor *Χριστ. πάσχ.* monente Lentingio p. 88 sq. hos versus ita pervertit v. 1567. *Ποινὴν γὰρ ἀθρῶ σὺν ποτμῷ ζωηφόρῳ Πῦρ ἐγγὺς οἴκων, καὶ δόμων ἐρείπια Τεφρούμεν' ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα Ἀθάνατον θεοῦ πόλιν πρὸς τήνδ' ὕβριν.*

V. 10. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *αἰνῶ δὲ Κάδμον ἄβατον, ὃς πέδον τόδε.* Correxit Canter.

V. 12. *ἐγὼ κάλυψα* Ald. rell. Correxit Heath. quem sequutus est Brunck.

V. 13. *γυίας* Flor. 2. Val. Vid. Elmsl.

V. 13. Legendum *τοὺς πολ. γ.* ut edidit Herm. Vid. Musgr. ad Heracl. 842. Elmsl. ib. 839. et ad h. l. Praeterea *τῶν πολυχρύσων* legendum censet Elmsl. Vulgatam recte defendit Hermann. „Lydus de magistr. III, 58. p. 256. *περιηχηθεὶς γάρ ὁ μηδὲν ἡ νερτέριος δαίμων, ὡς Εὐριπίδης εἶπε, Λυδῶν ὑπάρχειν τὰς πολυχρύσους γαίας.* Scribendum *γύας.* Lydi interpres male credidit Lydum respicere v. 787. Iph. A. ubi *αἱ πολύχρυσοι Λυδαί.* *Boisson.*

V. 14. deest in duobus Pariss. Flor. 1. 2. Elmsl. scribendum suspicatur *Περσῶν δ' ἠλ. πλ.* ut haec et sqq. cum verbo *ἐπελθὼν* iungantur. Est hoc ex eo genere anacoluthorum, quo post aliquantum intervalli verbo, quod praecessit, aliud subiicitur eiusdem significationis, ut h. l. *ἐπελθὼν* post *λιπών.* Ita nec dici potest, ad quos accusativos *λιπὼν* referri debeat, et ad quos *ἐπελθών*: utrumque enim ad omnes pertinet.

V. 15. *Βάκτρυά τε* Ald. rell. Correxit Barn. Mox scribendum *δύσχιμον*, ut ediderunt Elmsl. et Herm. Vid. Elmsl.

V 18. Dativus positus est, quia *οἰκουμένας* cogitabat poëta, ut recte Elmslei. Idem in Add. verbi *πληροῦν* dativo iuncti hoc exemplum affert ex Herc. f. 369 sq. *πεύκαισιν χέρας πληροῦντες.* De *πλήθειν* cum dativo vid. Schaefer. ad Long. p. 410.

V. 19. Vict. καλλιπύργωτος.

V. 20. 21. 22. Vulgatum versuum ordinem, quo v. 22. ante 20. 21. ponitur, recte contra Pierson. Veris. p. 122. tuetur Hermann.

V. 25. Ald. rell. κίσσινον μέλος. βέλος MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes.

V. 31. Ζῆν᾽ ἐξεκαυχώμεθ᾽ Ald. Herv. 1. Ζῆν᾽ ἐξεκαυχώμεθ᾽ Brub. Herv. 2. Canter. ut Flor. 2. ἐξεκαυχῶνθ᾽ Barn. et sic MSS. Steph. Vict.

V. 32. Ald. Brub. Herv. et Codd. et Schol. Pind. Nem. 4, 3. τοιγάρ νιν αὐτάς. Herv. 2. τοιγάρ (sic) νῦν αὐτάς. Herv. 3. Canter. et Vict. τοιγὰρ νῦν αὐτὰς, quod corrigi iubet Canter. τοιγάρ νυν αὐτάς, ut habent MSS. Steph. Pleonasmum non esse in verbis νιν αὐτάς, quae significent *eas ipsas*, ad Med. 1263. not. et ad h. l. monuit Elmsl. et opponi πᾶν τὸ σπέρμα Καδμείων v. 35. Requiro quidem τε, αὐτάς τε, καὶ πᾶν σπέρμα Καδμ. sed servanda erat lectio prae ea, quam e coniectura recepi, νιν αὐτός. Mox ᾤστρησ᾽ Elmsl. qui vulgatam scripturam librariis deberi disputat ad v. 686. Num igitur augmentum ῳ verborum ab οι incipientium ita ignotum fuisse librariis censendum est, ut οι scriberent, an eos hoc iam in antiquis exemplaribus reperisse et idcirco mutare non ausos esse?

V. 38. εἵκται Ald. rell. ἧνται Brunck. e duobus Pariss. et sic Flor. 1. 2. Vict. Pal. εἶνται et ἧνται, alterum e correctione. ἀνορόφους-πέτρας malit Elmsl.

V. 40. Quas in hoc versu difficultates sibi reperire visus est Elmslei. eas optime removit Hermann.

V. 46. οὐδαμῶς duo Pariss. Flor. 1. 2. quod recepit Brunck. Euripides respexisse videtur ad formulas οὐδαμοῦ εἶναι, οὐδαμοῦ τιθέναι τινα, de quibus vid. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. S. I, 2, 52. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 174. Heind. ad Gorg. §. 25.

V. 51. ἐξ ὄρους (sic intervallo relicto) Ald. ἐξόρους Herv. 1. 2. Brub. rell. ἐξ ὄρους, quam lectionem coniectura assecutus erat Pierson. Veris. p. 124. e Pariss. E. G. recepit Musgr. et sic Laur. Flor. 1. 2. Vict.

V. 52. Palat. a corr. ζητῇ pro ζητεῖ. ξυνάψω pro

συνάψω Laur. Flor. 1. 2. (V. 51. *ξὺν* e coni. scripsi pro *σύν*.) *συνάπτειν τινί*, intellecto *μάχην*, ubique est *pugnam cum aliquo conserere*, *aliquem aggredi*. Itaque *Μαινάσι* non nisi a *στρατηλατῶν* pendet.

V. 53. 4. Herm. in his putidam tautologiam inesse ratus, edidit: *ὧν οὕνεκ᾽ εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἐγώ, μορφὴν ἐμὴν μετέβ. εἰς ἀνδρὸς φύσιν.* in quibus ipso invito, credo, post *ἐγώ* distinctum est. Mihi eiusmodi tautologiae non abhorrere videntur ab Euripidis ingenio.

V. 56. Hinc Etymol. M. p. 453, 57. corrigit Valck. ad Phoen. p. 68. Haec citat Strabo X. p. 469. C. (720. A. Alm.) sic scripta in Laur. A. C. teste Elmsleio: *ἀλλ᾽ ὦ ἄπτουσαι τμῶλον ἔρυμα λυδιάς θίασος ἐμὸς γυναῖκες ἐμά θ᾽ εὑρήματα καὶ πόλις.* V. 55. Pal. et a prim. m. Laur. *ἀλλ᾽ ὦ λιποῦσα*. Nihil eiusmodi e Florr. enotatum a Furia. V. 57. *συνεμπόρους* Florr. 1. 2.

V. 62. *πτυχάς* Elmsl. et Herm. Vid. ad Phoen. 84. Nullus locus est, ubi *πτυχάς* a *πτυχή* necessario legendum sit; *πτύχας* a *πτύξ* metrum poscit et Il. *λ'*, 77. et Od. *τ'*, 432. Hinc etiam *πτύχες* et *πτυχί* apud Homerum. Hinc veteres *πτύχας*, non *πτυχάς*, dixisse suspicor, contra non *πτυξί*, sed *πτυχαῖς* tanquam a *πτυχή*. Sed neque *πτύξ*, neque *πτυχή* usquam legere me memini.

V. 64 — 72. in stropham (64 — 67.) et antistropham dispescuit Hermann. elem. d. m. p. 498. dissentiente Elmsleio, qui hunc proodum esse censet. Contra disputat Herm. in parodo tragicos non simul et proodum et epodum fecisse. Hoc nisi obstaret, libenter ego quoque proodum esse dicerem, non ob metricam aliquam rationem, sed quia his versibus praeparantur ea, quae post dicenda sunt, et quasi praefationem quamdam illi continent. Ceterum versus esse ionicos a minore, anapaestis vel praemissis, vel in fine positis, vel mediis receptis, ibid. ostendit Herm. Ego male pro anapaesticis acceperam.

V. 64. Hermann. *ἀπὸ γαίας*.

V. 65. Praeter necessitatem post *Βρομίῳ* interpunxi,

et obsequentem habui Elmsleium. Ita θοάζω esset *festino*, et verbis πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον appositio contineretur. Vulgatam distinctionem mutari non opus erat: optime enim iungi possunt θοάζω πόνον Βρομίῳ, *saltationem in honorem Bacchi furore Bacchico percita perago.* ut iam accepit Brunck. ad v. 215. laudans Hesychii glossam θοάζει — ἀνύει, — τελεῖ. Iniuria enim Elmslei. locum minime comparandum Alc. 499. afferens veretur, ut aeque bene dici possit θοάζω πόνον ac πράσσω πόνον. ut enim locutionis θοάζειν πόνον nullum aliud exemplum exstet, analogia tamen se tuetur: nec locutionum a Brunckio ad v. 215. (cf. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 2.) congestarum alia exempla reperiuntur. Ludicram, ut hoc obiter addam, verbi θοάζειν originationem et explicationem habet Wyttenbach. ad Plut. p. 233 sq. Quod vero distinctioni a me factae rem ipsam repugnare dicit Herm. propriam verborum vim nimis ille urgere videtur. Dicit enim: *non ex Asia huc properare se chorus dicit: iam venerat enim.* — At quum ἥκω sit pro *veni, adsum*, quidni etiam θοάζω? — *nec profecto festinanter, quippe ubique locorum institutis sacris suis.* At nonne qui iis, quae peragenda erant, peractis, primum Thebas, praetermissis aliis locis omnibus, advenit, Thebas properare dici potest?

V. 67. Pal. et Laur. a pr. m. apud Elmsl. βάκχιον εὐαζομένα, omissis τόν et θεόν. Hinc Herm. Βάκχιον ἀζομένα θεόν. quia εὐάζεσθαι vix alibi reperias media forma usurpatum. Commode Elmsleius citat v. 143. εὔια τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεόν pro ἀγάλλουσαι.

V. 68. Herm. τίς ὁδῷ; τίς ὁδῷ; τίς | μελάθροις. De τίς non muto sententiam ad Suppl. 1187. propositam.

V. 69. Ald. rell. τίς δὲ μελάθροις ἔκτοπος ἔστω; Primus Barn. τίς δὲ μελάθροις; ἔκτοπος ἔστω. Elmsl. delevit τίς δέ, in annotationibus autem legi etiam posse dicit: τίς ὁδῷ; τίς ὁδῷ; τίς; μελάθροις ἔκτοπος ἔστω, i. e. ἐκ τῆς ὁδοῦ ἔκτοπος ἔστω ἐν τοῖς μελάθροις, quod minus recte Hermann. et alienum et ambiguum vocat: nam posse etiam significare *abesto aedibus*, quo sensu mihi quidem μελάθρων ἔκτοπος ἔστω dicendum fuisse videtur. Herm. δέ tantum delevit auctoritate cod. Pa-

lat. Idem optime loci sensum declaravit, quamquam fateor, paulo impeditiorem esse structuram, qua verba ἔκτοπος ἔστω non ad ea, quae proxime praecedunt, τίς δὲ μελάθροις, sed ad remotiora referenda sunt: *sive quis in via, sive quis intus apud se est, cedat nobis qui in via est, omnes autem linguis faveant.*

V. 70. Elmsl. ἅπας ἐξοσιούσθω e Pal. quod Hermann. recte minus poeticum esse dicit, quam simplex ὁσιούσθω.

V. 71. Brub. Herv. 2. Canter. κατὰ νομισθέντα γάρ. Verba τὰ νομισθέντα appositionem continent ad ea, quae sequuntur, Διόνυσον ὑμνήσω, ὃ ἀεί ἐνομίσθη.

V. 72. αἰεί vix sanum. Pariss. E. G. Flor. 2. Laur. D. ἀνὰ Διόνυσον (Διόνυσσον Flor.) ἀναδιόνυσσον una voce Flor. 1. Brunck. e coni. dedit ἤδη. Hermann. elegantem Iacobsii Anim. in Eurip. p. 106. coniecturam recepit εὐοῖ.

V. 73 sqq. ad familiam Glyconeorum refert Hermann. quorum hae formae sunt:

–⏑⏑– | ⏑––	v. 73. a. b. cum syllaba ει v. 74.
–⏑⏑– | ⏑––⏓	v. 75. praeter syllabas χὰν ἐν. 76. (ὄρεσσι) v. 74. 76. ων ὁσίοις καθαρμοῖσιν.

V. 73. Coniecturam Musgravii αἰδήμων recepit Brunck. Recte Elmslei. εὐδαίμων explicat θεοφιλής.

V. 76. ὄρεσσι Elmsl. et Herm. ὁσίοισι καθαρμοῖς Ald. rell. Flor. 1. 2. Pal. ὁσίοισι καθαρμοῖσι. Musgr. Brunck. ὁσίοισιν καθαρμοῖς Elmslei. et Herm. ὁσίοις καθαρμοῖσιν. Hermanno non displiceret ὁσίοις καθαρμοῖς.

V. 77. θεμιτεύων e Musgrav. emendatione pro θεμιστεύων. Sic etiam Elmslei. Herm.

V. 78. Molossum κισσῷ τε στ. pro ionico a minore habeo. Hermann. quia Strabo X. p. 469. copulam omittit, edidit κάτα κισσῷ στεφανωθείς.

V. 80. Pal. ὦ ἴτε βάκχαι. ἴτε βάκχαι.

V. 82. εὐρυχώρους Ald. rell. Correxit Barnes. ex em. Scaligeri Pal. εὐρυχόρους a prima scriptura, correctum in εὐρυχώρους eadem manu.

V. 83. ὅν ποτ' ἔχουσα, *quem quum utero ferret.* He-

rodot. V, 41. ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθέϊ λόγῳ, οἱ τῆς ἐπελθούσης γυναικὸς οἰκήϊοι πυθόμενοι ὤχλεον.

V. 86. Pal. κεραυνία πληγᾶ. Hermann. coni. κεραυνοπλῆγα.

V. 87. κρονίδα Ald. rell. Κρονίδας Brunck. fortasse e Pariss. nam sic Pal. Flor. 1. 2. Laur. Vict. Formam nominativi -α in patronymicis non obtinere monet Elmslei.

V. 88. Palat. χρυσέαις. Laur. ap. Elmsl. χρυσέαισι cum gl. συνίζησις. Hoc verum est; molossus est pro ionico a minore, ut v. 76. Pro συνερείδει Flor. 1. ἐρείσει.

V. 90. Scribe ταυρόκερων, ut est in Ald. Herv. 1. et Brunck. ταυρόκερον Brub. Herv. 2. Cant. ταυροκέρων Barn. Musgr.

V. 91. Par. G. στεφάνωσαν.

V. 91. 92. θηροτρόφοι Ald. rell. Par. E. G. θυρσοφόρον sec. Musgr. θυρσοφόροι sec. Brunck. qui sic edidit, et sic Flor. 1. 2. Laur. Vict. Tum Brunck. ἀμφεβάλοντο.

V. 96. χλοηρᾷ etiam Par. E. sec. Brunck. χλοηρεῖ (α) Pal. χλοηρεῖ Par. G. Flor. 1. 2. Laur. Neutra forma alibi legitur, sed χλοήρης conspirat cum Sophocleo κισσήρης. Itaque hoc praetulit Herm.

V. 96. μίλακι Pal. quod recepit Elmslei. Vid. Herm.

V. 97. καταβακχιοῦσθε recte Lobeck. ad Ai. p. 350. interpretatur *coronamini*, laudans Hesych. et Schol. Arist. Equ. p. 511.

V. 98. ἐλάτας ἐν κλάδοις Pariss. uterque, Flor. 1. Vict. quod recepit Brunck. ἐλάτας ἐν κλάδοισιν Flor. 2. (Laur. ap. Elmsl. ἐλάτας ἐν κλάδοις). Hiatus ἢ ἐλάτας est etiam Phoen. 1515. Eum amovere studuit V. D. in *Edinb. rev.* 34. p. 391. legens ἢ 'ν ἐλάτας κλάδοις.

V. 99. ἐνδυτὰν Ald. rell. In quo quum ν, quod e sq. voc. adhaeserat, delere deberet Barnes. ἐνδυτόν scripsit. Pariss. E. G. στ. δ' ἐνδυτὰ νεβρ. quod recepit Brunck. στ. τ' ἔνδυτα νεβρ. Musgr. ἐνδυτά etiam Flor. 1. 2. Laur. Vict. ἐνδυκτά Pal.

V. 100. E Musgr. coniectura Brunck. edidit *λευκοτρίχων πλοκάμοις μαλλῶν*. An sic locum melius intellexerint, dubito: neque enim iniuria queritur Elmslei. quod nemo locum explicare operae pretium duxerit. Hermann. fasciis pelles consertas esse suspicatur, cuius tamen rei nullum usquam vestigium exstat. Quod vero *στέφειν* proprie esse dicit *constipare, compingere, conserere*, id vereor ne nullo loco comprobari possit. Nam etiam apud Aesch. S. c. Th. 49. Eur. Hel. 1360. est *addere, appendere, quod, ex parte certe, cingat.* Et Elmsleium et Hermannum fugit explicatio Lobeckii ad Ai. p. 359. qui, *Μαλλοὶ πλοκάμων*, inquit, significant penicillos, quibus veteres quoque suas distinguebant mastrucas, laudato loco Taciti de mor. Germ. 34. *Eligunt feras et detracta velamina spargunt maculis, pellibusque ferarum, quas exterior pontus atque ignotum mare gignit*, et Herod. IV, c. 109. *ὧν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται.* Simili ratione, inquit, probabile est Bacchas ante transvectas ex India Axides, pelles lyncum, vulpium, damalarum interstinxisse, quae communi genere *βασσάραι* dictae sunt.

V. 103. *Βρόμιον* est e Bothii coniectura. *χορεύειν τινα* illustravit Brunckius ad Soph. Ant. 1151. Quod Herm. dicit, ubi numeri mutentur, et alia pars strophae incipiat, ibi convenientius esse, etiam novae orationis initium esse, et ita esse in antistropha, hanc regulam sibi scriptam esse, negant antiqui poëtae, quod ex uno Sophoclis carmine Philoct. 676 sqq. patet: vide ibi v. 680. coll. 695. 686. coll. 701. 700 coll. 685. 711. coll. 724. 721. coll. 709. Idcirco autem Bothii coniecturam recepi, quod et illa *αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει* nimis nude dicta videbantur, et vulgatae, *Βρομιός (ἐστιν) ὅςτις ἄγει θιάσους*, sententiam multo fortiorem fieri videbam, quam res pateretur: quomodo enim cum vi proferri potest, tamquam novum vel imprimis memorabile, quod iam e praecedentibus facile apparebat? — Pro ὅςτις ἄγει Pal. *βρόμιος ὅτ' ἄγῃ θιάσους*, Laur. *ὅτ' ἄγῃ* a prima manu, *ὅςτις ἄγει* a correctore: e meis nihil enotatum. Hinc Elmslei. suspicatur, Euripidem scripsisse *ὁπότ' ἂν ἄγῃ* vel *εὖτ' ἂν ἄγῃ*. Mihi quoque locus mendosus videtur, quia ὅςτις an pro ὅς usurpetur, dubito. Vid. ad Hipp. 900.

V. 106. Ald. Herv. 1. ἀφ' ἱστόν. ἀφ' ἱστῶν iam Brub. ut coniecit Brodaeus, et sic duo Florr. Vict. ἀμφ' ἱστῶν Pal. Mox Pal. παρακερκίδων | τ'. Laur. π κερκίδων | τ'.

V. 109 sq. Aldus comma habet post Κρῆτες, Pal. et Laur. a pr. m. κρήτας, hic nunc κρῆτας sec. Elmslei. Etiam Strabonis X. p. 740. codd. Laurent. (vid. Elmsl. ad v. 55.) A. κρήτας διογενέτορας ἔνθ' αὖλος. B. ζαθέοιο τε κρήτας διογενέτορος ἔνθ' αὖλοί. C. κρῆτες διογενέτορες ἔνθ' αὐλίς. Hinc Elmsl. Κρῆτας, quod multo minus poëticum est, quam Κρῆτες ἔναυλοι.

V. 111. Ald. rell. et Strabonis edd. τρικόρυθές τ' ἐν ἄντροις. Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. τρικόρυθες ἐν ἄντροις. Paris. G. et Laur. ἔνθα τρικόρυθες ἐν ἄντροις, sed vocabulo ἔνθα linea circumducta deleto: vid. Brunck. et Bast. comm. palaeogr. p. 857. Hinc Musgr. dedit ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις. Etiam Strab. codd. apud Elmsl. vel ἔνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι vel ἔνθα τρικόρυθες ἀνθ' ὧν s. ἀνθ' οἷς. Quod Brunckium secutus dedi, metro repugnat: nam σμίλαξ priorem longam habet. τρικόρυθες vocantur Corybantes, monente Lobeckio ad Soph. Ai. p. 358 sq. ob triplicem galeae marginem, qui trium galearum super impositarum speciem reddebat. En Pontificis Romani coronam!

V. 113. ἦυρον Elmsl. e Pal.

V. 114. Ald. rell. ἀνὰ δὲ βακχεία συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόα Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι, sine sensu. Barnes. edidit βακχείᾳ ἡδυβόᾳ (βακχείᾳ iam est in Commel.) *simulque cum Bacchica acuta* voce (Aem. Port. in notis: συντόνῳ suppl. φωνῇ.) *miscuerunt dulcisonos Phrygiarum tibiarum flatus* (igitur ἡδυβόα πνεύματα, ut Portus in notis proponit) ἀνὰ δὲ βακχείαν σύντονον sc. φωνήν Portus, Heath. et Brunck. Musgrav. legendum censet βακχικά subintelligendo ὄργια vel ἱερά, Schaefer. Βάκχεια. Par. G. βάκχια. Enumeratis VV. DD. coniecturis, Elmsleius, „Tandem, inquit, veram scripturam, metro quoque necessariam, protulit Matthiae. Idem valet ἀνὰ δὲ βάκχια quod ἐν βακχίοις. Ipsum vide Gramm. Gr. §. 579. p. 888.“ Dolet, laudem a prae-

stantissimo Viro mihi impertitam me ipsum tueri non posse. Quamquam quae Herm. contra disputavit, ad Elmsleii explicationem refutandam valent, ad me nihil pertinent. Ego enim non iungebam ἀνὰ βάκχια, *in sacris Bacchicis*, sed ἀνεκέρασαν δὲ βάκχια sc. ᾄσματα vel μέλη, vel simile quid, *Bacchicos clamores*, non Baccho dicatos, sed furore plenos, *miscuerunt*. Ut autem βάκχιος, *vinum* (vid. Valck. ad Phoen. p. 21.) substantivi vim habet, sic τὰ βάκχια etiam usurpari posse credebam, ut τὰ ἐπινίκια, τὰ ἐπιθαλάμια, similia dicuntur, et quum melius nihil succurreret, lectionem recepi, quae et codicis alicuius auctoritate munita esset, et sensum non ineptum haberet, et metro conveniret. Sed ex hoc ipso, quod Elmslei. et Herm. ἀνὰ βάκχια iunxerunt, ego autem ἀνεκέρασαν βάκχια iungi volueram, apparet, quam verum sit quod Herm. p. 24. dicit, imperite factam tmesin, si sequatur vocabulum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum verbo κέρασαν, praepositionem construat. Imperite igitur Euripides supra 80. scripsit, ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων infra 519. τινάσσων ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμπον pro ἀνατινάσσων. Hermann. edidit: ἄνα δὲ Βακχάδι συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι, Βακχάς tamen quo exemplo firmaret, non habere se confitens, ita ut sola analogia haec lectio, et eo, quod dici possit, non minus quam mea, se tueatur. Ex eo vero, quod raritas vocabuli fidem non minuit, et illud non debet suspectum reddere, non sequitur, id quod nusquam legitur, fide aliqua dignum haberi, modo ne analogia desit. Dubitari etiam possit, an βυρσότονον κύκλωμα — hoc enim repetendum est — s. τύμπανα αὐλῶν πνεύματι κεράσαι recte dicatur pro τυμπάνων κτύπον.

V. 115. ἀδυβόᾳ Elmsl. e corrupta apud Strabonem scriptura κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν vel βοάν; quo Dorismo propter duplex α in hac voce usum esse Euripidem negat Herm.. Nollem addidisset: Harum rerum subtile iudicium est, quod sensim sensimque usu comparatur.

V. 116. 17. Ald. rell. - - πνεύματι, ματρός τε Ῥέας εἰς | χέρα θῆκαν, κτύπον ἔν τ' ἄσμασι Βακχᾶν. Ultima sic leguntur apud Strabonem: καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν. Hac lectione et Aldina coniuncta Musgrav. con-

iecit καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχᾶν, deinde, ne metrum corrumperetur, neve vox ματρός bis recurreret, θῆκάν τε Ῥέας εἰς χέρα, καλλίκτυπον εὐ. Β. Hoc recepit Brunck. quem ego secutus sum; quod nunc ipse miror. Nihil aliud nisi εὐάσμασι pro ἔν τ' ἄσμασι, scribendum erat, ut scripserunt Elmsl. et Herm. Pro ἔν τ' ᾄσμασι Paris. G. ἔν τ' ἄσθμασι. Pal. ἐν ᾄσμασι.

V. 119. Strabonis l. c. et edd. et MSS. Ῥέας pro Θεᾶς, quod recepit Hermann. quia non certa indicatur mater cuiuspiam, quae dea esset. Praeterea Strab. Codd. Laur. A. B. C. ματέρος ἐξαύσαντο ῥέας. ἐξανύσασθαί τι παρά τινος ad h. l. explicavit Brunck.

V. 123. ὄρεσιν Ald. rell. οὔρεσιν duo Pariss. Flor. 1. 2. Vict. Elmsl. malit ὄρεσσιν, ut epodus a duobus paeonibus incipiat. Hermann. edidit, puncto in fine praecedentis versus posito, ἡδύς, ἐν οὔρεσιν, ὅς τ' ἂν etc. i. e. ἡδύς, ὅς ἐν οὔρεσιν, ὅς τ' ἂν πέσῃ πεδόσε, *laetitiae plenus est, in montes, quique ex velocibus thiasis in campos sese contulerit.* At πεδόσε nusquam est *in campos* s. *in planitiem*, sed *in solum, in humum* s. *humi*, ut infra 557. nec qui in aliquem locum se confert, πίπτειν unquam dicitur. Ita πεδόσε πίπτειν nihil aliud esse potest, nisi *humi recumbere*. Quod vero Herm. dicit, non posse haec de Baccho accipi, ob sqq. 128. ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ, quia, ubi idem commemoretur, ipse sibi opponi non possit, eodem iure dici potest, verba ὁ δ' ἐξ. Βρόμιος non posse de Baccho accipi, quia v. 131. sequatur ὁ Βακχεὺς δὲ -- Paulo post αἷμα τραγοκτόνον i. e. φόνον τράγων, ut recte Elmslei., ad epulas spectat, in quibus carne caprina vescitur Bacchus cum comitibus, quippe cui capri etiam immolantur. Ceterum pro πέσῃ πεδόσε Pal. πεύσῃ πεδός σε et v. 125. ἀγορεύων, quod Laur. etiam a prima m. habere dicit Elmsl.

V. 126. ὠμοφάγον Ald. Brub. Herv. 1. Pariss. E. G. ὠμοφάγων Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. Florr. 1. 2.

V. 128. Vict. Βρόμ. οὔ οἴ.

V. 130. Pal. νέκταρ Συρείας. Zonaras p. 1307. καρπός pro καπνός.

V. 131 sqq. Laur. a prima manu: ὁ βακχεὺς δ' ἔχων

πῦρ; ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει· πυρώδη φλόγα πεύκας. Corrector. πῦρ delevit, transpositionis notas β α addidit. ἀΐσσει recte Heath. vertit *impetu fertur.* Solemnis mentio discursationum Bacchicarum; ignis vero quassando concitati tamquam rei primariae, commemoratio, quae inest in ἀΐσσει φλόγα, paulo frigidior.

V. 134. Par. E. τοῖς χοροῖς, omisso, ut videtur, καὶ Flor. 1. δρόμῳ γῆς χοροῖς quod esset *per terram discurrendo.* In Pal. ι vocis χοροῖς duobus punctis subscriptis notatum est. Hinc Elmsl. ἀΐσσει δρόμῳ, τε; χορούς ἐρ. Herm. ἀΐσσει δρόμῳ, χορούς ἐρ. πλ. Accusativum reponendum iam Brunck. viderat, sed incommode addito articulo, τοὺς χορούς. Accusativus πλανάτας rude positus vix cuiquam placuerit. Itaque χορούς — πλανάτας verum est, deleto καί. Non minus ἐρεθίζων per se positum ambiguum videtur, nisi coniungas δρόμῳ ἐρεθίζων.

V. 135. Laur. Vict. ἰαχαῖς τ' ἂν ἀπ' ἄλλων.

V. 136. Ald. relli. τρυφερὸν εἰς. Brunck. ἐς scripsit, ut versus esset dimeter anapaesticus proceleusmaticum habens in secunda sede. Eadem de causa Burges. apud Elmsl. πλόκαμον εἰς. αἰθέρας Flor. 1.

V. 137. Laur. Vict. ἐπευάσμασιν. Post ἐπιβρέμει Pariss. E. G. Flor. 1. 2. addunt ἐπιλιγει (sic sine accentu) ἠχεῖ, Laur. ἐπὶ (sic) λίγει ἠχεῖ, ὁ gl. περισσόν. e glossemate, ut putat Elmsl. Idem in Vict. additum est post Βάκχαι v. 138.

V. 139. ὦ hic om. Par. E. Flor. 1. 2. Laur.

V. 140. Elmslei. scripsit χρυσορόα, quomodo certissimum esse non scripsisse Euripidem dicit Herm. quia utrumque; α ictu erigatur, quod molestum esse. χλιδᾷ est e Reiskii correctione pro χλιδᾷ. Vict. χλιδᾷ ἴσ. χλιδᾷ.

V. 145. Pal. ὅτ' ἄν. Elmsl. Ego, inquit, semper ὅτ' ἂν scribo, licet codices optimi et vetustissimi haud raro ὅταν exhibeant. Mira vero diligentia.

V. 146. Flor. 1. παίγμα.
η

V. 147. Pal. βρέμει.

V. 148. Herm. alterum εἰς ὄρος delevit, quia, quum

ultima pars epodi numeris procedat valde aequabilibus, vehementer eam aequabilitatem turbaret versus mutilus *παίγματα βρέμη σύνοχα φοιτάσιν*, quem oportere ex duobus paeonibus totidemque dactylis esse, ut 143. 145. (adiectis verbis *ἱερὸς ἱερά*, quae quomodo duos dactylos efficere possint, non assequor.) Quum *εἰς ὄρος* ea ipsa verba sint, quibus Bacchas excitat Bacchus, bis ea posita videntur, ut v. 104. 138 sq.

V. 150. *Βάκχα* est e correctione Musgr. pro *Βάκχου*.

V. 151. 2. 3. in duobus Pariss. Flor. 1. 2. Laur. praefixum est *Θεράπων*.

V. 151. Elmslej. coni. *τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον ἐκκάλει δόμων*. et sic iam Bergler. ad Arist. Pac. 178.

V. 159. *ἠσθόμην* Codd. et edd. Musgr. et Porti coniecturam cum Brunckio recepi, quia absurdum esse videbatur dicere *quam vocem tuam audivi*: sic enim interpretabar *ὡς*. Sed recte monet Elmslei. in tali sensu dici potius solere *ἥδομαι* vel *ἥσθην*, Herm. autem *ὡς* recte dicit esse *nam*.

V. 162. *παιδὸς ἐξ ἐμῆς* malit Elmsl. ad h. l. et Mus. crit. VI. p. 273. qui id agere videtur, ut *θυγατρός* e Tragicorum scriptis expellat.

V. 163. Ald. rell. *ὅς πέφην' ἀνθρ.* Barn. ex em. Stephani, ut ait Elmsl. *πέφηνεν*. et sic, ut videtur, Flor. 1. 2. *πέφηνεν* Laur. Vict.

V. 165. Pal. Laur. Vict. *ποῖ δὴ χορ.*

V. 169. Ald. rell. *ἡδέων*. Palmariam emendationem *ἡδέως* Miltono surripuit Barnes. (vid. R. P. Iodrell *illustr. of Eur. Vol. II.* p. 335. ed. 2.) Barnesio Brunckius. [P. P. D.] *Kidd. misc. tracts* p. 224 sq.

V. 170. Brub. Herv. 2. *ταῦτά μοι*. In codd. Steph. verba *ἐπιλελ. ἠδ. γέροντες ὄντες* tribuuntur Tiresiae, *ταῦτά μοι πάσχεις ἄρα* Cadmo.

V. 171. Quae hic Tiresiae sunt, praeter verba *ταῦτά μοι πάσχεις ἄρα*, in Ald. Cadmo tribuuntur usque ad 190. quae Cadmi, Tiresiae, ita ut versui 191. nova persona non praefixa sit. Veram personarum descriptionem restituit Canter. in editione usque ad 180. reliqua in nota. Eam confirmant Parr. E. G. Laur. Flor.

l. 2. — κἀπιχειρήσω κακοῖς Ald. rell. χοροῖς pro κακοῖς Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 172. Recte Elmsl. post περάσομεν notam interrogandi habet; idem scripsit οὐκ οὖν, quod non necesse est imitari: *an igitur curru in montem proficiscemur?* Falso Elmsl. p. 187. in Ald. οὔκουν esse dicit.

V. 173. Elmsleium scribentem ἀλλ' οὐχ ὁμοίαν ὁ θεὸς ἂν τιμὴν ἔχοι, refutare studuit Herm. ὁ θεὸς ἂν legebat etiam Porson. ap. Kidd. p. 225. 303. Pal. ἔχει.

V. 175. Elmsl. ἁμοχθί minus recte, etsi res nondum ad liquidum perducta est. Vide tamen post Herm. ad Soph. Ai. 1206. Reisigium comm. in Soph. Oed. C. 1638. p. CC sqq. Pro νῷν (Pal. Laur. Flor. 1. 2. νῶϊν) Elmsl. tacite edidit νῦν, operarum errore, ut puto.

V. 181. Soloecum est, οὐδὲν σοφιζώμεσθα quod Valck. diatr. p. 38. coniecit, recepit Brunck. Recte Ald. rell. σοφιζόμεσθα. Vid. Hermann.

V. 182. Ald. rell. πατρὸς παραδ. Valcken. coniecturam πατρίους παρ. receperunt Brunck. Elmsl. Herm. Pro ἅς θ' ὁμήλ. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 335. ἅς γ' ὁμ. Vix opus. Verba ἅς ὁμήλικας χρόνῳ κεκτήμεθα, adiectivi ad πατρίους additi locum tenent, πατρίους παλαιούς τε παραδ.

V. 183. Pal. οὐδ' εἰς αὐτὰ καταβάλλῃ λ. Vict. αὐτάς pro αὐτά. Vid. Gramm. gr. §. 439. Barnes. e Scaligeri emendatione καταβαλεῖ, ut edidit etiam Brunck. Elmsl. coni. καταβαλεῖ λόγοις. Quid tandem interest inter *Nulla disputatio ea evertet*, et *Nemo disputationibus ea evertet?* Prius poëtam magis decet, alterum prosae scriptorem.

V. 184. Brunck. εὕρηται pro subiunctivo habens pro εἰ dedit ἦν. Herm. εὕρηται coniunctivum esse contendit, sed servandum εἰ. Eius doctrinam de εἰ cum coniunctivo mox accuratius explicatum iri speramus. Sed hoc non intelligo, cur indicativum hic ferri non posse dicat, *quia non sumatur, quod factum sit aut non factum, sed quod possit fieri.* Ego contra non possum, quin *sumi* hic aliquem dicam, qui summam sapientiam adeptus sit.

K 2

V. 186. Recte notam interrogandi post ἐμόν delevit Elmslei.

V. 188. Pal. Flor. 1. 2. Vict. Laur. εἰ χρή, Pal. etiam χηρεύειν. An scriptum fuit: οὐ γὰρ διῄρηχ' ὁ θεός οὔτε τὸν νέον, Εἰ χρὴ χορ.? post quae non necesse est mutare εἴτε τὸν γεραίτερον.

V. 190. δι' ἀριθμῶν αὔξεσθαι interpretor ita ut ii, qui honore aliquem prosequi debeant, qui non dinumerentur, et a se secernantur.

V. 191. Cadmi personam addunt Pariss. E. G. Laur. et haud dubie Florr. 1. 2.

V. 193. Ald. rell. διὰ σπονδῆς. Correxerunt Stiblin. Stephanus.

V. 198. Pal. σώματ' pro δώματ'.

V. 201. Pal. διόνυσος ὅςτις ἐστί.

V. 208. Ald. Herv. 1. πανδόμοις πρ. Pal. πανδήμοις. Iam Herv. 2. Brub. Cant. rell. πανδήμοισι, et sic Laur. Flor. 1. 2 Vict.

V. 210. Laur. οἰνῶ τ' ἀγαυὴν θ'.

V. 212. καί σφας Brunck. Vid. Elmslei. ad Med. 1345. ἀρκύσιν Herm. et sic Flor. 1. 2.

V. 214. Pal. Laur. λέγουσι δ' ὅστις.

V. 216. Ald. rell. εὔοσμον κόμην. MSS. Steph. εὔκοσμος κόμην, unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr. Lectionem repudiavit Brunck. quippe sublesta tantum Stephani fide nixam, et cum εὔοσμος κόμην comparat Ovid. Metam. III, 555. *Et madidus myrrha crinis.* At quomodo aliquid ξανθοῖσι βοστρύχοισι εὔοσμον esse potest? Iam in Troadibus saepenumero vidimus lectiones a Stephano e MSS. prolatas postea in Florentinis repertas esse, et h. l. ad Musgravianam scripturam e Flor. 1. Furia enotavit βοτρύχοισιν εὔοσμον, e Flor. 2. nihil ut in hoc eadem lectio esse videatur, quae in ed. Musgr. εὔκοσμος κόμην. Ad duplex κ Euripidis aures non magis offendisse puto, quam ad repetitum σ. Herm. post βοστρύχοισιν commate distinxit, ut hi dativi per se positi sint pro ξανθός; quae Latinorum est, non Graecorum constructio.

V. 217. Ald. rell. οἰνωπὰς ὄσσοις χ. Α. ἔ. Par. G.

Flor. 1. 2. Laur. οἰνωπά τ' ὄσσοις. Par. E. Pal. a correctore, Vict. οἰνωπάς τ' ὄσσοις. Barnes. coni. οἰνωπός, ὄσσοις, quod receperunt Musgr. Brunck. Elmsl. At Hermann. propter librorum lectionem Scaligeri emendationem praetulit οἰνῶπας. Hoc οἰνῶπας χάριτας paulo audacius dictum in Aeschylo vel Sophocle ferrem, ab Euripidis, qui ad orationem pedestrem propius accedit, simplicitate abhorrere videtur.

V. 223. 24. Codd. et edd. Διόνυσον θεόν. Reisk. Διόνυσος θεός, quod cum Schaefero recepi, sed falsam sententiam habet: nam nec hospes ipse Dionysum se esse usquam dicit, nec chorus eum Bacchum esse putat, nec Pentheus id eum iactare usquam significat. Praeterea perversus esset verborum ordo. Ut enim ἔστι Διόνυσος θεός significare debet, non *Bacchus est deus*, sed *est aliquis deus, qui Bacchus vocatur*, (es existirt ein Bacchus) sic ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσος θεός eumdem sensum habere debet. In vulgata contra εἶναι loco suo positum est; vid. v. 490. Sed nec ea commoda est: quum enim ἐκεῖνος repetatur, fieri non potest, quin utroque loco illud ad eumdem hominem referatur, ad hospitem, (ut Orest. 584 sq.) de quo dici non potest, hospes ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διός. Itaque Reiskius pro ἐῤῥάφη coniecit ἐῤῥάφθαι, quam coniecturam probatam Musgravio recepit Brunck. At ita hoc quoque in laudem dei iactare hospes dicendus esset, tanquam id, quo divinus Bacchi ortus demonstraretur: quod absurdum est. Hoc enim irridentem Pentheum commemorare conveniebat, ut v. 267. Elmsleius pro priore ἐκεῖνος scripsit ἐκεῖνον, ὁ ξένος φησιν ἐκεῖνον εἶναι Διόνυσον θεόν. At quemnam ἐκεῖνον? de nullo enim praeterea sermo fuerat. Hermann. Brunckii lectionem recepit, servato tantum ποτ', quod ille praeter necessitatem in νιν mutaverat. Mihi, quid scriptum fuerit, non liquet. Si ita scripti legerentur versus:

θεόν γ' ἐκεῖνός φησι Διόνυσον, θεὸν
ἔχειν, ὃς ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διός.

difficultates omnes remotae essent. θεὸν ἔχειν φησι. vid. v. 439 sq. et de repetito θεόν Elmslei. ad v. 961.

V. 227. Elmslei. nullum senarium apud tragicos exstare dicens, qui in initio quinti pedis ἔστ' vel ἐστ' ha-

beat, praeterquam hoc loco et Orest. 604. pro ἔστ' ἄξια dedit ἐπάξια, quod recepit Hermann. Par. E. etiam in textu habet ἦν ἄξια, in margine ἔστ'. Lenting. probat ἦν.

V. 228. Elmsl. hic quoque ὕβρισμ' ὑβρίζειν. Vid. ad Suppl. 495. et Herm. ad h. l.

V. 232. Par. E. G. Flor. 1. βακχεύοντας. Sic etiam Flor. 2. Laur. e correctione. Porson. Adv. p. 264. coni. νάρθηκι βακχεύοντας· αἰδοῦμαι, πάτερ. ἀναίνομαι recte defendunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 233. Post εἰσορῶν comma sustuli, quia cohaerent haec, τὸ γῆρας νοῦν οὐκ ἔχον, *male sanam senectutem.* Laur. a pr. m. οὐκ ἔχων.

V. 236. et 238. male interrogative accipi videntur Elmsleio...

V. 238. Flor. 2. Laur. φέρων, supra scripto ειν a correctore. Flor. 1. φέρων.

V. 239. ἐξερύετο Brunck. e Par. E.

V. 240. 'κάθησ' ἂν Ald. κάθησ' ἂν Brub. Herv. 2. Canter. ἐκάθησ' ἂν Herv. 1. καθῆσ' ἂν Vict. Pal. Laur. In Herv. 2. huic versui praefixum est κα. duabus primis litteris verbi κάθησ' male repetitis.

V. 242. γάμος Ald. rell. γάνος Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. Etym. M. p. 221, 20.

V. 244. Genitivus τῆς εὐσεβείας vix commode explicari potest. Quod ego dedi, ut ironica esset exclamatio, iamdudum reprobavi, quum ironia nullo modo hic locum habere possit. Nihilo melius Barnes. τῆς εὐσεβείας vertit *Proh Pietas*, quod est quodammodo invocantis deam, quae iniuriam sibi illatam ulciscatur; quo sensu non ponitur genitivus. Brunck. φεῦ τῆς ἀσεβίας partim e Musgravii coniectura. Reisk. et Porson. apud Kidd. p. 225. τῆς δυσσεβείας! quod recepit Elmslei. idque non familiari tantum colloquio convenire intelligitur ex Iph. A. 316. Hermannus iungit, οὐκ αἰδῇ θεοὺς, τῆς εὐσεβείας Κάδμον τε καταισχύνειν, (καὶ τὸ σὸν αὐτοῦ γένος, pro eo, mutata structura) Ἐχίονος δ' ὢν παῖς, καταισχύνειν γένος; *Non vereris, propter pietatem et Cadmum, satorem gentis terrigenae, quum*

autem Echionis filius sis, genus tuum contumeliis affi- cere? plane ut Soph. Oed. T. 1425. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι. At et impeditior paulo est verborum ordo pro facilitate Euripidis; et quum καταισχύνειν Κάδμον τῆς εὐσεβείας nihil aliud esse possit, nisi *contumeliis afficere*, eo sensu, quo significat *conviciis proscindere*, hunc sensum nunquam habet καταισχύνειν, sed *dedecorare* i. e. facere, quae aliquo indigna sint et quibus splendor eius offuscetur, *einem Schande machen.* Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 608. Itaque esse decet Zeugma, quo αἰτιᾶσθαι vel simile quid e καταισχύνειν repetatur supplendum.

V. 251. Sensus est θρασὺς δὲ ἀνήρ, εἰ δυνατός ἐστι καὶ οἷός τε λέγειν. Mecum interpunxit Hermann. Ald. rell. θρασὺς δὲ δυνατὸς, καὶ λ. quam interpunctionem servavit Elmslei. θρασύς τε e Pal. MSS. Stobaei Tit. XLV. p. 302. Gesn. 173. Grot. recepto, et δυνατός cum Musgravio explicans δυνάστης, quod falsum esse ostendit Herm.

V. 257. Ald. Herv. 1. ὅ πόμα δ' ὁπότερον. Brub. ὅ πόμα τ' ὁπότ. Herv. 2. ὅ πόμα τ', ὁπότ. MSS. Stephani ὄνομα δ' ὁπότ quod receperunt Canter. Barn. rell. et sic duo Pariss. apud Brunck. Flor. 1. 2. (Laur.) Vict.

V. 259. Ald. rell. ὅδ' ἦλθ' ἐπὶ τἀντ. Barnes. ὅ δ' ἦλθεν ἐπὶ τἀντ. *quod autem venit in certamen cum Cerere.* Sic etiam Brunck. et Elmsl. Rectius Commel. Musgr. ὁ δ' ἦλθ. Nam post αὕτη μέν nemo non exspectat ὁ δέ de Baccho dici, inquit Herm. Hic ὅ δὲ scripsit i. e. οὗτος δέ. nam in bonis codd. ὁ, si sit pronomen demonstrativum, accentu notari. Ἀντίπαλον non est, ut Barn. vertit *quod in certamen venit*, neque, ut Brunck. *quod aequiparandum est*, sed quod ex altera parte respondet, ut Cic. or. 32. vertit Aristotelis verbum ἀντίστροφον εἶναι. De asyndeto in sq. v. vid. ad Hec. p. 88.

V. 260. Scribe πῶμ'. Vid. ad Hec. 389.

V. 253. Ald. rell. Pal. ὕπνου τε λήθην, quod ut explicari possit, contortius tamen est, et Codd. Pariss. E. G. Florr. 1. 2. Laur. ut coniecit Canter. ὕπνον δὲ Vict. — καθημέραν Ald. rell. Flor. 1. 2. καθ' ἡμέραν Pal. Laur.

V. 264. Hermannus, quum verum non sit, vinum unicum esse malorum remedium, e coniectura dedit δίδωσ', ἵν' οὐκ ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνων. Non magnifica profecto laus, vinum facere, ut homines malorum obliviscantur, ubi nullum aliud eorum sit remedium. Qui autem aliquid laudare volunt, eos veritatem transgredi notum est. et sic infra v. 729. οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.

V. 266. Porsoni Adv. p. 264. coniecturam διὰ τοῦτον ὥστε non necessariam esse ostendit Elmslei.

V. 267. Ald. Herv. 1. ἐν ἐῤῥάφη. Sed iam Brub. Herv. 2. rell. ἐνεῤῥάφη.

V. 270. δ' post ἐς vel εἰς om. Pal. Herv. 2. Pro νέον Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict. θεόν.

V. 273. ἀγκυκλουμένου Flor. 1. 2. Ingeniose sensum loci aperuit Hermann. quem nimis obscure significavit Euripides. Sic enim Herm. iungit: τόνδε (αἰθέρα, pro τάδε, αἰθέρος μέρος) ἔθηκε Διόνυσον, ὅμηρον ἐκδιδοὺς αὐτόν *partem aetheris in Bacchi formam transmutavit.* nec aliter verba construi possunt, si hic sensus est loci. At imperiti poetae est, ponere verbum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum eo, quo proprie pertinet, construat, ut ait Hermann. supra ad v. 130. p. 24. Ita qui hic ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδούς Διόνυσον recitari audiat, τόνδε ὅμηρον potius iungenda esse, quam τόνδε Διόνυσον, credat. Virgulae autem legentibus, non recitari audientibus, ponuntur. Neque vero recte, quid ipso vero Baccho fecerit Iuppiter, memorare supersedit poëta. Quia verba ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος ἔθηκε τόνδ' sive legerit, sive recitari audiverit, nihil aliud suspicari potest, nisi voluisse poetam intelligi ἔθηκε τόνδε ἐν τῷ αἰθέρι, in aethere Bacchum abscondidit, atque ita a deorum coetu amovit, ut hoc quasi pignus esset, quo Iuno rixari desineret, si causa odii et rixarum semota esset.

V. 276. Eleganter Pierson. Veris. p. 126. coniecit ῥαφῆναι, ipse tamen non necessariam esse correctionem dicens.

V. 279. καὶ γὰρ βακχ. Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 283. ἄρσος τε Pal.

V. 285. Scrib. θιγεῖν.

V. 286. Latine male diceretur, *hoc est insania*, Graece non item. Plat. Phaedon. p. 73. D. τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις. Apol. S. p. 29. A. καίτοι τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν - - Phaedr. p. 245. C. τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ γενέσεως, quod Cicero Tusc. I, 23, 53. vertit: *hic fons, hoc principium est movendi.* Cf. Gorg. f. p. 492. C.

V. 287. Flor. 1. 2. Laur. ἐν δελφοῖς ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ δελφίσι (Laur. δελφίσιν) πέτραις. Originem huius scripturae indicat Pal. qui δελφοῖσιν pro δελφίσιν.

V. 288. in Ald. rell. et post πλάκα et post βάλλοντα commate distinctum est, quod servavit Elmslei. Barnes. post πλάκα comma delevit, δικόρ. πλάκα βάλλοντα iungens, *et bicipitem rupem percutientem.* Sic etiam Musgrav. Contra Brunck. πηδῶντα δικόρυφον πλάκα iungit, et comma post βάλλοντα expungit. At βάλλειν Βακχεῖον κλάδον esset iaculari thyrsum tanquam missile; etsi vero thyrso nonnunquam pro missili utebantur Bacchae, tamen quomodo huic loco convenit, quum nihil esset in Parnasso, quod missili suo peteret? Hermann. post πεύκαισι distinxit, et δικόρυφον πλάκα βάλλοντα accipit de Baccho rupem facibus collustrante. Βάλλειν φλογί legitur Phaeth. fr. 1. at βάλλειν per se non adiecto φλογί vel σέλα vel αἴγλῃ pro *collustrare* quis unquam dixit? Βάλλειν simpliciter pro *collustrare* dicitur etiam id, quod sua natura lucidum est, ut Suppl. 652. λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου - - ἔβαλλε γαῖαν. at Baccho quomodo haec natura tribuitur? In edit. Commel. qua a puero usus sum, annotatum a me olim video πάλλοντα. Hoc etiam nunc placet: Euripidem quidem vocabula duo ἰσοδυναμοῦντα saepe iuxta se ponere notum est. Sic infra v. 331. ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν. 486. δοῦπον τοῦδε καὶ βύρσης κτύπου. 554. οὐ λεύσσεις, οὐδ' αὐγάζῃ. Cf. 573. Ceterum cum hoc loco apte Boeckh. de trag. gr. p. 320. comparavit fragm. Hypsipyles ap. Schol. Arist. Ran. 1292. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν. Ceterum pro πεύκαισι Pal. πεύκοισι, Flor. 1. πεύκεσι.

V. 289. βάκχιον κλ. Ald. rell. βακχεῖον κλ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Pal. quod recepit Brunck. Βάκχιος,

monente Elmsleio, in trimetris non usurpatur, nisi ubi ipse Bacchus intelligendus est.

V. 290. Pal. *μέγαν τὰν ἑλλάδ'*.

V. 292. Ald. rell. *νοσῆ*. Parr. E. G. Pal. Laur. Vict. *νοσεῖ*, quod recepit Brunck.

V. 295. Ald. rell. *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκ.* Sic etiam Stob. Tit. V. p. 63. Gesn. ubi etiam *ἀναγκάσῃ*. et Tit. LXXIV. p. 439. *μή* om. Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. (qui *οὐ διόνυσος* a pr. m.) Pseudogregor. v. 261. Pal. *οὐχ ὁ διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει*. Missis variorum de hoc loco hariolationibus nuperrimas excutiam. Et Porson. quidem apud Monk. ad Hipp. 79. legebat: *οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρονεῖν ἀναγκάσει γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί, τοῦτο σκοπεῖν χρή*. Elmslei. *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσῃ γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν*. Hermann. *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσει γυν. εἰς τὴν Κύπριν*. In quibus omnibus ad locutionem *φρονεῖν* vel *μὴ φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν* offendo: *μὴ φρονεῖν* Herm. explicat *intemperantem ad Venerem esse*. At *φρονεῖν* verbum est mediae significationis, *sentire*, cui hanc ipsam ob causam adverbia adduntur, *εὖ φρονεῖν* et *κακῶς φρονεῖν*. Itaque nec *φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν*, nec *μὴ φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν* dici posse puto pro *bene* s. *male sentire quod ad Venerem attinet*, *in rebus venereis temperantem vel intemperantem esse*, sed *εὖ φρονεῖν* vel *κακῶς φρονεῖν*. quamquam nec huius locutionis exemplum habeo. Prorsus vero alienum est, quod Elmsl. affert Phoen. 1128. *ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος ἐς μάχην φρονῶν*. hoc enim est *non minus elato et concitato animo ad pugnam, quam Mars, non minus ferox*, ut Heracl. 386. *οὐ σμικρὸν φρονῶν ἐς τὰς Ἀθήνας*, *non minores spiritus gerens contra Athenas*. Ut nunc locus legitur, deleto *μή*, quod metrum respuit, dicere voluisse videtur Euripides: Bacchus in neutram partem vim ullam habet, neque ut pudicae sint mulieres, neque ut impudicae. Si dixisset: *Neque vero efficit Bacchus, ut mulieres libidini indulgeant*, recta oratione respondisset ad Penthei criminationes. Nunc, quum modo potentiam dei laudibus extulerit, alia via rem aggreditur, et dicit: *Neque vero credere oportet, quum*

tanta eius potentia sit, futurum ut mulieres castas esse cogat. Ita quum utrumque ostendi oporteret, alterum elegit, ad quod a laudibus dei aptissimus transitus esset. Qui vero ad Penthei criminationes respondendum esse credebant, et hoc dicendum, impudicitiam mulierum non esse Baccho vitio vertendam, addiderunt *μή*. Ita hunc locum defendi quodammodo posse existimo, quamquam haec non eo disputavi, ut Euripidem eleganter et recte rem gessisse ostenderem, sed ut non omni sensu locum carere.

V. 298. Ald. rell. *τοῦτο σκοπεῖν γὰρ χρή. γὰρ* om. Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict. edd. Cant. Barn. Musgr.

V. 299. Frustra Luzac Exerc. acad. p. 24 sq. legendum coniicit: *καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν νοῦς, ἤν γε σώφρων, οὐ διαφθαρήσεται. Namque et in Bacchi orgiis Mens, recte dum sit, labe non foedabitur.* eamque correctionem loco Suidae v. *Ἀρίστιππος* firmare studet; quem eumdem alia de causa Boeckhius attulit *de trag. gr.* p. 302. Quasi vero, qui poëtae locum ad suas res accomodant, non saepe verba mutare et debeant et soleant! Et locum poetae ita scriptum, ut libri eum exhibent, habent Sext. Empir. Pyrrh. hypom. III, 24, Diog. L. II, 78. Athen. XII. p. 544. E. Stob. Serm. V.

V. 301. *οὔνομα* Pal. Laur. Flor. 1. 2. hic etiam *Πενθέος*.

V. 306. V. D. in *Class. journ.* 1. p. 30. corrigit *οὔτ' ἄνευ του θεῶν νοσεῖς*, laudans Herod. 4, 79. Aesch. Pers. 164. Il. ό, 530. Eur. Phoen. 1634. Iphig. A. 411. Porson. Add. Hec. 1169. Burg. ad Troad. 784. Sensus est: *neque ita insanis, ut non remedium insaniae praevideri possit, nimirum mors tua crudelissima*, ut recte Hermann.

V. 312. *μὴ θύραζε τῶν νόμων οἰκεῖν* paulo insolentior locutio, ducta e similibus *πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν* Aesch. Prom. 263. ubi vid. Stanl. Propius etiam accedit Soph. Ai. 639 sq. *οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.*

V. 314. Scribendum cum Hermanno *καὶ μὴ γάρ ἐστιν ὁ θεὸς οὗτος.* Vid. ad v. 223.

V. 316. Ald. rell. ὡς ἔστι Σεμέλης, ἵνα δοκῇ. Si εἶναι recte interpretatus sum ad v. 223. necessario recipienda Tyrwhitti correctio, ὡς ἔστι, Σεμέλη θ' ἵνα δοκ.

V. 317. ἡμῖν παντὶ τῷ γένει vid. ad Med. 585. 981.

V. 318. Ἀκτέωνος Flor. 1. 2. Laur. a correctore.

V. 319. ὡμόσιτοι Ald. Herv. 1. Iam Brub. ὠμοσ.

V. 320. Ald. rell. et codd. διεσπάσαντο κρείσσον' ἐν κυναγίαις. Reisk. διέσπασαν, τὸν κρείσσον' ἐν κυν. Si articulus additur, est, *illum qui gloriatus erat*; sed non minus bene omitti potest, ut κομπάσαντα sit *quia gloriatus erat*. Accedit, quod Graeci libentius dicere videntur *discerpendi* sensu διασπᾶσθαι, quam διασπᾶν. — κυνηγία, an κυναγία dixerint Attici, dubitat Hermann. Hic vulgo legitur ἐν κυνηγίαις.

V. 322. Verba δεῦρό σου στέψω κάρα neque διὰ μέσου posita esse cum Elmsleio, neque cum Hermanno apodosin facere puto. Qui enim enixe hortantur aliquem; membris et incisis uti solent, et oratio comprehensione aliqua vincta in his affectum frangit.

V. 324. Laur. Vict. καὶ βακχεύσεις δ' ἰών. In Musgraviana legitur βακχεύεις, ad quod e Flor. 1. βακχεύσεις, e Flor. 2. nihil enotavit Furia.

V. 326. δ' post τῆς σῆς e coniectura addidi, quod necessaria videbatur particula, quia nunc a Cadmo ad Tiresiam sermonem convertit. Adstipulatur mihi Hermannus. Pro τόνδε Flor. 1. 2. τήνδε, quo firmatur Elmsleii coniectura, sq. v. legentis δίκην, quam recepit Hermann.

V. 328. θάκους τοὺσδ' coniicit Musgr. receperunt Brunck. Elmsl. Hermann. Non videtur opus esse: θάκους τούςδε est *notas illas sedes*. Pal. ἵν' οἰωνοσκοπῇ.

V. 329. Ald. μοχλοῖς τριαίνης. τριαίνου e Scaligeri coniectura Barnes. et sic Pariss. E. G. Laur. Flor. 1. 2. In Vict. adscriptum est τριαίνου, et ad v. 350. ed. Barn. τριαίνης ἄνα, ut haec coniectura Victorii esse videatur.

V. 333. Ald. ἀνὰ π' λιν, cuius omissionis multa exempla ex illa ed. enumerat Elmslei. ἀνὰ πόλιν Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἀνάπολιν Barn.

V. 335. Flor. 1. καί νῦν pro καινήν.

V. 340. Ald. rell. *μεμήνας ἤδη, καὶ πρὶν ἐξ.* Musgr. Brunck. *μέμηνας· ἤδη καὶ πρίν.* Aldinam distinctionem revocaverunt Elmsl. Hermann. At quae tandem vis inest in illo, *μέμηνας ἤδη*, sive *iam furis*, sive *nunc furis* interpreteris? *iam* alienum est, *nunc* superfluum, quum hoc per se pateat. Contra vim suam habet particula, si dicas *iam olim de mentis statu deiectus es.* quo tamen nihil languidius fingi posse dicit Hermann.

V. 346. Pal. *γέροντες δ' αἰσχρόν.*

V. 352. *Ὁσία θ'* nescio unde irrepserit pro *Ὁσία δ'*, quod unice verum. Egregie hunc locum explicavit Hermann. cuius disputatione vanae etiam Elmsleii coniecturae *ἃ κατὰ γᾶς χρύσεα σκῆπτρα φέρεις* concidunt.

V. 352. Ald. rell. *χρύσεα πτέρυγα ψ.* *χρυσέαν* etiam Hermann.

V. 354. Pal. Laur. *τὰ δὲ πενθέως.*

V. 356. Laur. *εἰς τὸν Βρ.*

V. 364. Ald. rell. *ἀμφιβάλῃ*, Pal. *ἀμφὶ βάλῃ.* Barnesio debetur *ἀμφιβάλλῃ.*

V. 365. Bekk. anecd. p. 27, 19. *Ἀχάλινα στόματα, τὰ λοίδορα καὶ ἀφειδῆ πρὸς λοιδορίαν.* Cf. Iacobs ad Anal. II, 1. p. 124.

V. 367. Flor. *καὶ τὸ τέλος.*

V. 370. Ald. rell. *ἀσάλευτον μένει.* Copulam addendam monuerunt Heath. et Musgr. addidit Brunck. ex utroque Par. Sic etiam Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict.

V. 371. Hermann. elem. d. m. p. 300. hos etiam versus ad normam Ionicorum a minori describens: *τε μένει, καὶ συνέχει δῶ | μα· πρόσω γάρ, ἀλλ' ὅμως αἰ |, θέρα ναίοντες ὁρῶσιν.* anaclasin esse monet in v. 371. — *-μα πρόσω γάρ, ἀλλ'.* Elmslei. vero, quia apud Stob. Tit. LVIII. p. 374. Gesn. in Trincav. Cod. A. et Voss. legatur *πόῤῥω γὰρ ὁμῶς*, omisso *ἀλλ'* edidit *συνέχει δώματα.* (sic Trinc.) *πύρσω | γὰρ ὁμῶς. πόρσω* legi monet apud Soph. El. 213. legendum etiam pro *πρόσω* Oed. C. 179. Hoc in editione secutus est Hermann. Si in cod. aliquo legeretur *πόρσω*, videretur hoc a poëta, non a librario, profectum. At legitur *πόῤῥω*, quod in Stobaeo quidem voci poëticae *πρόσω* librarium sub-

stituisse nil mirum. nec ex ea scriptura quidquam colligi posse videtur. Similiter elegantiam constructionis πρόσω γάρ, ἀλλ' ὅμως (vid. Soph. Ant. 1105. Trach. 1122 sq. Eur. Phoen. 1459.) oblitterasse videntur librarii. Idcirco a lectione vulgata non ausim recedere, qua servata, versus est choriambicus.

V. 374. Recte Herm. distinctione Aldinae revocata, post φρονεῖν commate interpunxit, et ἐπὶ τούτῳ explicat *hac conditione*.

V. 377. Ald. rell. φέρει, quod, in φέροι mutatum a Brunckio, Hermannus revocavit, nihil esse, cur huiusmodi quidem in sententia ἄν cum indicativo praesentis construi nequeat, se alio loco ostensurum dicens, allato tamen interea loco Homeri Il. ξ', 484. τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.

V. 378. Elmsl. μαινομένων δ' οἴδε, e Trincav. ed. Stob. μαινομένων δ' οἴτε. δ' alienum esse recte statuit Herm.

V. 379. Ald. ποτὶ τὰν κύπριν. Correxit Canter. Elmslei. coni. ἱκοίμαν ποτὶ τάν τε | νᾶσον τᾶς 'Αφρ. Herm. articulum delevit.

V. 381. ἵν' οἱ Heath. Musgr. Brunck. Elmsl. Herm. Pyrrhichium si in basi non ferendum censebat Herm. (vid. elem. d. m. p. 70.) cur v. 383. (403. Herm.) edidit Πάφον, ἃν ἑκατόστομοι?

V. 383. Hermann. distinctionem post Ἔρωτες, et θ' post Πάφον delevit, quo facto basis e pyrrhichio constat. Neque vero hoc modo difficultates remotae, quae in hoc versu vexarunt interpretes: nihilo enim magis intelligitur, quomodo Nilus (hunc enim Hermann. quoque intelligit) Cyprum vel Paphum *foecundare*, καρπίζειν, dici possit; nam quod Hermann. καρπίζειν interpretatur *ditare*, et opes omnigenas intelligit, quas *trabe Cypria mercator* Paphi congerat, per Nilum cum orientis regionibus commercia exercens, dubito num καρπίζειν usquam alio significatu legatur, nisi proprio, quo *foecundare* valet, et non nisi de fluvio dici potest regionem, quam foecundat, permeante. Legi possit ἱκοίμαν ποτὶ Κύπρον - - Πάφον, τάν θ' ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβρον, ut ἱκοίμαν Κύπρον,

Πάφον sit Homerica illa constructio, de qua egi Gramm. gr. §. 432. et regio; *τάν* (pro *ἄν*) *βαρβ. ποτ. ῥοαὶ καρπίζουσιν* sit ipsa Aegyptus. At non intelligo, cur praeter Cyprum et Pieriam, in Aegyptum etiam pervenire optet.

V. 385. *ἄνομβρον* scripsi pro *ἄνομβροι*, tum quia *ῥοαί ποταμοῦ* dici non posse videbantur *ἄνομβροι*, tum quia Aegyptum intelligi credebam; quae vere est *ἄνομβρος*.

V. 386. Ald. rell. *ὅπου καλλ.* distinctione maxima post *ἄνομβροι* posita, commate autem post *Ὀλύμπου*, v. 388. Barnes. *ἢ ὅπου* dedit, quod ita probat Musgr. ut *χώπου* quoque legi posse dicat. Hoc cum Brunckio recepi, non ob metrum: nam in basi iambo quoque locum esse scio, etsi respondeat spondeus; sed quia parum aptum iudicabam asyndeton *ὅπου Πιερία ἕδρα, ἐκεῖσ' ἄγε με*, quod aptissimum esse censerem, si antistropha ab hoc versu inciperet, vel alia chori persona loqui aggrederetur. Itaque iungebam *ἱκοίμαν ποτὶ Κύπρον, Πάφον τε, χώπου κ. τ. λ.* quibus, distinctione maxima post *Ὀλύμπου* collocata, cum vi subiungeretur *ἐκεῖσ' ἄγε με.* ab his verbis autem novam sententiam inchoari suspicabar etiam propter anaphoram, *ἐκεῖ χάριτες, ἐκεῖ δὲ πόθος· ἐκεῖ δὲ Βάκχ.* Cum vi autem et altiore spiritu illa subiungi metrum etiam indicat, brevibus syllabis totum decurrens; quae vis frangitur, si verba pro apodosi ad praecedentia referuntur. Ceterum Pal. *ὅπου δ' ἁ καλλ.*

V. 387. Pal. *πιερεία.* *Πιερία* e Musgr. coniectura recepit Brunck. *μούσιος* pro *μούσειος*. Flor. 1.

V. 388. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. *κλειτύς*. Flor. 1. *κλειτούς*. *κλιτύς* Canter.

V. 392. Flor. 1. 2. *βάκχεσι*.

V. 393. *παῖς* consuetudini Atticorum repugnat; *παῖς* metro, nisi in stropha *τάν* deleas.

V. 397. Pal. Laur. a pr. m. *ἴσα δ' εἰς τὲ τὰν ὄλβ.* *ἴσα* recepit Herm.

V. 398. Seidler. ad Eur. Troad. 263. scribit *τόν τε χείρον' ἔδωκ' ἔχειν.*

V. 403. *σοφὸν δ'* Ald. rell. *σοφὰν δ'* Flor. 1. 2. Laur.

Pal. Vict. Pro ἀπέχειν Herm. elem. d. m. p. 547. et in edit. ἄπεχε ob metrum, quod item dedit Elmslei. Sed nondum occurrit locus, ubi chorus non certam personam alloquens, sed in universum, quid faciendum esset, praecipiens, imperativo uteretur. Si locus sanus est, pro tribracho basin sequitur anapaestus, ut Orest. 802. εὐτροχώτατα θοινάματα καί. hac forma: ⏑– | ⏑⏕ / –– / ⏑⏑– | ⏕⏑⏑⏕

Alioqui in vulgata quoque commodus sensus inest, si παρά eo sensu accipi licet, quo πρός saepe dicitur, πρὸς περισσῶν φωτῶν ἐστι, abstinere ab illis voluptatibus, ἀπέχεσθαι σοφῶς: pro eo ἀπέχειν πραπίδα φροντίδα τε σοφάν. Sed eius usus nullum exemplum habeo, quamquam ita *potuisse* dici non diffiteor. Ita tenendum est, hoc παρὰ περισσῶν φωτῶν, significare, *est aliquid quod a nimium sapientibus proficiscatur*, et praecipiatur, σοφῶς ἀπέχεσθαι τοῦ εὐαίωνα διαζῆν. Hermann. σοφὰν πραπίδα φρένα τε περισσῶν παρὰ φωτῶν iungit, *sapientiam (severam sobrietatem) a nimium doctis hominibus et qui supra vulgus sapiant profectum (commendatam)* quo sensu nescio an ne in prosa quidem ita dici possit pro τὰν περισσῶν παρὰ φωτῶν. Dicas Euripidem animo iam praesensisse partes, in quas adolescentes in Academiis nostris litterarum studiosi diversi discedunt; quorum alteri, πλῆθος τὸ φαυλότερον, id sibi propositum habent, κατὰ φάος νύκτας τε φίλας εὐαίωνας διαζῆν, alteri ad severiorem normam vitam dirigunt; qui alio etiam sensu περισσοί dici possunt, *superflui*; quippe amoventur, et abire iubentur.

V. 405. ὅτι τε φαυλότερον Ald. rell. ὅτι περ φαυλ. Pal. et a pr. m. Laur. Brunckio, ὅ-τι τὸ φαυλ. scribenti, obsecutus sum, probante Hermanno. Mox ἐνόμισσε Canter. rell. inepte. λεγοίμαν Herm. i. e. τόδε τοι τοι λεγοίμην νομίζειν χρῆσθαι τε. in quo particulam ἄν requiro. Quidni iungas: τόδε τοι νομίζειν χρῆσθαί τε λέγοιμ᾽ ἄν i. e. παραινοῖμ᾽ ἄν.

V. 408. Ald. Brub. Herv. 1. ἄκραν θ᾽. Litteras male divisas coniunxit Herv. 2.

V. 413. εὐπρεπές Ald. rell. εὐτρεπές est ex emendatione Canteri. In verbo medio haeret Elmsleius: „Mus-

gravius interpretatur *meam operam facilem reddens.* Imo *facilem sibi reddens*, id est, *placide et patienter ferens.*" Quae contorta est explicatio, in ambiguitate vocis Latinae posita. εὐτρεπὲς ποιούμενος nihil aliud est nisi εὐτρεπίζων, ut Iph. T. 234 sq. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Hic autem vis medii in eo cernitur, quod id, quod famuli munus erat, ad ipsum τὸν ποιοῦντα pertinebat; itaque τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος est munus mihi mandatum, quod ad ipsum comprehendendum pertinebat, parans et expeditum reddens, omni mora remota.

V. 415. Ald. rell. ἐγώ σε. MSS. Steph. ἄγω σε, ut duo Pariss. Flor. 1. 2. Laur. Vict. unde Canter. vestigiis alterius scripturae servatis ἄγω σε. — ἔπεμψεν Ald. rell. ἔπεμψ', ut Scaliger correxit, Pariss. Flor. Laur.

V. 420. αὐτοῖς Ald. rell. αὐταῖς Barn. Pal. Laur. Flor. 1. 2.

V. 421. κληῖδες Flor. 1. 2. Vict. κληῖδ' ἔστ' ἀνῆκαν. Laur.

V. 422. ὅδ' ἀνὴρ vulgo. θαυμασίων Ald. rell. θαυμάτων Par. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 424. Pro λάζυσθε Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. (supra scr. λάζυσθε) Laur. μαίνεσθε. Vict. μαίνεσθαι. Hinc μέθεσθε Burges. quod recepit Hermann. Hanc emendationem sequentia flagitant. In Par. G. Laur. Vict. supra τοῦδ' scriptum ἐμοῦ.

V. 428. γάρ σοῦ Ald. rell. γάρ σου Pal. Ad οὐ πάλης ὕπο neque τραφείς supplendum censeo cum Elmsleio, neque cum Porsono οὐ πάλης per hyphen iungenda, ut sint pro ὑπ' ἀγυμνασίας. Gravior enim irrisio est, si dicas *Capilli tui prolixi sunt, non lucta tales facti*, quam *luctandi insolentia.* Pro πλέως Flor. 1. πλέων, quod haud scio an verum sit. Capillus enim quomodo πόθου πλέως commode dici posit, non intelligo.

V. 430. λευκὴν τε scribendum puto cum Elmsleio: haec duo enim πλόκαμός σου ταναός, et λευκὴν χροιὰν ἔχεις ad idem genus spectant, τὴν εὐμορφίαν, nec seiungi et inter se opponi possunt. χροάν Herv. 2.

V. 435. Recte notam interrogandi delet Elmslei. ut omissa illa est Andr. 555.

V. 439. εἰςέβησ' recte Abresch. Misc. obs. T. IX. p. 436. pro εὐσέβησ'.

V. 441. Ald. rell. οὐκ, ἀλλ' ὅς Σεμέλης ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις. MSS. Steph. (vid. ad v. 216.) Σεμέλην. unde Canter. Nov. Lect. VI, 3. fecit Οὐκ, ἀλλὰ Σεμέλην ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις, quod recepit Elmsleius; male: sic enim non respondetur ad id, quod quaesitum erat, ut monet Herm. Laur. ὃ habet pro ὅς, Pariss. ὁ. unde optime locum emendavit Musgrav. οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας γάμοις. Sed, quum libri, quorum certa fides sit, omnes Σεμέλης, et unus codex γάμους habeat (is est Par. G. de quo Brunck. In G. quid librarius voluerit, liquido affirmare non ausim: incertum γάμους ne, an γάμοις.) Hermann. edidit: οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζεύξας γάμους. Mihi vero nondum locus occurrit, in quo ζευγνύναι γάμους τινός diceretur; semper et ubique est ζευγνύναι τινὰ γάμοις. Phoen. 1365 sq. ἐπεὶ γάμοις ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα. Ion. 10. οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις βίᾳ Κρέουσαν. ib. 899. ἵνα με λέχεσι μέλεα μελέοις ἐζεύξω τὰν δύστανον. vel ζεύγνυσθαι γάμοις τινός Soph. Oed. T. 825. ἢ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι. et sine genitivo Phoen. 337. γάμοισι ζυγέντα. cf. Ion. 949. Iph. A. 896. El. 99. vel ζευγνύναι τινα, omisso γάμοις Iphig. A. 688. ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν, ἔζευξέ τις; unde Troad. 678. τὸ παρθένειον ἐζεύξω λέχος i. e. παρθένον με ἐζεύξω. Itaque ὁ Σεμέλης ζεύξας γάμους ne Graecum quidem esse videtur, et legendum vel quod Musgrav. coniecit vel ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζευχθεὶς γάμοις. De confusis -εν et -ας clausulis vid. Bast. ad Greg. p. 143. Cf. comm. palaeogr. p. 759. 761 sq.

V. 442. σ' om. Flor. 1. 2. Laur. ἢ κατ' ὄμματ' ἦν. Ald. κατ' ὄμμ' MS. Steph. Par. E. G. Flor. 1. 2. ἠνάγκασε recte explicat Herm.

V. 443. Pal. ὁρῶν ῥῶντα.

V. 446. τίνα Laur. quod verum esse monstrat locus Clem. Alex. Strom. IV. p. 637, 27. ab Emsleio adscriptus ad v. 470. κἂν πολυπραγμονῇ τις, ὁποῖα εἴη,

αὖτις ἀκουσάτω, *Οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ᾽· ἔστιν δ᾽ ἄξι᾽ εἰδέναι*. Per se quidem rem si spectes, nec *τινά* absurdum est; neque enim verum est, quod Herm. dicit, nimis incredibile esse, celebrari a quoquam, quae inutilia viderentur: nam multi multa faciunt, non quo utilia ea esse putent, sed quod ita lubet, vino, Veneri, somno indulgere. Sic nos quoque saepius interrogamur ab hominibus litterarum Graecarum expertibus, *ecquam* utilitatem illa studia habeant, ad quod non tantum responderi volunt, habere illa utilitatem, sed etiam quaenam ea sit. Ita in quaestione Ecquam utilitatem res habeat, contineri intelligitur illam etiam Quam utilitatem habeat.

V. 448. *θέλων* Ald. Herv. 1. et MSS. *θέλω* Brub. Herv. 2. rell. et sic Vict.

V. 449. Pal. Laur. *ἀσκοῦνθ᾽ ὄργι᾽*.

V. 450. Ald. rell. *τὸν θεὸν γὰρ ὁρᾶν σὺ φῂς σαφῶς ποῖός τις ἦ*; *σύ* om. Par. E. G. (v. Brunck.) Flor. 1. 2. Laur. Pal. in quo a correctore supra scriptum est *σύ*. Hinc Musgr. *τὸν θεόν, ὁρᾶν γὰρ φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦν*, ut oratio sit *ἀνταπόδοτος*. Hoc quidem male, quum attractionem esse dicere deberet pro *ὁ θεὸς ποῖός τις ἦν*. Sed emendationem illam probans aptiorem sensum ei tribuit Herm. *dicis igitur te deum coram vidisse, qualis esset?* Pro *ποῖός τις ἦ* (Barn. *ᾖ*) duo Pariss. Flor. 1. 2. Laur. *ποῖός τις ὤν*. E Victor. annotatum ad v. 477. Barn. *ὢν φῄς*. quod ortum fortasse e diversa scriptura *ὁρᾶν* (superscr. *ὢν*).

V. 452. Ald. rell. *ταῦτ᾽ οὖν*. Par. uterque, Flor. 1. 2. Pal. Laur. *τοῦτ᾽ αὖ*, ut scribere volenti Musgravio operae non paruerunt. Praeterea Flor. 1. *παρωχετεύσαντος εὖ*.

V. 453. Stobaeus Tit. IV. p. 53. Gesn. 29. Grot. *οὐκ εὖ λέγειν*. Vulgatam recte explicat Herm.

V. 457. Ald. Brub. Herv. 1. *οἱ νόμοι τε διαφ*. Herv. 2. rell. *οἱ νόμοι δὲ διάφ*. et sic Flor. 1. 2. Laur. Vict. *οἱ λόγοι δὲ διαφ*. Par. E.

V. 462. *δέ* pro *σε* Flor. 1.

V. 463. Ald. rell. *σὲ δ᾽ ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ᾽ εἰς τὸν*

θεόν. Barnes. edidit, *σὲ δὲ τῆς ἀμαθίας τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*. Valck. ad Phoen. p. 449. *σὲ δ' ἀμαθίας γε δυςσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*, vel potius, inquit, cum Io. Piersono: *σὲ δ' ἀμαθίας οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. *σε δ' ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ', εἰς τὸν θεόν*, quod recepit Musgr. Mihi quidem *καί* in *κἀσεβοῦντα* molestum est. An mutatam structuram esse dicas pro *σὲ δ' ἀμαθίας γε καὶ ἀσεβείας εἰς τὸν θεόν*? Sed nulla alia in re, nisi *ἐν τῷ ἀσεβεῖν*, posita est *ἀμαθία*. Elmslei. coni. *σὲ δ' ἀμαθίας γ', οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*. Porson. apud Kidd. p. 225. *σὲ δ' ἀμαθίας γε τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*. Utrumvis probandum videtur.

V. 465. *τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει*, i. e. *τί τὸ δεινόν ἐστιν, ὅ μ' ἐργάσει*, secundum ea, quae attuli Gramm. gr. §. 469. Exemplis multis allatis Dobraeus ad Arist. Lysistr. 366. (apud Elmsl.) et Blomfield. ad Aesch. Agam. 263. non effecerunt, ut eos hanc structuram intellexisse credam, quippe corrigentes illa in Herc. f. 151. *τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει*. Ad idem genus spectant ea, quae commemoravi ad Hec. 497. Ph. 277.

V. 471. *λύσει μ' ὁ δαίμων* Ald. rell. Vitium ed. Commel. *λύσει με δ.* in Musgrav. Brunck. Schaef. et meam irrepsit negligentia editorum.

V. 472. Recte mihi videtur Reiskius notam interrogandi huic versui addidisse, quo facto apertior fit irrisio. Nec obstat *γε*, ut opinatur Elmslei.

V. 475. *αὐτὸν* Elmsl. Herm. pro *αὐτός*. Recte.

V. 476. Pal. *καταφρονεῖ μου καὶ θήβης ὅδε*. *καταφρονεῖν* cum accusativo iunctum alibi non inveni, sed tuentur illud verba eiusdem significationis eodem modo structa *ὑπερφρονεῖν*, *ὑπερορᾶν τινός* et *τινά*. *καταλογεῖν τι* Herod. I, 144. Vid. Gramm. gr. §. 376. not. 3.

V. 478. *δεῖν σε* Herv. 2. et hinc Canter. Barn. Musgrav. Aldinam scripturam tuentur Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. et revocavit Brunck.

V. 479. Ald. rell. *οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῇς, οὐδ' ὁρᾷς, οὐθ' ὅστις εἶ. ὅ τι ζῇς* Musgr. *οὐδ' ὃ δρᾷς* Reisk. Elmslei. legendum suspicatur: *οὐκ οἶσθ' ὅπου ζῇς* (coll. v. 312.)

οὐδ' ὁρᾷς ἔϑ' ὅςτις εἶ. Hermann. nihil nisi οὐδ' pro οὔϑ' scripsit, interpunctionibus deletis, hoc sensu: *nescis te vivere et non videre ne qui sis quidem*, h. e. *vivis, et tamen ne illud quidem, qui sis, vides.* In quo mihi illud ὅτι ζῇς (i. e. οὐκ οἶσϑ' ὅτι, καίπερ ζῶν, οὐχ ὁρᾷς) plane superfluum videtur: nam qui dicit *vivis et tamen non vides*, significat eum, qui vivat, necessario, qui sit, videre; quod minime verum est. Alia ratio est loci Sophoclis Oed. T. 413. σὺ καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ. qui nec ad Elmsleii coniecturam firmandam adhiberi potest. Tum duplex οὐδέ in hoc vicinia ferri vix potest, οὐδ' ὁρᾷς οὐδ' ὅςτις εἶ pro οὐδ' ὁρᾷς ὅςτις εἶ. Ego verissimam puto Reiskii correctionem. De ὅ τι ζῇς (sic Vict.) non pugno; sed ὅ τι pro nominativo accipio: *nescis quid sis*, nimirum victima dei vindictae destinata. Quid intersit inter τί ἐστι et τίς ἐστι, indicavi ad Iphig. A. 945.

V. 481. Hos verborum lusus a quibus ne Sophocles quidem abstinuit, recte frigidos vocat Elmslei., magis etiam eo nomine dignos, si ad mythologiam explicandam exhibentur.

V. 486. κτύπους Pal. quod recepit Herm. quod variare constructionem ament tragici, optimum illum codicem vocans.

V. 487. πάσας Flor. 1. 2. Vict.

V. 488. οὔτοι χρεὼν citat Porson. ad Eur. Hec. 286. pro οὔτι χρ.

V. 491. Perverse Sluiter lect. Andoc. p. 261. sic interpungi vult, ἡμᾶς γάρ; ἀδικῶν κεῖνον, εἰς δεσμοὺς ἄγει, ut sensus sit ἡμᾶς γὰρ εἰς δεσμοὺς ἄγων ἐκεῖνον ἀδικεῖς.

V. 492. Lacunae notas ante hunc versum, quas primus addidit Musgrav. quum deesse versum monuisset Canter., rursus delevit Hermann. et contra v. 506. eiecit. Vid. ad eum v.

V. 494. παγαῖσιν Vict.

V. 495. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ὅ, τε. Barn. ὅτε, et sic Florr. Vict.

V. 497. Ald. rell. ἴϑ' ὦ διϑύραμβ'. Herm. elem. d. m. p. 500. ἴϑι Διϑύραμβ'.

V. 499. ἀναφαίνω Herm. l. c. ἀναφ. σε ὀνομάζειν τόδε pro οὕτως, quia dicitur ὀνομάζειν τινὰ ὄνομα. Poterat etiam Θήβας dicere, sed duas constructiones commiscuit, ἀναφανῶ σε Θήβαις et ποιήσω Θήβας σε τόδ' ὀνομάζειν.

V. 500. ὦ πότνια Δίρκα coni. Elmslei.

V. 504. Pal. ἔτι ναὶ τάν. (η)

V. 506. In Laur. adscriptum περισσόν. Quo argumento fretus Herm. versum omisit, etiam quia additus languidam reddat sententiam inutili tautologia. Haec quidem an recte tautologia dici possit, quum, quod universe dictum erat, accuratius deinde describitur, οἵαν οἵαν ὀργὰν ἀναφαίνει Πενθεύς, - - ὅς με βρόχοισι τάχα ξυνάψει, dubito. Contra hoc ubique fere fit, ut quod singulis rebus commemorandis describere volunt, id sententia universe pronunciata quasi praeparetur. Illam vero notam optimis versibus adscriptam a Grammaticis vel librariis, nihil nisi aequalem versuum strophae et antistrophae numerum spectantibus, saepius iam vidimus, nec ea, quid in aliis codicibus legatur, sed *iudicium* sive Grammatici sive librarii indicat: hoc vero iudicium non satis idoneam causam affert, cur versum expungamus.

V. 512. Herm. in elem. d. m. p. 500. — σιν, ἔμ' ὃς βρόχοισι τὰν τοῦ, Elmslei. σιν ἐμὲ μὲν βρ. τὰν τοῦ, ὅς nonnunquam male addi a librariis demonstrans loco Soph. Oed. T. 1213. Herm. nunc edidit: — σιν· ὅ μ' ἐν βρ. ὅ pro ὅς in choris ex Elmsleii nota ad v. 468. probans. Hoc quidem uno Hippolyti loco v. 525. (ubi vid. not.) non efficitur.

V. 513. τάχει συνάψει Ald. rell. τάχα Pariss. ap. Brunck. Pal. Laur. Vict. unde sic edidit Brunck. et ξυνάψει.

V. 514. Herm. τὸν ἐμὸν δ' ἐντὸς, quam scripturam confirmat Pal.

V. 515. Herm. σκοτίαισι κρυπτὸν εἱρκταῖς.

V. 517. σὰς προφήτας Ald. rell. σοὺς πρ. Pariss. duo apud Brunck. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 519. Ut apud Soph. Oed. T. 189. Ant. 530. εὐῶπα

est accusativus, sic h. l. χρυσῶπα, ut monuit Elmsl. quod recte Herm. cum θύρσον, ob flores crocei coloris ita vocatum, coniungit. Insolentem tmesin Elmslei. τινάσσων ἀνά vocat. Hinc Herm. τινάσσων, ἄνα, θύρσον. aliter suas sedes permutare debere μόλε et ἄνα.

V. 520. φονίου δ' ἀνδρός Ald. rell. φονίου τ' ἀνδρός Brunck. e Par. E. Ut dicitur, ἐλθὲ καὶ βοήθησον, (vel ἐλθὼν βοήθησον) non ἐλθὲ, βοήθησον δέ, sic h. l. μόλε, φονίου τ' ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες dictum oportuit, quia haec non opposita sunt, sed coniuncta.

V. 521. Ald. rell. Νύσσης. Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. νύσης. Elmslei. Νύσας, quem Dorismum tragicos admisisse docendum erat. Pal. ἄρα τᾶς θηροτρ. quod receperunt Elmsl. et Herm.

V. 522 sqq. Musgravii infelicem coniecturam θυρσοφόρους θιασοῖς, thyrsogeros congregas recepit Brunck. θυρσοφορεῖν θιάσους e notissima tragicorum in melicis consuetudine est thyrsum gerendo coetus concitare. Duo Pariss. θυρσοφοραῖσιν, Florr. etiam θηροτρόφον θυρσο- ει φοραῖσιν. Laur. Vict. θυρσοφοραῖσιν θ.

V. 524. Causa idonea non erat, cur πολυδένδρεσσιν (Pal. πολυδένδραισιν, Laur. Flor. 1. etiam Brub. πολυδένδρεσιν) mutarem. Videtur enim ex eodem genere metaplasmi esse, ex quo est δονακόχλοα Iph. T. 389. ubi vid. not. imprimis quum frequentarentur δένδρεα, δένδρεσι. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 658. Praeterea Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. ἐν ταῖς – θαλάμοις, Pal. ἐν ταῖσι θαλάμοις. Barnes. ἐν ταῖς – θαλάμοις. Brunck. ἐν τοῖς – θαλάμοις.

V. 526. Ald. rell. utrobique σύναγε, Paris. alter Flor. 1. 2. Vict. σύναγεν.

V. 527. Herm. Elmsl. μάκαρ ὦ Π. Sic Iph. T. 632. τύχας μάκαρος. Hel. 375. ὦ μάκαρ – παρθένε.

V. 530. τε post εἱλισσομένας iam Heath. deleri iussit, deleverunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 531. τᾶς Herm. et sensus et metri causa delevit. De Lydia fluvio vid. Elmslei.

V. 535. ἰὼ extra versum positum esse monet Elmslei. et separatim posuit Herm. Idem vidit antistrophica

esse, quae dicat Bacchus, nisi quod stropha praemissum habeat ἰώ. Chori canticum inter quinque chori personas distribuit, ut versus 537. sq. habeat Χο. ἡ ά, vv. 541—546. ἡ β'; v. 547. (choro tributum) ἡ γ', vv. 548—551. ἡ δ'. vv. 554—559. ἡ ε'.

V. 536. ὦ Βάκχαι, ἰὼ Βάκχαι Elmslei. ut Hel. 1462. quia videatur Eurip. eosdem fere numeros huic versui et superiori tribuere voluisse. Sic etiam Hermann. ob versum antistrophicum 540.

V. 537. Herm. post πόθεν inseruit ὅδ' ut unus versus esset trochaicus tetrameter catalecticus, qui praeludat scenae sequenti, trochaico metro scriptae. Pro Εὐΐου Flor. 1. 2. εὐίον (sic).

V. 539. ἰώ semel Ald. bis Pariss. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 542. μόλε νυν Elmsl. Herm.

V. 543. Ald. Brub. Herv. 1. Βρόμιε, πέδον χθονὸς ἔνοσι πότνια. Prima Herv. 2. plene post Βρόμιε interpungit. Post Canterus scripsit πέδων, quod servavit Barnes. qui exclamationem esse ob subitum terrae motum monet. πέδων contra sermonis graeci consuetudinem editum esse iam Lobeck. ad Ai. 459. monuit. Musgrav. ἔνοσι tertiam dicit personam verbi ἔνομι, quasi dicas δίδομι, δίδοσι. Hinc sic edidit πέδον χθονὸς ἔνοσι, πότνια, *solum contremiscit.* πότνια esse exclamationem, ut πότνια Iphig. T. 519. Brunck. edidit - - Βρόμιε. πέδον, ὦ Χθὼν, ἔνοθι, πότνια, *Veneranda Tellus, solum concutito.* in quo ἔνοθι ridet Buttmann. Lexic. p. 271. not. E Codd. nihil annotatum, nisi quod Laur. habet ἐνοσιπότνια. In his angustiis exclamationem hic esse cum Barnesio statui, quod idem statuere video Elmsleium, qui, Terrae concussionem, inquit, ut aliquod numen alloquitur chorus, et Buttmannum loco cit. Proprie ita dicendum erat πέδου χθονὸς ἔνοσι πότνια, (quod ipsum edidit Elmsleius, quamvis huius vocabuli non nisi formae πέδον in nom. et acc. et dat. πέδῳ legantur.) sed gravi animi motu correptum chorum haec duo, tanquam inter se diversa, duobus vocativis per ἓν διὰ δυοῖν alloqui credebam, *O terrae solum, o divina* s. a deo *affecta, concussio.* Non multo

diversum est, quod Soph. Oed. C. 1471. tonitru audito chorum exclamantem facit: ὦ αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ. In hanc vero lectionem ita invehitur Hermann. quasi ego eam coniectura invenissem, ac non potius, quod in Codd. et edd. repereram, servassem, distinctione tantum mutata, ut sensum qualemcunque efficerem, quem in vulgata nullum videbam. Recte an secus ita locutus esset Euripides, aut sanusne locus esset an corruptus, in annotatione diiudicandum erat. Facile autem credo Hermanno, veteres non fecisse, quos in scenam inducerent, tam inconcinna oratione, quae alienissima sit a tragoediae dignitate, utentes; etsi non memini novitium tragoediarum scriptorem, qui concussionem terrae alloquentem induxerit. et vellem Codex aliquis meliorem lectionem subministraret, vel ipsa antiqua lectio ab aliquo commodius explicaretur, modo ne Hermanni coniectura sensui satisfacere credatur. Is enim comma pos Βρόμιε revocavit, et ad Bacchum retulit ἔνοσι πότνιαt ita ut accusativus πέδον χθονός a verbo ἔνοσι penderet, hoc sensu, ὦ Βρόμιε, ὁ πέδον χθονὸς κινῶν. Adiectiva quidem a verbis activis derivata, cum casu verborum construi, novi: vid. Gramm. gr. §. 416. eamque figuram ibi tantum admitti, ubi nomen, quod accusativum regit, adiunctum sibi habeat verbum auxiliare eiusve participium, sive illud positum sit, sive intelligi debeat, Hermann. monuit ad Soph. Trach. 551. substantiva, quae quidem vere substantiva essent, non memini, nisi unum μάντις Heracl. 65. μάντις δ' ἦσθ' ἄῤ οὐ καλὸς τάδε, in quo tamen notandum, accusativum esse pronominis, neutrius generis, non substantivi. De illis πομπόν με Oed. C. 1019. ἐκεῖνον δημιουργός Ai. 1035. dubitari potest. Ita dum demonstretur ἔνοσις χθόνα pro ἔνοσις χθονὸς Graece dici posse, hanc interpretationem repudiandam censeo.

V. 547. Ald. rell. hunc versum in duos divisum choro sine interpunctione continuant. In Pariss. E. G. verba σέβετέ νιν Baccho tribuuntur, et sic Brunck. Totum versum Baccho tribuendum esse censebat Tyrwhitt. Contra Musgrav. semichorio, quod magis etiam confirmavit Hermann. Is etiam verba ὁ Διόνυσος geminavit, ut hic versus inter duas chori personarum strophas interiectas versui 537. itidem inter duas Bacchi strophas

interiecto, hactenus responderet, quod uterque e trochaeis constaret: nam huic versui syllaba deest.

V. 549. Pal. ἴδετε τὰ λάϊνα ἔμβολα omisso κίοσιν. κίοσιν ἔμβολα dicta sunt pro κιόνων, quia ἐμβάλλειν τι τινί dicitur. Elmslei. ἐπιστύλια intelligit. Ego dubito an μοχλοὶ intelligendi sint; ut Phoen. 114. et hi pro foribus, *dissiliunt fores.*

V. 551. Ald. rell. βρόμιος ἀλαλάξεται στέγας ἔσω. Tyrwhitt. ut constaret senarius, coniecit ὁ Βρόμιος ἀλαλ. τὰς στέγας ἔσω. Musgrav. Βρόμιος, ὃς ἀλαλ. στ. ἔσω. quod probant Elmslei. et Herm. Sic 103. Βρόμιος, ὅςτις ἄγει θ. *Bromius est, qui ducit.* quod, ut illo, sic hoc loco, quum vim addat sententiae vim non recipienti, languidum videtur. Pro στέγας Herm. στέγης. Nam in hoc trochaico numero, inquit, si harum rerum aliquem sensum habeo, offensioni fuisset forma Dorica.

V. 552. 3. recte Tyrwh. Baccho tribuendos vidit.

V. 553. Πενθέως Flor. 1. 2.

V. 556. Ald. Herv. 1. Cant. rell. Διὸς βροντᾶς. Herv. 2. Brub. Διὸς βροντά. Flor. 2. Vict. δίου βροντῆς. Pariss. apud Brunck. Flor. 1. Laur. δίου βροντῆς. Pal. δίου βροντᾶς. Musgravii emendationem Διὸς βροντά recepit Brunck. φλόγα δίου βροντᾶς dictum ut δίου πυρὸς φλόγα v. 8. κεραυνοβόλος vocatur Semele.

V. 557. δώματα Ald. rell. et Codd. σώματα Barnes. e schol. Phoen. 641. et sic Etym. M. p. 279., 20. Recte etiam Herm. ex Etym. δίκετε πεδόσε (Etym. παῖδα), δίκετε τρομερὰ σώματα Μαινάδες. Nam, ubi idem verbum repetitur, alio verbo interiecto hoc fieri solet. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 278. Metrum in utrovis ordine constat.

V. 558. Pal. τίθη et τίθει, alterum a prima manu, alterum a correctore.

V. 559. Διόνυσος om. Pal. quem secutus est Herm.

V. 561. Ald. rell. ἤσθηθ' Canter. Barn. Brunck. ἥσθεσθ'. Porson. Praef. Hec. p. L. ᾔσθησθ'. Pal. aut ἥσθησθ' aut ἤσθησθ'. Laur. ἤσθησθ' a prima m. ἥσθηθ' a correctore.

V. 562. Ald. rell. διατινάξαντος δῶμα Πενθέως. ἀλλ'

ἐξανίστατε. Simplicissima, ideoque vero simillima correctio est Musgravii διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματ᾽· ἀλλ᾽ ἀνίστατε, quam Brunck. et Herm. receperunt. Ita scripsisse Euripidem, haud facile concedat Elmslei. quod permirum.

V. 563. Ald. rell. θαρσεῖτε σάρκας, ἐξαμείψ. τρόμον. V. D. in Misc. obss. T. II. p. 321. θαρσεῖτε, σαρκὸς ἐξαμ. τρόμον, quod receptum a Brunckio probat Porson. ad Med. 247. Musgr. θαρσεῖτε, σάρκας ἐξαμείψα τρόμον. Herm. θαρσεῖτε, σάρκας ἐξαμείψασαι τρόμον. Ἐξαμείβειν τρόμον enim quum re idem sit, ac semet obfirmare, recte posse cum accusativo σάρκας construi. Itaque vel σάρκας eo sensu accepit, quo vulgo dicunt omissum esse κατά, *vosmet ipsas obfirmantes quod attinet ad carnes s. ad corpus.* vel aliud agens addidit *semet*, quum vertere vellet *carnes* s. *corpus obfirmantes.* Hoc probabilius, quia *semet obfirmare* hac formula esse deberet ἐξαμείψασθαι τρόμον. Hoc ferrem, si pro σάρκας esset θυμόν. Quum σάρκας additum sit, necessario ἐξαμείβειν τρόμον proprio sensu pro *tremorem expellere* accipiendum est.

V. 566. 7. Ald. Herv. 1. neque post εἰςεπεμπόμην, neque post Πενθέως distinguit. ἡνίκ᾽ εἰςεπεμπόμην Πενθέως, ὡς εἰς - - Herv. 2. Brub. rell. Recte monet Hermann. locutionem εἰςεπεμπόμην Πενθέως pro ἐπεμπόμην εἰς Πενθέως, exemplis firmandam fuisse. Is igitur post εἰςεπεμπόμην interpunxit; ut Πενθέως σκοτεινὰς ἑρκάνας iungerentur; quod nunc ipse quoque praefero. — ὀρκάνας Ald. rell. et Laur. ὁρκάνας edd. recent. inde a Canteriana. et Pal.

V. 568. Ald. rell. Pal. πῶς γάρ; οὔτις μοι φύλαξ ἦν. quod Canter. emendavit: πῶς γὰρ οὔ; τίς μοι φ. ἦν. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. nisi quod Pariss. Flor. 2. μου habent pro μοι, Laur. Vict. μου. Pal. τύχας pro τύχοις. Constructionem recte explicavit Elmslei.

V. 569. Ald. rell. ἐλευθερώθης. Primus Brunck. ἠλευθερώθης e Par. E. G. Laur.

V. 572. ταῦτα καὶ καθύβρισ᾽ αὐτόν, ut Heracl. 941. ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ᾽, ὅπου ᾽στὶ νῦν, ἐμὸν παῖδ᾽

ἠξίωσας ἐφυβρίσαι. Si substantivo designaretur res, qua illum illusisset, posuisset dativum. Vid. Gramm. gr. §. 413. not. 3.

V. 573. ἐλπίσιν pro ἐλπίσι Vict.

V. 574. Ald. Herv. 1. ὑμᾶς.

V. 575. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Pal. τῷδε (Pal. τῶδε) περιβρόχους ἔβαλε. περὶ βρόχους Canter. ἔβαλλε Barnes. et sic Pariss. E. G. Flor. 1. 2.

V. 577. χείλεσιν ambo Pariss. Flor. 1. 2. pro χείλεσι. Tum πλησιόν γ' ἐγὼ Flor. 1. 2. Vict.

V. 578. Laur. Vict. θᾶσσον.

V. 579. ἀνετίναξ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. ἀντετίναξ' Commel. Barn. Musgr.

V. 581. Ald. rell. ἤϊσσ'. Correxit Brunck.

V. 584. ἵεται Ald. rell. Solus Brunck. ἴεται ut Laur. quod quum primam corripiat, ad Arist. Eccles. 346. legi iubet ἴετο. Ipse ad Vesp. 423. recte monet ἵεμαι passivum esse verbi ἵημι. Vid. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1242.

V. 586. φῶς ἐποίησε libri, ἐποίησεν Vict. φάσμ' ἐποίησεν e Iacobsii Anim. in Eurip. p. 109. coniectura recepi.

V. 587. Ald. rell. ἤϊσσε, κἀκ. — αἰθέρ' e Canteri coniectura addidit Barn. Lacunam sic explent Flor. 1. 2. Laur. a corr. Vict. ἤϊσσέν τε κἀκέντει.

V. 588. Ald. πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῷ. τὰ δ' ἄλλα - - Brub. Herv. 1. 2. πρὸς δὲ τοῖς γ' αὐτῷ. τὰ δ' ἄλλα - - Sic etiam Canter. Barnes. nisi quod punctum post αὐτῷ omiserunt. Musgravius τάδ' ἄλλα, quod Herm. quoque recepit. et sic Vict. τάδ'. in quo notata etiam v. l. αὐτόν. Elmslei. e Scaligeri coniectura edidit τά τ' ἄλλα, puta ut ad δῶμά τ' ἔῤῥηξεν referrentur. Sed τά τ' ἄλλα, καί est *cum reliqua, tum.* Sed quaenam sunt illa reliqua? et nimis prosaica est illa formula.

V. 589. Recte Pal. Laur. δώματ' ἔῤῥ. quod ipse miror, cur non *e coniectura* saltem receperim, quum solum cum lectione in superiorem versum admissa congruat. Vid. ad Hec. p. 88. Sic etiam Porson. apud Kidd. p. 225. Ad συντεθράνωται in Vict. glossa est

συμπέπτωκε; quae eadem est Hesychii. An a Victorio illa addita?

V. 591. παρεῖται om. Flor. 1. 2. Laur.

V. 592. Ald. rell. εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμ'. ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων. Pro ἐτόλμ' Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ἐτόλμησεν. sic etiam Laur. a correctore, a pr. m. ἐτόλμησε. Pal. ἐτόλμησ'. Reliqua ut sanarentur, varii varia conati sunt, quorum coniecturas ex Elmsleii annotatione cognoscere licet. Quod ego dedi, proxime ad antiquam scripturam videbatur accedere. Ab ea vero nimium recedit, quod Elmsleius edidit – – ἐτόλμησ'· ἥσυχος δὲ βασιλικῶν (ad Heracl. 7. scripserat ἥσυχος δ' ἐκ βασιλ.) δωμ. ἥκω. ansam tamen dedisse videtur Hermanno, ut ederet ἥσυχος δ' ἐκ Βακχάδων δωμ. ἥ. *ex aedibus furore et perturbatione plenis ad vos exii.* De voce βακχάς vide ad v. 115. Bacchi quidem numen adversariorum etiam eius domus sentiunt, concutiuntur, implentur iis, quae deo sacra sunt, ut apud Aesch. fr. Lyc. apud Longin. 15. ἐνθουσιᾷ δὲ δῶμα, βακχεύει στέγη. Cf. Ovid. Metam. IV, 391 sq. Sed *Bacchica* tamen num talis domus a Bacchi sacris alienissima vocetur, dubito. Neque tamen Βάκχας ἄγων verum esse potest; has enim e publico carcere in montem rediisse fingit Euripides supra v. 416 sq. ut recte monet Elmsleius. Itaque locus nondum persanatus est. Iungerem Βάκχας ὑμᾶς (cf. v. 536.), ἥσυχος Βάκχας δ' ἐγὼ δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, nisi haec duo nimis a se remota essent.

V. 595. τί ποτ' ἄρ' ἐκ τούτων ἐρεῖ; Ald. rell. ἂν pro ἄρ' e Par. E. recepit Brunck. a quo me inductum esse poenitet.

V. 597. Flor. 1. 2. Vict. εὐοργησία. Hinc Grammat. Bekker. anecd. p. 96, 32. Εὐεργεσία. Εὐριπίδης Βάκχαις.

V. 601. Vulgo οὐδ' ἐστὶν ἀνήρ. Mox Par. E. προσώπιος. De locutione ὀργῇ ὑπόθες ἥσυχον πόδα vid. Hermann.

V. 605. Ald. rell. οὐκ εἶπον; οὐκ ἤκουσας, Pariss. duo, Florr. 1. 2. Vict. ἢ οὐκ ἤκουσας. quod recte receperunt Brunck. et Herm. Nam ἢ facile omitti potu-

erit; cur addiderit librarius, non facile dixeris. λύσει non debebat sollicitari ab Elmsleio.

V. 606. καινοὺς Ald. Cant. Barn. et Codd. κενοὺς Brub. Herv. 1. 2.

V. 609. cum vs. 611. Baccho tribuit Ald. cum rell. Pentheo Pariss. E. G. apud Brunck. Laur. Vict. quod haud dubie verum. Sed ea distinctione violatur στιχομυθία personarum. Itaque Hermann. post v. 608. aliquot versus intercidisse statuit, esse autem eo deductum colloquium, ut Pentheus ipsum illum, qui ab hospite Bacchus perhiberetur, in urbe esse crederet, comprehendique posse speraret. Iam hoc ipsum, quod hospes e vinculis effugerat, incitare poterat Pentheum, ut portas claudi iuberet, ne hospes extra urbem se proriperet, et ad Bacchas in montem confugeret. Repente autem iubet Pentheus, quod iam ab initio constituerat, nunc demum, morae impatiens, eloquitur. Ita uno versu, si quid deest, comprehendi potuisse puto.

Ib. κλῄειν Elmsl. κλύειν Pal. et a prima m. Laur.

V. 610. γὰρ τείχη Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Primus ex Ald. correxit Brunck. assentientibus Codd.

V. 611. Ald. rell. σοφὸς, σοφὸς εἶ. γ' ante εἶ inseruit Barn. et sic Par. G. Laur. a corr. Vict. Hoc igitur, Codicum auctoritate munitum, servare malui, quam Porsoni Adv. p. 265. coniecturam, e Pseudogregorio v. 1575. ductam, quamvis elegantem, quamque magis etiam confirmavit Elmslei. σοφὸς, σοφὸς σύ, recipere.

V. 614. Pal. ἀγγελλῶν.

V. 618. εὐαυγεῖς ex Hemsterhusii praecepto, quod nunc dubium reddidit Elmsleii disputatio ad h. l. Ad Platonis loca de Legg. XII. q. 952. A. Timaeum p. 58. D. nullam varietatem e Codd. enotavit Bekker.

V. 619. ἥκεις δ' ὁποίαν Ald. rell. et MSS. quam lectionem soloecam appellat Elmslei. duce Porsono ad Phoen. 892. et ad Arist. Eccl. 852. Hermann. etiam ἥκεις δὲ ποίαν. Vid. ad Rhes. 699.

V. 623. θαυμάτων τε κρείσσονα. Vid. Valck. ad Phoen 896.

V. 625. Ald. rell. τἀκεῖθεν. Musgr. τὰ 'κεῖθεν. Brunck. τὰ κεῖθεν.

V. 630. Ald. rell. εἴποις. Par. C. εἴπῃς. Flor. 1. 2. Pal. Laur. εἴπῃς.

V. 631. τὸν ὑποθέντα τέχνας Ald. rell. τὰς e Scaligeri coniectura tacite addidit Barnes. et sic Par. E. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 632. Ald. rell. προθήσομεν. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 636. Pal. a pr. m. θυάσους, et γυναικίων.

V. 637. Ald. rell. τοῦ δὲ δευτέρου. Correxit Barnes. Elmsl. in Add. coniicit τοῦ δευτέρου μήτηρ δ' Ἀγαυὴ σή.

V. 638. τρίτη Flor. 1. Pal. Laur. Hoc satis indicii esse putavit Herm. ut inde restitueret τρίτη δ' Ἰνὼ τρίτου.

V. 639. σώμασιν παρειμέναι dictum esse debet pro σώματα παρειμ. quum alias dativus passivis additus id significet, quo aliquid efficitur, ut κόπῳ παρεῖται, ὕπνῳ παρειμένος. Nonnunquam tamen dativo id quoque designatur, ad quod proprie referendum erat passivum, (ut in illo Hec. 109. σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας proprie τὰ λαίφη προτόνοις ἐπερείδεσθαι dicenda erant) Orest. 695. καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδί, ποῦς non est id, quo efficitur τὸ ἐντείνεσθαι τὴν ναῦν, sed id in quo τὸ ἐντείνεσθαι proprie valet: nam proprie ἐντείνεται ποῦς, ut idem dicitur χαλᾶσθαι v. 696. Idem fit in verbis neutris, ut Soph. Oed. T. 25. πόλις φθίνειν dicitur κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, etsi proprie κάλυκες φθίνουσι. Il. β', 148. λήϊον ἠμύει ἀσταχύεσσιν, in quo ἀστάχυες ἠμύουσι. Ita in nostra locutione proprie ταῖς Βάκχαις τὰ σώματα παρεῖται. pro eo αἱ Βάκχαι παρεῖνται τὰ σώματα pro quo dici etiam potuit τοῖς σώμασι. Hermann. scripsit κώμασι παρειμέναι. Κῶμα i. e. ὕπνος, vox epica, qua Pindarus etiam utitur Pyth. I, 21. (12) in tragicis nusquam legitur, κώματα vero ne apud Homerum et Hesiodum quidem, non magis quam ὕπνοι, nisi Troad. 1178. ubi plures noctes cogitantur. Σώμασι confirmatur loco hinc

expresso *X. Π.* 1828. *'Ανεκλίθημεν σώμασι παρειμέναι κ. τ. λ.* An *σώματ' εὖ παρειμέναι?*

V. 641. *πρὸς πέδον* Ald. rell. *πρὸς πέδῳ* uterque Paris. Vict. *πρὸς πέδω* Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 643. *ῥνωμένας* Elmslei. suo periculo edidit.

V. 644. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἠρενωμένας*. Stephani coniecturam *ἠῤῥενωμένας* receperunt Canter. Barn. Sed Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict. *ἠρημωμένας*, quod recepit Musgr. Pal. *ἠρεμωμένας*.

V. 648. *θαλερὸν ὕπνον* recte explicat Herm.

V. 650. *παρθένοι τε, κἄζυγες* Ald. rell. *παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες* Musgr. e Pseudogregorio 1829.

V. 652. Pal. *ὀμμάτων*.

V. 653. Par. E. *ἐλύετο*.

V. 654. Ald. rell. *λιχμῶσαν γένυν*. Pal. *λιχμῶσαν γέναν*. Heath. *λιχμῶσιν γένυν*, quam scripturam receperunt Musgrav. Brunck. Elmsl. Herm. Confirmatur ea Vict. qui *λιχμῶσι γένυν*.

V. 657. Pal. *σπαρτῶν*. Pro *μαζός* Brunck. *μαστός* e coniectura. Recepit Herm. Vid. Elmslei.

V. 659. *μίλακός τ' ἀνθεσφόρους* Ald. et Codd. *ἀνθεσφόρου* Brub. Herv. 1. *ἀντεσφόρου* Herv. 2. Cant. — *σμίλακος* Brunck. Herm. *μίλακος* rursus Elmsl.

V. 660. Flor. 1. *λαβοῦσα ἔπεσεν. λαβοῦσα* etiam Flor. 2. Laur. Anon. *π. σολοικ.* ap. Valck. ad Amm. p. 200. qui etiam *εἰς πέδον* pro *εἰς πέτραν*.

V. 664. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *πόματος*. Canter. rell. *πώματος*, et sic Codd.

V. 665. *λικμῶσαι χθ.* Par. E. *διαμῶσαι* (superscr. *λικμῶσαι*) Par. G. Pal.

V. 666. *ἑσμοὺς* Ald. rell. *ἑσμούς* Barnes. Brunck. Hoc vocabulum, ut hoc obiter addam, non cum Hermanno in Wolfii anal. T. II. p. 73. a verbo *ἕζω*, sed ab *ἕω* ea significatione, qua *ἵημι* ex se genuit, ductum puto. *κισσινῶν* Brub. Herv. 2. Canter.

V. 668. Par. E. *τοῦτον* pro *τὸν νῦν*.

V. 671. *κοινῶν λόγων* Ald. rell. *καινῶν λόγων* Par. G. Flor. 1. 2. quod recepit Musgr.

V. 677. Probabilis est Elmsleii suspicio, pro θῶμεν legendum esse vel θώμεθ' vel δῶμεν. Nam θεῖναι χάριν nunquam dicitur, saepius autem θέσθαι, ut Herod. IX, 60. 107. Eur. Hec. 1187 sq. El. 61. Sic etiam κατατίθεσθαι χάριν Herod. VI, 41.

V. 678. Pal. ἐλογίζομεν.

V. 684. Pal. κυρεῖ δ' Ἀγ. unde recte sic ediderunt Elmslei. et Herm.

V. 685. κὰγὼ ξυνεπήδησ' Ald. rell. κἀγὼ 'ξεπήδησ' Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict.

V. 686. Margo Barnesianae ἐκρυπτόμην unde receperunt Brunck. et Hermann. Nam, inquit Herm. si activo usus esset, aoristum, nisi fallor, posuisset. Quomodo genus verbi, quo vel activum est, vel passivum, vel medium, ad tempus constituendum ullam vim habere possit, non assequor. ἐνθ' ἐκρύπτομεν δέμας est, *ubi corpora occultata habebamus*, ut Ion. 1341. et saepius, non *occultaveramus*, ἐκρυπτόμην δέμας, *corpus meum occultatum habebam*.

V. 691. Laur. Vict. σπαραγμῶν.

V. 691. Pal. νεμομέναι. Flor. 1. 2. νεμομίαις.

V. 692. Omnes libri χειρὸς ἀσιδήρου, anapaestum in quarta sede exhibentes. *Elmsl.* Num igitur spondeus est in secunda sede Hec. 562. τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς, vel Orest. 852. ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ etc. Ipse edidit χερὸς ἀσιδήρου.

V. 694. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ἐν χεροῖν δίκα, et sic MSS. sine ι subscripto. Hinc Scaliger δίχα pro δίκα, quod etiam in Vict. notatum e Victorii, puto, coniectura. Sic etiam Muretus ad Catullum p. 827. ed. Ruhnk. monente Porsono Adv. p. 266. Oppugnat hanc emendationem Elmsleius, quia πόρις et δαμάλη idem sit; quod recte negat Hermann. Barnes. ἐν χεροῖν δίκᾳ, Dorismo non offensus, Elmsl. ἐν χεροῖν δίκῃ.

V. 696. Ald. rell. πλευράν. Barnes. πλεῦρ', Schaefer. recte πλεύρ'.

V. 697. Ald. rell. ἄνω καὶ κάτω. τε post ἄνω e Scaligeri et all. coniectura addidit Barn. et sic Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. Constructio ἢ πλεύρ' ἢ δίχηλον ἔμβασιν

ῥιπτόμενα similis est ei, quam illustravi ad Hec. 84. vel ῥιπτόμενα ad solum πλευρά relatum est, sed verbis ἢ δίχηλον ἔμβασιν a nomine suo divulsum, ut Ion. 700 sq. νῦν δ' ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ, πολιὸν εἰςπεσοῦσα γῆρας. Vid. Lobeck. ad Aiac. p. 294. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 98. Alioqui scribi posset: ῥιπτουμένην ἄνω κάτω· κρεμαστὰ δέ.

V. 698. αὐτῆσιν ἐλάταις ἀναπεφ. αἳ. hic olim lectum fuisse, e Schol. Eur. Phoen. 3. suspicatur Valck. ad eum locum.

V. 703. Ald. rell. ἢ σὺ ξυνάψαις. Par. E. G. Fl. 1. 2. Laur. Vict. ἢ σὲ ξυνάψαι. Pal. ἢ σὺ ξυνάψαι. Aldinam lectionem tuetur similis locus Hipp. 1176. καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις. In neutro necesse erat ἂν addi, quia in neutro conditio aliqua proposita est. Altera lectio codicum consensu nititur, ut ego quidem, utra lectio verior sit, decernere non audeam.

V. 705. Ald. rell. πεδίων ὑπὸ τάσεις. Una voce scribi ὑποτάσεις iussit Heath. et sic Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. Ἀσωποῦ pro Αἰσωποῦ primus scripsit Musgrav.

V. 706. Θηβαῖον στάχυν Ald. rell. Θηβαίων Par. E. G. duo Florr. Laur. Vict. Quae lectio si vera est, convellit regulam, ab Hermanno ad v. 1. propositam. Si illa regula vera est, hic legendum Θηβαῖον, et hoc revocavit Hermann.

V. 707. Ald. rell. Τοίας τ' ἐρυθρὰς, αἳ. Brodaeus post Ἐρυθράς addidit θ'. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict. nisi quod duo ἐρυθρᾶς habent cum Pal. Τοίας δέ Brunck. quod me invito remansit.

V. 711. In hoc versu desinunt duo Codd. Pariss. Flor. 2. Laur. In Flor. duo folia a librario vacua relicta sunt.

V. 714. Emslei. οὐδ' ἔκαιεν, quod recepit Herm. οὐδ' ἔκαιεν, nimirum τοὺς βοστρύχους.

V. 717. Ald. Herv. 1. Flor. τοὺς μὲν γάρ. Brub. Herv. 2. Barnes. τὰς μὲν γάρ. ut legendum monuit Brodaeus. Pal. τᾶς μὲν γάρ. τῶν μὲν γάρ H. Steph. e MSS. Canter. et sic Vict. Ex his lectio Aldina aperte vitiosa est. Itaque inter τάς et τῶν optio relinquitur. τάς re-

spuere oportebat, quippe nulla codicum auctoritate fultum, antequam Palat. codicis scriptura prolata erat. Utram vero illarum lectionum, τάς ne an τῶν, verisimilius sit a librario profectam esse si quaeras, τῶν cur in τάς mutatum sit vix dicas: τάς in τῶν mutandi haec causa esse potuit, quod τὰς μέν, κεῖναι δέ inter se opponi non posse videbantur. Ita plures veritatis notas habet τάς. At τὰς μέν non recte dicitur, sequente κεῖναι δέ, et quae loca affert Erfurdtius in annotatione ad Soph. Oed. T. 264. ed. min. ab Hermanno citata ab hoc quidem loco aliena sunt: nam κεῖνος ibi ad eamdem quidem personam refertur, sed nulla est oppositio. Accommodatius esset illud Or. 35. ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ νοσεῖ τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται, nisi hic ipse locus dubitationem haberet. Mihi res sic se habere videtur: oppositio in eo posita est, quod eaedem Bacchae primum patientes aliquid, ut ita dicam, deinde agentes commemorantur, οὐχ ἡμάσσοντο, ἐτραυμάτιζον δέ. Ita ipsae sibi pro diversa ratione sua opponuntur. Sed debilis haec etiam est ratio, nisi alia exempla proferantur: non enim satis est demonstrare *potuisse* aliquo modo dici; demonstrandum etiam est ita dixisse veteres, quod non nisi exemplis allatis effici potest. Elmsleius edidit τοῖς, quod nulla nisi H. Stephani auctoritate nititur. — λογχατὸν βέλος Ald. rell. Flor. λογχωτὸν β. Canter. e Steph. emendatione, et sic Pal.

V. 720. γυναῖκας ἄνδρας Pal.

V. 722. Ald. rell. κρήναις ἐπ' αὐταῖς. Bentlei. ad Hor. Carm. III, 25, 13. coni. κρήνας ἐπ' αὐτάς, quam coniecturam confirmat Pal. Nisi dicas αὐταῖς scriptum esse propter sequens αὐταῖς et hinc κρήνας etiam in κρήναις mutatum, vix probabilem eius mutationis caussam afferas: contra quum praecessisset ἐχώρουν, proclivius erat κρήνας ἐπ' αὐτάς scribere. Sed huius versus emendatio a lectione recte in sqq. constituta pendet.

V. 723. Versus ob omissum augmentum memorabilis, cuius rei causam maxime probabilem Reisigium coni. in Aristoph. p. 79. attulisse mihi videri dixi ad Med. 1131. qui tamen, quod, quum dixisset, ita omitti

augmentum, si res magna quaedam et gravis aut admirabilis vel nova etiam narraretur, huc nostrum etiam locum retulit p. 81. equidem nullam in verbo νίψαντο vim agnosco, quae insolita aoristi forma designanda esset. Hermanni copiosam disputationem in Praef. Bacch. quamvis saepius et diligenter lectam, non intelligo, quippe in qua id, quod dixit, addito augmento, quo anapaestus efficiatur, maiorem vim verbo addi, (v. c. p. XXXI. XLI. XLV. XLVIII sqq.) pugnare videatur cum eo, quod ibidem dixit, detracto eo plus dignitatis habere versum, nec minorem gravitatem p. XXXV sq. XXXVII. et anapaestum augmento effectum officere gravitati p. XL sq. (et tamen in hoc ordine προγόνων τε θῆκαι gravior numerus inesse dicitur quam in illo θῆκαί τε προγόνων p. XLI.) Contra p. XLV sq. augmentum, quo anapaestus efficiatur, omitti in verbo, quod non esset voce magnopere erigendum. cf. p. XLVII sqq. quare p. L. hunc versum inter eos refert, ubi nulla vis sit in verbo, ut id ad fortiorem pronunciationem extolli debuerit. — Equidem, quo diutius hanc quaestionem considero, eo minus mihi videtur causa omissi augmenti adhuc allata esse ea, quae omni ex parte satisfaciat, et ad omnia loca accomodari possit. Reisigii quidem rationi et hic versus adversatur, et ex Hermanni certe sententia (p. XXXVII. et ad v. 1126.) v. 1087. Quod vero Hermannus dicit, anapaesto initio versus posito vim orationis augeri, id non cadit in locum Soph. Phil. 543. quem falso haud dubie explicat p. XXI sq. quum eius aperte hic sensus sit: ἐκέλευσα (non ἐκέλευσε) τόνδε τὸν ξυνέμπορον ἐμοὶ φράσαι σε ποῦ κυρῶν εἴης. Si vero augmentum omitti vult in verbo minus forti, quod non sit voce magnopere erigendum, mirum, non plura omissi augmenti exempla reperiri, quum haud dubie multi versus a verbis minus fortibus incipiantur, sed fere non nisi in Oedipo Col. et Bacchabus. Levissima est Seidleri sententia: nam quum augmentum omitti non possit, nisi in temporibus historicis, quae communis lingua augmento signabat, haec vero tempora ibi tantum usurpari possint, ubi aliquid narratur, qui dicit augmentum omitti in narrationibus, nihil aliud dicit, nisi augmentum ibi omitti ubi omitti possit; idquod facile credimus. Itaque licuisse Tragicis augmen-

tum abiicere negare non audeo, et ne ea quidem loca omnia mutare, quae propter omissum augmentum et Elmsleius et Hermannus mutarunt; quando et quibus de causis neglexerint, nondum patefactum esse videtur. Neque vero video, cur, quod v. c. in nominibus propriis et aliis concesserunt, ut metri necessitate coacti sibi aliquid condonarent, idem non in augmento concessum fuisse dicamus, ut augmentum metri causa abiicerent, imprimis quum, eo abiecto, antiquius quiddam sonarent vocabula. Sed Herm. eam disputationem ne ad hunc quidem versum referri se velle declaravit versu corrigendo. Eum cum praecedentibus ita corrigi voluit Porson. apud Kidd. p. 190. *κρήναις τ' ἐπ' αὐταῖς - - αἵματος ἔνιψαν σταγόνα, καὶ παρηΐδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χρόα.* Quae audacissima est medicina. Hermann. aoristum *νίψαντο* tunc demum recte se habiturum dicit, si hoc esset aliquid praecipuum, quo denique finita fuisset ista Baccharum incursio; at multo rectius, si finem factum dicere voluisset poëta, *πάλιν ἐχώρησαν* scripturum fuisse; itaque, quum *νίπτοντο* potius, quam *νίψαντο* dicere debuerit, vel ex hac re apparere, corruptam esse scripturam. Quibus equidem nullo modo concedere possum: nam quum, postquam narravit, recessisse Bacchas et sanguinem sibi abluisse, nihil quod praeterea factum sit, addat, apertum est, finem factum indicasse poetam; *ἐχώρουν* autem dixit, quod, quum non agmine facto et ordinibus constitutis discederent Bacchae, sed alia post aliam, haec actio est per aliquantum temporis continuata. Poterat etiam *νίπτοντο* dicere; sed quum hoc non esset praecipuum, sed secundarium, rem levioris momenti non tanquam continuam, sed tanquam brevi perfectam et absolutam posuit; postea vero *ἐξεφαίδρυνον* scripsit, non *ἐξεφαίδρυναν*, quia *inter lavandum* serpentes guttas abstersisse significare volebat. His tamen argumentis praemissis, scripsit - - *πάλιν δ' ἐχώρουν - - κρήνας ἐπ' αὐτάς, ἅς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός, νίψαι τόδ' αἷμα. σταγόνα δ' ἐκ παρ. recedebant, ut sibi sanguinem abluerent.* In quo primum mirifice languet illud *τόδε*, *illum sanguinem*, quasi dubium esse possit, qualis sanguis intelligendus sit, — nimirum is, quo e discerptis bobus inquinatae erant: nam ex pugna sanguine infici non po-

terant, quum eas *οὐχ ἤμυσσε λογχωτὸν βέλος*, *τόδ' αἷμα* vero ad sanguinem modo memoratum referendum esset. Deinde vero, num ullo modo probabile, nuncium, qui modo inter fugientes fuerat v. 690. et tam fortia facinora edentes Bacchas viderat, nunc subito, animo sumto, tam prope Bacchas secutum esse, ut, *quid facturae essent Bacchae, audire dictitantibus illis* — sunt haec Hermanni verba — posset, vel Bacchas tam prope sequentem laturas fuisse? Denique *νίψαι αἷμα* esset, *ut sanguinem* aliis *abluerent*, non *ut sibi*. Elmslei. nihil nisi obelo appicto versum notavit

V. 724. *δράκοντες* e Reiskii coniectura pro *δράκοντος* inde a Brunckio editum. Elmsleium, iungentem *ἐκ παρηΐδων χροός*, recte refutavit Hermann.

V. 731. *τοὺς λόγους ἐλευθέρους* non est pro *τοὺς ἐλευθέρους λόγους*, in quo alienus esset articulus, sed eo sensu accipiendum, quo dici etiam posset *ταρβῶ, μὴ οἱ λόγοι, οὓς εἰπεῖν βούλομαι, ἐλεύθεροι ὦσιν*.

V. 733. Flor. *ἥσσω*.

V. 743. Recte Tyrwhitt. quae in Ald. nuncio tribuuntur, Baccho tribuenda esse vidit; quem secuti sunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 747. *κινοῦντι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *κινοῦντα* Canter. nescio quo auctore, et sqq. Hermann. revocavit *κινοῦντι*, interpretans, *non continebit se, propter id, si tu Bacchas a sacris eius abstrahere conaberis.* ut Androm. 962. *ξυμφοραῖς δ' ἠνειχόμην*. Probarem, si alibi quoque *personae*, non tantum *rei*, dativum hoc sensu usurpatum viderem; et in Androm. *ξυμφοραῖς* positum esse videtur ob praecedens *ἤλγουν*. vid. notam. Sed miror Euripidem non scripsisse vel *οὔ σ' ἀνέξεται* vel *εὐΐων σ' ὀρῶν ἄπο*. Lentingio p. 90. legendum videtur *Βάκχας σ' εὐΐων ὀρ. ἄ.*

V. 749. Elmsl. *σώσει τόδ*; in quo obsequentem habuit Hermannum. Vid. ad Hippol. 212. Pro *σώσει* Pal. *σώσῃ*. Vict. *σώσει τάς*. *σώσει τόδε* recte explicat Brunck. *hoc tibi conserva: hoc ne amittas caveto*, quod male Elmsl. vertit *Keep this in mind* i. e. animo serva. At sic ne verteretur, ipse in nota cavit Brunck. *δέσμιος*

φυγών est, quum, quamvis vinculis constrictus, tamen effugeris, non simpliciter pro ἐκ δεσμῶν φυγών.

V. 752. Canter. Barn. θήσω, fortasse e Brodaei coniectura inani. Vid. Elmsl.

V. 754 sq. Pentheo continuant Ald. rell. Primus Baccho tribuit Brunck.

V. 756 sq. Ἀγγ. tribuunt Ald. rell.

V. 757. Optime sensum loci declaravit Hermann. Elmslei. edidit ὅς, quamvis non nescius, ὡς esse *nam*.

V. 758. Ald. hunc versum cum duobus praecedentibus Nuncio tribuens ὅταν ἔτ' ἐστιν. ὦ τάν est a Scaligero. De ὦτάν (vel ὦ 'τᾶν. Herm. ὦτᾶν) vid. Herm. ad Soph. Phil. 1373.

V. 759. δουλίαις Pal.

V. 761. Pal. δούλιον. Flor. εἴ με.

V. 764. Ald. rell. καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἐστὶ, τῷ θεῷ. Musgravii coniecturam τοῦτό γ' ἴσθι recepit Brunck. Elmslei. καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ', ἴσθι, τῷ θεῷ, ut Soph. Oed. T. 1022. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών. ubi male ante et post ἴσθι interpungitur: cohaerent enim ἴσθι λαβών, alia, quam quae hoc loco est, sententiae conformatione. Hermann. non satis accomodatam hanc responsionem verbis Penthei esse censet, qui non cum deo, sed cum Bacchis conspirasse hospitem autumaret. Hanc ipsam ob causam, quum Pentheus dixisset, *inter vos conspirastis tu et Bacchae*, apte Bacchus respondet, *Conspiravi*, s. *pactus sum, at non cum Bacchis, sed cum deo, cui me proprium dicavi.* Quum vero in Pal. esset καὶ μὴ ξυνεθέμην τοῦτό γ' ἐστι τῷ θεῷ, littera ν supra appicta, Hermann. scripsit καὶ μὴ ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἐστι τῷ θεῷ, *hoc quidem deo est*, i. e. *hoc ille suum sibi habet, neque eripi sibi patietur, ut semper bacchemur.* Similiter in Iphig. A. 853. (842.) καὶ σοὶ τόδ' ἐστιν ἐξ ἐμοῦ. At ibi hoc minime est *tu quoque hoc tibi proprium a me habes*, sed *tibi quoque hoc*, τὸ χαίρειν εἰπεῖν, *a me impertitur*, quod idem est ac χαῖρε καὶ σύ. *Proprium esse alicui* est εἶναί τινος, non εἶναί τινι. Nam quem locum in Gramm. gr. §. 392. i. α attuli e

Xen. Cyrop. IV, 3, 10. οὐδὲν οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν, ὡς ὑμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς, eum male explicavi: est enim pro ἡμᾶς αὐτοὶ ἔχομεν.

V. 766. ἅ. Sic Ald. Herv. 1. corrupte ἃ βούλει Brub. Herv. 2. Canter. Voculam eiecit Barnes.

V. 769. Sensus: λυπρῶς ἂν ἐξοινωμένας εἶεν, εἰ αὐτὰς ἐςίδοιμι. *Viderem eas vino gravatas cum malo suo.* Idcirco vehementer cupio (εἰς ἔρωτα πέπτωκα μέγαν v. 768.) eas congregatas videre, ut, si inebriatas viderim, malo mactem. Hel. 448. πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους. Cf. Med. 403 sq. Cycl. 584. Elmsl. ἐξῳνωμένας.

V. 771. Pal. σιγῇ δ' ὑπ' ἐλάταις. σιγῇ γ' ὑπ' ἐλ. Ald. Flor. γ' excidit in Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

V. 772. Pal. ἀλλ' ἐξ ἰχνεύουσί σε. Mox Pierson. Veris. p. 128. correxit κἂν ἔλθῃς λάθρα, quod probarunt Reisk. Musgr. Brunck. Elmsl. Herm. Videndum tamen, an ἰέναι animo suppleri possit, ut Il. ε', 252. μήτι φόβονδ' ἀγόρευε. Xen. hist. gr. II, 3, 54. ἐκέλευσεν ὁ τῶν τριάκοντα κῆρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. ubi vid. Wolf.

V. 774. ἄγωμεν οὖν σε Codd. et edd. ἄγω μὲν οὖν σε Barnes. e Porti coniectura. Sq. in σ' ου crasin agnoscit Hermann. pro σοι οὐ, similem ei, quam Elmslei. ad Med. 56. not. 2. deprehendisse sibi visus est in Aesch. Choeph. 924. σοὐρίζει, Soph. Phil. 1149. μουκέτι. In praef. p. XIV. Herm. hanc crasin vocis monosyllabae, sed encliticae, in primo ictu tertiae dipodiae minus suavem vocat.

V. 776. στεῖλαί νιν Ald. rell. στεῖλαί νυν Barnes. e Canteri coniectura. στεῖλαι νῦν Vict.

V. 781. Elmslei. malit ἅ 'μὲ νουθ.

V. 783. Pal. τίνα στολὴν ἢ θῆλυν. ἢ neque hic, nec v. 825. (789.) ex Ald. servare debuisse monet Hermannus, ἤ, *aut*, recte se habere, ubi praecedens interrogatio latior retractetur quodammodo et corrigatur vel restringatur, monuit Heindorf. ad Plat. Parm. 22. Cf. Buttmann. ad Soph. Phil. 569. ad Plat. Criton. 1. p. 82. not. 10.

V. 790. Hermann. θύρσον γε, quia non opus hic

particula τέ, sed requiratur potius usitata in huiusmodi responsione γέ. De τε-καί pro simplici καί vide ipsum Hermann. ad Soph. El. 873. γε vero in responsione ita tantum poni videtur, si ei, quod commemoratum est, maius quid subiicitur.

V. 795. Recte Elmsl. Herm. ἄστεως. Vid. Elmsleium ad Soph. Oed. T. 762.

V. 797. Ald. rell. πᾶν κρεῖσσον, ὥςτε μὴ γελᾶν Βάκχας, ἐμοί. Pierson. Veris. p. 129. et Reisk. ὥςτε μὴ γγελᾶν, ut Med. 1352.

V. 798. in Ald. rell. tribuitur Ἄγγ. pro quo nunc in hac scena Διο. scribitur, v. 799. autem Pentheo, vss. 800. 801. Ἄγγ. Quam ego descriptionem secutus sum, eam Brunckio Heathius, mihi Brunck. subministravit. Sed Piersonus, Reisk. Tyrwh. v. 798. Baccho, tres sequentes Pentheo tribuerunt, quos sequitur Hermann. recte, ut ex asyndeto apparet. Pal. ἂν δοκῇ βουλεύσομαι. βουλεύσομαι etiam Flor.

V. 799. Recte Hermann. ἔξεστι· πάντῃ τό γ᾽ ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. εὐτρεπές est a Cantero pro εὐπρεπές.

V. 800. Pal. a pr. m. ἢ γάρ.

V. 801. Pal. ἢ τοῖς σοῖσι πείθομαι βουλεύμασιν.

V. 802. 3. inverso ordine leguntur in Ald. rell. 803. 802. Sedes eorum intermutavit Musgrav. quem Brunck. rell. secuti sunt.

V. 802. ἀνὴρ Ald. rell.

V. 806. Pal. a pr. m. λύσσαν.

V. 807. θελήσῃ Ald. rell. θελήσει restituit Brunck. et sic Pal. Quum Brunckius, Dawesium secutus, ubique futurum post οὐ μὴ scripsisset, nunc Elmsleius ubique fere subiunctivum revocavit. Porson. ad Hec. 803. corrigebat οὐκ ἠθέλησε.

V. 810. Scribe ἄστεως.

V. 815. ἐν τέλει Elmslei. ad Soph. Oed. T. 191. et ad h. l. explicat *absolute*, *omnino*; quod sane languidum est. Quid alii coniecerint, vix attinet commemorare. Hermann. ἐν τέλει interpretans *in fine*, *postremo*, distinctione a praecedentibus et sequentibus seiunxit, ut constructio esset γνώσεται δὲ ἐν τέλει Διόνυσον,

ὅς πέφυκε, θεὸς δεινότατος, ἀνθ. δ' ἠπ. Quis vero haec, recitari audiens, nec aliis interpunctionum notis adiutus non ἐν τέλει cum πέφυκε vel θεὸς δεινότατος potius, quam cum γνώσεται iungat, quod cavendum monuit Hermann. p. 24. Cf. eundem p. 104. Imperitus vero esset Euripides, si hoc ἐν τέλει aptius collocare nesciisset, ne audientes et legentes in errorem inducerentur. Itaque propter ipsam positionem verborum haec ἐν τέλει non nisi cum πέφυκεν vel θεὸς δεινότατος iungi possunt. Illud vero optime monuisse videtur Hermann. ὅς πέφυκε esse pro τίς πέφυκε, ut Soph. Oed. T. 1068. ὦ δύςποτμ', εἴθε μή ποτε γνοίης ὅς εἶ. Vid. ad Iphig. T. 750. Itaque sic iungas: γνώσεται τὸν Διὸς Διόνυσον, ὅς πέφυκε, *Bacchum quis sit, cognoscet*, (distinguendum post πέφυκεν) nimirum *ad extremum* vel *in exitu* (non *potentissimus*, sed) *gravissimus, deus, ceteroquin autem erga homines mitissimus*. Hoc vero ad praesentem rerum statum respiciens dixit.

V. 817. Pal. παννυχίοισι. Tertia syllaba fuit χει. Versus ad Hermanni rationem describendi sunt.

V. 819. Elmsl. δέραν.

V. 820. Primam choriambi in duas breves solutam esse monuit Hermann. elem. d. m. p. 559.

V 822. Ald. rell. ἐμπάζουσα. Correxerunt Scaliger et Portus. ἐμπαίζουσα Pal.

V. 823. Pal. φοβεράν.

V. 828. μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις cum sqq. coniungit etiam Hermann. qui recte Elmsleii, haec cum συντείνῃ δρόμ. κυνῶν iungentis, et totum locum a verbis ἡνίκ' ἂν v. 823. usque ad ἀέλλαις in parenthesi ponentis, distinctionem improbat tanquam impeditam. μόχθοι ὠκύδρομοι sunt μοχθοὶ δρόμου. Sed quid sibi volunt ἄελλαι? in quibus Hermann. etiam haesisse videtur, qui coni. ἀελλὰς θρώσκει, nisi amore adiectivorum in -ὰς exeuntium eum abreptum esse dicas. Comparationem cursus cum procellis hic deprehendisse videtur Brunck. qui e coniectura edidit ἴσα δ' ὠκυδρόμοις ἀέλλαις. Num forte ἄελλαι ὠκύδρομοι audaciore metaphora valent δρόμον ὠκὺν ἴσον ἀέλλῃ? Sic ἄστρων ἄελλαι accipiendae videntur Hel. 1498. An pro ἀέλλαις legen-

dum ἁμίλλαις, ut ῥιμφάρματοι ἅμιλλαι dicuntur a Soph. Oed. C. 1063? Vix puto ἁμίλλαις in ἀέλλαις mutare quemquam id animum induxisse. Itaque prior ratio amplectenda est. Tunc ὠκυδρόμοις bis cogitandum μόχθοις τε ὠκυδρόμοις ἀέλλαις τε ὠκυδρόμοις, e quibus prius τε ad hanc sententiam cum antecedentibus connectendam, ἡνίκ' ἂν φύγῃ θρώσκῃ τε, alterum ad μόχθοις ἀέλλαις τε copulanda valet, non alieno autem loco positum est secundum τε, quia adiectivum ὠκυδρόμοις utrique substantivo commune est. Pal. pro θρώσκῃ v. 829. θρώσκει, quod ut Hermanno, sic mihi placet, quod liberius conformata constructione magis poëtica fieri videtur oratio. Tunc pro μόχθοις τε scribendum videtur μόχθοις δέ. Praeterea Pal. μοχθροῖς pro μόχθοις, quod non spernit Hermann. modo idonea auctoritate communiri possit.

V. 830. Ald. rell. παρὰ ποτάμιον. Una voce Reisk. et Brunck.

V. 832. Pal. σκιαροκόμου θ' ἕρνεσιν ὕ.

V. 833. Articuli non abundant ut putat Elmsl. τὸ σοφὸν et τὸ κάλλιον γέρας sunt subiecti loco, *sapientia et decus hominibus a diis concessum quid aliud est nisi* etc. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 313. ed. 2. Dactylum in proceleusmaticum mutatum esse monet Hermann. elem. d. m. p. 543.

V. 836. Pal. κρέσω. Articulum delevit Herm.

V. 839. τὸ θεῖον Pal. om. γε.

V. 843. Ald. rell. συμμαινομένα δόξα. Pal. συμαινομένα δοξα. sine ι subscr. Utrumque ex antiqua scribendi consuetudine ductum. Vid. Gramm. gr. §. 7, 6. edit. 2. Ad nostram scribendi rationem accommodavit Barnes.

V. 850. Ald. rell. ἰσχὺν τ' ἔχειν. Lectio a Brunckio, Elmsleio, Herm. recepta debetur Heathio.

V. 852. τό τ' pro τότ' Barnes. Musgrav. rell. Vict.

V. 853. φύσει τε πεφυκός Ald. νόμιμον ἀεί. φύσει τὲ πεφυκός Pal. τὸ πεφυκός Herv. 3. casu, puto. Sed sic deinde Canter rell. praeter Brunckium, qui e con-

iectura Musgr. dedit τι πεφυκός. E Flor. 1. nihil annotatum, ut hic etiam τό habere videatur. Recte Elmsleius, commate post δαιμόνιον posito, τε πεφυκός revocavit.

V. 859. θαλάσσας Brunck. vereor ut recte. Ald. rell. θαλάσσης. θαλάσσας tamen legitur Iph. T. 383.

V. 862. Ald. rell. ἐγίνεθ᾽. Brunck. ἐγίγνεθ᾽. ἐγένεθ᾽ firmat Pal. ἑτέρα δ᾽ Ald. rell. Pal. ἑτέρᾳ δ᾽ Barn. Musgrav. Brunck. ἕτερα δ᾽ ob metrum Elmslei. Herm. Ita ἕτερα dictum ut ἀμφότερα. Plat. Protag. p. 326. A. οἵ τ᾽ αὖ κιθαρισταὶ ἕτερα τοιαῦτα σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται κ. τ. λ. *tali itidem modo*, ut vertit Heindorf vel potius *alia eiusmodi ratione.*

V. 864. δέ post μυρίας addidit Hermann. non minus sensus quam metri causa. Ita versus est trochaicus dimeter, ut 860. 862. Idem ἔτ᾽ εἰσὶν ad sequentem versum retulit, Pherecrateum cum anacrusi.

V. 868. Barnes. Musgrav. Brunck. τὸν δὲ κατ᾽ ἦμαρ male. Vid. Elmslei. ἆμαρ Elmsl. improbat Herm.

V. 871. Pal. σπένδοντά τ᾽. Iph. T. 192. σπεύδει δ᾽ ἀσπούδαστ᾽ ἐπὶ σοὶ δαίμων.

V. 874. ἐκ λόχου Herm. quod mihi ad κατάσκοπος superflue additum videtur. Turba Bacchantum vocatur λόχος, ut agmen Thebas profectum apud Soph. Oed. C. 1089.

V. 875. μορφήν coni. Musgrav. quod mihi quoque verum videtur, ne μορφῇ μιᾷ iungantur.

V. 879. κέρα τε Ald. Herv. 1. κέρατε Brub. Herv. 2. rell. et sic Flor. 1. Vict. κέρατα Pal. De media syllaba producta praeter Brunckium ad h. l. Elmslei. citat Maltbium Observ. c. XXII. cui titulus: *de vocibus* κέρας, κρέας, φρέαρ.

V. 880. Non videntur hic ἀλλ᾽ ἢ satis aptae particulae. Quare ἀλλ᾽ ἦ scripsi. *Herm.* Vellem interpretationem addidisset. ἀλλ᾽ ἢ significare *nisi*, et post negantes sententias vel interrogationem poni adhuc creditum est. vid. Heindorf. ad Plat. Prot. §. 108. quod non video quomodo huic loco conveniat.

V. 881. Pentheo continuat Ald. Bacchi nomen v. 882. demum praeponit. Correxit Tyrwhitt.

V. 882. Recte Elmslei. Aldinam lectionem revocavit, quam corruperat Brunck. scribens ἔνσπονδος ἡμῖν νῦν· ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾷν.

V. 883. τί spectat ad sequens ἑστάναι, *quid facere* vel *quo loco esse videor.* Pertinet hoc ad idem genus, de quo monui ad Hipp. 851. τί δῆτα; οὐχὶ φαίνομαι ἑστάναι. Videntur autem duo membra in unum confusa esse, ut apud Plat. Symp. p. 202. D. τί οὖν ἂν εἴη ὁ Ἔρως θνητός; pro τί οὖν; εἴη ἂν ὁ Ἔρ. θν. ubi Bekker. aliam interpunctionis notam post Ἔρως posuit. Probarem, si sequeretur: ἢ θνητός; Illo modo si accipiendus est Euripidis locus, nota interrogationis post δῆτα delenda est.

V. 884. γ' post μητρός om. Pal. γε Herm. explicat *adeo*, cuius usus exemplum aliud mihi non innotuit. Nec *adeo* h. l. aptum videtur: *utpote* convenit, quo significat non mirum esse quod eodem modo consistat, quum illa mater sua sit.

V. 888. 9. in margine additos habet Pal.

V. 897. Notam interrogandi post ἴδῃς delevit Elmsl. ut ἤπου sit ἴσως, ὡς ἔοικε. Vid. ad Phoen. 378. Med. 690. Hic tamen interrogatio minus apta videtur. — παραλόγον Pal. παράλογον Herm. ut scribitur Orest. 381. et reponendum monuit Porson. Adv. p. 267.

V. 909. τᾶν νυμφῶν Ald. rell. τὰ Νυμφῶν ex emend. Stephani dederunt Canter. Barn. rell.

V. 910. Ald. rell. καὶ καπνὸς ἕδρ. Brodaeus καὶ Πανὸς ἕδρας, unde sic Herv. 2. Brub. Canter. rell. Idem notatum in Vict. e codice an e coniectura Victorii, incertum.

V. 913. Pal. κρυφῆναι.

V. 917. Elmsl. Οὐκ οὖν - - φύλαξ;

V. 920. Pal. εἰμ'. Elmslei. numeris huius versus offensus edidit μόνος γὰρ αὐτῶν εἰμ' ἀνήρ. Vid. Hermann.

V. 920. τόδε Ald. rell. τάδε Brunck. quod me invito remansit.

V. 923. εἰμ' ἐγώ Pal. ut edidit Schaefer.

V. 924. Recte in hoc versu interrogationis notam delevit Elmslei. quam primus addidit Barnes.

V. 927. ἀναγκάσεις. Ald. ἀναγκάσει Herv. 2. Brub. rell. Recte Aldinam revocavit Elmsl. nota interrogationis deleta, quam e Musgravii coniectura addiderat Brunck.

V. 928. Neque Musgravii explicatio accomodata esse videtur sermoni tragico, et Elmsleii, ὥς ἔλεξά σοι supplendum dicentis, languidam reddere sententiam. Nec iniuria sequentia ἀξίων μὲν ἅπτομαι suspecta sunt Hermanno, γάρ pro μὲν scribendum suspicanti. Vereor, ne et post τρυφάς γε τοιάσδ' duo dimidiati senarii interciderint, et post ἀξίων μὲν ἅπτομαι integer senarius.

V. 935. λύσσας Elmsl. Mox Pal. ἴτ' εἰς ὄρος. quod recepit Hermann. recte monens οὖρος ne Homerum quidem, nisi in casibus trisyllabis οὔρεος, οὔρεα etc. dixisse, nedum Tragicos.

V. 939. Ald. rell. μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη. Brunck. λυσσώδεα. Quum verba σκοπον λυσσώδη legitimum dochmiacum facerent, et Μαινάδων exitum saltem dochmii, delevi κατὰ et notas lacunae ante Μαινάδων addidi. Hermanno nil nisi una syllaba excidisse videtur post Μαινάδων, ut δυςκατασκοπόν, formatum ut Δύςπαρις, Δυςελένα, δυςευνάτωρ apud Aeschylum.

V. 943 sq. δ' e Musgravii coniectura delevit Brunck. nec habet Pal. unde omiserunt Elmsl. et Hermann. Mox Ald. μαστὴρ οὐριοδρόμων, | ἐς ὄρος etc. Pal. ὀριοδρόμων. E Porti coniectura Barnes. οὐρεσιδρόμων, e Musgravii Brunckius οὐρειδρόμων receperunt. Quod ego dedi, probavit Hermann.

V. 944. Pal. εἰς ὄρος, εἰς ὄρος ἔμολεν ἔμολεν, ὦ Βάκχαι. unde Elmslei. scripsit ἔμολ' ἔμολεν improbante Hermanno.

V. 945. Brevis syllabae in fine dochmiorum, ubi interrogatio est, positae exempla vid. apud Seidlerum p. 86.

V. 946. Pal. γυναικῶν ὅδ' ἔφυ.

V. 947. Pal. om. γε. Itaque Hermann. particulam omisit, ob τινός non numerose collocatum, et, quum idem codex superiore versu ὅδε haberet, hanc vocem

post *τινός* collocavit. Quod Reisigius comm. crit. in Soph. O. C. p. 379. dicit particulas *δέ γε* adaugere aliquid (*γε*) adversando (*δέ*) id in hunc locum cadit, et probabilius est particulam excidisse, quam additam esse a librario.

V. 950. Ald. rell. *δαίμων διαμπάξ.* Correxit Tyrwhitt.

V. 954. Ald. rell. *περὶ τὰ βάκχι᾽ ὄργια ματρός τε σᾶς* in qua lectione Pal. *τά* omittit. Pro eo *σά* e Scaligeri coniectura recepit Barnes. et deinceps omnes. *ὄργια* disyllabum esse, syllabis *για* per synizesin in unam confusis, monuit Hermann. elem. d. m. p. 54. 251. 253. Cf. ad Hipp. 581. Synizesin non plane repudiatum esse a poëtis etiamnum se credere dicit Herm. sed Semelae non aptam esse huic loco mentionem. Itaque sacra ab Agave Baccho celebrata intelligenda esse censens, quod sit huic loco convenientissimum, scripsit *περὶ τὰ Βάκχι᾽ ὄργι᾽ ἇς ματέρος.* At quidni apta sit h. l. Semelae mentio, quum eam simul cum filio coli solitam esse et per se consentaneum sit, et e locis ab Elmsleio allatis constet? Praeterea *ὅς* pro *ἑός* apud Euripidem non nisi uno loco legitur Hel. 1124. et quidem de mea qualicunque coniectura. Gravius est etiam, aliquem contra sacra, in dei deaeque honorem instituta, quam contra sacra a matre celebrata furere.

V. 955. Ald. *μανεῖσα* sine *ι* subscr. Canter. *μανείσᾳ* e Brodaei et Stephani emendatione.

V. 957 sq. Pal. *τὰν ἀνίκατον.* Tum punctum post *βίᾳ* omittunt Ald. Herv. 1. 2. Brub. Post *σώφρονα* v. sq. commate distinguit Ald. Herv. 1. puncto Herv. 2. Brub. Itaque Herm. scripsit: *τὰν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρον᾽, ἃ θνατοῖς ἀπροφάσιστος κ. τ. λ.* In quo illud primum male me habet, quod, quum in stropha ab hoc versu novae sententiae initium fiat, idem non factum sit in antistropha; hanc enim regulam bis in hoc carmine secutus est Hermannus, v. 117. et 857. Deinde vero quid est *τὰν ἀνίκατον γνώμαν σώφρονα κρατήσων?* Nam *γνώμα σώφρων* non potest esse religio s. cultus, qui deo praestatur, sed modestia, qua a sacris dei cuiusque contemnendis, aspernandis, violandis abstinemus, a qua modestia maxime alienus erat

Pentheus. Hanc quomodo quis potest *βίᾳ κρατεῖν*? Sed totus hic locus difficillimus est non solum huius tragoediae, sed omnium Euripidis tragoediarum, quem ipse Brunckius, audacissimus alioqui non emendator, sed versuum fabricator, insanabilem vocat. Quo magis mihi ipsi irascor, quod coniecturas aliquas meas statim in textum receperim. Nam aliis quoque irasci soleo, quum suas coniecturas eos in textu posuisse video, vulgatis lectionibus saepe nihilo meliores, quod cum alias saepe, tum in hoc carmine editores compluribus locis commiserunt. In promtu quidem est dicere non nisi eas coniecturas admittendas esse, quae omnes veritatis notas habeant; at qua tandem nota discernas, utrum hanc virtutem habeat coniectura tua? Suam enim quisque coniecturam plurimi facit, et eo magis, quo est confidentior. Neque satis est dicere, scripturam coniectura effictam habere saltem, quod intelligi possit: nulla enim gravior pestis his litteris inferri potest, quam si, quid scribi potuerit, non quid scriptum fuerit, spectes. Itaque non nisi re diu multumque deliberata, omnibus quae contra dici possint ponderatis, quasi non tuam rem agas, sed de aliorum sententia iudicium feras, coniecturae locus in textu dandus est; locus corruptus per aliquod tempus seponendus est, ut, quum ad eum redieris, inventi amor aliquantum refrixerit, nec tibi amplius fucum facere possit, exploranda aliorum iudicia, ut, quae ipsi invenire non potuimus coniecturae nostrae contraria, alii suppeditent, et quo pluribus satisfecerimus, eo melius de coniectura nostra ipsi iudicare possimus. Sed, ut ad nostrum locum redeam, in eo facilius, quomodo non fuerit scribendum, quam, quid legendum sit, dixeris.

V. 958 sqq. Ald. rell. *γνώμαν σώφρονα θάνατος ἀπροφάσιστος* quae lectio et sensu caret, et metro contraria est. Quid alii coniecerint, in Elmsleii annotatione videre licet. Quod ego dedi *ἀθάνατον*, metro quidem satisfacit, sensui non item. Hermann. dedit: *κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρον', ἅ θνατοῖς ἀπροφάσι | στος εἰς τὰ θεῶν ἔφυ.*, quod ferri non potest, nisi eiusdem V. D. distinctionem etiam probaveris, de qua vid. ad 957. *ἀπροφάσιστος* est, qui sine praetextu et sine tergiversa-

tione aliquid agit. οὐδὲν προφασιζόμενος. vid H. Steph. Thes. T. IV. p. 519. *nullo praetextu detrectandum*, quo sensu Herm. accepit γνώμαν σώφρονα ἀπροφάσιστον, an unquam significaverit, nescimus; quum nullo loco ea vi positum reperiatur, et dubitari potest, quum προφασίζεσθαί τι nunquam sit *praetextu allato aliquid detrectare*, sed *praetexere*. Vid. H. Steph. Thes. l. c. p. 1734 sq.

V. 959. Ald. Herv. 1. εἰ τά τε θεῶν ἔφυ (non ἔφη, ut est apud Herm.) Sic etiam Flor. 1. εἰς τά τε θεῶν ἔφυ Herv. 2. Brub. et sic sqq. Pal. εἰς τὰ θεῶν ἔφυ, om. τε quod omittas, an addas, nihil fere interest: omisit Hermann.

V. 960. Ald. rell. βροτείῳ τ' ἔχειν. Canter. et Heath. βροτείων τ' ἔχειν. absurde, quum βρότειοι pro βροτοὶ non dicantur. Scaliger βροτείῳ - βίῳ, quod recepit Hermann. Sed plures formulam ἄλυπος βίος ἔφυ pro ἄλυπόν ἐστι aegre sibi evelli patiantur. Sic enim Iph. T. 1090. τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βαρὺς αἰὼν pro βαρύ ἐστι. Cf. Orest. 592. Med. 246. Sensus mihi hic esse videtur: Modestiam et in rebus sacris et erga homines exercere, molestia vacat, vitam iucundam reddit, γνώμαν σώφρονα εἰς τά τε θεῶν τούς τε βροτούς ἔχειν ἄλυπος βίος.

V. 961. Ald. rell. τὸν σόφον. Scaligeri coniecturam τὸ σοφὸν confirmat Pal. *Sapientiam libenter consector, modo invidia absit.*

V. 962 sqq. Graviores etiam procellae excitantur. Ego scripturam Ald. reliqui, nisi quod comma post μεγάλα delevi et τῶν ἀεί ut Pal. habet scripsi pro τῶν αἰεί. Ita egregius saltem dochmiacus dimeter exit. Hermann. post ἕτερα distinctione posita, v. 963. cum Reiskio κατά scripsit pro καλά, et e lectione cod. Palatini ἄγουντ' pro ἄγοντ' fecit εὐαγοῦντ', ut constructio esset: τὰ δ' ἕτερα, φανερά ἐστι τῶν ἀεί μεγάλα ὄντα ἐπὶ τὰ κατὰ βίον, *altera illa aperte inter ea, quae quodque tempus fert, magnum momentum habent ad vitae statum.* in quibus illa τῶν ἀεί et ἐπὶ τὰ κατὰ βίον vix concoquo. Ad τῶν ἀεί, inquit, proprie intelligi debet μεγάλων ὄντων, i. e. inter ea, quae quoque tempore aliquid conferunt ad felicitatem vitae. Est igitur quod nos bre-

vius dicimus *unter andern*, quod non habeo, quomodo non vehementer frigere dicam. Hoccine addere oportebat poetam eum, qui pietatem plurimum ad felicitatem vitae conferre dicere volebat, *cum multa alia, tum pietas plurimum confert?* Quorsum vero illa tot verborum congeries ἐπὶ τὰ κατὰ βίον pro simplici ἐπὶ τὸν βίον? Accedit ambiguitas verborum τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά, quae qui primum audierit, non poterit quin ita iungat τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά ἐστι, donec nota editoris admonitus fuerit hunc ordinem verborum esse τὰ δ' ἕτερα φανερά ἐστι μεγάλα ὄντα. μεγάλα καὶ φανερὰ ἔργματα, *magna* et *conspicua* s. illustria *facinora* commemorantur infra v. 1150. ἦμαρ εἰς νύκτα Elmslei. explicat *diem usque ad noctem*, i. e. *totum diem*, probante Hermanno. Sic Herc. 499. ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι. Sed nec Brodaei explicatio, *diu noctuque*, *nullo non tempore*, inepta est. Pind. Nem. 7, 4. ἄνευ σέθεν οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.

V. 971. γ' post πολύκρανος om. Pal. et deleverunt Elmsl. Herm. ut iambelegus esset pro senario.

V. 974. Ald. ἴθ' ὦ βάκχε, θηραγρέτα, βακχᾶν γελ. πρ. Comma post βάκχε omittunt Herv. 1. 2. Brub. θηραγρέτα et πεσόντι e Musgravii coniectura edidit Brunck. Ego Seidlerum de verss. dochm. p. 159. secutus sum, non tantum ob accusativum πεσόντα, sed etiam ne iungerentur θηραγρέτα γελῶντι. περίβαλε βρόχον θηραγρέταν idem est quod αἵρει (ἅλισκε Graecis ignotum est.)

V. 979. Ne δράκων et ὄφις in eodem versu legerentur, Barnes. legendum coniecit ὄφεον. Hanc coniecturam recepit Hermann, etsi non habens aliud exemplum huius adiectivi. Magis etiam miror quod addit, Sed haec sunt eiusmodi, ut videantur etiam sine exemplis emendari posse. Δράκοντος ὄφεον θέρος mihi non minus tautologicum videtur quam ἀνθρώπινον ἀνδρὸς γένος. Eo autem difficilior est emendatio, quod ad sententiae integritatem nihil deest.

V. 981. In Medea 54. alius versus sequitur κακῶς πίτνοντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. Hunc itaque Porsonus hic quoque addendum suspicabatur, Dobraus ad

Arist. Plut. 886. delendum esse v. 981. Hermann. in τὰ δεσποτῶν e praegresso substantivo συμφορά intelligi posse πλεά συμφορᾶς censet. Pal. συμφορὰ τῆς δεσποτῶν, ita scripta media voce, ut etiam pro τις accipi possit.

V. 982. Recte Brunck. Elmsl. Herm. τί μην, *an novi quid nuncias.* Ald. τὶ μηνύεις i. e. τί μηνύεις. Vid. Elmslei. ad v. 832.

V. 984. Pal. omittit verba καὶ γάρ, quae verba recte abesse suspicatur Elmslei. ut versus dochmiacus sit, licet ne sic quidem ex omni parte sanus. Hermann. edidit ὦναξ Βρόμιε, θεός, θεὸς φαίνῃ μέγας, parum nervosum additamentum appellans illud καὶ γάρ.

V. 985. Ald. rell. ἢ. Brunck. Elmsl. ᾖ. Hermann. rursus ἦ.

V. 987. 8. στροφή est Seidlero de verss. dochm. p. 264. et Hermanno, ἀντιστροφή v. 994. 5. μεσῳδός est v. 990. 1. ex Hermanni sententia.

V. 989. ἄγεις i. e. ἡγῇ. Vid. Wyttenbach ad Plut. p. 293. Lobeck. ad Phryn. p. 418 sq. Versum mutilum esse in fine monuit Brunck.

V. 990. duobus antispastis subiectum habet molossum. Herm. elem. d. m. p. 239. 274.

V. 994. Recte ἔνεπε Brunck. Elmsl. Herm. — τίνει μόρῳ Pal. Propter hiatum Herm. in fine versus notam interrogandi posuit, ut altero versu ad ea, quae nuncius dixerat, responderet chorus: quod mihi praeposterum videtur.

V. 996. Si Therapnae Boeotiae urbs intelligenda esset, inutiliter adderetur τῆςδε Θηβ. χθ. Quum enim res Thebis agatur, per se patet, Therapnas nec Laconicae, nec Thessaliae intelligi. Vid. ad Troad. 213

V. 997. Pal. ῥοᾶς. De constructione ἐκβαίνειν τι vid. Gramm. gr. §. 377. not. 1.

V. 1001. ποιηρόν. Brub. πονηρόν. Pal. πικρόν. ἴξομεν Ald. Herv. 1. ἵξομεν Herv. 2. Brub.

V. 1002. Scribe τά τ' ἐκ ποδῶν cum Porto et Barn.

V. 1003. ὁρῶμεν Ald. rell. ὁρῷμεν Musgrav.

V. 1004. Non possum adduci, ut versum, quem lau-

dat Schol. Hephaest. p. 87. ed. Gasf. ἠδ' ἄγκος ὑψήρεμνον ὄρεσι περίδρομον, eum ex hoc loco desumtum esse putem, sed aliunde, e dramate satyrico, petitum esse.

V. 1008. Pal. αὖτις.

V. 1013. Ald. rell. ὅσοι νόθων. MSS. Steph. ὅσον μόθων. Canter. ὅσοι μόθων, sed coni. ὅσσοις μόθων. Scaliger ὅσαι μαθεῖν. Heath. ὅσσοις μόθον. Musgrav. ὅποι μόθων, quam coniecturam Brunck. recepit. Elmsl. ὅσοι μόθων sed coni. ὅσον ποθῶ. Porson. apud Kidd. p. 226. „Fortassis ὅσσοις ἀθρῶν. Sed bona satis lectio ὅποι μόθων.“ Tandem Hermann. edidit: οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων, ὅσσοις ὅσον, *quantum oculis, non assequor Maenades.* ὅσον ubique ita usurpatur, ut animo suppleri possit τοσοῦτον, ut in illis familiari consuetudine tritis, ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὐδέπω, τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν i. e. τοσοῦτον ἄπωθεν, ὅσον τυτθόν ἐστι, i. e. *paulum modo.* Ita hoc loco sententia hoc modo absolveretur, οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων τοσοῦτον, ὅσον ὅσσοις ἐξικνεῖσθαί τις δύναιτο. quod vereor ut commodum h. l. sensum habeat. Possunt plura coniici, ut οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὅσσοις μαθεῖν, sed quomodo e notissimis verbis μαθεῖν, ποθῶ, ὅσον errore librarii oriri potuerit μόθων vel adeo νόθων vix dicas. Μόθων quidem vox videtur comoediae, quam tragoediae, accommodatior, sed tamen lectam hic fuisse vocem, quae *lasciviam* significaret, e sq. αἰσχρουργίαν probabile fit.

V. 1014. Ald. rell. ὄχθον δ' ἐπεμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Pal. ὄχθων δ' ἐπ' ἐμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Heath. coni. ἐς ἐλάτην ὑψ. quod recepit Schaefer. et probat Porson. apud Kidd. p. 226. Tyrwhitt. ἢ 'λάτην ὑψ. quod receperunt Brunck. et Elmslei. Hermann. dubitat, an recte crasis fieri possit in prima syllaba talis nominis, quale est ἐλάτη. Non enim in quovis vocabuli initio crasin usitatam esse, sed fere in solo augmento et praepositione sive nuda sive adhaerente voci compositae. Itaque repudiata Tyrwhitti coniectura scripsit ὄχθῳ δ' ἐπεμβὰς ἐς ἐλάτην ὑψαύχενα. ὄχθον quidem haud scio, an non mutandum fuerit: nam et ἐπιβαίνειν τι, et ἐμβαίνειν τι et ἐμβατεύειν τι Aesch. Pers. 447. dicitur. Ad crasin quod attinet, crasin h. l. Hermann. vocat, quam alii rectius elisionem: nam, ne

diversa confundantur, crasis ea dicenda videtur, qua duae vocales in unam, eamque soni diversi, et longam transeunt, elisio, ubi alia vocalis alia expellitur. Crases sunt ἀστέον μουγκώμιον, σοὔστι pro ἆ. μοι ἐγκ. σοι ἐστι. elisio ἐμοί 'στι Soph. Phil. 812. νικώμενοι 'κύρισσον. Cf. Wolf. anal. litt. II. p. 432 sq. ἢ 'λάτης autem simile est ei, quod legitur Med. 1302. ἢ 'ξωθεν. Arist. Ran. 64. ἆρ' ἐκδιδάξω τὸ σαφὲς, ἢ 'τέρα φράσω, et similia. Sed mirum mihi videtur Pentheum non satis habere vel collem vel abietem conscendere, sed abietem colli superimpositam, quamvis per se satis alta esset. Nec in sequentibus ulla collis mentio fit, quo opus fuerit, ut ex abiete melius dispiceret. Itaque lectio ὄχθον δ' ἐπεμβὰς ἐς ἐλάτην ὑψαυχένα etsi librorum auctoritate nititur, peior tamen mihi esse videtur ea, quam Tyrwh. proposuit.

V. 1016. Pal. τι a correctore additum habet.

V. 1019. ἐκυκλοῦτο Brunck. et Elmsl. Pal. κυκλοῦται.

V. 1020. Ald. Herv. 1. περὶ φορὰν ἕλκῃ δρόμον. Herv. 2. Brub. Cant. περιφορὰν ἕλκε δρόμον. In his nihil nisi ἕλκῃ mutavit Barnes. in nota tamen se Aldum sequi malle dicit, περὶ φορὰν ἕλκῃ δρόμον. MS. Steph. περίφορον. Pal. περιφορᾶν (sic) ἕλκῃ δρόμον, sed ἕλκει a prima manu scriptum suspicatur Elmsl. Vict. περιφορᾶς ἕλκει. Inde recepi περιφορᾶς ἕλκει, δρόμον e coniectura Stephani in δρόμου mutato. Sic etiam Elmsl. nisi quod περιφοράν praetulit et recte quidem. ἕλκει quidem necessarium videbatur: nam coniunctivi in comparationibus usus Homeri est, non Tragicorum, nisi forte in lyricis. Vid. ad Hec. 1003. περιφορὰν ἕλκει δρόμου, quo sensu accipiendum sit, parum liquere sibi ait Elmslei. Explico dictum pro περιφερῆ δρόμον ἕλκει. Hermann. ordinem verborum ita instituit: τρόχος ἕλκει δρόμον, τόρνῳ γραφόμενος περιφοράν, quod nunc, ad servandum δρόμον accommodatum, praefero.

V. 1021. ὡς Ald. rell. ὥς Barnes. Brunck. Herm. ὥς an Homeri exemplo pro οὕτως usurpetur a Tragicis, etiamnum dubito, vid. ad Hec. 438. ad Hippol. 1051. Hoc loco ὡς est *sicut*, *quemadmodum*; ut saepe relati-

va et pronomina et adverbia pro absolutis ponuntur v. c. ipsum ὡς, *quia*, pro *nam*. Cf. ad Med. 581.

V. 1025. μὴ 'ναχαιτίσειε cum Ald. rell. an cum Elmsleio e cod. Pal. et Herm. μὴ ἀναχαιτίσειε scribas, non multum refert; illa elisio est, haec συνεκφώνησις.

V. 1036. Ald. rell. ἐστήριξε. Coniecturam Valcken. ad Herod. III, 135. ἐστήριζε confirmat cod. Pal. In hac formula ἅμ' ἠγόρευε καὶ ἐποίει semper ponitur imperfectum secundo loco, quando actiones duae simul et eodem tempore fiunt.

V. 1037. Porson. apud Kidd. p. 190. Αἰθὴρ δ' ἐσίγα. Sed recte de hoc loco iudicat Hermann. Praef. p. XXXIII. V. 1038. auctor Χ. Π. 2241. pro βοὴν habet ψόφον.

V. 1043 sq. πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες ποδῶν ἔχουσαι i. e. ὠκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονες πελείας et ὠκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονα πελείας (τῆς πελείας ὠκύτητος) ἔχουσαι. Frustra Heath. ἥσσονα, quam coniecturam probatam Musgravio, receperunt Brunck. et Elmsleius. Hermanno ἥσσονες ἔχουσαι dictum esse videtur omisso participio οὖσαι. „Muta id in imperfectum, inquit, et videbis recte dici, οὐχ ἥσσονες πελείας οὖσαι εἶχον.“ Recte, si cum εἶχον cogitaveris ὠκύτητα; sin simpliciter οὖσαι εἶχον pro ἦσαν accepit, neque ἔχω ὢν unquam legere me memini, neque ἔχω nisi cum participio verbi activi coniunctum reperire. Locus autem Platonis Cratyl. p. 404. C. plane alienus est. Vid. Gramm. gr. §. 559. p. 814 sq.

V. 1049. Ald. rell. κραταβόλους. Vict. κρᾶτα βόλους. Heathio debetur κραταιβόλους.

V. 1051. Herm. ὄζοισί τ' ἐλατ. Recte.

V. 1052. Ald. rell. ἄλλοι δέ. Canter. e Brodaei et Steph. coniectura ἄλλαι δε, et sic notatum in Vict.

V. 1053. Ald. rell. Πενθέως τ' ὄχον δύστηνον. Egregia est coniectura Reiskii Πενθέως, στόχον δύστ. quam recepit etiam Herm. Elmsleius satis habuit versum obelo notare. Idem οὐχ ἥνυτον. Vid. ad Hec. 1143. Phoen. 453.

V. 1055. λελησμένος vulgo. λελημμένος est e Musgravii emendatione. Vid. Elmsl.

V. 1067. Elmsl. recte ἱερία.

V. 1068. Elmsl. προσπίτνει. Vid. ad Suppl. 693. Tum κόμας ἄπο Ald. rell. quod primus Brunckius emendavit. Et Pal. κόμης.

V. 1069. κτάνοι Brunck. Elmsl. Quum Graeci libenter ab oratione obliqua ad rectam transeant, et iis verbi temporibus ac modis utantur, quibus qui inducitur, ipse in loquendo usus esset (vid. Gramm. gr. §. 507. p. 711. §. 519. p. 736.) non mirum, eos post ὡς quoque, ἵνα etc. nonnunquam coniunctivum pro optativo posuisse.

V. 1076. Ald. rell. χρή. Brunck. χρῆν.

V. 1077. Pal. ἐκ βακχείου κατεί χετ'. Inter κατεί et χετ' aliquid erasum est. Elmsl.

V. 1083. Recte Herm. monet prius τε sententiae praecedentibus adnectendae inservire; et hanc ipsam ob causam comma posui post σάρκας, quum in Ald. rell. plene distingueretur.

V. 1085. Pal. ὁ μὲν στυγνάζων, ὅσον ἐτύγχανε πνέων. a pr. m. πλέων. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή, ἃ μὲν στεν. dictum est pro πᾶσαν δὲ ὁμοῦ βοὴν ἵεσαν, ὃ μὲν στ. ut Phoen. 1462. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἳ μέν – pro ἤριζον δὲ στρατηλάται, οἳ μέν – –

V. 1086. Ald. rell. αἳ δ' ἠλάλαζον. ἀνέφερε δ' ἣ μὲν ὠλ. Sic etiam Pal. nisi quod pro ὠλένην habet ἐλένην. Duporti coniecturam ἔφερε a Musgravio probatam admisit Brunckius. Ingeniosa est Hermanni coniectura: αἳ δ' ἠλάλαζον· ἄγε, φέρ' ἣ μὲν ὠλένην, ἣ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦτε δὲ πλευρὰς σπαραγμοῖς. At parum sibi constaret Euripides, si, quum mulieres mente a deo ita perturbatas finxisset, ut leonem interficere, non hominem, sibi viderentur (vid. v. 1095. 1231.) tamen ita eas sibi acclamantes faceret: *age, rape alia brachium, alia pedem, et quidem cum ipsis calceis.* Haec enim esset non feminarum Bacchico furore correptarum, et infelici errore feram a se laniari credentium, oratio, sed furiarum sanguinolentarum, hominem sese discerpere probe intelligentium, quales Parisiis olim fuisse accepimus. In vulgata vero lectione reprehendenda calumniari videtur Hermann. verba enim γυ-

μνοῦντο δὲ πλευραὶ σπαραγμοῖς non explicationem continent, ut vel brachiis pedibusque avulsis quasi armis et praesidio nudata dicantur latera, vel quum membra illa abrumperentur, tantae carnium laciniae sequutae esse existimari debeant, ut costae in lateribus nudarentur, sed de universis valent, et, quum antea singulis partes quaedam distributae essent, nunc quid universae fecerint, indicant. Ita vis est in verbo γυμνοῦντο, quod summam quasi complectitur eorum, quae antea dicta erant; qua ratione Herm. alibi omissionem augmenti defendit. Sic Homerus saepe postquam commemoravit, quos singuli interfecerint, imaginem universos complectentem subiicit. Accuratius hoc etiam significatur sqq. πᾶσα δέ i. e. ἑκάστη, ut recte Herm. διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως.

V. 1089. σάρκα ob metrum Porson. apud Kidd. p. 246.

V. 1090. Ald. rell. τυφλοῖς. Barnes. στυφλοῖς. Sed scribendum στύφλοις, ut monuit Elmsleius.

V. 1094. Ald. πτῆξασ'. Correxerunt Brodaeus et Stephanus.

V. 1098. τειχέων ἔσω τόνδ' Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxit Canter. et τῶνδ' Pal. Flor. 1.

V. 1100. Ut ῇ haberet quo referretur, Elmsleius comma post ἄγρας sustulit, ut τὸν καλλίνικον adiectivi loco haberetur. Eum recte secutus est Hermannus.

V. 1101. τῇδ' ante ἐκποδών e coniectura Reiskii addidi. Pierson. Veris. p. 130. τῆσδ' ἐκποδὼν τῆς ξυμφορᾶς, quod etsi bene Graecum sit, sine necessitate tamen in hunc locum inferri iudicat Porson. ad Eurip. Suppl. v. 1113. in ed. Markl. Oxon. p. 211.

V. 1102. Hermann. persuasam habens, Euripidem non ita contra leges rhetoricas Agavae nomen, ubi nulla oppositio esset, in principio collocaturum fuisse, edidit ἄπειμ' Ἀγαυῇ, πρίν. — Τῇδε τῇ ξυμφορᾷ esse *propter hoc malum.* In Ἀγαυῇ, etsi nulla oppositio, vis tamen inest, quum in eam praecipue illa calamitas ingruerit, quippe quae et filium occiderit, et eius cruentum caput manibus gerat. Nec maior vis inest in Κάδμου θυγατέρες in initio posito v. 1156.

V. 1104. Ald. rell. et Pal. οἶμαί γ' αὐτό. E Reiskii

coniectura est ταὐτό, quod recepit etiam Elmslei. quamvis ταὐτό raro inveniri apud Atticos saepe monuerit Pseudogregor. 1143. οἶμαι δ' αὐτό. Hinc recte Hermann. κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτό καὶ σοφ.

V. 1106. Pal. βακχείων. Recte Elmsl. post Hermann. ad Hec. praef. p. LXVI sq. Βάκχιον. Ita hic et sequens versus e dochmio et cretico constat.

V. 1108. τοῦ Hermann. iam in elem. d. m. p. 122. delendum monuit, quia molestus esset articulus, et omittit Pal. Itaque Elmslei. quoque delevit. Deleto articulo versum ex iambico monometro hypercatalecto et dochmio constare monet Hermann. elem. l. c. puto, ut disyllaba dochmii esset anacrusis: nam haec genitivi forma α nunquam breve habet. Elmsleius cum Burgesio Πενθέως etiam deletum malit, nescio quo odio nominum propriorum ductus.

V. 1110. πιστὸν ἀΐδαν Ald. rell. quod alii aliter emendare conati sunt. Quod dedi est e coniectura Seidleri de verss. dochm. p. 116. Elmslei. πιστόν revocavit, πιστὸν Ἀΐδαν (sic scripsit) cum Brodaeo interpretatur *certam ac manifestam necis suae causam*. Hermann. dedit πιστὸν Ἀΐδᾳ ἔλαβεν εὔθυρσον ταῦρον, *fretum Orco thyrsigerum taurum ducem habens exitii*. πιστός *fretus* est apud Soph. Oed. C. 1031. ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Vid. Porson. ad Eur. Hec. 1125. At quomodo taurus ille, Pentheum in exitium adducens dici potest *fretus Orco?* quum enim deus esset sub forma tauri latens non conveniebat eum ad necem infligendam Orco fretum esse eiusque opem exspectare. Ego ex parte Brodaeum sequor: ᾅδης quidem ubi pro necis causa ponatur, non habeo dicere: sed tamen saepe appositio declarat id, quo aliquid efficitur, ut in illis θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον. Vid. ad Hel. 172. Proprie thyrso confidebat Pentheus, se eo instructum tuto in Baccharum coetum prodire posse. Quod thyrso conveniebat, id cum acerba irrisione ad ἅδαν retulisse videtur, imprimis quum πιστὸς ᾅδης esset ipse thyrsus.

V. 1111. Mihi quoque νάρθηκα εὔθυρσον iungenda videntur. vid. Elmsl. Hermann. εὔθυρσον ταῦρον iungit; quia hic nihil ad rem, quod ille taurus visus esset, sed

quod esset Bacchus. At sub tauri forma latere Bacchum quivis sciebat, quippe e vulgari etiam superstitione *ταυρόμορφον*, *ταυρόκρανον θεόν*. Ita taurum ubi in hac rerum ratione nominabant, etiam non adiecto *εὔθηρον* intelligebant Bacchum.

V. 1114. *τὸν καλλίνικον* sc. *ὕμνον*. Vid. Elmslei. nec opus est scribi *τὸ καλλίνικον* cum Brunckio. *ἐξεπράξατε* e Scaligeri coniectura Elmsl. et Hermann. *ἐξεπράξατο* esset *Bacchus a vobis exegit*.

V. 1115. *εἰς γόον* primus Canter. pro *εἰς γόνον*.

V. 1116. 17. sic digessit Seidler. de vers. dochm. p. 152.

V. 1118. Ald. rell. *ἐς δρόμους*. Correxit Stephanus.

V. 1120. *κῶμον εὔιον* Herm. quod an ad sonum elegantius sit, quam *εὐΐου θεοῦ*, nescio. Nec in *εὐΐου θεοῦ* epitheton plane otiosum, quod non ipsum Bacchi, sed generis nomen positum sit. Sic 143. *τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεόν*. . . .

V. 1121. Ald. rell. *τί με δὴ ὀρθεῖς ὦ*. Pal. *ὀρθεῖς ὦ*. MSS. Steph. *ὀρθοῖς*, ut edidit Canter. Seidlerum *ὀρθοῦν* explicantem *excitare*, *provocare* recte refellit Herm. ad h. l. Musgr. *ὄρσεις*, quod recepit Brunck, qui praeterea scripsit *τί με δῆτ᾽ ὄρσεις ὦ*. Hermann. *τί μ᾽ ὀροθύνεις ὦ*. *ὀρθεῖς* et *ὀρθοῖς* vitiosa esse, negari non potest. Videtur librarius de *ὄρθια* cogitasse, ut *ὀρθεῖν* vel *ὀρθοῦν* esset *ὀρθίᾳ φωνῇ βοᾶν*.

V. 1122. Plut. T. I. p. 564. E. T. II. p. 501. B. et Polyaen. VII, 41. *ἐξ ὄρεος*, quod recepit Herm. ut aptius, quia Cithaeronem intelligat Agave. Sq. v. *ἕλικα* Herm. recte de thyrso accipit.

V. 1124. Ald. rell. *μακάριον θήραμα*. Apud Plut. T. I. p. 564. F. est *μακαρίαν θήραν*, apud Polyaen. l. c. *μακάριον θήραν*. Hoc dedit Hermann. At Euripides semper dicit *μακαρία* feminino genere, non *μακάριος*. *θήραμα* glossa esse videtur vocis *θήρα*. vid. Schaefer ad Gregor. C. p. 126. Sic Soph. Phil. 609. *Ἕλενον Ὀδυσσεὺς εἷλε θήραν καλήν*.

V. 1125. Pal. om. *γε* et *ὦ*. Hermann. *γε* hic nullo modo ferri posse censens dedit *τε*. Mihi *γε* hic eam-

dem vim habere videtur, quam alias in responsionibus habet, ut verbo, cui additum est, confirmando et vi quadam insigniendo inserviat. Tum Herm. σύγκωμος pro σύγκωμον. At socius cuiuscunque rei non solet dici δέχεσθαι alium, eiusdem rei principem, sed ipse recipi vel assumi, nec unquam quisquam dixit συνοδίτης, συστρατιώτης σε δέχομαι, sed δέχομαί σε συνοδίτην, συστρατιώτην. Itaque quum chorus dicit se δέχεσθαι Agaven, significat se iam ante Agavae adventum instituisse solennes choreas ad gaudium suum declarandum, quarum nunc participem esse velit Agaven.

V. 1127. Ald. rell. νεόν νιν. MSS. Steph. νέον λῖν, unde sic edidit Canterus. De accentu vid. Herm.

V. 1129. De hoc versuum genere vid. Hermann. elem. d. m. p. 264.

V. 1131. γ' om. Pal. et deleri volebat Elmslei. ad Med. p. 287. not, quum γε in interrogatione poni non posse sibi persuasisset. In editione Baccharum servavit, sed delevit Herm. scribens πρῶτα. Tum Ald. ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας. Plutarch. I. p. 564. semel ἐμόν, unde sic edidit Musgr. quod metrum iam fieri iubebat.

V. 1132. totum cum Seidlero Agavae continuavit Hermann.

V. 1133. Scribe:

Χορος
Τίς ἄλλα;
Αγαυη
τὰ Κάδμου —
Χορος
τί Κάδμου;
Ἀγαυη
γένεθλα

γένεθλα bis Ald. rell. semel Heath.

V. 1137. ἀρτιγέννυν (sic) una voce Ald. rell. Aemil. Porti coniecturam, ἄρτι γέννυν divisim legentis, confirmat Pal. Elmsleio locum recte explicare videtur Heath. qui sic vertit: *Iuvenilis hic catulus, sub verticem delicate capillatum, genam modo pilosam emittit.* Itaque κατάκομον non cum proximis κόρυθ' ἁπαλότριχα, sed cum remotiore γέννυν iunxit, ut γέννς κατάκομος esset

pro *γένειον* s. *πώγωνα*, et *γένυν βάλλειν* i. e. *ἐκβάλλειν* pro *πώγωνα φύειν* accepit, quorum neutrum fieri potest. Rectius Hermann. *ἄπο* scribens, quod iungendum cum *βάλλει* vertit: *vitulus hic, iuvenis adhuc genas, comatum molli crine amisit capitis ornamentum.*

V. 1140. Choro tribuit Tyrwhitt. quum in Ald. rell. Agavae continuaretur. *φόβῳ* Ald. *φόβη* Brod. Steph. e codd. et Reisk.

V. 1141. *ὁ βάκχειος* Pal.

V. 1142. *σοφὸς σοφῶς* cum Brunckio Elmsl. et Herm.

V. 1143. Ald. *ἐπὶ θήρα τόνδε.* Brod. Steph. *ἐπὶ θῆρα τόνδε.* Herm. *ἐπὶ θήρᾳ τοῦδε*, ut iam ante Brodaeum nonnulli legerunt, gravi errore, ut ait Steph.

V. 1145. Pal. om. *τί δέ.* Herm. recte distinxit: *τί δ'; ἐπαινῶ.*

V. 1146. Pal. *τάχα δὲ καὶ καδμεῖοι.* Hermann. sqq. ita inter chori personas et Agaven distribuit:

Ἀγαυη

τάχα δὲ Καδμεῖοι.

Χορος

καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρ'

Ἀγαυη

ἐπαινέσεται,

λαβοῦσαν ἄγραν τάνδε λεοντοφυῆ

Χορος

περισσάν

Ἀγαυη

περισσῶς

Χορος

ἀγάλλῃ κ. τ. λ.

V. 1147. Pal. *ἐπαινεύσεται.*

V. 1148. Ald. Herv. 1. *περισσὰς περισσῶς.* Herv. 2. Brub. *περισσὰ περισσῶς.* Canter. ex em. Brodaei *περισσὼν περισσῶς.* quod etiam in suis codd. reperiri testatur Steph.

V. 1150 sq. Ald. *γέγηθα, μεγάλα, μεγάλα, φανερὰ καὶ τάδ' ἔργα κατειργασμένα.* Pal. *γέγηθα. μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ τάδ' ἔργα κατ. καὶ φανερὰ* pro *φανερὰ καί*

iam Seidler. invenerat, quem in ceteris etiam secutus sum, *φανερὰ μὲν, καινὰ δέ.* Herm. *γέγηθα. μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ τἄργ' ἐγὼ κατ.* Magis tamen placeret, inquit, si libri adiuvarent, *γέγηθα μεγάλα μεγάλα τάδε φανερά τ' ἔργ' ἐγὼ κατ.*

V. 1152. Pal. *δεῖξον νῦν.* ut Herv. 2. Brub. Canter. Vitium post Portum sustulit Barnes.

V. 1155. Pal. *ὡς ἴδετε.*

V. 1157. Vid. Schol. Flor. ad Hec. 1132.

V. 1160. *κτᾶσθαι* mea sententia e *κομπάζειν* pendet. *Gloriari debemus, nos instrumenta eorum, qui hastas fabricantur,* i. e. *tela frustra nobis comparare,* quum etiam sine telis, manuum vi, hostes vincere possimus.

V. 1164 sq. Ald. *αἱρέσθω λαβὼν πλεκτῶν πρὸς οἴκων κλιμάκων προςαμβάσεις.* *αἰρέσθω* Barnes. qui in nota etiam emendat *πηκτῶν πρὸς οἶκον.* sed *αἰρέσθω* male vertit *surgat;* imo *attollat,* ut Heath. Pro *οἴκων* Pal. *οἴκους,* quod admisit Elmsleius.

V. 1168. Post *βάρος* distinguit Ald. ut iungantur *Πενθέως πρόσπολοι.* Recte comma post *Πενθέως* transtulit Canter.

V. 1172. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἐν ταυτῷ πέσω.* Herv. 3. Stiblin. Canter. *ἐν ταυτῷ πέδῳ,* et sic Pal. *ἐν ταύτῳ πέδω.*

V. 1173. *ἐν ὕλῃ δυςευρέτῳ, in silva ita abdita, ut vix inveniri et explorari possit.* Hermann. edidit *δυςευρέτως,* addens, In huiusmodi vocabulis nihil refert, utrum reperiantur in lexicis, an non. Recte: nam in lexicis multa desunt. At expectandum tamen, puto, dum vox in probati scriptoris loco inveniatur; an ne hoc quidem quidquam referre censet Vir eximius, modo analogia vocem tueatur? Adverbia vero cum *εὑρέτως* composita vix usquam reperias. *Quid autem horum omnium,* inquit Lobeck. ad Phryn. p. 46. *erudita antiquitas receperit, non internis eorum notis et vestigiis iudicari, sed tantum exemplorum copia vel inopia ad verisimilitudinem quandam aestimari potest.*

V. 1174. Ald. rell. *ἤκουσα γάρ του.* *που* pro *του* Flor. 1. quod me recepisse nunc nollem.

V. 1176. *Βακχῶν πάρα a Bacchis redux* e coniectura Musgravii ediderunt Brunck. Elmsl. Hermann. Quum utrumque dici possit, et ἤκουσα θυγατέρων τολμήματα, et ἤκουσα περὶ θυγατέρων, utrumque, interiectis aliquot verbis, coniunxit, sed ita ut quum priore loco filias tantum commemorasset, deinde Bacchas nominaret, inter quas illae quoque versabantur. Ita ad vulgatam defendendam non argumentis opus est, sed commoda explicatione, qua ipsa gravius argumentum proferri non potest.

V. 1179. ἀριστέα ποτε Ald. rell. Ἀρισταίου Miltonus. Ἀρισταίῳ Heath. Musgr. Brunck. rell.

V. 1182. Ald. rell. τήνδ'. Correxit Barnes.

V. 1183. οὐδ' ἄκραν τ' Ald. rell. quod correctum iam in Herv. 2.

V. 1184. Eleganter Scaliger αὐτήν, quam coniecturam receperunt Brunck. Herm. Sed parum referre mihi quoque videtur: nam qui infelicem adspectum filiae videt, is haud dubie filiam videt, triste spectaculum.

V. 1189. Pal. εἰς μεῖζον ἥκω θήρας. μεῖζον praetulit Hermannus.

V. 1192. Herm. ὡς ἀγκρεμασθῇ, non convenire enim ἄν, ut in re minime dubia. Mihi nondum exploratum est, ἄν in dubiis tantum rebus coniunctivo addi. Supra v. 483. verba ὡς ἂν σκότιον εἰςορᾷ κνέφας reddere nolim cum Hermanno, *ut, si libet, tenebras adspiciat.* Nam qui in obscuro carcere inclusus est, tenebras adspicere debet, sive ei libeat, sive non libeat. Et hoc loco negare tamen poterat pater, quod filia petebat.

V. 1193. Pal. τοῖς ἐμῆς ἀγρεύμασιν.

V. 1197. Pal. ἐξειργασμένων, quomodo scribendum esse, miratur Elmslei. non vidisse interpretes. Equidem in vulgata nihil incommodi video: nam et accusativus in exclamationibus usitatus, et εἴργασμαι passivo sensu positi exempla ipse attulit Elmsl. ad Heracl. 601. in Add. Πένθος vero non est *facinus luctuosum*, ut explicat Elmsleius, sed *luctus*, et πένθος ἐξειργασμένων φόνον esset *luctus propter eas, quae caedem commiserunt*, vel potius ἐξειργασμένων absolute positum esset pro αὐτῶν ἐξειργασμένων. Sed quum Agave de se prae-

cipue gloriata esset, eamque solam mox alloquatur Cadmus, minus convenit de pluribus eum loqui.

V. 1204. Pal. *σκυθρωπός*.

V. 1205. Adde comma post *τρόποις*.

V. 1206. *ἐν* et *ἅμα* iuxta se posita ad id genus pleonasmorum referenda sunt, de quo egit Hermann. ad Viger. p. 886. *ἐν νεανίαις Θηβαίοις* et *ἅμα νεανίαις Θ.* *ὅτε ὀριγνῷτο* autem non est *quoties*, ut Elmslei. vertit, sed *quando* vel *quum*, et optativus significat, hoc ex iis esse, quae fieri optat Agave. Varias de h. l. coniecturas apud Elmsleium videre licet.

V. 1209. Pal. om. verba *κἀμοί, μὴ σοφοῖς χαίρειν κακοῖς ποῦ 'στιν.*

V. 1218. *τί μοι τῶνδ'* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxit Steph. e MSS.

V. 1219. Ald. rell. *ἔθ' ὤὑτός*. Pal. *ἔθ' αὑτός*. Quae in Add. T. VII. p. 502 sqq. de hac forma disputavi, ea egregie confirmari iis, quae Bekkerus e Codd. adscripsit ad Demosth. p. 11. not. e. (Olynth. 1. §. 3.) p. 299. not. b. (de cor. §. 177.) non sine gaudio vidi.

V. 1221. Sic Ald. Sed quum in Herv. 1. 2. Brub. rell. excidisset *τόδ'*, varii varie locum emendare conati sunt. Pal. *τόδέ τι.*

V. 1224. *σαφῶς* coni. Reisk. quod probatum Musgravio receperunt Brunck. Elmslei. Herm.

V. 1225. Pal. *ὡς ἐλέλησμαι γ'.*

V. 1229. Pal. *ἐμοί τε.*

V. 1232. Pal. *νῦν*. Elmsleio placet *νιν*, quod elegans est, nec tamen necessarium. Verba *βραχὺς ὁ μόχθος εἰςιδεῖν* Pal. tribuit Agavae.

V. 1233. *φέρομαι* explico *tanquam praemium fortitudinis reporto.* Respicit ad id, quod adhuc ei visum fuerat.

V. 1236. Vulgo *προςεοικέναι*. Correxit Brunck.

V. 1238. *ᾠμωγμένον* Elmslei. qui in interpretatione se haerere fatetur. Caput Penthei vel potius ipse Pentheus ante defletus erat a Cadmo, quam Agave eum agnosceret; quod ad infelicitatem matris significandam

valet, ad quam ne sensus quidem infortunii pertineret, quodque non agnosceret, quem alii non agnoverant solum, sed etiam defleverant. Musgrav. ἡμαγμένον, quod recepit Hermann. ἤ σὲ γνωρίσαι Ald. rell. et Elmslei. Recte: nam vis est in pronomine, *quam tu*, mater, quam primam agnoscere filium conveniebat, *eum agnosceres*. Syllaba brevis autem ante γν nusquam corripitur, (vid. Gramm. gr. §. 24. p. 78. not. f.) quod necesse esset, si σε esset enclitica.

V. 1239. Pal. ἦλθες χέρας. Elmsleio non valde placet pes quintus ἦλθ' εἰς, nec reponere dubitaret ἦλθεν, si certum esset praepositionem recte abesse posse. At Hermann. Est hoc ex eo genere, inquit, in quo facile existimari potest, quid ratio linguae permittat. Itaque ἦλθεν χέρας scripsit, etsi nec ipse exemplum huius formulae in promtu habens. Equidem, etsi causam locutionum ubique praecipue quaerendam existimo, hoc tamen non tantum valere debere censeo, ut, quodcunque ratione sola (*a priori* vulgo dicunt) dici *potuisse* intelligas, id dictum etiam *esse*, etsi nulla eius usus exempla suppetant, statuas. Nam analogia est illa quidem in iis, quae dicta sunt, a causa sua repetendis praecipue utilis, abutatur tamen ea, si quis ex ea, dicta etiam esse, quae nusquam leguntur, colligere velit. Itaque ut Latine recte dicitur *domi fui*, at *domi paternae fui* non item, etsi Scioppius hoc dici potuisse contendit (vid. Ruddimanni gramm. lat. p. 277. not. 17. ed. Lips.) sic χθόνα ἐλθεῖν, γούνατα ἱκάνειν, μνηστῆρας ἀφικέσθαι saepe legitur, χεῖρας τινὸς ἐλθεῖν nusquam, hanc fortasse ob causam, quod in illis satis erat, accessionem aliquam seu appropinquationem indicasse, qui autem εἰς χεῖρας ἐλθεῖν dicitur, is non *prope* manus *accessit*, sed ipsis manibus deinde *tenetur*. Cycl. 351 sq. quidem legitur κρείσσονας γὰρ Ἰλίου πόνους ἀφῖγμαι κἀπὶ κινδύνου βάθρα. sed praepositionem secundo nomini additam quidni ad prius etiam referri liceat, ut saepissime fit? nec in ipsos labores iam incidit, sed ad eos accessit, ἐπὶ κινδύνου βάθρα.

V. 1241. Scribe καρδία, ut est in Ald. Recte enim Elmsleius monuit καρδία πήδημ' ἔχει esse idem quod δέδοικε. hinc accusativum adiungi.

V. 1242. Ald. rell. καὶ κασιγνήτη σέθεν. Pal. καὶ κασίγνητοι σέθεν. κασίγνηται e Musgravii coniectura receperunt Elmsl. Herm. Markl. ad Suppl. 1181. malit χαὶ κασίγηται σέθεν. Vid. ad Suppl. 1188.

V. 1243. Herm. ἢ κατ' οἶκον, ut est in Ald. rell.

V. 1244. διέλαχον, ita discerpserunt, ut alius aliam partem quasi sortito acciperet. Simile est δῶμα διαλαχεῖν σιδήρῳ Phoen. 68. de re, in qua dividenda fortuna regnat.

V. 1248. Pal. ἐμάνη τε πᾶσα τ'.

V. 1250. Ald. rell. ὕβριν ὕβρ. Heath. inseruit γ', quod receperunt etiam Elmsl. et Herm.

V. 1253. Ald. rell. συγκεκλεμμένον. Barnes, et Brunck. συγκεκλεισμένον (Br. ξυγκ.) Pal. συγκεκλημένον, unde Elmsl. et Herm. scripserunt συγκεκλημένον. Vid. ad Andr. 495. Notam interrogandi prima addidit Herv. 2. delevit Brunck. Aldinam secutus; recte. Nam filii corpus foede dilaceratam videns cum acerba ironia haec dicit Agave. Post hunc versum aliqua deesse iam Victorius observavit, qui in margine Aldinae haec annotavit: Animadvertendum an nonnulla desiderentur. Apud Apsinem certe rhetorem περὶ ἐλέου 723. haec leguntur: Ἀμέλει παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ τοῦ Πενθέως μήτηρ Ἀγαυὴ ἀπαλλαγεῖσα τῆς μανίας καὶ γνωρίσασα τὸν παῖδα διεσπασμένον κατηγορεῖ μὲν ἑαυτῆς, ἔλει δὲ κινεῖ. et paulo post: τοῦτον τὸν τρόπον κεκίνηκεν Εὐριπίδης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινῆσαι βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ τῶν μελῶν ἡ μήτηρ ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦσα καθ' ἕκαστον αὐτὸν οἰκτίζεται. quae omnia nusquam in hac fabula reperiuntur. Aut igitur credendum est, Euripidem alteram fabulam confecisse, quae Pentheus inscriberetur, aut affirmandum est in utro horum locorum haec omnia deesse, scilicet aut in superiori aut paulo post ante personam Διονύσου. Haec ille rectius quam Musgrav. qui loca Apsinis ad v. 1282. in Suppl. retulit. Ex hac deperdita tragoediae parte haud dubie sumtus est versus citatus a Schol. Arist. Plut. 908. εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Fortasse inde sumti etiam sunt duo vss. apud Pseudogregorium 1509 sq. πῶς καί νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη πρὸς στέρνα θῶμαι; πῶς δὲ θρηνήσω

τρόπον, quos Porson. apud Kidd. p. 169. ad lacunam post v. 1282. refert.

V. 1261. Pal. ὦ δῶμ' ἀνέβλ. ὅν (superscr. ὃν) recepit Brunck. e Stephani annotatione, qui sic in veteri cod. legi testatur. De dativo vid. ad Suppl. 319. Syllabae brevis ante βλ non productae exempla attulit Hermann.

V. 1265. ἐλάμβανεν codd. et edd. quod revocarunt Elmslei. et Hermann. quum in ἐλάμβαν' ἄν mutassent Heath. et Brunck. Elmsl. ad Med. p. 150. not. coniecerat ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν. Si dicendum est *poenas dedisset*, ἄν deesse non posse, etiamnum censeo: vid. ad Alc. 923. Sed potest locus sic etiam accipi: ὅστις γὰρ ὑβρίζειν ἐθέλοι, δίκην ἀξίαν ἐλάμβανεν, quasi revera fuissent, qui Cadmum contumeliose tractare vellent.

V. 1266. Falso Brunckium ἐκβεβλήσομαι et ἐκβληθήσομαι significatione nihil inter se differre existimare monui Gramm. gr. §. 498.

V. 1271. Ald. Herv. 1. θιγγάνω. Herv. 2. Brub. Cant. rell. θιγγάνων. et sic Vict. e cod. an e coniectura, nescio.

V. 1273. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. τίς σ' ἀδικεῖ. σ' tacite delevit Barn.

V. 1280. σῆς δ' ἔχει δ. quum in vetustis codd. legi affirmasset H. Stephanus, scripserunt Canter. Barn. rell. pro σός. Recte Elmsl. monet παῖς παιδός pro uno vocabulo habitum esse, *nepos*, sicut πατὴρ πατρός ponitur pro πάππος.

V. 1282. cum sq. in Ald. rell. tribuuntur Baccho. Rectius hunc Pal. Agavae tribuit, ut vidit iam Tyrwhitt. Idem lacunam esse post hunc versum primus monuit. Huc retulerunt editores omnia, quae ad v. 1253. adscripsi; versum a Scholiaste Aristophanis allatum, Hermann. subiecit post v. 1282. Victorius annotavit: Videndum an aliquod hic mendum lateat: verba Διονύσου cum superioribus non cohaerent.

V. 1283. e scholiasta Dionysii Periegetae inedito v. 391. primus protulit Bredovius in epist. Pariss. p. 44. ubi cum duobus sqq. citatur. Cf. Osann. in Wolfii anal. IV. p. 546.

V. 1284. Canter. ἐκθηριωθεὶς et inde Musgrav.

V. 1285. Pal. ἁρμονίας.

V. 1286. Pal. ὄχων δέ μ. De explicatione vid. Musgravium.

V. 1292. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κατιδρύσει. Pal. Flor. 1. καθιδρύσει, ut iam correxit Canter.

V. 1296. Brunck. et Hermann. εὐδαιμονεῖτ' ἄν, e Musgravii coniectura, quod ille vertit, *felices fuissetis*, hic rectius *essetis felices*. Hanc emendationem reprobaverat Herm. ad Viger. p. 813. Verum quidem est, in enunciationibus hypotheticis poni indicativum eo sensu, ut factum non esse significetur, quod certa conditione posita, futurum fuisse dictum erat. At hoc non est in vi indicativi ipsius positum, sed in natura rationis eius, qua res praeterita ad aliam, tanquam conditionem suam et causam, refertur. Nam qui dicit, si illud factum esset, factum etiam esset hoc, necessario significat, quum illud factum non sit, ne hoc quidem fieri potuisse: sublata enim hypothesi, sublatum est etiam consequens. Indicativus autem in enuntiationibus hypotheticis ponitur tantum aoristi, et imperfecti, aoristi, ubi duae res praeteritae commemorantur, imperfecti, ubi res, non praesens, sed e praeterito tempore in praesens continuata indicatur, ut supra 239 sq. εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξεῤῥύετο, καθῆσ' ἂν ἐν Βάκχαισι δέσμιος μέσαις, *iamdudum sederes; εἰ μὴ ἐκρύοιτο, κάθοι' ἄν*, esset *nunc primum sederes*. Quod si indicativus eam vim haberet, ut rem, quae certa aliqua conditione posita futura fuisset, non locum habere significaret, in re praesenti, quae fieri negatur, poneretur etiam praesentis temporis indicativus; at de re praesenti semper ponitur optativus, quia de eventu praesenti vel futuri ex verisimilitudine tantum aliqua indicari potest. Itaque optativus ponitur etiam post praeterita, quando conditio posita est in re praeterita. Ita h. l. τὸ σωφρονεῖν iamdudum locum habere debuisse significatur; id si factum esset, *nunc* felices essetis, εὐδαιμονοῖτ' ἄν, non εὐδαιμονεῖτ' ἄν, quod esset, iam antea et ad hoc usque tempus felices essetis, quum felices vos esse non dubitabatis.

V. 1297. 99. 1301. recte Agavae tribuere videtur Elmsleius, cuius sententiam probat etiam Hermann. V. 1297. Pal. *λισσόμεθά σ'.*

V. 1298. Pal. *ὄψ' ἐμέθεθ'* (sic) *ἡμᾶς. ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ εἴδετε. εἴδετε* reponendum censuerunt etiam Heath. et Brunck quia Plusquamperf. *ᾔδειν* secunda pluralis esset *ᾔδειτε*, nusquam *ᾔδετε. εἶδον* quidem alibi semper est *vidi*, non *sciebam*, *cognoram*. Sophocles tamen Ai. 1026. dixit *εἶδες ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν*, pro *ᾔδεις*. Sic etiam accipiendum videtur *εἴδομεν ἃ θροεῖς* Soph. El. 853. Apud Pind. Nem. 7, 36. *ἰδέμεν* est quidem *animo videre*, *perspicere*, sed hoc tam prope abest ab *intelligendi* vocabulo, ut, quomodo alterum pro altero poni potuerit, facile inde assequare. *ᾔδετε* quidem non nisi hoc loco pro *ᾔδειτε* legitur, gratum illud Elmsleio, qui antiquos *ἐπεπόνθεμεν*, — *θετε*, — *θεσαν* dixisse sibi persuasit ad Arist. Ach. 323.

V. 1299. Pal. *ἐγνώκαμεν ταῦτ'*, ut correxit Barn. et sic Elmslei. Hermann. Sed vix opus videtur. *μέν* nonnunquam poni, non sequente *δέ*, notum est. Vid. ad Phoen. 743. Med. 641. Et h. l. facile suppleri potest: *sed te tamen errori nostro ignoscere aequum erat.*

V. 1300. Ald. *πρὸς ἡμῶν.* Canter. *πρὸς ὑμῶν*, et sic Flor. 1. Vict.

V. 1302. Pal. *τάγε.*

V. 1303. Post hunc versum Elmslei. e Pal. addidit illum:

Διόνυσος

τί δῆτα μέλλεθ', ἅπερ ἀναγκαίως ἔχει.

V. 1305. Recte Herm. *φίλαι* languidissimum additamentum vocat. Eo quia caret Pal. delevit, signo lacunae ante *σύγγονοι* posito, ubi excidisse putat *παῖς τε.*

V. 1306. Elmsleius recte distinctionem post *τλήμων* delevit, quae nec in Ald. rell. est, primum apposita a Brunckio. Ita quum dicendum esset *ἐγώ θ' ὁ τλήμων, ὅς ἀφίξομαι* haec duo in unum coniuncta sunt.

V. 1307. *τὸ θέσφατον illud oraculum, quod Bacchus commemoravit* v. 1286 sq. Vid. ad Alc. 153. Eleganter tamen Herm. *ὅ τι δέ μοι τὸ θέσφ. qualecunque*

hoc mihi datum est oraculum, adducturum me esse etc. interpunctione minore post στρατόν v. 1308. posita; quanquam, quae tautologia in vulgata fuerit, et quomodo ea hac interpunctione sublata sit, non intelligo.

V. 1310. φύσιν om. Pal.

V. 1315. Ald. rell. στερηθεῖσα. Correxit Barnes.

V. 1316. Flor. 1. ἀμφιβάλεις.

V. 1317. Flor. 1. κηφῆναι. κηφῆνα Hermann. per commata a praecedentibus et sequentibus separavit, ut iungantur, τί μ' ἀμφιβάλλεις, κηφῆνα ὄντα, ὡς κύκνος. Nobis quidem interpunctio hoc commodi affert, ut, quo quidque pertineat, oculis videamus; recitari haec audientibus vix licebat alio modo haec accipere nisi sic ὄρνις ὅπως κηφῆνα ἀμφιβάλλει. Vereor ne cum Musgravio πολιόχρων κύκνον scribendum sit. Ita nec pietatis in parentem significatio oblitteraretur, relicto ὄρνις.

V. 1319. σμικρός ex Elmsleii sententia dedit Hermann.

V. 1320. ὦ πατρία Elmslei. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 929. Ille posse etiam χαῖρε πατρῷα π. legi monet. Vid. ad Hec. 78.

V. 1323. Pal. στεῖχε νῦν. Ad τὸν Ἀρισταίου Brodaeus et Elmslei. οἶκον supplent, quamvis hic aliud huius ellipsis exemplum desiderans: nam εἰς διδασκάλου etc. diversa sunt. Herrmann. versum post hunc excidisse suspicatur, hoc etiam argumento usus, quod, quum v. 1320. 21. 22. respondeant versibus 1326. 7. 8. vs. autem 1324. 5. versibus 1331. 2. versibus etiam 1329. 30. hic duos anapaesticos respondere conveniat.

V. 1324. Eleganter Elmslei. στένομαί σε, quod recepit Hermann.

V. 1325. κασιγνήτους Ald. rell. κασιγνήτας Brunck. Cf. ad 1242.

V. 1326. Ald. rell. δεινῶς γὰρ δεινῶς. γὰρ delevit Brunck. Pal. δεινῶς γὰρ τάνδ' αἰκίαν. Hinc Hermann. δεινῶς γάρ τοι τάνδ' αἰκ. Elmsl. etiam τήνδ' αἰκείαν, de qua scriptura dixit ad Soph. Oed. C. 748.

V. 1328. Elmsl. coniicit τοὺς σοὺς εἰς τούσδ' οἴκους ἔφερε. τούσδ' Hermanno plane otiosum atque iners vi-

detur; sic autem scriptum fuisse τοὺς σοὺς, πάτερ, εἰς οἴκους ἔφερεν. Itaque inter σοὺς et εἰς signum lacunae posuit.

V. 1329 sq. Hac Bacchi oratione Hermanno nihil frigidius atque ineptius videtur. Itaque hos versus Cadmo tribuit, et in priore ἔπασχεν scripsit. Verissime: absurdum enim Bacchum, quum post v. 1303. loqui desiisset, nunc denuo quaedam dicere, et ea, quae iam supra dixerat.

V. 1339. Ald. rell. ἀγέρατον, quod tacite correxit Barn. Pal. ἀγέρατον ὄνομ᾽ ἔχων.

V. 1332. καὶ σύ γε om. Pal. et metri causa addita videntur Elmsleio et Hermanno. δ᾽ post χαλεπῶς e Reiskii coniectura addidit Herm.

V. 1335. Ald. λήψωμ᾽ οἰκτράς. λήψομαι Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. Pal. λῃψώμεσθ᾽, unde Elmsl. et Herm. ediderunt λῃψόμεσθ᾽ οἰκτράς.

V. 1337. μ᾽ ἐςίδοι e Musgravii coniectura addidit Brunck.

V. 1338. Herv. 2. rell. ὅσσοισιν μ᾽ ἐγώ; unde Canter. et Milton. coni. ὅσσοισιν μιγᾶ. Primus Brunckius Aldinam lectionem revocavit.

V. 1339. θύρσου coni. Stephanus, quam coniecturam confirmat Pal. θύρσων Brunck. non *clam*, sed *tacite*.

V. 1340. Pal. βάκχαισι δ᾽ ἄλλαισι-μέλοιεν.

V. 1344. Pal. πόρων εὗρε θεός.

NOTAE IN HERACLIDAS *).

V. 1. Rectius Stob. X. p. 126. Gesn. *τοῦτό μοι δεδογμένον*: nulla enim emphasis est in pronomine, quae est Med. 817. Sic iudicat etiam Blomfield. in cens. ed. Elmslei. *Quart. rev.* 18. p. 351.

V. 2. *ἀνὴρ* non cum *δίκαιος* copulandum, sed iungenda sunt *πέφυκ' ἀνὴρ*, *vir fortis est aliis*, i. e. eos iuvat vel cum suo periculo. Similiter infra 993. El. 698.

V. 3. *ἀνειμένον ἐς κέρδος* Blomf. l. c. comparat cum lectionibus *corpora in Venerem solvunt* Virg. Georg. IV. 198. *solvitur in somnum* id. Aen. IV, 530. quae tamen aliquantum diversa sunt. Animus *ἀνειμένος ἔς τι* dicitur ita ratione et legibus solutus, ut uni alicui rei totum se dedat, reliqua omnia negligens, modo unum aliquod assequatur, quem Latini *effusum* dicunt. Locum Platon. Rep. VIII. p. 447. quem idem Blomf. citat, reperire non potui.

V. 4. Stob. *φίλοις τ' ἄχρ. καὶ συναλλάξαι β* Stob.

V. 6. *αἰδοῖ* recte interpretatur Elmslei. Omnino *αἰδώς* est *pudor, quo a rebus turpibus prohibemur*, non *pudor ob res turpes patratas*.

V. 7. Elmsl. *ἥσυχον ναίειν*, Blomfield. l. c. *ἡσύχῳ ν.* nescio quare in voce *ἡσύχως* offensi. Neque vero post *ἔξεστι* accusativum adiectivi usitatiorem esse, quam dativum, cum Elmsleio dixerim, qui dativum legitimum esse credam.

*) In hanc quoque fabulam annotationes habui Hermanni, quae secundis curis expolitae ad me redierunt die IV. m. Maii anni 1824.

V. 8. πλεῖστον Elmsl. satis leviter. Vid. Gramm. gr. §. 461. Lobeck. ad Soph. Ai. 1328. Blomfield. gloss. Pers. 333. — Flor. 2. εἷς ὢν ἀνήρ, quod idem in marg. habet Vict. Tum Ἡρακλέα dedi pro Ἡρακλεῖ e monitu Porsoni ad Med. 675.

V. 10. Ald. rell. τἀκείνου. Barnes. τὰ κείνου, quod metrum poscit.

V. 12. ἀπαλλάχθη pudendo errore Herv. 1. 2. Brub. Canter. Musgr.

V. 14. ἀλλ' ἐξέδραμον Ald. rell. et Codd. ἐξέδραμεν (ab ἐξέδραν) e Reiskii coniectura edidit Musgrav.

V. 18. Ald. rell. ἐς ὑμᾶς. Correxit Brodaeus.

V. 19. ὅποι γῆς Elmsl. Vid. ad Suppl. 762. ὅπου tamen Flor. 1. 2. Vict.

V. 21. π. προτιμῶν A. Ald. rell. προτιμᾶν Flor. 1. προτείνων e Canteri coniectura recepit Musgrav. Sq. v. ἔχθραν γενέσθαι Ald. ἔχθραν γε θέσθαι Pariss. E. G. Vict. quod recepit etiam Elmsl. In προτείνων inest significatio verbi λέγων: *Argorum urbem minaciter ostentans* et dicens *eam non parvum* (sed grave) *odium suscipere propter amicos* neglectos vel violatos, quo nomine se ipsum intelligit Eurystheus. Hermanno placet φιλεῖν, ἔχθραν τε θέσθαι. quod vix dubito, quin verum sit.

V. 23. τἀπ' ἐμοῦ i. e. τὰ ἀπ' ἐμοῦ, *opem quam ego fortasse ferrem.*

V. 33. Ald. rell. καθεζώμεσθα. Correxit Barnes.

V. 38. Ald. τόνδ' ἀφικ. ὅρον. MS. Steph. τήνδ' ἀφ. ὁδόν, quod receperunt Canter. Barn. Musgr.

V. 40. Ald. χαλκαίνω. Ex emendatione Brodaei καλχαίνω ediderunt Canter. Barn. καλχαίνων e MSS. scribendum esse monet Emslei. ad Bacch. 1130. et sic Flor. 1. 2. Vict. Optime: idem enim est ac si dixisset δύο δὲ γέροντες τῆς φυγῆς στρατηγοῦσιν, ἐγὼ μὲν-καλχαίνων.

V. 42. Ald. ἀπηγκαλισμένη. Reisk. coni. ὑπηγκαλισμένη, quod ipsum est in Flor. 1. 2. Vict.

V. 44. Erfurdt. ap. Herm. κατιβωμίους ἄγειν.

V. 46. Ald. rell. ζητοῦσιν ὅπῃ. Barnes. ζητοῦσ'. Pro

ὅπῃ Pariss. Flor. 1. 2. Vict. ὅπου, ut supra 19. ὅποι malit Elmslei.

V. 52. Ald. rell. χ' ᾧ πέμψας ἀνήρ. Barnes. σ' interseruit praeter necessitatem, ut recte monet Elmsl. Sq. v. ὡς πολλά accipio *quam multa.* Blomfield. in Quart. rev. interpretatur ἐπεί.

V. 56. Ald. rell. καλῶς φρονῶν, Tyrwhitt. κακῶς φρονῶν, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἀχρεῖαν δ. quod Barnes. corrigens scripsit ἀχρείαν. Debebat ἀχρεῖον, ut est in Flor. 1. 2.

V. 60. οὐδὲ pro οὔ σε Flor. 1. 2. Tum μενεῖ Vict.

V. 64. Mirus est Blomfield. qui, quum οὔτοι-γε vix reperiatur, nisi in οὔτἄρά γε, legendum censeat οὔτοι βίᾳ σύ μ', οὔτε τούςδ' ἄ. λ. Primum οὔτοι-γε reperitur etiam Electr. 361. et nulla causa excogitari potest, cur ita dicere non licuerit, si quidem γε subiicitur voci, ad quam restringitur oratio et quae cum vi pronuncianda est. At qui in particularum usu explicando versantur, id fere spectare solent, quae particulae coniunctae reperiantur, quid per se singulae valeant, non curantes, quod primo loco quaerere oportebat et ex eo explicationem particularum petere. Non necessario vero scribendum est οὔτοι βιά γ' ἔμ', οὐδέ. ut citat Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 316. Vid. Hermann. ad Soph. Phil. 47. Sic Il. φ', 226. πειρηθῆναι ἀντιβιήν, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν.

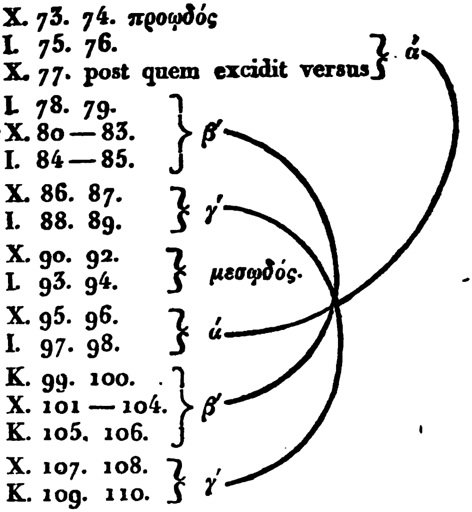
V. 65. Ald. rell. οἶσθ' ἄρ' οὐ α. Reisk. ᾔσθ' ἄρ' et sic Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 68. Praeter necessitatem Elmslei. κομίζων, i. e. κομίζων αὐτοὺς Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι. Νομίζων αὐτοὺς Εὐρυσθέως εἶναι, οὗπέρ εἰσι, non magis tautologum est, quam illud, *quamvis ille felix sit, sicut est.*

V. 69. Ald. τὰς Ἀθηναίας. Canter. Ἀθήνας, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 73 sqq. Hoc carmen in strophas et antistrophas descripsit Seidler. de vers. dochm. p. 331 sqq. quem in plerisque secutus sum. At Hermann. in notis MSS. ad h. v. Non est credibile, inquit, talem senarium ab Eu-

ripide factum esse, praesertim ubi alii numeri requirebantur. Systema hoc e proodo (v. 73. 74.), tribus strophis, mesodo et tribus antistrophis constat, hac lege, ut proodus sit solius chori, mesodus chori et Iolai; deinde in prima stropha atque antistropha Iolai et chori personae sibi inverso ordine respondeant; in secunda et tertia antistropha Iolai vices suscipiat Copreus. Forma carminis haec est:

Proodum quem vocat, sic scribit Herm.

ἔα, ἔα, βοὴ
τίς ἥδε βωμοῦ πέλας
ἕστηκε; κ. τ. λ.

V. 75. Ald. rell. ἴδετε τὸν γέροντα | μᾶλλον ἐπὶ πέδῳ. Hesych. ἀμαλὸν, ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις, unde hunc locum correxerunt Hemsterh. et Wesseling.

V. 77. πιτνεῖς. Vid. ad Suppl. 693.

V. 78. Herv. 2. rell. ὅδ'; ἐκ τίνος γῆς. Ὅδε pro δεῦρο, *hither* accipit Elmsl. quod si esset, minus recte ab initio posuisset poëta, quasi vis esset in pronomine. Mihi idem h. l. valere videtur, quod alibi οὗτος, in allocutionibus increpantium, *heus tu.* Herm. explicat; *quis*

tu hicce? *Σὺ δ' ἐκ τίνος γ.* corrigebat Tyrwhitt. in not. MS. Vid. *Classic. journ.* 16. p. 392.

V. 82. *ἢ πέραθεν* recte Ald. rell. praeter Barnesianam. Vid. Elmslei.

V. 83. Ald. rell. *κατέσχετ'*. Hermann. de metr. p. 245. *κατέχετ' ἐκλ.* Supple *κατέχετε τετράπτολιν λαόν*, vel potius, cuius significatio in illis inest, *τόνδε τὸν τόπον*. *Κατέχειν τόπον* est *in loco aliquo esse* s. *versari*. Reisig. Coni. in Arist. p. 71. *κατέσχετε λιπόντες*. Si *appulistis* dicere voluisset Euripides, praeterito perfecto potius usus esset; nam continuatur status, qui appellendo effectus est. Priora sic distinxit Herm. *ξύνοικον ἤλθες | λαόν, ἢ πέρα- | θεν ἁλίῳ πλάτᾳ | κατέχετ'* - - -

V. 83. Elmslei. scripsit *Εὐβῷδ' ἀκτάν*, ab *Εὔβοια* fieri *Εὐβωΐς*, non *Εὐβοΐς* ratus, de qua forma vid. Lobeck. ad Phryn. p. 39 sq. *Εὐβοΐδ'* Seidl. ad Eur. El. 440. et Hermann.

V. 87. Elmsl. et Herm. *ὠνόμαζεν λεώς*. Nec ego, cur molossum cretico praetulerit Euripides, assequor, imprimis quum in antistrophico sit *ξένων προστροπάν*.

V. 88. 89. *τὸν Ἡρακλ.* — *Ἰόλαον* cum nota interrogationis Ald. rell. rectius Elmslei. colo interpunxisse videtur, quem conf. ad Bacch. 462.

V. 90. Ald. rell. *ἀλλὰ ποῦ*. Correxit Brodaeus. Sq. versum in senarium redegit Barnes. *χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κόρους, φράσον*. ut scripserunt etiam Musgrav. et Seidler. Hermannum coniecisse *ἀλλὰ τοῦ ποτε | ἐν χερὶ σᾷ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς, φράσον*, narrat Boeckh. ad Pind. Ol. 6, 53. in notis MSS. scripsit: *χειρὶ σᾷ | κομ. κόρους νεοτρ. φράσον*. Reisig. coni. p. 71. *οἶδ' εἰσακούσας καὶ πρὶν· ἀλ | λὰ τοῦ ποτ' ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους | νεοτρεφεῖς, φράσον.* Ex mea descriptione v. 91. est dochmiacus, praemisso cretico.

V. 95. *τί χρέος* non tantum est *Quid rei est?* sed *Quid est, quo indigeatis, quodque assequi velitis.* Mox Elmslei. et Herm. *πόλεος*. Post *ἔνεπέ μοι* pone comma.

V. 96. Ald. rell. *μελομένῳ τυχεῖν*. *μελόμενοι* est a Cantero et Scaligero.

V. 102. *χερί* Ald. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. *χειρί*

Herv. 2. et rell. casu, ut videtur, sed qui metro subvenerit.

V. 103. *ἀπολιπεῖν* cum Seidlero ad Troad. 176. scripsi metri gratia pro *ἀπολείπειν*. Sensum bene declaravit Hermann. *nec vi coactum ab aris recedere:* i. e. *non facere, ut te vi repelli necesse sit.* Inepta est Reiskii coniectura *ἀπολέπειν*, *decorticare*, quod pro *denudare* poni posse opinabatur; paulo melior Musgravii *ἀπολιπεῖν σφ' ἕδη*. sed durum suppleri *καὶ μὴ ποιεῖν σφε* s. *ἀναγκάζειν ἀπολιπεῖν*. Ceterum Herm. versus ita descripsit: *καὶ μὴ βιαίῳ* | *χειρὶ δαιμόνων* | *ἀπολιπεῖν σ' ἕδη*.

V. 105. *τῆςδε* pro *τούςδε* edidit Elmslei. maiorem vim ita inesse censens quasi dicat Copreus *Ἔκπεμπε γῆς τῆςδε τοὺς αὐτῇ μὴ προςήκοντας*, sed idem sensus inest in verbis *τοὺς Εὐρυσθέως*, etsi non addito *τῆςδε γῆς*.

V. 108. *προστροπάν* Canter. et Milton. pro *πρὸς τὸ πᾶν*. Quae de his versibus disputaverat Elmslei. ea ipsa ad Med. 719. not. f. retractavit pro *πόλει* tamen reponens *πέλει*.

V. 113. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *γῆν σέβου τ' ἐλ.* MS. Steph. *γῆν σέβειν τ' ἐλ.* *σέβοντ'* edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 116. In Par. G. deest Coprei persona. Pro *πρὸς τόνδ'* Flor. 2. Vict. *πρὸς τοῦτον*, supra scr. *τόνδ'* in Flor. *πρός τούτων ἀγὼν δ' ἄρα* Flor. 1. — Tum Ald. rell. *ἄρα*.

V. 129. Reiskius *ὥςτε μ' ἐκβ.* quod probant Lobeck de apostr. p. 33. citatus a Dindorfio ad h. l. Erfurdt. et Herm. Locutionem quidem *βάλλειν τινὶ δάκρυα* alibi non inveni: sed respondet ei altera *ἐξάγειν* vel *ἄγειν τινὶ δάκρυα* Alc. 1091. Suppl. 772. unde *δακρύων ἀγωγός* Troad. 1121. nec verisimile, librarium, quum scriptum invenisset *ὥςτε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ*, insolentiorem structuram substituturum fuisse *ὥςτε μοι βαλεῖν δάκρυ*. Sed non debebam scribere *ὥςτ' ἐμοί*, quum in Ald. rell. recte esset *ὥςτε μοι*.

V. 130. Elmsl. edidit *καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε ϱ. π.* propter ea quae disputavit in *Quarterly rev.* 14. p. 462 sq. quam tamen scripturam ipse in dubium vocat ad Iphig. T. 96.

V. 131, τὰ δ' ἄλλα. Elmsl. ad Med. 88. not. f. praefert τὰ δ' ἔργα, quod se in tribus codd. reperisse dicit. Sic legitur in Flor. 1. 2. Vict. sed mihi ex interpretatione ortum videtur. Ibidem Elmslei. malit χειρός.

V. 132. Reisig. ad Soph. Oed. C. comm. crit. p. 257. scribit μὴ μέλλειν τ'. nam μήτε vel μή τε in negante sententia aienti opposita insolens. Ego suspicabar μὴ μέλλοντ'.

V. 135. Ald. rell. ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καίπερ οὐ λέγειν θέλων. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. Brub. commate interpunxit post καίπερ οὐ, fortasse e Brodaei sententia, qui locum sic interpretatur καίπερ οὐ, (θέλεις μαθεῖν) λέγειν θέλω. Stiblinus edidit: καὶ παρ' οὐ, λέγειν θέλω, quod receperunt Canter. rell. confirmatum Paris. E. teste Musgravio, qui in margine var. l. notatam affert, κἄνπερ οὐ λέγεις, θέλω.

V. 140. Ald. rell. τούτους δραπέτας ἔχων. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. nisi quod post τούτους habent γε. Scaliger. τούσδε δραπέτας, quod recepit Barnes. et nuper Elmslei. Hanc coniecturam confirmari dixeris lectione Codd. Florr.

V. 143. Elmslei. αὐτοὶ κατ' αὐτῶν, persuasum habens Sophoclem et Euripidem nunquam αὐτόν et similia de prima aut secunda persona usurpasse. Quod haud dubie verum esse apparebit, quum omnia illorum poëtarum loca ad Elmsleii mentem correcta erunt. Interea vid. Hermann. ad Soph. Trach. 451. et nos Add. T. VII. ad p. 368. v. 10.

V. 145. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' (vel τοῖσιδ') ἐς. e Canteri emendatione, quum in Ald. rell. esset ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν ἐς. λ.

V. 147 sqq. Reisk. et Tyrwh. probante Musgravio, ἀλλ' ἤ τιν' cum interrogatione, Elmslei. ἀλλ' ἤ τιν' - - - cui respondeat v. sq. ἢ κινδ. ἐξ ἀμ. sic enim ibi legi vult, probante Hermanno. Neutrum necessarium videtur; nam vel oratio est ἀνανταπόδοτος, ut saepe post εἰ alterum membrum omittitur, v. c. Il. φ', 487. 556. 567. χ', 111. vel apodosis est in v. 153. — ἐς σέ. Ald. rell. εἰς σέ, sed sq. v. ἐς κίνδυνον, ubi Flor. 1. 2. Vict. εἰς κίνδυνον. εἰς σέ Musgrav. pro ἐν σοί dictum accipiebat,

Elmslei. iungit *μωρίαν τινὰ ἐσκεμμένοι* [*ἐν σοὶ*] *δεῦρ' ἦλθον εἰς σε*. Hoc quidem positus vocularum non pati videtur. Neque vero *σκέπτεσθαί τι ἔν τινι* dici posse videtur pro *ἐνορᾷν τί τινι*, et, si dici posset, haec sententia minus congrueret cum versu 150. Itaque *μωρίαν τινα εἰς σὲ ἐσκεμμένοι* esse videtur *quia stultum ac temerarium aliquod facinus excogitarunt, ad quod adiuvandum te excitarent.* Similiter Herm. interpretatur: *Profecto quamdam stultitiam, quam tu in te admitteres, commenti huc venerunt, periculum facturi, utrum, quod volunt, fieret, annon.*

V. 148. Elmsl. *ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχ. ῥιπτ.* quia non dicatur *ῥίπτειν εἰς κίνδυνον*, sed *ῥίπτειν κίνδυνον*. Hoc est *ipsum subire periculum*. Sed quid si iungamus *ῥίπτοντες σε εἰς κίνδυνον?*

V. 149. *ῥίπτοντες* Elmslei. recte, puto: nam quod discrimen Hermann. ad Soph. Ai. 235. interesse statuit, id locis iis, ubi *ῥιπτεῖν* legitur, non comprobatur; et quam proni fuerint librarii in *ῥιπτεῖν*, apparet ex Herc. f. 921. ubi Ald. *ἐκχεῖτε πηγὰς, ῥιπτεῖτ' ἐκ χειρῶν κανᾶ.*

V. 151. Elmsl. *ἧς ἐπῆλθον*. Sed idem ad Med. 291. de scriptura *ἣν ἐπῆλθον*, Quam scripturam, inquit, hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

V. 152. *κατοικτίσεις* Ald. rell. *κατοικτίσειν* Brodaeus, quam lectionem supra scriptam habent Pariss. E. G. In Vict. notatum *ἴσως κατοικτίσειν*. Elmslei. *κατοικτιεῖν*. Vid. ad Troad. 1224.

V. 153. Ald. rell. *τούςδέ γ' εἰς γαῖαν παρείς. τούςδε τ'*, ex Reiskii coniectura scripsi.

V. 159. *πάλιν* pro *πάλην* Vict.

V. 161. Ald. rell. *δόξης ἀγῶνα.* Barnes. primus *δόξης*. Ald. rell. Flor. 1. 2. *χαλυβικοῦ*. Totum versum sic scribebat Valck. ad Callim. eleg. p. 155 sq. *ἔγχους ἀγῶνα. τόνδ' ἄτερ χαλυβδικοῦ, χαλυβδικόν* simpliciter, voce *σίδηρος* non adiecta, vel e vicinia facile supplenda, dici posse negans pro *ferro*, ad *μὴ γὰρ* intelligens *νομίσῃς, δόξῃς*.

V. 163. Ald. rell. *Τιρυνθίοις θῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.* Tyrwhitt in nota MS. in *Class. journ.* 16. p. 395. et Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 450. (cf. id. ad Med.

p. 84. not. x.) *Τιρυνθίας γῆς*, quam coniecturam in editionem recepit, utpote extra dubitationem positam. Ut mittam, locutionem πόλεμον ἔχειν γῆς pro περὶ γῆς non satis idonea auctoritate munitam videri, mihi bellum Demophonti pro Herculis liberis suscipiendum minus recte dici posse videtur πόλεμος περὶ Τιρυνθίας γῆς. nam ut hunc eventum bellum illud habere potuerit, non hoc nunc spectatur, sed auxilium, quo Heraclidas ab Eurysthei iniuriis tueri debebat Demophon. Itaque Musgravii coniecturam praetuli, probatam etiam Hermanno in notis MSS.

V. 165. Barnes. Elmslei. ἢ κακὸν λόγον.

V. 168. Ald. rell. et Codd. ἐμβήσῃ πόδα. Quod cur mutaverim, non amplius habeo dicere; sed sic Reiskius.

V. 169. In Ald. rell. totus versus sine distinctione scriptus est. Barnes. vertit: *Sed dices, hoc unum, quod optimum est, te inventurum esse, spem.* Stiblinus: *Dices, quod optimum sit, id solum fortunam inventuram*; Si pro *fortunam* scribas *spem*, habeas, quod intelligi possit. *Dices* civibus tuis, *idcirco te istos pueros adiuvare, quia spes sit fore ut adulti magnum commodum civitati afferant.* ἐλπὶς εὑρήσει τὸ λῷστον, spes id quod optimum est, salutem, inveniet et inventum suppeditabit. Herm. *Dices, quod optimum, spem te tantum inventurum esse, fore ut illi redeant aliquando in patriam.* Musgrav. τὸ λοῖσθον, *tandem.*

V. 170. καὶ τοῦτο. *id quod spes ostentat.*

V. 171. Hermann. coni. καλῶς, ut ironice verbis uti videatur, quae Demophon dicat: *pulcre illi adulti cum Argivis pugnabunt.*

V. 172. ἀνηβήσαντες Ald. rell. ἂν ἡβήσαντες Pierson. Veris. p. 176. et Vict. ἴσ. ἂν ἡβήσαντες. ἀνηβᾶν pro ἡβᾶν illustravit Ernest. ad Callim. h. in Iov. 56. sed requiritur μάχοιντ' ἄν. Tum Ald. rell. εἰ τοῦτό σε, claudicante versu. εἴπερ τοῦτό σε tacite Barnes. εἴ τι τοῦτό σε Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79.

V. 173. Ald. rell. χ' ὤνν μ: χοὖν primus Elmslei.

V. 175. Ald. rell. δὸς μηδέν. Flor. 1. 2. Vict. δοὺς μηδέν, quod coniectura assecutus est Dobraeus ad Arist. Plut. 913.

V. 176 sq. μήδ', ὅπερ φιλ. δρ. etc. inter locutiones diversi generis affert Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 387. Vid. ad Hec. p. 88.

V. 179. Ald. rell. Stob. XLVI. p. 306. κρίνοιεν. Correxit Portus. Apte Lenting. p. 95. comparat Senec. Med. 199 sq. *qui statuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statuerit, haud aequus fuit.* Cf. Bergler. ad Arist. Vesp. 725. — ἐκμάθῃ σαφῆ Ald. vitio e simili terminatione orto. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Stob. σαφῶς, ut edidit Musgrav.

V. 184. Legendum οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ, cum Valcken. ad Hipp. 224. et Elmsleio.

V. 188. Ald. rell. ὧδ' ὄντας ἡμᾶς. Tyrwhitt. ὅδ' ὄντας ἡμ. quod edidit Elmslei. Tum Ald. rell. ἀπήλασε χθ. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. ἀπήλασαν.

V. 189. Barnes. ἧ. Tum Ald. rell. τῶν Ἑλλ. ὅρον. Canter. Barnes. τὸν Ἑλλ. ὅ. quod metrum poscebat et sic Vict.

V. 190. ὅστις excidit in Herv. 1. 2. Brub. Canter. Ex Aldina restituit Barnes. φύγῃ scripsi pro φύγοι e nota regula.

V. 191. οὐκ ἄρ' Ἀργ. Ald. rell. Flor. 1. 2. Sic etiam Par. E. ut videtur, non pro οὔκουν, ut annotat Musgrav. MSS. Steph. οὐ γάρ pro οὔκουν secundum Musgrav. quem errorem iam notavit Elmsl. Hinc Canter. Barn. οὐ γὰρ Ἀργ. φ.

V. 192. Ἡρακλέους Herv. 3. Brub. Canter. Barnes. Musgr.

V. 193. Flor. 1. 2. οὐκ ἄρ' (sic) τι Τρ.

V. 197. Elmslei. καὶ λόγους κρανοῦσι σούς. Recte: nam κρίνειν vix alibi per se pro *probare, praeferre* ponitur.

V. 200. πάρος Τοῦ ζῆν e Reiskii et Tyrwhitti coniectura edidit Elmslei. ut αἰσχύνη sit id quod αἰδώς, *dedecoris vitandi studium*, ut apud Thuc. I, 84. Soph. Ai. 1098. Sed vix opus: saepe enim αἰσχύνη est etiam *rerum turpium conscientia.*

V. 203. γ' post λίαν delevit Elmslei. sicut v. sq. post ἄγαν.

V. 208. πατὴρ δὲ τῆσδε malit Elmslei.

V. 209. MSS. Steph. ἄνυμι pro ἄνειμι.

V. 211. Ald. rell. ἀυτανεψίῳ. Stiblinus vertit: *consobrini igitur* etc. etsi in textu servavit dativum. Tandem Commelin. αὐτανεψίω. Sed durissima est constructio et cuius vix aliud exemplum reperias, πατὴρ σός τε καὶ τούτων γεγὼς ἂν εἴη αὐτανεψίω. Reisigius monuit comm. crit. in Oed. C. p. 332. non Herculem et Theseum fuisse ἀνεψιούς, sed Aethram et Alcmenam, illam Pelopis filio Pittheo, hanc Pelopis filia, (Lysidice) sorore Pitthei, natam. Hinc Reisig. l. c. αὐτανεψίων. Sed v. 982. Eurystheus se ipsum Alcmenae αὐτανέψιον vocat: itaque ad Herculem et Theseum relatum, quod proprie ad matres eorum pertinebat.

V. 213. ἥκεις pro προςήκεις, ut Soph. Oed. C. 738. οὕνεχ᾽ ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως.

V. 215. Scribe τῖσαι. Tum pro παισὶ Elmsl. coni. τοῖσδε.

V. 218. ἐρυμνῶν Ald. rell. et Codd. Correxit Barn.

V. 221. 2. a sciolo additos esse suspicabatur Pierson. Veris. p. 177. Legebantur enim supra v. 97. 8.

V. 223. Ald. rell. σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἰσχρὸν χωρὶς, ἔν τε πόλει κακόν. Elmsl. coni. σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἰσχρὸν, ἔν τε σῇ πόλει κακόν. V. D. qui in *Quart. rev.* 18. p. 357. editionis Elmslei. censuram egit: σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἰσχρὸν καὶ πρὸς ἐν πόλει κακόν, vel χἄμα τῇ π. κ. Reisig. comment. crit. in Soph. Oed. C. p. 186. σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἶσχος χωρὶς ἐν πόλει κακόν. χωρίς persuadere mihi non possum a librario profectum esse; nec tam civitati κακόν est, quod commemoratur, quam αἰσχρόν. Hinc Erfurdtii scripturam recepi, propositam ad Soph. Oed. T. 1492. (quamquam idem in ed. min. legit σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἰσχρὸν χωρὶς ἐν πόλει κακόν). Sed in ea offendit articulus τῇ ante πόλει. Fortasse scribendum: σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἰσχρὸν χωρὶς, ἐν δὲ καὶ πόλει. ἐν δέ, *praeterea*. vid. Schaef. ad Soph. Ai. 674. ad Oed. C. 55. Elmsl. ad Oed. T. 27. Herm. coni. σοὶ γὰρ τόδ᾽ αἰσχρὸν, χωρὶς ἐν πόλει κακόν. tibi hoc turpe, praeterquam quod in civitate malum.

V. 224. Hermann. ad Soph. Oed. T. 1493. verba ἱκέ-

τας ἀλήτας συγγενεῖς coniungenda censet, ut συγγενεῖς pro substantivo, caetera adiectiva sint.

V. 226. Comma post καταστέφω posuit Musgrav. improbante Elmsleio. Variam lectionem in Oed. C. 467. κατέστεψας Schol. explicat μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου, καθικέτευσον.

V. 228. Elmslei. λαβεῖν ob locum Herc. f. 602. οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προςειπεῖν. Non necesse est eandem ubique dicendi formulam sequi: illud μὴ ἀτιμάζειν eo efficitur vel declaratur, quod puerorum patrocinium suscipit.

V. 232. Elmslei. ad Med. 1202. tres codices habere dicit ἀκούσας τούςδε συμφορᾶς ἄν. quorum is quem Musgrav. G. appellat, a correctore habeat τάσδε συμφοράς. Victor. certe τούσδε, (sic) συμφορᾶς. Haec lectio si in pluribus est, praeferenda videtur, tum quod haec constructio exquisitior est, quam pro librarii ingenio, tum quod ob similitudinem soni vocis συμφορᾶς facile scribi potuit τάςδε. Elmslei. edidit τῶνδε συμφοράς.

V. 236. τρισσαὶ συμφορᾶς ὁδοί dictum accipio pro τρισσαὶ συμφοραί.

V. 237. τούςδε Elmslei. ex eo praesidium quaerens coniecturae, quod alibi τῇ σῇ, τὰ σά saepe confundantur cum τῇδε, τάδε.

V. 238. Ald. rell. βωμίους. MSS. Steph. βώμιος, unde sic ed. Canter. Barn. βώμιος etiam Flor. 1. 2.

V. 243. Ald. Herv. 1. 2. Brub. συλλᾶσθαι; peius etiam Herv. 3. Canter. συλλᾶσθαι. Prima Commelin. συλᾶσθαι.

V. 244. ἐλεύθερον Ald. rell. in quo non iniuria offendit Elmslei. In Lycurgi oratione p. 165. ed. Reisk. Bekker. e cod. dedit γυναῖκας ἐλευθέρας pro ἐλευθέρους, et h. l. Flor. 1. 2. Vict. ἐλευθέραν, quod reponendum censeo.

V. 245. ὀκνῶ Ald. rell. Recte Musgrav. ὄκνῳ. Hoc enim, τὸ ἱκέτας προδοῦναι ita cohaeret cum praecedentibus βωμὸν συλᾶσθαι ἐᾶν, ut non possit pro altero capite turpitudinis haberi.

V. 246. Elmsl. coni. καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας, probante Reisigio comm. crit. in Oed. C. p. 327. quia referatur ad

τὸ ἱκέτας προδοῦναι. Imo ad τὸ οὐκ ἐλευθέραν πόλιν οἰκεῖν δοκεῖν. Et firmari videtur illa coniectura Flor. 1. qui τόνδ᾽ ἀγχ. Sed non videntur ita diligenter τόδε et τάδε inter se distinxisse Tragici.

V. 249. ἀποσπάσει. Sic Elmslei. et Lenting. p. 95. pro ἀποσπάσῃ.

V. 251. Flor. 1. 2. πρὸς τοῖσδ᾽ ἔτ᾽ εἶπε. Tum τοιοῖσδ᾽ Musgr. pro τοιαί γ᾽.

V. 253. ἤ τε Heath. Musgr. Elmslei. Lenting. p. 96. (qui ἦ τε.)

V. 255. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀλλὰ σὺ βλ. Ex emendatione Brodaei Canter. Barn. ediderunt ἀλλά σοί βλ. Musgravius coni. οὔκουν ἐμοὶ τόδ᾽ αἰσχρὸν, ἀλλ᾽ οὐ σοί, βλάβος. Melius Elmslei. haec interrogative accipit: οὔκουν (ipse scripsit οὐκ οὖν) ἐμοὶ τόδ᾽ αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος; ita ut negatio ad utrumque membrum pertineat. Sed recte Herm. signum interrogandi deleri iubet: *Non mihi turpe est meos abducere, sed tibi malum; si vi uti cogor, et Argivos tibi hostes reddis.*

V. 258. Ald. rell. πλεῖον φρονῶν. Par. E. G. Flor. 1. 2. πλείω φρονῶν, ut Elmslei. etiam edidit.

V. 262. Ald. rell. τῶνδ᾽ ἐνθάδ᾽. Reisk. Pors. Adv. p. 268. τῶν ἐνθάδ᾽. Notam interrogandi in fine versus posuit Barnes. quo facto scribendum etiam erat οὔκουν. Elmslei. οὐκ οὖν — κύριος;

V. 263. Legebatur ἂν σὺ σωφρ. Elmsleius post βλάπτων addidit γ᾽, quam particulam abesse vix pati sententia ei videtur.

V. 264. βλάπτεσθ᾽ Elmslei. pro imperativo accipit, *Laedimino, modo ego non polluam deos.* Itaque interrogandi notam delevit.

V. 268. Elmsl. οὐ τἄρ᾽ ἐς Ἄργ. Notam interrogationis, quae in Ald. erat post πάλιν, primus sustulit Portus.

V. 271. τολμήσῃς Elmsl. et Flor. 1. 2. pro Ald. τολμήσεις, quod tamen defendere videtur Schaefer. ad Gnom. p. 318. Tum recte Elmslei. θενεῖν.

V. 279. Ald. τέρμασιν μένειν. Herv. 1. τέρμασι μένειν. Herv. 2. Brub. rell. τέρμασι μένει. Barn. τέρμασιν μένει. Et μένει Par. G. Flor. 1. μένειν Flor. 2.

V. 282. κεκτώμεθα Ald. rell. κεκτώμεθα scribendum monuit Hermann. in Museo antiqu. stud. p. 231. Cf. Buttmann. Gramm. gr. ampl. p. 442. κεκτήμεθα Brunck. ad Soph. Phil. 119. ut edidit Elmslei.

V. 284. τὸ τὸν Ἄργος. Vid. Brunck. ad Soph. Ant. 578.

V. 286. Elmslei. edidit πόλιν, quia sibi persuaserat veteres libentius dixisse ὑπήκοος τινός, quam ὑπηκ. τινί. Ita ordinem esse οὐ γὰρ ἔχω τήνδε πόλιν ὑπήκοον Ἀργείων.

V. 297. Ut hic τοῦδε, -ῆ, sic Med. 550. τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον, ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως. - - Cf. Od. ζ, 182. Plat. Gorg. §. 120. 158.

V. 298. Apud Stob. LXXVII. p. 454. Gesn. additur hic versus: καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν. quem Grotius p. 337. recte a praecedentibus seiunxit scribens χρὴ τοῖς τεκ. Valck. diatr. p. 228. δεῖ τοῖς τεκ. sine illo versu Stob. LXXXVI. p. 498. (p. 359. Grot.) citat versus 297 — 304.

V. 301. λιπεῖν Codd. et edd. κακοῖς ἐκοινώνησεν, ὥστε λιπεῖν, ut explicat Elmslei. Rectius, puto, iungas οὐκ ἐπαινέσω τὸ αὐτὸν λιπεῖν. Sed adhuc placet λιπών, quod e coniectura scripsi. Pro ἐπαινέσω v. 300. inutilis est Luzacii coniectura Exercit. acad. p. 16. οὐκ ἐπῄνεσ' ἄν.

V. 304. Stob. εἰς τοὔσχατον πλέοντες. Elmsl. ηὕρομεν.

V. 309. Ald. rell. ἔλθωμεν. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ἤλθομεν. quod coniectura invenerat Portus.

V. 310. Ald. rell. ἡμῖν. Barnes. tacite ὑμῖν. Cf. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 105. qui etiam ad τιμὰς πατρὸς verbum accommodatum ex οἰκήσητε supplendum, v. c. λάβητε, significat, rectius quam Reisig. qui comm. crit. in Oed. C. p. 193. τιμὰς οἰκεῖν pro locutione legitima habet.

V. 313. Herv. 2. Canter. vitiose αἵρεσθε. Ad sententiam cf. Suppl. 1176 sqq.

V. 315. Ald. rell. ἄξιοι γ' ὑμῖν σέβειν. Par. E. G. Flor. 1. 2. ἄξιον ὑμῖν σ. omisso γ'. Hinc scripsi ἄξιόν γ' ὑμῖν σέβειν. ut Phrix. fr. VIII. ἀνέρος οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι. Hec. 405. οὐ γὰρ ἄξιον sc. σὲ σπασθῆναι. Cur δέ sententiae convenientius videatur Elmsleio quam γέ, non intelligo.

V. 317. Ald. rell. et Codd. ἀπηλλάξαντο. ἐνηλλάξαντο est e Musgravii coniectura.

V. 320. ὅταν θάνης Ald. Herv. 1. 2. et Codd. Sed Herv. 2. Cant. rell. ὅταν θάνω, ut emendavit Brodaeus. ὡς ἂν σθένω Lennep. ad Phalarid. epist. p. 114. ὅσον σθένω Valcken. praef. ad Phal. p. XV. Non videtur sollicitandum esse ὅταν θάνῃς, *mortuus mortuum laudabo Theseo adstans*, Θησέως πέλας.

V. 322. Leg. ἀρῶ. Vid. ad Med. 841.

V. 324. Post Ἡρακλείοις plene interpungebatur in Ald. rell. Musgrav. commate interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo, inquit Elmsleius, etiam verba εὐγενὴς δ᾽ ἂν Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν comprehenderet. Mihi haec omnia verba Iolai ad Demophontem, non ad Theseum esse videntur.

V. 334. Ald. rell. μνημονεύσεθ᾽ ἡ χάρις. Quod Elmslei. e coniectura reposuit μνημονεύσεται χάρις, legitur in Flor. 1. 2. Vict.

V. 336. Verum videtur quod Elmslei. e coniectura edidit τάξω θ᾽, ὅπως ἂν - -

V. 339. Ald. rell. ταχὺς γὰρ εἴργει. Scaliger iam emendavit ταχὺς γὰρ Ἄργει, et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 340. μάντεις τ᾽ ἀθρήσας Ald. rell. ἀθροίσας H. Steph. et Canter. nov. lect. V, 29. et sic Flor. 1. 2. Vict. μάντεις θ᾽ ἀθροίσας Elmsl. μάντεις δ᾽ ἀθρ. Lenting. p. 96. quod respondeat praecedenti πρῶτα μὲν σκοποὺς - - Imo huic μέν respondet σὺ δ᾽ ἐς δόμους - -

V. 344. Elmslei. ἑζώμεσθα δή, quasi nunc demum ad considendum se et reliquos excitet Iolaus.

V. 347. Flor. 1. 2. κακίοσιν.

V. 350. Ἀθάνα Elmslei. e monitu Porsoni ad Or. 26.

V. 355. Erfurdt. in catal. lectt. hibern. Regiom. a. 1812 — 13. corrigit ὦ ξεῖν᾽, Ἀργόθεν ἐλθών, ob metrum, servata in antistropha lectione θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας. Probat Hermann.

V. 356. Flor. 1. μεγαληγορίαις. Dindorf. in edit. Elmslei. Lips. μεγαληγορίαισιν et in antistropha ἀντισχομένους. Idem legendum coni. Hermann.

V. 358 sqq. Erfurdt. l. c. ita disponit: μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὐ | τῳ καὶ καλλιχόροις Ἀθά | ναις εἴη, σὺ τ' ἄφρων ὅ τ' Ἀρ | γει Σθενέλου τύραννος. Ceterum Flor. 1. μεγάλαις pro μεγάλαισιν.

V. 364. Ald. rell. et Codd. ἱκτῆρας. ἵκτορας est e coniectura Musgravii.

V. 370. Ald. rell. πάρα γ' εὐφρονοῦσιν. Correxit Barn.

V. 371 sqq. etiam ad glyconeorum normam digessit Erfurdt: εἰρήνα μὲν ἐμοί γ' ἀρέ | σκει· σοὶ δ' ὦ καλ. ἄναξ, | λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις, | οὐχ οὕτως, ἃ δοκεῖς, κυρή | σεις. οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ' | ἰτέα κατάχαλκος ἔ | στιν. ἀλλ' ὦ πολέμων ἐρα | στά, μή μοι δορὶ συνταρά | ξῃς τὴν εὐχαρίτως ἔχου | σαν πόλιν. ἀλλ' ἀνάσχου, fere ut Blomfield, in Quart. rev. 18. Hermanno v. 371 — 373. videntur stropha, in qua scribendum λέγω δ', servato antea σὺ δ', 374 — 76. antistropha, deleto ἐστιν. quod deleri voluit etiam Blomfield.

V. 372. Ald. rell. et Codd. σὺ δ' ὦ κακ. σοὶ δ' est emendatione Canteri. σὺ δ' defendunt Elmsl. et Blomfield. in *Quart. rev.* σὺ δὲ-κυρήσεις iungentes. Saltem non opus erat corrigi.

V. 377. Ald. rell. ἀλλ' οὐ πολ. ἐραστάς. ὦ est a Cantero, ἐραστά a Musgrav. hoc quidem minus necessario. Elmsleius vulgatam defendit cum Porto vertens: *Sed non sum amans bellorum.* quod minus convenit, quum et antea et post Eurystheus compelletur, et nihil aliud significetur illis verbis, nisi quod iam dictum erat v. 371. εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει.

V 378. Ald. rell. συναράξῃς contra metrum. Barnesii coniecturam συνταράξῃς confirmant Flor. 1. qui συντάξεις, Flor. 2. Vict. qui συνταράξεις.

V. 379. Ald. rell. εὐχαρίστων. Canter. Barn. Musgr. εὐχαρίστως e Brodaei emendatione, et sic Flor. 1. 2. Vict. Propter metrum scribendum erat εὐχαρίτως. Sed magis nunc arridet Elmsleii coniectura in *Quart. rev.* 14. p. 452. proposita, τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν. ut Erfurdtium etiam coniecisse commemorat Hermann. Ex eo quum factum esset εὐχαρίτων eodem errore quo v. 370. εὐφρονοῦσιν scriptum erat, facile Ald. lectio oriri potuit.

V. 381. ὄμμασιν pro ὄμμασι Flor. 2. Vict.

V. 384. Ald. rell. ψεύση γε κήρ. λόγους. Brodaei et H. Stephani emendationem receptam in Herv. 2. rell. λόγος confirmant Flor. 1. 2. Tum ψεύσει γε scripsi propter οὐ μή. sic autem ut scribatur, ne sententiae quidem ratione permitti iudicat Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 252. κήρυκα enim esse Copreum, qui iam verba fecerat, ut in hanc sententiam dicta accipi debeant: *minime te fefellerit praeconis oratio.* At quod particulis οὐ μή subiicitur, sive aoristo coni. sive futuro, semper et ubique futuri significationem habet, nunquam aoristi, ita ut sive οὐ μή ψεύσῃ scribas, sive οὐ μὴ ψεύσει, hoc nihil aliud sit, nisi *non te fallet.* Nec hoc sententiae rationi repugnat: nam ψεύδειν κήρυκος λόγος tum demum potest quum eventum non habet; *ante eventum* vero hoc non nisi futurum cogitari et poni potest. Praeterea Elmslei. et Herm. ψεύσῃ σε, quod mihi minus necessarium videtur. Lenting. p. 96. coni. σὲ γάρ τε μὴ ψεύσῃ γ' ὁ κήρυκος λόγος, om. ὅρα, *Cave tibi quidquam imponant praeconis verba:* vel σὺ γάρ τι μὴ ψεύσῃ σ' ὁ κήρ. λ. Neutrum sententiae convenit, nec σέ recte collocatum est.

V. 385. Tyrwhitt. εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὤν, recte, opinor, non quo εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν dici non posse existimem, sed quia sententia repugnat; *Eurystheus felix est ope deorum,* is optime diceret, qui quantum periculi ab eo immineret, declarare vellet; sin per ironiam aliquam dictum accipias, frigida est et elumbis ironia.

V. 386. Recte Elmslei. et Herm. εἶσιν, *veniet:* nam ἐστὶν et per se languidum est, nec solet in initio versus poni.

V. 387. ἐς τὰς Ἀθήνας Elmsleius cum Porto et Barnesio iungit cum οὐ σμικρὸν φρονῶν propter Hipp. 6. σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα. Mihi cum εἶσιν iungendum videtur, sed ita ut simul ad verba οὐ σμικρὸν φρονῶν referatur. Ita vim habet illud καὶ μάλα. *Athenas veniet, et quidem non mediocri spiritu.*

V. 390. Ald. rell. ἄνδρα δὲ χρεών. Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 629. et ἄνδρα γὰρ χρ. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 393. Ald. rell. πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τόδ'. εἰς τάδ' MSS. Steph. et in Vict. notatum ἴσ. τάδε.

V. 394. Ald. rell. *Λεπάραν* (sic littera maiuscula) δ' ὀφρύην. Littera minuscula scribens Brodaeus vertit *in aspero iugo castra — metatus.* λεπαίαν δ' ὀφρ. primus edidit Stiblin. quam lectionem commemorat etiam Portus. Codd. λεπάραν, cui in Flor. 2. nota adscripta, ὄνομα τόπου.

V. 395. Verba δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι in parenthesi posita esse primus vidit Brodaeus. Hic etiam MSS. Steph. τάδ' pro τόδ'.

V. 396. ποίᾳ Ald. rell. ποίᾳ Portus. ταννῦν δορός haud dubie corrupta sunt: ταννῦν plane otiosum, στρατόπεδον δορός insolita locutio. Pro δορός Reisk. coni. ὅροις, quod probat Hermann. Musgrav. στρατόπεδον τ' ἄνευ δορός, quod recepit Elmsl. Quomodo aliquis ἄνευ δορός, *sine* Marte γῆν κτᾶσθαι possit, intelligo; sed στρατόπεδον προςάγειν (quo ipso infestus animus proditur) ἄνευ δορός non concoquo, nisi forte dicas brevius dictum esse pro *qua parte exercitum adducat, sed ita ut sine Marte controversiam dirimere cogitet.* Tutam autem in terra hostili stationem is etiam imperator quaerit, qui quam maxime acie confligere vult.

V. 397. τῇδ' ἱδρύσετε Ald. ἱδρύσεται MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. ut primus edidit Canter. τῆςδ' Tyrwhitt. et sic Par. E. Vict. E ποίᾳ repete καὶ ποῦ ἱδρύσεται.

V. 398. ἄρηῳ' Ald. rell. ἄραρ' Brunck. ad Med. 323. Cf. Porson. ad Orest. 1323.

V. 401. Musgrav. cum Tyrwhitto versum 402. ante hunc poni volebat. Sed vid. Elmslei. Τὸ θυηπολεῖσθαι ἄστυ erat τροπαῖον τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριον.

V. 402. Ald. τρόπαιά τ' ἐχθρ. Herv. 1. τροπαῖα τ' ἐχθρ. Herv. 2. τροπαῖά τ' ἐχθρ. Tum σωτηρία Ald. rell. σωτήρια Brodaeus, Barnes. et sic Vict.

V. 408. Ald. rell. κόρην Δημητρί γ', ἥτις ⏑ – Barnes. κόρῃ Δήμητρος, ἥτις – – quod recepit etiam Elmslei.

V. 411. κτανῶ Ald. rell. κτενῶ Elmsl.

V. 415. Ald. rell. καὶ νῦν πικρὸν ὄν. Coniecturis VV. DD. ab Elmsleio commemoratis adde Lobeckii coniecturam, qui ad Soph. Ai. 58. scribendum censet: καὶ

μὴν παρὼν ἂν συστ. πικρὰν ἂν Par. G. πικρᾶς ἂν Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 416. Ald. rell. ὡς δίκαιον ᾖ. Elmslei. ὡς δίκαιον ἦν, ut dudum antea correxerat Schaefer. melet. p. 110.

V. 417. μωρίαν ἐμοῦ Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 465. et in edit. Ex eo quidem, quod dicitur κατηγορεῖν v. c. ἀδικίαν Φοίβου, non colligam κατηγοροῦσι μωρίαν ἐμὴν falsum esse.

V. 418. Ald. rell. ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε, vel hoc sensu: *nisi iis, qui stultitiam meam accusant, cedens, supplices hostibus dedam*, vel, ut Herm. interpretatur, *si hoc non faciam, ut abstineam alterutrum imperare*; quae utraque contorta est loquendi ratio. Commodius est, quod in Flor. 1. 2. Vict. legitur: εἰ δὲ δὴ δράσω (futur.) τόδε, *si bellum pro supplicibus suscipiam*; quo fieri necesse est, ut virgo nobilis immoletur; quem sensum esse loci e vss. 421. 22. apparet.

V. 426. cum nota interrogationis Elmsleius, quae mihi a chori persona aliena videtur. Chorus enim sententiam suam de iis, quae geruntur, ferre solet, non, quid fiat, interrogare, praesertim ubi res antea iam exposita est, ut nulla amplius interrogatione opus sit, vel id quaeritur, ad quod nemo sanus respondeat, ut h. l. *deusne* sit, qui civitatem impediat. Equidem vereor, ne ἀλλ' ἢ e primis superioris versus verbis ortum, et legendum sit, ἄλλως πρόθυμον οὖσαν. - - nam *frustra* alacris civitas est ad opem ferendam, si deus hoc fieri non sinit.

V. 429. ἐς χεῖρα γῇ συνῆψαν recte Elmslei. a locutione συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους ductum censet. Est *ad terram ita prope accedere, ut eam manu quasi prehendere possis*. Hinc εἰς χεῖρα *prope*, ut explicat Hermann. Valck. ad Phoen. 1409. coni. ὡς χεῖρα γῇ συν. *simulac manu terram tetigerunt.*

V. 430. πνοιαῖσιν Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. πνοαῖσιν Herv. 2. rell. Hoc praetulit etiam Elmsl.

V. 431. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀπωθούμεθα. Canter. Barn. ἀπωθούμεσθα, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 435. Ald. rell. εἰ μὴ θέλοι. θέλει Elmslei. Herm. Lenting. p. 96. quod mihi quoque rectius videtur; nam

nolle se neque suam, neque civis ullius filiam occidere ipse Demophon. v. 411. dixerat, ut hoc commemorari non potuerit tanquam res, quae sola suspicione nitatur.

V. 436. *αἰνέσαι δ' ἔχω* Valck. ad Phoen. 712. quod recepit Elmslei. *αἰνεῖν ἔχω* legitur infra v. 485. at non minus saepe *ἔχω* cum Partic. ut Hec. 1013. Iph. A. 659. Troad. 318. *συμπαραινέσας ἔχω* Arist. Av. 851. Idem esse, quod alias *ᾔνεσα*, *ἐπῄνεσα*, *παρῄνεσα*, recte Hermann. monet ad Viger. not. 162. Lenting. p. 97. coni. *αἰνέσας τ' ἔχω*. iniuria.

V. 437. *εἰ θεοῖσι - ἔμ'*, ad sequentia referenda esse primus vidit Heath. Elmslei. ad Iph. T. 96. *εἴτι θεοῖσι δή*, ut *θεοῖσι* disyllabum sit, in editione nihil eiusmodi significat. Herm. in notis MSS. *εἰ δὲ θεοῖσι δή* - -

V. 438. Flor. 1. *οὔτι* pro *οὔτοι*.

V. 443. Ald. rell. et Codd. *κἀμοῦ μέν*. MSS. Steph. *κἀμοὶ μέν*. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgrav. Recte *κἀμοῦ* defendit Elmslei. loco Med. 346. *τοὐμοῦ γάρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα.* Sic etiam Lenting. p. 96.

V. 451. Ald. rell. *οὐχ ἅπασι γάρ.* quod defendit Musgrav. pro *παντάπασι* dictum accipiens. Hoc ut probetur, aliis locis opus est, quam iis, quae a Musgravio ad Soph. Oed. T. 40. et ab Elmslei. ad h. l. citantur. Nam in Oed. T. 40. *πᾶσιν* cum *κράτιστον* cohaeret, et in Oed. Col. 1446. *ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν* dictum est, ut *Σωκράτης ἄξιός ἐστι θανάτου τῇ πόλει* apud Xenoph. Mem. in. Hoc loco *ἅπασα* MSS. Steph. quod probat Porson. Adv. p. 268. et post Canter. Barn. recepit Elmsl.

V. 454. *δωθήτω* Flor. 1. 2. Orell. in append. ad Isocr. or. *π. ἀντιδ.* p. 389. *σωθήτω τέ σοι τέκνα.* Vix opus.

V. 456. Notandum *με* encliticum pro *ἐμέ*. Vid. ad v. 64.

V. 458. *ἁνήρ* Elmsl. pro *ἀνήρ*.

V. 460. Ald. rell. *αἰδοῦς καὶ τύχης τίς ἂν τύχῃ*; Barn. *τίς ἂν τύχῃ* sine interrogatione. *τύχῃ* soloecum correxit Elmsl. deleta interrogationis nota. Pro *καὶ τύχης τις* Grotius in Excerptis p. 954. et Tyrwhitt. *κἀτυχής τις*, quod probant Musgrav. et Hermann. recepit Elmslei. Mihi

vix dubium est quin τύχης ortum sit e vicinia verbi τύχη vel τύχοι. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. καὶ δίκης τις ἂν τ.

V. 462. ψεῦδος pro κέρδος Flor. 1. 2. Vict.

V. 470. λύμης Elmsl. λύμας est accus. plur. Nam accusativum quoque asciscit μεμνῆσθαι. Vid. Gramm. gr. §. 325. not.

V. 475. προςθῆτε Elmsl. πρόςθητε non abhorret ab analogia, quum etiam κατάθωμαι, μετάθηται, πρόθηται, ἐπίθωνται in Atticorum libris scripta legantur. Tum Porson. ad Eur. Med. 139 sq. (p. 401. ed. Lips.) πρῶτον μὲν τόδ' propter γὰρ brevi intervallo repetitam. V. 474. ἐξόδοις ἐμαῖς non explico cum Elmsleio ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν, sed additum est ad accuratius declarandum μοι, *ne me, id est, egressum meum, impudentiae accusate*, quod simillimum est duplici dativo v. 63.

V. 472. Elmsl. Lenting. p. 97. εἴσω θ' ἧσ. recte, ut puto.

V. 480. Vid. ad Phoen. 371.

V. 482. In margine Flor. 2. adscriptum est τοῦτο καὶ κατ' ἐρώτησιν ὀρθῶς ἔχει.

V. 487. εἰς ἀμήχανον Ald. rell. εἰς ἀμήχανα Elmslei. exemplis etiam congestis, quibus terminationes ον et α saepe inter se confundi probaret: nam si ἀμήχανον adhibuisset poeta, inquit, articulo, ni fallor, addito dixisset εἰς τἀμήχανον. Hoc ipsum quum deinde in Rom. C. scriptum invenisset, reponi iussit ad Med. 397. not. n. Idem habent Flor. 1. 2. ut hoc non dedisse nunc ipse indigner.

V. 488. 490. Verbum σημαίνειν ad oraculorum interpretes, κελεύειν ad ipsum Demophontem referendum esse censet Elmsl. Num igitur *oraculorum interpretes significare, Demophontem iubere – –?* quod ineptum est. σημαίνειν et κελεύειν tautologiae crimine liberari non posse video; sed illae tautologiae non adeo rarae sunt in Tragicis. Vide tamen, an legendum sit: χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς φασὶ σημαίνειν τόδε· οὐ ταῦρον – – σφάξαι κελεύειν, de qua constructione vid. supra ad v. 176.

V. 490. Ald. Herv. 1. σφάξαι κελεύειν μητρὸς, ἥτις εὐγενής. Comma post μητρός deletum in Herv. 2. Brub.

rell. Ingeniose Pierson. Veris. p. 178. σφάξαι κόρη Δήμητρος, ἥτις εὐγενής. quo simul tautologia illa σημαίνειν κελεύειν tollitur. Sed lenior medicina est Brodaei, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς, ΜΡΟΣ in ΠΡΟΣ mutato, quae lectio a Barnesio et Elmsleio adoptata, confirmatur v. 409. 513. Herm. coni. κελεύειν, ἥτις ἐστὶν εὐγενής.

V. 491. Assentior Hermanno, bis vel χρή vel χρεών legendum esse in not. MSS. dicenti.

V. 493. Elmslei. σφάξειν. Sed recte Reisig. comm. crit. ad Oed. C. p. 190. monet, in verbis eis, quae futurum aliquid sua vi ostendant, nihil offensionis habere praesentis infinitivum, quia futuri temporis notio verbo illi, ex quo hic pendet, insit. Possit etiam de more accipi, *dicit non sui ingenii esse immolare.* Cf. ad Orest. 738.

V. 494. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. κἀμοὶ δὲ λέγει. δέ eiecit Barnes.

V. 495. Codd. et edd. εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν. Herm. coni. εἰ μή τι τούτων ὀξὺ μῆχαρ ἥσομεν, addens: Schneiderus in critico lexico verbum ἐξαμηχανάω finxit. Culpae particeps Riemerus neque hoc, neque alia expulit innumerabilia ex eo lexico barbara verba. Ab Herm. coniectura ego progressus dedi, εἰ μή τι τούτων μῆχαρ ἐξευρήσομεν secundum illud Hipp. 481. εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν. Med. 263. ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ. At μῆχαρ vocabulum est Aeschyleum, non Euripideum. Itaque nunc rectius puto, εἰ μή τι τούτων μηχανὴν (vel μηχανὰς) εὑρήσομεν.

V. 497. Pro βούλεται Hermann. leg. suspicatur βούλεσθαι. Non assentior.

V. 498. Codd. et edd. ἐν τῷδε κεὐχόμεσθα. κεισόμεσθα eo confidentius scripsi quod Spitznerus mihi aliquando narraverat, hanc lectionem, a se quoque inventam, Lobeckio eximie placuisse. Sed futurum tempus minus accomodatum est. Egregie Elmslei. κἀχόμεσθα i. e καὶ ἐχόμεθα. ευ et α quoties confusa sint, nemini ignotum esse potest. ἐν τῷδε λόγῳ (*in eo quod tu dixisti*, i. e. in eo quod tu subeundum ostendisti) ἐχόμεθα σωθῆναι familiari Graecis attractione dictum est pro ἐν τῷδε λόγῳ ἔχεται ἡμᾶς σωθῆναι; *ex hac re nunc pendet*, s. *in hac*

re nunc positum est, ut serventur, sicut ἔχεσθαι ἐν πόνῳ, ἐν ἀπορίᾳ dicitur.

V. 499. τἄλλα δ' εὐτ. Ald. rell. τἆλλά γ' e Par. G. scripsit Musgrav. et sic Flor. 1. 2.

V. 500. Ἀργεῖον δόρυ Elmslei. Vid. ad Bacch. 1.

V. 502. Ald. rell. ἑτοίμα. Elmsl. ἑτοίμη; et sic Flor. 1. 2.

V. 504. Elmslei. αἴρεσθαι. Locutionis αἴρεσθαι s. ἄρασθαι κίνδυνον exempla Stephan. in Thes. T. II. p. 207. attulit Thucyd. II, 71. Demosth. λ. ἐπιτ. p. 1395, 13. Reisk. Sed idem tentantem inhibuit me Isocr. epist. p. 409. D. ed. Steph. ἁμιλλᾶσθαι τοῖς εἰκῇ τοὺς κινδύνους προαιρουμένοις. Et cum dilectu h. l. αἱρεῖσθαι positum videtur pro *sponte suscipere.*

V. 509. Ald. rell. φύντες. MSS. Steph. φύντας, vel φῦντάς, unde sic ediderunt Canter. Musgrav. φῦντάς; Barn. φύντας. φῦντας etiam Flor. 1. 2.

V. 513. Ald. rell. κἄπειτα δέ τινα. Correxit Tyrwhitt.

V. 515. Ald. rell. ἀλητεύω. MSS. Steph. ἀλητεύσω.

V. 526. πρέπει Codd. et edd. Scaliger malebat πρέποι, in quod Virum magnum quasi divinitus incidisse dicit Reisig. de partic. ἄν p. 130 sq.

V. 539. Edd. οὐκ ἔτ' ἄλλ. Elmsl. οὐκ ἔστ' ἄλλ. et sic Flor. 1. 2. Vict. In hoc uno haereo quod ἔστι eo loco positum est, ut cum vi quadam pronunciandum sit, quae potius in ἄλλοθεν inest.

V. 541. Formam Ionicam — κλῆος non alibi in Tragicis me legere memini. Elmsl. Ἡράκλειος. Sed ut recte dicatur ἡ Τυνδάρειος παῖς Orest. 1505. Ἡράκλειος tamen, non adiecto παῖς vel θυγάτηρ dubito an usquam reperiatur.

V. 542. (αἰσχύνομαι) τοῖς σοῖς λόγοισι. Vid. Gramm. gr. §. 403. c.

V. 550. προθύμως Ald. rell. et Codd. προθύμῳ Barnes. in marg. quod probatum Musgravio, recepit Elmsl.

V. 551. ὅδ' recte solus Barnesius. Ald. rell. ὃδ' αὖ. λ. peius etiam Commel. Musgrav. ὁ δ' αὖ.

V. 553. Elmslei. in ὑπερφέρεις τόλμαν haeret, quum

alias ὑπερφέρειν cum genit. iungatur. ὑπερφέρειν videtur h. l. esse non *antecellere*, sed *supra ferre*, *exaggerare*.

V. 556. θνήσκειν γ᾽ Ald. rell. Cum Reiskio et Elmsleio scripsi θνήσκειν σ᾽.

V. 558. ἐλευθέρως θανεῖν dici videtur is, qui ἄνευ πάλου mortem obit. Cf. v. 551. De vi coniunctivi vid. etiam Elmslei. ad Med. 1242. ad Bacch. 341. Porson. et Dobraeum ad Arist. Plut. 965.

V. 566 sqq. in Ald. rell. tribuuntur Iolao. Demophonti assignant Heath, Tyrwhitt. Musgrav. Elmsl. At is post v. 473. scenam reliquisse videtur. Itaque hanc ῥῆσιν praeeunte Herm. Choro dedi.

V. 572. Misere languet illud μοι in fine additum et e sq. v. ortum videtur. Itaque Tyrwhitt. coni. πρόςφθεγμα σόν, quod non melius. Elmslei. dedit πρόςφθεγμα δή. Blomfield. *Quart. rev.* 18. ὑστάτοις προςφθέγμασι, quia πρόςφθεγμα singulare alibi ab Euripide non usurpetur: nam Troad. 784. variat lectio. Verum videtur, quod Herm. coniecit ὕστατον προςφθεγμάτων. Sed post curas secundas addit: Nescio tamen an praestet, quod Elmslei. dedit.

V. 574. τούςδε in Herv. 1. 2. Brub. Canter. excidit: ex Aldina revocavit Barnes. τοιούςδε, *tales*, *qualis tu es*. Hoc explicatur verbis εἰς τὸ πᾶν σοφοὺς ὥςπερ σύ.

V. 575. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀρέσκουσι γάρ; nulla distinctione post μᾶλλον posita. ἀρκέσουσι γάρ MSS. Steph. unde sic edidit Canter. Sic etiam Flor. 1. 2. ἀρκέσουσι γάρ sc. τοιοίδε ὄντες, i. e. ἀρκέσει αὐτοὺς τοιούςδε εἶναι. Vid. ad Orest. 657.

V. 582. Elmsl. πάροιθε.

V. 584. Ald. Herv. 1. 2. Brub. τιμῷ τε. Canter. τιμᾷ τε. Barn. τιμᾶτε. Musgr. τιμῶτε ad quod nihil enotatum e Florr. Elmslei. τιμᾶτε. τιμῷτε defendas, si optandi vim potius, quam imperandi et admonendi, inesse dicas.

V. 591. κάτω χθονός Stob. CXIX. p. 602. Gesn. CXXI. p. 493. Hoc dicere videtur: *si quis sensus est in mortuis. Utinam vero ne adsit sensus!*

V. 593. οἱ θανούμενοι non *nece functi*, ut vertit Grotius, sed *quibus moriendum est*.

V. 596. Ald. rell. εὐψυχίας. Correxit Scaliger.

V. 597. τιμιωτάτη sc. οὖσα, ut explicat Valck. ad Hipp. 304. Ita si accipias, quo tandem nexu sequens versus cum hoc cohaerebit? Imo deleto commate post τιμιωτάτη iunge: ἔσει πολὺ τιμιωτάτη ὑφ' ἡμῶν i. e. τιμηθήσῃ, ita ut ἴσθι positum sit διὰ μέσου.

V. 600. κόρῃ Elmsl. etsi non negans parum referre κόρῃ an κόρην legas.

V. 601. Ald. rell. δύεται μέλη. Miltono debetur λύεται.

V. 607 sqq. In describendo hoc carmine maxime secutus sum Boeckhium de tragic. p. 262. Versus 607. 8. 614. 15. leguntur apud Stob. ecl. phys. p. 11. Canter. 168. Heer.

V. 610. Ald. rell. παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα. Elmslei. Burgesium ad Troad. p. 137. secutus nil nisi γ' delevit. Nostra lectio est a Seidlero, commemorata Hermanno in notis MSS. Vulgatam firmare videtur Alc. 915. συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα πιέζει φανεῖσα θνατῶν et alios homines aliam sortem habere in sequentibus additur.

V. 613. in metrum peccat. Boeckh. scripsit τὸν δὲ πλάνητ' εὐδαίμονα τεύχει, Seidler. apud Herm. τὸν δ' εὐδαίμονα τεύχει ἀλάταν. Sed vix casu chiasmus ille, quo τῷ ὑψηλῷ et τῷ βραχεῖ inverso ordine opponuntur ἀλάτας et εὐδαίμων, effectus videtur. Herm. in notis MSS. „f. τὸν δ' ἀλίταν εὐδαίμονα τεύχει. Ἀλιτεῖν proprie videtur esse supplicari ob aliquod peccatum, ut a flagitando flagitium dictum est, translatum deinde ad peccata. Itaque ἀλίτης miser erit et supplex.“ Et nominis ἀλίτης auctoritas non satis certa est, et ἀλιτεῖν nullo alio sensu, nisi *peccandi*, legitur.

V. 615. Post ἕξει addebatur γ'.

V. 616. Ald. rell. ἀλλὰ σὺ μὴ προςπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ, | μηδ' ὑπεράλγει. in qua nec metrum, nec sensus constat. MSS. Steph. προςπίτνει, quod Flor. 2. etiam ab alia manu supra scriptum habet. Flor. 1. 2. προσπεσών, Vict. πρὸς πεσών. Elmslei. edidit ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε. μὴ προπίτνων vertens *erecto corpore atque animo:* nam Iolaum humi iacentem surgere iubere Chorum. Hermann. in *Classic. journ.* 38. p. 284. (quae

nota inserta editioni Elmsleii Lipsiensi p. 57 sqq. *ἀλλὰ σὺ μὴ, προπιτνῶ, τὰ θεῶν ὕπο, μήδ' ὑπεράλγει φροντίδα λόπῳ, at tu, oro, ne aut deorum decretis aut cura tua nimis dole.* Iolaum quidem supra v. 604. et iis quae fiant, immolatione Macariae, dolere, et oraculo, quod virginem immolari iussisset, video; sed *sua cura dolere* i. e. dolere quod cura aliqua angaris, quid sibi velit, non intelligo. Et illa quae v. 604. leguntur, non duo sunt, ut inter se opponi possint, sed unum, oraculum de immolanda virgine, quo ipso fiebat, ut Macaria se immolandam offerret. ὕπερ haud dubie e sq. ὑπεράλγει repetitum est; sed quid ceteris faciam, non habeo.

V. 619. Ald. rell. *πρὸς ἀδ.* Scaliger *πρὸ ἀδελφῶν,* Barnes. *πρό τ' ἀδ.*

V. 623. Ald. rell. *ἄξια δ' ἀδελφῶν τάδε γίνεται.* Sed Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίν.* ut edidit Musgr. *ἀδελφῶν* e v. 619. repetitum videtur.

V. 624. Ald. rell. *εἰ δὲ σέβεις σύ γε θ.* *σύ γε* deleverunt Burges. et Seidler. apud Hermann. et omittunt Flor. 1. 2. in hoc tamen ab alia manu suppletum.

V. 625. *γέρων* est a Brodaeo, unde sic ed. Canter. quum in Ald. rell. legeretur *γέρον.* et *γέρων* Flor. 1. 2.

V. 626. *μήτηρ δὲ π.* Ald. rell. *μήτηρ τε π.* scribendum vidit Musgr. recepit Elmslei.

V. 627. Ald. Barn. *οἷα δή γ' ἐμ.* In Herv. 1. neque spiritus, neque accentus apparet. Herv. 2. Canter. Musgrav. *οἷα δή γ'.* Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 182. coni. *οἷα γ' ἡ 'π' ἐμοῦ παρουσία.*

V. 628. Flor. 1. 2. *κατηφθέν* pro *κατηφές.*

V. 629. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. *ἦλθεν οἰκεῖος.* Correxit Barnes. Tum Elmslei. *ξυνεισχόμην,* quia aoristum *ἐσχόμην* nunquam passiva significatione usurpare videantur Attici. Vid. ad Hipp. 27. In Mus. crit. II, p. 35. not. ad Med. se malle *ξυνισχόμην* dicit, quam notam non repetiit in edit. Medeae ad v. 1128.

V. 632. Flor. 1. *ἥκω γε μέν χάρμα συμφέρων μέγα.*

V. 634. De Penestis vid. Ruhnken. ad Tim. p. 212.

V. 635. Flor. 1. 2. Vict. *ἥκες,* Ald. Herv. 1. *σωτὴρ νων.* Herv. 2. rell. *σωτὴρ νῷν.* Verba transposuit Por-

son. Praef. Hec. p. XXXIV. quod impugnat Hermann. elem. d. metr. p. 116. Mihi etiam Porsoni collocatio verborum numerosiorem versum efficere videtur.

V. 636. τὰ νῦν τάδε, *nunc ipsum*. Vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 121. not. 71.

V. 638. Elmsl. et Lent. p. 97. τοῦδε φιλτ. λ.

V. 641. Ald. rell. τι χρῆμ᾽ ἀϋτεῖς; πᾶν -- Pierson. Veris. p. 181. scribendum monuit τί χρῆμ᾽ ἀϋτῇς πᾶν -- στέγος; et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. τί χρῆμα est *quare*, ut v. 628. 704.

V. 644. Ald. rell. τὸ σὸν δ᾽ εἰδέναι. Canter. edidit τόσον δ᾽ εἰδ. ex H. Steph. emendatione, qui praeterea οὖν vel ἄρ᾽ post δ᾽ subiici malebat. Canter. coni. τοσοῦτον δ᾽ εἰδ. Barnes. ed. τόσον δέ γ᾽ εἰδ. Nostrum e Parr. E. G. dedit Musgrav. quibus accedunt Flor. 1. 2. Tum Elmslei. εἰδέναι σε χρῆν.

V. 646. Ald. rell. ἦν ἄρ᾽ ἐκ.

V. 647. Elmslei. προςθίξει.

V. 649. Ald. Herv. 1. μητρέσης uno vocabulo.

V. 652. σέ sc. ἐβόησα, quod inest in βοὴν ἔστησας. Male Brodaeus σὺ πρ. quod receperunt Canter. Barn. Musgr. πέλας non cum τοῦδ᾽ iungendum, *prope hunc virum*, ut vult Musgr. sed adverbii vice fungitur, *ut ante hoc templum prodires prope ad me accedens.* Vix enim scriptor accuratus ναοῦ τοῦδε iuxta se posuerit, ita tamen ut divellerentur, et alterum e πρόσθε, alterum e πέλας penderet.

V. 653. Edd. οὐκ ἴσμεν ἡμ. τ. Recte Hermann. in notis MSS. οὐκ ᾔσμεν.

V. 657. παῖς νῦν ἄπ. legendum coniicit Elmslei. in Add. quamvis duplicem interrogationem in una verborum comprehensione coniungi non ignorans. Est enim pro ἀτὰρ τί νῦν ἄπεστι καὶ ποῦ νῦν ἄπ.

V. 658. Ald. Herv. 1. τέρψας. Brodaeus corr. τέρψαι, unde sic Herv. 2. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 660. Notam interrogationis post μέτεστι δή delevit Elmslei. probante Herm.

V. 664. Hermann. deleri vult δ᾽, collato v. 711.

V. 667. Malim cum interrogatione haec legi.

V. 668. τὰ σφάγια τάξων ἑκάς Ald. Herv. 1. 2. τάξεων Herv. 2. rell. Par. E. Flor. 1. 2. τά delevit Canter. et in Flor. 2. est ab alia manu. Sed quid hoc sibi velit, quod dicit, victimas iam procul ab ordinibus abductas esse, non intelligo.

V. 669. Ald. πόσον, τί δ᾽ ἐστ᾽ ἄ.

V. 672. εἰκάζομεν Ald. rell. ᾐκάζομεν Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 673. Iolao, sq. v. famulo tribuit Ald. rell. Utramque notam omittunt MSS. H. Steph. quos secuti sunt Barnes. et Musgrav. item Flor. 1. 2. Vict.

V. 675. ταῦτα Ald. rell. Musgrav. ταὐτά Barn. quum iam Portus vertisset *eadem*.

V. 677. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. post σοῦ distinguunt, Barnes. post ἥκιστα. Recte Canter. Nov. lect. VII, 29. omnem interpunctionem sustulit. Recte Hermann. vertit: *minime te decebat stulta loqui*.

V. 678. Par. E. apud Markl. ad Iph. A. 173. ὥς μὴ μ. Canter. l. c. καὶ συμμετασχεῖν. Portus καὶ δὴ μετ. Notam interrogationis deletam in Herv. 2. 3. Brub. Cant. revocavit Barn. denuo delevit Elmslei. sensum esse dicens καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετασχεῖν ἀλκ. μ. φίλοις. Ego supplendum censeo καὶ πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετ. Saepe enim ex iis, quae praecesserunt, contrarium supplendum. Cf. ad Alc. 41.

V. 679. δρώσης Ald. et Codd. quod Herv. 1. 2. 3. Brub. in τρώσης depravarunt, Portus in τρώσης. Verum viderunt Canter. Duport. Scal. et ex Ald. revocavit Barn. qui etiam sensum recte declaravit.

V. 680. θένοιμι et vs. sq. θένοις est a Piersono Veris. p. 191.

V. 684. Edd. et Codd. ἀλλ᾽ οὖν μαχοῦμ᾽ ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι. quae lectio recte suspecta fuit Erfurdtio ad Soph. Ai. 190. p. 516. propter diphthongum αι elisam, Elmsleio propter omissam particulam γε, quae alias post ἀλλ᾽ οὖν addi soleat. Itaque uterque scribendum coniecit ἀλλ᾽ οὖν μαχοῦμαί γ᾽ ἀρ. οὐκ ἐλ. quod non dubitavi recipere. Elmsleii vero explicatio melior videtur, supplentis ἢ οἷς ποτε (i. e. *iuvenis*) ἐμαχόμην.

V. 685. Ald. rell. σκήνωμα προςτίθεις. σήκωμα Par. G. Flor. 1. 2. Vict. De voce vid. Lennep. ad Phalar. p. 187. (206. Lips.) Tum Par. G. προτίθης, suprascr. ῆ προτιθείς. Flor. 1. προστιθῆς, 2. προστίθεις.

V. 686. Ald. rell. μή τι μ' ἔρ. Barn. μήτοι μ' ἔρ. et sic Par. G. Flor. 1. 2.

V. 688. Supra μενοῦντα in Par. G. Vict. scriptum μενοῦντος. Cf. Rhes. 145. Blomfield. tamen ad Aesch. Agam. 1394. se malle μενοῦντος dicit etiam post Elmsleii adnotationem. Mox Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 352. scribi iubet τἀμά σοι λέγειν πάρα. *me non mansurum, de me licet profiteri*, cuius constructionis similem aliam nondum inveni. τἄλλα significat quae praeterea dicere possit famulus de Iolai imbecillitate.

V. 689. Elmslei. ὁπλίτης, quia sic est in Androm. 459. γοργὸς ὁπλίτης φανείς. Quid sit ὁπλίτης ἄτερ τευχέων, fateor me non intelligere.

V. 691. Flor. 1. 2. οὖσι pro οἶσι, sed in 2 οἶσι supra scriptum al. m.

V. 700. ἡμετέραν Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ὑμετέραν Ald.

V. 701. χρῆν Elmsl. Recte se habet χρή: sperat enim Chorus propter adhortationem suam sententiam mutaturum esse Iolaum: χρῆν valet de re facta, quae infecta reddi nequit. — τὴν ἡλικίαν Ald. rell. σὴν Porson. Adv. p. 268.

V. 705. λείπειν Elmsl. qui ubique post μέλλειν infinitivum praesentis reponendum censet. Tum Flor. 1. 2. σὺν τέκνοις ἐμοῖς.

V. 706. Flor. 1. 2. χρῆν. Ald. rell. μέλλειν· μέλειν, primus Stiblin.

V. 708. πᾶσι Ald. rell. παισί Cant. Aem. Portus Scaliger.

V. 714. Flor. 1. αὐτὸς εἶδεν.

V. 716. οὐκ ἐν τοῖσδε Barn. Musgrav.

V. 717. Ald. rell. ἀγών.

V. 718. μέλλοντος Ald. Herv. 1. μέλλοντας Herv. 2. rell. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 722. Ald. ἔνθεν ὀξύνην. ἔνθες correxit Canter. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ὀξύνην in ὀξύννην depravatum est in Herv. 1 sqq. hinc Canter. fecit ἀξίνην contra metrum. ὀξύνην revocavit Barnes. MSS. Steph. ἰξύνην, adscripto ἰγνύην.

V. 727. Ald. rell. ληφθείς. λειφθείς est ex emendatione H. Steph. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 728. δοκῶ Ald. rell. Correxit Tyrwhitt. et δοκῶν Flor. 1. 2. cum commate post ἐγώ. Praeterea Elmslei. in *Mus. crit. Cant. I.* p. 487. σύ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ, nescio qua de causa.

V. 729. Scribendum videtur οὔκουν, *nonne igitur* -- ut Brunck. edidit in simili loco Aristoph. Plut. 257. οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως, ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη; pro οὐκοῦν -- ἤδη. quem comparat Bergler. Lenting. p. 97. confert Ter. Eun. V, 3. Chr. *move vero ocius te, nutrix.* Nutr. *moveo.* Chr. *video, sed nil promoves.*

V. 731. Ald. rell. σὺ ταῦτα λέξεις. οὐ pro σύ Reisk. et Heath. hic etiam ταὐτά.

V. 733. Elmsl. θείνοντα, θενόντα, ut scribendum coniecerat in *Edinburg. rev.* 18. p. 484. sententiae minus convenire monens. θενών autem et θενεῖν aoristi secundi esse monuit supra ad v. 272. Cf. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 378.

V. 734. Ald. rell. ἤδη ποθ' ἥξομέν γε. εἰ δή pro ἤδη Scalig. Tyrwh. Heath. et sic Vict.

V. 738. οἷος pro ὥςτε, ut saepe. vid. exempla citata Gramm. gr. §. 479. not. 2. Sed et hoc singulare, quod optativus cum ἄν sequitur, non infinitivus, et quod verbum non ad eamdem personam refertur, ad quam praecedens, εἴθε γένοιο, οἷος ἄν -- θείην. Videntur duae constructiones in unam conflatae esse, εἴθε γένοιό μοι τοιοῦτος σύμμαχος, οἷον ἡβήσαντά σε μεμνήμεθ' ἡμεῖς, et εἴθε τροπὴν Εὐρυσθέως θείην, hoc deinde ad τοιοῦτος relatum.

V. 753. Sequentium responsionem antistrophicam primus indicavit Canter.

V. 745. Elmslei. post Musgrav. φαεσιμβρότου, quia

Homericum φαεσιμβρότου ἠελίοιο manifeste respexerit poëta. Propter hoc ipsum minus probabile est librarios Homericam locutionem in reconditiorem mutasse. Itaque idem V. D. ad Bacch. 121. iure veretur, ut Aldinam scripturam recte immutarit.

V. 746. Ald. Herv. 1. ἐνέγκατ'. Herv. 2. rell. ἐνέγκατε, ut dactylus responderet spondeo in antistr. Hermann. in notis MSS. ἐνέγκαιτ', quod probare videtur in elem. doctr. m. p. 540.

V. 747. Ald. rell. ἰαχήσατε.

V. 749. Ald. rell. γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ. Recepi emendationem Schaeferi ad Greg. Cor. p. 46. quam olim Hermann. etiam probabat. Nunc vero scribendum conicit: ὅς παρὰ θρόνον ἀρχέταν γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ μέλλει τᾶς πατρ. γᾶς, μέλλει περὶ δωμάτων, eum, qui secundum Iovis voluntatem, et favente Minerva, supplex receptus, de patria et domo dimicaturus est. Vid. ad Soph. Antig. 24.

V. 752. ὑποδεχθείς pro ὑποδεξάμενος, comparato χρησθείς pro χρησάμενος ap. Soph. Ant. 24. illustrat Reisig. comm. exeg. in Oed. C. 1421. Adde ἐτεκνώθη Phoen. 868. pro ἐτεκνώσατο. Sq. v. τέμνειν κίνδυνον non videtur esse *subire periculum*, sed *propulsare*, propter σιδάρῳ ita dictum.

V. 756. Ald. rell. et Codd. πολυαινέτου Canter. Barn. Musgr. πολυαίνετον, e Brodaei emendatione, ut suspicatur Elmslei.

V. 757. Ald. rell. et Codd. ἐμὲ χθονί. H. Steph. coni. ἐμῇ χθονί. Canter. ἐμᾷ χθονί. μῆνιν κεύθειν cum σκαιοσύναν φυλάσσων Soph. Oed. C. 1213. comparat Reisig. comm. exeg. in Oed. C. 1209. Vid. Elmslei. ad h. l.

V. 760. Legebatur καὶ λεύσιμον Ἄργος. Pro Ἄργος vet. cod. H. Steph. ἄλγος. κελεύσμασιν Ἄργους Musgrav. post Reiskium, quod firmari censet scriptura Par. E. κελεύσιμον Ἄ. Vulgata orta videtur e v. 60. ἐς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. Herm. coni. κελεύσιμον Ἄργος, *imperandi licentiam habens Argos malum est.*

V. 764. Ald. rell. ἥσσονές ποτ' ἂν εἶτ' ἐμοῦ φανοῦνται. Coniecturam H. Steph. et Scaligeri οὔτ' ἐμοῦ confirmant Flor. 1. Vict. e quibus ille ἥσσον οὔτ' ἐμοῦ φα-

νοῦνται. Idem fuerat in Flor. 2. sed recentior manus scripsit, quod editum est. Sed in sensu haereo. *Dii* (quod ipsum omitti durum est) *non inferiores apparebunt mortalibus*, quid sit, perspicuum est; sed quorsum additum *neque me inferiores sunt?* Nec iniuria Elmslei. in repetito ποτὲ haeret. ἂν futuro indicativi addatur, nec ne, quaeritur: nostrates concedunt: vid. Heind. ad Phaedon. §. 13. p. 22. Schaef. ad Greg. p. 66. cf. Gramm. gr. §. 598. d. Angli negant, in epico tamen et lyrico sermone, ni fallor, tolerantes. ‚ Erfurdt. l. supra ad v. 353. indicato ἥσσονές ποτ᾽ ἄνευ γ᾽ ἐμοῦ φανοῦνται, *nunquam mortalibus inferiores erunt, nisi ego quoque vincar.*" Reisig. de ἂν partic. p. 101. et in syntagm. crit. p. 43. οὔποτε θνατῶν ἥσσονές ποτ᾽ ἂν ἔκ γ᾽ ἐμοῦ φανοῦνται. Herm. in notis MSS. ἥσσονες ποτ᾽ ἄν, εἰ θεοὶ φανοῦνται, i. e. οὔποτ᾽ ἂν ἥσσονες εἴησαν θεοὶ, εἰ φανοῦνται. ἔν γ᾽ ἐμοί Lenting. p. 97. Reiskio sublegit.

V. 765. Elmsl. τὸ γὰρ οὖδας ob metrum e Musgrav. coniectura.

V. 766. σόν. Similiter vocabulum, in quo vis est, repetitur Rhes. 575. θρασὺς γὰρ Ἕκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς. Cf. Bacch. 921. ubi vid. Elmsl. v. 961.

V. 768 sq. Ald. πόρευσον, ἀλλὰ τὸν οὐ δικαίως. τὰ δ᾽ ἐπάγοντα δορύσσοντα στρ. Ἀργ. Pro ἀλλά Cant. ἄλλῃ, Scal. Barn. ἄλλᾳ. τᾴδ᾽ ἐπάγοντα Herv. 2. rell. Neque ad ἄλλᾳ (sic Musgr.) neque ad τᾴδ᾽ quicquam enotatum e Florr. ut hi ἄλλᾳ et τᾴδ᾽ habere videantur. δορύσσοντα Brunck. ad Soph. Ai. 1188. Erfurdt. ib. 1177. p. 636. Hermann. ib. 1167. contra Musgravium satis defenderunt.

V. 772. Ald. Herv. 1. ἀλλ᾽ ἐπεὶ σοὶ πολ. Herv. 2. ἀλλ᾽ ἐπεὶ σοι. Brub. Herv. 3. Stiblin. ἀλλ᾽ ἐπεί σοι. Canter. ἀλλ᾽ ἐπί σοι. Flor. 1. ἀλλ᾽ ἐπὶ σόν. Certe, quum in Musgrav. sit ἐπί, e Florr. nihil annotatum. Quum metra non aequentur, Hermann. pro πολύθυτος scripsit πολύθοινος, servans ἐπεί σοι, ego ἐςαεί.

V. 773. Par. E. κρίνεται. Tum Ald. rell. οὐδὲ κεύθει. Par. E. Flor. 1. 2. οὐδὲ λήθει, quod receptum damnat Musgrav. in Suppl. κεύθει Elmslei. quoque retinet, explicans *neque latet*, i. e. *neque celebratione carent*. quo sensu dubito, an κεύθειν sumi possit.

V. 775. Elmslei. νέων e Barnesii coniectura, non tam ob metrum, quam propter sensum; et Flor. 1. 2. νεῶν i. e. ναῶν. Sed quidni ναῶν ἀοιδαί esse possint solemnes cantus in templis instituti.

V. 776. Ald. rell. ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. Recepi egregiam Hermanni in not. MSS. et Erfurdtii ad Soph. Ai. 1177. emendationem, probatam etiam Reisigio comm. crit. p. 380. Nunc tamen Herm. mavult scribere ἀνεμόεντι δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδ'.

V. 780. Flor. 1. ἐμοί γε. Tum Elmslei. τοὔςδε „pro frigido illo τῷδε." Elegans est Iacobsii coniectura Em. in Eurip. p. 128. λέγειν τε τῷδε, quod non multum abest, quin pro vero habeam. Ad τῷδε adscriptum ἐμοί.

V. 783. διήλασεν quid sit, non facile dicas. Reisk. διήνυσεν, quod probat Hermann. in not. MSS. Diversum est et vix aptum sententiae, quod Elmsl. legendum coniecit διήγαγεν, de quo vid. ad Androm. 27. διήνυσεν eodem sensu, quo διήγαγεν apud Soph. usurpatur Or. 1658. cum participio iunctum; sed ubi significat *perfecit*, infinitivus sequi debet. Sed fortasse simili significatione h. l. διελαύνειν positum est, ut ἐλαύνειν τινὰ εἰς συμφοράν, Λοξίας δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ' ἐλαύνει Ion. 68. Sic h. l. ἥδε ἡμέρα διήλασέ σε ἐς τοῦτο, ὥςτε ἠλευθερῶσθαι.

V. 784. Flor. 2. Vict. ἐλευθερῶσαι, (ῆ, σθαι written above) — Idem mox ἀγάλμασι. ἀγγέλμασιν Flor. 1.

V. 788. Placet Elmsleii correctio: ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι; Nam *Senex quidem Iolaus non hic adest* vertere non licet propter id, quod respondet famulus. Blomfield. in *Quart. rev.* 18. ὁ μὲν γέρων οὖν Ἰόλεως οὐκ ἔστι δή, ut Orest. 1069. 1074. quod vix verum ob δή, quo sequens versus finitur.

V. 789. πράξας γ'. Elmsl. recte. Tum Flor. 1. 2. Vict. μάλιστα δή.

V. 794. Elmsl. σημανεῖ.

V. 796. Elmsl. ἐκτείνοντας, ad ὁπλίτην στρατόν relatum. Sic scribere potuisse Euripidem nemo negabit, scripsisse nihil est quod credere cogat.

V. 800. Ald. rell. ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν; οὐκ εἶα σὺ μὲν Καὶ τὰς Μυκ. Pro οὐκ εἶα σὰ μέν Vict. οὐχὶ τά σά.

εἰάσαμεν coni. Elmsl. Recepi Hermanni emendationem in notis MSS. mecum communicatam, sed, quum ille verterit, *quoniam hanc civitatem prohibemus*, i. e. *nolumus affligi*, ego, sic dici non posse censens, cum Heathio et Elmsleio unum versum vel duo excidisse puto.

V. 803. μάχῃ Ald. rell. μάχην Reisk. et Valcken. ad Phoen. 1235. quod probat etiam Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 266.

V. 805. πατρῴας Flor. 1.

V. 808. λόγῳ. Ald. Herv. 1. λόγω Flor. 1. 2. λόγων Herv. 2 sqq. et sic MSS. Steph.

V. 809. Ald. rell. αὐτὸς αὐτοῦ. Barnes. αὑτοῦ. Vid Addend. ad Iphig. A. p. 368.

V. 815. Flor. 1. ἔγνωσαν. ἐντελουμένας.

V. 819. Elmsl. πλευροῖς. Vid. ad Iph. T. 288.

V. 820. Flor. 1. παρήγγελλ'.

V. 823. Ald. Herv. 1. ὅδ' αὐτὸ τἄργος. Herv. 2. Brub. ὅδ' αὖ τὸ τἄργος. Canter. ὅδ' αὖ τότ' Ἄργος. Tandem Commelin. ὁ δ' αὖ τό, τ' Ἄργος. Tum Elmslei. μὴ καταισχῦναι θέλειν, quia alioqui dici deberet οὐ κατ. θέλων, quod ita tantum verum est, si negationem cum participio iungere oportet, οὐ θέλων καταισχῦναι. sin cum infinitivo recte se habet μή, θέλων μὴ καταισχῦναι.

V. 828. Ald. rell. πόσον τινὰ τιναγμόν. Par. E. sec. Elmsl. ad Med. 569. πόσον τιναγμόν. πόσον τινὰ στεναγμὸν ex emendatione H. Steph. edidit Canter. et sic Par. G. Rom. C. sec. Elmsl. l. c. Flor. 1. 2. Vict.

V. 829. Legebatur μὲν νῦν. Elmsl. μέν νυν, ut emend. Schaefer. ad Soph. Ai. 1129. Cf. Reisig. comm. crit. in Oed. C. v. 96.

V. 831. ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ est id, quod Tyrtaeus dicit ap. Stob. I. p. 191. καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θείς.

V. 832. μάχῃ Elmslei. quasi καρτερεῖν esset καρτερὸν εἶναι. Dele comma post στάς.

V. 833. Genitivum τοῦ κελεύσματος (κελεύματος vitium ed. Commelinianae in Musgrav. propagatum est). nemo interpretum explicavit; nec ego, quid eo faciam, habeo, nisi forte insolentem ellipsin comminisci velis;

ἦν δὲ πάντα μεστὰ τοῦ κτλ. Potest etiam versus excidisse hoc fere sensu: ἅπαντα μεστὰ, καὶ παρήγγελλον λόχοις. Hermann. in notis MSS. coni. ἦν 'γὲ τἀγκελεύσματα.

V. 834. Vict. Ἀργεῖον.

V. 837. Ald. rell. Ἀργείων contra metrum. Ἀργεῖον duo Florr. ut edidit Canter. Tum Flor. 1. ἐτρειψάμεσθ'. 2. ἐθρεψάμεσθ'.

V. 843. λέγοι μὲν ἄλλος Ald. rell. et Codd. λέγοιμ' ἂν ἄλλου Valck. ad Phoen. 826. λέγοιμ' ἂν ἄλλων Elmsl. et quia alibi est pluralis; ut Aesch. Pers. 266. Eur. Troad. 481, et quia terminationes -ος et -ων saepius inter se permutantur.

V. 844. γὰρ om. Flor. 1.

V. 849. ὑπὸ ζυγοῖς Ald. rell. et Codd. ἐπὶ ζυγοῖς Reisk. et Musgrav.

V. 850. σταθέντες Flor. 1. 2.

V. 851. παῖδά γ' οἱ Ald. et Codd. παῖδά θ' Reisk. παῖδά σ' vitium ed. Commel. in Musgrav. manavit.

V. 852. Ald. rell. ἐκδὺς αἰθρίου. Correxit Musgr.

V. 854. πόλεως Ald. Herv. 1. Ἰόλεως e Brodaei emendatione Herv. 2. rell. In Vict. annotatum: ἴσ. Ἰόλεως.

V. 858. Ald. rell. πάροιθεν· τῇ δὲ νῦν τύχῃ. Reisk. πάροιθεν· ἡ δὲ νῦν τύχη, eleganter. Sed multo leniore medicina Elmslei. πάροιθε· τῇ δὲ νῦν τύχῃ. ut est in Florr. duobus.

V. 871. Ald. rell. ἐμβατεύσεσθε. Musgr. ἐμβατεύσετε e Par. G. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. et teste Elmsleio ad Med. 93. not. h. Par. E. Rom. C.

V. 872. θήσετ' Flor. 1. pro θύσεθ'.

V. 878. Flor. 1. εὖ νιν.

V. 879. κρατοῦντα recte explicare videtur Hermannus in notis MSS. ut videas dominantem, et tuae dominationi subiectum, i. e. ut antea dominantem, sic nunc tuae potestati traditum. Ita malim: ὡς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις Κρατοῦντα δὴ, σῇ δ. χ.

V. 881. ἀνάγκῃ Elmsl.

V. 883. μέμνησό μου Ald. rell. μέμνησό μοι Reisk. μέμνησ' ὁμοῦ Porson. Adv. p. 274. quod recepit Elmsl.

V. 885. ἐλευθερώσειν Porson. l. c. Elmslei. praeter necessitatem.

V. 888. Ald. rell. ἐνὶ δαί. Canteri emendationem ἐνὶ δαιτί recepit Barnes. ἐνὶ γε δαιτί absurdum est. Sed quum rarissimum apud Tragicos sit ἐνί, Elmslei. coni. ἐπὶ δαιτί. Sic Med. 196. ἐπὶ θαλίαις, ἐπί τ' εἰλαπίναις. Herm. ἔνι τε δαῖτες, i. e. ἔνεστι, et hoc pro ἔνεισι.

V. 889. Elmsl. εἴη τ', commate post δαιτί posito quia particulae μέν respondeat δέ v. 890. Recte, quod ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς - -, τερπνὸν δέ τι sibi respondere dicit. Sed idcirco δέ quod praecedit, non mutandum. Quod vero ad ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, supplendum esse dicit εἴη, falsum puto. *Iucundae sunt choreae, iucundus amor; sed iucundum etiam amicorum felicitatem videre.* Ita ἐστί accommodatius.

V. 894. τελεσσιδώτειρ' Ald. rell. τελεσιδώτειρ' Paris. E. G. Flor. 1. 2. Quum ω in hac voce analogiae repugnare videretur, Blomfield. in *Quart. rev.* scribi iubet τελεσσιδότειρ', quocum consentire videtur Hermann. in nota editioni Elmsl. Lips. subiecta. Non dissimile est ὀλβιοδώτης, de quo vid. ad Hipp. 745. Nec miraculo est, inquit Lobeck. ad Phryn. p. 770. ex totius generis ambiguitate, δόσις, δωτύς, δοτήρ, δωτήρ etiam illuc aliquantulum transfluxisse. Nunc Herm. scribit τελεσσιδώτωρ.

V. 895. αἰών videtur esse *vita hominis*, notione diuturnitatis adiuncta, quo sensu Pindarus voce saepius utitur, etiam Aeschyl. Agam. 238. Blomf. Pro Κρόνου Vict. χρόνου.

V. 896. ὁδὸν - δίκαιον. Vid. ad Iph. T. 1169. ὁδὸς δικαία eodem sensu dictum est, quo toties apud Pind. ὁδοὶ εὐθεῖαι, σκολιαί. Sed Herm. interpungit: ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις (δίκαιον | οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι.) δίκαιον τόδε, hoc institutum.

V. 897. Elmslei. metri causa scribendum censet οὔ χρή ποτέ σ' ἀφελ. et τόδ' deest in Flor. 1. In 2 fuerat τοῦδε, sed deletum. Hermann. in not. MSS. οὐ χρὴ τόδε γ' ἀφελέσθαι. Et mihi τόδε ad sensum necessarium videtur. Haec verba διὰ μέσου posita sibi videri, Musgrav. vertendo significavit. Haud dubie sic proce-

dere debebat oratio; ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, δικαίαν, τὸ τιμᾶν θεούς, sed qui meminerit Graecos saepissime ex enunciatione secundaria nectere, quae ad primariam pertinebant, τιμᾶν θεούς potius cum τόδε iunget.

V. 898. ὁ δὲ μή σε φάσκων Flor. 1. 2. Vict. quod probat Elmslei. in Mus. crit. VI. p. 304. Vulgo deest σε. Herm. coni. ὁ δὲ μή γε φάσκων, qui etiam neget.

V. 899. Elmslei. μανιᾶν.

V. 903. 4. λύπης ἀφαιρεῖ Iph. A. 1585. vituperavi. Huius loci alia ratio est adiecto αἰεί. Non uno impetu superbiam deprimit deus, sed diversis temporibus.

V. 906. θεός γ. Ald. rell. τεός γ. MSS. Steph. Flor. 1. 2. Idem supra scriptum habent Pariss. E. G.

V. 907. Elmsl. φεύγω λόγον. Mihi verba ὡς τὸν ᾅδα δόμον κατέβα subiecti, quod vocant, vicem sustinere videtur pro τὸ αὐτὸν καταβῆναι λόγον φεύγει i. e. λόγον οὐκ ἔχει.

V. 909. Ald. rell. δαϊσθείς. Cum Elmsl. et Herm. scripsi δαισθείς a δαίνυμαι.

V. 910. ἐραστόν Flor. 1. 2. Vict. — χροΐζει. vid. Valcken. ad Phoen. 1619. Herm. ita hos versus distinguit, ut λέχος ad sq. v. referatur.

V. 913. Elmsl. ἀξίωσας, nefas fortasse putans in lyrico carmine Dorismum non ubique servari.

V. 914. συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς dictum accipio pro πολλὰ πολλοῖς συμφέρεται τὰ πολλά, *multa multis plerumque congruunt*, *similia accidunt.* ut sit sententia generalis. Aliter illud τὰ πολλά explicare non possum. Hermann. ita explicat: Congruunt, quae multa sunt, multis, i. e. haec multa (Herculis honor) convenit multis eius liberis et utilis est.

V. 918. Ald. rell. ἔσωσ' ἐκείνας. Vict. ἔσωσε κείνας.

V. 919. ἔσχε δ' ὕβρεις Ald. rell. ἔσχεν δ' ὕβριν ob metrum Heath. et Musgrav. Elmsl. autem legere malit ἔσχεν δ' ὕβρις ἀνδρός, *cessavit*, quo tamen sensu usurpatum ἔχειν neque ipse aliis exemplis comprobavit, neque ego probari posse puto. Quum scriptum esset ἔσχε δ', metricus aliquis, quum scribere deberet ἔσχεν, ὕβριν

in ὕβρεις mutasse videtur, ut spondeo et anapaesto, Ἥβας τ' ἐρατόν, responderet dactylus et spondeus.

V. 920. πρὸς δίκας Flor. 1. pro πρὸ δίκας, quod Blomfield. in *Quart. rev.* explicat, *cui irae explendae facultas pluris erat, quam iustitia,* ut apud Plat. Crit. 16. (p. 543.) μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ, μήτε τὸ ζῆν μήτ' ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Hic si sensus est, pro βιαίως, pro quo in Par. G. est βίαιον, cum Musgravio legere malim βίαιος. Hermann. in not. MSS. ἔσχεν δ' ὕβριν ἀνδρός, ὡς θυ | μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος. in quo illa ὡς θυ | μὸς ἦν, languere mihi videntur.

V. 925. Ald. r. ll. τῶνδε τ' οὐχ ἧ. Ex emendatione Canteri nov. lect. VII, 29. τῷδέ τ' edidit Barnes.

V. 926. Lenting. p. 97. τόθ', ad quod referatur ὅθ' v. sq.

V. 927. Ald. rell. πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν. Hermann. πολυπόνῳ σὺν ἀσπίδι. ἀσπίδα, ubi *exercitum* significet, singulare fere adhiberi, ostendit Elmslei. πολύπονος ἀσπὶς autem *ad labores pugnae tolerandos aptum.*

V. 928. μείζω τῆς δίκης, quod hic non male legi posse dicit Elmsl. est in Flor. 1: 2. Vict. Sed vulgatam praefero.

V. 930. Ald. rell. καὶ μετέστησε τύχας. τύχαν MSS. Steph. τύχη Flor. 1. τύχην Par. E. G. Flor. 2. Vict. *et sortem eius immutavit.* τύχας ob βρέτας v. sq. τύχαν ob ἐναντίαν v. 929. scriptum videtur.

V. 932. Elmsl. ἵστασαν, quod tempus mihi non magis convenire videtur, quam *statuebant* tropaeum pro *statuerunt.* ἔστασαν significatione activa apud Homerum frequens est v. c. Il. μ', 56. Od. γ', 182. θ', 435. σ', 307. apud Tragicos hoc solo loco legitur. Sunt vero in hoc carmine plura ex antiquo sermone servata, etsi non tam multa, quam in Rheso, v. c. infra τίουσα v. 1008.

V. 936. rectius sine interrogatione legi censet Elmsl.

V. 938. ἐναντίους Ald. rell. ἐναντίον Elmslei. Herm.

V. 941. τὸν ὄνθ' ὅπου 'στι νῦν non est, ut Elmslei. explicat, τὸν οὐκέτ' ὄντα νῦν, sed τὸν ὅπου δήποτε νῦν ὄντα, *filium meum ubicunque nunc sit.* Quod qui dicit, hoc ipso significat, eum abesse, et fortasse mor-

tuum esse. Hinc Alc. 1102. post verba κείνην, ὅπου πέρ ἐστι (ubi tandem sit), τιμᾶσθαι χρεών, Admetus v. 1106. subiicere potuit, θάνοιμ' ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς. ubi non idem significant verba ὅπου πέρ ἐστι et καίπερ οὐκ οὖσαν, sed hoc ex illo sequitur. Nostra locutio comparari potest cum illis ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα Orest. 79. ubi vid. not.

V. 943. ἐφυβρίσαι hic etiam Ald. rell. καθυβρίσαι Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 944. παρ' ἤδη Flor. 1. 2. Vict.

V. 954. χρὴ γάρ Ald. rell. At non agitur de eo, quod fieri etiamnum debet, sed de eo, quod faciendum erat, et quo dignus erat Eurystheus. Itaque recte Elmsl. post Reiskium χρῆν.

V. 956 sqq. Quae hic Nuntio tribuuntur, in Ald. rell. Chori sunt, quae Alcmenae, Nuntii, praeter quam v. 968. 970. ubi Ald. etiam Ἀλκ. Pro Ἀγγ. scribendum esse Ἀλκμ. vidit Barnes. pro Choro Nuntium substituit Tyrwhitt.

V. 956. Elmslei. οὐκ ἔστιν ὅσιον, qua de causa, nescio.

V. 957. Recte interrogandi notam in fine versus delevit Elmslei.

V. 960. τοῖσι δ' Ald. rell. τοῖσιδ' iam Barnes. τοισίδ' Elmsl. qui etiam interpunxit: τί δὴ τόδ'; ἐχθρ.

V. 962. δόξαν θ' Ald. Correxit Stiblin.

V. 963. Notam interrogationis addidit Barnes. Sed adversatur οἶμαι, quod sic in interrogatione poni non solet. In ironia solenne οἶμαι explicavit Elmslei. ad v. 512.

V. 964. Ald. μήδ' ὁρᾶν φάος ἔτι. Barn. μήδ' ὁρᾶν φάος τότε (voluit τόδε) Musgrav. μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι, Erfurdt. ap. Herm. in not. MSS. μήδ' ἔτ' εἰσορᾶν φάος, ut Alc. 18. Herm. μήδ' ὁρᾶν φάος γ' ἔτι. Mihi verum vidisse videtur Barnesius, quem secutus est etiam Elmslei. et Lenting. p. 97. φάος τόδε in fine trimetri est Hipp. 904. 990. Alc. 1149. ἔτι adscriptum videtur ab aliquo, qui sensum postulare videret *Oportebat Eurystheum* non amplius *vivere*.

V. 965. Dele comma post πρῶτον. Sensus videtur esse: tunc primum iniuria facta est Eurystheo, quod vivus captus est in acie, non statim occisus. Nam ignominiosum est vivum capi. Igitur satis iam poenas dedisse Eur. monet Nuntius, ut non conveniat nunc eum interfici. Sed Hermann. Hic versus, inquit, iratam Alcmenam, non nuncium meliora suadentem, decet. Quare locum commutare debet cum sq. v., qui cum interrogatione prolatus nuntio aptissimus est, et omnino ibi, ubi dixi, positus facit, ut nexus colloquii restituatur.

V. 968. Ald. rell. ἔγωγε καὶ τί φημὶ κἂν μεῖναι τινά. Correxit Tyrwhitt. Hermann. autem malit ἔγωγε· καὶ γάρ φημι κἄμ' εἶναι τινά. Nam καίτοι ferri non posse.

V. 973. ὅςτις ἂν θέλοι Ald. rell. θέλῃ Flor. 1. 2. Reisig. de usu partic. ἂν p. 111. scribit: ὅςτις ἂν θέλοι. alioqui sequi debere λεξάτω, non λέξει. quod equidem non intelligo. Coniunctivum Elmslei. etiam reposuit.

V. 974. Flor. καὶ νῦν φρ.

V. 976. Musgrav. δεινόν τι κἀσύγγνωστον, quod probat Hermann. Equidem non intelligo, quomodo ἀσύγγνωστον dici possit Alcmenae, quod cum nuntio rixetur. Contra quae quis animi affectu abreptus facit συγγνωστά dicuntur, ut Androm. 937. Bacch. 992.

V. 978. Ald. rell. θωπευσαντά σε. Canter. Barn. Musgrav. θωπεύσοντά σε, et sic Flor. 2.

V. 979. ἐμῆς, quod exciderat in Herv. 1. ex Ald. restituit Barn.

V. 980. ὀφλεῖν recte Elmslei.

V. 982. ἤδη γε Ald. rell. ᾔδη γε a Schaefero correctum (sic etiam Lenting. p. 97.) memorat Hermann. in not. MSS. ipse malit ᾔδη δέ. Elmslei. οὐ δῆτα, σοὶ μέν.

V. 983. Ald. rell. Ἡρακλέϊ, quam formam Atticis recte abiudicare videtur Porson. ad Med. 675.

V. 989. συνθακῶν, ut scripsit Elmslei. pro συνθακών, est in Vict.

V. 990. δηώσας Ald. rell. διώσας coni. Erfurdt. apud Herm. not. MSS. et Seidler. de vers. dochm. p. 102. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 994. ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά e Canteri emenda-

tione edidit Musgrav. τά deest in Ald. absorptum a praecedente ται.

V. 996. πρὸ τῶνδε Flor. 1.

V. 999. Ald. rell. τἀμὰ γίγνετ᾽ ἀσφ. Emendavit Musgrav. probante Erfurdtio ad Soph. Ai. 190. Flor. 1. τὰ μὲν γένετ᾽ ἀσφ.

V. 1000. οὔκουν sine nota interrogationis Ald. Herv. 1. 2. Brub. Hanc notam primus addidit Canter. puncto post κακοῖσιν relicto, quod Barnes. in comma mutavit. Οὔκουν Musgrav. Notam interrogationis reprehendit Elmslei. Esse enim ironiam. Tum scribendum Ουκοῦν vel Οὐκ οὖν cum Elmsleio. Tum recte Reiskius σύ γ᾽ ἂν λαβοῦσα. ut edidit Elmslei. prob. Herm. nam ἀναλαμβάνειν est vel *recuperare* vel *reparare*.

V. 1001. δυςγενῆ Ald. rell. δυςμενῆ MSS. Steph. quod receperunt Canter. Barnes. Musgr. Elmsl. Aristoph. Vesp. 1155. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε Ἐχθρῶν παρ᾽ ἀνδρῶν δυςμενῆ καττύματα comparat Bergler. ad eum l.

V. 1005. Verba τοῖσιν Ἑλλ. νόμοις recte cum sqq. coniungit Elmslei. post Heath. et Musgrav. Quod idem coniicit propter verba πόλις τ᾽ ἀφῆκε v. 1007. legendum esse vel τοῖσί θ᾽ Ἑλλ. νόμοις vel sq. v. οὐθ᾽ ἀγνός εἰμι, equidem minus necessarium esse puto.

V. 1006. κατθανεῖν Elmslei. propter Soph. Oed. C. 37. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ὁγνὸν πατεῖν. Qui οὐχ ἁγνός εἰμι κατθανεῖν dicit, significat τὸ κατθανεῖν praecedenti verbo tanquam causa aliqua, effici, ubi etiam ὥςτε κατθανεῖν dici posset; qui κατθανών, verbum ἁγνός absoluto, ut ita dicam, sensu accipit, et idem discrimen est inter utramque vocem, quod inter ξύμφορόν ἐστι ταῦτα πραχθῆναι, et ξύμφορά ἐστι ταῦτα πραχθέντα et alia, quae attuli Gramm. gr. §. 550. not. 4.

V. 1009. πρὸς ἅ γ᾽ εἶπας. Anapaestus tribus vocibus inclusus sine exemplo est in antiqua tragoedia. Itaque πρός delendum monuit Hermann. Praef. Bacch. p. XLIII. cui se non multum repugnare fatetur Elmsl. ipse tamen edidit προςεῖπας, ἀντήκουσας, quod mihi sophista aliquo seriorum temporum, Alciphrone, Longo, aliis, dignum videtur. ἅ γ᾽ εἶπας non ipsa verba, quibus usa erat Alcmena, significat, sed universam eius sententiam verbis

expressam, seu summam orationis, quae in conviciis ingerendis Eurystheo posita erat. Haec igitur convicia vicissim in Alcmenam confert Eurystheus. — Sequentium hic sensus mihi esse videtur; *ex his* quae vicissim in te congessi, *me et supplicem*, qui mortem deprecetur, *et fortem*, qui mortem contemnat, *dicere licet.* καλεῖν τὸν προςτρόπαιον, ut supra 973. πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν λέξει. Cf. ad Iph. A. 1333. Gramm. gr. §. 266. extr.

V. 1011. ἔχεις Flor. 1. 2. Vict.

V. 1012. Ald. rell. ἀχθοίην, ad quod corrigendum H. Stephani MSS. opus fuit. ἀχθοίμην etiam duo Florr. Vict.

1013. Χο. ἢ Ἀγγ. praefigit Par. E. Vict. μικρόν Ald. rell. σμικρόν Flor. 1. 2. Elmslei.

V. 1015. Ald. rell. τί δ' ἂν θάνητε. θάνῃ τε primus Portus, et sic Vict. Florr. θάνῃ τε Stibl. ἦν pro ἂν scripsit Elmsl. et πιθώμεθα quamvis, τὸ πείθεσθαι actionem continentem significet, non certo temporis articulo inclusam, ut τὸ θανεῖν.

V. 1017. Flor. 1. κἀγὼ διδ.

V. 1019. τὸ γὰρ σῶμ' non habeo pro accusativo absoluto quem vocant, sed iungo τὸ γὰρ σῶμα διδόναι οὐκ ἀπιστήσω πόλει, ut πείθεσθαί τι τινί dicitur.

V. 1021. Ald. rell. τήνδε δή πτ. Elmsl. τήνδε δὲ πτόλιν.

V. 1026. δίκας πάροιθε Ald. rell. δίας coni. Canter. recepit Barnes. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1028. ἀεί Flor. 1. 2. pro αἰεί.

V. 1032. πεπεισμένος MSS. Steph.

V. 1033. χρησμὸν ἠρόμην θεοῦ Ald. rell. γρ. ἠρούμην MSS. Steph. γρ. ἠδούμην legendum coni. Musgrav. αἰδεῖσθαι est *revereri, et propter reverentiam obtemperare.*

V. 1034. Ald. rell. νομίζω. Barnes. in marg. νομίζων, quod recepit Musgrav. Tum μείζω Ald. rell. E Flor. 1. 2. Vict. recepi κρείσσω.

V. 1035. κοὐκ ἂν προδοῦναί μ', id est ὅτι οὐκ ἂν προδοίη με, quod lenius est, quippe e veri similitudine tantum aliqua dictum, quam οὐκ ἂν προδώσειν με. Vid. Gramm. gr. §. 597.

V. 1036. μήθ' αἷμ'. Respicit ad superstitionem, qua puellas vel pueros deo vel heroi immolabant ad iram eius avertendam, ut Polyxenam Achilli. In fine Ald. τόπον. Heath. recte τάφον.

V. 1041. ἐξ ἡμῶν Ald. rell. ἐξ ὑμῶν Par. E. G. ut iam coniecerat Brodaeus et ediderat Barn.

V. 1042. De praesenti κτείνειν vid. Hermann. ad Med. p. 394. ed. Lips.

V. 1044. Scribe ἁνήρ.

V. 1048. ταῦτα recte Elmslei. defendit contra Heathium reponentem ταὐτά. In fine haec notavit Hermann. in not. MSS. Fabulae extrema pars videtur intercidisse, in qua fieri non poterat, quin de Macaria referretur, eaque res solitis celebraretur lamentis. Potuerunt in ea fabulae parte locum habere duo isti trimetri, quos Stobaeus in Floril. Tit. LXXIX. (p. 335. Grot. LXXVII. p. 454. Gesn.) ex Heraclidis affert. Quamquam in ed. Trincav. omissum est fabulae nomen. Haec ille. In exemplo ed. Grot. Valcken. Tit. Heraclidis delevit, et pro eo scripsit incerto drami. Musgrav. fragm. inter falso citata retulit IV. p. 593. (479. editionis Lips.)

IN HELENAM.

Fabulam, quam in hac tragoedia sibi tractandam sumsit Euripides, a sacerdotibus Aegyptiis se accepisse scribit Herodotus II, 112—120. Narrat autem, Paridem cum Helena rapta tempestate in Aegyptum delatum, ibi vero comprehensum et ad Proteum regem adductum Helenam et quas cum illa rapuisset opes, apud regem relinquere coactum esse, ipsum Troiam rediisse. Graecos vero Troiam oppugnasse, quamvis negantibus Troianis Helenam apud se esse, capta demum urbe, errorem suum agnovisse. Alii a Stesichoro hoc inventum esse narrant, ut Plato Rep. IX. p. 586. C. (269. Bip.) *καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥςπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορος φησὶ γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς.* Aristid. Milt. T. II, p. 54. *ἀλλ' ὥςπερ τῶν ποιητῶν φασί τινες τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον, αὐτὴν δὲ οὐ δυνηθῆναι,* ubi Schol. *εἰς Στησίχορον αἰνίττεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφηρέθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἴδωλον αὐτῆς ἐδέξατο.* Vid. Stesich. fr. apud Fulv. Ursinum p. 86. ap. Blomfield. p. 263. Ex Anticlide Eustath. ad Il. δ', p. 173. narrat, Helenam apud Proteum in Pharo insula asservatam esse, nihil de Menelai in Aegyptum adventu; idem ad Il. γ' p. 301. ea repetit, quae Herod. l. c. c. 120. tradiderat. Ex Herodoto sua sumsisse videtur etiam Philostratus vit. Apoll. IV, 16. p. 153 sq. Heroic. 20. p. 693. Euripidem autem sequi Sext. Empir. VII. §. 181. 255. Simili commento Ovid. Fast. III, 702. de Caesare: *Quae cecidit ferro, Caesaris umbra fuit.* Iniuria igitur a nonnullis, ut a Schlegelio *über dram. Kunst und Litt.* p. 261. reprehensus

est Euripides, quasi miram hanc fabulam, comoediae ingenio aptiorem, ipse finxisset. Quod vero comoediae eam aptiorem dicit, hac una ratione pro vero haberi potest, quod fabulae exitus talis est, ut ii, quibus nos faveremus poëta arte sua effecit, ea assequantur, in quibus consequendis elaboraverant; idem vero exitus est Orestis, Alcestidis, quam idem p. 247. summis laudibus effert, Iphigeniae Tauricae, Heraclidarum, Ionis. Discrimen vero, in quo et Helena et Menelaus versantur, quis tandem comoediae aptum esse dicat? et si Theoclymenus astutia et dolo fallitur, nonne idem accidit Thoanti in Iphigenia Taurica? Si vero Stesichorus huius fabulae auctor fuit, vereor ne vanitatis cum aliis multis, tum hoc argumento convincatur sacerdotum Aegyptiorum gens, quae rem tanquam ex annalibus suis petitam narraverit, quam verisimile est eos a Graecis demum accepisse: nam Stesichorus vix octoginta annis post Aegyptum a Psammeticho exteris nationibus patefactam vixit.

V. 1. καλλιπαρθένους ῥοάς Schaefer. ad Schol. Apoll. Rh. p. 287. recte explicat καλὰς καὶ καθαράς.

V. 2. 3. πέδον et γύας figura ἐκ παραλλήλου sibi respondent. Vid. ad Or. 1432. Ph. 1035. 1517. Lobeck. tamen ad Soph. Ai. 459. coni. ὑγραίνει χοαῖς. Vid. Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 290. V. 3. pro γύας Ald. rell. Flor. 1. 2. γυίας. Vid. ad Phoen. 746.

V. 7. Αἰακοῦ ex emendatione Musgravii et Valcken. ad Callim. fr. p. 114. pro Αἰόλου.

V. 9. μέν post Θεοκλύμενον inseruit Scaliger, ut versui subveniret. Barnesius: Si iambum et tribrachyn ex primo vocabulo feceris, tum dactylum, dein tres iambos, versus satis sibi constare videbitur. Et Θεοκλύμενε secunda longa legitur infr. 1643. Tunc versus similis est illi, Αἰνῶ σε, Μενέλα᾽ ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν Iph. A. 496. Cf. Or. 303. 238. Cf. Reisig. Coniect. p. 245 sq. Etiam post Θεοκλύμενον μὲν ἄρσενα requirebatur παρθένον δέ. Itaque μὲν rursus eiiciendum censeo.

V. 10. 11. Legebatur εὐγενῆ τε παρθένον Εἰδώ. Sed

nomen puellae omitti non debebat, quum pueri memoratum esset, et additum sit, quo nomine illa appellata esset adulta. Itaque Musgrav. versum post v. 11. intercidisse suspicabatur, ut κεκλημένην πρὸς πατρὸς Εἰδοθέαν ἀεί. Sed nec εὐγενής εἶδος usquam legitur, quamvis εὐγενὴς δέρη, εὐγενὴς παρηῒς, εὐγενὲς πρόςωπον dicantur. Εἰδὼ diminutivum ab Εἰδοθέα ductum commemorant Etymol. M. p. 264, 7. 505, 34. 760, 54. Etym. Gud. p. 316, 31. 531, 26. Hoc itaque non dubitavi reponere, diminutivo locum esse ratus propter adiuncta τὸ μητρὸς ἀγλάϊσμ', ὅτ' ἦν βρέφος.

V. 12. ὡραίαν recte Musgr. pro ὡραίων. ἥβη ὡραία γάμων est ὥραν ἔχουσα γάμων. vid. Herod. I, 107. 196. Xenoph. Cyr. IV, 6, 9.

V. 17. ἔστι δὲ δὴ Ald. rell. ἔστιν δὲ δή Barnes. Vict.

V. 20. ὑπ' αἰετοῦ. Musgr. coni. ἀπ' αἰετοῦ. Mihi si hoc in Codd. et edd. legeretur, scribendum videretur ὑπ' αἰετοῦ. nam ubi is nominatur, a quo vel per quem actio perficitur, quam verbum declarat, haec ratio praepositione ὑπό exprimitur, ut Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰςανέβησαν Il. ρ', 319. 336. ἀπό autem remotionem tantum significat. Hic autem duae locutiones in unam conflatae videntur, φεύγων δίωγμα αἰετοῦ, et φεύγων ὑπ' αἰετοῦ.

V. 27. εἰ καλόν. Sic Ald. Brub. Herv. 1. et Codd. ὅτι καλόν Herv. 2. Cant. ὅ, τι καλόν Barnes.

V. 29. λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰδαίας χθονός Elmslei. ad Iph. T. Mus. cr. VI. p. 296. not. vix satis idonea de causa.

V. 32. Ἀλεξάνδρῳ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et Codd. Ἀλεξάνδρου Barnes. Musgr. Vulgata non erat, cur mutaretur; Barnesii tamen lectionem, si in uno saltem codice legeretur, ipse etiam praeferrem, ut exquisitiorem.

V. 40. Quae hic et Orest. 1636. de Iovis et deorum consilio tradit Euripides e Stasini Cypriis sumsit. vid. Schol. min. ad Il. α', 5.

V. 42. Nisi cum Musgr. legendum προὐτέθην, non satis probabiliter, hoc etiam exemplum est mediae vocis pro passiva positae, quod fieri posse non dubitat Schaef. ad Gnom. p. 166. negat Lobeck. ad Phrynich. p. 319.

sed non, nisi locis, quae adversarentur, e coniectura correctis.

V. 43. Ἕλλησιν. Sic recte Flor. 1. 2. Vict. ut dedit Barn. pro Ἕλλησι.

V. 46. ἱδρύσσατο Flor. 1. Paulo ante v. 44. comma post αἰθέρος positum transfer post Ἑρμῆς, ut haec cohaereant: ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος νεφέλῃ καλύψας.

V. 50. ἀναρπαγάς cum delectu positum de eo, qui subito, uno velut impetu, abripitur. Vid. Valck. ad Phoen. 1086. ad Herod. p. 720, 42. Frustra Barnes, ἂν ἁρπαγάς.

V. 54. Herv. 2. καπάρατος errore typographi.

V. 58. γνόντος sc. αὐτοῦ, pro σὺν ἀνδρὶ γνόντι. Vid. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 51. et Gramm. gr. §. 561. b.

V. 59. ἵνα μὴ λέκτρ᾽ ὑποστρ. τ. cum θεοῦ τόδ᾽ εἰςήκουσ᾽ ἔπος Ἑρμοῦ iungendum recte monuit Musgr. Poterat etiam scribi ἵνα μὴ λέκτρ᾽ ὑποστρώσαιμί τῳ, sed hoc esset, ne *aliquando, si tempus ita ferret*, alicui nuberem, et de re, quae fieri posset, valeret; nunc ἵνα μὴ ὑποστρώσω τινὶ dicit, quia hoc ipso tempore in eo discrimine est, ut Theoclymeno nubere cogatur.

V. 61. ἄσυλος ἦν γάμων i. e. οὐκ ἐσυλώμην τοὺς γάμους, vel οἱ ἐμοὶ γάμοι οὐκ ἐσυλῶντο.

V. 65. Codd. et edd. διασώσῃ, sc. Πρωτεύς, quod mutatum non oportuit.

V. 69. V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 358. corrigit πλουτεῖ γὰρ οἶκος ἄξι᾽, ὡς προςεικάσαι. temere. Duae sunt lectiones in unam confusae, οἶκος γὰρ ἄξιός ἐστι Πλούτου, et οἶκος ἄξιός ἐστι προςεικάσαι οἴκῳ Πλούτου.

V. 74. 5. Ald. rell. Vict. θεοί σ᾽ ἴσον μίσημ᾽ ἔχεις Ἑλένης, ἀποπτ. Flor. 1. 2. θεοίς (sic) ὅσον μίσημ᾽ ἔχ. Ἑλένη σ᾽ ἀποπτ. sed in 2 correctum, ut est in Musgrav. ed. qui μίμημ᾽ e Stephani MSS. recepit post Canterum et Barnes. ὅσον i. e. ὅτι τοσοῦτον. De ἀποπτύσαιεν vid. ad Hec. 803.

V. 76. πόδ᾽ εἶχον egregia est correctio Tanaqu. Fabri, probata Musgravio et Elmsleio ad Iph. T. Mus. cr. VI. p. 291. pro πότ᾽ εἶχον. Elmsl. l. c. malit etiam πτεροῖ

pro πέτρῳ, credo, ut πτερῷ sit pro οἰστῷ, quo sensu an illud ponatur, ipse viderit.

V. 77. Ald. rell. et Codd. ἀπώλλυσ', ἵν' εἰκοῦς „Egregie Reiskius ἀπολαυσιν εἰκ. Vid. Musgr." Porson. ad Arist. Plut. 314. p. 95. ed. Lips. Pro ἀπώλλυσ' Par. E. ἀπώλεσ'.

V. 78. τί δ', ὦ τ. i. e. τί δέ μ' ἀπεστράφης, ὅστις ὤν μ' ἀπεστρ. Vid. ad Orest. 403.

V. 83. Med. 661. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον.

V. 85. Flor. 1. 2. οὔτ' pro οὐκ, sed correctum in 2.

V. 86. Ob anapaestum in quarta sede Heath. em. ἀτὰρ τίς εἶ ποτε; τίνος; ἐξ. Porson. Adv. p. 269. ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος τ'; αὐδᾶν σε χρή. V. D. in *Quart. rev.* 5. p. 393. ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν πότ'; ἐξ. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329. ἀτὰρ τίς εἶ, πόθεν; τὰ σ' ἐξαυδᾶν σε χρή. i. e. τὰ σά, citans Soph. Oed. T. 450. Phil. 339. El. 1499. Quid verum sit latet. Vulgatae satis grave patrocinium habere videtur responsio, et hac de causa locum sine corruptelae suspicione citat Valck. ad Theocr. Adon. p. 382. sed fortasse ob hoc ipsum, ut ad singula interrogata responderetur, Grammaticus illud πόθεν invexit, quo iam v. 83. interrogaverat Helena.

V. 88. Elmsl. ad Heracl. 839. τούσδ' ἐπιστρέφει γύας, femininum γύη Atticis ignotum fuisse existimans.

V. 100. Ald. rell. Codd. θανὼν δ' ὅπλων ἕ. Recte Aemil. Portus θανὼν ὅδ' ὅπλ.

V. 103. πήμασιν Vict. ut edidit Barn.

V. 109. Ald. ἀπώλλυνται.

V. 115. Flor. 1. 2. Σπαρτιάτην.

V. 124. ἐν Ἄργει γ' οὐδ' e Musgr. coniectura pro ἐν Ἄργει οὐδ.

V. 127. πορθμὸς αὐτὸς Ald. rell.

V. 131. Flor. 1. 2. Μενέλαον οὔτις εἶδ'. Ald. etiam et rell. Μενέλαον, non Μενέλαων, ut annotavit Musgr. Μενέλεων est a Barnesio.

V. 135. Ald. rell. et Codd. οὔπω νιν Ἑλ. Correxit Musgr. et Vict. οὔπω (ἤπου). Sed videndum, an οὔπω eo sensu

positum sit, quo alias οὔ τί που usurpatur, num, quod est eius, qui rem, de qua quaerit, factam non esse cupit, vel an vera sit, dubitat. vid. supra 95. infra 475. 541. et quo οὐ δή ποτε ponit Soph. El. 1108. 1202. Trach. 876. De confusis οὔπου et ἤπου vid. Markl. ad Iph. A. 670.

V. 138. Flor. 1. 2. καὶ οὐ τεθν. sed in 2 κού supra scriptum. In fine λόγῳ scribendum videbatur Schaefero melet. cr. p. 16.

V. 154. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 55. magnopere suspicatur legendum κυσὶν γεγηθώς, quamvis multa exempla ibidem afferens partic. πειθόμενος, πεποιθώς ita usurpatorum, ut latina *fidens*, *fretus*.

V. 164. 5. 6. faciunt προῳδόν.

V. 169. γόοις e Par. E. addidit Musgrav. Idem habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 172. σύνοχα i. e. σύνῳδά, ut Bacch. 147. λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος. Proprie dicendum erat — συρίγγας δάκρυα φερούσας συν. κακοῖς τοῖς ἐμοῖσι, πάθεα συν. πάθεσι, μέλεα συν. μέλεσι. Pro hoc ipsas σύριγγας per appositionem vocat δάκρυα, πάθεα, μέλεα. Sic infra 195 sq. Ἰλίου κατασκαφά vocatur δάκρυα. Vid. Gramm. gr. §. 432. not. 2. ad Phoen. 1353. ad Andr. 291.

V. 174. μουσεῖα hic esse videntur *coetus carmina lugubria canentium:* nam de loco, ubi Musis quis vacat, (quo sensu loca infera carminibus resonantia Passovius in lex. gr.) accipere vetat adiunctum πέμψαις. μουσεῖα *cantus* interpretatur Brodaeus.

V. 177. Ald. rell. et Codd. παρ' ἐμὲ | θ' ὑπὸ μέλ. Recte Seidler. de verss. dochm. p. 102. not. † † παρ' ἐμέθεν. Totum locum sic legendum existimat Lobeck. ad Aiac. 611. φόνια, φάνι', ἀχάριτας | ἵν' ἐπὶ δάκρυσι παρ' ἐμοῦ | ὑπὸ μέλαθρα νύχια παι | ἄνας ὀλομένοις λάβῃ, eiecto νέκυσιν. sin hoc retineatur scribendum νέκυσι μελομένοις. Similiter Elmslei. ad Iph. T. 566. φόνι' ἀχάριτά θ'. Ego χάριτας non existimo mutandum esse, quod interpretor *carmina*, vel *cantus*: cantus lugubres quum accepti esse fingantur diis inferis, vix dici h. l. poterat ἵνα ἀχάριτας παιᾶνας λάβῃ. Hoc χάριτας, *can-*

tus, explicatur adiecto *παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις*, quod recte defendit Seidler. ad Iph. T. 174.

V. 181. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *ἁλιοπέπλους* una voce. Hinc *ἁλίου* (i. e. *ἁλίου*) *πέπλους* Scaliger. quod recepit Barnes. Rectius Canter. em. *ἁλίου πέπλ.* *ἁλίου* superscriptum habet Par. E. Vict. et solum sine *ἁλίου* Par. 1. 2. Itaque recepit Musgr.

V. 182. Flor. 1. *ἐν ταῖς χρυσέαις αὐγαῖσιν.*

V. 183. *θάλπουσ', ἀμφί τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν* Ald. rell. Recepi emendationem Seidleri de verss. dochm. p. 102. not. ††.

V. 185. tanquam in parenthesi positus est, et cohaerent *ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν, ὅ τι ποτ' ἔλ. αἰάγμ. στ.* *Νύμφα τις οἷα ναΐς.* *ἔλεγον* deest in Flor. 1. Pro eo *θρῆνον* Flor. 2. sed alia m. delevit et supra scripsit *ἔλεγον.*

V. 186. Legebatur *ὅτι ποτ' ἔλ.* Vict. *ὅ τι ποτ' ἔλ.* Flor. 1. *πεδέλακεν.* 2. *πόδ' ἔλακεν.*

V. 188. Ald. rell. et Codd. *γάμον ἱεῖσα*, sine sensu. E coniectura dedi *νόμον ἱεῖσα.*

V. 189. Ald. rell. et Codd. *μύχαλα.* *μύχατα* est e Canteri emendatione. In fine versus Seidler. l. c. addidit *παιᾶνας*, cuius appositio sit *γάμους*. Flor. 1. Vict. *κλαγγάς* addunt post *γύαλα*, sed hoc in Flor. alia manus circumscripta linea reiecit.

V. 190. An *Πανὸς γάμους?* an *Πανὸς μύχαλα*, *secessus?* *Brodaeus.* Ad *γύαλα* retulit Barnes. mihi ad *γάμους* referendus videtur genitivus: *Tanquam nympha, quae ob vim a Pane sibi illatam vociferatur.*

V. 194. *ἔμολεν ἔμολε* Flor. 1. 2. *ἔμολεν* bis Ald. rell.

V. 197. Ald. rell. et Codd. *πυρὶ μέλλουσαν* *Ἰδαίῳ.* *μέλουσαν* ex H. Steph. coniectura receperunt Canter. Barnes. Musgr. et sic habere videntur Florr. *δαΐῳ* est a Musgr.

V. 199. Ald. rell. *πουλύπονον.*

V. 201. 2. Ald. rell. *αἰσχύνασ' ἡμᾶς ἐπ' ἀλγέων.* Par. E. *αἰσχύνασ' ὑμᾶς*, et in marg. *ἐμῆς.* Muret. V. L. IV, 14. correxit *αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων*, quod ipsum est in Flor. 1. 2. *ὑπ' ἀλγέων* correxit etiam H. Steph.

V. 209. νεανιᾶν πόνον coni. Lenting. p. 99. ut pedestres scriptores loquuntur.

V. 210. αἳ bis Flor. 1.

V. 215. 16. inverso ordine leguntur in Flor. 1.

V. 219. Flor. 1. 2. ἔτλησας i. e. ἔτλης. Vict. ἔτλησα.

V. 228. καὶ τὰν χαλκ. Ald. Flor. 1. 2. Vict. In Brub. sqq. τὰν excidit. Tum ὀλβιοῖς Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. ὀλβιεῖς MSS. Steph. ut coniecit Scaliger ap. Barnes.

V. 229. In Ald. rell. deest persona Helenae, quam addidit Canter. Victorius haec annotavit: Deest, ut puto, hic persona Ἑλένη. quod quum ex his, quae sequuntur, manifeste apparet, tum ex aliquo vestigio V. C. sic nempe stat subter signatum.

V. 238. ἅ δὲ δόλιος. Suspicari possis, ἅτε δόλ. commate post ἐμόν posito: ut ἔπλευσε commune sit nominativis ὁ Πριαμίδας et ἅ τε δόλιος. Sed melius est haec tanquam in parenthesi posita, nec ad primariam sententiam pertinentia accipere. Ita ad hunc nominativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum ἔπλευσε, vel verbum cognatae significationis cogitandum, ἐφέσπετο. Cf. Troad. 933. 976.

V. 242. Ἥρα e margine in textum irrepsisse suspicatur Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. ad Bacch. 1153.

V. 243. Flor. 1. 2. γόνος.

V. 249. Flor. A. Πριαμίδεσσιν. ut Iph. A. 605. inter νεανίδαισιν et νεανίδεσσιν fluctuabant libri.

V. 253. συμφέρον Ald. rell. Flor. 1. σύμφορον e Parr. E. G. recepit Musgr. σύμφορον (ε ab al. m.) Flor. 2. Vict. σύμφορον mihi vulgari consuetudine accommodatius videtur, nec in poëta praeferendum.

V. 261. τὰ μὲν δι' Ἥραν -- pro τὸ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ διὰ τὸ κάλλος, ut recte explicat Schaefer. in Ind. graec. ad Eur. Phoen. ed. Porson. (Lips. 1824.) v. δρᾶν.

V. 262. ἄγαλμα de tabula picta dici uni Suidae non crediderim. Recte V. D. in *Quart. rev.* 29. p. 124. statuas etiam pingi solitas monet e Plat. Rep. IV. p. 420. C. (de quo loco falli Grammat. in Bekk. anecd. p. 210.)

Paus. VII, 26. Virg. Aen. I, 493. XII, 67. Plin. H. N. 35, 10.

V. 263. Ald. rell. ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω, quod soloecum est (vid. ad Suppl. 1028.) et *nimium* etiam *probare* videri debet iis, qui nuper Coniunctivum etiam in optando locum habere contenderunt. Illi enim pro optativo eum poni posse volunt; hic autem est pro indicativo temporis praeteriti; quod fieri posse nemini adhuc in mentem venit. Nam non hoc optare potest Helena, ut nunc demum turpem pro pulchra formam induat, sed ut olim accepisset. Sed ne Codd. quidem vulgatam tuentur: nam Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict. λαβεῖν, 2. et Vict. cum v. l. γρ. λάβω. De Infinitivo post εἴθε vid. Gramm. gr. §. 547. et Schaefer. ad Gnom. p. 156. et exemplis ibi citatis adde Od. ώ, 311 sqq. Cogitabat scriptor εἴθ' ὤφελον λαβεῖν. Hic certe vix corrigenti vel Grammatico vel librario debetur. Porson. Adv. p. 269. Censor edit. Alcest. Monk. in *Quart. rev.* 29. p. 123. Herm. ad Soph. Phil. 1081. corrigunt ἀντὶ τοῦ καλοῦ 'λαβον. quod praeferrem, si Codd. adstipularentur.

V. 264. Ald. rell. Flor. 1. 2. τὰς καλάς (κακάς) et sq. v. τὰς (κακάς) δὲ μὴ καλάς. Par. E. hoc versu καλάς et sq. v. καλάς. Hinc Musgrav. bis κακάς scripsit. Si Aldina lectio vera est, inepte dicitur τὰς δὲ μὴ καλὰς (i. e. τὰς κακὰς) ἔσωζον, ὥςπερ τὰς κακὰς σώζουσί μου. Τὰς τύχας τὰς κακάς intelligit infamiam, δύςκλειαν v. 270. τὰς τύχας τὰς μὴ κακάς felix coniugium: totum autem pendet ex εἴθε, εἴθε ἐπελάθοντο — ἔσωζον.

V. 268. Ald. ὅμωι. Herv. 1. ὅμοι. ὅμως iam Brub. Herv. 2. auctore Brodaeo, vel H. Stephano, ut ait Musgr. Canter. Barn. Sic Codd.

V. 271. τῆς ἀληθείας i. e. ἢ εἰ τῇ ἀληθείᾳ προςῆν τινί. μεῖζον κακόν, ὅςτις κέκτηται pro μεῖζον κακὸν τὸ κεκτῆσθαι.

V. 278. Flor. 1. 2. Vict. ἀπαλλάξειν, quod recipiendum fuisse videri possit, non quo de re sperata aoristus poni non possit (vid. ad Alcest. 146. et Add.) sed propter hanc viciniam futuri ἥξειν. At, si ἀπαλλάξειν scriptum fuit, qui factum esse dicas, ut ἥξειν καὶ ἀπαλλάξαι scriberetur. Brunck. ad Aesch. Prom. 1021. citat

ἀπαλλάξειν et superiore versu ὤχει, illud ex Heathii, hoc e Musgravii coniectura. Scaliger. ἄγκυρα δ' ἡ μοῦ, non male. Sed similis orationis conformatio est Androm. 407.

V. 281. Musgrav. coniecit ἀδόκως — τάδοκον, ut citat Brunck. l. c. Non assentior: ἀδόκως olim legebatur Troad. 793. praeterea nullo alio loco. Quid sit ἀδόκως εἰμὶ φονεύς, non intelligo, minus etiam quid sibi velint illa τάδοκον τόδ' ἐστ' ἐμόν. Μητρὸς φονεὺς εἰμὶ ἀδίκως est matris caedis causa sum, sed ita ut iniuria mihi eius caedis culpa tribuatur.

V. 283. πολιά est adverbium, dictum ut Soph. El. 962. ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε. Flor. 1. 2. πολιᾶ.

V. 286. τὰ πράγματα constat esse res civiles, vel omnino res eius, qui civitatis particeps est et inter cives censetur. Hinc τοῖς πράγμασι est *ratione et conditione vitae*, ut explicat Reisig commentar. in Soph. Oed. C. 1573. et τοῖς πράγμασι τεθνηκέναι dicitur h. l. is, quem nos *civiliter mortuum* vocamus. Cf. ad Hec. 657. Plane diversum est, quod comparat Blomfield. Mus. cr. I. p. 66. locum Soph. El. 60. ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ.

V. 289. δοκοῦντες dixit, quasi praecessisset κλεῖθροις ἂν μ' εἴργοιεν. Quia Menelaum mortuum esse credebat Helena, Brunck. ad Aesch. Prom. l. c. em. Μενέλεώ μ' ἐλθεῖν ἄτερ, Lenting. p. 99. Μενέλεών μ' ἐλθεῖν μέτα i. e. ἐμὲ μετελθεῖν τὸν Μενέλεων. Poterat Helena cum Menelao Troia rediisse, hic autem in itinere mortuus esse.

V. 291. Versum adeo immodulatum ne a Comico quidem, nedum ab Euripide scribi potuisse indicans Porson. ad Orest. 51. corrigit εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανέρ' ἂν μόνοις ἂν ἦν. Reisig. Coniect. p. 245. ἐλθόντες εἰς ξυμβολ', ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν.

V. 294. τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς Ald. rell. et Codd.

V. 297. Legebatur καὶ τὸ σῶμ' ἐστὶ πικρόν.

V. 298. Ald. rell. et Codd. προθάνοιμ' ἂν οὐ καλῶς. MSS. Steph. πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν καλῶς. Par. E. supra καλῶς scriptum habet κακῶς. Aristoph. Equ. 80. comparat Bergler. ad eum l.

V. 308. Ald. rell. et Codd. ἔλεξεν. Barn. Musgrav. ἔλεξ'.

V. 310. Ald. rell. καὶ τἄμπαλιν γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῆ. H. Steph. coni. τοὔμπαλιν pro τἄμπαλιν. At τἄμπαλιν est τὰ ἔμπαλιν. Tum Canter. τῶν δι' ἀληθείας σαφῆ, anapaesto in quartam sedem illato. Scaliger. τῶνδ' ἀληθῆ καὶ σαφῆ, Musgr. καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀλήθειαι σαφεῖς, Heath. καὶ τοὔμπαλίν γε τῶνδ' ἀλήθεια σαφής, Lenting. p. 99. καὶ τοὔμπαλίν γε τὰ δι' ἀληθείας σαφῆ. Mihi legendum videtur καὶ τἄμπαλιν γε τῶν ἀληθείας σαφῆ. τἄμπαλιν τῶν ἀληθείας, contraria ratione quam ea quae vera sunt. Haec enim nonnunquam falsa esse videntur, quum ea, quae falsa videntur, saepe vera sint.

V. 311. Par. E. Flor. 1. 2. φέρῃ. Ald. rell. φέρει, casu servata Attica terminatione. Hunc versum interrogatione legi vult Lenting. l. c.

V. 325. Ald. sine distinctione ὅθεν εἴσῃ πάντα τἀληθῆ φράσαι. in quibus φράσαι interpretabantur *cognoscere*, φράσασθαι, γιγνώσκειν. Nostra interpunctio debetur Musgrav. τἀληθῆ φράσαι, *dictu vera.*

V. 332. ἐντὸς οἴκων Flor. 2. ἐντὸς δόμων Ald. rell.

V. 334. Elmslei. ad Med. 580. not. k. corrigit θέλουσαν οὔ με δὶς καλεῖς, quod comparat cum Aeschyleo Pers. 173. εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆςδε, μή σε δὶς φράσειν Μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον – – –

V. 338. Ald. rell. μὴ πρόμαντις ἄλγεται; Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἀλγέων pro ἄλγεται, quod recepit Musgr.

V. 343. δέ post ἀστέρων addunt Flor. 1. 2.

V. 344. Ald. rell. et Codd. ἢ νέκυσι. Heath. ἢ νέκυς κατὰ χθ. De coniectura dedi ἢ 'ν νέκυσι. Sic etiam Lenting. p. 99.

V. 349. Ald. rell. Flor. 1. 2. δόνακι χῶρον. χλωρὸν pro χῶρον MSS. Steph. Elmslei. ad Iph. T. p. 277. hos versus ita legit Σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα, | τὸν ὑδροέντα δόνακι χλωρῷ | χλωρὸν Εὐρώταν θανόντος | εἴ τι βάξις | ἔτυμος ἀνδρὸς ἅδε μοι.

V. 352. Choro tribuit Musgrav. auctoritate Par. E. cui accedunt Flor. 1. 2.

V. 356. Ald. rell. διὰ σάρκας, ἅμιλλα, | θῦμα – – – – διὰ σαρκὸς Flor. 1. 2. Vict. ἅμιλλαν est a Musgravio, i. e. ἁμιλλωμένη αὐτὴ ἐμαυτῇ διὰ σαρκὸς σίδηρον διαπερῶ.

V. 358. Ald. rell. τῷ τε σύραγγ' (Brodaeus σύριγγ') ἀοι | δαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Pro τῷ τε Par. E. τόν τε. In ἀοιδαὶ nomen Idae montis latere suspicatus iam sum in Observ. cr. p. 21. Itaque ausus sum scribere σύριγγ' ἀν' Ἴδην, melius fortasse scripturus ἀν' Ἴδαν, ut ἀνὰ Γαργάρῳ. σεβίζοντι est a Musgravio, qui σεβίζειν σύριγγα comparat cum τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον, τιμῶσα Iph. T. 54. Idem Πριαμίδας βουστάθμους iungit, quomodo dubito an dici possit: nam etiam τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων Iph. T. 178. dubium est, sitne οἱ Ἀτρεῖδαι οἶκοι, an οἱ Ἀτρειδᾶν οἶκοι. Ita versus e tribus creticis constabit, secunda quarti cretici arsi in duas breves soluta, a quibus numeris deinde ad iambicos transitur. Elmslei. ad Med. 1224. not. u. coni. θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, | τῶτε συρίγγων ἀοιδαῖς | ἐντραφέντι Πριαμιδᾶν Ἴ | δας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. „Τῶ Πριαμιδᾶν, illi Priamidarum, ut τῷ Ἀτρειδᾶν Iph. T. 139."

V. 362. Barnes. et Heath. coni. δι' ἔργ' ἄνεργά γ' ὄλλυσαι, μέλεά τ' ἔτλας.

V. 363. τὰ ἐμὰ δῶρα intelligo δῶρα ὑπ' ἐμοῦ δοθέντα. Sed ἔτεκε nimis alienum. Brodaeus: ἐμὰ δῶρα, ac propter me, quae Paridi, ut credunt, a Venere tradita sum. An igitur ἐμὲ τὴν Πάριδι δοθεῖσαν.

V. 365. Fortasse: δάκρυσιν· ἔλαβε πάθεα sc. ἡ Τροία. nam ad Venerem hoc vix referri potest.

V. 371. Ald. Brub. Herv. 1. Cant. κἀνοτότυξεν. Barn. κἀνωτότυξεν et in marg. al. κἀνωλόλυξεν.

V. 379. θηρᾶν Ald. rell. θηρῶν iam Brodaeus. Pro λάχνα γυίων Reisk. Musgrav. λαχνογυίων, quod probat Maltby ad Morell. T. II. p. 586.

V. 379. ὄμματι λάβρων Musgr. et Maltby l. c. Callisto in leaenam, non in ursam, commutatam dicere videtur Euripides; quae fabula alibi non narratur. Valckenaer. tamen ad Callim. el. fr. p. 174. expendenda commendat haec ex homiliis Clementinis, quas Cotele-

rio debemus, Homil. V. cap. 13. Ζεὺς ἐν τῷ Καλλιστῷ (Καλλιστοῖ) ἠγριώθη λέων καὶ ἄλλον τίκτει Ἀρκάδα. Disputarunt de hoc loco Franc. Robortellus Emend. II, 50. Sigonius Emend. I, 45. p. 240. Grut. Thes. Victorius V. L. XIII, 18. Muret. V. L. IV, 14. sed ita ut nihil magnopere lucis afferrent.

V. 380. Ald. rell. ἐξαλλάξασ' et supra 378. ἅ, quod mutari non debuit. Pro ἄχεα λύπης Musgr. coni. ἀχέων ἐλύθης, quod probat Maltby l. c. Mihi dubium non est, quin iungenda sint ἃ ἐξαλλάξασα ἄχεα λύπης μορφᾷ θηρῶν, quae moerorem forma ferina commutavit, i. e. forma ferina induta moerorem deposuit. ἐξαλλάσσειν τί τινι legitur infra 1344. Androm. 1006. Tum λάβρον σχῆμα iungenda, οὗ τὸ σχῆμα λαβρόν ἐστι.

V. 381. De hac fabula ignota vid. Barnes. et Musgrav. ἐξεχορεύσατο Brodaeus interpretatur e caeterarum nympharum choro amovit.

V. 382. Flor. 1. 2. Vict. χρυσοκέρατ' sed 2. et Vict. supra scripto ω. In Ald. rell. est χρυσοκέρω τ', intervallo inter ω et τ relicto. Recte enim Elmslei. ad Soph. Ai. 382. in Mus. crit. 3. p. 359. monet, poetas Atticos adiectiva a κέρας derivata, βουκέρως, εὐκέρως, χρυσοκέρως eodem modo flectere, quo λεώς. Hinc χρυσοκέρατ' h. l. scribit ad Bacch. 919. Pal. χρυσοκερατ'.

V. 386. Οἰνομάου Ald. rell. Οἰνομάω Flor. 1. 2.

V. 389. πρωσθεὶς MS. Steph. πεισθεὶς Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict.

V. 391. Flor. 1. 2. οὖς ἐξέφ.

V. 394. Ald. rell. διορίσας. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. διορίσαι, ut coniecerat Canter.

V. 402. χρήζω Ald. Brub. Herv. 1. 2. χρήζων Canter. auctore H. Stephano, et sic Flor. 1. 2. Vict. Paulo ante Flor. 1. 2. καὶ εἰς. in 2. supra scriptum al. m. κεὶς.

V. 404. Ald. rell. Λιβύος. Correxit Canter. et Λιβύης habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 411. ἐλήφθη Ald. rell. e Codd. Emendavit H. Steph.

V. 412. ἐφ' οἷς Ald. rell. Flor. 2. Vict. ἐφ' ἧς Canter. Flor. 1.

V. 414. Ald. rell. ὄνομα δὲ χώρας, ἥδε καὶ λεών. Sic etiam Par. G. nisi quod λεώς habet. MSS. Steph. ὄνομα δὲ χώρας τῆςδε καὶ λεών. Par. E. Flor. 1. a. Vict. ὄν. δὲ χώρας ἥτις ἥδε καὶ λεώς.

V. 416. ὥςθ' ἱστορῆσαι sc. αὐτοὺς, quo factum esset ut illi sciscitarentur. Male Lenting. p. 99. ὡς μὴ ἱστορῆσαι, crasi adhuc ignota, et ὡς cum infin. atque ἵνα confundens.

V. 418. Male Aem. Portus et Reisk. εἰς ἀηδίαν.

V. 419. μείζω τοῦ π. δυςδ. pro εἰς ἀηθίαν πίπτει κακὴν μᾶλλον, ἢ ὁ πάλαι δυςδαίμων.

V. 420. σῖτον Ald. rell. et Codd. Recte Musgrav. dubitat an σῖτον nom. sing. in usu fuerit. Cf. Schaefer. ad Soph. El. 1366. not. p. 247.

V. 432. Ald. rell. ἔκ τε πλ. δ. Correxit Musgr.

V. 440. De ἐπιστροφαί vid. Blomf. gloss. Aesch. Theb. 645.

V. 441. Ald. rell. ταῦτα ταῦτ' ἔπη. MSS. Steph. Par. Florr. ταῦτα πάντ' ἔπη.

V. 442. ἔξεστι Herm. ad Bacch. 835. esse dicit omnia concedentis, dummodo alter finem loquendi faciat. Musgrav. interrogative legit, *licetne?* Fortasse οὐκ' ἔστι, ut his verbis continuetur sententia praecedentium. ἄνες λόγον, *mitioribus verbis utere.* nam ἀνιέναι est remittere, quod antea intentum erat.

V. 445. Legebatur μὴ προςείλα χ. Parr. E. G. μὴ προςείλει, superscripto tamen in G. προςείλα. E coniectura dedi πρόσειε, quod probat V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 353. not. Sic Herc. f. 1189. τί μοι προσσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον, de eo, qui manus motu prope accedere vetat, itaque *deterret.* At in θαλλὸν προσσείειν, de quo Ruhnken. ad Tim. p. 136 sqq. alliciendi notio inest. Possis etiam οὐ μὴ προςοίσεις χ. quod legitur Hipp. 601. Bacch. 324.

V. 450. Legebatur νῦν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἴ.

V. 452. Similiter Arist. Ach. 456. λυπηρὸς ἴσθ' ὤν, κἀποχώρησον δόμων.

V. 455. Iph. A. 932. θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη. ἀτιμοῦν pro ἀτιμάζειν positi haec exempla affert

Elmslei. Mus. cr. I. p. 481. Aesch. Suppl. 651. Choeph. 433. Plat. Apol. S. p. 30. D. et apud Xenoph. Rep. Ath. 1, 14. ἀτιμοῦσι. ib. 3, 12. ἠτίμωνται legendum suspicatur.

V. 458. An: οὔκουν - - δώσεις φίλοις;

V. 462. γάνος pro γένος Vict.

V. 463. οὐ τοῦτ᾽ Par. E. οὐ κεῖν᾽.

V. 465. ὅντιν᾽ ὀνόμ. *quocunque tandem eum nomine appellas.*

V. 474. Ald. rell. Λακ. τῆς δεῦρο νοστήσας ἄπο. Pro τῆς Flor. 1. τοῖς. 2. Vict. τοῖς. ubi Victorius adscripsit: fortasse leg. γῆς. γῆς Brodaeus Canter. rell. Tum Flor. 1. Vict. νοστήσασ᾽ ἄπο, ut iam edidit Canter.

V. 475. λελήσμεθ᾽ recte Brodaeus pro λελήσμεθ᾽; λέχος pro λέχους Musgr. et Heath.

V. 478. τύραννος ἢ ταρ. δόμος. Sic distinxit Musgr. pro τύχη τύραννος, ἢ ταρ. δ. Brunck. ad Orest. 1326. τυράννων ἢ ταρ. δ.

V. 479. Legebatur οὐδέν. οὐδέν᾽ Musgr. et citat etiam Elmslei. ad Med. 126.

V. 489. Διὸς δ᾽ ἔλεξε Flor. 1. 2. Vict.

V. 490. ἀλλ᾽ οὔτις legendum contendit Elmslei. ad Heracl. 987. nescio qua de causa.

V. 491. παρ᾽ ὄχθας Flor. 1. 2. Cf. ad Med. 1048. Tum Flor. 2. ὅτε.

V. 492. ἵνα ῥοαί e coniectura scripsi pro ἵν᾽ αἱ ῥοαί, probante V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 463. not.

V. 498. ταῦτ᾽ Ald. rell.

V. 505. γ᾽ deest in Ald. rell. et Codd. Primus addidit Barnes. Musgr. verba transponit: διοσσὰς δέ μοι Ἔχει φυλάξεις.

V. 510. Ald. rell. et Codd. κακῶν δέ θ᾽ ἡμῖν. Herm. ad Viger. p. 836. n. 316. scribit δέ γ᾽ ἡ. Porson. ad Arist. Nub. 1472. δ᾽ εἶθ᾽ ἡ. Sic etiam Blomfield. ad Aesch. Pers. 212. V. D. in *Edinburg. rev.* n. 35. p. 175. κακῶν τόδ᾽ ἡμῖν. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 302.

V. 513. σοφὸν δ᾽ ἔπος Parr. E. G.

V. 515. Hoc carmen Hermann. elem. d. metr. p. 549.

melius descriptum dedit, ita tamen ut ubique fere descriptionem Aldinae servaret, nisi quod v. 517. vocabulum οὔπω inter duos glyconeos divisit:

δόμοις, ὡς Μενέλαος οὔ-
πω μελαμφαὲς οἴχεται.

V. 516. χρῄζουσ᾽, χρησμῳδοῦσα. vid. Barnesius. Hoc sensu legitur etiam apud Soph. Oed. C. 1436. Recte autem sine ι subscripto scribendum praecipere videntur Grammatici: est enim a χράω, non a χρεία. At χρῄζω, *peto, indigeo* est a χρή, unde optativus χρείη, et subst. χρεία. Tum ἐφάνην Flor. 2. Vict.

V. 520. Vid. Herm. elem. d. m. p. 558.

V. 522. Recte Hermann. ψαύσειεν. Flor. 1. ψεύσειε.

V. 526. Herm. l. c. εἰναλίῳ, ut Pherecratei basis sit anapaestus, et tribrachys sit pro iambo.

V. 530. Mira locutio ἐν φάει φέγγος εἰςορᾶν. An: φησὶ δ᾽ ἐμφανῶς, *plane?* Lenting. p. 100. φησὶ δεῦρ᾽ ἀεί.

V. 531. ἀμόν. Ex Brunckii praecepto (vid. ad Andr. 1151.) scribendum ἀμόν. At sicut ἡμεῖς pro ἐγώ, quidni ἁμός i. e. ἡμέτερος pro ἐμός poni potuerit? Sic certe Apollon. π. ἀντων. p. 402. C. sq.

V. 532. Legebatur πεπλωκότα, quae forma Herodoto familiaris Atticis ignota est.

V. 533. Ald. rell. ἐκεῖσ᾽ ἐκεῖσε. Flor. 1. 2. ἐκεῖσε κεῖσε. ἐκεῖσε κἀκεῖσ᾽ est ex emendatione Canteri.

V. 540. Duplex locutio coniuncta, ὥς μοι ἥκοις et πότε ἥξεις. Musgr. coni. οἴμοι· πόθ᾽ ἥξεις.

V. 542. Flor. 1. 2. Πρωτέος. sed in 2. ab alia m. supra scriptum ω.

V. 546. Ald. rell. ὄρυγμα. Vict. ὄραγμα· Par. E. G. Flor. 1. 2. ὄρεγμα.

V. 547. Ald. rell. τύμβου 'πὶ δ᾽ ἐμπύρους τ᾽ ὀρθοστ. Sic etiam Par. G. τύμβου καλῶ 'πὶ δ᾽ ἐμπ. τ᾽ ὀρθ. MSS. Steph. unde Scaliger vel Barnes. τύμβου καλῷ πόδ᾽ ἐμπ. Καλῶ, quod in Herv. 2. Brub. καλῶ in fine versus additum, haud dubie e glossa fluxit. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. τύμβου 'πὶ κρηπῖδ᾽ ἐμπ. τ᾽ ορθ.

V. 549. Legebatur προςτιθεῖς.

V. 555. Valck. ad Phoen. 522. φόβον μεθεῖσα· Vix opus, modo mecum interpungas.

V. 556. τάφου pro τόπου em. Elmslei. ad Heracl. 1041.

V. 558. αὐτός Ald. rell. ὡὑτός Valck. ad Phoen. 927.

V. 559. Flor. 1. 2. προςφερέστερον. De προςφερής, *similis* vid. Valck. diatr. p. 6. C. Ante sq. v. deerat persona Helenae.

V. 561. deest in Flor. 1.

V. 564. Flor. 1. σε· οὐκ ἔχω. Cf. Arist. Thesmoph. 910. c. not. Brunck.

V. 570. πρόςπολον Ald. rell. et Codd. Correxit Canter.

V. 572. Flor. 1. ἄλλος.

ἦπου
V. 575. Flor. 1. οὔπου. Par. G. Flor. 2. Vict. οὔπου. Cf. ad v. 135.

V. 577. τὸ σῶμα ἀποστερεῖ με τὸ σαφὲς, *eripit*, vel *negat mihi certam persuasionem*, facit, ut incertus sim.

V. 578. Ald. rell. σκέψαι τί σου δεῖ. τίς ἐστί σου σοφ. Victorius annotavit: videtur esse supervacaneum illud σου, etsi V. C. retinet. Wyttenbach. ad Plut. p. 239. coni. vel σκέψαι τί δεῖ. τίς ἐστί σου σοφ. *Considera quid desit mihi ad similitudinem Helenae, quo minus ego ipsa sim Helena: quis enim ad hoc iudicium te perspicacior sit?* vel Σκέψαι· τὸ δ' οὐδείς ἐστί σου σοφώτερος, *Considera: ad hoc enim considerandum nemo est te perspicacior.* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329. σκέψαι· τὰ σ' οὐδείς ἐστι σοῦ σοφ. Quod dedi, est e Musgravii coniectura, non videtur tamen Helenae, quo tunc eam animo fuisse dicas, satis consentaneum esse. Nunc prae ceteris placet Wyttenbachii correctio τὸ δ' οὐδείς ἐστί σου σοφ. quocum optime convenit v. 580.

V. 580. Ald. rell. ἤ τὰ σά γ' ὄμματα. Quod dedi, probat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329.

V. 581. Ald. rell. ἐκεῖνο σοῦ μέν, quod frustra explicare et defendere conatur Toup. Em. in Suid. T. II. p. 450. Recte Scaliger ἐκεῖ νοσοῦμεν, quod probant

etiam Porson. ad Toup. T. IV. p. 486. Dobraeus ad Arist. Plut. 689. extr.

V. 586. Ald. rell. Ἥρα. Flor. 1. 2. Ἥρα. Par. E. Ἥρας, ut coniicit Scaliger. Dobraeus ad Arist. Plut. 314. extr. distinguit: Ἥρας (πλασάσης)· ἀλλ. in quo nudum διάλλαγμα vix cuiquam placuerit.

V. 587. Ald. rell. πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ' ἐν Τρ. θ' ἅμα. Barnes. ἦσθά τ' ἐν Τρ. Musgr. ἦσθ' ἐνὶ Τρ. quod in textum adeo admisit. V. D. in *Quart. rev.* 19. p. 392. πῶς οὖν ἅμ' ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρ' ἐν Τρ. θ' ἅμα. ἂν non video quomodo conveniat.

V. 589. λύπης em. Elmslei. ad Heracl. 471. Non necesse est post ἅλις genitivum ponere El. 73. ἅλις ἔχεις τἄξωθεν ἔργα. Med. 1097. ἅλις βίοτον εὗρον. Tunc vis est in nomine, in altera constructione in ἅλις.

V. 592. λαβοῦσά τ' Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. non Ald. ut ait Musgr.

V. 597. Legebatur κιχάνω.

V. 600. Flor. 2. οὔπου.

V. 601. Brodaeus ad θαυμαστὰ supplet ἀγγέλλω. Barn. θαῦμ' ἐστ' — ἔχον.

V. 602. Ald. Brub. Herv. ὡς ἄδην. Herv. 2. Cant. ὡς ἄδην. Hinc Musgrav. ᾄδην. Pro eo Flor. 1. δαψιλῶς, quod in 2 supra scriptum est. Nulla causa erat, cur vox non solum Homero, sed etiam Platoni usurpata (vid. Valcken. ad Herod. p. 711, 10.) Tragico indigna indicaretur, et expelleretur coniectura Miltoni et Barnesii ὡς μάτην.

V. 621. ᾧ πόσει Ald. rell. Correxit Milton.

V. 624. ἥ σ' εἰς. Sic Canter. et Scaliger pro ὡς εἰς, ut iam edidit Barnes. σ' ante εἰς inserendum iam Brodaeus vidit.

V. 628. iambicum ischiorrhogicum appellat Hermann. elem. d. metr. p. 280. vel, si dochmius sit, unam brevem syllabam dochmio praemissam esse ibid. p. 282.

V. 632. Sequentia in strophas duas totidemque antistrophas, descripsit Reisig. Coni. p. 280. de qua dispositione recte iudicari non licet, quia mutationes, quibus ea indiget, non indicavit. Versibus autem 638. (632.) —

642. (636.) contineri censet stropham *ά*, quam finiri verbis *ὦ πόσις*, paucis emendandis ante. Huic adiungitur antistr. *ά*. v. 636. *ὦ φιλτάτη προς*. — 640. Stropha. *β'* in versibus versatur 649. (643. *τὸ κακὸν δ' ἄγ.*) — 654. (649.) antistr. *β'* in 655. (650.) — 661. (655.) Versus autem 647. (641.) 648. sunt mesodi loco habendi.

Ib. De horrore, subitae laetitiae comite, vid. Musgrav. et Hermann. ad Soph. Ai. 678.

V. 634. Elmslei. ad Med. 581. not. m. hos versus ita constituit: *περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἀδονὰν,* | *ὦ πόσις, ὡς λάβω.* Mihi post *ἔβαλον* excidisse videbatur *χρόνιον*, *περὶ δὲ γυῖα χεῖ* | *ρας ἔβαλον, χρόνιον* | *ἀδ. ὡς λάβω.* Aliud quid latere visum Reisigio, qui his versibus respondere vult v. 639 sq. *ἂν ὑπὸ λαμπάδων* | *κόροι λεύκιπποι* | *ξυναίμονες ὤλβισαν, ὤλβισαν.*

V. 636. Verba *ὦ φιλτάτη πρόςοψις* Elmsleius quoque l. c. Menelao tribuit, quod verum videtur, ut versus *ὦ φιλτάτη πρόοψις, οὐκ ἐμέμφθην* respondeat v. 632.

V. 638. Reisig. et Elmslei. post *Διός* addunt *τε*, *ἔχω τὰ τοῦ Διός τε λέκτρα Λήδας θ'. Διὸς λέκτρα* de uxore Iove procreata Reisig. confirmat Med. 591. *λέκτρα βασιλέως ἁ νῦν ἔχω*, quae ipsa verba in disceptationem vocat Elmsl. Ipse amplectitur Schaeferi coniecturam *τὰ τᾶς Διός.*

V. 640. Reisig. legit: *ξυναίμονες ὤλβισαν, ὤλβισαν*, *reconditius* vocabulum *ξυνομαίμονες* natum putans ex
ξυν
scriptura *ομαίμονες:* Elmslei. *κόροι λευκόπω* | *λοι ξυνομαίμονές τ' ὤλβισαν, ὤλβισαν.*

V. 641. Ald. rell. *τοπρόσθεν. ἐκ δ. δ' ἐνόσφ. θεοί σ' ὁμοῦ. ἐμοῦ* est e correctione Aemil. Porti. Reisig. legit *τοπρόσθεν ἐκ δόμων σ' ἐνόσφισαν θεοί. ὁμοῦ* enim confinxisse aliquem ex Grammatici annotamento *ἐμοῦ*, *σ'* autem orae versus adscriptum esse ab eo, qui *δ'* in medio versu corrigeret. Elmslei. *τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶςδε κρείσσω.*

V. 642. Hos versus Helenae tribuendos esse vidit Tyrwhitt. ap. Musgr. v. 646 sq. autem Menelao. In Ald.

ρὰν τᾶςδε κρείσσω, dipodia trochaica dochmiaco dimetro subiecta. Sed dubitat Hermann. elem. d. m. p. 263. Pro bacchiaco pentametro habet Gaisford. ad Hephaest. p. 332. sed recte Herm. ib. p. 292 sq. Graecos Bacchiacis versibus usos esse negat. συμφορᾶς Par. E. quod probare videtur Lobeck. ad Ai. 275.

V. 643 sq. Ald. rell. uno versu: τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγε πόσιν Herm. l. c. p. 275. ita dispescit: τὸ κακὸν δ' ἀγαθόν σέ τε κἀμὲ συνάγα | γεν πόσι — χρόνιον, ἀλλ' - ⏑ - Elmsl. συνάγαγεν πάλιν.

V. 647. Flor. 2. δυεῖν. (οῖν)

V. 650. ἐμὸν Seidlero de verss. dochm. p. 67. obsecutus duplicavi, ut dochmiacus dimeter exiret.

V. 654. χαρμονάν Ald. rell. χαρμονά Flor. 1. 2. χαρμονᾶν Par. G. Vict. χαρμονά per appositionem ad δάκρυα adiectum, *lacrymae meae quae sunt gaudii indices*, fere ut 643. τὸ κακὸν ἀγαθόν. Elmslei. in *Classic. journ.* 17. p. 50. em. ἐμὰ δὲ χαρμονᾶν δάκρυα πλέον ἔχει χάριτος, ut χαρμονᾶν e χάριτος pendat. Vid. Suppl. 79.

V. 656. ἤλπισεν Flor. 1. 2. ἤλπισε Ald.

V. 661. πικρὰν ἐς ἀρχάν Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 664. ἐςοίσομεν Lenting. p. 100.

V. 666. ἐπὶ λέκτρου Flor. 2. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐπιλέκτρου Flor. 1. ἐπὶ λέκτρον Canter. Barn. quod verum videtur, alterum e simili terminatione sequentis vocis ortum.

V. 668. ἀθλίων γάμων Ald. rell. ἀδίκων pro ἀθλίων Par. E. Flor. 1. 2.

V. 669. Deerat γάρ post τίς.

V. 670. Elmslei. ad Iph. T. 884. (Mus. crit. VI. p. 297.) not. corrigit Ὁ Διός, ὁ Διός, ὦ πόσι, Μαίας τε παῖς Ἐπέλασεν Νείλῳ, duo verba Μαίας τε non minus sententiae, quam metro necessaria esse dicens. Quod metri genus intelligat, nescio: nam dochmiacum tum demum est, si Μαίας priorem corripit. Seidler. de verss. dochm. p. 152. πόσι pro duabus brevibus syllabis interiectis habet, tum in unum dochmium iungit παῖς μ'

rell. unus versus est *πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφο-ἐπέλασε Νείλῳ*. Fortasse *παῖς* e glossa ortum. *ἐπέλασεν* Flor. 1. et sic citat Hermann. elem. d. m. p. 277.

V. 672. An: *θαυμαστά· τοῦ πέμψαντος;*

V. 675. Hermann. Praef. ad Dracon. p. XXVII. *Ἥρα* cum signo interrogandi Menelao tribuit, ut aequalis in antistrophis distributio personarum conservetur et pro *τίνων* legit *τί νῷν*. *Ἥρα; τί νῷν χρῄζουσα πρ. κακῶν*, eleganter. In vulgata confusio est duarum constructionum *τίνων κακῶν χρῄζουσα* et *τίνα κακὰ προςθεῖναι χρῄζουσα*.

V. 676. *λουτρά* et *κρήνας* Helena vocat *ἐμὰ δεινά*, ut alias etiam appositio significat id, quod aliqua re efficitur. vid. ad Phoen. 1353. Androm. 291. Rhes. 257.

V. 679. An *κακά* pro *κακῶν?* Pro *τῶνδ'* Musgr. coni. *τήνδ'*, quod probat Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 299.

V. 680. Ald. rell. *Κύπρις*. Canter. et Barn. *Κύπριν*, et sic Flor. 1. 2. *Ut me Veneri eriperet* quod explicat v. 681. *nimirum Paridi, cui me promiserat.*

V. 686. lectio suspecta propter brevem syllabam ante *βρ* productam. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Elmsl. in *Classic. journ.* 16, p. 421. corrigit *ἀγχόνιον δὲ βρόχον*, ut idem metri genus sit, quod Androm. 758. 991. Alc. 896. 915. infra 1107. Ion. 770. Reisig. autem Coniect. p. 113. dochmiacum metrum requiri recte dicens, *οὐκ ἔστιν μάτηρ· ἀγχόνειον βρόχον*, ut secundus dochmius a cretico incipiat.

V. 687. *δι' ἐμὲ κατεδήσατο* pro dochmio habet Seidler. p. 77. ⏑⏑⏑ ⏑⏑–⏑⏑ *δύςγαμος αἰσχύναν* Ald. rell. et Codd. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 689. *ὦ πόσις* Flor. 1. 2.

V. 690. *αἰσχύναν* Ald. rell. *αἰσχύνᾳ* e Par. E. G. recepit Musgr. Flor. 2. Vict. *αἰσχύνα* (*αν* supra). Deleto *γάμον* legendum puto *ἄγαμον αἰσχύναν*, *dedecus vitae coniugii expertis.*

V. 693. *πολλάς* vel *ψυχάς* addit Elmslei. ad Iph.

T. 884. in quo *μυριάδας ψυχάς* dictum ut *μυριάδας πόλεις* Rhes. 913.

V. 694 sqq. in dochmiacos descripsit Seidler. de verss. dochm. p. 67.

V. 695. Ald. rell. *ἔβαλλε.* Flor. 1. *ἔβαλε.* Hoc recepto — nam aoristus h. l. aptior est imperfecto de re non continuata — *τε* addidi post *ἀπό* prius, non ut *ταυτολόγως* iungerentur *ἀπὸ πατρίδος ἀπό τε πόλεος*, sed ut haec *ἀπό τε πόλεος ἀπό τε σέθεν* uberiorem declarationem, gravitati inservientem, continerent verborum *πατρίδος ἄπο.*

V. 698. Brodaeus *τὰ λοιπά* vertens *ceteris in rebus* dubitat tamen, an *τὰ λοιπὰ* pro *τὸ λοιπόν*, in posterum accipiendum sit.

V. 700. *τι* egregie languet. Itaque verum vidisse videtur V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 462. qui pro *πρόςδοτέ τι* legendum coniicit *προςδοτέα.*

V. 701. Flor. 1. *ἥν μανθάνομεν καὶ αὐτός.* 2. etiam *καὐτός*
καὶ αὐτός.

V. 704. *δ'* post *θεῶν*, quod exciderat in Brub. Herv. 1. 2. Canter. rell. restitui ex Ald. Flor. 1. 2. Vict.

V. 706. Turbata est aequalitas versuum, nec *τί φῄς* extra versum poni solet. Itaque V. D. in *Class. journ.* n. 3. p. 614. sic versus ordinat. V. 705. *Αγγ. τί φῄς; Μεν. ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν. Αγγ. νεφέλης ἄρ' ἄλλως* - - - quo non magis aequalis personarum distributio conservatur, quam v. 675. nec convenit nuntium accuratius, addito *νεφέλης*, commemorare, quod Menelaus ipse minus definite dixerat. Itaque ego *τί φῄς* potius aliunde invectum dixerim. Pro *λυγρόν* Valck. ad Phoen. 1448. mavult *ὑγρόν.*

V. 711. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὡς ἔφη, τί ποικίλον.* Brodaeus *ὡς ἔφυ τι ποικ.* quod confirmant Flor. 1. 2. Vict. Versum e Stobaeo ita scriptum affert Heath. *σκέψαι γὰρ ὁ θεὸς ὡς ἔχει τι ποικίλον.*

V. 718. Flor. 1. *οὐδὲν εἶχεν.*

V. 723. Culpa operarum in Musgrav. excidit *καὶ* ante *λαμπάδων.*

V. 725. ἔλιπες Flor. 1. 2.

V. 726. Sequentia citat Stob. Tit. 60. p. 387. Gesn. 62. p. 233. Grot. σέβῃ Flor. 1.

V. 727. συνῳδίτει Flor. 1. 2.

V. 728. καὶ πέφυχ᾽ Ald. rell. Stob. κεὶ πέφυχ᾽ coniecit Musgr.

V. 731. δέ deest in Stob. Gesn. δυεῖν Flor. 1. δυεῖν 2. (οῖ)

V. 732. Stob. Gesn. ἐνδόντα χρ.

V. 735. ἐκ πόνων ἐμῶν Ald. rell. et Codd. i. e. *labores ortos e meis aerumnis.* Barnes. ἐκπονῶν ἐμοί, Musgr. ἐκπονῶν ἐμήν, quod in textum adeo recepit.

V. 738. ὡς ἔχων εὐρ. Ald. rell. ὡς ἔχονθ᾽ εὐρ. MSS. Steph. Flor. 2. Pro οἵ τ᾽ ἐσμὲν τύχης Tyrwhitt. οὗ τ᾽ ἐ. τ. In vulgata hic sensus inest: καὶ οἵ τύχης βεβήκαμεν.

V. 740. An: οἵ μένουσί μ᾽, ὡς ἐλπ. ut coni. Musgr.

V. 741. Ald. Brub. Herv. 1. 2. καὶ τήνδε πῶς δυν. ἐκπλεῦσαι χθ. καὶ τῆςδε Canter. rell. At Flor. 1. 2. καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ᾽ ἐκπλέξαι χθ. An fuit: καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ᾽ ἐκκλέψαι χθ.?

V. 750. Ald. rell. εἰςορῶ φίλ. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. εἰςορῶν, ut coniecit Scaliger.

V. 751. Ald. rell. οὐδέν γε, ἀλλά -- Palmaria emendatio est Porsoni apud Kidd. p. 226. Gaisford ad Hephaest. p. 240. (Cf. Maltby ad Morell. I. p. 299.) οὐδ᾽ Ἕλενος, ἀλλὰ --- „οὐδὲν γε Aldus i. e. οὐδενο.“ (λε)

V. 753. Ald. τί δεῖτα μαντευόμεσθα. δεῖτα servant Herv. 1. 2. At iam Brub. τί δῆτα μαντευόμεθα.

V. 757. De sententia cf. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 229. et Meinek. ad Menandri fr. p. 78.

V. 762. ὑπὸ pro ἀπό Flor. 2.

V. 765. Ald. rell. μ᾽ ἐν ὀλίγῳ. Egregie Pierson. Veris. p. 181. μ᾽ ἐνὶ λόγῳ, ut legebat etiam Porson. Vid. Dobraeus ad Aristoph. Nub. 23. μιᾷ θ᾽ ὁδῷ, nil singillatim inquirens, quae bello, quae pace, quae terra, quae mari gesserim. *Brod.*

V. 766. τὰς ἐν Αἰγαίῳ συμφορὰς Ald. unde Scaliger. coni. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φορὰς, vel τὰς ἐν Αἰγαῖς συμφορὰς, inepte vulgatam defendit Barn. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθορὰς e Par. E. recepit Musgr. et sic Flor. 1, 2. Vict.

V. 774. ἐφθείρου. Vid. Brunck. et Erfurdt ad Soph. Oed. T. 1488.

V. 780. e Phoen. 972. huc translatum hinc eiiciendum esse monuit Valcken. ad Phoen. p. 357.

V. 788. Ald. rell. αἴαγμ'. αἴνιγμ' debetur Miltono et Cantero, et sic habere videntur Florr.

V. 790. τοῖς pro τοῖςδ' Ald. rell. Flor. 1, 2. τοῖςδ' Barnes. auctore Scaligero.

V. 791. Par. E. G. Fl. 2. οὔπου. (ἤπου superscr.)

V. 792. Ald. rell. εἶχον. recte. τοὔνομα τόδε, nimirum πτωχός, *non vocabar mendicus*.

V. 802. σ' post ναυστολεῖν e coniectura addidi.

V. 803. Ald. ξίφος μὲν εἶσι μ. unde Canter. Scalig. ξ. μενεῖ σε μ. Musgr. ξ. μένει σε, quod in Florr. legi videtur, e quibus nihil diversitatis enotatum sit.

V. 807. τἀμὰ λέχη ἀποκτείνει σε *connubium meum causa est cur tu interficiaris*.

V. 809. Legebatur οὐκ ἂν κτάνῃς, soloece, quum sensus sit *non interficias, non credo te interfecturum esse, vel non interficies*. Ita iam Musgr. κτάνοις coniiciebat.

V. 811. ἀδύνατον Ald. et Codd. ἀδύνατ' Scaliger. Barnes. Musgr.

V. 814. Notam interrogandi, in Ald. post θανεῖν positam, delevit Musgrav.

V. 817. σ' post τύραννος addidi e Schaeferi emendatione meletem. p. 132, 89.

V. 823. πάντ' εἶδ' Ald. rell. πάντ' οἶδ' iam Barnes. edidit, auctore non nominato, et sic, ut videtur, Florr. certe Victor.

V. 829. κοινῇ γ' ἐκ. e coniectura Reiskii et Musgravii pro κοινῇ τ' ἐκ. — λάθρ' οὐδαμοῦ Ald. rell. Sed λάθρα apud Atticos certe ultimam producit, ut α finale

abiici nequeat, Flor. 1. 2. λάθρα δ' ὁμοῦ, sed in 2. vulgata lectio supra scripta. An fuit λάθρα δὲ πῶς; cuius interpretatio sit οὐδαμοῦ.

V. 830. γύναι Ald. et MSS. Emendavit Brodaeus e coni. et H. Steph. e Plutarch. T. II. p. 51. E. Terent. Phorm. IV, 5, 14. *mulier mulieri magis congruum* citat Brodaeus, et qui huius notas ubique compilavit, Barn.

V. 834. προδότης Ald. rell. Flor. 1. 2. sed in 2. ab alia m. ι sriptum supra η. προδότις Barnes. e Scaligeri et Aem. Porti emendatione. Mox τήνδε βίαν Ald. rell. Expunxi δε.

V. 836. Flor. 1. 2. ἀλλάξει σὸν λέχη.

V. 838. Ald. rell. ἐπὶ τοῖςδε τοῖς νυν. et sic MSS. Emendavit Canter.

V. 842. Ald. rell. ἐμὲ κτανεῖ. Tyrwhitt. et Reisk. ἐμὲ κτανῶ. Vid. Porson. ad Orest. 929.

V. 845. Ald. rell. et Codd. λέχος pro κλέος. Emendavit Scaliger.

V. 854. Ald. rell. et Codd. ἐφ' ἕρμα. MSS. H. Steph. ὑφ' ἕρμα. Cf. Buttmann. Lexil. p. 114. Tum Flor. 2. ἐκβάλουσι.

V. 864. Flor. 1. ἐκπέσῃ.

V. 865. Elmslei. ad Med. 481. not. a. malit ἡγοῦ σὺ μὲν propter σὺ δ' αὖ v. 868.

V. 866. Elmslei. l. c. his tribus versibus adscriptis, Qui medium, inquit, versum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit. Et sane plura in eo suspiciosa sunt: primum σεμνοῦν, quod in Tragicis hoc solo loco, in Herodoto bis legitur, sed alia vi, 1, 95. οἱ μὴ βουλόμενοι σεμνοῦν τὰ περὶ Κῦρον, ἀλλὰ τὸν ἐόντα λέγειν λόγον. III, 16. αἱ μὲν νυν ἐκ τοῦ Ἀμάσιος ἐντολαὶ αὗται - - οὔ μοι δοκέουσι ἀρχὴν γενέσθαι, ἀλλ' ἄλλως αὐτὰ Αἰγύπτιοι σεμνοῦν. quo utroque loco est *fingendo aliquid augustius et splendidius reddere*. Nec magis θεσμός in Tragicis legitur. Si sanus est locus, hic sensus esse debet: *sanctam legem, quae ad aerem purgandum spectat, religioso ritu exerce.* nam de sulphure, θείῳ, vix quisquam cum Reiskio et Heathio cogitaverit. Scribendum autem videbatur σέμνου

i. e. *σέμνος*, non *σεμνοῦ* pro *σεμνόου*, ut in Ald. rell. legitur. Respexisse autem videtur Euripides ad morem sacerdotum Aegyptiorum, de quo Plutarch. II. p. 383. B. *ἐπεὶ τοίνυν ὁ ἀὴρ, ᾧ πλεῖστα χρώμεθα καὶ σύνεσμεν, οὐκ ἀεὶ τὴν αὐτὴν ἔχει διάθεσιν καὶ κρᾶσιν, ἀλλὰ νύκτωρ πυκνοῦται καὶ πιέζει τὸ σῶμα καὶ συνάγει τὴν ψυχὴν εἰς τὸ δύςθυμον καὶ πεφροντικὸς, οἷον ἀχλυώδη γινομένην καὶ βαρεῖαν, ἀναστάντες εὐθὺς ἐπιθυμιῶσι ῥητίνην, θεραπεύοντες καὶ καθαίροντες τὸν ἀέρα τῇ διακρίσει — — — αὖθις δὲ μεσημβρίας τὴν σμύρναν ἐπιθυμιῶσι.* quem locum laudavit iam Musgrav. Ceterum Flor. 1. *θ. δὲ εἰς σεμνοῦ*, 2. *θ. δὲ σεμνοῦ*, sed *εἰς* ab alia m. supra scriptum.

V. 867. *δεξώμεθα* ex emendatione Schaeferi pro *δεξαίμεθα*. Hoc enim esset, *ut*, si fieri possit, *purum coeli spiritum ducamus*, quod vix aptum. *δεξώμεθα* probare etiam videtur Elmslei. ad Soph. Oed. Col. 11.

V. 869. *δὸς καθαρσίῳ φλογί*. Vid. Seidler. ad Troad. 1180.

V. 870. *ἵνα διεξέλθω* pro *ἵνα ἂν διεξ.* *ubicunque transiero.* Pro *πυρός* Reisk. et Musgr. *πάρος*, satis probabiliter.

V. 871. *νόμον τὸν ἐμόν*, *legem a me observandam.*

V. 873. Vid. Gramm. gr. §. 609. p. 898.

V. 875. Ald. rell. Par. G. Florr. Vict. *τοῦ τε σοῦ τιμήματος*. Correxit H. Steph. e MSS.

V. 876. Ald. rell. *οἴκους διαφ.* MSS. H. Steph. Flor. 1. 2. *οἵους δ.*

V. 877. *οὐκ οἶσθα νόστον οἴκαδ'* pro *οὐδ' οἶσθα εἴτε οἶκον νοστήσεις.*

V. 878. Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἐν θεοῖσι.* An *πέρι* in fine versus ex interpretatione ortum.

V. 883. *ψευδονυμφεύτου* Herv. 1. 2. Canter. Correxit Barnes. ex Ald.

V. 886. *ἀνονήτοις γάμοις* ex emendatione Piersoni Veris. p. 182. pro *ὠνητοῖς γάμοις.*

V. 888. *ἀδελφῷ σ' ἐνθάδ' ὄντα* Reisk. pro *ἀδελφῷ γ' ἐνθ. ὄντα.* *διολέσω* Lobeck. ad Phryn. p. 746. pro futuro

accipit, ut ἀπὸ γάρ ὀλέσεις Arist. Av. 1506. ἀπολέσω apud Platon. Com. sed potest etiam esse coniunctivus.

V. 890. ὁμαίμονι Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὁμαίμον' Canter.

V. 892. τίς εἶσ' ἀδ. - - - σημανῶν ἐμῷ ex emendatione Scaligeri pro τίς εἶς; ἀδ. τόνδε σημανῶ γ' ἐμῷ.

V. 896. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὅν σὺ μόλις σύ eiecit Canter.

V. 902. Flor. 1. 2. καὶ ἀδίκους.

V. 904. οὐκ ἐς ἁρπαγάς. Vid. ad Iphig. A. 940.

V. 905. ἐατέος δ' ὁ πλ. Sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἐατέος ὁ πλ. ἄδικός τις ὤν. Ald. rell. Metri causa post ἄδικος Porson. Adv. p. 269. inseruit ὡς, *quippe quae divitiae iniustae sint.* Elmslei. ad Med. 837. citat ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἔκδικός τις ὤν. Hermann. annot. ad Elmsl. Med. p. 376 sq. Lips. Vereor ego quidem, inquit, ne hic versus nihil sit, nisi adnotatio librarii, metro politico scriptus in margine. Certe, si cui genuinus videbitur, aliter eum emendare debebit, quam vel Porsonus vel Elmsleius fecerunt.

V. 913. τοῖς θανοῦσιν ἂν ἀποδοίη ποτε contra metrum Ald. rell. nec melius Barnes. τοῖς θανοῦσ' ἄν. Quod dedi, est e Porsoni emendatione App. ad Toup. T. IV. p. 450.

V. 916. ἢ οὐ βούλοιντ' ἄν. Sic recte Cant. pro ἢ βούλοιντ' ἄν.

V. 919. καὶ τὰ θεῖ' ἡγουμένη sc. εἶναι, ut θεοὺς ἡγούμεθα Hec. 783. Vid. Porson. ib. 794.

V. 921. δώσεις χάριν Reisk. et Tyrwh. pro δώσεις δίκην.

V. 924. Legebatur τήν τ' ἀθλίαν ἐμ'. οἷσιν pro ὅτι τούτοις. Vid. ad Orest. 1114. Iph. T. 147.

V. 928. Ald. rell. φρυγῶν τ' ᾤκησα. τ' om. Par. E. Flor. 1. 2. Sed fortasse ab altera ad alteram constructionem transiit pro ὡς προδοῦσα ἐμὸν πόσιν οἰκήσασα τε vel ὡς προὔδωκα ἐμὸν π. φρυγῶν τ' ᾤκησα.

V. 929. πάλιν om. Flor. 1. 2.

V. 931. Etymol. M. p. 430, 15. hinc citat: ἐγὼ δὲ

προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. unde Pierson. ad Moerid. p. 172. οὐκ ἤμην legit pro οὐκ ἄρ' ἦν.

V. 932. αὖθις αὖ e Canteri emendatione pro αὖθις ἄν. Sic αὖθις αὖ πάλιν Soph. Phil. 952. Vid. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 360.

V. 933. ἐκδώσομαι legendum suspicatur Elmslei. ad Med. 303.

V. 935. ὠνήσομαι Flor. 1. 2.

V. 936. εἰς πυράν Par. E.

V. 938. Recte post ἀφαιρεθήσομαι notam interrogationis habet Ald.

V. 941. παιδὶ γάρ Ald. rell. et MSS. Sed Stob. Tit. LXXXVII. p. 500. Gesn. LXXXIX. p. 361. Grot. παισί, quod praefert Porson. Adv. p. 217 sq. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 713.

V. 953. Ald. rell. et Codd. τοπρόσθε τῆς εὐδαιμονίας, quod falsum esse et sensus et metrum evincit. Optimum est, quod Tyrwhitt. reponendum coniecit τῆς εὐψυχίας. ex quo quum factum esset εὐτυχίας, huic pro interpretamento adscriptum sit εὐδαιμονίας.

V. 961. Recte Heath. pro πόθῳ coniecisse videtur πιτνῶ, quamvis vulgata aliquo modo explicari possit: nam quum a Proteo auxilium petat, eius desiderium quoddam indicat.

V. 965. ἀπολέσεις Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. ἀποδώσεις MSS. H. Steph. ut coniecit Brodaeus.

V. 973. ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γ' εὐσ. ψ. Ald. rell. ἀνάγκασόν ποτ' est ex emendatione Barnesii.

V. 974. τἄμ' ἀποδοῦναι λέγῃ Ald. rell. et Codd. τἀμά γ' ἀποδ. λ. reposuit Barnes. non monito lectore.

V. 976. τῷ λόγῳ Par. E.

V. 977. κεκλήμεθ'. Vid. ad Androm. 495.

V. 980. Ald. rell. μή ποτ' ἀντ. Brodaeus coni. μή πόδ' ἀντ. quod recepit Canter.

V. 981. θηρᾶν Ald. rell. Flor. 2. θηρᾷ Par. E. Fl. 1. et sic iam Canter. ω

V. 985. Flor. 2. κατασπάζουσι. 2. καταστάζουσι.

V. 987. ψόγος δέ. Vid. ad Troad. 491.

V. 992. ἂν deest in Ald. rell. addendum vidit Cant.

V. 1004. *Μενέλεως* Ald. rell. *Μενέλεων* Brodaeus et Canter. et sic Flor. 1. 2.

V. 1006. *ἡ χάρις* Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἡ Κύπρις* Canter. Vid. v. 884.

V. 1007. *συμβέβηκε adstitit mihi*, ut Soph. Ai. 1281. ubi vid. Herm. v. 1260. Hinc vim ad me movendam et amore irretiendam nunquam habuit, vel nunquam mihi placuit, ut Arist. Ran. 807. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος*.

V. 1010. Legebatur *ὅδ᾽ αὐτὸς μῦθος*, quod tamen defendi fortasse possit, si dicas sensum verborum *ὁ αὐτός, αὑτός* inesse in *ὅδε*, *hic ipse sermo est.* Sine causa idonea Kidd. p. 382. legendum censet vel ob sensum, *ἀδικοίην, νιν ἄν*, *impia essem in patrem.* De *ἀδικοίη -μεν ἄν, εἰ 'ποδώσω* vid. ad Hipp. 471.

V. 1012. *τήνδ᾽* e Musgrav. emendatione pro *τήν γ᾽*.

V. 1017. Ald. rell. *ὡς οὖν παραινῶ.* MSS. Steph. Flor. 1. 2. *ὡς οὖν περαίνω.* Musgravii nota perverse scripta est in ed. Lips.

V. 1021. Ald. rell. *ἐξ εὐσεβείας - τίθημι νῦν.* Quod dedi est a Brodaeo et vel e MSS. vel e coniectura H. Steph. unde iam sic edidit Canter.

V. 1028. *ὅσον γ᾽* e Par. E. edidit Musgr. pro *ὅσον.* Sic etiam Flor. 1. 2. Paulo ante pro *αὖ* Flor. 1. 2. *ὦ.*

V. 1041. *ἂν* deest in Flor. 1. 2.

V. 1043. Verba *ἀδύνατον εἶπας* in Ald. rell. tribuuntur Helenae, contra rationem et descriptionis aequalitatem.

V. 1045. *οὐκ ἂν ἀνάσχ.* Ald. rell. et Codd. *σ᾽* addidit Aem. Portus.

V. 1050. *λέγεσθαι - λόγῳ θανεῖν* tautologia est non minus ferenda, quam illa *εἰ βλέψειεν εἰσορωμένη* Soph. Tr. 907. *προσόψει ὁρῶν* Antig. 763. quae affert Lobeck. ad Soph. Ai. 882. Phil. 79. *ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα*, imprimis ib. 55. *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων*, ubi coniecturae olim a me propositae et a Buttmanno ad eum l. probatae non amplius locum esse censeo. Locum a Reis-

kii et Musgravii coniecturis vindicat etiam Porson. ad Med. 289.

V. 1051. Similiter Soph. El. 59 sqq. *τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* *λέγοιν* est e Barnesii correctione pro *λέγειν*.

V. 1056. in Ald. rell. tribuebatur Helenae. Correxit Tyrwhitt.

V. 1059. *παρεῖκεν*. Vid. Gramm. gr. §. 510. 7. Hermann. ad Viger. p. 839. not. 331.

V. 1060. Flor. 1. 2. *κενοταφοῦντ'* (*δν*), in quo quid lateat, non assequor.

V. 1061. Flor. 1. 2. *κελεύων*. Mox Musgrav. coni. *καθήσομεν*, satis probabiliter. Cf. v. 1068. „Alii *καθίσομαι*." *Brod.* nescio qui libri.

V. 1067. *κατορθοῖς* sc. *τῷ λόγῳ*, idem quod *τοῦτ' αὖ εὖ εἶπας*, quod Suppl. 417. erat *διορθεύειν λόγους*.

V. 1068 videtur cum interrogatione pronuntiandus esse.

V. 1080. *ναυτικῶν ἐρειπίων* iungo cum *ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη*. ut *ναυτικὰ ἐρείπια* sint eadem, quae *ναὸς ἔκβολα* v. 422.

V. 1089. Hermann. ad Bacch. 760. coniungit *φόνιον χροός*.

V. 1090. Ald. rell. *μέγας γὰρ ὁ ἀγών*. Flor. 1. 2. *μέγας γὰρ ἀγών*. Mox legebatur *δύω*. Vid. Brunck. ad Orest. 857. ad Aristoph. Ran. 1405.

V. 1092. *ἢ πατρίδ' ἀπελθεῖν* Ald. rell. *ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν* Flor. 1. 2.

V. 1099. Ald. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἣν μ' ἔλυμ.* In Brub. rell. *μ'* excidit.

V. 1104. *δωμάτων* pendet ab *αἱματηρά*, *φίλτρα*, *ἃ αἱματοῦ δώματα*, ut v. 1089. *φόνιον χροός*.

V. 1107. Ald. rell. *ἐν αὐλείοις*. Flor. 1. 2. *ἐναυλείοις*. Scaliger. *ἐναύλοις*, quod receperunt Barnes. et Musgrav. quamvis metro contrarium: deleri quidem posse *ἐν* in antistrophico 1122. ait Musgr. sed illud a librario pro-

fectum vix dicas. et num consentaneum est, coniecturam coniectura firmare velle? Ut ab *αὐλή* est non tantum *αὔλιος*, sed etiam *αὔλειος*, *ἡ αὔλειος* (*αὐλεία*) *θύρα*, sic *ἐναύλειος* formatum videtur, ut *τὰς προςαυλείους τύχας* Rhes. 269. hinc *τὰ ἐναύλεια* pro *οἱ ἔναυλοι*. De metro vid. ad v. 686.

V. 1111. *ἔλθ' ὦ* e Musgrav. emendatione pro *ἐλθέ*. Arist. Av. 210 sqq. *λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν Γένυος ξουθῆς.* quem locum iam comparavit Valcken. ad Phoen. 1517. Hinc iungenda videntur *ἐλελιζομένα Ἑλένας μελέας πόνους.*

V. 1114. Ald. Brub. Herv. 1. *ἀεὶ δοῦσα.* Herv. 2. Canter. *ἀειδοῦσα* e Brodaei correctione, qui tamen *ἀείδουσα*.

V. 1117. 18. Canter. et Scaliger. *ὅσ' ἔμολεν - - ὅσ' ἔδραμε*, ut hoc ad *πεδία* et *ῥόθια* referatur, ut ait Barnes. Equidem, si ita legatur, neque constructionem nec sensum expedio: *ὅς* referendum ad *πόνος*. In repetito *ὅς* et nudo *ῥόθια* — nam *μέλεα* haud dubie cum *λέχεα* iungendum — colorem tragicum non agnosco. Non male Musgrav. *ὅτ' ἔδραμε ῥόθια.*

V. 1119. 20. De metro vid. Seidler. de verss. dochm. p. 227. quocum *εἷλεν* scripsi pro *εἷλε*. Musgrav. edidit *λέχε, ἅ, σέθεν ὡς, εἷλε Π. αἰν.* haud scio, an de his versibus cum fabulae oeconomia (vid. v. 33.) in concordiam redigendis nimis sollicitus: quidni enim secundum vulgarem Graecorum opinionem chorus loquatur. Videtur autem *λέχεα* et ex *ἄγων* et ex *εἷλεν* aptum esse.

V. 1123. Ald. rell. *ἀΐδαν μέλεαν*, quem errorem esse, e simili terminatione ortum, accentus indicat. Correxit Brodaeus, et Victor. MSS. Stephani, Florr. *μέλεον*. Tum *ἔχουσιν* Flor. 2.

V. 1124. Legebatur *τῶν ἀλόχων* contra metrum. De *ὅς* pro *ἑός* rarissimo apud Tragicos vid. Elmslei. ad Med. 925. Blomfield. gloss. Agam. 519. *κείραντες ἔθειραν*, effecerunt ut in eorum funeribus comam tonderent uxores. *Brodaeus.* Vid. ad Bacch. 954.

V. 1126. *πολλά* pro *πολλούς* Flor. 1. 2. *ῥυτοὶ νάσμοί*, *ῥυτὰ πηγά* usurpantur, *ῥυτὴ νῆσος circumflua*, vix

legitur. Si πυρσεύειν τόπον dici potest pro *locum illustrare*, ἀμφιρυτὰν una voce legerem, ut constructiones πυρσεύειν σέλας et πυρσεύειν νῆσον in unam conflatae essent.

V. 1129. Καφηρίαις Ald. rell. Καφηρίσιν Musgrav. et Heath.

V. 1130. ἐναλίοις Ald. rell. ἐνάλοις Musgr.

V. 1132. Ald. rell. ἀλίμενα δ' ὄρε' (Brub. Canter. ὄρεα) μέλεα quod Brodaeus cum ὅς ἔδραμε ῥόθια coniungit. Nostrum est a Tyrwhitto. Sed in sqq. magnae difficultates sunt, quae priusquam expediantur, vix quidquam de lectione tuto pronuntiari potest. Primum στολή vix aliter, nisi pro στόλος accipi potest, quo sensu hoc uno loco legitur. Hesych. tamen στολή, στάσις, πορεία, κίνησις - - - Photius p. 398. Στολὴν, μᾶλλον μὲν τὴν ἀποστολὴν καὶ ἔκπεμψιν. λέγουσι δὲ καὶ τὴν ἐσθῆτα, ὡς ἡμεῖς. Brodaeus explicat: barbarae gentis, Asiaticae scilicet, quae alio uteretur habitu quam Graeca. Στολὴ vero βάρβαρος non Graecorum, sed Paridis navigatio vocari potuit; quod quomodo cum praecedentibus congruit?

V. 1133. Ald. rell. ὅτε σὺ τὸ πατρίδος ἄπο, προ | χευμάτων πνοᾶ, quod ne ipsum quidem mutare ausus est Musgravius, quamquam pro σὺ τὸ (τὸ deest in Flor. 1.) iam Canter. nov. lect. VI, 29. emendavit σύτο, ἀποπρὸ χειμάτων Heath. σύτο nimirum Paris.

V. 1135. νεφέλας Ald. rell. νεφέλαν Par. E. νεφέλαν Par. G. Flor. 2.

V. 1137. Scribendum videtur ὅ τι θεός, ut erat in MSS. H. Steph.

V. 1138. Ald. rell. τὶ φής. Flor. 1. 2. τί φῆς. MSS. Steph. τίς φαίη, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. qui tamen coni. τίς φάνῃ, soloece. Coniectura ductus dedi τίς φησίν. In Herv. 2. Canter. Musgr. interpungitur τί φής; vel τίς φαίη; ἐρευνήσας, in Barn. τίς φαίη ἐρευνήσας βροτῶν; utrumque male. εὑρεῖν ex redundantia quadam ad ἐρευνήσας additum, quasi esset ἐρευνήσας καὶ εὑρεῖν βουλόμενος.

V. 1141. Pro *δεινὰ* Dobraeus ad Arist. Av. 649. scribi iubet *δεῦρο*, comparans Arist. Ran. 1109. Av. 425. Schol. ibid. ad 347. et de *τὰ θεῶν* Elmsleium ad Heracl. 618. imprimis Eurip. Troad. 1194 sqq. *δεῦρο* optime sensui satisfacit, *δεινά* non item.

V. 1142. *ἀμφιλόγος* Dobr. l. c. sed dubitanter. Pro *ἀντίλογα* sunt *ἀντίπαλα* Troad. 286.

V. 1147. Codd. et edd. *καὶ ἰαχὴ σή*. Dochmiacum restitui scribendo *ἰαχὴ σέθεν* i. e. *ἰ. περὶ σοῦ*. ◡◡́◡◡́◡◡́ | ◡◡́◡́◡◡́ cui respondet haec forma v. 1161. –◡́◡́◡–◡́ | ◡◡́◡́◡◡́. Elmsleio ad Heracl. 752. Add. sub litteris *καὶ ἰαχὴ σὴ* latere videntur verba *καίτοι κέκλησαι*.

V. 1148. Famae ea tribuuntur, quae ei proprie conveniunt, de quo fama est; — debebat enim proprie dici *ἰαχὴ σέθεν, ὅτι ἄδικος* etc. *ἦσθα*. Hoc ex altera parte respondet mori, quo nomina virtutum et vitiorum pro gloria virtutum, infamia vitiorum ponuntur.

V. 1151. Barn. *τὸ θεῶν δ' ἔπος*.

V. 1154. Legebatur *ἀπαθῶς*. Recepi emendationem Musgravii, cuius reliquae coniecturae melius omittuntur. *καταπαύεσθαι* (pro *καταπαύειν*) *πόνους θνατῶν* ad sensum idem est quod *κρίνειν ἔριδας θν.*

V. 1155. *κρινεῖ* ex Heathii emendatione pro *κρίνει*.

V. 1158. *αἵ*, puto *ἔριδες* vel *ἅμιλλαι αἵματος*. Sed *ἔλιπον* verum esse non potest. Duport. apud Barnes. *ἔριπον*, ad sensum bene.

V. 1162. Ald. rell. *φλογερὸς ὥστε Δ.* MSS. Steph. et Paris. G. *φλογμὸς* pro *φλογερός*, ut ediderunt Canter. Barnes. Musgr.

V. 1163. Ald. rell. *ἐπὶ πάθεα πάθεσι φέρεις*. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. sed *ἐπὶ δὲ π. φέρουσ'* pro *φέρεις* Canter. rell. auctore H. Stephano, et sic Par. E. G.

V. 1164. *ἀθλίοις* suspectum est, quum versus modulum excedat. Pro *Ἰλίοις* (sic Ald. rell.) *αἰλίνοις* Flor. 2. supra quod tamen alia m. scripsit *Ἰλίοις*. Hinc *ἀθλίοις* e var. lect. ad *Ἰλίοις* adscripta ortum suspicor.

V. 1174. *ἀφῖχθαι καὶ λεληθέναι σκ.* pro *ἀφῖχθαι λαθόντα σκ.*

V. 1176. Ald. rell. ἤν γε συλληφθῇ μόνον. Sed Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἤν γε δὴ ληφθῇ μόνον. Par. G. ἤν γε ληφθῇ μόνον.

V. 1182. Flor. 1. 2. πόνον.

V. 1190. πεπληγμένη pro πεπεισμένη scribendum censet Lobeck. ad Phrynich. p. 611 sq. Vix opus.

V. 1195. ἐν τῷ δὲ. Sic recte Ald. rell. ἐν τῷ, (i. e. τίνι) δέ. Barnes. Musgr. ἐν τῷδε.

V. 1197. V. D. in *Class. journ.* 3. p. 615. coni. τί δυςτυχεῖς. Nihil mutandum videtur: idem est quod τὰ μὲν ἄχθομαι σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ. Primum ponit ea, quibus ad ea, quae Helena dixerat, responderi par erat, et ita quidem, quasi nihil additurus esset. Nam paulo inhumanius esset statim ab initio dicere se *ex parte* tantum dolere iis, quae narraverit Helena. Respondent autem hi duo versus Theoclymeni duobus Helenae versibus 1193. 4.

V. 1199. ὅ τε παρών. Vid. Add. ad Suppl. p. 281. v. 8.

V. 1205. δοκῶ μοι Ald. rell. δοκῶ μέν Flor. 1. 2.

V. 1206. Ald. rell. ὅδ' ἀνήρ.

V. 1209. Ald. rell. οἰκτρότατον, ὑγροῖσι κλυδ. ἁ. Quod dedi, est e coniectura Tyrwhitti ap. Musgr. nec minus bene Scaliger, probante Elmsleio in *Class. journ.* n. 16. p. 431. οἰκτρότατον ὑγροῖς ἐν κλ. ἁ.

V. 1210. πελάγεσιν Flor. 1. 2. pro πελάγεσι. Sed delenda videtur nota interrogandi post ποῦ, quamvis usitatius sit ποῦ βαρβάρων πελάγεων.

V. 1212. Flor. 2. κοινῶν (ῶν) πλάταις.

V. 1216. Quum in eo esse videretur Helena, ut denuo in questus erumperet, Theoclymenus, Mitte querelas, inquit: periit enim, nec lamentis tuis eum ex inferis excitabis. Tum ad interrogandum redit.

V. 1218. ποῦ δή Scaliger pro ποῦ δέ.

V. 1220. ὡς addiderunt Scaliger et Milton.

V. 1228. πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ'. Sic Ald. Brub. Herv. 1. Distinctionem sustulerunt Herv. 2. Canter. Barn. Musgr.

V. 1230. πιστὴ γὰρ ἐσσὶ Ald. rell. et Codd. ἐσσί,

quamvis Atticis incognitum, tamen in Aristoph. Lysistr. 600. de mera coniectura intulit Brunckius, ad nostrum locum provocans. Cf. id. ad Orest. 446. Sed aliud quid latere videtur in ἐσσὶ, quam quod de coniectura dedi, εἶ σύ. εἶ σὺ coni. etiam Elmsl. ad Arist. Ach. 795. Pro φεύγουσά με melius videtur φεύγουσ' ἐμέ, quia opponuntur sibi πόσει σῷ et ἐμέ.

V. 1233. Vulgo λαθοίμεθα, quod esset *utinam oblivisceremur*; absurde, et sequitur τέμωμεν. λαθώμεθα scribendum vidit Elmslei. ad Soph. Oed. C. 11.

V. 1235. Par. E. χέωμεν, et in marg. τέμωμεν.

V. 1240. Flor. 1. 2. τί δ' ἔστ' ἀπ. Tum Ald. rell. ἢ θάψεις σκ.

V. 1243. Ald. rell. ἐν πέπλοις ὑφάσμασιν. πέπλων pro πέπλοις Scaliger, probante Schaefero ad Lamb. Bos. p. 232.

V. 1244. Flor. 1. κτένιζ'.

V. 1246. πῶς δαί. Vid. ad Hec. 1232. λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕ. ν. Vid. ad Hippol. 323. Hermann. ad Soph. Ai. 539.

V. 1257. Ald. rell. ἀρκέσεις γάρ. Correxit Barnes. qui etiam διδῷς pro δίδως. Sed ἂν est iam in Ald.

V. 1259. δυςγενές, mutilum: imo integrum eximiumque. *Brod.*

V. 1261. Ald. rell. Flor. 1. 2. φέρετε. Canter. rell. φέρεται.

V. 1264. τάδ' - ἃ pro ταῦτα, ἃ, quod rarissimum est. Vid. Hermann. ad Hec. 485. Buttmann. ad Soph. Phil. 87.

V. 1267. Ald. rell. νῦν δεῖ, sicut Flor. 2. Vict. νῦν δή Flor. 1. νηῦν δεῖ Par. E. ναῦν est a Cantero. Tum Ald. καὶ 'ρετμῶν.

V. 1269. Flor. 1. μόλοις pro μόλις.

V. 1271. ἐκβάλῃ Flor. 1. 2.

V. 1278. Ald. Brub. Herv. 1. ἤτω. et sic Flor. 1, sed 2. ἴτω cum gl. γρ. ἤτω· ἤτω ἡ δόξα κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας. ἴτω Vict. et sic iam Brodaeus, Herv. 2. Canter. Formula est concedendi, ut Soph. Phil. 120. οὕτω γενέσθω, ut explicat Brodaeus.

V. 1279. ἐξελῶ rarius futurum pro ἐξαιρήσω. Vid. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. 365.

V. 1282. ἀχλανίας Ald. rell. ἀχλαινίας Canter. et sic Florr. Vict.

V. 1286. Flor. 1. 2. Vict. τρύχουσα σαυτήν. Elmslei. ad Ach. 68. τρύχου σεαυτῆς. Vid. ad Hipp. 144. Mihi versus ante hunc excidisse videtur, ad quem commode referretur τρύχουσα σαυτήν, quam lectionem veram habeo, quum nec formae τρυχόω aliud exemplum exstet, nec τρύχου σαυτήν pro τρῦχε dici posse videatur.

V. 1292. 93. Hoc ordine Canterus hos versus scribendos vidit. In Ald. rell. et Codd. leguntur ita οἵαν γενέσθαι -- παύσω ψόγου.

V. 1300. χρῆν. Imo χρή.

V. 1301 sqq. in hoc carmine sermonem esse de Rhea, Magna Matre, intelligitur ex eo, quod ὀρεία μάτηρ θεῶν vocatur v. 1301. 2. et quod κρόταλα Βρόμια, et τύμπανα βυρσοτενῆ commemorantur 1308. et 1347. tum quod curru belluis iuncto vehi fingitur v. 1310. Sed Cererem significari cum ex eo colligi licet, quod de filia rapta doluisse dicitur dea v. 1306. 1312. eamque quaesivisse, et ob eius raptum irata hominum generi frugum proventum impediit v. 1327, tum ex nomine ipso Δηοῖ v. 1343. Videtur igitur Euripides Matrem deorum cum Cerere confudisse, quod eo facilius fieri poterat, quod utraque habet, quae ei cum Terra matre communia sint, utriusque etiam sunt sacra arcana. Hinc χαλκόκροτος etiam Δημήτηρ apud Pindar. Isthm. 7, 3.

V. 1301 sqq. De metro vid. Herm. elem. d. metr. p. 560.

V. 1307. Hesych. quem indicavit Beck. ad h. l. Ἄῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρῳ. Cf. Musgrav. De metro vid. Herm. elem. d. m. p. 556.

V. 1310. Frustra Barnes. de metro sollicitus edidit ὅττε, quod ipsum est in Par. G. De hoc versuum genere vid. ad Hec. 467. Seidler. de verss. dochm. p. 261. Sed constructio laborat ὅτε ζεύξασα sine verbo finito. Hinc Canter. θηρῶν ὅτε ζυγίους Ζεῦξ' εἰς ἂν θεὰ σατίναν, Musgravius θηρῶν τ' ἤει ζυγίους Στύξασα θεὰ σατίνας, Elmslei. ad Iphig. T. 153. not. θηρῶν ὅτε ζυγίους Ζεύ-

ξασ' ἦεν θεὰ σατίνας. Mihi nunc cogitandum esse videtur ἐζήτει, e quo, non ex ἀνεβόα, pendeant accusativi τὰν ἁρπασθεῖσαν, huius autem verbi ἐζήτει notio inesse in ζεύξασα σατίνας, ut facilius illud omitti potuerit. Pro σατίνας Ald. rell. σατίναν, H. Steph. in vet. cod. vestigia vocis σαγήναν reperiri dicit. σατίνας est a Musgravio.

V. 1314. κοῦραι Tyrwhitt. et Heath. ut citat Hermann. elem. d. m. p. 557.

V. 1316. Deerat syllaba ad complendum versum. Itaque ἐν addidi.

V. 1317. Lobeck. ad Phryn. p. 46. coni. ἐξ οὐρανόθεν.

V. 1318. Deest syllaba. Hinc Musgrav. addi voluit παῖς *filius* i. e. Iuppiter.

V. 1321. Ald. rell. μαστεύουσα πόνους. πόρους MSS. H. Steph. Scripsi ἀπόρους ἁρπαγάς, pro quo πόρους ἁρπαγᾶς Scaliger. Sed deest syllaba; fortasse ἐκμαστεύουσ' ἀπόρους.

V. 1323. δ' ἐπέρα | σ' Ald. rell. non διεπέρασ', ut ait Musgrav. διεπέρασ' H. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. γ' ἐπέρασ' Par. G. Flor. 2. Vict. ut edidit Musgr. Elmslei. ad Med. 1317. τ' ἐπέρασ' — ῥίπτει τ' ἐν πένθει.

V. 1324. Ald. rell. ἰδαίαν νυμφᾶν σκοπιάς. Brodaeus Canter. rell. Ἰδαιάν ν. σκοπιάς. Sed scribendum erat Ἰδαιᾶν. Vid. Elmslei. ad Med. 1230. Hermann. ad Pind. P. 5, 8.

V. 1325. ῥίπτει pro ῥίπτει ἑαυτὴν accipit Heath., ut Cyclop. 166. ῥίψαι τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο.

V. 1326. δρύα Ald. Brub. Herv. 1. θρύα Herv. 2. Cant. Barn. δρία Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 1328. οὐ καρπίζουσα, *non foecundans*, ita ut ἄχλοα essent. Sic Bacch. 383. Πάφον θ' ἂν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβρον.

V. 1329. δέ quod addit Ald. rell. et sensui et metro nocet, sicut Elmsleii τε ad Iph. T. l. c. Tum γένναν Ald. Metro accommodatius est γενεάν, ut Seidler. scribi iussit de verss. dochm. p. 345. et sic etiam Elmsl. l. c.

V. 1330. ποίμνας Flor. 1. 2.

V. 1335. Rursus constructio e duabus mixta, πηγάς

τε λευκῶν ὑδάτων ἀμπαύει et πηγὰς ἀμπαύει λευκὰ ὕδατα ἐκβαλεῖν. Post hunc vs. alium addunt Par. E. G. Flor. 2. πένθει παιδὸς ἀλάστωρ, superscripto περισσόν.

V. 1337 sq. De his versibus vid. Herm. elem. d. m. p. 538.

V. 1340. Legebatur ἐννέπει. De hoc metri genere vid. Herm. elem. p. 567.

V. 1343. Ald. rell. δηΐῳ. Canter. rell. Δηοῖ.

V. 1344. Ald. rell. λ. ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ contra metrum. ἀλλάξαιτ' pro ἐξαλλάξατ' Musgrav.

V. 1345. Ald. rell. χορόν.

V. 1346. Rectius H. Steph. χαλκοῦ τ' αὐδὰν χθ.

V. 1347. τε delendum est ob metrum. τύμπανα βυρσ. explicationem continent verborum χαλκοῦ αὐδὰν χθονίαν. βυρσοτενῆ est ex emendatione Canteri pro πυρσογενῆ, pro quo Brodaeus βυρσογενῆ.

V. 1348. Ald. rell. κάλλιστα τότε πρῶτα μ. Sed κάλλιστα non respondet voci βακχεύου-σα v. 1364. πρῶτα servatum oportuit. Versus e spondeo, choriambo et cretico constat.

V. 1349. est huius formae

⏑ | –́⏑⏑– | ⏑–́

in quo ultima choriambi soluta est

⏓ | –́⏑⏑⏑⏑ | ⏑–

Vid. Herm. elem. p. 555. 558.

V. 1353. MSS. Steph. Vict. ὡς οὐ θέμις. Versus hic et sequens haud dubie corrupti sunt. Canter. em. ὃν οὐ θέμις, quam emendationem recepit Barnes. *Quem neque fas neque pium erat* (Plutonem) *amoris flamma incendisti in thalamis.* Sed hoc satis iam refutavit Heath. monens etiam haec ad Proserpinam non posse dicta esse. Hermann. de metris p. 227. sic corrigebat: ὧν οὐ θέμις, ὧν οὐχ ὅσια, Ἐπηύρησας ἐν θαλάμοις, at in elem. d. m. p. 538. ὧν οὐ θεμιστ', οὐδ' ὅσια, Πυρώσας ὄμμ' ἐν θαλάμοις, nulla explicatione addita. Si ὧν verum est — et videtur verum esse, quum aliud vix ab explicante grammatico vel aberrante librario proficisci potuerit — verbum quod sub ἐπύρωσας latet geni-

tivum adsciscere debet v. c. ἐπηύρησας ἐκείνων, ὧν οὐ θέμις ἐπαυρεῖν. Sed eo minus sperare licet hunc locum sine libris emendatum iri, quod sententia latet.

V. 1356. ματρός Flor. 1. 2. μητρός Ald. rell.

V. 1358. Flor. 1. μέγα τι, quod ipsum scribi voluit Heath. ita metrum restitui posse ratus. Haud dubie cum Musgravio legendum δύναται. vid. Herm. ad Soph. Trach. 517.

V. 1360. κισσῷ Ald. rell. Emendavit Musgrav. Vid. Herm. ad Bacch. 115.

V. 1361. Ald. ἐς. Choriambus poscit εἰς ἱερούς. ut scribi iussit Heath.

V. 1362. ῥόμβου Heath. pro ῥόμβῳ.

V. 1363. κυκλίοις Ald. rell. κύκλιος Scaliger.

V. 1364. Βρομίῳ Flor. 2. Vict. pro βρομίων.

V. 1366. 7. Hos versus, in quibus merae tenebrae sunt, ita emend. Hermann. elem. d. m. p. 558. εὖτέ νιν ἅρμασιν ὑ | περέβαλε σελάνα | ὄρφνᾳ μελαναυγεῖ. Νιν refertur ad παννυχίδες.

V. 1374. Ald. rell. ἀνήρπασεν ἐν τύχῃ πόσις. Nostra lectio est a Barnesio, non probata illa Porsono apud Kidd. p. 383. (quem vide Praef. Hec. p. XXVII. coll. Hermann. elem. d. m. p. 112.) corruptelam manifestam se attingere neganti. Musgrav. ἀνήρπασεν τύχην πόσις, comparans cum τύχην ἑλεῖν Aesch. Suppl. 385.

V. 1375. ἔμελλεν Ald. rell. et Codd. ἔμελλον prima pers. Musgrav. provocans ad v. 1067. (1058.)

V. 1376. ὅρπακι Ald. rell. πόρπακι MSS. Stephani et Vict.

V. 1381. Flor. 1. 2. εἰσβῶμεν εἰς σκάφος.

V. 1382 sq. Legebatur ἀμείψας ἀντὶ ν. στ. Κἀγώ νιν ἐξ. Correxit Pierson. Veris. p. 183. De formula λουτροῖς χρόα ἔδωκα vid. Seidler. ad Eur. Tr. 1180.

V. 1388. κρατεῖν τε Ald. rell. κρατοῦντα MSS. Stephani. εὔνουν Musgrav. accipit pro εὔνουν εἶναι, ut ἕτοιμος, πρόθυμος dicatur pro ἕτ. εἰμί, πρόθ. εἰμί. At hoc, nisi fallor, fit tantum in primo casu, omisso εἰμί, non in quarto. προςποιεῖσθαι autem est *sibi conciliare*, *in*

suas partes pertrahere, de quo sensu vid. Valck. ad Herod. VI, 66. cui significationi infinitivus non idoneus est.

V. 1389. συνσῶσαι scribi in Pariss. testatur Markland. ad Iph. A. 407. et sic Flor. 1. 2.

V. 1391. στερίσματα Flor. 1. 2.

V. 1395. δέδοικα γάρ σοι, μή Ald. rell. σε Par. E. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1399. καινός pro κλεινός praeferre videtur Elmslei. in *Classic. journ.* 15. p. 207.

V. 1403. Ald. rell. ξυγκατθανόντι, quod ex antiqua scriptura continua remansit. Primus tamen divisit Pierson.

V. 1407. χρῆν ἔχειν Ald. rell. quod vix convenit. χρή Flor. 1. 2. hinc χρή σ' ἔχειν dedi. Cf. ad 1415.

V. 1410. Barnes. δώσειν.

V. 1413. Ald. rell. καὶ 'ρετμῶν.

V. 1415. τούςδε Par. E. χρή Reisk. pro χρῆν. Cf. ad 1407.

V. 1421. ἄλλως pro ἁπλῶς Flor. 1. 2. Vict. quod fortasse verum est, nisi ex similitudine praecedentis vocis ortum est.

V. 1424. Musgrav. coni. τῆς τύχης με δεῖ μόνον. Frustra: sensus est, *fortuna tantum* — intelligit autem eventum consilii cum Menelao capti — *mihi cura est.*

V. 1433. χρή. Legebatur χρῆν.

V. 1434. γαῖαν βοᾶσθαι Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1094. comparat cum αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον Iph. T. 357. θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο Heracl. 402. sensu passivo, *clamoribus, tibiae cantu resonare*, active pro βοᾶν Dobree ad Arist. Vesp. 1223. qui non debebat citare Schweigh. ad Athen. T. VII. p. 455. (ad XIV. p. 633. E.) ὑμέναιον Ἑλένης κάμόν appositionem continent praecedentium, ὅ, τό γαῖαν βοᾶσθαι, ὑμέναιος ἔσται. Sic idem Elmslei. in *Class. journ.* p. 207. in censura Herc. fur. Sed potest etiam βοᾶσθαι pro βοᾶν accipi, πᾶσαν γαῖαν χρὴ βοᾶν ὑμέναιον, ut Iph. A. 428.

V. 1443. πρὸς λύπας Ald. rell. contra metrum et sensum. Egregie Musgrav. πρὸς λέπας.

V. 1447. κέκλησθέ μοι, testor vos. *Brodaeus.*

V. 1448. Ald. rell. καὶ λυπρά γ' ὀφείλω. Scaliger. iam καὶ λύπρ'. ὀφ.

V. 1452. Ald. rell. ῥόθοισι μήτηρ. Canter. rell. ῥοθίοισι. Musgrav. in eo haeret, quod chorus remum alloquens nihil dicat, quod eo effici velit. Sed vid. Seidler. ad Eur. Electr. in. Monk. ad Alc. in. Simillimus nostro locus est Hippol. 747. Tales vero compellationes, ad quas in sqq. non amplius respicitur, frequentes sunt etiam in Pindaro.

V. 1454 sqq. Similis locus est Electr. 432 sqq. ubi vid. Seidler. Simile est, sed diversum tamen, quod Sophocles χοραγὸν ἄστρων vocat Antig. 1146. de quo loco praeclara exstat dissertatio Naekii.

V. 1456. Musgrav. coni. πέλαγος ξυήνεμον. absurdum enim esse πέλαγος νήνεμον dici, quum vela auris captandis pandantur. Non nimis urgenda videtur propria vocis νήνεμος potestas et haec nihil nisi γαληνόν significare, ut mare tempestate et ventis non agitatum, etsi modico vento spirante intelligatur. αὔραις νήνεμον autem eadem ratione dictum est, qua rebus vis in utramque partem et concitandi et sedandi tribuitur, v. c. Soph. Ai. 674. δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν Στένοντα πόντον. Trach. 653. νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν. Cf. Pind. Pyth. 1, 138. Isthm. 2, 59.

V. 1462. ἰώ om. Flor. 1.

V. 1470. Legebatur νύχιον εἰς εὐφρόναν. Et metri et sensus causa dedi νυχίαν εὐφροσύναν i. e. ὅ, ll. τὸ ξυνελθεῖν χοροῖς, vel χοροὺς ἱστάναι, νυχία εὐφροσύνα ἐστι.

V. 1471. ἐξαμιλλησάμενος τέρμονα, *metam attingere contendens.* Sic e coniectura dedi pro τέρμονι.

V. 1473. Delendum videtur τᾶ, ut hic versus strophico melius respondeat: ⏑⏑⏑ – – ⏑ – – – et ⏑⏑⏑ – ⏑⏑ ⏑⏑⏑ – –

V. 1474. Flor. 1. 2. ἐβούθυτον. δέ addidi ob metrum.

V. 1475. Ald. rell. et Codd. ὁ Διός δ' εἶπε. δ' delevit Musgrav. et metro et sententia iubente.

V. 1476. λίποντ' (i. e. ἐλίποντο) e coniectura Musgravii pro λίποιτ'. Deesse versum e stropha patet cum

ante v. 1476. supplevit Barn. hoc modo Σπάρτην δ' αὖ ἴδῃ μήτηρ, rectius Musgrav. post hunc versum, θάλλουσαν ἐν πατρῴοις.

V. 1477. πρὸς γάμων Ald. rell. πρὸ γάμων est ex emendatione Canteri.

V. 1478. Sic Ald. rell. Barnes. edidit εἴθε ποτανοί, et sic versus antistrophicus cum hoc conciliari potest, si in eo legas ἱππικόν.

V. 1479. Ald. Brub. Herv. 1. 2. γενοίμεθα. Canter. rell. γενοίμεσθα. Sed ad sensum deest aliquid, γενοίμεσθα Λίβυες οἰωνοὶ νίσσονται -- Itaque non male Musgrav. γενοίμεσθ', ᾇ Λίβυες, quemadmodum Libycae aves. Ita sibi opponerentur ⏑–– | –⏑⏑⏓ et ⏑–⏑⏑ | –⏑⏑–. ἱέμενα choriambus est etiam Phoen. 152.

V. 1480. Ald. rell. στοχάδες. Sed Parr. E. G. Flor. 1. 2. στολάδες, quod recte explicat Musgr. Vict. στολάδες (superscr. χα).

V. 1481. Ald. ὄμβρον λιποῦσαι χειμ. Metri gratia Heath. et Musgrav. λείπουσαι, quo quomodo hic versus cum antistrophico in concordiam redigi possit, non intelligo, nisi forte versum cum Heathio pro antispastico dimetro habeas, cuius secundus antispastus disyllabam anacrusin habeat. At omnes fere huius carminis versus glyconei sunt vel glyconeis similes. Leni transpositione sic loco succurras:

ὄμβρον χειμέριον λιποῦ-
σαι νίσσονται πρεσβυτάτᾳ

et in antistropha

λαμπρῶν οἵ τ' ἄστρων ὑπ' ἀέλ-
λαισιν ναίετ' οὐράνιοι.

ut aliquando Hermann. hos versus scribendos esse per litteras mihi significabat. Sed vide nunc Herm. elem. d. m. p. 564.

V. 1485. discrepat ab antistrophico. Fortasse legendum:

καρποφόρου τε γᾶς
πεδία τε γᾶς καρποφόρα

et in antistropha

κυανόχρωτα τε κυμάτων.

De τε alieno loco posita vid. ad Hec. 459.

V. 1486. Pherecrateus, cuius dactylus primam solutam habet. Vid. Hermann. elem. d. m. p. 546. ἰακχεῖ ob metrum scripsi pro ἰαχεῖ. V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 360. coni. ἐπιπετομέναισιν ἀχεῖ.

V. 1487. Edd. et codd. ὁπόταν αἱ δολιχ. e qua lectione H. Stephanus feliciter nostram eruit. Sed quum dubium sit, an basis creticum etiam recipiat, fortasse praeferenda est Canteri lectio ὦ πταναὶ δολιχ. ut versum citant Hermann. de metr. p. 226. Seidler. de verss. dochm. p. 354.

V. 1488. συνν. νεφέων δρόμου. Vid. ad Hipp. 976. Exemplis ibi allatis adde Philoct. 202. κτύπος σύντροφος φωτὸς ὡς τειρομένου. Antig. 451. ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν.

V. 1489. Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. Vict. πελειάδες. Flor. 1. πελιάδες. Herv. 2. Canter. rell. πελειάδας. MSS. H. Steph. Πλειάδας. Πελειάδες pro Πλειάδες dixerunt Simonides, Pindarus, Aeschylus, teste Athenaeo XI. p. 490. E. sq. sed apud Euripidem non nisi Πλειάδες legitur, quum πελειάδες sint columbae. βᾶτε Πλειάδας citat Hermann. elem. d. m. p. 547.

V. 1492. Ald. Brub. Herv. Εὐρώπαν. Brodaeus Herv. 2. Canter. rell. Εὐρώταν, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1493. Legendum videtur Μενέλεως ὅτι Δαρδάνου.

V. 1495. Vid. ad v. 1478. ἱππικόν legit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 362. Totus versus deest in Flor. 1. in Flor. 2. circumscriptis lineis inclusus, cum annotatione περισσόν. In eo pro ἅρμα est οἶδμα, sed in margine γρ. ἅρμα.

V. 1497. τυνδαρίδες Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Τυνδαρίδαι Barnes. e Scaligeri emendatione, et sic Flor. 1. 2. (suprascr. in 2. ες supra αι) Vict.

V. 1498 sq. Vid. ad 1481.

V. 1500. Musgr. σωτῆρε. Nil opus. Vid. ad Hec. 467. Tum Ald. τὰς Ἑλ. quod iam correctum in Brub.

V. 1502. Vid. ad v. 1485.

V. 1506. δι' post δύσκλειαν e Flor. 1. 2. addidi.

V. 1507. βάλετε Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. ut scribi

iubet Herm. elem. d. m. p. 542. *βάλλετε* ex Herv. 2. fluxit. Sic tamen Flor. 1.

V. 1509 sq. MSS. Steph. *ταῖς οὐκ ἐλθούσαις.* unde Barn. coni. *τὰς οὐκ ἐλθούσας* contra metrum. Sed sic ab aliquo scriptum arbitror, qui *τὰν ἐλθοῦσαν* ad *ἂν* relatum non concoqueret. Inde factum *ταῖς οὐκ ἐλθούσαις.* Ob metrum legendum videtur *Οὐκ ἐλθοῦσαν ἐπ' Ἰλίου Φοιβείους ποτὲ πύργους.*

V. 1512. Ald. rell. *ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν.* Barnes. *τὰ χείριστ' ἐν δ.* e Duporti coniectura, quamquam ipse aliud legendum suspicans. Pierson. Veris. p. 184. *ἄναξ, τὰ κάλλιστ' ἐν δόμοις σ' εὑρήκαμεν, opportunissime te domi invenimus.* Sed huic lectioni ille locus ipse adversatur, quem ad stabiliendam sententiam suam affert Iph. A. 1093 sq. *Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων Εὕρηκ'.* - - Igitur e coniectura dedi *κάκιστα τὰν δόμοις, res domesticas tuas,* matrimonium cum Helena ineundum.

V. 1519. *ναυκληρίαν* Flor. 1.

V. 1532. Ald. rell. *καὶ 'ρετμῶν μέτα.* in quibus *μετά* et *ἔχουσαν,* ut pro *μετέχουσαν* essent, iungebant Scaliger, Aem. Portus, Barn. quod a tragico sermone abhorret. Reisk. coni. *μέτρα* pro *μέτα* et sic Par. E. Flor. 1. 2. et edidit Musgrav.

V. 1534. *καθίσατο* Ald. rell. Flor. 1. 2. Scaliger *καθήσατο,* barbare, pro *καθείσατο,* rectius Barn. *καθίστατο.* Miror vero pleonasmum *πλάτην ταρσόν τε.* Certe quid inter utrumque intersit, non assequor. *πλάτην καθίστασθαι* interpretor *remum suo loco, recte, ponere* i. e. *aptare.*

V. 1535. Recte *εἰς ἓν ἦν* suspecta sunt Musgravio. Non enim comperi, inquit, vela, navibus in navalia deductis, distracta fuisse, postea vero tempore usus consui debuisse. Neque vero de velis contractis, dum in portu versatur navis, explicandis denique, quum in altum evehi incipit, intelligi potest: nam si dicas, malum constituebant, vela vero contracta erant, significes, vela malo, antequam constitueretur, iam aptata fuisse, quod absurdum est: dicendum enim erat: *et vela malo aptabant.* Non magis *εἴς τι εἶναι* pro *ἔν τινι* usquam,

apud Tragicos certe, legere me memini. Itaque non dubito, quin corrupta sit clausula; quid autem reponendum sit, non succurrit.

V. 1536. Brodaeus: ferrum e clavo pendens ad orbiculos accommodabatur atque inserebatur; his porro puppi affixis sustinetur, huc illucque vertitur gubernaculum. Eos autem per metaphoram ζεύγλας appellat. Musgrav. ζεύγλας accipere videtur de loris, quibus clavus alligatur: citat enim Orph. Argon. 274 sq. ἐπὶ δ' αὐτ' οἴηκας ἔδησαν, Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν. et Acta apostol. 27, 40. ubi nominantur αἱ ζευκτηρίαι τῶν πηδαλίων.

V. 1539. ναυφόροις Ald. rell. ναυφθόροις, ut ex Brodaei, Canteri et Scaligeri coniectura edidit Barnes. Flor. 1. 2. Vict. Pro ἠσθημένοι Porson. secundum Blomfield. gloss. Pers. 187. corrigebat ἠσκημένοι, e v. 1383. quod tam ineptum est, ut vix putem Porsoni esse posse: bonis enim vestibus ἀσκεῖται aliquis, non laceris. Vid. Etymol. M. p. 382, 52.

V. 1542. οἰκτρόν Flor. 1.

V. 1545. ὀλούμενον Ald. rell. Flor. 1. 2. ὀλόμενον MSS. H. Steph. unde sic edidit Canter.

V. 1546. ἄκοντα Ald. Brub. Herv. 1. ἄποντα (sic) Herv. 2. Canter. ἀπόντα Brodaeus MSS. Steph. Flor. 1. 2.

V. 1551. διεσκοπῶμεν Ald. Brub. Herv. 1. 2. unde Brub. signum lacunae post εἴη habet. διεσιωπῶμεν MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. ut edidit Canter.

V. 1554. Ald. rell. Flor. 1. 2. καὶ ταῦτα (non ταὐτά) μὲν δή. MSS. Steph. καὶ πάντα μὲν δή. καὶ τἄλλα μὲν δή est e Canteri coniectura. Ferri potest καὶ ταῦτα μὲν δή; nim. ποντίσματα v. 1548.

V. 1555. ἐθέμεσθα Ald. rell. ἐθέμεθα Flor. 1. κουφίζοντα, i. e. κοῦφα ὄντα, ut explicat Heath. citans Hesiod. ἔργ. 463. ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, ubi κούφην οὖσαν Tzetzes.

V. 1558. παρ' ἐμβλέπων Ald. rell. παρεμβλέπων Brodaeus Barnes. Musgr. et sic Vict. fortasse etiam Flor. 1. 2.

V. 1561. Ald. rell. οὔκουν ἀναρπ. Flor. 1. οὐκ ἦν.

Par. E. G. Flor. 2. Vict. οὐκ εἶ, suprascripto in Flor. οὔκουν, in Vict. οὖν supra εἶ'.

V. 1564. Pro ὤσει Musgrav. ὠρεῖ i. e. φυλάττει, perperam, ut recte iudicat Ruhnken. epist. cr. l. p. 100.

A. 1566. φέροντες δ' εἰςέϑ. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1570. πλήσασα. Vid. Porson. ad Orest. 54.

V. 1571. Flor. 1. 2. ἑδωλίων (οις supra). καϑεζόμην, καϑήμην sine augmento dicere solere Tragicos monuit Porson Praef. Hec. p. XVII.

V. 1573. Flor. 1. 2. Ald. Brub. Herv. 1. κλιμαντῆρας. Herv. 2. rell. κλιμακτῆρας.

V. 1574. Ald. rell. ἕζοντο, ὑφ' εἶμ. quod correctum a Barn. in Musgraviana rediit.

V. 1575. ὄρϑριά τ' ἐξ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. ὄρϑιά τ' ἐξ. Brodaeus, Canter. Barn. Musgr. ῥόϑιά τ' ἐξ. Pierson. Veris. p. 186. qui etiam κελευστοῦ pro κελεύϑου v. 1576.

V. 1580. μέλουσί σοι Elmslei. ad Iphig. T. 199. not. Recte: vid. v. 1552.

V. 1581. ὁ δ' εἶπεν, ἅλις Ald. rell. ὁ δ' εἶφ' ἅ. Barn. ὁ δ' εἶπ' (sic) ἅ. Musgr.

V. 1584. δαίμον' ἤὔχετ' Ald. rell. Flor. 1. 2. λαιμὸν MSS. Steph.

V. 1588. οὔριαι Elmslei. ad Med. 43. not.

V. 1589. τότ' pro τόδ' legendum suspicatur Elmslei. in *Classic. journ.* n. 15. p. 213.

V. 1590. ἀξιάν (Ναξίαν supra) Par. G. Locus Naxia ignotus est, nisi forte, ut ait Barnes. ipsa Pharus insula per πρόληψιν Naxia vocatur ob pharum a Sostrato Cnidio vel Naxio exstructum. Miram Brodaei explicationem vide apud Barnes. Toup. ad Suid. T. II. p. 16. em. πάλιν πλέωμεν ἐναντίαν, Musgrav. primum ἑστίαν, tum νεανίαν, alii aliud.

V. 1591. ἐκ δὲ ταυρείου φόνου, *statim post caedem tauri.* Vid. quos citavi Gramm. gr. §. 574. not. c. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 463.

V. 1595. ναυάταις Ald. rell.

V. 1597. Ald. rell. οὔκουν ὅ μέν τις, Par. E. Flor. 2. οὐκ εἴτ᾽ ὅ μέν τις, cum v. l. γρ. οὔ | κουν ἥ μέ τις, quod ipsum est in Flor. 1. — ἀρεῖται pro αἱρεῖται Elmslei. ad Heracl. 323.

V. 1602. Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431. em. φόνῳ δὲ ναῦς ἐῤῥεῖ· τὸ παραχ. δ᾽ ἦν. Vid. Iphig. T. 310. Nam ῥέομαι barbarum.

V. 1607. Elmslei. ad Iph. T. 110. ὅπῃ.

V. 1615. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. ὁρμιατόνων, sed Flor. 2. in marg. γρ. ὁρμιὰν τίνων.

V. 1628. ἀφίστασ᾽. Sic Porson. Praef. Hec. p. 43. pro ἀφίστασθ᾽.

V. 1633. καλὴν δὲ πρ. Flor. 1.

V. 1638. Ald. rell. ὅσια δρᾶν τάνδ᾽ ἐκδικῶ. Correxit Porson. ad Hec. 1270.

V. 1640. Legebatur ἀλλ᾽ ἐμέ - πρὸ δεσποτῶν. Τοῖσι γενν. δ. Nostrum est a Porsono l. c. Idem in mentem venerat Hermanno, teste Erfurdtio ad Soph. Ai. p. 629. Reisig. autem Coniect. p. 113. ἀλλ᾽ ἐμ᾽, εἰ πρὸ δεσπ. εἰ pro ἐπεί accipiens, ut Med. 88. ad quem locum quae annotavi si vera sunt, non convenit hic partic. εἰ. Pro προ Flor. 1. πρός.

V. 1644. Διόσκουροι Ald. rell. Correxit Barnes.

V. 1647. Legebatur ἐκγόνῃ. quod barbarum est. Vitium e simili terminatione sq. vocabuli ortum.

V. 1650. εἰ μὲν γὰρ ἀεί Ald. rell. ἐς μὲν γὰρ ἀεί MSS. Steph. quam venustam circuitionem vocat Porson. ad Orest. 1679. vituperans Musgravium, qui corrigere hyperbaton volebat sic: αἰεὶ γὰρ εἰς μέν. Flor. 1. χρόνον νῦν.

V. 1653. Ald. Brub. Herv. 1. παρέσχετ᾽ οὔνομα, οὐκέτι. Herv. 2. Cant. Musgr. παρέσχε τ᾽ οὔνομα οὐκ. Barn. παρέσχετ᾽ οὔνομα οὐκέτι.

V. 1656. σύ Flor. 1. pro σῆς.

V. 1657. πράσσειν scribendum erat, ut Troad. 449.

V. 1658. καὶ πρὶν ἐξεσώσ. Ald. rell.

V. 1660. ἥσσον' ἦμεν Pierson. Veris. p. 66 sq. pro ἥσσονες ἦμεν.

V. 1663. ἄξετ' Ald. Brub. Herv. 1. ἕξετ' Herv. 2. rell.

V. 1670. Ald. rell. οὐδ' ὥρισέν σε. Vict. οὗ δ' ὥρισέν σοι. (σοι etiam Flor. 1. 2.) quod non dubitavi recipere. Sic iam Canter. *Ubi te Mercurius constituit.* Similiter ὁρίζειν et ὁρίζεσθαι βωμοὺς dicit Soph. Trach. 237. 754.

V. 1673. Ald. Brub. Herv. 1. 2. φρουροῦ παρ' ἁ. τεταγμένη. Flor. 1. 2. φρουροῦ - τεταγμένους. MSS. Steph. φρουρὰ - - τεταμένη. Pro νῆσον Flor. 2. Vict. μνῆσον, sed ille in marg. γρ. νῆσον.

NOTAE IN IONEM.

Argumentum dedi, ut a Barnesio editum est. Sed hic interpolavit verba κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκωδοντιδῶν v. 7. et 11. Ἀπόλλων δὲ χρησομένῳ et sequentia usque ad τὸ δρᾶμα ἀποτελεῖται.

V. 1. Hic versus quum propter numeros reprehensus esset a Porsono, Hermann. in elem. d. metr. p. 116. recte censet, consulto Euripidem onus, quod humeris sustineret Atlas, impeditiori numero depingere voluisse.

V. 2. Par. E. παλαιῶν.

ην
V. 4. Ald. rell. λάτρην, ut Flor. 1. Vict. λάτριν Par. G. Flor. 2. λάτριν Par. E. ut primus edidit Barnes.

V. 6. Brodaeus citat Eustathium, ita, nescio quo loco, notantem: Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας νοεῖν τὸν ὕμνον δίδωσιν, ἔνθα τὸ ὑμνῳδεῖν ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν τίθησι.

V. 9. Ald. rell. χρυσολόχου cum duobus Florr. et Vict. puto etiam Pariss. χρυσολόγχου MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes. Musgr. ut iam coniecerat Brodaeus.

ους αις
V. 11. Flor. 2. προσβόροις πετραις.

V. 12. τῆς Ἀθηναίων χθονός quo referri possit in constructione, nescire se fatetur Musgrav. itaque τῆς Ἀθηναίων πρόμου. Dictum est, ut οἶσθ᾽ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον Soph. Trach. 1193. πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά Philoct. 489. ἥ τε Σουνίου Δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα Eur. Cycl. 293. Nam quum dici posset et ὁ Ζηνὸς πάγος, τὰ Χαλκώδοντος σταθμά, ἡ Ἀθάνας πέτρα, et ὁ Οἴτης πάγος, τὰ Εὐ-

βοίας σταθμὰ, ἡ Σουνίου πέτρα (vid. Gramm. graec. §. 354. 6. a.) nihil mirum, duas constructiones coniunctas esse.

V. 14. Ald. rell. etiam Musgr. ἀγνῶς. ἀγνώς primus dedit Hülsemann.

V. 15. Ald. rell. et Codd. οἶκον. ὄγκον est ex emendatione H. Steph. et Brodaei, et in Vict. notatum: γρ. ὄγκον.

V. 19. ἀντίπηγος. „De hac voce cf. Valck. ad Adoniaz. p. 334." *Boisson.* Nominativus ἀντίπηξ Grammaticorum commentum esse videtur.

V. 22. φρουρῶ. Sic MSS. Steph. Florr. 1. 2. pro φρουρῷ. Pro φύλακας Porson. ad Eur. Phoen. 1419. coni. φύλακε, recte, ut opinor. Sic etiam Lenting. p. 102.

V. 24. ἀεί pro ἐκεῖ coni. Elmslei. ad Med. p. 240. not. ἐκεῖ sane superfluum.

V. 32. αὐτῷ σὺν ἄγγει. Vid. ad Hipp. 1203.

V. 33. Elegans est Reiskii coniectura, ἔνεγκε Δελφῶν τἀμά πρὸς χρ. quam veram esse censeo.

V. 37. κύτος MSS. pro σκύτος. Sic etiam v. 39.

V. 40. Ald. rell. ὡς ὁρᾶσθ' ὁ παῖς. Par. E. Flor. 1. 2. ὡς ὁρᾶθ' ὁ παῖς. Recte Scaliger. ὡς ὁρῷθ' ὁ π. Imperite vulgatam defendit Lenting. p. 102 sq.

V. 41. Codd. et edd. ἀνιππεύοντας. Recte Musgrav. emend. ἅμ' ἱππ. Ἅμα κύκλῳ ἡλίου *una cum sole*, est, i. q. ἅμ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι.

V. 42. βαίνουσα pro εἰςβαίνουσα Flor. 1.

V. 59. Ald. rell. Χαλκοδοντίδαις. Χαλκωδοντ. recte Eustath. ad Il. β' p. 281, 44. loco iam a Brodaeo et Barnesio adscripto.

V. 60. Legebatur Εὐβοΐδα.

V. 70. Ald. rell. τὸν αὑτοῦ παῖδα, recte. Vid. Add. ad Iph. A. p. 368. v. 10.

V. 73. Ald. rell. παῖς τ' ἔχει. Canter. Barn. Musgr. παῖς τ' ἔχῃ, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 81. νιν addidit Scaliger. Sed Flor. 2. Vict. ἐγώγε (sic).

V. 83. λάμπει vi activa, ut Hel. 1131.

V. 84. Ald. rell. ἄστρα δὲ φλέγει. φεύγει pro φλέγει φλέγει coni. Canter. et sic Par. G. φεύγει Flor. 2. Vict.

V. 85. Ald. νύκθ', quod primus correxit Barnes. et e Par. B. Musgrav.

V. 87. Ald. rell. καταλ. τὴν ἡμέραν. Canter. τὴν ἡμερίαν Flor. 1. τὴν πραεῖαν, quod in margine, tanquam scholion, ab eadem manu habet Flor. 2. Hoc recepi, non quo verum esse contendere audeam, sed quod et metro satisfacit, a quo abhorret ἡμέραν, et ita βροτοῖσι habet, unde pendeat, quod non idem fit in ἡμερίαν.

V. 90. πέτεται e Musgravii coniectura pro πέταται.

V. 99. Scribe ἐθέλουσιν, ut est in Flor. 1. 2. Vict. et v. 104. στέφεσίν θ'. Superiore versu ἀγαθὸν mihi quoque suspectum est.

V. 100. μαντεύεσθε Ald. rell. μαντεύεσθαί coni. Scaliger et sic Parr. E. G. μαντεύεσθαι (ε) Flor. 2. Vict. Sq. v. ἰδίας γλώσσης dictum, quia suo ore ministri proferebant, quae Pythia divino numine instincta suggesserat.

V. 103. πτόρθοισι Ald. Brub. πτόρθοις vitio typothetarum Herv. 1. 2. Canter.

V. 107. Ald. rell. ἃ βλάπτουσιν. Quod coniecerat Scaliger αἵ βλ. est in Flor. 1. 2.

V. 115. Ald. rell. σαίρει. Par. E. Vict. σαίρεις, quod recepit Musgrav.

V. 122. Ald. rell. ἠελίου. ἡλίου dedi ob metrum. Hermann. elem. d. m. p. 546. citat ἁλίου et θοᾶ. Versum e glyconeo et choriambo, primam solutam habente, constare dicit Herm. eo loco; mihi iambicus trimeter esse videtur.

V. 133. εὐφύμους μόχθους corrigit Porson. ap. Monk. ad Hipp. 301. sed videntur duae constructiones confusae esse, οὐκ ἀποκάμνω εὐφήμοις πόνοις, et οὐκ ἀποκ. εὐφήμους πόνους μοχθεῖν.

V. 134. Ald. rell. οὐκ ἀποκάμψω. E Par. E. οὐκ ἀποκάμνω edidit Musgrav. Nec necessario μοχθεῖν in μοχθῶν mutandum, quamquam haec usitatior est con-

structio: nam οὐ κάμνω μοχθεῖν, quamvis exemplum non suppetat, dici posse video, quia τὸ μοχθεῖν efficitur τῷ οὐκ ἀποκάμνειν, μοχθῶ ὅτι οὐκ ἀποκάμνω.

V. 137. τὸ δ' ὠφέλ. est e Musgravii coniectura. Ald. rell. τὸν δ' ὠφ.

V. 148. Ald. rell. ἀρά. H. Steph. e vett. ll. ut ait Barn. ἄρα. Flor. 1. 2. ἀρεί, quo confirmatur Elmsleii suspicio *Mus. crit.* VI. p. 304. not. ἀεὶ legentis.

V. 149. Flor. 1. 2. παυσαίμην, et sq. v. Flor. 2. εἰ, supra scripto ἤ eadem manu.

V. 159. πρὸ θυμέλας Ald. rell. πρὸς θυμ. Canter. et Florr.

V. 160. Ald. rell. κύκλος· οὐκ, ἀλλά. Κύκνος est a Victorio et Brodaeo: in Vict. adscriptum. γρ. κύκνος. Brodaeus et κύκλος et κύκλον explicare studet; sed videtur potius, inquit, legendum κύκνος. Sic primus edidit Canter. οὐδ' ἄλλος ὄρνις, nimirum κύκνος. οὐκ ἄλλα ex emendatione Canteri edidit Barnes. et sic Flor. 1. 2. ἄλλα Vict.

V. 164. πάραγε e Scaligeri emendatione pro παρά τε.

V. 165. τὰς Δηλ. Ald. Herv. 1. 2. Brub. τᾶς Δηλ. Brodaeus et Canter. τ' post λίμνας deest in Ald. Herv. 1. 2. Brub. Addidit Canter.

V. 180. οἷς δ' ἔγκειμαι μ. pro ὅτι τούτοις ἔγκ. μ. *quos labores sustineo*, i. e. pro laboribus, quos sustineo. Vid. ad Orest. 1114. Iph. T. 147.

V. 184. εἰσὶ pro ἦσαν Barnes. marg. quod recte refutat Lenting. p. 103.

V. 185. Ald. rell. ἀγιάτιδες θεραπεῖ'. ἀγυιάτιδες e cod. Heinsio-Scaligerano dedit Barn. et sic Flor. 1. 2. ἀγυάτιδες Par. E. Vict. ἀγυιάτιδες θεράπαιναι citat Eustath. ad Il. β', 12. p. 166. sed recte Hesych. θεράπεῖαι v. Ἀγυιάτιδες, ubi vid. Interpr. Cf. Bekk. anecdot. p. 340, 2.

V. 186. γε Herm. elem. d. m. p. 540. dubitat, an a metricis additum sit.

V. 188. Ald. rell. καλλίφαρον. καλλιβλέφαρον e Brodaei, Scaligeri, Canteri, Miltoni coniectura edidit Barnes. καλλιβλέφαρον φῶς nihil aliud est nisi καλὸν φῶς,

sed cum delectu positum, quia δίδυμα πρόσωπα commemorantur, i. e. duplex aedium facies, ut recte explicat Musgrav.

V. 189 sqq. In Ald. rell. haec tribuuntur Ioni cum Choro colloquenti, ita ut Ionis sint v. 189—192. verba καὶ πέλας - αἴρει. 193. 4. 196—202. 204. 5. 207. 8, 210—219. 220. ubi Ionis persona denuo adscripta. (In Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. Ioni tribuuntur tantum vv. 210. 11. Choro v. 212—219. in Brub. Ioni vss. 210—216. Choro 217. 18. 19.) 222. 225. 228—230. 233. 236. reliqua Chori. Ego secutus sum distinctionem Boeckhii de tragg. p. 81 sqq. nisi quod haec non inter duodecim chori personas distribui.

V. 191. Vict. ἅρπαις.

V. 192. Vulgo ὅσσοισιν contra metrum.

V. 194. πτανόν Ald. rell. πανόν Pierson. Veris. p. 3.

V. 195. Ald. rell. τίς ἄρ᾽ ὅς ἐμαῖς μυθεύεται | παρὰ πήναισιν. Metro verba accommodavit Boeckh.

V. 203. Ald. rell. πάντα. Musgrav. παντᾷ. Et iam Barn. πάντα] πάντη. Alii παντῇ.

V. 204. 5. Musgr. ob metrum ἐν πτυχαῖσι λαΐναισι, laudans τειχέων περιπτυχαί Phoen. 1357. τοίχων πτυχαῖς fragm. inc. CLVI, 2. δόμων περιπτυχάς Arist. Av. 1241.

V. 206. Flor. 2. δερκόμεσθ᾽, supra scripto ω alia manu.

V. 210. Scribendum: τί γάρ; κερ. ἀμφίπ. cum Elmsleio ad Med. 466. not. u. E praecedentibus v. 207. supple λεύσσεις, ut necesse non sit cum Elmsleio post χεροῖν addere ὁρᾷς.

V. 211. Ald. ἐκηβόλῃς. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἐκηβόλης, quod pro genitivo singulari habens Aem. Portus coni. ἐκηβόλου, idque recepit Barnes. ἐκηβόλῃσι Musgr. cuiusmodi feminina quum rarissime apud tragicos inveniantur, Elmslei. l. c. ἐκηβόλοις χερσὶν (et Flor. 1. ἐκηβόλοις, supra scripto η) vel potius ἐκηβόλοιν χεροῖν legi vult, quomodo ita scriptus hic versus antistrophico 232. respondeat, docere oblitus. Raritas autem non satis tutum argumentum est falsitatis.

V. 215. Ald. rell. ἀπολεμίοις κισσίνοις βάκτροις. Bar-

nes. *ἀπολέμοις κισσίνοις β.* Musgrav. tacite edid. *ἀπολέμοισι κισσίνοισι β.* quod poscit antistrophicus.

V. 216. Ald. Herv. 1. Brub. *τέκν' ὁ βακχεύς* Herv. 2. *τέκνον βακχ.* Canter. Barn. Musgr. *τέκνον ὁ β.* et sic Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 219. deest spondeus, ut *ἡμᾶς. λευκὸν* pro epitheto simpliciter ornante pedis habeo cum Schaefero ad Orest. ed. Porson. (a. 1824.) v. 240. non de nudo pede accipio cum Musgr. et Elmsl. ad Bacch. 664.

V. 220. Ald. rell. *ὦ ξένοι.*

V. 221. Ald. Brub. *οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν; αὐδάν* excidit in Herv. 1. 2. et hinc in Canter. Barn. Musgr. coni. *οὐδ' ἂν | ἐκπυθοίμαν αὐδὰν σέθεν.* Melius strophico respondet quod ego dedi, secluso *αὐδάν*, ut versus e cretico et dochmio constaret.

V. 222. Ald. rell. *τίνα δὲ θέλεις.* Musgr. coni. *τίνα τήνδε θέλεις;*

V. 225. Ald. rell. *ἐνδυτός.* Correxit Musgrav.

V. 227. Ald. rell. *εἰ μέν ἐδύσατε.* Flor. 2. Vict. *ἐδύσατε* (superscr. λ). Par. E. Flor. 1. *ἐλύσατε.* MSS. Steph. et Brod. e coni. *ἐθύσατε*, quod receperunt Canter. Barn. Musgr.

V. 229 sq. *ἐπ' ἀσφάκτοις μήλοισι, nisi victimas sacrificaveritis.* Vid. Gramm. gr. §. 586. et ad Phoen. 786. Haec sunt *τὰ νομιζόμενα* Herod. VII, 140.

V. 235. *εἰσιδεῖν* Ald. rell. contra metrum: iambo in strophico *κακαι* — respondet tribrachus — *λα τάδ' ἐς* —

V. 236. *δέ* om. Flor. 1.

V. 237. Creusae hos vss. tribuunt Ald. rell. et Flor. 1. *Χόρος ἢ Κρέουσα* Flor. 2. *Χόρος* Par. E.

V. 239. Ald. *ἀμφὶ τάςδ' ἐρώτα.* Vict. *ἴσως τᾶσδ'.* Flor. 2. *τάδ'* (superscr. *τασδ'*) Par. G. *τάδ'. ἐρωτᾷς* Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 244. *συγκλήσασα* Ald. et MSS. sine ι subscr. Herv. 1. 2. Brub. *συγκλείσασα* Canter. Barn.

V. 248. Ald. rell. *ὅ πάντες ἄ.* Pierson. Veris. p. 9. *οὗ* ob sequens *ἐνταῦθα*, et sic Flor. 1. 2. *λεύσσοντες* Ald. rell. ut semper.

V. 251. Ald. rell. ἐλθών. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἐλθεῖν. Vulgatam Lenting. p. 103. defendit, quum τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπ. ἔχεις dictum sit pro σὺ οὐκ ἀπ. ἔχεις, recte inferri ἐλθών. Imo τὸ σὸν est *quod tu dicis et significas.*

V. 254. Ald. rell. ἔσχομεν. MSS. Steph. ἔσχον quod receperunt Canter. Barn. Musgrav. Flor. 1. 2. ἔχομεν, quod recipiendum duxi. Nam si ἔσχον scriptum reperissent librarii, adiecto οὖσα retenti fuissent, quominus ἔσχομεν vel ἔχομεν scriberent. Sed sic infra 1249. διωκόμεσθα -- κρατηθεῖσα. Herc. f. 1178. ἱκετεύομεν - προςπιτνῶν. Vid. Porson. suppl. praef. Hec. p. XXXVIII. Elmslei. in Mus. crit. V. p. 20.

V. 256. Ald. rell. ἀνήσομεν. Musgr. coni. ἀνοίσομεν.

V. 257. ὀλοίμεθα Ald. rell. E coniectura scripsi ὀλούμεθα. Nam τὸ ὄλλυσθαι τὰς γυναῖκας τῶν κρατούντων ἀδικίαις ita pro explorato habet Creusa, ut optativo, tanquam in re dubia, locus non sit. ὀλούμεθα a linguae ratione postulari monet Lenting. p. 103.

V. 258. Ald. rell. τί χρῆμ' ἀνερεύν. Barn. τί χρῆμά γ' ἀνερ. Musgr. τί χρῆμ'; ἄρ' ἀνερ.

V. 259. μεθῆκα τόξα, i. e. ἐξετόξευσα τὸν λόγον. Cf. Andr. 366. Barnes. ad h. l. Bergl. ad Arist. Plut. 39. Wyttenb. ad Plut. p. 282.

V. 260. Ald. rell. φρόντιζέ τι. Barnes. non monito lectore φρόντιζ' ἔτι, quod retinui cum Musgrav. sic enim Florr.

V. 265. Schaef. melet. p. 83, 28. γενναίων θ' ὕπο τραφ. Γενναίων ἀπὸ πατέρων τραφεῖσα idem est quod γενναίων ἀπὸ πατέρων γεγῶσα, ut infra 694. ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων.

V. 268. Delenda nota interrogationis post βροτοῖς. nam hic versus cum 270. iungendus est.

V. 271. Ἐριχθονίου γε, sc. ἔκγονός εἰμι coni. Elmsl. *Edinb. rev.* n. 37. p. 70. quam coniecturam ipse retractat *Mus. crit.* VI. p. 295. dubitans tamen num corruptus sit versus.

A. 274. Wyttenbach. Bibl. crit. III. 4. p. 27. coniicit ἐν τροφῇ, *Dat autem scilicet eum, ut in nutritione fieri solet.* Quasi vero, quem alii nutriendum tradunt, eum

οὐχ ὁρώμενον tradere moris sit! Ovid. Metam. II, 555 sq. *Virginibusque tribus, gemino de Cecrope natis, Hanc legem dederat, sua ne secreta viderent. νομίζεται, more receptum est*, nunc vel pueris notum est.

V. 277. Flor. 1. *τί γαρ.* sic.

V. 278. Ald. rell. *τί δαί; τόδ' ἄρ' ἀλ.* Rectius Musgrav. *τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀλ.* Elmslei. ad Bacch. 820. coni. *τί δὴ τόδ'; ἆρ' ἀλ.* Porson. apud Kidd. p. 389. et Hermann. ad Viger. p. 848. *τί δ' αὖ τόδ';* quamquam etiam vulgata, inquit Herm. sed magis illa ad familiarem sermonem accedens, ferri poterit. Pro *ἢ μάτην λόγος* Elmslei. ad Heracl. 965. temere scribit *ἢ μάτην λέγεις.*

V. 279. *οὐ κάμνω σχολῇ* recte Brodaeus: *non moleste fero hoc otium.*

V. 286. Flor. 1. 2. *κεκλημένος.*

V. 288. Legendum videtur *τιμᾷ σφε Φοῖβος ἀστρ. τε Π.* De *ἀστραπαῖς Πυθίαις* vid. C. O. Mülleri hist. Hellen. II. p. 241 sq.

V. 289. Ald. rell. *τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ' ὤφελόν σ' εἰςιδεῖν.* Scaliger. et Duport. *σφ' ἰδεῖν* legendum viderunt pro *σ' εἰςιδεῖν*, et *ἰδεῖν* pro *εἰςιδεῖν* Flor. 1. 2. Iacobs cur. sec. in Eurip. p. 189. *τιμᾷ γε, τιμᾷ· μή ποτ' ὤφελον σφ' ἰδεῖν.* Kidd. Porson. p. 193. *τιμᾷ τιν' ὧν γε μήποτ' ὤφελ' εἰςιδεῖν.* Lenissimum est et ad sensum aptissimum quod coniecit V. D. in Ephemerid. Lips. 1804. n. 13. p. 205. *τιμᾷ; τί μήν; ὡς μήποτ' ὤφελον σφ' ἰδεῖν.* Hoc unum obstat, quod *τί μήν* (de quo vid. Koen. ad Greg. p. 109.—236. Schaef. ad Soph. Tr. 390.) vix alibi apud Tragicos legitur.

V. 291. *οὐδέν· ξύνοιδ' ἄντρ.* ex egregia Tyrwhitti emendatione pro *οὐδέν· ξέν' οἶδ' ἄντρ.*

V. 297. *πόλις* de regione hinc illustrat Strabo VIII. p. 356. quod monuit Brodaeus.

V. 303. Flor. 2. *εὐστρέφει*, et in marg. *ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ*, quae in textu habet Flor. 1. *οὗ στρέφει* Vict. *σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τρ.* Scaliger et Duport. quod recepit Barn. ipse tamen praeferens *σηκοὺς δ' ἀναστρέφει Τρ.* Accusativum *σηκοὺς* cum *ἐνστρέφει* iunctum firmare studui exemplis aliorum verborum

Gramm. gr. §. 425. extr. et consentit Reisig. obs. crit. in Oed. C. p. 319.

V. 311. Flor. 1. ὤλβισαν. ὀλβίζειν *beatum praedicare* illustravit Blomfield. gloss. Agam. 901.

V. 314. Flor. 1. πλὴν ἑνός, et v. sq. ἡμεῖς γ' ἄρ'.

V. 317. τοῖσιδ' hic etiam pro τοῖςδέ γ' legi vult Monk. ad Hipp. 1391.

V. 318. ἅπαν non intelligere se fassi Musgrav. coni. ἁπανταχοῦ μοι δῶμ', Iacobs ad Athen. p. 10. ἀρκοῦν θεοῦ μοι δῶμ'. δῶμα bis cogitandum: ἅπαν θεοῦ δῶμα δῶμά μοί ἐστιν. Cf. Hermann. ad Soph. Phil. 81.

V. 322. Male Musgrav. ἥ δ' ἔθρεψέ με, ut sermo v. 324. demum absolvatur.

V. 327. Porson. Adv. p. 269. corr. τάλαινα σ' ἡ τεκοῦσ' ἄρ'. ἥτις ἦν ποτε. coll. v. 566. cuius mutationis idoneam causam non video.

V. 328. Vulgo ἀδίκημα τοῦ γυν. ἀδίκημα vocat, qui ex ἀδικίᾳ matri illata, i. e. stupro (vid. v. 344.) conceptus est.

V. 333. Vulgo ταῦτ'.

V. 334. Imperativus εἶπον vel potius εἰπόν (vid. Schaef. ad Dion. p. 436.) vix apud tragicos, imo ne apud antiquiores Atticos quidem, reperitur; eo Menander demum usus esse memoratur. vid. Menandri fragm. ed. Meineke p. 273. Tum quod in Ald. rell. legitur, εἴ μοι ξυλλάβῃ, soloecum est. Itaque e coniectura edidi ξυλλάβοις. Sed melius Elmslei. ad Med. 266. not. i. τίς, εἰπέ. κεἴ μοι ξυλλάβοι -- ξυλλάβοι sc. ἡ ἄλλη γυνή. Sin legas ξυλλάβοις vel ξυλλάβῃ a ξυνελαβόμην ducas cum Musgravio, qui vertit *si mihi operam tuam commodaveris*, nihil adhuc dixerat Creusa, ex quo, eam adiuturam esse Ionem, colligi posset. συλλαβεῖν pro συλλαβέσθαι legitur Soph. Trach. 1019. Eur. Med. 808.

V. 336. Male Musgrav. post γύναι nota interrogandi distinxit. Est enim: *nam ministerio meo te adiuvabo*, vel *dic, ut te adiuvem.* In Ald. rell. comma est post χρῄζουσ', post γύναι nota interrogandi.

V. 338. Ald. rell. ἡμεῖς δ' ἀλλά. Paris. G. ἡμεῖς τἄλλα, Flor. 2. τ' ἀλλά.

V. 340. Ald. rell. οὔτ᾽ ἄρα. Scribe οὔ τἄρα i. e. οὔ τοι ἄρα. Pro *θεός* V. C. *αἰδώς*. *Vict.* quod etiam adscriptum in Flor. 2. Nimirum hanc deam intelligit. Verecundia autem ab agendo aliquid deterret: hinc ἀργός vocatur.

V. 343. Ald. rell. λάθρα πάρος. πατρός pro πάρος MSS. Steph. Flor. 1. 2. ut coniecit Brodaeus.

V. 344. Quum alias αἰσχύνεσθαί τινα sit pudore hominis captum esse, ut coram eo aliquid facere vel dicere refugias — vid. v. 934. 1074. — hoc loco est *pudore rei affici, pudet eam stupri a viro allati*, ut infra 370. αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι Hipp. 243. Quae sequuntur ὅ φησιν αὐτή, iungenda cum v. 343.

V. 352. Ald. rell. et Codd. ἔγνως. Emendavit H. Steph. et Brodaeus.

V. 355. Flor. 1. καί τι.

V. 357. εἶχ᾽ ἂν μέτρον. „Solum huius elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset, Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταὔτ᾽ ἂν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. *Elmslei.* ad Med. 416. not. *p.*

V. 359. Post γόνον Ald. Herv. 1. Brub. habent signum interrogandi, quod recte sustulerunt Herv. 2. Canter. Barn. etc.

V. 361. Cogitandum δρῶν, τὰ κοινὰ δρῶν μόνος χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ i. e. οὐ δίκαια δρᾷ, εἰ τὰ κοινὰ μόνος δρῶν χαίρει.

V. 364. ναί· μή γ᾽ ἐπ᾽ ο. Sic Musgrav. pro καὶ μή γ᾽ ἐπ᾽ ο.

V. 371. Scribe δὲ χὴ παθοῦσα cum Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 212.

V. 373. In Ald. Herv. 1. huic versui praefixa est Creusae persona, quam recte omiserunt Herv. 2. Brub. Canter. rell. Victorius haec adscripsit: Videntur esse verba Ionis, et supervacanea persona Creusa. Nec e Florr. quidquam enotatum, unde eos h. l. a Musgraviana discrepare intelligas. αὐτοῦ Ald. rell.

V. 378. Ald. rell. ἑκόντας. Vict. ἴσως ἑκόντες. Bro-

daeus, Canter. Barnes. Musgr. ἀκόντας. ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας, nimirum ὥςτε τῷ θεῷ τἀναντία μαντεύεσθαι.

V. 381. ἂν γὰρ Ald. rell. ἃν γὰρ e Stephani, Cant. Scalig. emendatione edidit Barn.

V. 382. Ald. rell. et Codd. ἄκοντα κεκτήμ. H. Steph. coni. ἀνόνητα κεκτ. quod receperunt Barnes. et Musgr. Propius ad veterem scripturam accedit, quod e coniectura dedi, οὐκ ὄντα, *bona quae nulla sunt.*

V. 384. βροτοῖς Stob. XCVI. p. 531. Gesn. XCVIII. p. 409. Grot. Eadem sententia est Aeschyli Suppl. 339. Ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. Πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν.

V. 385. Stob. μορφαῖς δὲ διαφ. Tum Stob. Gesn. ἐν δ' ἄνευ τύχης, ubi Gesn. coni. οὐδ' ἄνευ τ. Stob. MS. A. ἐν δ' εὐτυχίαις. Grot. edidit ἕνα δ' ἄνευ τύχης — et βίον sq. v. ut est in Stobaeo, Par. G. Flor. 2. supra scripto ω. βίων Flor. 1. Ibidem Stob. Gesn. μόλις ποτ' ἐξεύροιεν ἀνθρώπου βίον. Grotius e MS. A. dedit, quod in Euripide legitur, nisi quod ἀνθρώπου βίον servavit. Vulgata sanissima est. ἓν εὐτυχές, s. μίαν εὐτυχίαν, *felicitatem unius generis*, ideoque *unam eamdemque felicitatem, quae sine varietate perdurat, continuam.* ἄνευ τύχης esse hominum vitam, vix quisquam dixerit. βίων e simili terminatione vocis ἀνθρώπων ortum videtur. Inde factum βίον. De dativo βίῳ vid. ad Hec. 590. Quod Musgrav. coni. ἕνα δ' ἂν εὐτυχῆ - βίον, non memini εἷς sequente particula negante pro οὐδείς poni.

V. 393. Ald. rell. ἀλλ' ἐὰν χρὴ τάδ', εἰ -- In Vict. adscriptum λείπει. Reisk. coni. ἀλλ' οὖν (ἐὰν γὰρ χρὴ τάδ', εἰ --) Musgr. ἄλλως ἐὰν χρὴ τἄδικ', εἰ. Ex utroque mixtum est, quod ego dedi. ἀλλ' οὖν formula est, qua, quod fit, fieri nos pati significamus. Nunc Reiskii ratio et simplicior et verior esse videtur, ut post ἀλλ' οὖν sit aposiopesis: *at quando res ita se habet, acquiescam.*

V. 394. Schol. MS. Townlei. in Iliad. ν', 257. Εὐριπίδης οἰωνικῶ λυόμεθα. Herodian. Villois. Anecd. gr. T. II. p. 88. παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται Ἰωνικῶς λυόμεθα. Lege utrobique Ἴωνι κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν. μαθεῖν habet Herod. et primo habuit Townl. sed mutatum in πα-

θεῖν. P. P. D. apud *Kidd. miscell. tracts* p. 207. Cf. Schol. Ven. l. c.

V. 397. Flor. 1. λιπόντας.

V. 398. cum sqq. citat Stob. LXXII. p. 440. Gesn. LXXIV. p. 325. Grot. ubi est ἐξελίσσομεν, et in Gesn. οὐχ ἥπερ αὐτὸν ἡμεῖς ἐξελ. correctum a Grotio.

V. 404. Ald. rell. Flor. 1. 2. πρῶτον μὲν θεός. Articulum addidit Barnes. ut iam factum in Brubach.

V. 406. ὀῤῥωδία nomin. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὀῤῥωδίᾳ Barn. Musgr. quod haud dubie melius. Nec discrepare videntur Florr.

V. 409. συγκραθήσεται citat Porson. ad Phoen. 16.

V. 411. Ald. rell. Flor. 1. 2. μάντευμ᾽. Brub. μάντευμ᾽ με. ἓν γοῦν - - Barn. μαντεύμαθ᾽.

V. 418. ὦ ξένε Duport. et Barn. τρίποδος ξένε Ald. rell.

V. 419. πάρος pro πάλος Vict.

V. 423. Flor. 1. 2. βούλομαι δ᾽ ἐν ἧμ.

V. 434. Scribe: (αἰνίσσεται,) ἤτοι φιλ. ut est in Ald. rell. non ἦ τοι, ut edidit Barn. φιλοῦσα γῆς Ald. rell. MSS. Pariss. φυγοῦσα γῆς MSS. Steph. unde receperunt Canter. et Barn. *An exsulans pro patria consulit oraculum?* At hoc esset φεύγουσα. Recte Musgrav. edidit φιλοῦσα γ᾽ ἧς. i. e. φιλοῦσα ἐκείνην ὑπὲρ ἧς μ. in quod incidit etiam Vict. ἴσως φιλοῦσά γ᾽ ἧς. Et sic habere videntur Florr. Wakefield. ἦ τοι φιλοῦσα, τῆς ὕπερ - - Tum ὑπερμαντεύεται una voce Ald. rell.

V. 437. Ald. rell. προςήκει τ᾽ οὖδας. Vict. τοὖδας. Iustin. Mart. π. μοναρχίας p. 108. (ed. Colon. 1686.) citatus H. Steph. προςῆκέ μ᾽ οὐθέν. Wakef. προςῆκεν οὐδέν. Fortasse προςήκοντ᾽ οὐδέν, ut Suppl. 472.

V. 438. πρόχοισιν scribendum suspicabatur Porson. apud Dobraeum ad Arist. Nub. 270. et sic est apud Iustin. χρυσέοις πρόχοισιν.

V. 440. τί πάσχει Ald. rell. τί παρέχει Iustin. Correxit Cant.

V. 441. Ald. rell. παῖδας τεκνούμενος λ. MSS. Steph. παῖδας καὶ τεκνούμενος λ. Iustin. M. παῖδας ἐκτεκνούμενος λ. unde Musgr. nostram lectionem dedit.

V. 442. Ald. rell. et Iustin. *θνήσκοντας· ἀμέλει μὴ σύ γ'. θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'* Musgr. De *ἀμελεῖν* c. accus. vid. nunc Heind. ad Phaedon. p. 184.

V. 443. Ald. rell. *ὅςτις ὢν βροτῶν κακὸς πεφύκει. ὅςτις ὢν βροτῶν, quum unus ex hominibus sit*, in hoc quidem sententiarum tenore dici non posse puto: ne *ὅςτις ὢν βροτός* quidem commodum sensum habet. Barnes. e Iustin. Mart. recepit *ὅςτις ἂν βρ. Κακὸς πεφύκῃ.* quod recepi.

V. 446. Iustin. M. *ἀδικίας* pro *ἀνομίαν.*

V. 447. Ald. rell. *τῷ λοιπῷ δὲ χρ.* MSS. Steph. *τῷ λόγῳ δὲ χρ.* Iustin. M. *εἰ δ' οὐ πάρεστε, τῷ λόγῳ κεχρήσομαι.*

V. 450. *δ'* post *τίνοντες* addunt edd. et codd. Delevit Barnes. Iustin. M. *καὶ οἱ στένοντες ἀδ. κενώσατε.* Loci sensum optime declaravit Barnes.

V. 451. Iustin. M. *τῆς προμηθείας πέρας.*

V. 452. Iustin. M. *κακοὺς* pro *κακῶς.*

V. 453. Ald. rell. et Iustin. *τὰ τῶν θεῶν καλά. κακά* e MSS. Steph. recepit Canter.

V. 454. Iustin. M. *τοὺς διδάξαντας.*

V. 455 sq. Ald. rell. *σὲ τὰν ὠδίνων λοχίαν, | εἰλειθυιάν τε ἐμὰν | Ἀθ. ἱκ. ἀνειλείθυιαν* ex Eustathio, Hesychio, Suida restituerunt VV. DD. Vid. Interpr. ad Hesych. T. I. p. 359. 4. Hesychii cod. apud Schow. *Ἀνειλειθυῖ. ἀνάτοκον.* i. e. *ἀνειλείθυιαν, ἄτοκον.* Gregor. Cor. Schol. in Hermog. T. VIII. p. 891. Reisk. orat. gr. *Εἰληθυῖαι δὲ λέγονται παρὰ Δωριεῦσιν αἱ ὠδῖνες· ὅθεν καὶ ἀνειλήθυια ἡ ἄγονος γυνή.* Cf. Bekk. anecd. p. 596. 12. *λοχιᾶν* scripsit Hemsterh. ad Hesych. l. c. *τε* v. 456. in *καί* mutavit Barnes. quod delendum erat et sensu et metro iubente: nam *ἀνειλείθυια* est ipsa *Ἀθάνα.* et sic, sine *τε*, locum citat Porson. ad Orest. 613.

V. 460. Legebatur *κορυφάς. πότνα* recte Ald. Herv. 1. Brub. *πότνια* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *νίκα* om. Flor. 1. *ὦ μάκαιρα νίκα* Laur. a prima manu, teste Elmsleio ad Bacch. 530. De *Νίκα* cognomine Minervae vid. Buttmann. ad Phil. 134.

V. 462. *Ὀλύμπου χρυσέων θαλ.* pro *ἐξ Ὀλ. χρ. θ.* ut

Soph. 324. ὡς δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον -- ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν, quo loco utitur Elmsl. ad Bacch. 636. τὸ οὐρανοῦ πέσημα Eur. Iph. A. 1349.

V, 464. Ald. rell. γᾶ. Reisk. Musgr. Wakefield. γᾶς.

V. 466. παρὰ χορευομένῳ divisim Heath. pro παραχορευομένῳ.

V. 467. πνεύματα pro μαντεύματα Flor. 1.

V. 468. ἃ excidit in Canter. Barn.

V. 475. Flor. 2. ὑπερβαλλούσης. (ας supra)

V. 477. MSS. Steph. ἀκίνητος ἀφορμά. Oratio sic debebat procedere εὐδαιμονίας ἀφορμὰν ἔχει τὸ τέκνων ἥβας λάμπειν, pro τὸ - λάμπειν posuit οἷς ἂν λάμπωσι, quasi praecessisset ἀκίνητος ἀφορμά ἐστιν ἐκείνοις, οἷς. Sic fere Heath. Vid. ad Iph. T. 592.

V. 478. Musgr. coni. κουροτρόφοι. Καρποτρόφοι vocantur propter ea, quae sequuntur a v. 481.

V. 481. διαδέκτορα πλοῦτον non accipio cum Barnesio τὸν ἐκ διαδοχῆς προςγιγνόμενον, sed divitias, quae in domo reconditae alium post alium heredem excipiunt.

V. 489. ob molossum cretico respondentem memorat Hermann. elem. d. metr. p. 528.

V. 497. Ald. rell. μυχοὶ δαισὶ μακραῖς. MS. H. Steph. δυσί pro δαισί. Tyrwhitt. coni. μυχώδεσι Μακραῖς, ingeniose, sed propius ad veterem lectionem videbatur accedere quod e coniectura dedi. Hülsemanni coniectura μυχθισμοῖσι Μακρῶν vix digna est quae commemoretur.

V. 499. MSS. Steph. ἄγραυλοι. Vid. Musgr. hic et ad v. 23.

V. 502. MSS. Steph. ὕμνον. An fuit: -- ἰαχᾶς, ὕμνον Ὅταν αὐλ. συρ. Sed nil opus. ἰαχά est et συρίγγων, *sonus quem fistulae edunt*, et ὕμνων, *quo carmina canuntur*. Hinc utrumque iunctum.

V. 503. Ald. rell. αὐλίοις. Scal. Barn. αὐλείοις. — συρίζεις Flor. 1. (η supra)

V. 508. Ald. φονίαν. Versus videtur esse dochmiacus dimeter. οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν, *neque in opere textorio,*

telarum pictura, nimirum *εἶδον*, quod per zeugma e sq. supplendum: nam deorum filios plerumque gravibus laboribus implicatos exhibebant telae.

V. 513. Ald. rell. et Codd. *ἔχοντα*. MSS. Steph. *ἔχουσαι*.

V. 521. Ald. rell. *ἀμφὶ πτυχάς*. *ἀμφιπτυχάς* una voce Flor. 1. 2. Vict. ut scribendum monuit Valcken. ad Phoen. 1665.

V. 522. *μέν* in interrogatione positum illustravit Hermann. ad Elmsl. Med. p. 388. ed. Lips. Mihi vero *μέν* in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit nec ne, ut h. l. non opinari se sanae mentis esse Xuthum indicare potest Ion, sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens *φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοὺ μαίνει, γύναι,* vereri se significat, ut satis sanae mentis sit Medea. Eodem modo *ὑγιαίνεις μέν* Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiae significationem habeat.

V. 523. Iacobs. Exerc. p. 189. corrigendum suspicatur: *οὐ φρονῶ τὰ φίλταθ᾽ εὑρὼν, εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι;* comparans Electr. 564. *Ηλ. πάλαι δέδοικα, μὴ σύ γ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εὖ φρονῇς. Πρ. οὐκ εὖ φρονῶ ᾽γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων;* At ibi bis additur *εὖ*, sine quo *φρονεῖν* est *superbire*. Cf. ib. 1205. Ald. rell. *εἰ φυγεῖν ἐφίεμαι*. MSS. Steph. *φιλεῖν* pro *φυγεῖν*. Flor. 2. Vict. *φυγεῖν* (superscr. *ιλ*).

V. 524. Ald. rell. *ῥήξεις*. Barnes. recte *ῥήξῃς*.

V. 526. *τόξα, sagittas*. Vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 652.

V. 527. Ald. rell. *φεύγεις ἐμὲ* contra metrum; nec sententiae convenit pronomen *ὀρθοτονούμενον*. *φεύγεις με* Heath.

V. 528. *οὐ φιλῶ* e Scaligeri emendatione pro *ὀφείλω* (superscr. *οι*).

V. 530. Flor. 1. 2. *ἐμοῦ*.

V. 531. *οὔ· τρέχων*. Sic distinxit Reisk. quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio post *οὐ*, sed interrogatio in fine versus.

V. 535. Flor. 1. 2. *ἐσφάλαν*.

V. 539. *δῶρον ἄλλως nil nisi donum.* Mox vulgo *δῶρον ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ.* Quum *δῶρον* et *ὄντα ἐκ Ξούθου* inter se opposita sint, non coniuncta, necessario cum Musgravio scribendum erat, *δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.*

V. 542. Ald. rell. *μητρὸς πέφυκα. πέφυκα μητρός* iam Canter. Barn.

V. 543. Ald. rell. *τερφθεὶς τούτῳ.* Par. E. Flor. 1. 2. *τερφθεὶς τοῦτο*, et sic iam Canter. Barn.

V. 547. Pro *τοῦ νέου* Vict. glossam habet *τῆς νεότητος*, quae in Flor. 2. quoque adscripta est.

V. 549. MSS. Steph. *συντρέχεις*, quod probat Wakefield.

V. 551. Ald. rell. *ἀπαιολεῖ.* Musgr. *ἀπαιολᾷ*, quem vide.

V. 554. *ἐθίασεν σ'* pro *ἐθίασέ σ'*, et *Μαινάσιν γε* pro *μαινάσιν τε* ex emendatione Musgr.

V. 555. Ald. Herv. 1. Brub. *κάτοικον.* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *κάτοινον.*

V. 556. *νῦν* Ald. *νυν* Musgr. casu, ut puto: nam nihil de eo monuit. *τοῦτ' ἐκεῖ, tunc ipsum.* Sic *τὰ νῦν τάδε* Heracl. 636. Herod. 7, 104. Vid. Gramm. gr. §. 471, 9. Elmslei. ad Med. 97. coni. *τοῦτ' ἐκεῖν' ἴν' ἐστι.* — Mox delendum videtur *σ'*, ut suppleatur *ὁ πότμος ἐξεῦρε τὸ σὲ τότε σπαρῆναι.*

V. 561. Ald. rell. *ἢ Διός.* Barn. Musgr. *ἢ Διός.* recte: nam cohaerent haec: *καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο, ἢ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς;* Mox Scaliger. *ὃ* pro *ἢ*, quod verum videtur.

V. 562. *πειθόμενος* Ald. rell. *πιθόμενος* Heath. Musgr.

V. 567. Ald. rell. *οὐδὲν δυναίμεθα.* Flor. 1. 2. Vict. *οὐδὲν ἄρ' δυν.* Par. G. *οὐδὲν ἂν δυν.* quod recepit Musgrav. Sed de sensu laboro, num sit *ἡμεῖς δ' οὐδέν* (pro *οὐκ.* vid. ad Orest. 182.) *ἂν δυναίμεθα εἰςιδεῖν σε.* An legendum: *οὐδὲν ἄρ' ὀναίμεθ' ἄν?* In *ὀναίμεθα* Scaliger incidit. Wakefield. *οὐδὲν ἀντωνήμεθα*, et citat Alc. 346 sq.

V. 571. Xuthi personam apposuit Herv. 2. Brub.

quum in Ald. Herv. 1. ea desideraretur. Pro ἀνεύρεσιν Flor. 1. ἀναίρεσιν.

V. 578. Pierson. Veris. p. 10. coni. θεοῦ δάπεδα λατρείαν (vel θητείαν) τε σήν. Sed ἀλητεία omnino videtur esse eius, qui sedem certam nullam habet, (vid. v. 318.) quum domo absit. Helen. 934. τὴν ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικράν. Hinc per se sequitur inopia.

V. 580. Ald. rell. ἀναμενεῖ. Recte Portus et Heath. ἀναμένει, quod recepit Musgrav.

V 587. Ald. Herv. 1. οὐ ταὖτ' ὄνειδος. Brub. οὐ ταῦτ' ὄνειδος. Herv. 2. οὐ τ' αὐτ' ὄνειδος. Hinc Cant. οὐτ' αὐτ' ὄνειδ. Flor. 1. τὸ αὐτὸ τ' ὄνειδος sine οὐ. Flor. 2. οὐ τἀὐτ' ὄνειδος (τὸ αὐτὸ). οὐ ταὐτὸν εἶδος e Stanleii ad Aesch. Agam. 1378. coniectura, quam eamdem Scaligero quoque et Grotio in mentem venisse dicit, recepit Barnes.

V. 595. Musgr. ἀσθ. μένων.

V. 596. Ald. rell. μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. cui in Flor. 2. et Vict. adscriptum est λείπει. E coniecturis VV. DD. quae exstant, proxime ad verum accedit Scaligeri coniectura Τὸ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι, quam ita refictam a Valck. ad Phoen. 601. ut ὁ scriberet pro τό, recipiendam duxi. Emendasse locum Ruardum in Treslingii Advers. p. 34. monet Boissonad.

V. 597. Ald. rell. πόλεως. Barn. πόλιος. Musgr. πόλεος, ut Flor. 1. 2.

V. 603. Ald. rell. φόβου πλέα. MSS. Steph. ψόφου πλ. quod receperunt Barn. et Musgr.

V. 604. An: τῶν δ' ἐν λόγῳ τε. De voce λόγιος vid. Thom. M. p. 579. et Interpr. Moerin. p. 249. sed vox illa est τῶν λογογράφων.

V. 607. Stob. XLIII. p. 302. Gesn. XLV. p. 173. Grot. οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε, quod praefert Porson. Adv. p. 270.

V. 612. Flor. 1. 2. αὐτήν. Num etiam κατ'?

V. 613. πῶς δ' οὐχ Ald. rell. Flor. 1. 2. quod non

ex errore librarii ortum esse videtur. Nam solent sic Attici etiam δέ repetere, quum ad initium sententiae, in quo erat δέ, ut h. l. v. 609. reditur. Vid. Buttmann. ad Demosth. Midian. p. 152. Debebat dici: ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον, γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον — ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι, sed opposuit praecedentibus αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς. quasi esset: αὐτὴ μὲν καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς, ἐμὲ δὲ μισήσει.

V. 618. 19. a praecedentium constructione seclusos interrogative accipiendos esse monuit Tyrwhitt. cui τε etiam post φαρμάκων debetur.

V. 623. Hunc locum cum locis Platonis, Isocratis, Ciceronis comparat Wyttenbach. Bibl. cr. III, 4. p. 40. Citat haec Stob. Tit. XLVII. Gesn. XLIX. Grot. ubi ante Grotium τῆς πάλαι θρυλλουμένης legebatur.

V. 626. Ald. rell. καὶ παραβλέπων βίον. περιβλέπων Stob. βίαν MSS. Steph.

V. 632. ψόφους Brod. et Barn. in marg. alii ψόγους.

V. 634. ζῆν e coniectura supplevit Scaliger, quo tamen addito constructio non procedit: haud dubie enim cohaerent εἴη ἐμοὶ μέτρια. quid tunc illo ζῆν facias? sin iungas εἴη μοι ζῆν, μέτρια non habet quo referatur. An duas constructiones confusas esse dicas? εἴη γ' ἐμοὶ μέτρια et εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια ἔχοντι? Brub. εἴη γ' ἐμοὶ μὲν μέτρια, quod probat Reisk. In idem incidit etiam Milton. Et μέν ante μέτρια facile excidere potuit. Sed melius Lenting. p. 104. εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπ. Ne tamen respondere sibi putes ἐμοὶ μὲν — ἃ δ' ἐνθάδ'. ἐμοὶ μέν absolute positum est, *mihi quidem* etsi non aliis. Vid. ad Phoen. 643.

V. 635. ἄκουσον, ὦ πάτερ V. D. in Edinburg. rev. n. 37. p. 81.

V. 640. Ald. rell. θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ γόοισιν, ἢ βροτῶν Ὑπηρετῶν, χαίρουσιν οὐ γοωμένοις. Hugo Grotius in Excerpt. θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἦγον αἰῶν', ἢ βροτῶν, quam scripturam recepit Barnes. iunxerunt itaque βροτῶν χαίρουσιν soloece pro βροτῶν τοῖς χαίρουσιν. Musgrav. λόγοισιν coni. pro γόοισιν, quam saepe λόγοι

et γόοι inter se confusa sint, recordatus. Iacobs. p. 191. θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ χοροῖς, ἄνευ πόνων — — Equidem γόοισιν e sq. γοωμένοις ortum suspicor, et Musgravii emendationem recipiendam duxi, sed ἢ secundo in ἐν mutato. ἐν λόγοισι βροτῶν est φιλοσοφοῦσι διαλεγόμενος, ut loquitur Heliod. Aethiop. I. p. 108. Bourdel. loco a Musgravio adscripto.

V. 641. ὑπηρέτουν pro ὑπηρετῶν est e MSS. Steph. quibuscum conspirare videntur Florr. Sic iam edidit Canter. Sed γοώμενος pro γοωμένοις (ut est in Ald. rell. Flor. 1. 2.) ex iisdem recipi non debuit: respondent enim sibi χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.

V. 651. Flor. 2. Vict. φίλοις. γρ. λόγοις.

V. 667. Elmsl. ad Heracl. 710. ἐκλείπειν, quamvis non nescius bene graecum esse μέλλω λιπεῖν, sed ubicunque levi mutatione praesens restitui possit, hoc praeferendum ratus.

V. 668. Ald. rell. Flor. 1. δμωΐδεσι. Flor. 2. δμωΐδεσσι. Barn. δμωΐδες.

V. 675. ἦν τις Ald. Herv. 1. 2. Brub. Barn. et Codd. ἄν τις Canter. Commel. Musgr.

V. 677. πέπαυται Ald. rell. Coniecturam Canteri πέπαται confirmant Parr. E. G. Flor. 1. 2.

V. 678 sqq. Hoc carmen tractavit Seidler. de verss. dochm. p. 222.

V. 678. Seidl. καὶ πένθημ' propter antistrophicum. Vocabulum legitur in Aesch. Choeph. 429. Theocr. XXVI, 26. Hermann. elem. d. metr. p. 273. vulgatam defendit, ut sit dochmius cum cretico, cui in antistropha respondeat molossus.

V. 679. Ald. rell. στεναγμῶν. Musgravii coniecturam στεναγμάτων probarunt Herm. et Seidler. Hic ἄλλας τε στ. quod ob πένθημα necessarium erat; Herm. καὶ πενθίμους ἀλαλάγας, στεναγμάτων εἰςβ. γε post ἄλλας sensu non vacat: erigit enim ad gravitatem voc. ἄλλος, *et alias quidem.*

V. 681. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἤδη. MSS. Steph. Flor. 1. 2. ἴδῃ.

V. 684. *εἰς ὑμνῳδίαν.* Ald. rell. *εἰς* delendum esse monuerunt Heath. et Musgrav.

V. 687. *οὔ με σαίνει θέσφατα* eumdem sensum habent quem *δέδοικα, μὴ τὰ θέσφ. τιν' ἔχῃ δόλον.*

V. 690. iambicus ischiorrhogicus. Vid. Herm. elem. p. 250. 280.

V. 691. *ἄτοπος· ἄτοπα γάρ* Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. *ἄτ. ἄτοπα μέν* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr.

V. 692. aperte corruptus. Flor. 1. *τὸ δήποτε.* 2. *τὸ δέ ποτ'.* Vict. *τοδέποτ'.*

V. 693. *δόλον τύχαν θ'.* pro *δόλιον τύχαν fortunam dolo et astutia,* ortum se a Xutho mentiendo, *comparatam?* Tyrwh. coni. *δόμον* pro *δόλον,* Musgr. *ὄλβον.*

V. 694. Flor. 1. *τραφεὶς ἀμφαιμάτων,* 2. *τραφεὶς ἐξ αἱμάτων,* supra scripto *ἀφ'* eadem m.

V. 695. MSS. Steph. *ξυνήσεται,* Vulgatam recte interpretatur Wakefield. et Seidler: *quisnam in his mecum non consentiet?*

V. 697 sq. *ἐς οὓς γεγωνήσομεν πόσιν* post Barnesium explicavit Erfurdt. ad Soph. 212. ed. min.

V. 700. *ὃ δ' εὐτυχεῖ* in parenthesi positum est, ut opponatur aliquid verbis *ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς,* pro *ἐκείνη ἔῤῥει συμφοραῖς, αὐτοῦ εὐτυχοῦντος.* Hinc in sqq. ad haec non amplius respicitur. Sic rectius puto explicari locum, quam etim ad Bacch. 697. post Lobeckium explicavi.

V. 702. *ἀτίετος, inhonoratus* legitur apud Aeschyl. Eum. 383. 837. Suppl. 866. *inultum* significat apud eumdem Agam. 1440. H. l. Seidler. ita explicat, ut aut active sumatur, *non honorans coniugem,* aut passive, *inultus ab amicis.* Propter v. 705 sq. fraus aliqua Xuthi Creusae illata, qua filium ex illegitimo concubitu susceptum (vid. v. 555 sqq.) pro legitimo venditare velit, significari videri possit; qua fraude cognita ipsum de fastigio, in quo nunc sit, deiectum iri et honorari ab amicis desiturum praevideat Chorus. Sed simplicius est, de fortuna, qua adhuc propter *ἀπαιδίαν* usus sit Xuthus, accipere, qua factum sit, *ut ab amicis non honoraretur,* et domus Erechthidarum pristina felicitas conciderent

v. 703 sq. Sic Paedagogus infra v. 966. filium Creusae periisse credens, *οἴμοι! δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται!*

V. 704. Ald. rell. *ἔσωσε τύχης.* Heath. *ἔασσεν τύχας. τύχας* pro accusativo habeo, *fortunam*, quam nactus est peregrinus in regni societatem adscitus, non conservavit, quum filiis, in succedendi spem natis, careret. Bothius vertit: *der einst elend aus der Fremde nahend, durch ihr Haus zu Schätzen kam, und nun so vergilt.* et coni. *οὐκ ἴσωσεν τύχας*, quae eadem Wakefieldii et Seidleri est coniectura, *fortunam et suam et uxoris non aequavit, fortunae suae coniugem non participem fecit.* Cf. v. 816 sqq.

V. 705. *ὄλοιτ' ὦ πότνιαν* Ald. rell. In vet. cod. *ὁ* legi, non *ὦ* testatur Steph. Hinc Canter. Barn. *ὄλοιθ' σ' πότνιαν.*

V. 708. De hoc versu vid. Seidler. p. 225 sqq.

V. 710. Sine lacunae nota Ald. rell. Lacunam primus notavit Canter. Barnesius de suo supplevit, *φίλα* ante *τυραννίδας* ponens. *τυραννίδος* semel esse videtur in Florr. et Vict. Si scriptum esset *τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται τυραννίδος φίλον*, sensus saltem appareret, *me autem regiam giae stirpi amicum cognoscet.*

V. 712. Ab hoc versu epodum incipiunt Canter. Barn. Musgr. commode, si novi carminis initium ibi ponas, unde novus sententiarum ordo procedit, sed adversante metrorum responsione. Ald. rell. *ἢ δὴ πελάσας, δείπνων κυρεῖ.* Metri causa pro *πελάσας* cum Seidlero scripsi *πέλας.* Recte etiam Reisk. *ἤδη* scripsisse videtur, ut citat Elmsl. ad Bacch. 306.

V. 713. Ald. Herv. 1. Brub. *νέος νέων.* Herv. 2. Cant. rell. *νέος νέων.* et sic Florr. Vict.

V. 714—718. in stropham v. 714. 15. cum lacunae nota post *δειράδες* et sine *τε* et antistropham v. 716. 17. 18. distribuit Seidler. Ego *τε* addidi (vid. ad Phoen. 745.) ut dochmiacum dimetrum efficerem.

V. 716. *ἀμφιπόρους* Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. *ἀμφιπύρους* Herv. 2. Brub. rell. ut coniecit Brodaeus.

V. 719. Ald. Herv. 1. 2. Cant. μήποθ' εἰς, quae ipsa lectio indicat, inquit Seidler. quomodo locus emendandus sit.

V. 721. στενομένα. Vertunt *gemens*; quo sensu rara est forma media. vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 62. Musgrav. interpretatur βαρυνομένα, *oppressa*, quo sensu apud Hom. est στεινόμενος Wakefield: *coarctata*, *angustata*, quasi advenarum turba irruente, ideoque *vexata*, *moesta*. Hoc optime sententiae convenit, quamquam aliud vocis eo sensu a Tragicis usurpatae exemplum non habeo. Eodem redit Musgravii interpretatio.

V. 723. Ald. rell. ἀλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν Ἐρ. ἄ. Tyrwh. ἅλις ἅς, quod recepit Musgr. Seidler. ἅλις δ' ὁ πάρος. Mihi Scaligeri coniectura potior videbatur, sed addito ποτ' post πάρος.

V. 731. Stob. Gesn. CXII. εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυςχερέστερον. Grotius Tit. CXIV. posuit quod in Euripide legitur. τυγχάνοι sine ὢν Porsoni sententiae ad Hec. 782. p. 60. ed. Lips. noviss. adversatur; unde qui eam sequuntur συμβαίνοι praeferant. Possis etiam: ὃ μὴ γένοιτο δ' εἴ τι δυςχερέστερον i. e. ὃ μὴ γένοιτο, εἴ τι δυςχερ. γένοιτο. sed dura esset oratio. Super. v. Stob. omisso γάρ, σὺν τοῖς φίλοισιν ἡδύ.

V. 732. Stob. et Plutarch. II. p. 49. F. 69. A. ἐμβλέψαι, quod probat Valck. diatr. p. 178.

V. 737. Ald. et Codd. τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους αὐτόχθονας. in quo ἔκγονοι quomodo maiores dici possint, nemo dixerit. Dedi quod conieceram in Observ. crit. p. 22. τοὺς σοὺς, παλ. etiam Wakefield. τοὺς σοὺς παλαιοὺς εὐγενεῖς αὐτόχθονας Reisk.

V. 739. αἰπεινά δέ μοι μ. Ald. rell. δέ eiecerunt Barnes. et Valck. ad Phoen. 466. qui pro μοι malebat τοι.

V. 741. ὅπου τιθείς Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. τιθεῖς Barn. et sic Flor. 1. 2. Vict. ὅπου τιθῇς MSS. Steph. i. e. ὅπου ἂν τιθῇς.

V. 742. ἐρείδου i. e. ἐρειδόμενος διαπορεύου, ut explicat Herm. ad Herc. f. 108. Idem ad v. 121. περιφερῆ στίβον χθονός accipere videtur de pede titubante, quod quomodo fieri possit, non intelligo. Est *semita*

in orbem se circumagens in ascensu. Cod. Heinsio-Scaligeranus apud Barn. παραφερῇ στίβον ποδός.

V. 743. Ald. rell. ἀλλὰ μὴ ’παρεσκέπτω. Barn. ἀλλὰ μὴ ’πάρεσκέ πω, ut est in Flor. 1. 2. Vict. i. e. μὴ ἀπάρεσκε, *ne moleste feras*. At ἀπαρέσκειν est *displicere*; moleste ferre ἀπαρέσκεσθαί τινι. Tyrwh. ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ. πάρες sc. σεαυτόν, ut κόπῳ παρεῖμαι Phoen. 852.

V. 748. τίνα τύχην παίδων λαβών pro πῶς παίδων τυχών.

V. 750. μηνύσατε Ald. rell. et Codd. μηνύσετε e Barnesii coniectura.

V. 752—756. omnia choro tribuuntur in Ald. rell. Verba τὸ φροίμιον μὲν — εὐτυχές Creusae tribuit Cant.

V. 755. Ald. rell. ἀλλὰ τί. Musgr. ἀλλ’ ἢ τι. ad quod nihil diversitatis notatum e Florr.

V. 761. Ald. rell. ἐπ’ ἀγκάλαις. Barn. ἐπ’ ἀγκάλας. Sed nec ἐπ’ ἀγκάλας λαβεῖν usitatum pro εἰς ἀγκάλας, ἀγκάλαις, ἐν ἀγκάλαις. Itaque legendum videtur ἐν ἀγκάλαις vel ἔτ’ ἀγκάλαις, nisi forte ἐπ’ ἀγκάλαις dictum est ut βλέπειν ἐπί τινι Soph. Ai. 345.

V. 762. Iacobs. et Wakefield. ποτε pro τάδε, quod sane frigidum et otiosum.

V. 763. In Ald. Herv. 1. Brub. verba ὦ τάλαιν’ ἐγώ continuantur Paedagogo. Creusae tribuit Herv. 2. Canter. ut faciendum monuit Vict. Post hunc v. in Ald. Herv. 1. Brub. iteratur v. 759. quem h. l. omittit Herv. 2.

V. 764. Sequentia Seidler. de verss. dochm. p. 229. descripsit in προῳδόν v. 764—69. stropham α′ v. 770. antistr. α′ v. 771. stropham β′ v. 772—777. antistr. β′ v. 778—783. stropham γ′. v. 784—790. antistr. γ′ v. 791—798. quae descriptio placet, nisi qood nonnulli versus non satis accurate sibi inter se respondent, quod in melicis fieri solet. συμφοράς Barn. e Brodaei et Scaligeri coniectura. ἄχθος malebat Musgr. Vid. ad v. sq.

V. 765. βίοτον Ald. et MSS. ἀβίωτον ex H. Steph. emendatione ediderunt Canter. Barn. Musgr. Seidler. ἀβίοτον, ut Elmslei. apud Monk. ad Hipp. 823. Vid. ad Hipp. 816. Seidler. monet, si cum Musgravio ἄχθος legatur, retineri posse βίοτον, *tanquam fortunae onus*

accepi, sustinui vitam. Musgr. ipse *ἄχθος ἀβίωτον* iungebat, Brodaeus *ἄχος βίοτον*, quod interpretatur *in hoc dolorem perpetior, quod vivam.* Mihi *ἀβίωτον* legendum esse videtur: alioqui enim ultima syllaba v. *ἄχος* vel *ἄχθος* produceretur, quae corripienda erat, ut ultima longa dochmii in duas breves solveretur. Fortasse leg. *ἀβίωτον, φίλαι,* deleto *ὦ*, ut Seidler. voluit, ut versus sit dochmiacus, *βιω.* in unam syllabam coalescentibus.

V. 768. *ἔτυπεν* bis Ald. Flor. 1. 2. Vict. semel Herv. 1. 2. Brub. rell. quod dochmiaco convenientius. Sed auctoritatem habet sola Aldina scriptura, qua servata sic hos versus disponit Seidler.

αἶ αἶ αἶ αἶ.
διανταῖος ἔτυπεν ἔτυπεν ὀδύνα
με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.

Aesch. Choëph. 635. *τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ διὰ δίκας.*

V. 772. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Musgr. *ταῦτα.* Recte Canter. *ταὐτά.* quod iam interpretando expressit Brodaeus: *eodem in statu constitutus.*

V. 775. *εὐτυχῶ* Flor. 1. 2. Vict.

V. 776. *ἔλακες* semel Ald. rell. bis Seidler.

V. 778. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *πότ. διαφύναι* (*διαφῦναι* Florr.) *δή.* Emendavit Scaliger.

V. 780. *ἐντελῆ* legendum putat Blomf. gloss. Pers. 223.

V. 783. Seidler. scripsit *ἄφατον, ἄφατόν τιν',* verbis *πῶς φής;* ad hunc versum relatis.

V. 784. 5. utrumque Choro tribuit Seidler.

V. 788 sqq. Seidl. *ὀττοτοοοττοτοῖ. τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον ἄτε | κνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον· ἐν ἐρημίᾳ δ' | ὀρφάνους | δόμους οἰκήσω.*

V. 789. Barnes. e Brodaei coni. *ἀρά. τὸ δ' ἐμὸν* videtur esse *mea vero sors.*

V. 791. 2. Paedagogo tribuit Seidler.

V. 792. Ald. rell. *πῶς δέ που νιν εἰσίδω.* Emendavit Scaliger. Flor. 1. 2. *εἰσίδω.*

V. 795. Ald. rell. *ἂν πταίην.* Wakefield. *ἀμπταίην*

prob. Seidler. et V. D. in *Edinburg. rev.* n. 38. p. 486. not.

V. 796. πρόσω Ald. rell. πρόσσω Seidler.

V. 797. Seidl. ἀστ. ἑσπέρους.

V. 802. Flor. 1. 2. μητρὸς δ' ὁποίας ἐ.

V. 806. Ald. rell. παῖδα παιδί. δαῖτα pro παῖδα MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. Non magnam metri peritiam prodit Brodaeus corrigens ξυνάψων πόδα, ut v. 555. κάτοχον pro κάτοικον.

V. 807. Aut σὺν γάρ σοι cum Aldo, aut σὺν σοὶ γάρ legendum monet Elmslei. ad Oed. C. 115.

V. 822. ἐκτετρωμμένον Ald. rell. ἐκτεθραμμένον primus Barnes. et e Par. E. Musgrav.

V. 824. Ald. rell. ὅδ' ἐψεύσατο. E Canteri nov. lect. VI, 27. emendatione ὅδε δ' ἐψεύσ. edidit Barn.

V. 827. ἑλὼν ex emendatione Canteri l. c. pro ἐλθών. ut esset aliquid, quod verbis ἁλοὺς μέν responderet: neque enim ἁλοὺς μέν, ἐλθὼν δὲ inter se opponi possunt. Verba e foro petita sunt, ἁλοὺς proprie *si causa cecidisset* i. e. si propositum non esset assecutus, ad deum rem reiiciebat, a quo Ion Xuthi filius editus esset; sin causam vicisset i. e. si Ionem pro filio suo vindicare posset, ita ut dolus lateret. Sic in ἑλὼν etiam inest, quod Musgrav. scribi volebat, λαθών. Iacobs p. 193. coni. λαβὼν (vel εὑρὼν) δὲ καιρόν, φθόνον ἀμύνασθαι θέλων, comparans v. 661. τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων esse videtur iniuriam a tempore, sibi illatam, quod diu filium dissimulare coactus fuerat, ulcisci, compensare cupiens, ut fere Reisk. Wakefield vertit: *intervallum temporis sibi auxiliari volens*, i. e. interea sperans, dum puer Delphis lateret et adolesceret, fortunati aliquid eventurum esse, Creusae puta mortem, favorem conciliatum populi, quod innuitur ad v. 858. (839.) vel aliud quoddam beneficium a Deo per filii diuturnum ministerium sibi devincto.

V. 832. μηχανάς Ald. rell. μηχαναῖς MSS. Steph.

V. 833. ἀναλαβεῖν Ald. rell. ἂν λαβεῖν MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes. Musgr.

V. 837. MSS. Steph. ἄγων.

V. 846. Ald. rell. *εἰ γὰρ ὑφήσεις, τοὐδ' ἀπ. βίου.* Musgrav. non monito lectore, *εἰ γὰρ ὑφήσεις τοὐδ', ἀπαλλ. βίου*, quod melius.

V. 849. Flor. 1. 2. *ἀγὼ* pro *ἐγώ*.

V. 850. *ἐπεισελθὼν δόμοις* Ald. rell. Flor. 1. 2. *δόμους* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *ὑπεισελθὼν* Wakefield. *clam ingressus domum.* Nunc nolim quicquam mutari. Sequentium sensus hic est: *cum dominis utramque fortunam subire.* Utraque fortuna significatur verbis *θανεῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.*

V. 852. Musgrav. non male coni. *σῶν τε* sc. *τῶν δεσποτῶν.*

V. 860. *δ'* quod post *αἰδοῦς* est in Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. excidit in Herv. 2. et hinc in Cant. Barn. Musgr.

V. 862. *πρὸς τὸν ἀγῶνα τιθέμ.* Ald. rell. contra metrum. Hinc Musgr. *ἀγῶνας.* Mihi aptius videbatur *ἀγῶν' αὖ.*

V. 863. *γέγονεν* Flor. 1. 2. Vict. *γέγονε* Ald. rell.

V. 869. Flor. 1. Vict. *οὐ τὸ μὰ Διός.* In Flor. 2. *μά* supra scriptum est. — Ald. Herv. 1. 2. Brub. *πυλύαστρον*, quod vitium primus Brodaeus correxit.

V. 874. Ald. rell. *ἀπονισαμένη.* Scal. coni. *ἀπονιψαμένη*, Barn. *ἀποσεισαμένη*, Valcken. diatr. p. 164. *ἀπονησαμένη*, quod ipsum est in Flor. 1. Hesych. *ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα.* Sic etiam Schneider. in lex.

V. 882. 3. inverso ordine leguntur in edd. et Codd. Transposui, ut anapaestici paroemiaci continuo ordine legerentur.

V. 884. *μορφάν* Brub. pro *μομφάν.*

V. 885. Post *αὐγάν* in Flor. 1. est *αἰθέρος*, sed circulo circumducto inclusum. Recte Lenting. p. 104. vertit: *soli* vel *luci narrabo.* Ad hunc v. in Par. G. adscriptum est *στροφή*, ad v. 896. *ἀντιστροφή*, ad v. 906. *ἐπῳδός.*

V. 890. *ἐμφύσας* corruptum: nam aorist. 1. ubique vim activam habet. An: *λευκοῖσιν δ' ἐμφὺς καρποῖς.* *ἐμφύς* etiam Wakefield.

V. 892. Ald. rell. *κραυγάν μ' ὦ μάτερ* (sic) *μ' αὐδῶσαν*. Prius *μ'* omittunt Flor. 1. 2.

V. 894. in Ald. rell. legitur post v. 895. Transposui quia 894. proceleusmaticum habet pro anapaesto, ut antistrophicus 904.

V. 896. Ald. rell. *δύστηνος*.

V. 897. Ald. rell. *μητρός* Flor. 1. 2. Vict. *ματρός*.

V. 899. *μελέαν* Ald. rell. *μέλεα* Hermann. apud Seidler. ad Iph. T. 186. Idem *μέλεος* pro *μελέοις*, quod non satis accommodatum Phoebo.

V. 903. *καί* vix locum habere potest, quum *μοι* praecedat, non *ἐμός*. Desunt autem versui, si deletur *καί*, tres syllabae, sin servatur, duae. Post hunc versum excidisse unum versiculum e stropha apparet. In Flor. 2. Vict. inter v. 904. et 905. alia manu notatum *λείπει*.

V. 912. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *συμφέτα*. Cant. rell. *συμφεύτα*.

V. 914. Mira socordia Cant. Barn. Musgr. *παῖδ' ἐς οἶκ*. Sq. versu *ἀμαθής* non necesse est interpretari *inexploratum, incognitum*: videtur enim significare *eum, qui matrem non cognovit*.

V. 917. Ald. rell. *ματέρος*.

V. 921. *λοχεύματα σεμνά* non est *partu venerando*, ut Barnes. vertit, sed est appositio ad *σε* v. 922. pertinens, ita tamen ut cum Apolline simul cogitetur Diana.

V. 920. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *φοίνια*, quem non errorem typothetarum esse ex eo apparet, quod idem habent Flor. 1. 2. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 922. *δίοισι καρποῖς* vix sanum. Barn. „al. *δισσοῖσι*," quod arripuit Bothe, comparans v. 814. et vertens: *Wo das Paar der Himmelskinder, die Doppelfrucht, Lato gebahr*. Ita *καρπός* de eo, quod partu editur, cepit, et *ἐλοχεύσατο δισσοῖσι καρποῖς*, vel pro *δισσούς καρπούς* accepit, vel *καρπός* de ipso partu. Brodaeus: *καρποῖς*, *Iovis semine*. Wakefield. *κόλποις*, provocans ad Callim. in Dian. 26. *ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων*. An *καρποί* intelliguntur lauri et palmae, ut sit *δισσοῖσί σε καρποῖς*?

V. 925. Ald. rell. *θύγατερ* sine *ὦ*. Solus Barn. *ὦ*

addidit. — ἐμπίπλαμαι Ald. rell. Una Barnes. ἐμπίμπλαμαι, unde error ortus Lobeckii ad Phryn. p. 96.

V. 928. Flor. 1. 2. Vict. ὑπερ. (πο supra scr.)

V. 930. καινάς e coniectura Musgr. pro κακάς. Iunge: οὓς τῶν παρεστώτων κακῶν pro περὶ τῶν παρ. κ. ad λόγους relatum.

V. 932. Ald. rell. πόλεος.

V. 933. Ald. Herv. 1. 2. Brub. θύμβευμ'. Correxit Canter. ut habent Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 937. spurius esse e v. 11. conflatus videtur V. D. in *Class. journ.* n. 3. p. 615.

V. 945. τοῦτ' ἦν, ἅ, ut Med. 544 sq. ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας, ἐν τῷδε δείξω - - Vid. ad Hec. 977.

V. 948. Sic distinxit Barn. quum vulgo sine distinctione legeretur, etiam in Musgr. ποῦ τίς λοχεύει σ';

V. 952. Ald. rell. τέθνηκεν; Ἄπολλον. Barn. Musgr. τέθνηκ'; Ἀπόλλ.

V. 953. Ald. rell. αἰδοῦς δ' ἐν δόμ. Ἅιδου ex emendatione H. Steph. et Brodaei recepit Canter.

V. 959. Elmslei. ad Med. 1103. not. i. quia πῶς δ' pro ὅπως soloecum sit, legendum censet: ὡς οἰκτρὰ πολλὰ στ. ἐκβ. ἔπη. Hermanno in cens. p. 388. ed. Lips. multo gravior hic esse interrogatio videtur repetens ipsum senis verbum: *quomodo vero? tu vero dicere potes „quomodo."* Mihi δ' delendum esse videtur, ut πῶς non positum sit pro ὅπως, sed senis interrogatio cum vi repetatur a Creusa, quippe mirante eum sic quaerere potuisse.

V. 965. σώσοντα coni. Wakefield. et Lenting. p. 105. — τόν γ' αὐτοῦ γόνον Ald.

V. 972. Elmslei. Add. ad Med. p. 110, 6. (ad v. 162.) coni. τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντα, quamquam vulgatam πρῶτον non improbans.

V. 990. Ald. rell. αὐτῆς. Flor. 1. αὐτοῖς.

V. 995. Ald. rell. Ἀθάνας, ut Flor. 1. 2. Ἀθάναν MSS. Steph. Vict.

V. 999. *καί τί γ' οὐ μέλλεις*, i. e. *καὶ πάνυ γε μέλλεις*. Hermann. ad Soph. Phil. 439. Flor. 1. 2. Vict. *τί γ'*
δ' οὐ μ.

V. 1002. *μέλλον ἔπος*, cunctans verbum, s. tardum, pro cunctanter eloqueris. Barn. coni. *μέλλεις γάρ τι προςφέρειν ἔπος*.

V. 1004. Ald. rell. *ἰσχὺν ἔχοιτ' ἄν*. Par. G. *ἔχοιθ' ἄν*. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἔχοι γ' ἄν*. MSS. Steph. *ἔχοιντ' ἄν*. E Scaligeri coniectura *ἔχοντ' ἄν* edidit Barn. i. e. *ἔχοντε*, quia sunt *δισσοὶ στ*.

V. 1009. Ald. rell. *αὐτὸ 'γὼ χερός*. At vocalis ab initio posita non eliditur praecedente brevi vocali. Ita scribendum erat: *αὐτ' ἐγώ*. Sed quae vis est in pronomine? Itaque de coniectura dedi *αὐτὸ τῆς χερός*.

V. 1010. *δέρος θεᾶς* Ald. rell. Flor. 2. Vict. *θέρος θ*. Flor. 1. *δῶρον θ*. MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr. Elmslei. ad Med. 5. 6. probat Reisk. coniecturam *γέρας θεᾶς*. *δέρος* e v. 995. fluxisse videtur, nec ullo modo huic loco accommodari potest. Si inde fluxit, non opus est vestigia antiquae lectionis persequi, et iis commendationem coniecturae Reiskianae quaerere. *δῶρον* contra aptissimum.

V. 1011. *φόνου* Ald. rell. Flor. 1. recte: nam supplendum *ὅςτις σταλαγμὸς φόνου ἀπέσταξε κοίλης φλεβός*. Flor. 2. Vict. *φόνῳ* (ου). Musgrav. ex coniectura Canteri edidit *φόνος*.

V. 1016. Ald. rell. *εἰς ἓν δὲ κραθὲν ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς*. Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. III. p. 535. b.) *εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτόν, ἢ χωρὶς, φορεῖς; κραθέντ' αὐτὸν* iam Canter. nov. lect. I, 9. et Barn. E Vict. afferuntur duae lectiones *κρανθὲν ταυτὸν* et *κρανθέντ' αὐτόν*.

V. 1020. Victor. V. L. 29, 4. comparat Virg. Aen. I, 77. *tuus, o regina, quid optes, Explorare labor, mihi iussa capessere fas est.*

V. 1023. Ald. rell. *πῶς ἄρ' ὑπείδου*. Recte iam in Herv. interpunctum post *ἄρ'*.

V. 1026. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρν. Sic Barn. pro αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖνον, ἵν' ἀρν. φ.

V. 1028. λαθεῖν MSS. Steph. Flor. 1. 2. pro λαβεῖν Ald. Creusae ignotum manere cupit Xuthus, se filium clam sustulisse, et hoc, Ionem esse Xuthi filium scire Creusam, latebit Xuthum. *καὶ σόν γε λήσεις πόσιν εἰδυῖα υἱὸν αὐτοῦ εἶναι Ἴωνα, ἅ σε στ. λ.*

V. 1029. χερός Ald. rell. χειρός Barn. Musgr.

V. 1030. Ald. rell. χρύσωμ' Ἀθάνας, τόδε παλ. ὄργ. Nostra distinctio Musgravio debetur.

V. 1035. μὴ γὰρ πᾶσι Barnes. pro μὴ πᾶσι. Musgr. μὴ σὺ πᾶσι.

V. 1038. Flor. 1. 2. Ἀθάνας.

V. 1048. Hecaten intelligi, iam Barnesius vidit. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 1199. imprimis I. H. Vossii dissert. in Novis actis soc. lat. Ien. I. p. 365. ubi de nostro loco agit p. 379. Ea hominum, quibus favet, coepta omnia fortunat, itaque itineribus etiam, eo consilio susceptis, praeest.

V. 1049. Flor. 1. νυκτιπόδων, quod supra scriptum in Flor. 2.

V. 1052. ἐφ' οἷσι sc. πληρώμασι κρατήρων; *ad quae pocula ministranda*, πέμπει, omissa notatione eius, quem mittit, quia inceptum est clandestinum. Possis etiam sic explicare, ut ἐφ' οἷσι non ad πληρώμασι referatur, sed haec verba explicationem praecedentium habeant, ὅδωσον ἐκεῖνα, ἐφ' οἷσι πέμπει κρατήρων πληρώματα, *successum praebe iis, ad quae perficienda* etc. Utrum praeferas, repudianda certe est Barnesii interpretatio, *ducito poculorum plenitudinem ad eos, contra quos mittit --*

V. 1062. ὅτε Ald. Herv. 1. Brub. ὅ, τε Herv. 2. Cant. rell. et sic Florr. Vict.

V. 1063. ἅτε Ald. Herv. 1. Brub. ἅ, τε Herv. 2. Cant. rell. Erfurdt. ad Soph. Ai. citans ἄν τε νῦν φέρετ' ἐλπίς, nihil impedire dicit, quominus hic quoque φέρετ' pro imperfecto habeamus. Num igitur pro ἐφέρετο? quomodo congruunt νῦν et ἐφέρετο? Etsi αι tertiae personae et infinitivi non elidi a Tragicis persuasum ha-

beo, hoc tamen de iis locis valet, ubi et dialecto attica et metro attico, i. e. iambico vel trochaico, utuntur; in lyricis Homeri eos et lyricum exemplum secutos esse multa loca probant. Sensus vero facilis est, *et si spes, quae nunc est*, fore ut Ion interficiatur, *irrita est*, *ἀτελής ἐστι* vel *ἄπεισι*.

V. 1064. Ald. rell. *ἢ δαίμων ἐξάψειν*. *λαιμῶν* legendum esse vidit Scaliger, quod recepit Barn. non Musgrav. *ἐξάψει* coniecit Reisk. et sic Vict. Haec de Creusa intelligenda sunt, et est zeugma, *ἢ θηκτὸν ξίφος ὤσει δι' ἥπατος, ἢ βρόχον ἐξάψει λαιμῶν*. Per abundantiam quamdam, Euripidi familiarem, additum *ἀμφὶ δειρήν*, ut metrum legi poscit pro *δέρην*.

V. 1067. *ἄλλαι βιότου μορφαί* designant *βίον τὸν ἐν ᾅδου*.

V. 1073. Ald. rell. *ἅ*. Barn. *ἁ*. et sic Vict.

V. 1074. Sensus est: Pudet, peregrinum et alienigenam pro rege accipere, et hunc pudorem mihi incutit (vid. Musgr.) Bacchus, patriorum Atheniensibus sacrorum Eleusiniorum cum Cerere praeses.

V. 1075. Vict. *παρά* pro *περί*.

V. 1076. *εἰκάδων*. vid. Barnes. et Valck. ad Herod. VIII, 65. p. 647, 28. *λαμπάδα θεωρὸς εἰκάδων ὄψεται ἐννύχιον* coni. Musgr.

V. 1077. *ἐνύχιος* Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. Vict. *ἐννύχιος* Herv. 2. rell. Ad Ionem haec recte refert Musgrav. idem tamen male *ἀϊδνός* legendum coniiciens. *ἄυπνος* significat eum pervigilia illa, sicut unum ex ingenuis Atheniensibus, celebrare.

V. 1081. *κοῦραι* Ald. rell. Ob metrum scripsi *κόραι* cum Heathio.

V. 1082. *αἳ* Ald. rell.

V. 1083. Flor. 1. 2. *ἀενάων*.

V. 1085. Ald. rell. *χρυσεοστέφανον*. quod metri causa mutavi cum Elmsleio *Mus. crit.* n. 5. p. 33.

V. 1087. *ἵν'* recte ad *Καλλιχόροισι παγαῖς* refert Musgrav. ut versus 1078—1086. in parenthesi sint.

V. 1088. *ἄλλον πόνον τ' εἰσπεσεῖν* Ald. rell. contra

metrum. ἄλλων iam Brodaeus, εἰςπεσών Heath. Lenting. p. 105. κἄλλων πόνον εἰσπεσεῖν.

V. 1090. ὁρᾶθ' Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ὁρᾶσθ' Ald. rell. δυςκελάδοισιν Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2.

V. 1091. Locutionem κατὰ Μοῦσαν ἰέναι non habeo quo alio exemplo illustrem. Nec ulla coniecturarum, quas VV. DD. protulerunt, satisfacit: lenissima tamen Musgravii est emendatio κατὰ μοῦσαν ἰέντες, *contra nos* (καθ' ἡμῶν) *carmina edentes*, non ut Musgrav. explicat. Quod Lenting. p. 105. coniecit, διὰ μουσᾶν ἰόντες coll. Med. 1070. metro adversatur. Elegans est quod Wakefield. coni. ὄπ' ἄμουσον ἰέντες.

V. 1094. Ald. rell. εὐσεβείᾳ.

V. 1095. Recte Barnes. ἀδ. ἄροτον ἀνδρῶν pro inepto ἄροτρον.

V. 1096. Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. παλίμφαος. Herv. 2. παλίμφατος. Canter. Barn. παλίμφαμος ex em. H. Steph. et Brodaei, *quae contrariam priori famam habet.* Cf. Med. 418 sqq.

V. 1097. Ald. rell. καὶ μούσιος ἄνδρας ἴστω. Emendarunt Canterus, Scaliger, Duportus, cui, non Cantero, ἴτω debetur.

V. 1098. ἀμφὶ λέκτρων Ald. rell. περὶ λ. Heath. Musgr.

V. 1099. Ald. rell. δείκνυσι.

V. 1100. Canter. ἀγνωμοσύναν, quod probant Musgr. et Wakef. ἀμνημοσύναν recte Barnes. vertit *ingratitudinem.* ὁ Διὸς ἐκ παίδων est Xuthus.

ου ὁς

V. 1105. Flor. 2. νόθων παιδῶν.

V. 1106. Reiskius κλεινάν, quia famulae, e quibus constat chorus, non recte κλειναί vocari possent, et eadem de causa Elmslei. ad Eur. Iph. T. 9. (*Mus. crit.* n. 6. p. 273.) φίλαι γυναῖκες. Mox Ald. Herv. 1. 2. κόριν. Brub. rell. κόρην, ut correxit Brodaeus.

V. 1107. πανταχοῦ Lenting. p. 105. Idem interest inter πανταχῇ et πανταχοῦ, quod inter πῇ et ποῦ. πανταχῇ est *in omnes partes versus.*

V. 1108. ἐξέπλησα. Vid. Porson. ad Orest. 54.

V. 1111. Ald. rell. αἵδ' ἐπιχώριοι. Scaliger αἱ 'πι-

χώριοι. Rectius Elmslei. Praef. Oed. T. p. XI. ἀπιχώριοι, ut ἄτεραι apud Thom. M. p. 121.

V. 1116. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. ἔφθη. MSS. Steph. ὤφθη.

V. 1118. Ald. Herv. 1. Brub. οὐ μίαν θῆναι θέλων. Herv. 2. οὐ μιανθῆναι θ. e corr. Brodaei et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1120. Ald. rell. ὑμᾶς. Emendavit H. Stephanus.

V. 1121. Canter. Barn. ἦθ' ὁρᾶν φ.

V. 1128. Ald. Herv. 1. 2. ἀμφήρης μέν. Brub. ἀμφήρης ἐμόν. ἀμφήρεις correxit H. Steph. μένων pro μέν Scalig. et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1131. Ald. rell. μετῶ. Locus Elmsleio ad Iph. T. 1480. suspiciosus est propter formam ἔστωσαν. Vid. ad Iph. T. 1446. et ipsum ἔστωσαν habet Plato Soph. p. 231. A. et permultis locis aliis.

V. 1136. Interpungebatur post ἀκτῖνας. Veram constructionem viderunt Reisk. et Heath.

V. 1137. Elmslei. ad Med. 1150. not. n. scribit εἰς εὐγωνίαν, qua auctoritate hanc vocem firmari, vel quo sensu accipi velit, non addens. De re vid. Musgrav.

V. 1138. ἔχουσαν recte ad σκηνήν, vocem repetendam e περιβολὰς σκηνωμάτων p. 1133. refert Musgrav.

V. 1146. ἐνῆν dictum esse videtur, quia sensus est ἐνῆν δὲ τοίαδε γράμματα. γράμματα illustravit Valck. ad Theocr. Adon. 81. p. 374.

V. 1150. Cf. Heindorf. ad Horat. Serm. II, 6, 100.

V. 1154. Ald. rell. οὐραία, contra metrum. Canter. Barn. οὐραῖα. Sed quid sit οὐραῖα στρέφειν, non habeo dicere. Wakefield. adscripsit locum Hygini Poët. Astron. III. p. 418. Munker. *utraeque Arcti — ita collocatae, ut alternis unaquaeque earum resupinata caput alterius tegere videatur, ita tamen, ut caput eius, quae superior fuerit, ad caudam inferioris contendat.* Cf. Arat. 28. Hoccine igitur οὐραῖα στρέφεσθαι dici potest? Tum Ald. Herv. 1. χρυσήρη πώλῳ, χρυσήρη etiam Herv. 2. Brub. Canter. sed eaedem πόλῳ, ut correxit Brodaeus. χρυσήρει Barn. ex emendatione H. Steph. πόλῳ Flor. 1. 2. Vict.

V. 1164. Ald. rell. Flor. 1. 2. *σπείραις*, *σπείρας* MSS. Steph. et hinc Cant. Barn.

V. 1167. *ἐγχωρίων* malebat Lobeck. ad Soph. Ai. 1135.

V. 1170. Ald. rell. *ἀνῆσαν*. Correxit Musgrav. et Brunck. ad Soph. Oed. T. 1405.

V. 1171. Deest pes primus. Aem. Portus supplebat *αἴας* vel *γαίας*, Duport. *τέως*, Barn. *σκηνῆς*, Heath. (et iam alii apud Barnes. in his Milton.) *ὁ μὲν*, Reisk. *βορᾶς* vel *δαιτός*, Musgr. *δείπνων*.

V. 1172. Ald. Herv. 1. Brub. *σὺν δείπνοις*. *συνδείπνοις* iam Herv. 2. Canter. ex emend. Brodaei et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1175. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *σμίρνης*. Canter. *σμύρνης*, ut est in Flor. 1. 2. Vict.

V. 1177. *ἧκεν* dictum ut *ὕει*, *νίφει*, *ἔσεισε* pro *σεισμὸς ἐγένετο* Thuc. IV, 52. vid. Elmslei. ad Heracl. 830.

V. 1178. *κοινόν* ex emendatione Musgrav. pro *καινόν*. — *γέρων ἔλεξεν* Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἔλεξε* Par. E. *ἔλεξ'* Barn.

V. 1179. *οἰνηρὰ τεύχη* ex emend. Lobeck. ad Ai. 1066. et Porsoni Adv. p. 270. pro *οἰνηρὰ σκεύη*. Locum Diogen. Laert. Anach. §. 104. sicut Platonis Leg. VII. p. 800. B. C. ad 1189. Brodaeo sublegit Barnes. Vid. Casaub. ad Diog. L.

V. 1181. Ald. Herv. 1. Brub. *μόχθους*. Herv. 2. Cant. *μόχθος*, ex emend. Brodaei, ut habent Flor. 1. 2. et pro v. l. Vict.

V. 1185. Ad hunc v. Boissonad. citat Bernard. ad Nonn. T. I. p. 137.

V. 1187. *κοὐδεὶς τάδ' ᾔδει*. *ἐν χεροῖν ἔχοντι δέ*. *ᾔδειν* scribendum monuit Pierson. ad Moerid. p. 174. *ἐν χεροῖν* e Par. E. dedit Musgrav. ut iam Canter. coniecerat.

V. 1194. *σιγῇ* Vict.

V. 1195. *Βιβλίνου*. Blomfield. ad Aesch. Prom. 836. scribendum monet *Βυβλίνου*, et fere persuadet allato loco Eustath. Od. φ' p. 1913, 31. Sed Censor in *Class. journ.* n. 24. p. 413. contra affert Mazochium ad tab. Heracl. p. 200.

V. 1198. Quum excidisse versum nemo ante Reiskium animadvertisset, Scaliger. em. ὡς δ' ἀπέσπασαν μέθυ sc. αἱ πελειαί, (at ἐπισπᾶσθαι dicitur, non ἀποσπᾶν) κεἰς αὐτὸ (Ald. αὐτά quod correxit Brodaeus), Canter. κεῖναι τὰ χείλη.

V. 1202. Ald. rell. ἦδ' ἔζετ'. Barn. Musgr. ἡ δ' ἕζ.

V. 1204. Ald. Herv. 1. Brub. κἀμβάκχευσεν. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. κἀβάκχευσεν, et sic Par. E. fortasse etiam Flor. 1. 2.

V. 1205. Ald. rell. etiam Canter. Barn. αἰάζουσα. θάμβησε. Correxit Heath.

V. 1207. Ald. rell. θνήσκουσα δ' ἀπασπ. Canter. et Scalig. coni. θνήσκει δ' ἀπασπ. quod confirmant Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1209. ἥκεν ὁ μαντ. Ald. rell. ἧχ' ὁ μαντ. Barn. in marg. et Heath. γυμνὰ ἐκ πέπλων μέλη, membris e pallio, reiecto scilicet, ut in graviore et corporis et animi motu fieri solebat, exsertis. Cf. Iphig. T. 1469.

V. 1219. Vocem κοίρανος illustrat Lenting. p. 105.

V. 1227. Vulgo Φοῖβον πάρα. παρά τινα ἐλθεῖν insolita locutio. Itaque scripsi Φοίβου i. e. παρὰ Φοίβου πυθέσθαι θέλουσα περὶ παίδων, sed ambigue dictum, quia venerat etiam, ut fortunam filii e Phoebo concepti sciscitaretur.

V. 1229. ἔστιν pro ἔστι scripsi e Victor.

V. 1232. Ald. rell. θοάς. MSS. Steph. χοάς. ipse autem praeferebat θοᾶς, ut Brodaeus legendum coniecerat. Et sic Flor. 1. 2. Vict. In constructione haereo: σπονδὰς μιγνυμένας non intelligo, nisi suppleto εἶναι, σπονδὰς μίγνυσθαι s. ὅτι σπονδαὶ ἐμίγνυντο, ut haec a φανερὰ τάδ' ἐστί pendeant. Sed eius constructionis exemplum aliud requiro. φόνῳ non esse videtur *ad caedem* ut vertit Barnes. quod esset ἐπὶ φόνῳ, sed vel ἐκ παραλλήλου adiectum ad σταγόσιν, vel cum Heathio legendum φόνου, ut v. 1011.

V. 1238. Debebat dici ὑπὸ χθονίους μυχοὺς πορευθῶ, sed relatum videtur ad ἀποφεύγουσα.

V. 1243. λαθεῖν e coniectura H. Stephani pro λαβεῖν.

V. 1245. Ald. rell. μέλει. MSS. Steph. μέλλει. Sed haud dubie verum est quod coniecit Aemil. Portus μένει.

V. 1250. Ald. rell. Πυθίῳ. Emendavit H. Steph.

V. 1251. Ald. rell. ἴν' εὐτυχῇς. Flor. 1. 2. Vict. εὐτυχεῖς. Correxit H. Steph.

V. 1252. ἐκ γὰρ οἴκων ex emendatione Porsoni ad Med. 44. pro ἐκ γὰρ ἄκων. et sic Vict. Canter. ἐκ κακῶν γὰρ, quod H. Steph. in codicibus suis invenisse videtur; nam Flor. 1. 2. ἐκ γὰρ κακῶν.

V. 1263. Ald. Herv. 1. Brub. ἔφη. Herv. 2. Canter. rell. ἔφυ, ut emend. Brodaeus et sic Flor. 1. 2.

V. 1266. Παρνησοῦ Ald. rell.

V. 1267. Flor. 2. Vict. διοκηθήσεται. (ευ supra scriptum)

V. 1274. Reisig. comm. exeg. ad Soph. Oed. C. 1328. ἀλλ' οὔτι βωμός. In his Ἀπόλλωνος et ad βωμός et ad δόμος pertinet. Vid. Elmslei. ad Heracl. 131.

V. 1280. Vulgo sine interrogatione haec legebantur. Cf. Lenting. p. 106.

V. 1282. ἵν' ἕσταμεν, *ad cuius dei aram stamus*, dictum videtur, quia dicere licebat ἐν θεοῦ στῆναι.

V. 1285. Ald. rell. κἄπειτ' ἔκτανες. Barnes. κἄπειτ' ἔκτεινας, falso primam syllabam vocis communem esse ratus. Duport. et Heath. ἔκαινες.

V. 1287. δ', quod post πατρός legebatur, delendum monuit Canter. nov. lect. V, 11. Est eadem appositionis conformatio, qua Sophocles dixit Trach. 9. μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω.

V. 1289. Supra εὐσεβῆ Flor. 2. scriptum habet εὐσεβεῖς.

V. 1290. Elmslei. ad Heracl. 1003. ἔκτεινον ὄντα. Sed vid. ad Androm. 694. Malim tamen ἔκτεινά σ' ὄντα.

V. 1291. Ald. rell. σὺν ὅπλοισιν. Correxit Barnes.

V. 1282. κἀπίμπρας γ' Musgr. e Parr. E. G. et sic Florr. Vict. pro κἀπ. δ'.

V. 1293. Ald. rell. ποίοισι δαλοῖς. Quum in Par. G.

esset *πτανοῖς*, supra scripto *δαλοῖς* (sic etiam Flor. 2.) Musgrav. vocem *πανοῖς* in his latere suspicatus est. *πτανοῖς* etiam Vict. *πτανόν* et *πανόν* permutata supra 194. De voce vid. Pierson. Veris. p. 3 sqq. Blomfield. gloss. Agam. 275.

V. 1291. Flor. 2. Vict. *λαχών*. (β superscr.)

V. 1295. Flor. 2. *πατρός τε*. (γε superscr.)

V. 1299. *τοῦ μέλλειν*, nimirum *ἐμὲ οἰκεῖν τὰ σά* v. 1294. pro quo dici etiam possit *τοῦ μέλλοντος φόβῳ*.

V. 1300. *μέλλων τύχοις* i. e. *μέλλοις οἰκεῖν τἀμά*. Nam *εἰ ἔμελλεν Ἴων τὰ τῆς Κρεούσης οἰκεῖν, ἔθανεν ἂν ἡ Κρέουσα*.

V. 1303. Pro *πατρικῆς* Flor. 1. 2. *πρι γῆς*.

V. 1304. Ald. rell. *ἤδέ σοι παμπ*. Recte Barn. *ἥδε σοι π*. perverse Musgr. *ἢ δέ σοι π*.

V. 1305. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. *ἔκλιπε β*. Flor. 1. *ἔκλιπες*. Brub. Cant. rell. *ἐκλειπε*. *θεηλάτους ἕδρας* explico *dei instinctu* vel *deo auctore aedificatas*, ut ad fabulam respiciatur, qua ipse sibi Apollo Delphos oraculi sedem delegerit et designaverit; Brodaeus *deo plenas*. Wakefield. huic loco ad amussim respondere dicit Hesychii glossam *θεήλατον*, *ὑπὸ θεοῦ πεπηγμένον*, et respici putat artificium, quod commemoratur a Callim. in Apoll. 58. *θεήλατος quod ad deos pertinet* interpretatur Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 256. quod ne illi quidem loco convenire videtur.

V. 1306. Memorabilis traiectio vocum in attractione *τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστι*, pro *τὴν σὴν μητέρα, ὅπου ἐστι*, similis illi apud Soph. Trach. 98. *Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο, καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ*. Male Elmslei. ad Heracl. 946. verba *ὅπου σοι ἐστὶ* per *ἥτις σοί ἐστι* v. 566. explicat.

V. 1307. *κτείνουσ' ἐμέ* i. e. *ὅτι ἐμὲ ἔκτεινες*, ut *ὤν* ponitur pro *ὃς ἦν*. vid. ad Hec. 804. Suppl. 651. Add.

V. 1308. Flor. 2. *θέλεις*.

V. 1309. *ἐν στέμμασι*. Vid. v. 225.

V. 1310. Valck. ad Hipp. 728. em. *οὐ*. Est pro *τινὰ*

ἐκείνων, ὑφ' ὧν, ut non Phoebus tantum, sed Xuthus etiam et Ion cogitari possint.

V. 1316. Ald. rell. ἱρὰ καθ. Correxit Barn. Pro ἐχρῆν in Gramm. gr. §. 387. 9. scribendum monui ἔδει, quia insolens videbatur structura verbi χρή cum dat. Alio loco Soph. Antig. 736. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός defendit eam Elmslei. ad Med. 1334. not. f. Cf. Erfurdt. ad Soph. l. c. v. 732.

V. 1320. Alias dicitur ὑπερβάλλειν τι, et scribi posset θριγκοὺς τοὐσδ', ut corrigit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 359. Sed quum ὑπερβάλλειν idem sit quod ὑπερβαίνειν, dictum est ut supra 218. γυάλων ὑπερβῆναι.

V. 1324. Elmslei. ad Heracl. 689. scribi vult: ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ', ἡ φάτις. quia post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhibeatur γε. Et λεγόμεσθ' est in Ald. Herv. 1. 2. λεγώμεσθ' in Brub. Cant. Musgrav. ubi nihil notatum e Florr. λεγώμεθ. Barn.

V. 1329. Ald. rell. μητρυιαῖς τε. E Flor. 1. 2. μητρυιαῖς γε recepi.

V. 1332. καθαρός Porson. Adv. p. 270. Vix verisimile, librarium, qui v. sq. καθαρός legerit, hic scripsisse καθαρῶς, sed contra.

V. 1336. ἄγκος pro ἄγγος Flor. 1. 2. Quum Musgr. ad vocem χερός offendisset, et legendum coniecisset τόδ' ἄγγους πλέκος, Iacobs legendum suspicabatur ὁρᾷς τόδ' ἄγγους κύτος ὑπ' ἀγκ. ἐμ. provocans ad Cycl. 398. quam coniecturam probat Wakefield. Elmsl. ad Heracl. 42. Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Vulgatam defendit Lobeck. ad Ai. 308. ita tamen, ut, quid suspicionem moverit Musgravio, minus attendisse videatur. Is enim non id aegre ferebat, quod χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς pro ἐμῆς dictum esset (sic enim etiam Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις, loco a Lobeck. allato) sed quod χερὸς ἀγκάλαι dici non posse videbatur. Neque vero quidquam proficitur Elmsleii coniectura: non magis enim χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur, quam χερὸς ἀγκάλαι, et quod est ὑπαγκάλισμα χερός id haud dubie est etiam ὑπ' ἀγκάλαις χερός. Sed in multis Tragi-

corum locis ita adduntur χειρός, ποδός etc. ut salvo sensu etiam abesse possint.

V. 1337. ἐν στέμμασιν, vittis redimitam, ut Herc. f. 665. ἐν στεφάνοισιν.

V. 1346. τότε Par. G. pro τόδε, superscripto τόδε.

V. 1347. δρᾶσαι coni. Musgrav. ut mox σῶσαι. Probat Elmslei. Mus. crit. VI. p. 300. ad Iph. T. 937.

V. 1350. MSS. Steph. κέκρυψαι, Flor. 1. κρύπτεται. Tum Ald. rell. σπαργάνοισιν· οἶσθα σύ; Musgr. coni. σπαργάνοισιν οἶσθ' ἃ σοί; quasi vero fasciae variorum generum fuerint. Rectius Reisk. et Porson. Adv. p. 270. σπάργαν' οἷς ἐνῆσθα σύ;

V. 1355. Ald. rell. Ἀσίαν, contra metrum. Scaliger. Ἀσιάδ' quod recepit Barn. probat Musgr.

V. 1359. Ald. rell. ὅτου δ' ἐβούλεθ' οὕνεκ', οὐκ ἔχω λ. οὕνεκ' delevit Milton. et omittunt Flor. 1. 2. Supplendum videtur ὅτου δὲ κτῆμα ὄν ἐβούλετό με σῶσαι τόδε.

V. 1363. Ald. rell. ζητεῖσθαι χρή. Barn. ζητεῖν σε χρή, non monito lectore, ex emendatione Canteri, quae lectio in Flor. 2. supra vulgatam scripta est.

V. 1367. ὅς μέτεσχε τῆς τύχης. Vid. v. 48.

V. 1377. Ald. rell. τλ. δέ θ' ἡ τεκ. Correxit Schaefer. ap. Herm. ad Vig. not. 316. p. 837.

V. 1379. Ald. rell. οἶσον θεῷ. MSS. Steph. Vict. οἴσω θ. ut Brod. coni. et Canter. edidit.

V. 1380. μηδέν Flor. 1. 2. pro μηθέν.

V. 1385. ὅς γ' ἔσωσέ μοι ex emendat. H. Steph. pro ὅς ἔσωσέ μοι.

V. 1387. ὑπερβαίην Barnes. pro ὑπερβαίη. Wakef. servans Aldinae scripturam οὐδ' ὑπερβαίη τις ἄν.

V. 1389. καὶ σὺν δέ θ' οἷσι Ald. Herv. 1. Brub. καὶ σύνδεθ' οἷσι Herv. 2. Canter. rell. ex emend. Brodaei et Flor. 1. 2.

V. 1395. Ioni tribuendum esse, quum antea Choro adscriberetur, monuit Heath. Fortasse leg. καὶ πάροιθ', ἥδησθά μοι propter πάροιθε. Cum acerba ironia tacere eam iubet Ion, quum antea multa tacuerit, nimirum

insidias ipsi structas. Aliorum coniecturas consulto relinquo.

V. 1396. Cf. Valck. ad Phoen. 1282. et nostra ib. ad 1265.

V. 1397. Barn. ᾧ 'ξέθηκ' ἐγώ ποτε. Sed vulgata quoque explicari potest. Ionem quidem se exposuisse, dicere non potest, quum hoc ex agnita arca demum colligat; arcam potest. Itaque quum dixerit se arcam exposuisse, correctionis cuiusdam caussa, addit *te quidem, mi fili.* Lenting. p. 106. scribit οὗ 'ξέθηκ', *ubi* i. e. in qua arca, ut Hel. 607.

V. 1403. σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν, *non desinetis me mactare, nihil intercedo, quominus continuo me mactetis.* Barnes. ita vertit, quasi esset μὴ λήγετε. Sed aptius esset, si λήγειν significatione transitiva accipi liceret, qua apud Homerum dicitur οὐ λῆγε μένος etc. Ita esset (καίπερ) σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἂν ἐμὲ ἀντεχομένην.

V. 1404. τῶν τ' ἔσω κεκρ. e Tyrwhitti coniectura pro τῶν τε σῶν κεκρ.

V. 1409. λήψομαί σ' ἐγώ Tyrwhitt. pro λήψομαι δ' ἐγώ.

V. 1410. Ald. rell. τοξεῦσαι. Par. E. G. τοξεύω. Flor. 1. 2. Vict. τοξεύω (σαι superscr.).

V. 1420. Ald. rell. ἠτρίων. Musgr. ἠτρίοις. In Vict. εὐήτριον ἱμάτιον, haud dubie adscriptum a Grammatico, qui usum vocis explicare vellet. Sic enim est in Flor. 2.

V. 1422. Ald. rell. κἀκκρασπέδωτ' ὄφεσιν. Par. E. G. κεκκρασπέδωτ' ὄφ. Vict. κ' εκκρασπέδωτ'. Flor. 1. 2. κεκρασπέδωτ' ὄφ. Barn. κεκρασπέδωταί τ' ὄφεσιν.

V. 1423. ὕφασμα θέσφαθ', ὡς εὑρ. Ald. rell. In MS. E. ita scribitur θέσφαθ', ut simul appareant ductus litterae μ. Hinc Musgr. coni. δεσμά θ', ὡς εὑρ. A v. 1422. lacuna est in Flor. 1. usque ad 1583.

V. 1425. εὐστοχεῖς Pierson. coniecit Veris. p. 13. pro εὐτυχεῖς, *an hoc solum bene coniicis,* ipse οὐκ εὐστοχῶν. Sensus est: *an hoc solo laetaris, quasi re felici.*

V. 1426. Ald. Herv. 1. Brub. παγχρύσῳ γένει. Herv. 2. Cant. ex emend. Brodaei παγχρύσῳ γένυι. Toup. Em. in

Suid. T. II. p. 301. πάγχρυσοι γένυν. Wakefield. παγχρύσου γένυ, de γένυ importune provocans ad Andr. 1158. Porson. apud Kidd. p. 225. δράκοντε μαρμαίροντε πάγχρυσον γένυν. eleganter. Certe quomodo ἀρχαῖόν τι in hoc tenore verborum locum habere possit, non assequor.

V. 1427. Creusae continuandum censet Pierson. Veris. p. 13. Ionem scire, unde haec serpentum simulacra et quo consilio data acceperit Creusa, non adeo mirum post ea, quae supra dixit v. 272 sqq. Ald. Herv. 1. ἦ τέκν'. Herv. 2. ἡ τέκν'. Brub. rell. ἥ τέκν'. ut correxit Brod. Barnes. coni. ἥ τέκν. ἐντρ. Vid. v. 25.

V. 1429. Ald. rell. χρυσώμια. MSS. Steph. χρυσώματα, quod recepit Canter.

V. 1433. Ald. rell. σκόπελον εἰςηνέγκατο. MSS. Steph. σκόπελος, ut coni. Brodaeus ἐξηνέγκατο e coniectura Scaligeri. Sed quidni ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰςηνέγκατο. quandoquidem Minerva primam oleam terra edidisse dicebatur.

V. 1434. Ald. rell. οὔπερ, propter εἴπερ. οὔποτ' est ex em. Barnes.

V. 1440. ἐνέρων iungendum cum μετά v. sq.

V. 1441. Blomfield. ad Aesch. Pers. 633. χθονίων. Haec vulgaris esset constructio.

V. 1444. Vulgo ἀναπτυχαί. Scripsi ἀμπτυχαί, ut versus esset dochmiacus dimeter.

V. 1445. Ald. rell. αὔσσω. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. αὔσω, ut iam edidit Canter.

V. 1453. ἐπέβαλον Ald. Herv. 1. Brub. ἀπέβαλον Herv. 2. Cant. rell. et Flor. 1. 2. Vict.

V. 1454. πόθεν bis Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. semel Herv. 2. Canter. rell.

V. 1455. Ald. Herv. 1. ἀγκάλ" i. e. ἀγκάλων, ut est in Herv. 2. Brub. Canter. ἀγκαλῶν Barn. ἀγκάλαιν coni. Musgrav. ἀγκαλῶν iungendum cum πόθεν, *ex quibus ulnis?* monuit Wakef. quod vix aptum est. Verum videtur ἀγκάλαιν.

V. 1461. Vulgo γενειάσι et v. sq. ἡδονᾶς.

V. 1465. τάδε. Scaliger. et Brod. τόδε. Sed quis ita

dixerit pro *δῶμα δὲ τόδε ἐστ. ἔχει δὲ πυρ.* Musgr. *γᾶ δ' ἔτ' ἔχει πυρ. τάδε* non ad solum *δώματα* refertur, sed domum cum tota urbe, ut Latin. *haec.* v. c. *qui non haec stare cupiat* apud Cicer.

V. 1466. Versus videtur esse dochmiacus hypermeter, a quo transitur ad anapaesticos numeros et inde ad dochmiacos.

V. 1468. Herm. elem. d. m. p. 276. *νύκτα δέρκεται* ut prior versus finitus verbo *νύκτα* sit anapaesticus dimeter hypercatal. alter dactylus cum dochmiaco dimetro, in quo *ἀελίου* pro *ἁλίου* scribit.

V. 1472. In Ald. rell. verba *ὦ τέκνον, τί φῄς:* Xutho, illa *οἷον οἷον ἀνελ.* Ioni, v. 1475. 1475. 6. 7. Xutho tribuuntur. Veram personarum descriptionem monstravit Tyrwhitt.

V. 1473. Ald. rell. *γέγονας γάρ.* Recte Heath. *γέγονας ἄρ'.* Idem cum Tyrwh. interrogationis notam delevit, quae erat post *ἄλλοθεν.*

V. 1478. Vict. *ποθέν.*

V. 1482. Fortasse *αἶ αἶ! λέγεις μοι δόλια κοὖ σαφῆ τάδε,* ut hic etiam versus sit iambicus trimeter, ut reliqui, quibus Ion utitur.

V. 1486. Ald. Herv. 1. *τι κεδνός.* Herv. 2. Brub. Cant. rell. *τι κεδνόν* ex emend. Brodaei. Par. G. *τι καινόν.*

V. 1488. *κρύφιόν γ' ὠδῖν'* Heath. quum deesset *γ'.*

V. 1492. Par. E. *ἀγῆψα* pro *ἐνῆψα.* — Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ἐμὰς πλ.* quod nisi Scaligeri ingenio, sanari non potuit. *κερκίδος πλάνους,* an quia radius telam *pererrare* videtur?

V. 1494. *χειροῖν* Heath. pro *χεροῖν.*

V. 1497. Ald. rell. *ἀΐδαν.*

V. 1501. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1105. p. 138 sq.

V. 1503. Addidi *αἶ,* quod ratio grammatica poscere videbatur.

V. 1504. Ald. rell. *δειλία δὲ καὶ τάδε.* Brodaeus et Scaliger *δειλαῖα.* (Corrige vitium e Musgr. propagatum.)

V. 1505. Ald. rell. *δυστυχίαισιν.*

V. 1513. καὖθις αὖ Pierson. Veris. p. 13. pro καὖθις εὖ.

V. 1516. Ald. rell. φαεινοῖς. Par. E. G. Flor. 2. Vict. φαενναῖς. Vid. ad Phoen. 84.

V. 1521. ἐς οὖς σοι pro γάρ citat Schol. Phoen. 909. quod praefert Porson. Adv. p. 251.

V. 1522. Ald. Herv. 1. 2. Cant. τοῖς πράγμασι. Brub. Barn. τοῖσι πρ.

V. 1523. Ald. rell. μὴ σφαλεῖσα παρθένος Ἐγγίνεται· ad quod in Vict. notatum: ὅρα ἢ λείπει στοῖχος. Recepi emendationem Musgravii.

V. 1525. Ald. rell. προστιθείς. Flor. 2. Vict. προστιθεῖς, ut edidit Musgr. προστιθῇς e MSS. Steph. ediderunt Canter. et Barn. quo admisso, scribendum etiam φῇς v. 1527. pro φής. Sed hunc aoristi sec. coniunctivum esse recte monere videtur Elmsl. auct. annot. secundariae ad Med. p. 135, 2, 14. Itaque tutius est cum Elmsl. προστίθης et φής scribere. Vid. ad Phoen. 93.

V. 1529. Ald. rell. Ἀθηνᾶν.

V. 1535. αὐτοῦ Ald. quod nunc non mutaverim, etsi v. 1532. et 1536. ibidem αὑτοῦ legatur.

V. 1538. ταράσσων Ald. rell. ταράσσει Par. G. ut coni. Reisk. ταράσσει (ων superscr.) Flor. 2. Vict. Superiora accipienda pro ὁ θεός, εἴτε ἀληθής ἐστι, ἢ μάτην μαντεύεται. Vid. Dobraeus ad Plut. 598.

V. 1539. Ald. rell. δὴ νῦν. Tum Ald. Herv. 1. Brub. ἅμ' ἐςεῖλθεν.

V. 1545. Ald. rell. ὅδ' ὦφελ.

V. 1549. Ald. rell. Flor. 2. θεοδότων. θυοδόκων est ex em. Pierson. ad Moerid. p. 271.

V. 1550. ἀνθήλιον. Magis ex more Atticorum ἀντήλιον. Vid. Blomfield. gloss. Agam. 502. Vict. ἀντήλιος.

V. 1553. Elmslei. ad Markl. Iph. A. 99. (*Quart. rev.* 14. p. 456.) coni. με λεύσσετε pro φεύγετε, hoc ex initio versus repetitum censens. Recte.

V. 1558. Ald. rell. μέμψιν. Par. E. Flor. 2. Vict. μέμψις.

V. 1561. Ald. Herv. 1. 2. Brub. οὔ φασί σε, in Brub. cum asterisco praefixo. MSS. Steph. οὐ φύσασί σε.

V. 1562. Ald. rell. ἀλλ' ὡς νομίζεις. MSS. Steph. ἀλλ' ὡς κομίζεις. Par. E. G. Vict. ἀλλ' ὡς νομίζῃς.

V. 1563. Ald. rell. ἀνώχθη, quod esset ab ἀνώγω. Scribendum erat ἀνεῴχθη, in quo ε et ῳ in unam syllabam coalescunt.

V. 1579. De quatuor his tribubus Atticis disputavit Boeckh. in ind. lect. univ. Berol. per semestre aestiv. a. 1812. Cf. id. Staatshaush. II. p. 28. Müller. de Orchom. p. 307. Schoemann de comit. Ath. p. 358. Pro Τελέων Canter. nov. l. V, 19. Γελέων ex Herod. ubi etiam legendum videtur Τελέων. In fine Ald. rell. εἶτα δεύτερος. Correxit Canter. et δεύτερον Flor. 2.

V. 1580. Ald. rell. ὅ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος. Flor. 2. ἀργαλῆς. Margo Brub. οἱ ad ὅ, ἀργαδῆς ad ἀργολῆς adscriptum habet. Locum ita, ut nunc legitur, constituit Canter. Musgrav. tamen dedit Ἐργαδεῖς. Wakefield. Ἐργαδῆς.

V. 1581. Ald. αἰγικορῆς, recte, ut Ἀργαδῆς.

V. 1591. Flor. 1. πόλεις.

V. 1592. Par. E. τῆς pro γῆς.

V. 1594. Ald. Herv. 1. κεκλῆσθε. Correxit Brodaeus.

V. 1603. Flor. 1. εἴη. 2. εἴη. Optativus post coniunctivum positus esse videtur, quia hoc se non tam futurum praevidere, quam optare profitetur Pythia, pro σύ τ' ἔχουσα ᾗς — εἴθε ἔχουσ' εἴης, quemadmodum locum Homeri Il. χ', 244. explicavi Gramm. gr. §. 506. not. 2. Sed Porson. apud Wakefield. ἴῃς.

V. 1605. Ald. rell. ἡμῖν. Correxit Canter.

V. 1608. Porson. Adv. p. 283. citat: καὶ πρὶν πού τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν. ex certa Musgravii emendatione, inquit, qui scribi volebat: Λοξίου καὶ τῆςδ', ἐπεὶ πρὶν πού τόδ' οὐκ ἄπ. ἦν; καὶ-δέ in eodem sententiae membro non occurrere apud antiquiores contendit Porson. ad Or. 614. cui contradixerunt Schaef. ad Long. p. 350. Hermann. ad Vig. not. 345 b. Sed ipsa sententiae con-

formatio πρὶν πού τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν i. e. πρὶν τόδ' ἄπιστον ἦν gravior est quam pro rei natura, imprimis si καί cum Porsono intactum relinquas: nam *antea etiam* significat nunc esse, quod iam antea fuerit.

V. 1613. Ald. rell. πύλαις. Margo Barn. πύλας. unde sic edidit Wakefield.

V. 1614. Ald. rell. μεταβαλοῦσ' ἀεί που. Pro ἀεί που Barn. αἰθρίας. Grotius post μεταβαλοῦσ' plene distinxit, et reposuit ἀεί γέ που ut haec cum sqq. cohaererent. Ego melius putavi ἀεὶ δέ που, quamvis molestum est που, statim sequente πως. Elegans est Musgr. coniectura μεταβαλοῦσ' ἀμείνονα, quam vellem codex aliquis confirmaret.

V. 1616. Ald. rell. στείχοιμεν. στείχωμεν est e Schaeferi coniectura, probata Elmsleio ad Bacch. 843. ad Oed. C. 11. — στείχεσθ' Ald. rell. Correxit Canter.

V. 1618. δ' pro γ' e Flor. 1. 2. recepi.

V. 1622. Ald. rell. εὐπράξειαν ἄν. una voce, quod ne Barnes. et Musgrav. quidem correxerunt. ὥςπερ πέφυκασ' sc. οὔποτε εὖ πράττειν.

NOTAE IN HERCULEM FUR.

V. 1. Ald. rell. οἶδε. Flor. 1. εἶδε.

V. 3. Ald. rell. ἔτικτεν ὁ Περσ. Correxit Barnes. in nota. Tum Ἡρακλέος vulgo, Ἡρακλέους Hermann. citans Porson. ad Med. 675.

V. 4. ἔσχεν, *habitavit.*

V. 5. Servavi lectionem Ald. et Codd. etsi suspectam ob υς nominis barytoni productum, quum alias non nisi oxytona ύς producant. vid. Draco p. 33, 19. Hinc Barnes. fulcrum γ' infersit, quod probatum retinuit Musgr. idem legi posse dicit στάχυς βλάστησεν: paulo melius Reisk. στάχυς ἀνέβλαστεν. Quum ύς nominum oxytonorum a Tragicis nonnunquam corripiatur, (vid. Spitzner de vers. Gr. heroico p. 67 sq.) quid mirum, υς nom. barytonorum ad similitudinem oxytonorum productum esse?

V. 7. τεκνοῦσι παίδων παισίν Codd. et edd. Hoc idem esse dicit Wakefield. ac πόλει τεκνοῦσι παίδων παῖδας, inauditam enallagen commentus. Musgrav. coni. στέφουσι, *ornant, coronant*, Bothius τεχνῶσι. πυργοῦσι est ex emendatione Iacobsii Exerc. I. p. 199. Aliud quid elici fortasse possit e v. 775 sq.

V. 10. Reisk. et Tyrwhitt. ᾗς, vel quod συναλλάζειν τινά dici non posse censebant, vel duplici dativo ὑμεναίοισι λοχῷ offensi. At haec est figura ἐκ παραλλήλου. Cf. Reisig. observ. crit. in Oed. C. p. 266.

V. 14. Μεγάραν τε τήνδε Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. Vict. Μεγ. δὲ τήνδε Herv. 2. Canter. Barn. Musgr.

V. 15. Flor. 1. 2. Κυκλωπίαν.

V. 17. Ἠλεκτρυῶνα Ald. rell. Ἠλεκτρύωνα Barnes. et Hermann. qui citat Wesseling. ad Diod. IV, 58.

V. 19. καθόδου ex emendatione Reiskii et Tyrwhitt. pro καθόλου.

V. 20. ἐξημερῶσαι per appositionem additum: nam τὸ ἐξημερῶσαι γαῖαν μισθὸς ἦν καθόδου.

V. 21. Ald. Herv. 1. Brub. Cant. Musgr. εἴτέ του χρ. Herv. 2. Barn. εἴτε του χρ. Hermann. εἴτε τοῦ χρ. ut legi voluit Porson. Adv. p. 261. Cf. Monk. ad Hippol. 1251. „Semper apud nostrum articulum adsciscit. Vid. Iphig. T. 1486. Helen. 1656. fr. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18.“ τοῦ χρεὼν μέτα, *ducente fato*, ut Suppl. 592. δαίμονος τοὐμοῦ μέτα, *fortuna mea duce*. Cf. Heindorf. ad Phaedon. §. 43.

V. 23. Elmslei. ad v. 1279. in *Class. journ.* XV, p. 217. τὸν λοίσθιον δέ. Vix opus.

V. 27. Δίρκης τις εὖν. Paris. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ut legendum coni. Pierson. Veris. p. 218. In Ald. rell. deest τις. Brub. Δίρκης μὲν εὖν.

V. 31. De altero hoc Lyco vid. Heyn. Observ. ad Apollod. p. 179.

V. 35. ἀνημμένον amicus Musgravii, probante Hermanno in Corrig.

V. 38. ὁ κλεινὸς οὗτος Elmsl. in *Class. j.* p. 206. malit ὁ καινὸς οὗτος, coll. v. 535. 750. ubi, ut in omnibus locis a Piersono Veris. p. 228. allatis, legi vult καινός. Vulgatam tueri videtur v. 535. et κλεινός non tantum illustrem, celebrem significare, sed eum, qui in alto dignitatis fastigio constitutus est. Cf. El. 780.

V. 39. Ald. rell. ἐξελθεῖν. Correxerunt Brodaeus et H. Steph.

V. 40. δάμαρτά θ' ὡς e Canteri correctione pro δάμαρθ' ὡς. et sic Flor. 1. 2.

V. 43. μήτρωσιν *in gratiam avunculorum*, ut Asius μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης Il. π', 717.

V. 45. Pro τροφὸν Elmslei. in *Class. journ.* τροφέα, quia τροφός masculino genere non usurpetur. Recte vulgatam defendit Hermann. ad Soph. Phil. 344.

V. 47. Ald. rell. Ἡρακλέος. Flor. 1: Ἡράκλεον.

V. 51. Ald. rell. χρειοῖ. Heath. et Musgr. χρεῖοι. φυλάσσομεν. Apte Wakefield. comparat Od. ξ, 208. Soph. Phil. 1328. Similiter φρουρεῖν usurpat Aesch. Prom. 31.

V. 53. Elmslei. ad Heracl. 824. πλευρὰν τιθ. Vid. ad Iph. T. 288. — ἐσφραγισμένοι Flor. 1.

V. 55. οὐ σαφοῖς Ald. Herv. 1. οὐ σαφῶς Herv. 2. Brub. Cant. οὐ σαφεῖς ex emendatione Brodaei edidit Barnes. et sic MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. 59. non cum Hermanno mutatam esse constructionem existimo, quia in mente haberet Euripides ἣν μήποτε λάχοι (possis etiam, quum et τυγχάνειν τινός et τυγχάνειν τι dicatur, — Gramm. gr. §. 363. not. — utramque constructionem confusam esse dicere) sed est per appositionem dictum pro ὃ (τὸ δυςπραξίας τυχεῖν) φίλων ἔλεγχος ἀψευδέστατός ἐστι. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4. Sic etiam accepit Elmslei. in censura p. 207.

V. 61. Suppl. 593. στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.

V. 63. Barnes. non monito lectore ἀπηλαύθην *haud fructum tuli patris fortunae*, quod barbarum est. Meliorem Musgraviana explicationem non habeo; sed tamen insolita est locutio εἰς πατέρα ἀπηλάθην τύχης pro τῆς τοῦ πατρὸς τύχης ἀπηλάθην. quam ita defendas, ut ἀπηλάθην τύχης idem esse dicas, quod ἐδυςτύχησα, et δυςτυχεῖν εἴς τι dici v. c. Soph. Oed. C. 800. Recte autem Musgrav. monet, quum dicendum esset οὔτ᾽ εἰς πατέρα, οὔτ᾽ εἰς πόσιν, pro hoc altero dictum esse κἀμ᾽ ἔδωκε παιδὶ σῷ. Victor. ἐγὼ γὰρ οὗτος πατέρ᾽ ἀπηλ. τ.

V. 64. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὡς οὕνεκ᾽ ὄλβῳ. MSS. Steph. ὅς οὕνεκ᾽ ὄλβου, ut edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. ὡς οὐκ ἐν ὄλβῳ Vict.

V. 65. Ald. μαραί. Herv. 1. iam μακραί. ἧς πέρι et ἧς ἔρωτι ad figuram ἐκ παραλλήλου pertinet.

V. 68. Flor. 1. ἐπίδημον.

V. 71. ὑπὸ πτεροῖς e correctione Piersoni Veris. p. 73 pro ὑποπτέρους.

V. 72. ὑφειμένη, *submisso ad melius tegendos pullos*

corpore. Apud Soph. Antig. 527. ὑφειμένη est *in insidiis subsidens.*

V. 73. Ald. Herv. 1. Brub. ἄλλης ἄλλοθεν. Herv. 2. Canter. rell. ἄλλος ἀλλ. ut est in Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 74. πόυ πατὴρ ἄπεστι, i. e. ποῖ βεβηκὼς ἄπεστι. Minus recte Elmslei. ad Iph. T. 358. scribi iubet ποῦ πατὴρ ἄπ.

V. 80. Ald. rell. ἢ πίδον σωτηρίας. Barnesius e Canteri coniectura, probata Aem. Porto, ἔμπεδον σωτ. Melius Musgr. ἢ πόρον σωτ. quod Hermann. quoque recepit.

V. 83. κρέσσονες Ald. rell. Correxit Hermann.

V. 86 sq. μὴ θανεῖν ἕτοιμον ἦ etc. id est, μή, τοῦ θανεῖν ἑτοίμου ὄντος, χρόνον μηκύνωμεν. Vid. Wolf. Anal. I. p. 318.

V. 89. παραινεῖν. Reisk. et Heath. περαίνειν, sine idonea causa: nam et παραίνεσιν, consilium, ab Amphitruone expetiverat Alcmena, et παραινεῖν τι non inusitatum est. φαύλως explicatur verbis ἄνευ πόνου, et σπουδάσαιντ' ἄνευ πόνου est ex illis oxymoris, quibus delectatur Euripides: nam σπουδάζειν dicitur etiam, qui aliquid efficere tentat, quamvis levi opera.

V. 90. προςδεῖ σ' Ald. rell. προςδεῖς Musgrav. ut ἐνδεῖς, ἐνδέομεν Iph. Ai. 41. Troad. 799. Sensus esse videtur: an non satis iam doloris habes, ut eum augere etiam velis, dilata morte, an ita vitam amas, ut ne expediendae quidem salutis rationem ullam anquirere velis, quae periculum afferat?

V. 95. Ald. rell. γένοιτ' ἄν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος. Barnes. μοι inseruit ante θύγατερ, quod servavit Musgrav. uncinis tamen inclusum. Wakefield. γένοιτο νῷν, ὦ θύγ. Herrmann. ex Erfurdtii emendatione γένοιτό τἄν, Elmslei. in censura p. 207. γένοιτ' ἂν ἔτ' ἄν, ὦ θυγ. οὔριος δρ. Mihi satius videbatur e v. 97. repetere ἔτ'

V. 96. τἀμά, excidit in Herv. 2. Canter. Commel.

V. 97. Ald. rell. ἔλθοι τέ ποτ' ἄν. Musgrav. MS. 2714. (Bibl. Paris. duas tantum Eurip. fabulas habens, Hercu-

lem et Electram) ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν. Sic etiam Flor. 1. 2. ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν τέκνων Vict.

V. 98. Ald. Herv. 1. τέκνον. Herv. 2. rell. et Codd. τέκνων. quo spectare etiam videtur τέκνων, quod e Vict. ad super. v. enotatum est.

V. 102. Musgrav. καὶ πνεύματ' ἀνέμων· οὐδ' ἀεὶ ῥώμ. ἔχει, non probante Schaefero ad Dionys. Halic. p. 114. Quod vero idem Vir egregius hunc versum pro spurio habet, qui certe orationem minus commode interpellet, non assentior. Dictum enim est pro ὥςπερ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει, οὕτως οἱ εὐτυχ. - - -

V. 104. ἐξίσταται Ald. rell. et Codd. μεθίσταται Stob. Tit. III. p. 461. Grot. quod nollem cum Hermanno recepissem: nam ἐξίσταται πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα commodam explicationem habet, ἐξίσταται ἀλλήλοις, *cedunt inter se* i. e. per vices sibi inter se succedunt, ut Soph. Ai. 672. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. et brevius dictum est pro ἐξίσταται ἀλλήλοις ὥςτε ἀπ' ἀλλήλων δίχα κεχωρίσθαι.

V. 106. Wakefield. comparat Pind. Isthm. 8, 32. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

V. 107 sqq. Hoc carmen antistrophicum esse primus monuit Tyrwhitt. ap. Musgrav.

V. 107. 108. ὑπώροφα. Vid. ad Orest. 146. Quum verbum deesset, e quo penderent hi accusativi, Scaliger. eumque secutus Barnes. post γεραιά addiderunt λιπών. At repugnat metrum. Musgrav. ἐστάλην mutandum censet in ἐξῆλθον, quod per se vix verisimile pro voce poetica ἐστάλην substitutum esse vocabulum e vulgari consuetudine petitum. Pendent illi accusativi ab ἐστάλην. μέλαθρα ἐστάλην est *ad aedes* regias *accessi, venio*, ut recte cepit Bothius, et γεραιὰ δέμνια sunt lecti senum Amphitruonis et Alcmenae. Hermann. ἔρεισμα θέμενος accipit pro ἐρειδόμενος et hoc pro διαπορευόμενος, ut Ion. 741. βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός. In illo igitur loco περιφερῆ στίβον χθονός de solo vel via, qua ingrediendum est, accepit, nec aliter ea verba accipi posse censeo. At v. 121. Intelligitur pes titubans, inquit. Eamdem rem similiter in Ione l. c. per περιφερῆ στίβον χθονός indicavit. Num igitur περιφερὴς στίβος

χθονός est *pes titubans*; etiam adiecto χθονός? Quod etiam-si sic explicari posset, concideret interpretatio ad v. 108. proposita. Quid enim est διαπορεύεσθαι πόδα σφαλερόν? Nec διαπορευόμενος μέλαθρα sensui convenit, sed διαπορευθείς i. e. λιπών, et quis tandem παλαιὰ δέμνια διαπορεύεται? Mendosum esse locum e metro apparet; sed mendum in antistropha esse probabilius est. ἔρεισμα (Flor. 1. ἔρισμα) θέμενος est ἐρειδόμενος et iungendum cum ἀμφὶ βάκτροις.

V. 110. πολιὸς ὄρνις. Cf. infra v. 680.

V. 111. ἔπεα καὶ δόκημα recto casu ad senes ipsos referri recte monuit Heath. De plurali in appositione vid. ad Hec. 262. Orest. 1046. ἔπεα senem infirmum appellat, ut infra 226. γλώσσης ψόφον. Cum δόκημα ὀνείρων comparari potest quod legitur Phoen. 1722. ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.

V. 113. τρομερὰ μὲν ex emendatione Tyrwhitti pro τρομ. μόνον.

V. 114. Ald. rell. ἰὼ τέκεα τέκεα. Herm. ὦ τέκεα, unde sumsi ὦ, sed τέκεα duplicato.

V. 118. Musgrav. scribendum censet μὴ πόδα προκάμητε.

V. 120. ζυγηφόρον Ald. rell. Metri indicio ζυγοφόρον scripsit Hermann. Sed nec sequentia strophico versui respondent, qui est iambicus trimeter. Itaque Hermann. ante ἀνέντες syllabam deesse suspicatur, et scribendum ἐξανέντες, quod *remittendi* vi legitur in Soph. Phil. 705. De sensu vid. Hermann.

V. 121. φέρων Ald. rell. et Codd. φέρον Vict. φέρω Hermann. cum Heathio, sed ita ut sit indicativi modi; *nam onus fero*, credo; quod mihi languidum videtur. Interpunxi post ἀνέντες, ut cohaereant λυβοῦ χερῶν, ὡς φέρων. — κῶλον est e MSS. Steph. pro πῶλον. Sed τροχήλατον κῶλον quomodo significare possit *tremulum pedem*, ut vertit Barnes. vel *titubantem pedem*, ut Hermann. non assequor. Musgr. τροχ. βῶλον, *lapidem molarem* intelligens, quem sequitur Wakefield.

V. 126. δόρατα Both. et Hermann. pro δούρατα. Vss. 125. 6. sedes inter se permutare vult Musgrav. probante Elmsleio.

V. 132. Both. ἐκ τοκέων quod δισυλλάβως pronunciandum sit, Hermann. ἐκ πατρὸς τέκνοις, οὐδ' ἀποίχ. χ. Certe λελοιπέναι ἔκ τινος pro *relinquere aliquem* quis dixerit, nescio. Equidem hunc versum διὰ μέσου positum esse censeo, et cohaerere ista, πατρὸς ὡς — — προςφερεῖς ὀμμάτων αὐγαί, οὐδ' ἀποίχεται χάρις, intermedia vero esse pro *quamvis infortunium inde a parentibus* (ἐκ τοκέων) *non deficiat.*

V. 133. χάρισ' male Musgr. — Post v. 136. incredibili socordia omissi sunt duo versus:

Ἀλλ' εἰςορῶ γὰρ τῆςδε κοίρανον χθονὸς
Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

in quibus περῶντα pro παρόντα dedit Musgrav. e Par. E. G. et 2714. Idem habent Florr.

V. 142, ἢ libri.

V. 143. Vulgo. ὥςθ' ὑπὲρ τὴν ἀ. *itaque.* quod non debueram in ὡς mutare.

V. 146. θεόν e coniectura Erfurdtii addidit Hermann. Similiter Wakefield. ὡς σύγγ. σοι Ζεὺς τέκοι θεὸν νέον. Sed elegans est Reiskii coniectura ὡς σύγγαμός σοι Ζῆνα Ζεὺς τέκοι νέον. Milton. et ex eo Barnes. ὡς σύγγ. σοι παῖδα Ζεὺς τέκοι νέον. Valck ad Phoen. 431. p. 161. ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τόκου τε ξυνεών.

V. 148. τί δὴ τὸ σεμνόν i. e. τί δὴ τὸ σεμνόν ἐστιν, ὃ κατείργασται. Vid. ad Bacch. 465. τὸ σεμνόν dixit, quo significaret ea, quae Alcmena de Hercule iactaret.

V. 150. ἐν βρόχοις ἑλεῖν leonem censet Lycus, non eum suffocasse; *quem quum revera retibus cepisset, falso iactat se brachio suffocasse.* Monui propter Wakef. qui coni. βρόγχοις ἔχων, i. e. βρόγχοις ἐνέχων, *instans et inhaerens gutturi.*

V. 153. Ἡρακλείους iam Ald. Herv. 1. 2. Brub. Ἡρακλέους ex Herv. 3. Canter. Barn.

V. 158. ὅπλον sine haesitatione scribi vult Elmsl.

V. 161. ταχεῖαν Ald. tres Pariss. duo Florr. Vict. ταχεῖας (sic) Herv. 1. hinc ταχείας Herv. 2. Brub. Canter.

V. 162. τοὐμόν. Vid. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 170. Ego verto: *id quod ego facio.*

V. 166. δεδραγμένων Ald. rell. δεδραμένων Canter.

Elmsl. ad Med. 256. iungit τιμωρούς δίκην τῶν δεδραμένων i. e. τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδρ. „Verbale casum verbi sui regit." At quis unquam τιμωρεῖσθαι τινὰ δίκην dixit? τῶν δεδραμένων δίκην in clausula trimetri his infra legitur, v. 721. et 738. ut vix temperare tibi possis a suspicione verba ista illinc in h. l. translata esse. Fortasse tamen exciderunt aliqua in hanc fere sententiam: οὔκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωρούς ἐμοὺς χρῄζω λιπέσθαι, τοὺς θέλοντας ὕστερον Ἴσως ἀπαιτεῖν τῶν δεδραμένων δίκην.

V. 171. Plutarch. Cat. min. p. 785. A. πρῶτα et ὦ Ἡράκλεις.

V. 174. ἠρόμην recte Musgrav. dictum accipit, ut εἶπον, ἐπῄνεσα etc. quae recte Hermann. ad Viger. p. 746. vertit: *edictum volo.* Sic h. l. *interrogatum volo Iovem.*

V. 176. Γίγασι πλευροῖς non cum Musgravio interpretor *lateribus giganteis*, sed potius cum Barnesio, τοῖς Γίγασιν, ἤγουν τοῖς τῶν Γιγάντων πλευροῖς. e consuetudine illa Graecorum, qua toti, quod commemoratum est, eundem casum, et dativum et accusativum, eius partis adiungunt, cui proprie verbum convenit. Vid. ad Med. 981. Sic Pind. Isthm. I, 86. ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ὤπασεν ἵπποις pro Ἡροδότου ἵπποις. Hinc fortasse et Barnesius et Hermann. post Γίγασι commate interpunxerunt.

V. 177. τὸν καλλίνικον sc. κῶμον ut recte Wakefield. Cf. Lenting. p. 107.

V. 180. V. D. in Edinburg. rev. 37. p. 67. not. coni. τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἂν κρίνειαν ἄν.

V. 181. Ald. rell. ἢ σὺ παῖδα.

V. 182. Δίρφην τ' ἐρωτῶν Ald. rell. Δίρχην τ' ἐρ. Brub. Δίρφυν Musgr. Herm. hic etiam δ' pro τ'. Instituta est oratio, ac si sequeretur, οὐκ ἂν ἐπαινεθείης ὑπ' αὐτῆς, vel Δίρφυς δὲ, εἰ αὐτὴν ἐρωτῴης, οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν.

V. 183. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου, *neutiquam enim*, ut Soph. Aiac. 1069. Oed. T. 449.

V. 186. Ald. Herv. 1. μέμφῃ κλύων. νῦν τ' ἀπ' ἐμοῦ.

V. 255. Flor. 1. 2. ἀλλ᾽ οὐκ ἐμοῦ γε δεῖπ. quod verum videtur.

V. 256. Flor. 1. 2. οὐδ᾽ ἂν πόνησα. ᾽πόνησα, ut in crasi scribendum est, primus Hermann. quum antea scriberetur ἃ πόνησα, ut in Ald. Herv. vel ἃ ᾽πόνησα, ut in sqq.

V. 257. ἀπέῤῥων, Brodaei et Aem. Porti nota admonitus scripsit Barnes. pro ἀπ᾽ ἔῤῥων.

V. 263. Senes πολλὰ πράσσειν seu πολυπραγμονεῖν significaverat Lycus v. 244 sqq. Male Wakefield. πράσσω τὰ κἄλλ᾽ ἐγώ. sine nota interrogandi post δεῖ., quam ponendam monuit Monk. ad Hipp. 785. et posuit Hermann.

V. 264. Notam interrogationis post δεῖ posuit Hermann. Sic etiam Monk. ad Hipp. 785.

V. 265. In Vict. annotatum: ἴσως λείπει πρόσωπον.

V. 266. Ald. rell. τὸν πότμον. Plutarch. II. p. 793. C. τὸν πόθον, ut legendum monuit Pierson. Veris. p. 220. Et sic Par. E.

V. 268. ᾠκήσαμεν, *incoluissemus*, dixit eo respiciens, quod eas non amplius εὐκλεῶς οἰκοῦσι. Sic paulo ante ἔπαυσ᾽ ἄν, non *coërcerem*, sed *iamdudum coërcuissem*. Hermann. ὠνήσαμεν, quod quam aptum sit huic loco, recte se intelligere negat Elmslei. *Class. journ.* p. 208 sq.

V. 269. Flor. 1. χαίροις.

V. 277. Elmsl. coni. πῶς γὰρ οὐ φίλα. Mox Ald. Herv. 1. 2. Cant. ἃ ᾽τικτον ἃ μόχθησα. Brub. ἃ ᾽τικτον ἃ ᾽μόχθησα. Coalescere hic syllabas iam Barnes. viderat.

V. 280. ἀντιτείνῃ Flor. 1. βροτῶν pro βροτὸν Porson. Adv. p. 271. Elmslei. in *Class. journ.* 15. p. 206. Mihi genitivo ibi tantum locus esse videtur, ubi adiectivum est subiecti loco, non ubi *praedicati*.

V. 283. Scribe οὔμοί, ut est in Ald. i. e. ὁ ἐμοί.

V. 284. ὀφείλομεν δώμασιν, i. e. *stirpi nostrae multa honesta debemus, tanquam debitum persolvere debemus.* Ita vix opus Reiskii coniectura δαίμοσιν, quam recepit Hermann.

μ. V. D. in *Edinburg. rev.* 37. p. 70. *Μινύαισιν εἷς ὃς πᾶσι διὰ μ. μ.* Anapaesti in sede pari positi exemplum est etiam Hel. 88. Ion. 21.

V. 223. Flor. 2. *ἐμόχθησας*, sed manus recent. em. *ἐμόχθησεν*.

V. 224. Vulgo *τάδ' οὐ.* Musgr. *τά δ' οὐ*, fortasse errore typothetae.

V. 225. Flor. 1. 2. *φίλου*.

V. 226. Flor. 1. 2. *ψόφων*, sed emendatum a m. rec.

V. 232. Elmslei. ad Med. 1271. not. pro *ἂν* legendum arbitratur *νιν*, ad Soph. Oed. C. 885. versum sine suspicione citat.

V. 233. Chori personam primus praefixit Canterus, nec dissentiunt Parr. G. et 2714. et Florr. 1. 2.

V. 240. *βωμόν* ex emendatione Brodaei et H. Steph. recepit Canter. et sic Parr. G. 2714. Flor. 1. 2. Wakefield. vulgatam defendit locis Herod. IV, 15. *πέριξ αὐτῶν*, 152. *πέριξ αὐτοῦ*. at hic de una tantum ara sermo est.

V. 242. Ald. rell. *οὕνεκ' οὐ κατθ.* Correxit Cant. et sic, *οὕνεκ' οὐχ ὁ κατθ.* superscriptum habet Par. G. in textu habere videntur Flor. 1. 2.

V. 244. *πρέσβεις* pro *γέροντες* non nisi h. l. et apud Aesch. Pers. 842. legi notat Elmslei.

V. 245. Wakefield *γνώμαις ἰόντες*, quod consideratione dignum esse videtur Elmslèio p. 48. *στενάζετε* Ald. *στενάξετε* coni. Heath. et Musgrav.

V. 249 sqq. Amphitruoni tribuit Ald. rell. Choro MSS. Steph. et Florr. — *λοχεύμαθ', οὓς* Pierson. Veris. p. 74 sqq. pro *λόχευμα, τοὺς*, quod servavit Hermann. *ὁ* pro *ὃς* poni a Tragicis ubi hiatus tollendus esset, vel brevis syllaba producenda, nunc satis constat; hic nulla causa erat, cur *λόχευμα* necessario scriberetur.

V. 251. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ὁρίσματα*. MSS. Steph. *ἐρείσματα*, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm.

V. 252. Flor. 2. *αἰρεῖτε*, sed in marg. *ἀρεῖτε*.

V. 254. Flor. 1. *ἄρχη* (sic). *τῶν νέων*, quippe qui eius dominationi favent.

V. 255. Flor. 1. 2. ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ γε δεσπ. quod verum videtur.

V. 256. Flor. 1. 2. οὐδ' ἂν πόνησα. ἁπόνησα, ut in crasi scribendum est, primus Hermann. quum antea scriberetur ἃ πόνησα, ut in Ald. Herv. vel ἃ 'πόνησα, ut in sqq.

V. 257. ἀπέῤῥων, Brodaei et Aem. Porti nota admonitus scripsit Barnes. pro ἀπ' ἐῤῥων.

V. 263. Senes πολλὰ πράσσειν seu πολυπραγμονεῖν significaverat Lycus v. 244 sqq. Male Wakefield. πράσσω τὰ κάλ' ἐγώ. sine nota interrogandi post δεῖ, quam ponendam monuit Monk. ad Hipp. 785. et posuit Hermann.

V. 264. Notam interrogationis post δεῖ posuit Hermann. Sic etiam Monk. ad Hipp. 785.

V. 265. In Vict. annotatum: ἴσως λείπει πρόσωπον.

V. 266. Ald. rell. τὸν πότμον. Plutarch. II. p. 793. C. τὸν πόθον, ut legendum monuit Pierson. Veris. p. 220. Et sic Par. E.

V. 268. ᾠκήσαμεν, *incoluissemus*, dixit eo respiciens, quod eas non amplius εὐκλεῶς οἰκοῦσι. Sic paulo ante ἔπαυσ' ἄν, non *coërcerem*, sed *iamdudum coërcuissem*. Hermann. ὠνήσαμεν, quod quam aptum sit huic loco, recte se intelligere negat Elmslei. *Class. journ.* p. 208 sq.

V. 269. Flor. 1. χαίροις.

V. 277. Elmsl. coni. πῶς γὰρ οὐ φίλα. Mox Ald. Herv. 1. 2. Cant. ἃ 'τικτον ἃ μόχθησα. Brub. ἃ 'τικτον ἃ 'μόχθησα. Coalescere hic syllabas iam Barnes. viderat.

V. 280. ἀντιτείνῃ Flor. 1. βροτῶν pro βροτὸν Porson. Adv. p. 271. Elmslei. in *Class. journ.* 15. p. 206. Mihi genitivo ibi tantum locus esse videtur, ubi adiectivum est subiecti loco, non ubi *praedicati*.

V. 283. Scribe οὔμοί, ut est in Ald. i. e. ὃ ἐμοί.

V. 284. ὀφείλομεν δώμασιν, i. e. *stirpi nostrae multa honesta debemus, tanquam debitum persolvere debemus.* Ita vix opus Reiskii coniectura δαίμοσιν, quam recepit Hermann.

V. 286. θανεῖν σ' ὕπο Par. E. Flor. 1. 2. Vict. σ' deest in Ald.

V. 287. ἀμαρτύρητος δ'. i. e. ἀμαρτύρητον δέ ἐστιν (nullis testibus demonstratum) ὡς οὔμὸς εὐγενὴς πόσις οὐκ ἂν θέλοι ἐκσῶσαι, ut explicatum in Lips.

V. 288. ὡς Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. ὅς Herv. 2. Cante. Barn.

V. 290. Ald. rell. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. τοῖς ἐχθροῖσι MSS. Steph. τοῖς αἰσχροῖσι. Hoc receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm. καμν. τοῖς αἰσχροῖς, *probra aegre ferunt pro liberis propugnantis*, igitur quae in liberos congeruntur.

V. 296. Plene distinguendum esse post ἥκιστα monuit Heath.

V. 298. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν, φίλ' ἂν τελοῖς: Parr. E. G. et 2714. τέλοις, adscripto etiam in marg. MS. G. τέμοις. τέμοις Flor. 1. 2. Vict. sed 2 in marg. γρ. φίλ' ἂν τελοῖς. τύχοις MSS. Steph. Tum Vict. αἰδοῦς ὕπο λαβὼν φίλ' ἂν τύχοις. Brunck. ad Androm. 114. ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις.

V. 301. περιλαβεῖν Brunck. l. c. male.

V. 303. ἐν τ' ἦμαρ. Sic MSS. Steph. in Ald. deest τ', ut in Parr. Florr. Vict. Sed haud iniuria Elmslei. ad Med. 548. not. monet non τὰ ξένων πρόσωπα, sed πενήτων aut φευγόντων vitare amicos. Itaque legendum censet ut in Aldina, addita distinctione: ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον, ut dativus pluralis sit φεύγουσιν, vocativus φίλοι, quo Chorum alloquatur Megara. Sed de sensu et vulgatae et Elmsleianae scripturae laboro. Brodaeus explicat, ἓν ἦμαρ, *quo transacto deinceps molesti sint hospites*, et ad ἔχειν supplet τοὺς ξένους. Imo ἓν ἦμαρ μόνον ἡδὺ βλέμμ' ἔχει, *unus tantum dies iucundum aspectum habet*, s. *iucundus est*, nimirum quo primum adveniunt hospites. At quomodo unus dies iucundus esse potest iis, qui, e patria eiecti, hospitum ora fugiunt. Nam ξένοι non possunt esse ii, qui hospitum opem implorant, sed ii, quorum opem expetunt. Commodius esset φεύγουσιν φίλοις, ut constructio sit τὰ ξένων πρό-

σωπα. ἓν μόνον ἦμαρ (per unum tantum diem) ἡδὺ βλέμμα ἔχει τοῖς φεύγουσι φίλοις, s. ἡδέως βλέπειν φίλους, amicos exsules.

V. 305. ὦ γέρων Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὦ γέρον Canter. Barn. rell. ad quod nihil diversitatis notatum e Florr.

V. 306. 7. ἐκμοχθεῖν pro ἐκμοχθεῖ Reisk. et sq. v. ἡ προθυμία γ' ἄφρων Musgr. pro ἡ προθ. δ' ἄφρων. Duae autem locutiones in unam confusae sunt ὅςτις πρόθυμός ἐστιν ἐκμοχθεῖν, ἄφρων ἐστιν, et τοῦ ἐκμοχθεῖν ἡ προθυμία ἄφρων ἐστιν. quae confusio similis est ei, quam ad Iphig. T. 592. illustravi.

V. 308. μὴ χρεὼν ex emendatione Porsoni ad Phoen. 5. pro θεῶν.

V. 310. Ald. rell. ἦν τις ὑβρίζων. Musgr. e Paris. E. edidit ἦν τίς σ' ὑβρ. ut legendum coniecerant iam Dawes. Misc. cr. p. 343. et Reisk. Idem habere videntur Flor. 1. 2. Sed Elmsl. in *class. journ.* p. 209. malit *εἰ μὲν σθ. τῶν ἐμῶν βραχιόνων ἤντησ', ὑβρίζων ῥαδίως ἐπαύσατ' ἄν. si Lycus in brachia mea adhuc vigentia incidisset, facile ab insolentia deiectus esset.* ἀντᾶν quum significat *occurrere, obviam venire*, iungi cum genitivo, neque Musgrav. ad Troad. 211. neque Elmslei. ad h. l. demonstravit; quando est pro τυγχάνειν, dubio vacat. Sed possis etiam legere non mutata distinctione, εἰ μὲν, σθ. τῶν ἐ. βραχιόνων, ἤντησ' (sc. ἐμοὶ) ὑβρίζων, ῥαδίως ἐπαύσατ' ἄν, sc. ὑβρίζων.

V. 317. πάτρας ἄπο Ald. rell. Florr. 1. 2. Vict. πέτρας Canter. e coniectura Brodaei, et sic Par. G.

V. 322. ἦ προθ. εἶ e coniectura dedi pro εἰ προθ. εἶ. Idem coniecit Elmslei. Nunc minus necessarium esse videtur.

V. 325. ἡμῖν, quod deest in Ald. rell. e Par. E. et 2714. inseruit Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. — ὑπουργήσης, ut coni. Reiske, Par. G. et 2714. Flor. 2. pro ὑπουργήσῃ.

V. 326. παιδὶ Ald. Herv. 1. 2. Brub. παισὶ MSS. Steph. (et inde Cant. rell.) Flor. 1. 2.

V. 327. Scribe ἐκκεκλῄσμεθα.

V. 328. ταῦτ' ἀπολέγουσ' Ald. rell. ταῦτά γ' ἀπολ. Barn. et sic Flor. 1. 2. Vict. Ita superscriptum habet Par. E.

V. 332. Ald. rell. θύσαν γρ. Canter. e coni. δώσων, et sic Parr. G. et 2714. Flor. 1. 2.

V. 337. τοι νεῶν Ald. rell. τὸν νεῶν Parr. E. G. et 2714. Flor. 2. τον νεὸν Vict. τὸ νεὸν (sic) Flor. 1. qui etiam τε pro δέ. Scaliger. coni. κοινεὼν ἐκλῃζόμην, Musgrav. ποινεῶν' ἐκλ. Valcken. ad Phoen. 431. p. 161. ξυνεὼν, Herm. παιδὸς γονέα νῷν, *nobis* i. e. *mihi et Alcmenae*, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. γονέ' ἐμῶν ἐκλ.

V. 346. Ald. rell. ἰαχεῖ. ἰακχεῖ scribendum esse iam Musgrav. monuit. Vid. ad Or. 814. Superiore versu Ald. rell. ἐπευτυχεῖ, quod primus in duas voces distinxit Barnes.

V. 347. Ald. rell. Parr. Florr. MS. Steph. 1. καλλίνικον, quod idem notatum in Victor. sic: γρ. καλλίνικον, 2. καλλίφθογγον, quod recepit Musgrav.

V. 352. στεφάν. μ. i. e. ὅ, τὸ ὑμνεῖν δι' εὐλογίας, στεφάνωμα μόχθων ἐστι.

V. 358. Ald. rell. πυρσῷ δ'. Vict. βυρσῷ. MSS. Steph. πυρσοῦ.

V. 361. ὀρεινόμων Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὀρεινόμον Cant. et sic Florr.

V. 364. ἐναιρῶν Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἐναίρων Barn.

V. 366. αἴρουραι Ald. Herv. 1. 2. ἄρουραι iam Brub. ut est in Florr. et Vict. ἄκαρποι quippe pascuis tantum idonea.

V. 367. θεράπναι. Vid. ad Troad. 213. Et Brodaeus vertit *Peliacae valles.*

V. 368. τ' Ομόλας Ald. Herv. 1. Brub. Barn. Musgr. τ' Ὁμόλας Herv. 2. Cant. Vitium primus, quod mireris, sustulit Hermann.

V. 374. Ald. Herv. 1. Brub. ἀγρώσταν. Herv. 2. Cant. rell. ἀγρωστᾶν, nec dissentire videntur MSS.

V. 375. Ald. rell. θηροφόρον θ. Cant. rell. θηροφόνον ex H. Steph. coniectura.

V. 376. Ald. rell. οἰνόα τίν'. In Flor. 2. Vict. ad τίν' adscriptum: γρ. τήν. Victorius e V. C. (vet. cod.) citat οἰνόατιν, addens: ap. Varinum οἰνώατιν Ἄρτ. τὴν ἐν Οἴνῃ τῆς Ἀργείας. Apollod. II, 5, 3. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ, χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά.

V. 378. Maltby ad Morell. thes. I. p. 488. b. malit ἐδάμασσε, ut sit versus logaoedicus, et in antistroph. ἑσπερίαν ἐς αὐλάν.

V. 380. ἐθόαζον. Vid. Brunck. ad Bacch. 215.

V. 381. καθ' αἷμα Ald. Herv. 1. 2. Brub. κάθαιμα Canter. ex emendatione Brodaei. Tum γέννυσι Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. γένυσι iam Herv. 2.

V. 382. ἀνδροβῶσι Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. ἀνδροβρῶσι MSS. Steph. et Parr. ut edidit Canter.

V. 384. Ald. rell. ἐξεπέρασεν ὄχθον, quo fit, ut versus non respondeat antistrophico. Hermann. ἐξεπείρασ' ὄχθαν. πειρᾶν, transire, non memini unquam cum diphthongo scribi, ne in Homero quidem. Itaque Heathii coniecturam recepi ἐκπέρασεν. Idem coni. ἀργυροῤῥύτου Ἕβρου - ὄχθον. hiatuum nimium amans. Melius Musgrav. μόχθον pro ὄχθον, nisi quod hoc cum πονῶν iungendum erat, non cum ἐξεπέρασε. Hermann. Duplicem accusativum, inquit, verbo iunxit. At e duobus accusativis, qui verbo iunguntur, alter personae, alter rei esse solet, ut διαπερᾶν ἵππους ποταμόν, vel diversas uterque res significare, ut διαπερᾶν δόρυ κνήμην. Itaque dicendum erat voci Ἕβρον additum ἐκ παραλλήλου esse ὄχθαν, quae figura ex eodem fonte fluxit, unde tot aliae, e duabus locutionibus confusis ἐξεπέρασεν Ἕβρον et ἐξεπέρ. ὄχθαν Ἕβρου. Elmslei. ad Med. 631. not. z. malit πέρα δ' ἀργυροῤῥύτα θ' Ἕβρου 'ξεπέρασεν ὀχθᾶν, et in antistrophico ἐσέβαινε. ubi, quid θ' sibi velit, non assequor. Mihi egregie placere Musgravii coniecturam μόχθον M. πονῶν τυρ. non diffiteor.

V. 385. Aldinae sive vitium sive scripturam religiose e Cod. expressam (nam in Vict. nihil diversitatis notatum) Μηκυναίῳ fideliter retinuerunt Herv. 1. 2. Brub.

V. 436. Ald. rell. τὰς εὐδαίμονας ἥβας. Correxit Barnes.

V. 437. φθιμένον (sic, non φθίμενον) Ald. Herv. 1. Brub. quem errorem librarii esse accentus arguit. φθιμένων Herv. 2. Canter. rell. ut coniecerunt Brodaeus et H. Stephan. Sic etiam Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 438. ἔνδυμ' ἔχ. Ald. rell. etiam Hermann. ἔνδυτ' recte correxerunt Heath. et Musgrav.

V. 442. Flor. 1. δύστηνος κἀγώ.

V. 444. γεραιᾶς malebat Hermann. ad Hec. 64. in edit. omisit. Mirum certe, quum versu abhinc quarto γεραιόν esset media syllaba correpta, idem non hoc quoque loco maluisse Euripidem.

V. 446. Ald. rell. τῆς ἐμῆς ψ. nec aliter Codd. τῆσδ'. ἐμῆς ψ. Herm.

V. 447. Vulgo male interpungebatur signo interrogandi post τάδε, commate post φονεύς. Correxit Hermann. quum iam monuisset Musgr.

V. 448. ἀγόμεσθα Ald. rell. ἀγόμεθα Herm. et Flor. 1. In fine Ald. Herv. 1. νεκρόν. νεκρῶν est iam in Herv. 2. Brub. Canter. ut coniecerat Brodaeus, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 430. Flor. 1. 2. Vict. ἐμῶν τε.

V. 451. Ald. rell. τούσδ' οὕς. τῶνδ', οὓς ex emendatione H. Stephani Canter. rell. et sic E superscriptum habet. τῶνδ' οὓς etiam Vict.

V. 454. Spes gignit expectationem; et quem sua frustratur expectatio, illum non inepte dici potest spes ab illa expectatione detrudere. *Wakef.* Simpliciter est *Spes me frustrata est*, pro eo *spes* non vigens sed *ademta* (vid. Schaef. ad Soph. Ai. 674.) *deiecit me de eo, quod exspectabam.*

V. 459. Ald. rell. Flor. 1. 2. ἀμφέβαλες σῷ κ. Canter. rell. ἀμφέβαλλε σῷ κ.

V. 462. τῶν φιλαρμάτων. Vid. Musgrav. ad Soph. Antig. 857. (837. Erf.)

V. 463. Ald. rell. ὡς ἐξέπειθε, ad quod Barnes. supplet ἡ ἐλπὶς, ἢ ἡ δόξα. Scalig. coni. ὡς ἐξέπειθον. Sic

etiam Reiskius vel ἐξέπεισα. Pierson. Veris. p. 221. a Barnesio inductus ὡς δόξ' ἔπειθε, assentiente Musgravio: Heath. ὡς ἐξέπειθε τὸν κατασπείραντά με. Hermann. ἐξέπειθες, quam veram scripturam esse Elmslei. etiam agnoscit, addens: The child is supposed to say, *Pray, papa, make me King of Thebes.*

V. 465. Herm. dedit: ξύλον καθίει δαίδαλον, ψευδῆ δόσιν. Nam „nec tradidit quisquam, inquit, a Daedalo Herculi datam clavam esse, neque si data fuisset, dici potuisset ψευδὴς δόσις.“ At non magis diserte tradidit quisquam, clavam illam affabre factam fuisse, et non minus singulare est, quod apud Diodor. Sic. IV, 14 legitur eam Vulcani donum fuisse. Accedit, quod, si δαιδάλεον fuit illud ξύλον, poterat eamdem ob causam Δαιδάλου donum vocari. ψευδὴς vero δόσις appellari poterat, quia spem Herculis postea frustravit. δαίδαλος pro δαιδάλεος uno tantum loco legitur apud Tragicos, Aesch. Eumen. 632. Elmslei. suspicatur lectum hic aliquid fuisse, quo indicaretur, quomodo clavae possessio et Oechaliae regnum inter se cohaererent; quod idcirco minus necessarium puto, quia nec quomodo Argorum regnum et pellis leoninae donum inter se cohaererent, indicatum est.

V. 468. ὑμᾶς monente Cantero, addidit Barnes. De numero liberorum Herculis vid. Dissen. ad Pind. p. 509.

V. 469. Elmslei. persuasum habens formam ἀνδρία Atticis certe inusitatam fuisse, et solam legitimam esse ἀνδρεία, ut βασιλεία, δουλεία, νοθεία, παρθενεία, πτωχεία, legendum monet μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ. Ego nec ἀνδρεία damno, quod et metrum tuetur apud Aristoph. Nub. 510. et forma Ionica ἀνδρηΐη, quippe ab adiectivo ἀνδρεῖος ductum, nec ἀνδρία reiicio, quippe vel ab ἀνήρ ἀνδρός formatum, vel eadem lege leviter detortum, qua ἀσεβία, αὐθαδία et sim. ab ἀσέβεια, αὐθάδεια etc. a poëtis efficta sunt (vid. Schaefer. melet. p. 41 sq.) Nomina vero βασιλεία, δουλεία etc. non efficiunt, ut ἀνδρεία quoque ubique scribatur; illis enim respondent vel nomina in -ης vel -εύς exeuntia vel verba in εύω, ut βασιλεύς, βασιλεύω, δουλεύω, νοθεύω, παρθενεύω, πτωχεύω, nomini ἀνδρεία neque ἀνδρής vel ἀνδρεύς neque ἀνδρεύω respondet.

V. 470. Elmslei. sensum hoc modo expedit: ἐγὼ δὲ [τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τριπτύχας] νύμφας ἤκροθ.

V. 472. Ald. rell. κάλως. Correxit Heath. κάλως scribens.

V. 477. μεταβαλοῦσα non accipio *mutata fortuna*, sed iungo ἡ τύχη μεταβαλοῦσα νύμφας ἀντέδωκε, ut νύμφας et e μεταβαλοῦσα et ex ἀντέδωκε pendeat.

V. 478. Valde probabilis, et fortasse vera, est Reiskii coniectura πικρόν pro πατρός, quam recepit Hermann., silentio suo comprobavit Elmslei.

V. 485. θνητός pro τεθνηκώς legebatur etiam Suppl. 272. et ap. Simonid. Grot. CXXII. p. 495. βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον. Elmslei. in *Class. journ.* h. l. coni. φθιτῶν. Sed iungere etiam licet φθόγγον θνητῶν, quamvis alterum aptius.

V. 487. Ald. rell. διά σ' ἐκλ. Rectius Hermann. διὰ σ' ἐκλ.

V. 489. Ald. rell. ἱκανόν. Barnes. Herm. ἱκανός. Iunge: ἅλις ἱκανὸς (ἀρῆξαι) ἂν γένοιο σύ ἐλθών, *si veneris*, vel, ut Herm. *etiamsi nihil aliud quam veneris*. in quo duae locutiones confusae ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἂν γένοιο σύ, i. e. ἅλις ἂν γένοιτο σὲ ἐλθεῖν et ἐλθὼν γὰρ ἱκανὸς ἂν γένοιο ἀρῆξαι. Tyrwhittum Musgrav. narrat coniecisse, σκιᾷ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸν ἂν γένοιο σύ. quod non intelligo. Iacobs ad Athen. p. 65. tuetur, quod olim (Exerc. crit. I. p. 16.) coniecerat: σκιὰ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σὺ Κακοὺς ταράσσειν.

V. 491. Flor. 1. 2. εὐπρεπῆ, in 2 τ supra π scripto.

V. 493. Dele comma post τέκνοισιν. cohaerent enim τέκνοισι τοισίδε.

V. 508. Ald. rell. λεύσω. Vict. λεύσσω, ut iam edidit Barn. Paulo post tamen v. 511. Ald. rell. λεύσσομεν, ubi Florr. unum σ habent, ut h. l.

V. 514. MSS. Steph. ἐκκρέμασθε.

V. 515. Par. G. a prima manu μὴ μεθεῖτ'. Vitium Ald. μεῆθτ' correctum in Herv. 2.

V. 522. Parr. G. et 2714. τίνας et in marg. τίνος. Flor. 1. 2. συμφορᾶς (sic) τίνας, 2 in marg. γρ. συμφο-

ρὰς τινος. Vict. συμφορὰς τίνας et in alter. marg. γρ. συμφοοῦ (sic) τινος. Verum videtur τίνος.

V. 523. Elmsleio in *Classic. journ.* p. 211. scribendum videtur, Φέρ', ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς, Τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος. Nam primum, si poëta scripsisset γύναι v. 524. probabile esse eum τῆσδε pro τῶνδε scripturum fuisse; deinde elegantiorem fieri orationem verbis τί καινόν etc. cum ἐκπύθωμαι coniunctis, ut Cycl. 94. Quum τοῖσδε excidisset, metrum aliquem sarcire voluisse addito γύναι. Valde haec verisimilia esse negare non possum, praesertim quum persuaserit Elmslei. vss. 525. 6. Amphitruoni non Megarae, tribuendos esse. Nam cur uxor diceret ὦ φάος μολὼν πατρί. Et Hercules respondens patrem, non uxorem, alloquitur.

V. 540. τί ταρβῶν Ald. Brub. ταρβῶν sine τί Herv. 1. 2. Canter. Hinc Barnes. προταρβῶν.

V. 541. Κρέοντος Ald. rell. et MSS. Κρέοντι Barnes. Musgrav. quod aliud agens retinui.

V. 542. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις πέπλων; Flor. 1. 2. κόσμος δὲ παίδων τίς ὅδε ν. πέπλων; Brod. et H. Steph. πρέπων pro secundo πέπλων, quod receperunt Canter. Barn. et sic Par. E. in marg.

V. 545. φίλων γ' ἔρημοι Herrmann. in Corrig.

V. 551. τῆσδε τῆς χθόνος scribit Elmslei. ad Med. 437. Iniuria: θεός intelligitur ἡ βία, ut recte Brodaeus, Barnes. et Musgr. *verecundia abhorret a vi.* Sic τυραννίς vocatur θεός Phoen. 526. φιλοτιμία ib. 531. ὁσία Bacch. 351 etc. et omnino notiones rerum *abstractae* quas vocant, a poëtis deorum nomine celebrantur. In Vict. ad θεοῦ glossa adscripta est ἑστίας.

V. 553. τινές; Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Herm. τίνες Barn. Musgr.

V. 556. Non debebat Musgrav. iungere ῥίψετε κόμης pro ῥίψετε ἀπὸ κόμης. Non raro enim duo genitivi ex uno substantivo pendent. Vid. ad Phoen. 934. Suppl. 49. Itaque sunt περιβολαὶ κόμης, *vittae*, quibus redimiebantur morti destinati; hinc eaedem sunt περιβ. Ἅιδου. vid. Musgr.

V. 565. *τοξεύμασιν* est in Florr. pro *τοξεύμασι*. *διαφορῶν* non videtur esse *distrahens, dividens*, ut Bacch. 1162. *ἄρθρα διεφορήσαμεν*, quemadmodum interpretatur Musgrav. sed quum proprie dici posset *διαφορεῖν τοξεύματα εἰς ἐχθρούς*, *huc illuc coniicere sagittas*, ut *ὅπλισμα διαφέρων ἐσφενδόνα* Suppl. 717. locutionem invertit *διαφορεῖν ἐχθροὺς τοξεύμασιν*, quo factum est, ut hoc esset *hostes huc illuc fugientes sagittis petere*.

V. 575. *ἐκπονῆσαι* coni. Musgrav. sed enallage est structurae, (ut 575. 825 sq.) qua fit ut *τὸ ἐκπονεῖν* rem futuram significet, ad quam se ipse hac formula excitat. *ἐκπονεῖν θάνατον* explico in nece avertenda (quae notio est in *ἐκ*, ut *ἐκμοχθεῖν* v. 316.) labores suscipere.

V. 576. *ὡς πάροιθε* Elmslei. ad Heracl. 583. recte.

V. 577. 8. recte Choro tribuit Tyrwhitt. quum antea Herculi continuarentur.

V. 586. Ad *ὑπ᾽ ἀργίας* in Vict. adscriptum est *σοῦ βραδύνοντος*. Male; Sensus est: res autem eorum familiaris sumptibus exhausta est, in quibus faciendis inest inertia et incuria.

V. 587. *πόλει* Flor. 1.

V. 594. *δώμασιν* Vict. ut iam edidit Barn. pro *δώμασι*.

V. 599. V. D. in *Quart. rev.* *μὴ συνταράξῃς*.

V. 601. Ald. Herv. 1. 2. *ἐξανηλίων* una voce *ἐξ ἀνηλίων* Brub. rell. ut est in Vict.

V. 602. *τ᾽* post *κόρης* addiderunt Reisk. Wakefield. et Monk. ad Alc. 868. recte, ut videtur. Ad *ἀτιμάσω προσειπεῖν* Wakefield. confert Soph. Ai. 1339. Antig. 544.

V. 605. Ald. rell. *τὸν τρικάρηνον*. Pierson. *τρίκρανον*, quod recepit Hermann.

V. 611. Legebatur *οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τ.* quod de optato accipiebat Musgrav. *utinam scirem*. Sed dum haec loquitur Hercules, iam sciebat rerum domesticarum statum, quod recte monuit Elmslei. Male etiam verterunt, *veni, ut scirem prius*, quomodo *se hic res haberent*. Hermann. interpretatur: *reversus rei domesticae statum prius cognoverim*. id spectans haud dubie, quod ad Aiac. monuit 904. optativum aoristi sine *ἄν* poni, ub

praeteriti significatio insit: de quo vid. ad Hipp. 468. Sed, etiamsi hoc concedatur, quod concedi non posse censeo, quis tandem optativo aoristi hac significatione sine ἂν positi locus est in sententia per se absoluta, non e coniunctione vel pronomine relativo pendente? Non aliter, puto, nisi ubi dicere velis: *scire cupiebam.* Cuius locutionis quae tandem alia similis reperire potest? Elmslei. coni. ἐλθὼν τἀνθάδ᾽ εὖ θείμην πάρος *Classic. journ.* p. 211. et ad Med. 896. quod non magis procedit. Itaque e coniectura dedi: οὐκ οἶδ᾽ ἵν᾽ ἐλθὼν etc. Nescit Eur. i. e. non renuntiavi ei, quod idcirco facere omisi, ut rerum domesticarum statum antea cognoscerem. Ante ἵνα, ὡς etc. nonnunquam omittuntur, quae facile intelligi possunt, ut Ion. 950. ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ᾽ ἧς ἄπαις. quod quaero, *ne tu amplius prole careas.* Cf. ib. 336.

V. 613. ἐξ Ἅιδου e Canteri coniectura pro ἐν Ἅιδου.

V. 619. Ald. Herv. 1. 2. Bruh. ἐξανύεται. Brodaeus correxit ἐξανύετε, ut ediderunt Canter. Barn. Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. Verissime post Heath. Musgrav. legendum vidit ἐξανίετε, quod probat Porson. ad Phoen. 463. Cf. idem ad 381.

V. 622. Ald. rell. οὐδὲ φευξιῶ φίλους. Aemil. Portus et Pierson. ad Moerid. p. 14. φευξείω, quod recepit Herm.

V. 624. Ald. rell. οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ᾽. Correxerunt Barn. et Musgrav.

V. 629 sq. Ald. rell. χρήμασιν δὲ διάφοροι ἔχουσιν· οἳ δ᾽ οὔ. Interpunctionem post Barnesium correxit Musgrav. *quamvis in re familiari a se discrepent homines, alii divites sint, alii pauperes; omnium tamen communis affectus est, ut liberos ament.*

* V. 631. Ald. rell. ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος τὸ δὲ γῆρας, αἰεὶ. Muret. V. L. VII, 15. legit: ἁ νεότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ Βαρ. Quod metrum pessumdat. Melius Musgrav. Ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος τὸ δὲ γῆρας. Haec Porson. Adv. p. 271. qui ita pergit: Sed mihi opus Rhes. 377: Ἀλλά νιν ἅδε γᾶ καταφθίμενον Θρῃκὶ μόρῳ φίλτατον ἄχθος οἴσει. quod quam diversum sit a nostro loco vix opus est pluribus demon-

strare. Versum choriambicum tetrametrum catalecticum agnoscit etiam Hermann. doctr. metr. p. 430. Sequens est etiam choriambicus desinens in anapaesticum logaoedicum; tertius ex anapaesto logaoedico et dactylico catalectico constat.

V. 633. Ald. rell. κεῖσαι. MSS. Steph. κεῖται, ut Victor. V. C. (i. e. vet. cod.)

V. 633. φάρος Ald. et MSS. φάος e coniectura receperunt Canter. Barnes. Hermann. σκοτεινὸν φάος vix aliud esse potest quam σκότον, ut in locis a Seidlero allatis ad Troad. 566. non vultus tristis et morosus, ut interpretatur Hermann. Itaque βλεφάρων σκότον ἐπικαλύψαν esset pro βλέφαρα σκότῳ ἐπικαλ. quod de acie hebescente accipiendum esset. Paulo audaciore metaphora pro σκότος esset σκοτεινὸν φάρος, quod vix opus est mutari. Nec video, cur e φάος aliquis faceret φάρος.

V. 645. φορείσθω eadem est structurae mutatio, quam vidimus supra v. 575.

V. 646 sq. Distinguebatur: καὶ σοφία κατ' ἄνδρας, quod male vertebant: *sapientia erga homines*, melius Wakefield. *secundum homines*, qualem scilicet habent homines. Sed paene ridiculum est a diis postulari sapientiam, qualis hominum sit. Itaque post σοφία interpunxi, ut κατ' ἄνδρας ad sqq. pertineret.

V. 648. ἀρετᾶς Herm. pro ἀρετῆς., ut ἥβας 637. Tum μετῆν MS. Steph. quod probat Heath.

V. 649. Ald. rell. καὶ θνατοὶ ἐς τὰς αὐγάς, contra metrum. καὶ θανόντες τὰς αὐγάς, deleto ἐς Heath. καὶ θαν. εἰς αὐγάς Musgrav.

V. 653. Vulgo καὶ τῷδε τούς τε κακοὺς ἂν γν. Quod dedi est e correctione Porsoni ad Med. 167. in quo iniuria Hermann. ἂν non ad ἦν, sed ad γνῶναι pertinere dicit; nam infra etiam 1327. οὐδ' ἂν φόμην ποτὲ ἐς τοῦθ' ἱκέσθαι ἂν non ad φόμην, sed ad ἱκέσθαι referendum est. Comparatio astrorum eo spectat, quod similiter ex astris nautae, rectumne cursum teneant, nec ne, intelligunt.

V. 659. Sensus: homines sine discrimine, et pravi et probi, divitias sibi acquirunt.

V. 660 sq. Hos versus citant Tzetz. ad Hesiod. Theog. 64. (ubi Gaisford p. 387. e MSS. dedit *συγκαταμιγνύς*) Stobaeus Tit. LXXXI. Plutarch. T. II. p. 243. A. Dio Chrysost. 32. p. 393. C. Cf. Wyttenbach. ep. crit. p. 14.

V. 664. Ald. rell. *ἢ ζώην μετ' εὐμουσίας*, ut Pariss. E. G. Flor. 1. 2. *εἰ ζώην* MSS. Steph. *ἢ ζῴην* Vict. *μὴ ζῴην* Stob. qui idem habet *ἀμουσίας* (Trincav. *ἀμουσίαν*.)

V. 667. *κελαδῶ* MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barnes.

V. 669. *ἀείδω* legendum coni. Elmsl. in *Class. journ.* p. 212. quia alias futurum verbi *ἀείδω*, *ᾄδω* sit *ἀείσομαι*, *ᾄσομαι*: recte.

V. 676. *ὑμνοῦσ' ἀμφίπολοι* legendum coni. Reisk. quod recepit Hermann. citans Hom. h. in Apoll. 157. *κοῦραι Δηλιάδες Ἑκατηβελέταο θεράπναι*. Si verum est *ἀμφὶ πύλας*, intelligenda sunt portae templi, et haec respondent verbis *ἐπὶ σοῖς μελάθροις* v. 679.

V. 678. *καλλίχοροι* malebat Hermann. in litteris ad me datis. De forma glyconei vid. idem elem. doctr. m. p. 529 sq.

V. 682. *τὸ γὰρ εὖ* - - *faustum enim argumentum carminibus* pro fundamento *subest*, nimirum *Iovis filius*.

V. 684. *εὐγενίας* Herm. pro *εὐγενείας*.

V. 685. Recte Tyrwhitt. excidisse censet *ἀρεταῖς*.

V. 686. *τὸν ἄκυμον βίοτον* aliter intelligi non potest, nisi ut interpretatur Hermann. *hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis*. Sed hoc convenire non videtur cum *θῆκεν*. quis enim dixerit: *τὸν ἄκυμον βίοτον ἔθηκε* pro *τὸν βίοτον ἄκυμον ἔθηκε?* Accedit, quod *ἄκυμος* alibi non legitur pro *ἀκύμων*. Neque tamen Musgravii coniectura satisfacit *τόδ' ἄκυμον θῆκεν βιότου* - -

V. 689. Ald. certe Herv. 1. praefixum habet *Λύσ.* i. e. *Λύσσα*. *Λύκ.* iam Herv. 2. ex emendatione Bro-

daei, et sic MSS. Steph. unde Canter. et Barn. per totum locum. περᾶς ex emend. Heathii pro περᾷ. Hoc tamen defendit Lenting. p. 110. eo enim Lyci fastum exprimi. Videlicet solere, si quid cui cum contemtu dicere velint, tertia persona uti. Vid. Phoen. 1676. Soph. Ai. 1393 etc. At non tertia persona sola, sed substantivo adiecto, ut Soph. Ai. 1120. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Eur. Phoen. 920. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὑτός.

V. 694. Ald. rell. ὑπέστητέ γ' αὐτεπ. Brub. ὑπέστητ' αὐτεπ. ut legendum coni. Barnes.

V. 698. προστιθεῖς Ald. rell. προςτίθῃς Herm. Vid. Porson. ad Orest. 141.

V. 702. Post τί χρῆμα signum interrogationis posuit Herm. quod mihi minus recte factum videtur. τί χρῆμα ἔχεις τεκμήριον idem est quod τί ἔχεις τεκμ.

V. 703. Ald. rell. Pariss. Florr. Vict. βόθροις. MSS. Steph. βάθροις, ut edidit Canter.

V. 705. ἀνακαλεῖν Herm. Vix opus.

V. 706. Herv. 1. 2. Brub. Cant. οὐ γὰρ μή. οὐδὲ μή Aemilius Port. e coniectura Barnes. ex Aldina restituit.

V. 708. Elmslei. Euripidem scripsisse suspicatur κἀκκόμιζε δωμάτων.

V. 713. Ald. rell. et Codd. ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν. Canter. coni. λεύσσωμεν, quod recepit Barnes. sed id frigidum esse facile largior Wakefieldio. Vulgata servanda videtur. Idem est ac si dixisset ὡς ἂν πόνων ἡμᾶς λύσαντες σχολὴν λάβωμεν. vel ὡς ἂν λύσωμεν πόνους, ὥςτε σχολὴν εἶναι πόνων, constructione similii ei, quae infra est 1044.

V. 714. εἰ χρεὼν Ald. rell. οἷ χρεὼν Paris. E. et 2714.

V. 717. Pro γενήσεται Pierson. ad Moerid. p. 124. coni. δεδήσεται, quod non improbat Valck. ad Herod. p. 442. ubi λελήψεται scribendum coniicit. Hermann. coni. βρόχοις δ' ἐν ἀρκύων γενήσεται, Elmslei. in *Classic. journ.* p. 212. et ad Med. 1245. quum Porson. Phoen. 569. pro γενήσεται scripsisse κεκλήσεται, et in Suppl. 915 γενέσθαι et κεκλῆσθαι inter se permutata esse monuisset, hic quoque κεκλήσεται i. e. κε-

κλείσεται legendum suspicatur. Mihi Piersoni coniectura vera videtur.

V. 722 sqq. ita, ut ego feci, in strophas et antistrophas descripsit Hermann. Bothio v. 722 — 724. stropham ά, v. 727 — 729. antistropham ά, v. 733 — 735. (βοᾷ φροίμιον στενάζων φόνου) stropham β′, vss. 739. (τίς θεοὺς etc. vid. ad 740) — 741. antistropham β′ constituere videntur. Quum vero Hermann. hos versus ita distribuisset, *ut nullus esset quindecim senum, quin suas in eo colloquio partes haberet* Praef. p. XV. (nam vss. 722. 3. habent Χόρου ὁ ά καὶ β′ vss. 724. 5. ὁ γ′ καὶ δ′, vss. 727. 8. 29. ὁ ς′ καὶ ζ′, vss. 733. 4. ὁ θ′ καὶ ί, v. 735. ὁ ιά καὶ ιβ′. vss. 739. 40. 41. ὁ ιγ′ καὶ ιδ′, e trimetris autem vss. 725. 6. (σύστημα ά) et 737. 8. (σύστημα β′ cum v. 736.) ὁ έ, vss. 730. (ἀντισύστημα ά) et v. 743. 4. (ἀντισύστ. β′. cum v. 741.) ὁ ή, v. 741. autem ὁ ιέ. id ego imitandum non duxi, sed trimetros hemichorio β′, reliqua, ne quae inter se cohaererent, distraherentur, semichorio ά assignavi.

V. 724. Hermann. ἰὼ ἰώ. Vid. ad 735.

V. 726. Elmslei. in *Classic. journ.* et ad Bacch. 247. ὕβρισμ' ὑβρίζων, sine idonea causa. Vid. ad Suppl. 495. εἰς deest in Ald. Herv. 1. 2. itaque Brub. Canter. Barn. τοὺς ἀμείν. σέθεν, ut legendum coniecit H. Steph. εἰς ἀμείν. Musgr. e Par. 2714. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 728. Flor. 1. 2. ἐμολ'.. — Hermann. διὰ φρενὸς ἔπ | ἤλπισεν π. γ. ά. ob metrum. Alioqui φρενῶν legendum esse. Ad πάλιν pertinent, quae Spohn in lect. Theocr. spec. I. p. 32. monuit, poni, ut αὖθις et ἄψ, quando fiat aliquid, quod antea non erat factum, per illud autem ipsum, quod fiat, aliud quid in pristinam restituatur conditionem, aut quod erat interea factum iam reddatur irritum. Vid. Il. π′, 54. 58. Od. μ′, 199. Theocr. Adoniaz. 100.

V. 730. 1. choro continuantur in editt. praeter Hermann.

V. 735. Ald. rell. βοᾷ | βοᾷ, στενάζων φροίμιόν γ' ἄναξ, φόνου. in quo γ' delevit Hermann. Ego dedi, quod in Flor. 1. 2. legitur, in 2 tamen altera lectione impositis numeris a rec. m. supra scripta. Prius βοᾷ deest in Flor. 1. Vict. deletum est in Flor. 2.

V. 736. Elmslei. in *Class. journ.* malit Κάδμου γῆ, διόλλυμαι, ob chori responsum, laudans Porson. ad Suppl. 495. vid. Advers. p. 235.

V. 737. Ald. rell. διώλλυσ'. Correxit Musgrav. non adversantibus Florr. Certe ex iis nihil enotatum. — ἀντάποινα Ald. Herv 1. 2. Brub. Florr. 1. 2. Vict. ἀντίποινα Canter. Barn. rell. Sic etiam Cod. Ven. et Schol. in Soph. Philoct. 316. habet ἀντάποινα, Hermann. ad eum l. dicit se nescire an ea vox suspecta esse debeat, quo dubites utrum suspectam esse an non suspectam significare voluerit.

V. 740. ἄφρονα λόγον οὐρανί. — Eadem dochmii forma est infra v. 867. γένος ἄγονον αὐτίκα. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 77.

V. 742 sqq. in Ald. rell. etiam choro continuantur.

V. 750. Ante Hermann. legebatur βέβακεν. Tum Ald. et Codd. ἄναξ ὁ κλεινός. Pierson. Veris. p. 233. ὁ καινός, quod Hermann. minus necessarium esse dicit, provocans ad v. 722. sed interest aliquantum, utrum quis μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ dicatur, an ὁ κλεινὸς ἄναξ, hoc in universum valet, illud de certo tempore. Hoc loco oppositio ὁ παλαίτερος paene necessariam facit Piersoni correctionem. Cf. 561. ὁ καινὸς probat Elmslei. *class. journ.* p. 206 sq. nimis tamen calide ille in omnibus locis a Piersono allatis, etiam Suppl. 1059. Hel. 1399. καινός reponi iubens.

V. 752. Hermann. post δοκημάτων addidit δ'.

V. 753. μέλλουσι Ald. Herv. 1. 2. Brub. et Codd. Brodaeus: μέλλουσιν ἐπαΐειν, cum cunctatione tamen et mora. Canter. Barn. rell. ob metrum μέλουσι. Sic Soph. El. 342. δεινόν σε τῆς τικτούσης μέλειν. Cf. Ai. 689. Aesch. Ag. 380 sq.

V. 754. Vulgo ἐπαΐειν.

V. 756. φρονεῖν pro μεγαλοφρονεῖν, *superbire*, ut explicat Lobeck. ad Soph. Ai. p. 294. *Divitiae et fortuna secunda homines ad superbiam et fastum abripiunt.*

V. 757. ἄδικον delevit Hermann.

V. 758. 9. 60. Ald. rell. χρόνον γὰρ ἔτλα | τοπάλιν

εἰσορᾷν |, *νόμον παρέμενος, εὐνομίᾳ χάριν διδούς: ἔθραυσεν ὄλβον. χρόνου* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *χρόνου τὸ πάλιν, temporum vicissitudines,* quae fortunam praesentem in contrariam mutant. Orest. 795 sqq. ὁ *μέγας ὄλβος ἅ τ' ἀρετὰ - - πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις. οὔτις* ante *ἔτλα* inserunt Par. G. Flor. 2. sed hic lineis circumductis denuo exclusum sic |οὔτις|. Vocabula transposui, ut trimetrum efficerem, qualis esse videbatur strophicus; nunc facti poenitet. — *εἰσορῶν* Flor. 1. quod supra scriptum Par. G. et Vict. — *ἀνομίᾳ* pro *εὐνομίᾳ* Par. E. G. Flor. 1. *ἀνομία* (εὐ supra) Flor. 2. — *ἔθραυσε δ' ὄλβ.* Hermann. scripsit.

V. 761. Tyrwhitt. *Ἰσμὴν' ὦ, στεφανηφόρει. Ἰσμήν, ὦ,* recepit Hermann. *στεφανοφορία* Ald. rell. Flor. 1. 2. *στεφανοφορίαν* Parr. G. 2714. Hermann. Iungo *ἀναχορεύσατε στεφανοφορίαν Ἰσμηνῷ, serta Ismeno cum chori cantu ferte.*

V. 762. Ald. rell. *ἑπτάπυλοι.* MSS. Steph. *ἑπταπύλου,* quod receperunt Canter. rell. Aldinam scripturam servavit Hermann.

V. 764. Scribebatur *καλλιρέεθρος.*

V. 765. *Ἀσωπιάδες* Hermann. pro *Ἀσωπίδες.*

V. 771. *Ἑλικωνιάδων* Barn. pro *Ἑλικωνίδων.*

V. 772. *ἥξετ'* primus Barnes. Antea erat *ἧξετ'.*

V. 773. *ἐμά τε τείχη* Ald. rell. *τε* delevit Heath.

V. 774. *ἐφάνη* Herm. pro *ἔφανε.*

V. 781. Ald. rell. *περσηΐδος.* rell. *περσηΐδος.* Hermann. *Περσεΐδος,* qua forma Pindarus saepius utitur, Tragici non item. Neque tamen *Περσῇδος* satisfacit, quum molossi pro choriambo in metro glyconeo (glyconeum vero, non anapaesticum, versum esse e reliquis glyconeis colligo) positi vix aliud exemplum suppetat. Fortasse pro *καί* legendum *ὡς* cum Musgr. *Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· ὡς.*

V. 783. *οὐκ ἐπ' ἐλπίδι* i. e. *ἀπ' ἐλπίδος, praeter spem.*

V. 790. Ald. rell. *ἡδὺς γένει ἄν.* Correxit Canter. nov. lect. V, 1.

V. 791 sqq. ἅ, nimirum τὸ αὐτὸς κρείσσων τύραννος εἶναι, νῦν ἐσορᾷν φαίνει Hercules, *quod nunc oculis agnoscendum praebet.* Debebat sequi ἁμίλλᾳ vel ἐν ἁμίλλᾳ, sed retulit ad ἐσορᾷν, quasi dixisset ἐσορῶντα εἰς ἅμιλλαν.

V. 793. Ald. rell. εἰς τὸ δίκαιον. εἰ Canter. invenit, et confirmant Par. E. Flor. 1. 2.

V. 799. Frustra Valcken. ad Phoen. 1034. legendum censet νωθὲς γ' ἔπαιρε κ. πεδαίρειν etsi Aeolicum, legitur etiam infra 852.

V. 801. γένοιό μοι. Elmslei. ad Iphig. T. 96. Malim γένοι' ἐμοί, si versus alioqui sanus est.

V. 805. Ald. rell. σώματα. Emendavit Scaliger.

V. 808. Ald. rell. τὸ χρῆν. Par. G. Flor. 1. 2. τὸ χρεών (G. in marg. γρ. χρῆν) χρεών nunc vereor ne e glossa ortum sit. Vid. Hec. 257.

V. 811. κοινόν Wakefield. Hermann. Recte Brod. καινόν, non tyranni aut bestiae.

V. 813. Par. A. (apud Markl. ad Iph. A. 407.) Vict. ἄτ. σὴν λαβοῦσα quod recte monet Markland. e scriptura συνλαβοῦσα ortum esse.

V. 818. Ald. rell. ὃς ἂν φονεύσας τὸν ἀχ. π. ὡς ἂν edidit Canter. idem coni. πορεύσας, et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 822. Ald. Herv. 1. μηδόντος una voce, quod correctum iam in Herv. 2.

V. 825. τιμάς τ' ἔγω Ald. Herv. 1. Vict. Florr. 1. 2. τιμὰς δ' ἔχω Herv. 2. rell. Hermann. vertit: hoc munus, de quo Iris dixit, habeo, non invidendum amicis; quo sensu haud scio an infinitivus nunquam ponatur. Videtur ἀγασθῆναι h. l. eo sensu accipiendum esse, quo Il. ρ', 71: εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, i. e. ἐφθόνησε. ut sensus sit: hoc munus habeo, non ut amicis invideam, et propter invidiam in calamitates eos coniiciam.

V. 827. Lenting. p. 110. coni. πρὶν σφαλεῖσα γ' εἰςιδεῖν.

V. 829. Hermann. ἁνὴρ ὅδ. At infra 1282. servavit ἀγὼν ὅδ' quum Wakef. dedisset ἁγὼν ὅδ'.

V. 834. Ald. rell. σοί τ' οὐ παρ. Musgravii coniecturam ὥςτ οὐ παρ. recepit Herm. οὐκ οὖν Wakef.

V. 835. Ald. rell. κακὰ μηχ. Correxerunt Reisk. et Heath.

V. 836. in Ald. rell. Iridi continuabatur, ita ut v. 837. Lyssae, v. 838. Iridi, seqq. Lyssae tribuerentur. Correxit Musgrav. quo factum, ut pro ἐμβιβάζουσ' ut est in Ald. rell. scribendum esset ἐμβιβάζω σ'.

V. 840. κύνας. Ald. κύν, quod sequentes pro κύνα acceperunt. κύνας Musgr. MSS. tres; Florr. 1. 2. Quod praecedit, κυνηγέτει scriptum est in Flor. 1. 2.

V. 841. λάβρως Ald. Herv. 1. 2. Canter. rell. et, ut videtur, Codd. λάβρος Brub. Wakefield. Ordo est: οὔτε πόντος κύμασι στένων - - οὔτω λάβρος ἐστι.

V. 843. Flor. 2. σταδιαδραμοῦμαι (ο supra), quo firmatur Hermanni suspicio στάδια δραμοῦμαι corrigentis, quamquam nec hoc Euripideum colorem habet. Lobeck. ad Phryn. p. 617 sq. Euripidem, ut σταδιοδραμοῦμαι diceret, verbum omni analogia destitutum, fallaci similitudine futuri δραμοῦμαι in devia abreptum esse censet. Göttling. ad Theodos. gramm. p. 217. not. legendum censet σταδιοδρομοῦμαι, ut sit praesens pro futuro. Quasi vero unquam verba a δρόμος derivata formam praesentis passivam vel mediam habeant!

V. 846. Flor. 2. ἔτικτεν αἴρων, et in marg. γρ. ἔτικτ' ἐναίρων. Vict. ἔτικτεν αἰρῶν. — ἐμᾶς λύσσας Ald. rell. ad quod ante Wakefieldium et Hermannum nemo offendit. Is, etsi facillimum sit, scribere ἐμᾶς, tamen nec λύσσαι numero plurali facile inveniri monet; „et ἀφιέναι rectius furorem Hercules, quam Herculem furor dici potest." Pluralis λύσσαι eadem ratio est, quae pluralis μανίαι, et ἀφιέναι aliquis λύσσαν dicitur, ut τόξοις ἄπο ψυχὰν λιπὼν Pind. Pyth. 3, 180. σῶμα ἀπολελοιπὸς ψυχήν Plato Leg. XII. p. 956. A. λείπειν βίον Eur. Suppl. 695. Wakefield. dedit ἐμῆς λύσσας ἀνῇ, (vid. Hipp. 867. [vel potius 895.] 284. Aristoph. Ran. 712. Thuc. 7, 43.) Dorismo altero sublato, altero relicto; Hermann. ἐμῆς λύσσης ὑφῇ, ut Herod. I, 156. Cf. Ion. 846. εἰ γὰρ ὑφήσεις τοῦδε.

V. 850. Ald. rell. δεινός, ut iungantur ταῦρος ὥς ἐς ἐμβ. δεινός. Correxit Canter.

V. 851. Par. G. καταντλήσω.

V. 852. Erfurdtio et Seidlero ad Troad. 219. placebat οὐρανόν.

V. 854. Ald. rell. ὀτοτοτοτοτοτοῖ. Hermann ὀτοτοτοῖ. — ἀπόκειρέ τε Ald. rell. ἀποκείρετε Flor. 1. 2. ἀποκείρεται est e coniectura Canteri Nov. lect. V, 1. quam confirmat Vict.

V. 855. πόλεος Flor. 2. Vict. ille supra scriptum habens ις.

V. 857. 8. Ald. rell. ἐναύλοις Hermann. μανιάσιν Λύσσας χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς. Sed αὐλοὺς Λύσσας vix alibi commemoratos invenias, nec ad affectum animi, furorem, designandum usurpatos. Egregie Tyrwhitt. ἀναύλοις. Sic Phoen. 890. κῶμον ἀναυλότατον Mars dicitur προχορεύειν. Syllabae ιαι in μανίαισιν in unam coalescunt. Vid. ad Hipp. 581. et Hermann. elem. doctr. m. p. 253. ubi hos versus e Tyrwhitti emendatione citat.

V. 861. ἐπιλώβα una voce Ald. Herv. 1. 2. Brub.

V. 862. ἑκατογκεφάλοις est e Reiskii emendatione pro ἑκατὸν κεφαλαῖς.

V. 864. μετέβαλεν Herm. pro μετέβαλε.

V. 865. Ald. Herv. 1. Brub. Par. G. et 2714. Vict. τέκν' ἐπιεύσατε. Flor. 1. 2. τέκν' ἐκπνεύσατε. ut editum in Herv. 2. Canter. ἐκπνεύσετε Aem. Portus et Barnes. Musgr. Herm. At recte Elmslei. monuit, verbi πνέω futurum esse πνεύσομαι vel πνευσοῦμαι, non πνεύσω, et ἐκπνεύσεται scribi iubet, quod recepi.

V. 866. Flor. 1. 2. ἰώ μοι μέλεος· τὸ σὸν ἰὼ Ζεῦ γένος ἄγ. αὐτ.

V. 868. Ald. rell. λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος, ἀποινόδικοι | δίκαι κακοῖσιν ἐκπετάσουσιν. ὠμοβρῶτες Wakefield. Emendationem loci absolvit Hermann. scribens λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι κακ. ἐκπατάσσουσιν. in quo ἐκπατάσσουσιν est e MSS. Musgr. quibus concinunt Flor. 1. 2. ἀποινόδικοι contra H. Steph. qui e MSS. suis commendaverat ἀπηνόδικοι, recte tuetur Barnes.

V. 871. Ald. rell. *κατάρχεται χόρευμα, τυμπάνων ἄπερ.* MSS. Steph. *χορεύματα,* unde Hermann. nostram lectionem concinnavit.

V. 874 sq. Ald. rell. *οὐχὶ τᾶς διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λῶβας. τᾶς διονυσιάδος* etiam Flor. 1, 2. Vict. *τὰς διονυσιάδας* MSS. Steph. quod receperunt Canter. Musgrav. Herm. Mihi Barnesius recte locum interpretatus esse videtur, qui *λοιβᾶς* etiam dedit pro *λῶβας,* Herm. *λοιβάς.* Pro *ἐπὶ χεύμασι* Musgrav. *ἐπιχεύμασι,* quod recepit Hermann. addito *σὺν* ante *βοτρύων. ἐπιχεύμασι* idcirco minus aptum videtur, quia in sacris Bacchi *χεῖται οἶνος, effunditur,* non *ἐπιχεῖται, affunditur. ἐκ* delendum est. Ceterum hi versus coniungendi esse videntur cum vss. 871 sq. ita ut verba *ἰὼ δόμοι* media interposita sint.

V. 878. *τε* post *κυναγετεῖ* delevit Hermann. qui etiam lacunae signum apposuit ante *κυναγετεῖ, metri indicio,* quia his respondere volebat vss. 887. cum *μελάθρῳ* v. 886.

V. 881. Herm. *αἶ αἶ, σὲ δῆτα,* ut versus antistrophico (nimirum 896.) responderet.

V. 882. *ἃ* ante *μάταν,* auctore Musgravio, addidit Hermann.

V. 886. In Ald. rell. *μελάθρῳ* cum sqq. cohaeret. Ego ad superiora referendum putavi, ne nimis tautologum esset *μελάθρῳ - εἰς δόμους πέμπεις.* quam nunc non satis gravem causam esse sentio, etsi *Δρᾶν, ποιεῖν τί τινι* non minus bene dicitur, quam *τινά.* Vid. Gramm. gr. §. 409. not. et Orest. 736. *ὅ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.* Sed Flor. 1. 2. *ὦ Διὸς παῖ.* Ita dochmiacus dimeter exit; *τί δρᾷς, ὦ Διὸς παῖ; μελάθρῳ τάραγ - -*

V. 889 sqq. Notae personarum desunt in Ald. rell. Eas primus e MSS. Steph. addidit Canter. sed ita vss. 891 — 896. nuntio, reliqua uni choro tribuerentur. Musgrav. v. 892. 3. et versa *δάϊοι φόνοι — πεπόνθαμεν* Choro, reliqua nuntio assignavit. Hermann. verba *τεθνᾶσι παῖδες* v. 893. et versum 896. nuntio tribuit, reliqua chori personis.

V. 890. Sic Hermann. pro ἀνακαλεῖς με τίνα βοάν;

V. 897. Victor. pro priore ἄταν habet ἄταν ὦ (sic.)

V. 899. Hermann. ἔσυτο, hanc epodum e trochaeis et creticis constare dicens. Mihi non obscura esse videntur vestigia dochmiacorum, si sic versus describas:

λέγε τίνα τρόπον ἔσσυτο θεόθεν ἐπὶ μέ-
λαθρα κακὰ τάδε τλήμονάς
τε παίδων τύχας

ita ut secundum dochmiacum tres breves syllabae praecedant.

V. 905. πέπλων Ald. rell. Canteri emendationem τέκνων receperunt Barn. Musgr. etc.

V. 909. ὡς βλάψειεν Ald. Herv. 1. Brub. βάψειεν e Brodaei emendatione Herv. 2. Canter. rell. et sic Flor. 1. 2. Athen. p. 409. A. B. Eustath. p. 1401, 11. Praeterea Athen. et Eust. γόνος pro τόκος, Eustath. etiam εἰς χερνίβος βάψ. Α. γ.

V. 910. χρονίζ. πάρος Ald. rell. πατρός MSS. Pariss. Ad hunc locum dubito an respexerit grammaticus in Bekkeri anecd. p. 116, 14.

V. 911. Ald. rell. ὅδ' οὐκέτ' αὐτὸς ἦν. Correxit Valck. ad Phoen. 927. Vid. Tom. VII. Add. et Corrig. ad p. 83. v. 12.

V. 913. αἱματῶπας scribi iubent Porson. ad Med. 1363. Elmslei. in Edinb. rev. n. 37. p. 78. et edidit Hermann.

V. 916. Ald. rell. τί θυμῷ. MSS. Steph. τί θυῶ, unde Barnes. τί θύω. Sed verum vidisse videtur Elmslei. *Class. journ.* p. 213. scribens τί θύων, lineolam, qua designatur ν, (vid. Bast. comm. palaeogr. p. 747.) in ~ abisse ratus.

V. 921. Ald. rell. ῥιπτεῖτ' contra metrum. ῥίπτετ' MSS. Steph. Flor. 1. 2.

V. 922. τίς ὅπλον χ. Ald. rell. τίς δ' ὅπλον χ. Barnes.

V. 923. λάζυσθε χρ. Ald. Herv. 1. Brub. λάζυσθαι iam Herv. 2. ex emendatione Brodaei. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 924. *ὡς τὰ Κυκλ.* ex emendatione Wakefield. et Herm. pro *ὥςτε.*

V. 925. *φοίνικι κανόνι.* Schol. Od. *ε*, 245. *στάθμην, κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὸν σπάρτον.* Eustath. Il. *β'*, p. 258., 63. *στάθμην, ἥτις, φασὶν, ἐστὶ σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ συνηγούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα.* quae loca affert Lenting. p. 110. Ald. rell. *καὶ τύχαις.* MSS. Steph. Vict. *καὶ στοίχοις.* Brodaei coniecturam *τύκοις* receperunt Barnes. Musgrav. Herm.

V. 926. Ald. rell. *συντριαινώσειν.* MSS. Steph. *συντριαινώσω.* Puto, *συντριαινώσων, πρὸς τὰς Μυκ. εἶμι, ὡς συντριαινώσων,* ut verba *λάζυσθαι — δικέλλας θ'* sint *διὰ μέσου.*

V. 929. *θενων, θενειν* non nisi aoristos esse verbi *θείνω* satis, puto, demonstravit Elmslei. ad Heracl. 272. et scribendum *θενών, θενεῖν.* Sed nec *θενών*, nec fut. *θενῶν* quod reponi volebat V. D. in *Edinb. rev.* convenit. Accedit duplex dativus *κέντρῳ χερί*, quod non potest esse *σχῆμα ἐκ παραλλήλου*, quia vocabula non sunt *ἰσοδυναμοῦντα.* Fortasse *θενων* e vicinia τοῦ *ἔθεινε* irrepsit, et verum est, quod Dio Chrysost. or. 32. p. 391. C. loco a Valcken. ad Hipp. 1194. citato habet, *κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.* Idem *ἄντυγας* v. praec.

V. 930. *διπλῶς* MSS. Steph.

V. 931. *καί τις τότ' εἶπεν* legendum suspicatur Elmslei. et hic et Hel. 1589. collato loco Alcest. 544.

V. 933. *ὅδ' εἷρπεν ἄνω* Ald. rell. Correxit Barnes.

V. 936. Legebatur *κλινθείς*, forma ex Homeri lectione familiari grammaticis *κλιθείς* Flor. 1. 2. Vict.

V. 940. Ald. rell. *κἀξεκηρύσσετο.* Pierson. Veris. p. 61. *καὶ 'κηρύσσετο*, vel potius *κἀκηρύσσετο*, ut coni. Reisk. edidit Musgrav. Sed facilius, unde orta sit vulgata, intelligas, si cum Elmsleio scriptum fuisse statuas *κἀκκηρύσσεται.* Cf. Soph. Oed. C. 1605. Trach. 769. Eur. Alc. 184. Vid. Valck. ad Hipp. 34. Brunck. ad Hec. 21.

V. 942. *ἀκοὴν ὑπειπών*, an quum nullis (quippe quum nulli adessent. Cf. v. 940.) edixisset, ut sese audirent, *ἀκούετε, λεώς.*? De verbo *ὑπειπεῖν* vid Porson. ad Arist. Plut. 998,

V. 944. scribe *θιγών*.

V. 945. *ξενώσεως*, alienationis animi. *Brod. novitatis huius* interpretatur Barnes. *peregrinationis* Musgr. Herm. *ξένωσις*, inquit, non significat, ut volunt, novum statum, sed novationem, rerum novarum effectionem. At ubi tandem *τὰ ξένα* vocantur *res novae*? Unus verum vidisse videtur Musgrav. Cf. Steph. Thes. T. II. p. 1124. D. F.

V. 946. Ald. rell. *σ' ἐκβάκχευσε*. Cant. *σ' ἐβάκχευσε*, Barnes. *σ' ἐβάκχευσεν*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 947. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ὅδε νιν*.

V. 958. MSS. Steph. *πόρευμα*, quod recepit Herm. iungens *πόρευμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον σταθείς*. *πόρευμα σταθείς* dubito num dici possit, quum contraria plane sint *πορεύεσθαι* et *στῆναι*. Euripides Herculis circumactionem circa columnam cum rotatione circini comparasse videtur, quo sensu *κύκλου τόρνος*, *ἔντορνος κύκλος* dicuntur; hinc quum dixisset *κύκλῳ*, pro *ἕλιγμα* vel *κύκλωμα ποδός* dixit *τόρνευμα* (sic legendum videtur) *ποδός*. Quum per aliquod tempus, puerum persequens, circa columnam sese circumegisset, tandem *ἐναντίον σταθεὶς βάλλει*.

V. 960. Ald. rell. *ὀρθοστάδας*. Correxit Barn. quem vid. ad Ion. 1134. Musgr. ib. 1153.

V. 964. Elmslei. scribi vult *ἀμφιβωμίαν* vel *ἀμφιβώμιον*, ut *ἔπτηξε κρηπῖδα* dictum sit, ut Ion. 1279. *οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ*. Sic etiam Phoen. 1750. Ion. 52. legi vult *ἀμφιβωμίους*.

V. 965. Ald. Herv. 1. 2. *κρηπῆδ'*. Brub. *κρηπῖδ'*.

V. 968. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. *μή μ' ἀποκτείνεις*. Barn. *ἀποκτείνῃς*, et sic Florr. 1. 2.

V. 969. Elmslei. legendum censet: *σός εἰμι. σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυσθέως, ὀλεῖς*. coll. Soph. Ai. 635.

V. 970. Ald. Herv. 1. Musgr. Herm. *τρέφων*. Herv. 2. Brub. Canter. Barn. *στρέφων*. *τρέφων* explicant *ἔχων*. Sed hoc pro *ἔχειν* ibi tantum ponitur, ubi de re continuata sermo est.

V. 972. Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgr. *μυδροκτύπων*, nec quidquam enotatum e Florr. Sed praestat

lectio Ald. μυδροκτύπον, quocum Herm. recte comparat Rhes. 256. τετράπουν μῖμον ἔχων i. e. τετράποδος, τετράπουν μιμούμενος. Nimirum μυδροκτύπον μίμημα est τὸ ὑπὲρ κάρα βαλόντα ξύλον καθιέναι.

V. 977. ὑπεκλαβοῦσα verens ut *eripiendi* sensu Graecum sit, Pierson. Veris. p. 223. corrigit ὑπεκκλέπτουσα; quod probat Musgr. Pro κλῄει, ut est in Ald. Herv. 1. 2. Brub. κλείει ediderunt Canter. et Barnes.

V. 980. Pierson. Veris. p. 145. reponit κατέτρωσεν, quod recte respuit Musgrav.

V. 983. ἐπὶ λόφῳ κέαρ. Sic Ald. rell. et MSS. Canter. nov. lect. VI, 13. em. ἐπίλογχον χερί, quod recepit Barnes. Wakefield. ἐπιλόφῳ κάρᾳ. H. Steph. e MSS. suis duas lectiones profert, ἐπὶ λόφῳ κέρα et ὑπὸ λόφῳ κάρα. Hoc postremum recepit Hermann, praecedentis versus interpunctione ita mutata, ἀλλ' ἦλθεν, εἰκὼν ὡς ὁρᾶν, ἔφαινέ τε Παλλὰς, κρ. ἔγχος, ὑπὸ λόφῳ κάρα. Haec quidem lectio, ex meo certe sensu, eximie languet: quid enim post ἦλθε opus erat addere ἔφαινέ τε κάρα, et quidem ὑπὸ λόφῳ, caput, at non totum, sed sub galeae crista, sub galea, i. e. *faciem?* His additum plane diversum κραδαίνουσ' ἔγχος. Constructio vero ἦλθεν ὁρᾶν ὡς εἰκὼν ne graeca quidem esse videtur.

V. 985. μαργῶντά τ' ἔσχε Elmslei. in *Class. journ.* p. 214. et ad Iphig. T. 199. p. 282. Recte, ut mihi quidem videtur: cf. Phoen. 1156. Soph. Ai. 50.

V. 988. Ald. rell. διχοῤῥαγῆς. Barnes. διχοῤῥαγής, ut Flor. 1. 2. Vict. et erat in MSS. Steph. cum διχοῤῥαγοῦς.

V. 989. 90. In Ald. rell. hi versus isto ordine legebantur: 990. σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειρείων βρόχῳ. (sic) 989. ἡμεῖς δ' ἐλευθ. Transposuit et vs. 990. emendavit Pierson. Veris. p. 149 sqq. quocum βρόχων scribere debebam, non βρόχῳ. Pro σειρείων MSS. Steph. τηρεύων.

V. 997. ἄπιστος Hermann. e Reiskii et Musgr. coniectura. ἄριστος vocatur ille φόνος, quia Argivos a dominatione filiorum Aegypti liberavit.

V. 998. Ald. rell. τῶν τοῦ Δ. Flor. 1. 2. τῶν τῶν Δ. Herm. τοῦ delevit et dictionis poeticae causa et ob metrum.

Versus enim a dactylo in dochmium transit. Ceterum hi, versus 996 — 1006. Hermanno sunt προῳδός, inter tres chori personas (X. ὁ ά 996 — 999. X. ὁ β' 1000 — 1003. X. ὁ γ' 1003 — 1006.) distributa.

V. 999. τὰ δ' Hermann. pro τάδ' *mala* ab *Hercule perpetrata*. Idem puncto distinxit post κακά, quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio. Tyrwhitt. coniecerat: τά τότε κακὰ τάλαν ἰδιογενεῖ μόρῳ; μονοτ. Πρ.

V. 1001. Vict. V. C. ᾀδόμενον Μουσ. Proprie ipse Procnae filius ἐθύετο. pro eo φόνος θύεσθαι dicitur, et quum haec immolatio postea carminibus celebraretur θύεσθαι Μούσαις.

V. 1002. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὦ δαΐς. Brodaeus ὦ δαΐς, quod explicat o *filiorum carnifex Hercules*. Sic etiam Vict. Barnes. edidit ὦ παῖ Διός. Canter. Scaliger. Duport. ὦ δαΐς, quod receperunt Musgrav. et Hermann. Contra quod monet Elmslei. ὦ δαΐς non usurpari a Tragicis, et legendum censet ὦ τάλας. Non meminerat igitur Sophoclei Aiac. 784. ubi vid. Herm. ad 771.

V. 1005. ἢ φθιτῶν αἰδάν Ald. rell. ἢ φθ. ᾠδάν e Parr. G. 2714. dedit, et sic Flor. 1. 2. — Tum vulgo ἢ τὸν Ἀΐ. — Videntur accusativi στεναγμὸν, γόον, ἢ φθ. ᾠδὰν ἢ τὸν Ἅιδα χορόν a verbo ἰαχήσω pendere, ἐς τίνα autem per se esse *in quemnam*, ut vertit Hermann. *cantus lugubres sive cantus in mortuorum honorem sive Plutoni dicatos?* quod est dubitantis num satis graviter de hac calamitate conqueri possit.

V. 1007 — 1009. sunt στροφὴ ά apud Hermann. v. 1010 — 12. ἀντιστρ. ά.

V. 1008. κλίνοντα MSS. Steph. Vict. De metro vid. Seidler. ad Troad. 266.

V. 1011. πρὸς πατρός Flor. 1. ἴδεσθε τάδε τέκνα Ald. rell. quod ut ferri possit, inquit Hermann., correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poeta scriptum esse.

V. 1013. ἐπωδός (imo μεσῳδός) est apud Hermannum, eumque versum X. ὁ ς' habet; quod mirum, quum hic versus arctissime cum praecedentibus cohaereat.

V. 1014—16. Ald. rell. περὶ δέσμα δὲ, καὶ πολύβροχ᾽ ἁμμάτων | ἐρείσμαθ᾽ ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας | τάδε, λαΐνοις ἀνημμένα, | ἀμφὶ κίοσιν οἰκεῖν. περὶ δὲ δεσμὸ Par. E. In Vict. annotatum ἴσ. περίδεσμα, ut ediderunt Cant. et Barnes. male. περί h. l. adverbii vice fungitur, cui ἐκ παραλλήλου appositum Ἡρ. ἀμφὶ δέμας. τὰ δέ pro τάδε Musgrav. Wakefield. τὰ μέν omissum esse censet ante Ἡράκλειον, τὰ μὲν ἀμφὶ δέμας Ἡράκλ. τὰ δὲ ἀνημμένα ἀμφὶ κίοσιν. cui adstipulatur Elmslei. male: nam vincula, quibus Herculis corpus adstrictum est, non diversa sunt ab iis, quae e columnis religata sunt. Vid. 990 sqq. Male igitur Musgrav. secutus sum τὰ δέ scribens pro τάδε, et post δέμας interpungens. Pro λαΐνοις Herm. λαΐνοισιν. et ἀνημμένα τ᾽ ἀμφὶ κ. Pro οἰκεῖν Vict. οἰκεῖ, οἴκων emendavit Brodaeus, edidit Canter. et sic Par. E. Flor. 1. 2. Post Ἡράκλειον lacunae signa posuit Hermann. *metri indicio*, ut scilicet hi versus pro stropha secunda esse possint, cui respondeat antistropha vss. 1047—50. quamquam ad sensum nihil deest, quod ipse alibi reprehendit Hermann. Vid. ad Iph. T. 863. Alterum ἀμφί deleri vult Elmslei. ut versus ἀνημμένα κίοσιν οἴκων similis sit vss. 1028. 1048. 1055. at ἀνάπτειν τί τινι non dicitur, si recte memini, pro ἀνάπτειν ἔκ τινος, πρός τι vel ut h. l. ἀμφί τινι. dativus autem significat instrumentum quo quid religatur, v. c. πρυμνησίοισι, supra v. 472. 3.

V. 1019. Ald. rell. τὴν λύσιν. Cantero debetur ἤλυσιν.

V. 1021. Ald. rell. ἐάσατε λαθέσθαι κακῶν; ἐάσετε Barn. ut iungantur οὐ σῖγα ἐάσετε, et ἐάσετε est in Vict. Herm. cum Wakefieldio post alterum σῖγα signum interrogandi posuit, ut ἐάσατε esset imperativus. Eidem debetur ἐκλαθέσθαι. Elmsleius ita scribit: Καδμ. γέροντες, οὐ (σῖγα, σῖ | γα) τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἐάσετ᾽ ἐκλαθ. κ.; citans Aesch. Theb. 256. οὐ (σῖγα) μηδὲν τῶνδ᾽ ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; et coniecturam suam alia coniectura sua confirmans. Ita Orest. 176. etiam interpungendum esset, οὐχὶ (σῖγα σῖγα) φυλασσομένα - - - In his omnibus duo orationis membra in unum contracta sunt, οὐ σῖγα ἕξετε, οὐκ ἐάσετε etc.

V. 1023. Ald. rell. καὶ σὲ δακρ. Herm. καὶ σέ γε

δακρ. Elmslei. κατά σε δακρ. i. e. καταστένω σε δακρ.

V. 1025. Ald. μὴ κτυπεῖτε, κτυπεῖτε. Alterum κτυπεῖτε, ut incuria in Ald. irrepserat, ita incuria ex rell. etiam Herv. 1. quae alias in vitiis etiam cum Aldina conspirare solet, excidit.

V. 1026. corruptus, quod et e metrorum insolentia et e verbo διαύω apparet. MSS. Steph. ἐνδιαύοντα, quo nihil lucramur. Reisk. coni. τὸν εὔδι' ἰαύοντα eleganter, Musgr. τὸν εὐδιάοντα i. e. ἐν εὐδίᾳ ὄντα, Hermann. vel βοᾶτε τὸν εὖ διάγονθ' ὕ | πνώδεά γ' ἐξ εὐνᾶς, ut μὴ βοᾶτε ἐξ εὐνᾶς sit μὴ βοῇ ἐξ εὐνῆς ἐγείρετε, et ita ἐγείρετε ex interpretatione ortum putetur; vel μὴ βοᾷ τι τὸν εὖ διάγονθ' ὑπνώδε' ἐγείρετέ μοι. Mihi, ut Reiskio, εὔδια latere videtur; nam mirarer, si ex εὖ διάγοντα librarii fecissent εὖ διαύοντα vel ἐνδιαύοντα. Quia versus correctio incerta est, ne hiatum quidem in διαύοντα ὑπν. sustulimus Hermann. et ego.

V. 1028 sq. Legebatur ὅδε ante Hermannum. διά μ' ὀλεῖτε est e coniectura Wakefieldii, quam secutus est Hermann. pro διαμολεῖτε. Cf. Orest. 155. Verba κεχυμένος ἐπαντέλλει Hermann. choro dedit. Ut hoc loco ἐπαντέλλει, *exsurgit*, sic Aesch. Agam. 26. εὐνῆς ἐπαντείλασαν. Flor. 1. 2. Vict. ἐπαντέλλοι.

V. 1031. Ald. rell. οὐκ ἀτρεμέα θρ. αἰάζετ'. Correxit Hermann. qui etiam ante hunc versum ἆ ἆ excidisse suspicatur.

V. 1033. Hermann. καταῤῥήξῃ. Sic 844. καὶ καταῤῥήξω μέλαθρον.

V. 1034. ἀδύνατά μοι sc. ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάζειν. Herm. ἆ δυνατὰ δυνατά μοι.

V. 1036. ὕπνον bis Ald. rell. semel Stiblin. P. Steph. Barn.

V. 1037 Ald. rell. ὅς ἔκανεν ἄλ.

V. 1039. In Ald. rell. personae sic distinguebantur: Χο. στέναζε νῦν. Αμ. στενύζω τέκνων ὄλεθρον. Χο. ἰώ μοι σέθεν τε παιδός. αἲ αἲ ὦ πρέσβυ. Αμ. σίγα, σίγα — κρύψω. θάρσει. νὺξ ἔχει βλ. παιδὶ σῷ. Αμ. ὁρᾶθ' ὁρᾶτε. Rectius distinxit Hermann.

V. 1043. Hermann. ἐξανεγειρόμενος, quod verbum solum Passovii lexicon habet, haud dubie ex hoc loco. φέρε ad sq. vs. transferendum videtur: φέρ' ἀπόκρυφον δέμας ὑ-πὸ μέλαθρον κρύψω.

V. 1046. Post ὁρᾶτε Hermanno μοι vel δή excidisse videtur.

V. 1047. μέν metrum dochmiacum turbat. Itaque eiecit Hermann. Pro οὐ Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. ὦ. οὗ Herv. 2. rell. et MSS. Steph. Vict.

V. 1048 sqq. Deest apodosis, τοῦτο δεινότατον ἔσται.

V. 1052. An ἔμολες ἐκπράξων?

V. 1057. Herm. post τάχα addidit δέ et sq. οὐδ' ante ἀναβακχεύσει. Deest sane syllaba brevis ad explendum dochmium, sed δέ frangit vim orationis. Possis etiam τάχα φόνον ἕτερον οὐδ' ἐπὶ φόνῳ βαλὼν — ut sequens versus sit anapaesticus.

V. 1059. Wakefield. et Blomfield. ad Aesch. Agam. 795. ὑπερκόπως, voces ὑπέρκοπος, ὑπερκόπως non sine causa suspectas habentes. Cf. Heath. ad Aesch. Agam. 476. Hic et sequens versus in Ald. rell. Herculi tribuebatur, Heath. et Tyrwhitt. choro adscripserunt.

V. 1060. MSS. Steph. εἰς τόνδ' ἦγ.

V. 1063. Libri ὡς ἐν κλύδ. δ' addiderunt Reisk. et Wakefield.

V. 1069. Ald. rell. ἦ μὲν νεκρ. Wakefield. ἦ μήν, quod cum Hermanno recepi. Sed facile credo Elmsleio, ἦ μήν non esse huius loci: gravius enim illae particulae affirmant, quam rei natura patitur. vid. Devar. p. 170 sqq. Musgrav. coni. ἧμαι νεκρ. γ. θ. ἔχων, a qua coniectura progressus Elmsl. praecedentia sic corrigit: πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τειχίσματι ἧμαι, ν. γ. θ. ἔχων; ἡμίθραυστος lexicis addi iubens.

V. 1070. Ald. Herv. 1. Brub. πτ. τ' ἔγχη τόξα θ' ἔσπ. π. Herv. 2. Cant. rell. πτ. τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπ. π. et sic Flor. 1. 2. πτ. δ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπ. π. Hermann.

V. 1072. Elmslei. formae πλευραί, πλευράς semper infensus, hic etiam legi vult ἔσωζε πλευρά τ' ἐξ ἐμοῦ τ' ἔσ. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1389.

V. 1073. Ald. rell. οὔπω κατ. MSS. Steph. Vict. ἤπου,

quod receperunt Canter, Barn. Musgr. Herm. Vid. ad Med. 690. Hermann. in Elmslei. Med. ed. Lips. p. 338. Pro εἰς Ἅιδου Pierson. Veris. p. 224. legendum suspicatur ἐντολαῖς, quod Hermann. ita probat, ut v. 1074. sic pro εἰς Ἅιδου legendum dicat.

V. 1075 sq. Quum negandi vis, quae inest in οὐδέ, ad τε sequens pertinere non soleat (vid. Aesch. Prom. 244. 260. Eur. Heracl. 454. cf. Elmsl. ad Med. 431. not. r) Wakefield. pro οὐδέ coni. ἤδε, Emslei. autem in Class. journ. p. 215. coni. ἀλλ' οὔτι Σισύφ. εἰσορῶ π. Num igitur post οὔτι negandi vim lucratur τε, Πλούτωνα τε pro οὔτε Πλ.? Non videtur attendisse vir egregius, ubi τε post οὔτε aiendi vim retineat, hoc suum sibi proprium vel verbum vel praedicatum habere, ut in locis ab Elmsleio allatis omnibus; v. c. ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε Ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. Hoc loco verbum εἰσορῶ utrique accusativo, πέτρον et Πλούτωνα, commune est, quamquam οὔτε Πλούτωνα etiam dici poterat. Il. α, 602. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, Μουσάων θ', pro οὔτε Μουσ. Similia e latinis scriptoribus attulerunt Bentlei. ad Hor. Serm. I, 6, 68. Wyttenbach. Bibl. crit. III, 4. p. 4 sq. Huschke ad Tib. II, 4, 17. p. 346. Idcirco nec Schaeferi coniecturam, — πέτρον, Πλούτωνος οὐδὲ σκῆπτρα — (vid. Lamb. Bos. p. 776 sq.) propositam ad Dionys. Hal. p. 300. necessariam puto. Pro πέτρον Ald. Herv. 1. 2. Brub. πτερόν. πέτρον Canter. rell. et Vict. quemadmodum correxit etiam Brodaeus.

V. 1077. Valck. ad Hipp. 934. ποῦ ποτ' εἰμ' ἀμηχανῶ. ποῦ pro ὅπου accipiens.

V. 1078. Male secutus sum Hermannum scribentem τίς ἐγγὺς pro τίς ἐγγύς. Vid. ad Suppl. 1187.

V. 1082. μὴ προδῷς Ald. rell. et Codd. μὴ προδούς MSS. Steph. Hoc receperunt Canter. Barn. Musgr. illud revocavit Hermann. — τὰς ξυμφοράς. Wakef. μὴ προδῷ σὰς συμφ. Lenting. p. 111. Praestaret, credo, inquit, quoad sensum, σὰς ξυμφοράς (non male: sed quae sequuntur, non intelligo) numeri vero e vulgata lectione suaviores sunt.

V. 1087. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ἀκανθεών

(Herv. 2. Brub. Cant. ἄκαν θεῶν) τίς εἶπαθ', οἶ (Herv. 2. Cant. οἴ) κατατστένοι. Vict. εἰπάθ'. Correxit Canter. nov. lect. V, 1. nec dissentiunt Florr.

V. 1088. Ald. rell. μέγας ὁ κόμπος. γ' inseruit Musgrav. e Par. 2714. quocum conspirant Flor. 1. 2. Vict.

V. 1091. Ald. rell. εἰ μὴ καθ' ᾅδου βάκχος. μηκέθ' Canter. Qui εἰ μηκέθ' Ἅιδου βάκχος εἶ, φράσαιμεν legi volebat Musgrav. in eodem errore versabatur, quo ego ad Hipp. 654. Vid. Schaefer ad Gnom. p. 22. — Sequentia sic transponit Iacobs ad Athen. p. 151. v. 1091. 94. 93. 92.

V. 1098. Ald. rell. ἀρκεῖ· σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι. Correxit Heath. Similis sententia Hipp. 908.

V. 1102. Ald. rell. συμφορὰν ἕξεις τίνα; λέξεις Brodaeus, Canter. Scal. Reisk. Musgr. ἕξεις defendit Herm. loco Ion. 1334. (nam cetera aliena) Schaefer. melet. p. 86, 30. loco Soph. El. 1359 sq. At si ἔχειν h. l. est *nuntiare*, dixisset, puto, ἔχεις, non ἕξεις. nam ἔχειν non tam est *nuntiare*, quam *nuntiare posse*.

V. 1105. Flor. 1. 2. σπεύσας pro ἔσπευσας.

V. 1112. στεναγμῶν νέφος. Wakefield. comparat Med. 127. νέφος οἰμωγῆς. Pind. Nem. 9, 89. νεφέλαν φόνου.

V. 1114. ἢ βάκχευσ' ἐμόν; Ald. rell. et Codd. Recepi Heathii emendationem. Hermann. coni. ἡ γὰρ ξυνήραξ' οἶκον ἐκβάκχευμ' ἐμόν; Vox ἐκβάκχευμα nulla adhuc auctoritate munita est, sed in vulgata vestigia esse censet vocabuli ἡ βάκχευσις, et hanc interpretationem esse voc. ἐκβάκχευμα.

V. 1115. δυςτυχεῖ Ald. Herv. 1. Brub. δυςτυχῇ Herv. 2. Canter. rell. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1118. Particulae δή γε vel interposito verbo δή – γε saepius leguntur, sed ibi ubi vis particulae δή gravius signanda est, non in interrogatione. Itaque h. l. non dubito, quin cum Schaefero, Elmsleio *class. journ.* p. 216. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182. Reisigio Coniect. p. 231. legendum sit τί δῆτα. Sic Aesch. Prom. 746. Soph. Oed. T. 1159. Eur. Hipp. 1057. Arist. Lys. 181. 1159. quae loca citat Elmslei.

V. 1120. Ald. Herv. 1. 2. Brub. λυσσάδος. Canter.

rell. λιθάδος e Brodaei emendatione, consentientibus Florr. 1. 2. Vict.

V. 1122. δικαστής. Vid. Markl. ad Suppl. 1215.

V. 1123. Ald. rell. et Codd. τὴν ἐμὴν ἐμπρήσας. MSS. Steph. κατεμπρήσας, quod recepit Canter. Contra Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431 sq. monet vocis κατεμπρήσας nullam esse auctoritatem, et corrigit ἢ σάρκα τὴν τάλαιναν ἐμπρήσας πυρί. etiam propter regulam eam, de qua disputat Hermann. elem. d. metr. p. 117.

V. 1128. Reisk. φιλτάτῳ, quod probant Musgrav. et Elmslei. *Class. journ.* p. 216. At saepe Tragici pro singulari ponunt pluralem, quod de certo homine dicendum erat, ad genus (ab *hypothesi* ad *thesin*, ut loquuntur rhetores) revocantes. Vid. Valcken. ad Phoen. 978. Brunck. ad Eurip. Bacch. 543. Or. 1326. Victor. tamen φιλτάτου.

V. 1129. ποῖ. Vel cogitandum ἐλθών, vel hoc cum μολὼν v. sq. iungendum, deleta interpunctione post εὕρω, ut vult Elmslei. ad Iph. T. 358. Miror Hermannum ποῦ scribentem, qui alibi recte hunc usum explicaverit.

V. 1131. Ald. rell. φέρ' ἂν κρατὶ περιβάλω σκότος. πέπλοισι e MSS. Steph. accessit in Canter. φέρ' ἂν τι κρατὶ Florr. 1. 2. Vict. sed in 2. Vict. marg. annotatum λείπει. ἂν Heath. in ἐν mutavit.

V. 1133. Ald. rell. καὶ τῷδε προςτρόπαιον αἷμα προςλαβών. Flor. 1. καὶ τῷδε μυσαρὸν προςτρόπαιον, 2. Vict. καὶ τῷδε προςτρόπαιον et in marg. μυσαρόν. προςβαλὼν est a Cantero. Praeterea ὄμμα pro αἷμα Musgrav. quod nollem recepissem.

V. 1136. Legebatur μένουσιν ἔνοπλοι, quod non necesse erat mutare.

V. 1145. Ald. rell. οὔπω τι λέλ. Barnes. ἤ που λέλ. quod probat Musgrav. οὔτοι λέλ. Herm. istud enim τι nihil aliud esse quam τοι pro correctione ad πω adscriptum. οὔπω et ἤ που confusa iam saepius vidimus.

V. 1146. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀφεῖμαι. Cant. Barn. ἀφῖγμαι et sic MSS. Musgr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1150. Sequentes triginta quinque versus Hermann.

in decem strophas, totidemque antistrophas (στρ. ά v. 1150. ἀντ. 1152. στρ. β'. 1151. ἀντ. 1153. στρ. γ'. 1154. 5. ἀντ. 1183. 4. στρ. δ'. 1156. ἀντ. 1160. στρ. έ. 1157. ἀντ. 1159. στρ. ς'. 1161. 2. ἀντ. 1171. 2. 3. στρ. ζ'. 1163. ἀντ. 1167. στρ. ή. 1164. 5. 6. ἀντ. 1171. 2. 3. στρ. ί 1178. 9. ἀντ. 1181. 2.) et duas μεσῳδοὺς 1158. et 1168. 9. descripsit Seidleri dispositionem de verss. dochm. p. 358 sqq. (in qua lacunae sunt pro στρ. ς'. ἀντ. ς'. et partis ἀντ. δ.) magis etiam absurdam et praeposteram Hermanni dispositione iudicat Elmslei. *Classic. journ.* p. 216.

V. 1150. ἄναξ in fine versus excidisse suspicatur Hermann.

V. 1154. Herm. ἔτεκεν ἔτεκεν οὑμὸς ἶνις τ. Elmsl. ἔτεκε μέν νιν οὑμὸς ἶ. τ. Seidler. vulgatam reliquit, ex qua versus e diiambo et dochmio constans respondet versui 1175, si ἰὼ τέκνόν scribas.

V. 1155. Vulgo ἔκτανε φοίνιον. Malui ἔκανε φόνιον. Non video enim cur hac dochmiaci forma ⏑⏑⏑––⏑⏑ | –⏑⏑–⏑– uti maluerit, quam illa usitatiore ⏑⏑⏑–⏑⏑⏑ | ⏑⏑⏑–⏑– Et φόνιον habent Flor. 1. 2. φονιον Vict.

V. 1159. Flor. 2. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Barn. οἰχόμεσθ', οἰχόμεσθα πτ. Canter. P. Steph. οἰχόμεσθα, οἰχόμεσθα πτ. Commel. Musgr. οἰχόμεθα, οἰχόμεθα πτ. Correxit Heath. et sic Flor. 1.

V. 1162. Inter ἑκατογκεφάλου et ὕδρας lacunae signa posuit Hermann. metri, non sensus, indicio. Seidler. ἑκατογκεφάλοιο quod probat Elmslei.

V. 1163. Ald. rell. Ἥρας ὅδ' ἀγὼν τις δόλου νεκροῖς γέρον. Emendavit Reisk. nisi quod ὡγὼν scripsit.

V. 1164. ὅς ante ἐπὶ addidit Canter. θεοῖσι pro θεαῖς Herm. ἦλθεν pro ἦλθε scripsi et versus ita distinxi, ut tres dochmiaci dimetri exirent.

V. 1168. εἰδείης positum esse videtur pro ἴδοις. Vid. ad Rhes. 655. Sed Elmslei. ad Med. 836. not. u. em. οὐκ ἂν ἴδοις, etiam ne οὐ-γε tolerandum esset. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1318.

V. 1171. Ald. rell. αἰδούμενος. Herm. αἰδόμενος. Ver-

sum Glyconeum esse monet Seidler. „Si quis malit totam strophulam e dactylis constare, is post ὄμμα inserat τε.“ Hoc adscivit Elmslei. ad Med. l. c. sicut ὁμοφύλιον v. 1172, ut Seidler. dedit pro ὁμόφυλον. De cognatione Herculis et Thesei vid. ad Heracl. 210.

V. 1174. ἦλθεν Hermann. pro ἦλθον. Contra quod Seidler. monet, τὸ ἐλθεῖν magis convenire Theseo quam Herculi. Wakefield. ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἦλθον, Seidler. ἀλλ' εἰ συναλγῶν γ' ἦλθον, ἐκκάλυπτέ νιν; *sed quandoquidem una dolens veni, retege eum.*

V. 1175. Seidler. ἰὼ τέκνον. Versus e vulgata scriptura est dochmiacus cum cretico.

V. 1177. Hermann. βά | ρος δ' ἀντίπ: δακρύοισιν ἁμιλλᾶται. Tales dochmiacos nunquam usurpasse Tragicos monet Seidler. de vers. dochm. p. 75. συναμιλλᾶσθαι quidem, nisi fallor, hoc uno loco legitur, et ex δακρύοισιν ἁμιλλᾶται facile fieri potuit δακρύοις συναμιλλᾶται. Sensum versus sic declaravit Brodaeus: *auctoritas mea tantum apud te ponderis habere debet, quantum si cum lacrymis obsequerer.* Heath. *Senectutis meae gravitas, quae lacrymas aversatur, nunc tamen cum iis simul hoc a te contendit.* Wakefield, recte monens βάρος nusquam dignitatem vel pondus figurate sonare, et πάθος scribens: *ego, cui non minor insidet aegritudo, adversor taciturnitati tuae et cum lacrymis contra eam pugno.* Hermann. *certat cum lacrymis tuis pondus non minus grave: si dolor facit, ut nolis conspici, at amicitia in te Thesei postulat, ut retegas faciem.* Itaque Thesei in Herculem amicitia vocatur βάρος? vix crediderim. Nec lacrimae quomodo deceant Herculem vel in tanta animi desponsione in eum cadere possint, intelligo. Equidem non dubito, quin lacrimae sint Amphitruonis. cf. 1180. βάρος autem esse videtur τὸ τοῦ γήρως βάρος, ut sensus sit: *senectus mea parem ad te commovendum vim habere debet ac lacrimae meae; respice et senectutem meam et lacrimas.* Sed in hoc mihi ipse non satisfacio, quum βάρος hoc sensu tam nude dictum durum esse videatur.

V. 1180. Ald. rell. ἐμβαλών. Scaliger ἐκβαλών, et sic Par. G. Flor. 1. 2. Vict. πολιὸν δάκρυον senilem lacri-

mam recte interpretatur Hermann. ad Elmsl. Med. 876. p. 381. Lips.

V. 1182. Ald. rell. κάτασχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ' ὅπως βρόμον ἐπὶ φόνιον. κατάσχε nunc barbarum iudico; vid. ad Troad. 82. Porson. ad Orest. 1330. κάτισχε conj. Porson. l. c. Hermann. ordinem verborum mutavit ita: κατάσχε λέοντος ὅπως ἀγρίου θυμόν. βρόμον ἐπὶ φόν. „Illud γ' nisi metricis debetur, ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset ἀγρίου θυμὸν ὅπως, appositis numeris β' γ' α' errorem corrigere voluit." Dubium non esse quin γ' insertum sit ad iambicum trimetrum efficiendum, Elmslei. quoque monet in *Classic. journ.* Idem optime versus emendasse videtur ad Soph. Oed. T. 663. quare eius emendationes recepi, nisi quod ἀγρίου servavi, pro quo ille ἄγριον. δρόμον pro βρόμον est ex emendatione Reiskii.

V. 1187. Ald. rell. Flor. 1. ἴδ', εἰ σκότους. Emendavit Canter. et σκότος est in Flor. 2.

V. 1190. Ald. rell. βαλεῖ. Scaliger. βάλῃ.

V. 1199. Ald. rell. τὰ τῶν θεῶν γε. Stiblin. Canter. rell. omiserunt τῶν, quod nec in Florr. legitur.

V. 1200. Ald. rell. τῶνδ' ἀγῶν'. Parr. E. 2714. Florr. 1. 2. τόνδ' ἀγῶν'.

V. 1203. Ald. rell. τί δ', οὐ μιαίνεις --; Barn. Musgrav. τί δ' οὔ; μιαίνεις. Hermann. veterem interpunctionem revocavit, sed puncto in fine versus posito pro nota interrogationis. Barnesii interpunctio maiorem vim addit sententiae.

V. 1206. MSS. Steph. εὖ δρᾶσαι. Haec vero coniectura Stephan., non scriptura MSS., esse videtur. De participio post ἀναίνομαι vid. Brunck. ad Eur. Bacch. 247.

V. 1207. 8. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Herv. 1. Brub. Verum ordinem restituit Brodaeus, a quo accepit fortasse Herv. 2. et H. Steph. e MSS. nec e Florr. quidquam enotatum, e quo alio ordine in iis hos versus legi, quam in Musgrav. suspiceris.

V. 1208. Ald. rell. οἰκτρὸς πάρειμι. Pierson. Veris. p. 245. et Reisk. οἰκτρὸς γάρ εἰμι. Contrarium vitium

esse in Soph. Ai. 634. Phil. 1337, ibique legendum παρ' Ἅιδῃ et παρ' ἡμῖν, monet Elmsl.

V. 1209. ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς, *in mutata* i. e. adversa, *fortuna*. Vid. Hermann. et cf. Coray ad Isocr. T. II. p. 279. Wyttenbach. ad Phaedon. p. 321. quos citat Boissonad.

V. 1211. Recte Heath. sensum esse monet, Herculis infortunia tam esse magna, ut a terra ad coelum usque pertingere dici possint. Eadem similitudine in contrariam partem usus est Pind. Pyth. X, 42. ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔποτ' ἄμβατος αὐτοῖς et is, qui apud Cicer. Tusc. disp. I, 46. *Morere, Diagora,* inquit: *non enim in coelum ascensurus es.* Vid. Boeckh. explic. ad Olymp. V. extr.

V. 1213. In Ald. rell. deest σῶν, quod supplevit Canter. inventum a Musgravio in Pariss. et nunc in Florr.

V. 1215. Ald. rell. ἴσχε τὸ στόμ'. τὸ om. Pariss. E. 2714. Florr.

V. 1216. Flor. 1. 2. γέμων. ὅπῃ τεθῇ etiam Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Paris. ὅποι. ὅπῃ Plutarch. II. p. 1063. D. ὅπου p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV, 16, 51. *Porson.* Adv. p. 271. Verba κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ Hermann. ad Elmsl. Med. 328. comparat cum illis πονοῦμεν ἡμεῖς, καὶ πόνων κεχρήμεθα, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι etc. De reliquis vid. Herm. ad h. l.

V. 1220. Ald. rell. σύ γ' ἐκτός. Emendavit Wakefield. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 1030.

V. 1222. i. e. οὔκουν τοσαῦτα ἔλεγον ἄν, εἰ μέτρῳ μοχθητέον ἦν, *non tot verba fecissem, si modice aerumnae perferendae essent.* Herm. edidit: οὔκουν τοσαῦτά γ' ἐν μέτρῳ μοχθητέον.

V. 1225. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. οὐκ ἂν ἀνάσχοιθ'. σ' addidit Barnes. consentientibus Florr. Elmslei. comparat Hel. 1045. ubi etiam ante Barnes. omittebatur σ'.

V. 1226. Vulgo ἄκουε δὴ νῦν. Vid. ad Hec. 816.

V. 1227. Ald. rell. πρὸς νουθεσίας σάς. Emendavit Pierson. ad Moerid. p. 270.

V. 1243. Elmslei. ad Ach. 1095. et ad h. l. p. 217. legendum censet *Γηρυόνας* pro *Τυφῶνας*, quum nulla ratio excogitari possit, cur Typhon inter monstra ab Hercule debellata commemorari, vel *τρισώματος* appellari potuerit. At num *Γηρυόνας* ultimam brevem habere potest? Itaque pro *Τυφῶνας* vel aliud excogitandum est, vel Euripides satis habuit monstra maxime dira commemorare, nil curans an ea quoque ab Hercule subacta sint. — *τετρασκελεῖς* Ald. rell. et Codd. quod equidem nullo modo defendi posse existimo. Pluralia quidem nominibus collectivis saepissime adduntur, sed participia tantum, temporis notationem habentia, vel adiectiva ea, quae extrinsecus aliquid adiungunt nomini et praedicati vice funguntur; sin adiectivum ita copulatur cum nomine, ut unam haec duo summam efficiant, v. c. *ὁ μέγας στόλος*, nunquam adiectivi numerus a numero substantivi discrepat, nec quisquam unquam *οἱ μεγάλοι στόλος* dictum inveniat. Itaque Reiskii emendationem recepi *τετρασκελῆ*.

V. 1246. *φονεύσας* dixit, quia plura facinora sua enumerare volebat, post quae adderet *εἰς νεκροὺς ἀφικόμην*, sed inhibet narrationem suam per aposiopesin quandam post *φονεύσας*, et immutata orationis forma pergit *μυρίους τ' ἄλλους πόνους ἐξήνυσα*, *κεὶς τ. ἀφ.* Ad *πόνων ἀγέλας* respexit Grammat. in Bekk. anecdot. p. 336, 29.

V. 1250. Ald. rell. *φόνον*. *πόνον* Reisk. de cuius emendationis veritate vix dubitari posse censet Elmslei. Id nunc dubito num recte receperim: nam *πόνοι*, quos commemorat, iidem erant *φόνοι*, praeter ultimum.

V. 1259. *κληδουχούμενοι* interpretor, *dum observamur* ab hominibus et *acerbis* eorum *conviciis* exagitamur. Hermann. scriptum fuisse censet *κηλιδούμενοι*, quae vox legitur v. 1289.

V. 1263. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ὧδ' αἰεὶ κακῶς ἔστ'. οὐδὲν ἄλγ.* Peius etiam Herv. 2. Brub. Cant. *ἄλγει*. *ᾧ δ'* Barnes. ut est apud Stob. Tit. CII. Gesn. p. 558. CIV. Grot. p. 427.

V. 1264. *συγγενῶν δύστ. ὢν* Ald. rell. *συγγενῶς* e Stobaeo scribendum esse iam Brodaeus monuit. „Sed

quid sibi vult illud συγγενῶν vel συγγενῶς?" Elmslei. ad Heracl. 387. Add. συγγενῶς δύςτηνος est, ὅς σύντροφός ἐστι τῷ δυςτυχεῖν, ut loquitur Iph. T. 1088. vel ipsa natura sua, inde a natalibus, fato quodam, infelix, ut Pindar. τὸ συγγενὲς, τὸ συγγενὲς ἦθος, ὁ συγγενὴς πότμος usurpat. A primo vero ortu se miseriae destinatum fuisse dixit v. 1229 sqq.

V. 1268. ἁρματηλάτην Ald. rell. Correxit Musgr.

V. 1273. βίον γ' ἀχρεῖον Heath. et Reisk. pro βίον τ' ἀχρ.

V. 1274. Recte Herm. χορευέτω δή.

V. 1275. haud dubie corruptus. Brodaeus pro πόδα malebat πέδον, quam coniecturam Cantero et Porto probatam recepit Barnes. Heath. autem scribendum censet κρούουσ' Ὀλύμπου σεμνὸν ἀρβύλῃ πέδον. Sed quominus πόδα corruptum putemus, deterret Electr. 180. ubi item est ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν, et Iphig. A. 1031. χρυσεοσάνδαλον ἴχνος ἐν γᾷ κρούουσαι. Musgrav. vulgatam tuetur, cuius constructionem esse dicit, κρούουσα ἀρβύλῃ πόδα Ὀλ. Ζ. nam Graecos pro contumeliose tractare aliquem libenter dicere *inambulare* vel *insultare* alicui, quod confirmare vult loco Plutarchi de discrim. adul. et am. p. 57. A. ubi vid. Wyttenbach. p. 466. Poterat etiam Gallorum formula uti, *je lui ai marché sur le pied.* Hermann., fortasse scribendum est, inquit, κρούουσ' Ὀλύμπῳ Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα, ut Iuno Ζηνὸς ἀρβύλῃ saltare, i. e. pro Iove se gerere dicatur; quod summae festivitatis est. Hoc si dicere voluit Euripides, idem sensus est in vulgata, κρούουσα πόδα ἀρβύλῃ Ζηνὸς Ὀλυμπίου.

V. 1282. Wakefield. ἁγὼν ὅδε, quod nescio cur spreverit Herm. quum supra v. 845. (829.) scripserit ἁνὴρ ὅδ' pro ἀνὴρ ὅδ'.

V. 1284. Ald. rell. etiam Barn. παραινέσαι μ' ἄν. Commel. παραινέσαιμ' ἄν et Vict. in quo additum ὅρα εἰ λείπει. Excidisse hic quaedam vidit etiam Scaliger. cui imperite obloquitur Barnes.

V. 1286. Edd. et Codd. εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι. quod non debebam mutare, quamvis ita scribi iubente Elmsleio *class. journ.* p. 218. et ad Med. 348. οὐ enim non

ad totam sententiam, sed ad unum *ψευδεῖς* spectat. Vid. Hermann. ad Elmsl. Med. 87. 348.

V. 1287. Post *οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισι συνῆψαν*, debebat sequi, *καὶ δεσμοῖσι πατ. ἐκηλίδ.* Vid. ad Phoen. 1313.

V. 1304. Dele *σ'* post *τίμιον*, quo primus pes fit creticus.

V. 1309. Inutilis est Porsoni correctio Suppl. praef. ad Hec. p. XXXIV. *οὐδ' ἓν δεῖ φίλων*. Pro *δεῖ* Flor. 1. *σοί*. Eadem sententia est Orest. 656 sq.

V. 1311. *τοι* e MSS. Pariss. addidit Musgrav. omissum in Ald. rell. et Florr.

V. 1315. Flor. 1. *δεσπότου*.

V. 1316. *ὀρθῶς* pro *ὄντως* citat Clemens Alex. Strom. V. p. 691. quod praeferre videtur Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 163. citans Hipp. 1159 sq. Alc. 652. Androm. 377 sq.

V. 1317. Ald. Flor. 1. Vict. *ἀοιδῶν δ' οἵδε*. *δ'* om. Flor. 2. et Plut. II. p. 1052. E. deest etiam in Herv. 1. 2. Brub. rell. casu potius, quam consulto.

V. 1320. 1. 2. citat Stob. Tit. CVI. Gesn. CVIII. Grot. unde versum 1321. omissum in edd. recipiendum esse et scribendum *τὰς συμφορὰς* pro *ταῖς συμφοραῖς* et *ἐπίσταται* pro *ὑφίσταται*, monuit Markl. ad Suppl. 189. *τὰς συμφορὰς* etiam MSS. Steph. V. 1322. Stob. ed. Trincav. *οὐδ' ἀνδρὸς δύναιθ' ἀνθυποστᾶναι βέλος*. Gesn. etiam *ὑποστᾶναι*.

V. 1324. *μυρίαν* Wakefield. et Porson, ut narrat Monk. ad Alc. 560. Sic Alc. 562. *καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν*. Hermannus, Wakefieldii coniectura *μυρίαν*, inquit, si cui blandiatur, monendus est, ut recte hunc locum consideret. Videtur igitur *μυρίων* retinendum censuisse, quia sequatur *μυρίων πόνων*, ut *μυρίοις δώροις* respondeant *μύριοι πονοι*. At a v. 1325. novus sententiarum ordo incipit.

V. 1336. Ald. rell. *ἐπάν*. Herm. *ἐπήν*.

V. 1341. *ἐκ μόχθων* Ald. rell. *ἐκμοχθῶν* Reisk. et Heath. Possis etiam sic accipere, ut *εὔκλειαν* ad explicandum *ἃ* (*καλά*) adiectum dicas, *ἃ καλά, ἤγουν εὔκλειαν, ἐγὼ ὑμῖν ἐκ μόχθων παρεσκεύαζον*.

V. 1342. ἀπόλαυσιν e Canter. emendatione pro ἀπόλλυσιν.

V. 1347. πέπραγα Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. πέπραγμαι in Commelin. intulit Porti oscitantia, ut ait Elmslei. ad Heracl. 876. quod inde in ed. P. Steph. et Barn. fluxit.

V. 1349. λυγραί τε. Recte Herm. λυγραὶ δέ. Vid. ad Med. 1060.

V. 1351. προσπιτνόντα, *identidem accidentia et latus pulsantia.* Vid. Hermann. et cf. ad Suppl. 693.

V. 1358. Ald. rell. σύγκαμ᾽· ἀθλίου κυνός. Correxit Pierson. Veris. p. 228 sq.

V. 1363. Ald. rell. ἅπαντες, quod Herm. recte mutavit in ἅπαντας, ut in mea ed. scribendum est pro ἅπαντος, et in nota subiecta ἅπαντες M.

V. 1375. ζεῦγός γε φίλ. Reisk. ζεῦγος δὲ φίλ. Ald. rell.

V. 1379. ὥς δή τι φίλτρον Ald. rell. ὥς δή τὸ (vel σὺ) φίλτρον Elmslei. *quasi hac gratia accepta melius tecum ageretur (as if you would be the better for this gratification.)* Hanc enim fere vim esse huius locutionis, ut Androm. 235. Probarem, si sequeretur ἐσόμενος. nam particulis illis hoc sensu positis additur participium; vid. Phoen. 873. Alc. 555. 1024. Hel. 1038. ubi est etiam ὥς δή τι. Hic locus, ut vulgo legitur, sic accipiendus est, ῥάων ἔσει, ὥς δή τι φίλτρον τοῦτ᾽ ἔχων, ubi τι languide redundat. Scribendum cum Musgrav. et Herm. ὡς δή τί φίλτρον, *quale tandem hoc officium est, quod si tibi praestitero, levatum te senties.* Vid. ad Phoen. 621. — Locutionem ῥάων ἔσει illustrat Wyttenbach. ad Plutarch. p. 718.

V. 1380. πατρός τε στ. pro πατρός γε στ. ex emendatione Musgravii recepit Hermann.

V. 1382. in Ald. rell. continuatur Herculi. Amphitruoni tribuitur in MSS. Steph. (adde Florr.) quos secuti sunt Canter. Barn. rell. Tum Ald. rell. οὕτως. Correxit Herm. Elmslei. malit οὗτος, quam increpandi formulam equidem ab h. l. alienam iudico. ἔχοις Vict.

V. 1384. Theseo hic versus, ut 1386. 88. 90. tri-

buitur in MSS. Steph. Florr. Vict. Amphitruoni in Ald. rell. — εἰςόψεταί τις θῆλυν ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ. Ald. rell. Barnesio εἴ σ᾽ ὄψεται, Musgravio ὄντ᾽ οὐκ αἰνέσει debetur.

V. 1385. Ald. Herv. 1. Brub. ζῶσοι ταπ. Herv. 2. Cant. ζῶ σοι ταπ. Sequentia sic recte emendavit Hermann. ἀλλὰ πρόσθεν οὔ, δοκῶ. πρόσθε in προςθεῖναι latere iam Heath. viderat, et Iacobs. addit. ad Athen. p. 90. ζῶ δὴ ταπεινός· ἀλλὰ πρόσθεν οὐ 'δόκουν.

V. 1386. Post ἄγαν γ᾽ et ποῦ interpunxit Hermann. Prius recte; alterius causam non perspicio.

V. 1387. Ald. rell. σὺ ποῖος ἧς ἄν, νερθεν ἐν κακ. ὤν; Correxit Hermann. quocum conspirat Lenting. p. 113.

V. 1390. Ald. rell. πρόςβαινε. Herm. πρόβαινε e Reiskii emendatione.

V. 1391. θάπθ᾽ Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. quod restitui volebat Heath. pro θάφθ᾽ Barn. Vict. θάφθ᾽. V. C. θάπτ᾽.

V. 1393. Scribe εἰς Ἀθήνας.

V 1399. Vict. στείχωμεν.

NOTAE IN ELECTRAM.

In indice personarum Clytaemnestrae personam addendam esse monuit Aemil. Portus.

V. 1. γῆς additum est πλεοναστικῶς (id est, ita ut ad sensus integritatem nihil conferat, quamquam ad copiam poeticam non superfluum sit) ut Herc. f. 462. ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος et saepius, eadem constructione, qua τῆς Ἀττικῆς εἰς Μαραθῶνα et similia dicuntur. Argos vero intelligitur non urbs, sed tota regio; hinc additur quod in ea praecipuam religionem habet Ἰνάχου ῥοαί, non *et Inachi fluenta*, ut vertit post Stiblinum Barnesius, sed ita ut toti subiungatur pars, ut in illis Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον et sim.

V. 2. Ἄρην ad Porsoni mentem edidit Seidler. pro Ἄρη.

V. 4. ἐν Ἰδαίᾳ χθονὶ scribi iubet Elmslei. in Edinburg. rev. n. 37. p. 70. Mus. crit. Cant. VI. p. 296. ut vitetur anapaestus.

V. 9. γυναικὸς ἐκ Κλ. legi vult Porson. Adv. p. 272. πρός excidit in Musgrav.

V. 14. Vulgo. οὓς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν. Elegantiores numeros ex Orest. 63. reposuit Seidler.

V. 19. Vulgo. ἣ δ' ἐν δ. — πατρός. Correxit Seidler.

V. 22. Vocem Ἀργείων sensui repugnare censens Porson. ad Med. 5. legendum coniicit μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμ. ποινάτορ', εἶχεν ἐν δ. quem secuti sunt Schaefer. et Seidler. Quum antea dictum esset

μνηστῆρες ἤτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός, exspectari poterat μή τῳ παῖδας Ἑλλήνων τέκοι. Sed inter hos Graecos haud dubie erant etiam Argivi; ex his alicui nupturam esse Electram magis probabile erat, et quum ab Argivo homine magis sibi timendum esse videret Aegistus, quam ab aliis Graecis, Ἀργείων praetulit. Itaque haec vox certe dici nòn potest sensui repugnare; equidem cum dilectu eam positam esse potius dixerim. Gravius est etiam παῖδας, quam παῖδα, ut 26. τέκνα et cf. v. 266.

V. 23. Legebatur Ἀγ. ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις. Anapaestum expulit Pierson. Veris. p. 67. legens ποινάτορας, σφ᾽ εἶχ᾽ ἐν δόμοις. Porson. Schaefer. Seidl. Ἀγ. ποινάτορ᾽ εἶχεν ἐν δ. Idem probat Hermann. ad Viger. p. 898. vulgatam lectionem versus 22 servans. Sed aliud est, in appositione pluralem pro singulari nomini singulari subiicere, ut αὐτόξυλόν γ᾽ ἔκπωμα, φλαυρουργου τινὸς τεχνήματ᾽ ἀνδρός, (vid. Gramm. gr. §. 431.) aliud plurali nomen singulare, παῖδας-ποινάτορα, quod mihi quidem soloecum videtur.

V. 25. Vulgo πλέον, ut Alc. 743. At ut ab ἀγήρως neutrum fit ἀγήρων — vid. Steph. Thes. T. I. p. 837. — ab ἀξιόχρεως ἀξιόχρεων — vid. Bekk. anecd. p. 412. 30. — sic a πλέως formandum videtur πλέων, non πλέον. Sed non debebam scribere, quod suspicione aliqua quamvis probabili, non veterum auctoritate, nititur.

V. 27. Edd. κτανεῖν σφ᾽ ἐβουλεύσατ᾽ ὠμόφρων· ἡ δ᾽ ὅμως. Pariss. β. γ. Florr. 1. 2. κτανεῖν σφ᾽ ἐβουλεύσαντ᾽ ὠμόφρων δ᾽ ὅμως. Sic etiam Paris. α. (i. e. E. Vid. T. VI. Praef. p. IX. ubi Cod. β. s. 2714. et Cod. γ. memorare neglexi.) nisi quod τ᾽ habet pro σφ᾽. Hinc Seidler. κτανεῖν σφε βουλεύσαντος ὠμόφρων ὅμως, deleto δ᾽. Sed concinnius est, in hoc sententiarum tenore tanquam rem primariam commemorari Aegisthi consilium, et opponi id, quo illud irritum factum est. Musgrav. coni. κτανεῖν σφ᾽ ἐβούλευσ᾽ αὖτις· ὠμόφρων δ᾽ ὅμως. unde ἐβούλευσ᾽ recepi, sed lacunae notis positis.

V. 29. ἐς ἄνδρ᾽ ὀλωλότα, *quod ad mariti necem attinet.* ut Ion. 571. ἐς σὴν ἀνεύρεσιν. Herc. 63. ἐς πατέρα. et infra 37. ἐς γένος.

V. 30. Ad φθονηθείη in marg. Flor. 2. et Vict. adscriptum μεμφθείη.

V. 32. Flor. 1. 2. φύλαξ pro φυγάς.

V. 33. Legebatur χρυσὸν εἶπεν ὅς ἂν κτ. Correxit Schaefer. et εἴφ' commemorat etiam Barnes. Pro ὅς ἂν κτάνῃ dicendum erat ὅς κτάνοι (ὅς ἂν κτάνοι Musgrav. soloecum est.) Sed solent Graeci orationem obliquam cum recta coniungere, ita ut modi, qui huius proprii erant, serventur. Aegisthi verbis dicendum erat χρυσὸν δώσω ὅς ἂν κτάνῃ. Vid. Gramm. gr. §. 597. (nov. ed. §. 529.)

V. 38. ἔνθεν i. e. ἐξ οὗ, τοῦ πένητα εἶναι.

V. 43. Legebatur ἀνὴρ ὅδε. Correxit Seidler. Eodem teste — nam Iacobsius nihil annotavit — Victor. adscripsit δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐγώ.

V. 44. Margo Flor. 2. et Vict. ᾔσχυν' ἐν εὐνῇ.

V. 53. κἀυτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν. Recte Stiblin. *ipsumque se desipere.*

V. 55. Flor. 1. τῶδε φαιδροῦ (sic) pro τῶδ' ἐφεδρεῦον.

V. 59. ἀφίην ed. pr. et Florr. ἀφίημ' corrigentem Reiskium secutus est Musgrav. iungens μετέρχομαι ἀφίημι τε, et versus 57. 58. parenthesi includens; quod mihi quidem non ineptum videtur. Sed facilius origo vitii perspicitur, si cum Aem. Porto et Seidlero scribas ἀφείην. Coniunctivo δείξωμεν usus est, quia hoc verbo consilium (minus latine *finem* vocant) Electrae proprie propositum in egrediendo designatur. At non idcirco egressa est, ut lamentetur; sed hoc facit, occasione illa tantum oblata, animum suum explens, ita ut *optandi* simul significatio insit: *et ut* hac opportunitate utens *querelas fundam*, quod animus iubet. Similiter optativus post coniunct. sequitur Ion. 1692 sq. *Ut querelas fundere possim* vix dicere voluit El. quum nihil esset, quod eam impediret, et hoc intus etiam facere posset. Aliam explicandi viam iniit Hermann. ad Soph. El. 57. quam recte impugnare videtur Reisig. comm. critic. in Soph. Oed. Col. p. 169. ipse tamen praeter necessitatem

et paulo audacius corrigens *γόους ἀφέντες*. Heath. coni. *ἀφίω γ' αἰθ*. Schaefer. edidit *ἀφῶμεν*.

V. 62. *Αἰγίσθῳ πάρα* recte defendit Seidler.

V. 63. *πάρεργα ποιεῖται* *non curat, negligit*. Vid. Brunck. ad Soph. Phil. 473.

V. 69. *μεγάλη μοῖρά ἐστιν εὑρεῖν* pro *μέγα ἐστι*, ut *αἰών*, *βίος* in locis ad Bacch. 960. adscriptis.

V. 80. 81. *ἀργός* explicandi causa subiectum sibi habet *ἄνευ πόνου*, fere ut in illis *ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω*. Vid. Seidler ad v. 442.

V. 95. Ed. pr. Flor. 1. 2. *δυεῖν δ' ἁμίλλαιν ξυντ*. Par. *a*. *δυοῖν δ' ἁμίλλαις*. MS. *β*. *δυεῖν δ' ἁμίλλαις*, superscripto *δυοῖν*. Pierson. Veris p. 238. *δυοῖν δ' ἁμίλλαιν ξυντ*. i. e. *δύο δὲ ἁμιλλώμενος, ἢ Αἴγισθον κτανεῖν, ἢ πόδ' ἐκβαλεῖν εἰς ἄλλην χθόνα*. Lobeck. ad Soph. Ai. 611. p. 311. vix dubitat quin ita scripserit poëta *δυοῖν δ' ἅμ' ἄλλοιν ξυντ*. „Significat autem Orestes sese cum Pylade et ministro (qui cum ipso in scenam prodiit, cf. v. 761 — 765. 766 — 770.) itineris et caedis consilium communicasse.“

V. 96. Marg. MS. *a*. et Flor. 2. item Vict. *ἵν' ἐμβάλω*.

V. 97. Pierson. l. c. *ἄλλην ἐς αἶαν*, sine causa: vid. Seidler. Idem paulo post legendum coniicit: *-σκοπῶν· ζητῶν τ' ἀδ*. ut hae duae causae sint, cur ad fines regni adierit, altera, ut facile inde elabi posset, altera ut sororem quaereret. Quasi vero eam ad regni fines habitare rescivisset!

V. 107. Seidler. malit *πρόσπολον*. Contra, si scriptum esset *πρόςπολον*, Elmslei. mallet *προσπόλων*.

V. 113. *κατακλαίουσ'* scripsi pro *κατακλαίουσα*, ut versus esset anapaesticus dimeter.

V. 116. Ed. pr. *καί με τέκε*. Secutus sum et hic et in antistrophico Hermanni correctionem, commemoratam a Seidlero. De metro vid. Seidler. de vers. dochm. p. 348. et infra ad v. 442. Sed nunc valde mihi probabilis est Seidleri suspicio, voc. *κούρα* ab explicatore profectam esse, quum sq. v. recurrat *κόρα*. Ita cum

Hermanno elem. doctr. metr. p. 529. legendum erit: *καί μ' ἔτικτε Κλυταιμνήστρα.*

V. 120. *τῶν* ante *σχετλίων*, quod deerat in ed. pr. Musgrav. addidit e Cod. *α.* quocum consentiunt duo Florr. MS. *β. τῆς σχετλίων.*

V. 121. recte ad glyconeorum genus refert Hermann. elem. d. m. p. 559. *ζοᾶς* scribens, quo vix opus, quum *in hoc genere penultima interdum longa sit, ut Hec.* 631. 639.

V. 122. De glyconeis in molossum exeuntibus vid. Seidler. ad h. l. et Hermann. elem. p. 528. ubi, si quis deleto *δή*, *Ἀΐδα* scribi malit, se non magnopere refragaturum profitetur.

V. 123. *σᾶς ἀλόχου σφαγείς*, ut Orest. 487. *πληγεὶς θυγατρός τῆς ἐμῆς*, ubi originem constructionis aperire conatus sum. Cf. Schaefer. ad not. Porsoni v. 491. Ex his duobus locis alter alterum tueri videtur. Similiter Soph. Trach. 267. *φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο*, ubi vid. Herm. Hermann. tamen de ellipsi p. 143. et Porson. adv. p. 272. coni. *σφαγαῖς*, quam scripturam si invenissent librarii, mirarer, si in reconditam illam mutassent.

V. 125. Elegans est Iacobsii coniectura Exerc. crit. I. p. 208. *ἴθι δ' ἄναυλον ἔγειρε γόον*, nec tamen offensione vacua ob illud *δ'*, certe non necessaria. Significat Electra se in eodem cantu lugubri pergere. Hunc et sq. v. recte pro glyconeis habet Seidler. Cf. Herm. elem. p. 546.

V. 126. *πολύδακρυν ἀδονάν* i. e. *ἀδονὰν τοῦ δακρύειν*, ut Herc. f. 382. *χαρμοναὶ ἀνδροβρῶτες.*

V. 131. Vid. ad v. 116. De constructione vid. Gramm. gr. §. 381. not. 3. (§. 412. nov. ed.)

V. 133. Vict. *πατρῴαις*. *Ἐπὶ συμφοραῖς ἀλγίσταισιν* est id quod *συμφοραῖς ἀλγίσταις συνοῦσαν*, non *ad acerbissimam fortunam*, ut vertit Seidler.

V. 138. *αἰσχίστων* Seidler. pro *ἐχθίστων*, in nota nihil de hac scriptura monens, ut errori typothetae illa deberi videatur.

V. 142. 3. In ed. pr. comma est et post *ἐπορθοβοάσω*

et post ἀΐδα, punctum post γόους v. 144. Seidler. punctum posuit post ἐποϱθοβοάσω, comma post γόους.

V. 143 sq. Hermanno elem. p. 550. non dubium videtur, ita scripsisse Euripidem: ἰαχχὰν Ἀΐδα, μέλος | Ἀΐδα, πάτεϱ, | σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους, et in antistropha πικϱᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς | σᾶς, πάτεϱ, πικϱᾶς δ' ἐκ Τϱοίας ὁδίου βουλᾶς. Ἀΐδα pro ἀοιδὰν a librario potius propter viciniam eiusdem vocis scriptum esse crediderim, quam, si hoc scriptum invenisset, in ἀοιδὰν mutatum. ἰαχχὰν ἀοιδὰν Seidler. comparat cum ἴακχον ᾠδὰν Cycl. 69. Sed aliud esse videtur ἴακχος ἀοιδά, aliud ἰακχὰ ἀοιδά. Mihi ἀοιδὰν ab explicatore profectum videtur, et versus sic scribendi: ἐποϱθοβοάσω

ἰακχὰν, μέλος ἀΐδα,
ἀΐδα, πάτεϱ,
σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους.

cui aptissime respondet antistropha, ad Herm. mentem descripta. γόους ἐποϱθοβοάσω ἰακχὰν est pro γόους ὄϱθια ἰαχήσω. Ceterum ἰακχὰν pro ἰαχὰν et ἐνέπω pro ἐννέπω sunt a Seidlero (cf. Blomfield. ad Aesch. Pers. 633.) Ab eodem sumsi κάτω pro κατά.

V. 146. 148. Vid. Herm. elem. p. 530. Seidler. de verss. dochm. p. 354.

V. 148. Legebatur κϱᾶτ' ἀποκούϱιμον. Emendavit Barnes. Vide Seidler.

V. 153. Vid. Herm. elem. d. m. p. 568.

V. 155. οἷα-ὥς comparari potest cum ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο Il. υ, 424. cf. ξ, 294. ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη Theocr. 3, 42. cf. 2, 81. in quibus alterum ὥς pro οὕτως ne veteres quidem accepisse, monstrat Virgilii imitatio, *Ut vidi, ut perii.* Alius generis est locus Bacch. 1019. 1021. quem cum nostro comparant Barn. et Seidl. Hoc loco ὥς positum videtur, sententia, quae primaria esse debebat, σὲ τὸν ἄθλιον πατέϱ' ἐγὼ καταχλαίομαι ex altera, quae comparationem continet, nexa. Vid. Gramm. gr. min. §. 632.

V. 160. 1. Vid. ad 143.

V. 162. οὐ μίτϱαισι γυνή σε (γυνή σὲ) e Seidleri emendatione pro οὐ μίτϱαις σὲ γυνή.

V. 168. Ed. pro ἀγροτέραν. Plutarch. Lys. p. 441. D. ἀγρότειραν, quod recepit Seidler. V. 167. Flor. 1. 2. κούρα.

V. 169. est dochmiacus dimeter

⏑⏒́⏒⏒́⏒⏑⏒́⏒ | –⏒́⏒–́⏑–́

V. 170. Ed. pr. οὐρειβάτας. Flor. 1. 2. Vict. ὀρειβάτας, ut edidit Seidler.

V. 175. ἀγλαΐας Barnes. fortasse vitio operarum.

V. 177. Flor. 1. ὅρμοις πεπόταμαι. Flor. 2. Vict. ὅρμοισι πεπόταμαι.

V. 178. Ed. pr. οὐδὲ στᾶσα χορούς. MS. α et β. Flor. 2. οὐδὲ χοροὺς στᾶσα. χοροῖς Seidler. ob locum Iphig. T. 1111.

V. 179. Ἀργείοις Barnes. Musgr.

V. 180. ἑλ. κρούσω πόλεμον ed. pr. εἱλικτὸν Flor. 1. 2. πόδ' ἐμὸν est ex emendatione Canteri.

V. 181. χεύω hoc solo loco in Tragicis legitur; nec constructioni δάκρυσι χεύω aliam similem apponere habeo. Porson. Adv. p. 272. δάκρυσι χορεύω, quod num dici possit dubito. Seidler. infersit δέ, δάκρυσι δὲ χεύω, quod languidum est: nam in oratione affectus plena nexus cum praecedentibus non desideratur. Versus in vulgata etiam lectione choriambicus est, si primam syllabam vocis δάκρυσι longam, δακρύων brevem habeas. vid. ad Hec. 673.

V. 185. εἰ πρέποντ' egregie Reisk. pro εἴ πέρ ποτ'. Ad hunc v. in marg. Flor. 2. et Vict. notatum est manu recentiore λείπει κῶλον. item ad v. 188.

V. 186. Ed. pr. κούρας, τὰ βασιλεία, | τὰ Τροία θ' κούρα Reisk. τᾷ βασιλεία (sic) τᾷ Τρ. Vict. Tum βασιληΐᾳ Seidl. At terminationes Ionicae -ηϊος pro -ειος nusquam in Tragicis leguntur, nec adstrui possunt formis πολιῆται, ἀδελφεάν, βασιληΐδα τιμάν.

V. 187. Ed. princ. ἅμου πατ. Interserui που ad versum fulciendum.

V. 189. Flor. 1. μεγάλος.

V. 190. τε post πολύπηνα cum Seidlero addidi.

V. 191. Ed. pr. χάρισαι, quod si verum est, locus

sic accipiendus erit: χρῆσαί τε χρύσεα ἀγλαΐας προςθήματα, χάρισαι, ita ut hoc παρενθετικῶς interiectum sit, pro χρῆσαί τε χαριζομένη ἡμῖν. Musgrav. χάρισι, quod in χάρισιν mutatum recepi, commendatum a Seidlero. Ita hic dativus e προςθήματα pendet, ut 421. δαιτὶ προςφορήματα. Pro προςθήματ' Flor. 1. 2. προθήματ'.

V. 195. εὐχαῖσι Seidler. pro εὐχαῖς. MS. α et Flor. 1. 2. εὐχαῖς τοὺς θεούς γε σεβ. quod recepit Musgrav. Sed γε nullam hic vim habet. In sqq. notandum κλύει primum cum accusativo, deinde cum genit. iunctum, ut ἀκούειν Aesch. S. c. Th. 205 sq.

V. 200. Elmslei. ad Herm. Suppl. 984. (*Class. journ.* 17. p. 59.) coni. οἴμοι τοῦ τε καφθιμένου. Ut largiamur Tragicos dixisse καπφθίμενος vel καφθίμενος, (vid. ad v. 130.) idcirco plena forma καταφθίμενος prorsus illi abstinuisse non censendi sunt.

V. 205. γάμοις pro δόμοις, et v. sq. κλαίω pro ναίω Pierson. Veris. p. 239. ναίω certe offendit, quum statim sequatur ναίουσ'.

V. 207. φυγάς recte Hermann. ad Viger. accipit pro accusativo ut ψυχὰν τακομένα sit *deplorans*.

V. 209. φόνιος ed. pr. φονίοις Barnes. in marg. quod vel ob metrum praeferendum erat.

V. 216 sq. φυγῇ-ποδί. Vid. ad Orest. 1452.

V. 220. Ed. pr. et Codd. ἄλλους ἂν κτάνοιμι Barnes. non monito lectore, ἄλλους ἂν κτάνοιμ' ἄν. Satius erat delere ἄν, importune a librario adiectum, qui eo carere optativum non posse censeret. *Utinam alios potius occidam*, nimirum Aegisthum et Clytaemnestram, quo significat se Electram non occisurum. κτάνοιμ' ἂν esset, si te interficerem vel interficere vellem, *alios potius interficerem:* quod sensu vacuum est.

V. 223. Ed. pr. λυχᾶς ἐμοῖς. Flor. 1. λοχοῖς ἐμοῖς. 2. λοχᾶς ἐμοῖς (ε supra).

V. 224. Flor. 1. 2. οὐ καλῶς. Recte locum explicavit Seidler.

V. 229. μισθόν. i. e. ὃ (τὸ εὐδαιμονεῖν vel potius τὸ εὔχεσθαι ἐμὲ σὲ εὐδαιμονεῖν) μισθός ἐστι. Cf. Hermann.

ad Viger. p. 897. Monk. ad Alc. 7. Seidler. *μισθόν* ex *εὐδαιμονοίης* nectere videtur, quasi dicatur *εὐδαιμονεῖν μισθόν*.

V. 231. Dio Chrys. XIII. p. 220. citatus a Porsono Adv. p. 272. pro *ἔχων* habet *ἔχει*.

V. 232. Dio Chr. *τόπον* cum pro *νομόν* cum v. l. *γρ. τρόπον*. De sensu vid. Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 1488. et Seidler.

V. 233. *ἤ που*. MS. *a*. *οὔπω*. Flor. 1. 2. *οὔ που*. Dio *σπανίζει*.

V. 234. Dio, *ἔχει μὲν, ἀσθενῆ δ' ἅτε φ. ἁ.*

V. 235. *ἐκείνου* ed. pr. *ἐκ κείνου*, ut coni. Canter. nov. lect. IV, 29. MS. *γ*. Florr. 1. 2.

V. 236. *συμφορᾶς* ed. pr. Hervag. Stiblin. *συμφορὰς* Brub. rell. et, si e silentio coniecturam facere fas est, Florr. Illud revocaverunt Reisk. Heath. Seidler. *ὅπου συμφορᾶς ἔχεις* non memini me usquam legere, *ὅπως συμφορᾶς ἔχεις* loquendi ratio est apud Tragicos non solum, sed etiam apud omnes scriptores graecos, usitatissima; et sic legi volebat Elmslei. in censura Herm. Suppl. *Classic. journ.* 17. p. 50. *ζῶσα* explicans *εἰ ζῇς*. Altera certe lectio *συμφορὰς ἔχεις* vehementer friget. Fortasse tamen duo orationis membra in unum coaluerunt, *εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῇς, καὶ ὅπως συμφορᾶς ἔχεις*.

V. 238. Ed. pr. *λύπαις τε συντέτηκας*. Heath. *γε* pro *τε*, Reisk. *συντετηκός*. Utrumque coniunxit Schaefer. Nam non novi aliquid subiicit Orestes, ut *τε* locum habere possit, sed causam addit cur *ξηρὸν δέμας* sit, *quippe quod moerore contabuerit*, quo ipso gravius quid additur. Ridicule Censor Ienens. Ephem. 1820. n. 33. p. 259. *τε weit besser, als das eingeflickte γε.*

V. 242. Flor. 1. *δέ* pro *δαί*. Vid. ad Hec. 1232. ubi vellem tamen servassem *τί δαὶ 'μέ;* Seidler. malit *τί δ' αὖ σύ*, manifestam enim esse sententiarum oppositionem. Si in oppositione *αὖ* necessarium est, in Hecubae quoque loco legendum est *τί δ' αὖ 'μέ*; non *τί δαὶ 'μέ* vel *τί δ' ἡμᾶς*. Quid vero aliud fratri tuo censes carius esse, quam te et patrem? Sed, quum hic tamdiu absit, dubitans Electra, an Oresti quidquam carius sit,

subiicit *At abest ille:* quod non faceret, si sororem et patrem amaret.

V. 245. Ed. pr. ὦ ξένε. Barnes. ὦ ξεῖνε.

V. 246. Margo Flor. 2. et Vict. γρ. καὶ τινὶ, ἵν' ἢ ὁ νοῦς Μυκηναίων (sic Iacobs. e Vict.) τινὶ ἐγαμήθης. Hoc recepi necessarium habens: γαμεῖν τινά dicitur, at semper γαμεῖσθαι τινί. De loco Medeae 265. vid. notam ad illum l.

V. 247. MSS. α β. οὐχ ᾧ id est οὐχ ᾧ, quod praefert Porson. Adv. p. 272. Hoc esse non potest, *non ei cui se me collocaturum esse pater sperabat.* Ita enim significaret, animo iam destinasse sponsum filiae Agamemnonem. Sed ᾧ debet esse pro οἵῳ, ut Suppl. 738. Plat. Gorg. p. 473. E. Euthyd. 283. D. Isocr. π. ἀντιδ. p. 230. C. ubi Bekkerus, Orellium secutus, glossam dedit οἵοις pro οἷς. Et ὡς potest e sq. v. ortum esse. Sed ὡς etiam convenit: *non splendide, quemadmodum se collocaturum esse filiam sperabat Ag.* ex quo ipso intelligitur, eam non nobili cuidam nuptam esse.

V. 249. Ed. pr. et Codd. τηλορός, quod analogiae repugnare, quum e τῆλε et ὅρος fieri debeat τηλουρός, Piersono Veris. p. 239. non credet is, qui ὅμορος meminerit, ex ὁμοῦ et ὅρος factum. Sed hoc solo loco illa forma legitur. Hinc Pierson. coni. τῇδ' ὅρους, *hac in parte montis,* melius Seidler. τῆλ' ὅρος, ut 208. οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας. Seidler. ad τῆλε supplet ἄστεως. mihi τῆλ' ἐκείνου iungenda videntur. Nunc tamen vereor, ne nimis ad arbitrium vocem τηλορός proscripserimus.

V. 250. Signum interrogandi post δόμων deleverunt Schaefer. et Seidler.

V. 254. Ed. pr. ἤ σ' ἀναξιῶν. Correxit Schaefer. cuius annotationem vid. apud Seidler.

V. 265. Edd. τεκεῖν με βούλετ'. Correxit Schaefer. et Porson. Adv. p. 272.

V. 266. Elmslei. ad Med. 787. not. n. Suspiciosum est δῆθε pro δῆθεν, quod si reponere quis vellet, haud male legere posset, ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα. Nullus hic locus ironiae, ad quam significandam

imprimis adhibetur δῆθεν. Fortasse scribendum ὡς δῆτα παῖδας, *nimirum ne pareres.*

V. 270. Flor. 1. 2. φίλαισι pro φίλαι σοι.

V. 272. Errare mihi videtur Seidler. comma post δῆτ' transponens. Vid. quae monui ad Cicer. ap. pro S. Roscio §. 92. ad Hipp. 851.

V. 273. Notam interrogationis post ἀκμή cum Heathio posuit Seidler. quem vide. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79. οὐ γὰρ οὖν ἀκμή.

V. 274. δή om. Flor. 1.

V. 277. Pierson. Veris. p. 75. ταὐτῷ τε πελέκει γ' ᾧ π. ἀπ. male: nam τε alienum est. De τῷ pro ᾧ vid. ad Herc. f. 249.

V. 278. Interrogationis notam in fine versus posuit Schaefer.

V. 292. Ed. pr. ἀμαθία. Musgr. e Stob. Tit. III. (p. 38. Gesn. 23. Grot.) ubi tamen Trincav. ed. ἀμαθία, dedit ἀμαθίᾳ.

V. 293. Ed. pr. σοφοῖσιν ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζ. primus e Stob. correxit Musgrav. alterum neglexit. Sed non recipiendum erat καὶ γάρ pro οὐ γάρ. Vid. Alc. 329. 344. 357. Sensus est: nimia sapientia v. c. si quis sapientis non esse putat misereri et idcirco omnem misericordiam ex animo eiicit, damno est hominibus.

V. 294. Ed. pr. γνώμην μὲν εἶναι. Stob. γν. ἐνεῖναι. Idem σοφόν pro σοφήν.

V. 296. Recte ἄστεως citat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762. ut Bacch. 795. Sic πόλεως disyllabum est supra v. 232.

V. 302. αὐλίζομαι. Schaefer. στολίζομαι. Sed vid. Seidler.

V. 306. tanquam parenthesin facit. Addit autem haec, quia puellam suas sibi ipsam vestes texere per se non indecorum est, sed ita demum, si alioqui nuda futura sit. ἤ est *alioqui.*

V. 308. MS. β. ἀνέροτος.

V. 309. Ed. pr. ἀναίνομαι δὲ γυν. δέ eiecit Barnes. Proprie ad se invicem referuntur αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα,

— *αὐτὴ δὲ* — *φορουμένη*, ut haec participia e *ναίω* nexa sint. Sed, quum oratio interpellata sit parenthesi, simul ex *αὐτὴ δὲ* sqq. etiam pendent, *αὐτὴ δὲ* - - *ἀναί-*
ναῖκας
νομαι. Pro *γυναῖκας* Flor. 2. *γυμνάς*. *ἀναίνομαι γυναῖκας* est fugio mulierum coetum, quippe inter eas non referenda, earumque consortio indigna, *ἀναίνομαι Κάστορα*, fugio Castorem, quippe nec huius coniugio digna.

V. 311. *ἔμ' ἐμνήστευον* Scalig. pro *ἐμὲ μνήστευον*.

V. 312. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 70. em. *μ. δ' ἐμὴ φρυγῶν μὲν ἐν σκυλ.* *μέν* non sq. *δέ* legi etiam monens in Iph. A. 73. *σκύλοις Φρυγῶν* Troad. 575. Anapaestos hos defendit Porson. praef. Hec. p. XXIII.

V. 313. Hermanni praef. Hecub. p. LXIII. coniecturam *πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσίδες*, probat Blomfield. ad Aesch. Pers. 275. *πρὸς δ' ἕδραις* Scaliger. quod placet etiam Seidlero. Sed *πρός* cum accusativo etiam in quiete usurpatur. Soph. El. 930. *τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;* Xen. Hell. II, 1, 25. *ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν*, ubi paulo ante erat *πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει*. *ἕδρας στατίζουσι*, prope eam *sistunt* seu *collocant* sedes suas, i. e. prope eam sedes capiunt, ut verti posse putat Seidler. dici posset, si de mulieribus ingenuis, non de captivis, sermo esset.

V. 319. *ἐν οἷς* non est pro *σὺν οἷς*, ut cepit Blomfield. ad Aesch. Prom. 432. quod ne graecum quidem esset, *σὺν σκήπτροις στρατηλατεῖν τινί*, sed *quod sceptrum gestans*, sicut *ἐν ἀκοντίοις διαγωνίζεσθαι* Xen. Mem. S. III, 9, 2.

V. 322. Ed. pr. *οὐ πάποτ', οὐ χοάς*. Pierson. Veris. p. 340. em. *οὐ πώποτε χοάς*, Thiersch. apud Seidl. *οὔπω χοάς ποτ'*, quod utrum ipse invenerit, an a Porsono Adv. p. 272. ad Arist. Pac. 1018. acceperit, non habeo dicere. Hoc ob suaviores numeros recepit Seidler.

V. 333. *ὁ ἐκείνου τεκών*. Vid. ad Alc. 167.

V. 343. Ed. pr. *μὴ μόλοις*. MSS. *α* et *β*. Flor. 1. 2. *μὴ μόλῃς*.

V. 347. *ἁνήρ* Schaefer. pro *ἀνήρ*. *ἔστι* Seidler. pro *ἐστι*.

imprimis adhibetur δῆθεν. Fortasse scribendum ὡς δῆτα παῖδας, *nimirum ne pareres.*

V. 270. Flor. 1. 2. φίλαισι pro φίλαι σοι.

V. 272. Errare mihi videtur Seidler. comma post δῆτ' transponens. Vid. quae monui ad Cicer. ap. pro S. Roscio §. 92. ad Hipp. 851.

V. 273. Notam interrogationis post ἀκμῄ cum Heathio posuit Seidler. quem vide. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79. οὐ γὰρ οὖν ἀκμῄ.

V. 274. δή om. Flor. 1.

V. 277. Pierson. Veris. p. 75. ταὐτῷ τε πελέκει γ' ᾧ π. ἀπ. male: nam τε alienum est. De τῷ pro ᾧ vid. ad Herc. f. 249.

V. 278. Interrogationis notam in fine versus posuit Schaefer.

V. 292. Ed. pr. ἀμαθία. Musgr. e Stob. Tit. III. (p. 38. Gesn. 23. Grot.) ubi tamen Trincav. ed. ἀμαθία, dedit ἀμαθίᾳ.

V. 293. Ed. pr. σοφοῖσιν ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζ. primus e Stob. correxit Musgrav. alterum neglexit. Sed non recipiendum erat καὶ γάρ pro οὐ γάρ. Vid. Alc. 329. 344. 357. Sensus est: nimia sapientia v. c. si quis sapientis non esse putat misereri et idcirco omnem misericordiam ex animo eiicit, damno est hominibus.

V. 294. Ed. pr. γνώμην μὲν εἶναι. Stob. γν. ἐνεῖναι. Idem σοφόν pro σοφήν.

V. 296. Recte ἄστεως citat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762. ut Bacch. 795. Sic πόλεως disyllabum est supra v. 232.

V. 302. αὐλίζομαι. Schaefer. στολίζομαι. Sed vid. Seidler.

V. 306. tanquam parenthesin facit. Addit autem haec, quia puellam suas sibi ipsam vestes texere per se non indecorum est, sed ita demum, si alioqui nuda futura sit. ἤ est *alioqui.*

V. 308. MS. β. ἀνέροτος.

V. 309. Ed. pr. ἀναίνομαι δὲ γυν. δέ eiecit Barnes. Proprie ad se invicem referuntur αὐτή μὲν ἐκμοχθοῦσα,

— *αὐτὴ δὲ* — *φορουμένη*, ut haec participia e *ναίω* nexa sint. Sed, quum oratio interpellata sit parenthesi, simul ex *αὐτὴ δὲ* sqq. etiam pendent, *αὐτὴ δὲ* - - *ἀναίνομαι*. Pro *γυναῖκας* Flor. 2. *γυμνάς*. *ἀναίνομαι γυναῖκας* est fugio mulierum coetum, quippe inter eas non referenda, earumque consortio indigna, *ἀναίνομαι Κάστορα*, fugio Castorem, quippe nec huius coniugio digna.

V. 311. *ἔμ᾽ ἐμνήστευον* Scalig. pro *ἐμὲ μνήστευον*.

V. 312. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 70. em. *μ. δ᾽ ἐμὴ φρυγῶν μὲν ἐν σκυλ. μέν* non sq. *δέ* legi etiam monens in Iph. A. 73. *σκύλοις Φρυγῶν* Troad. 575. Anapaestos hos defendit Porson. praef. Hec. p. XXIII.

V. 313. Hermanni praef. Hecub. p. LXIII. coniecturam *πρὸς δ᾽ ἕδραισιν Ἀσίδες*, probat Blomfield. ad Aesch. Pers. 275. *πρὸς δ᾽ ἕδραις* Scaliger. quod placet etiam Seidlero. Sed *πρός* cum accusativo etiam in quiete usurpatur. Soph. El. 930. *τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ᾽ ἦν Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;* Xen. Hell. II, 1, 25. *ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν*, ubi paulo ante erat *πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει*. *ἕδρας στατίζουσι*, prope eam *sistunt* seu *collocant* sedes suas, i. e. prope eam sedes capiunt, ut verti posse putat Seidler. dici posset, si de mulieribus ingenuis, non de captivis, sermo esset.

V. 319. *ἐν οἷς* non est pro *σὺν οἷς*, ut cepit Blomfield. ad Aesch. Prom. 432. quod ne graecum quidem esset, *σὺν σκήπτροις στρατηλατεῖν τινί*, sed *quod sceptrum gestans*, sicut *ἐν ἀκοντίοις διαγωνίζεσθαι* Xen. Mem. S. III, 9, 2.

V. 322. Ed. pr. *οὐ πάποτ᾽, οὐ χοάς*. Pierson. Veris. p. 340. em. *οὐ πώποτε χοάς*, Thiersch. apud Seidl. *οὔπω χοάς ποτ᾽*, quod utrum ipse invenerit, an a Porsono Adv. p. 272. ad Arist. Pac. 1018. acceperit, non habeo dicere. Hoc ob suaviores numeros recepit Seidler.

V. 333. *ὁ ἐκείνου τεκών*. Vid. ad Alc. 167.

V. 343. Ed. pr. *μὴ μόλοις*. MSS. *α* et *β*. Flor. 1. 2. *μὴ μόλῃς*.

V. 347. *ἁνήρ* Schaefer. pro *ἀνήρ*. *ἔστι* Seidler. pro *ἐστι*.

V. 361. δυςγενής ex emendatione Canteri pro δυςμενής recepit Seidler.

V. 362. ʽἀνήρ Schaef. et Seidl. pro ἀνήρ.

V. 368. Brub. χρηστά δ' ἐκ, quod cur praetulerit Seidler. non intelligo.

V. 369. λιμόν τ'. Vid. Add. ad Suppl. p. 300. T. VII. p. 508.

V. 371. Flor. 2. κρίνη.

V. 372. δ' ἄρα Musgrav. vitio, puto, operarum.

V. 374. διδάσκει γ' ἄνδρα ed. Vict. Flor. Brub. rell. διδάσκει δ' ἄνδρα tres MSS. Musgr. Flor. 1. 2. ut habere videtur ed. Vict. Rom. Tum ἄνδρα χή χρεία Toup. em. in Suid. T. II. p. 384. ob versum a Suida v. χρεία citatum, χρεία διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ σοφὸν Καρχηδόνιον, quem ad Menandri Καρχηδόνιον referunt Toup. l. c. et Wyttenbach. bibl. crit. III, 2. p. 13. Vid. Meineke ad Menandri fr. p. 93. qui versum laudat ex Eurip. Telepho fr. XIX. Musgr. χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν. Hunc versum ante oculos habuisse videtur Menander, non nostrum.

V. 376. ἀγαθός edd. ante Seidl. qui in ed. princ. i. e. Rom. scribi dicit ὠ ἀγαθός. Cf. Suppl. 853.

V. 378. ʽἀνήρ Seidl. pro ἀνήρ.

V. 379. MS. β. ὀγκώμενος, unde Musgrav. legendum suspicatur ὀγκούμενος, male. vid. Seidler.

V. 381. οὐ μὴ φρονήσεθ'; si interrogative haec legas, ut volunt Elmslei. ad Eur. Med. 1120. et Hermann. ad Elmsleii Méd. p. 389 sqq. ed. Lips. nihil aliud esse potest, nisi οὐκ ἄφρονες ἔσεσθε; i. e. ἄφρονες ἐστέ· μὴ φρονεῖτε. In his quis commodus sensus insit, equidem fateor me non intelligere. Aptius erit οὐ μὴ φρονήσετε, sine interrogatione, pro οὐ φρονήσετε accipere, ut explicavi ad Hipp. 212. *nequaquam sapietis.* Tum κρινεῖτε ob praegressum futurum positum est pro imperativo. Eadem leguntur apud Stob. Tit. 84. p. 492. Gesn. Tit. 86. p. 353. Grot. ubi Trincav. et Gesn. φρονήσηθ', v. 383. Trinc. κρίνετε.

V. 385. Stob. τοιοίδε pro τοιοῦτοι.

Schaef.

V. D.
se su-
πρὸς
ddita

rson.

Vix

πα-

borum

της
er.
ef.
ut
d,

1. 2.

se dicas

Seidler.

Canter.
Both.

ex Herm.
28. edidit

Codd.
scripsit —
a tertia
quiri?
Seidler
74. Anm.

Dd 2

iunge ἀφιγμένον ἐλθεῖν ut Soph. Oed. C. 1164. ἐλθεῖν μολόντα. Seidler. vertit: domum suam reversum e pascuis, quod inutiliter adiectum esset, etiam ambigue dictum.

V. 416. Flor. 1. 2. ἀγγεῖλαι μὲν ἄν.

V. 422. MSS. α β γ Flor. 1. 2. τοσαῦτά γ' ἐν δόμοις, nisi quod γ τοσαῦτα quod non praetulerim vulgatae cum Seidlero. Etsi enim γε post τοσοῦτο accommodatissimum est, *tantum certe*, proprius tamen ei locus est vs. sq. in ἐν γ' ἐπ' ἦμαρ. Nec probabile est librarium, quum scriptum invenisset τοσαῦτά γ' ἐν δ., id mutasse in τοσαῦτα τὰν δ. Lenting. p. 113. τὰν pro τε ἐν vel τὲ ἄν accepisse videtur.

V. 424. Ed. pr. γνώμη πέσοι. Schaef. πέσῃ. Stob. Tit. 89. p. 501. Gesn. 91. p. 367. Grot. γνώμης πέσω, unde Seidler. fecit γνώμῃ πέσω, id est εἰς γνώμην. Ita γνώμη esset *meditatio, consideratio?*

V. 426. Edd. ξένοις τε δ. Plutarch. T. II. p. 33. C. et Stob. φίλοις τε δοῦναι. At ξένοις haud dubie legit Dio Chrys. p. 117. B. ἀνδρὶ δὲ πένητι μὴ φαύλῳ τὴν φύσιν ἀρκεῖ τὰ παρόντα· καὶ τὸ σῶμα μετρίως ἀσθενήσαντι, τοιούτου ποτὲ νοσήματος ξυμβάντος, οἷά περ εἴωθε γίγνεσθαι, τοῖς οὐκ ἀργοῖς οὐδὲ ἑκάστοτε ἐμπιπλαμένοις ἀνακτήσασθαι, καὶ ξένοις ἐλθοῦσι δοῦναι προςφιλῆ ξένια κ. τ. λ. Cf. p. 118. B. 114. A. B. quae loca attulit Wyttenbach. ad Plut. p. 281. Itaque ξένοις non debebam mutare, quod etiam ad praesentem rerum statum accommodatius.

V. 427. Plut. δαπάναις ἰσῶσαι, quod post Gataker. adv. misc. p. 522. C. e libris correxit Wyttenb. non probante, ut videtur, Porsono Adv. p. 272. Tum ἐφημέρου βορᾶς Stob.

V. 429. Stob. καὶ πένης, quod non multum abfuit quin praeferret Seidler. Equidem loca aliorum citantibus antiquis non tantum tribuo.

V. 433. Νηρῄδων Seidler. pro Νηρηΐδων. Cf. Hermann. elem. d. m. p. 566 sq.

V. 434. Flor. 1. 2. κυανεμβόλοις.

V. 437. Ἀχιλῆ Heath. pro Ἀχιλλῆ.

V. 495. Edd. σκύφον τῷδ' ἀ. Reisk. Heath. Schaef. Seidl. τοῦδ' ἀσθ.

V. 504. ἀνόνηθ' Barn. pro ἀνόνητ'. Pro γοῦν V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 480. quem Elmsleium esse suspicor, δ' οὖν. recte. τοῦτο, τὸ μὴ ἐλθεῖν αὐτοῦ πρὸς τάφον. Explicatur hoc τοῦτο in sequentibus, addita γάρ.

V. 509. οἶν Schaef. et Seidler. pro ὄϊν. Cf. Porson. ad Arist. Pac. 1018.

V. 515. Lenting. p. 113. malit ἀθλίου τύμβον πατρός. Vid. ad Troad. 1235.

V. 517. Ed. pr. χρώματ' αὐτῆς. Cant. χρῶμα ταὔτῆς quod ille pro τῆς αὐτῆς dici posse opinabatur, Scaliger. εἰ χρῶμα ταὐτό, quem secuti sunt Barn. Musgr. Schaef. E Florr. ad Musgravianam collatis nihil enotatum, ut hi ταὐτὸ habere videantur. Reisk. χρῶμα ταύτῃ, quod, ut facilius, recepit Seidler. Mihi hoc durius dictum videtur, εἰ χρῶμα κουρίμης τριχὸς ἔσται ταύτῃ, *huic comae tuae sit*, pro *idem sit color*, *qui tuae comae*. χαίτην κουρίμην Orestis eodem modo dixit Aesch. Choëph. 177. Tum Schaefer. ἐστὶν ut coniecerat Musgrav. pro ἔσται. Mihi futurum positum videtur ob comparationem nondum institutam, sed nunc demum instituendam, ut infra v. 529.

V. 522. μολεῖν ἄν, *rediturum fuisse*, non *rediturum esse*, ut vertit Seidler.

V. 524. ὁ μὲν παλαίστραις. Cf. Bacch. 428. Iungo: παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγ. *palaestra, qualem vir nobilis exercet.*

V. 534. Nec ego εἰ cum participio iungi puto, nisi ubi oratio sit ἀνακόλουθος. Musgr. Schaef. εἰ καὶ -μόλοι, Canter. εἰ παρῆν εἰ καὶ γῆν. Vel hoc, aut simile quid, reponendum censeo — nam nec εἰ καί, *quamquam*, convenit — vel excidit versus post v. 534.

V. 539. Ed. pr. et Florr. παῖς νῦν ταὔτ' ἂν ἔχῃ φάρῃ; MS. β. ἔχοι, quod supra scriptum habet α. Voces transposuit Barnes. Sed vereor ne hac transpositione vestigia verae lectionis deleta sint: verum enim videtur, quod Elmslei proposuit ad Med. 326. not. s. p. 140. πῶς

ἂν, τότ' ἂν παῖς, ταῦτ' (sic Portus) ἀνὴρ ἔχοι φάρη; ἀνήρ ob praegressum παῖς pene necessarium est, νῦν minus necessarium. Cf. ad Med. 60. Recte etiam Elmslei. ταὔτ' ad sententiam melius esse dicit quam ταῦτ'.

V. 540. MS. γ. ξυναύξοντ'.

V. 542. Edd. ἢ τῆςδε σκοποὺς λαθὼν χθονός. At recte Elmslei. ad Bacch. 960. „Sensus hanc scripturam postulat: σκοποὺς λαθὼν ἐκείρατ', ἢ τῆςδε χθονός „(sc. τις, civis aliquis huius terrae. vid. Musgrav. ad Troad. 859.)" Non enim ad Agamemnonis sepulcrum, sed ad Argivorum fines vigilabant custodes, neque civium causa, sed hostium constituti erant." Quum autem MSS. α β γ, adde Florr. 1. 2. pro λαθὼν habeant λαβών, MS. β. etiam σκότους pro σκοπούς, egregie Seidler. haec sic emendavit: ἢ τῆςδε, σκότος λαβών, χθονός. Iph. T. 994. ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;

V. 544. Scribe ἐρέσθαι.

V. 552. ἐξέκλεψε Pierson. Veris. p. 241. pro ἐξέθρεψε.

V. 560. Edd. τί τῶν ἀπ. ἢ τί τῶν ὄ. π. Seidler. τὶ τῶν ἀπ. ἢ τι. quia Hermann. de em. gr. p. 95. τὶ encliticum etiam ab initio poni posse contenderat. Vid. ad Suppl. 1187. Sermonem institutum interpellantes interrogare solent τίς vel τί. Commoda est Musgravii interpunctio: τί; τῶν ἀπ. sed non congruens sequentibus, ἢ τί τῶν ὄντων πέρι. Quare scripsi τί; τῶν ἀπ. ἤ τι τῶν ὄ. π.

V. 561. (εὔχου) λαβεῖν, *precare deos, ut acceperis carum thesaurum*, (ut infra 589 sq. ἴσι λιτάς, κασίγνητον ἐμβατεῦσαι, *ut ingressus sit*, non, *ut ingrediatur*) i. e. ut, quod deus ostendit, quodque accepisti, pro caro thesauro sit, ut deus quod obtulit, tibi fortunet, quod idem est ac *gratias ago diis quod acceperis.* Vid. v. (768.) 758.

V. 563. Ed. pr. βλέψον νῦν. Barnes. Seidl. βλέψον νυν.

V. 566. Ed. pr. ὦ γεραιὲ, ἀνελπ.

V. 567. Ed. pr. ὁρῶν. Brubach. ὁρᾷν, et sic MS. β. Flor. 1. 2.

V. 572. Elmslei. ad Med. 1209. not. r. scribit προςπίτνειν.

V. 576. οὐδέποτε δόξασ' e Musgr. emendatione pro οὐδέποτ' ἐδόξασ'.

V. 578. ἣν ἐκσπάσ. Musgrav. pro ἣν δ' ἐκσπ. Pro ἐκσπάσωμαι Flor. 1. 2. ἀσπάσωμαι.

V. 579 sq. Oresti continuavi, auctore Musgrav. quum in ed. pr. Electrae tribuerentur.

V. 585. ἔβασε ed. pr. et Florr. 1. 2. ἔβασα MSS. Musgr. Seidler. ἔβα. σὲ θεός etc. σέ ad Orestem referens, et puncto posito post νίκαν. Ita Orestes ipse vocabitur νίκα, quod fieri posse alio exemplo vellem comprobasset Vir doctissimus.

V. 589. Flor. 1. 2. εἰς τοὺς θεούς. Punctum post θεούς delevit, et τύχᾳ pro τύχα scripsit Tyrwhitt. Ceterum geminavi λιτάς, ut hic etiam versus esset dochmiacus dimeter.

V. (605.) 595. *) τήν, quod deest in ed. pr. addidit Canter. et esse videtur in Florr.

V. (606.) 596. τι εὐμενὲς φίλων i. e. εὐμένειά τις φίλων, et hoc pro εὐμενεῖς φίλοι τινές. Tum ἄργον pro Ἄργος Flor. 1.

V. (607.) 597. ἀνεσκευάσμεθ' ab argentariis petitum videtur, quorum mensae ἀνασκευάζεσθαι, *amoveri, tolli e foro* dicuntur a Demosthene in Apatur. p. 895, 5. in Timoth., p. 1204, 26. 1205, 2. quum ipsi non sunt solvendo et decoxerunt. Quorum quum fortuna eversa sit, ἀνασκευάζεσθαι h. l. est *everti*.

V. (608.) 598. Pro τῷ συγγέν. Porson. adv. p. 272. coni. πῶς συγγ. Vix opus: *quem conveniam, et noctune an interdiu?*

V. (612.) 602. Flor. 1. 2. τὸ κοινῇ μετ.

V. (616.) 606. Infinitivo λαβεῖν explicatur praegressum πάντα, vel ἐν χερὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις idem est atque

---

*) Numeros in edit. turbatos corrige.

imprimis adhibetur δῆθεν. Fortasse scribendum ὡς δῆτα παῖδας, *nimirum ne pareres*.

V. 270. Flor. 1. 2. φίλαισι pro φίλαι σοι.

V. 272. Errare mihi videtur Seidler. comma post δῆτ' transponens. Vid. quae monui ad Cicer. ap. pro S. Roscio §. 92. ad Hipp. 851.

V. 273. Notam interrogationis post ἀκμή cum Heathio posuit Seidler. quem vide. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79. οὐ γὰρ οὖν ἀκμή.

V. 274. δή om. Flor. 1.

V. 277. Pierson. Veris. p. 75. ταὐτῷ τε πελέκει γ' ᾧ π. ἀπ. male: nam τε alienum est. De τῷ pro ᾧ vid. ad Herc. f. 249.

V. 278. Interrogationis notam in fine versus posuit Schaefer.

V. 292. Ed. pr. ἀμαθία. Musgr. e Stob. Tit. III. (p. 38. Gesn. 23. Grot.) ubi tamen Trincav. ed. ἀμαθία, dedit ἀμαθίᾳ.

V. 293. Ed. pr. σοφοῖσιν ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζ. primus e Stob. correxit Musgrav. alterum neglexit. Sed non recipiendum erat καὶ γάρ pro οὐ γάρ. Vid. Alc. 329. 344. 357. Sensus est: nimia sapientia v. c. si quis sapientis non esse putat misereri et idcirco omnem misericordiam ex animo eiicit, damno est hominibus.

V. 294. Ed. pr. γνώμην μὲν εἶναι. Stob. γν. ἐνεῖναι. Idem σοφόν pro σοφήν.

V. 296. Recte ἄστεως citat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762. ut Bacch. 795. Sic πόλεως disyllabum est supra v. 232.

V. 302. αὐλίζομαι. Schaefer. στολίζομαι. Sed vid. Seidler.

V. 306. tanquam parenthesin facit. Addit autem haec, quia puellam suas sibi ipsam vestes texere per se non indecorum est, sed ita demum, si alioqui nuda futura sit. ἤ est *alioqui*.

V. 308. MS. β. ἀνέροτος.

V. 309. Ed. pr. ἀναίνομαι δὲ γυν. δέ eiecit Barnes. Proprie ad se invicem referuntur αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα,

V. (652) 642. Flor. 1. ἐξετήσομαι pro ἐξαρτύσομαι. Flor. 2. Vict. ἐξαιτήσομαι. γρ. ἐξαρτίσομαι.

V. (654.) 644. Ed. pr. Brub. δυοῖν ὄντοιν. Inde a Canteriana scriptura δυεῖν editiones insedit. Multo commodior genitivo est dativus, in quo forma δυεῖν locum non habet. — ὅδε pro τόδε Tyrwhitt. quod necessarium est ob responsionem senis ἔσται τάδ'.

V. (656.) 646. Porson. adv. p. 272. legit: λέγω, γεραιὲ, τάδε. citans Iphig. A. 1395. Mihi versus insititius esse videtur, ex eo confictus, quod aliquis ad ἀπάγγελλε adscripserat Κλυταιμνήστρα. Nam satis erat dicere ἀπάγγελλε, matri nimirum, quod e praecedente versu facile intelligitur; nec memini duos imperativos. quorum prior genus, alter partem designat, λέγε - ἀπάγγελλε, deinceps positos.

V. (659.) 646. Elmslei. ad Heracl. 602. δέχ' ἡλίους. vid. infra 1130. Vix opus.

V. (661.) 651. Ed. pr. λοχεῖ' ἐμοῦ νοσήματος. Musgrav. coniectura assecutus est, quod cum Schaefero edidi. Seidler. vulgatam νοσήματος (nam λόχι' recepit) defendere conatur hypallage s. antiptosi, de qua laudat Brunck. ad Oed. T. 833. quam nullam esse recte contendit Reisig. enarr. Oed. C. 105.

V. (662.) 652. Ed. pr. πόθεν, τί δ' αὐτῇ. Heath. πόθεν τι δ' αὐτῇ. Seidler. πόθεν; τὶ δ' αὐτῇ. Duas interrogandi voces in una sententia coniungi non adeo rarum est, pro πόθεν αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς et τί αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς; hinc non mirum, δέ alteri demum interrogationi subiungi. Itaque verum nunc puto πόθεν τί δ' αὐτῇ - - δοκεῖς; Quum vero haec interrogatio negandi vim habeat, pro *Nihil vero illa te curabit*, subiicere poterat Electra *ναί*, *imo vero curabit.*

V. (666.) 656. Ed. pr. εἰςίω, Seidler. εἰςιῶ ab εἰςίημι, *immittam eam, introducam.* Prima coniunctivi est se ipsum excitantis, et quidem ad rem, quae *statim* peragenda est, non post aliquod demum tempus; deinde prima singularis non per se ponitur, sed adiuncto s. φέρε, s. ἄγε. Hinc neque εἰςίω, nec εἰςιῶ dici potest, sed εἴςειμι, vel εἰςήσω. Unice verum est, quod Musgravius legendum coniecit εἰςίτω.

V. (667.) 657. Iacobs Exerc. cr. p. 209. τάχ' οὖν ἄπεσται σμικρὸν ἴσθ' ᾄδου τόδε. Vulgatam recte explicavit Seidler.

V. (670.) 660. Signum interrogandi post θεοῖς posuit Barnes. rursus delevit Seidler.

V. (671.) 661. Ed. pr. ἔπειτα πάντων. Emendavit Pierson. Veris. p. 246.

V. (672.) 662. Elmslei. ad Iph. T. 934. em. ὥςτ' αὐτά γ' ἐκ σοῦ στ. εἰρ. δ. fortasse vere.

V. (677.) 667. Flor. 1. 2. οἰκτείρεθ' ἡμᾶς.

V. (678.) 668. Ed. pr. σούς γε φύντας, quam lectionem defendit Seidler. formulis σὸς ὁμώνυμος, ὑμέτερος δυςμενής et similibus, quas affert Schaef. ad Apoll. Rh. Schol. p. 168 sq. Sed his illud tantum efficitur, dici posse οἱ σοὶ ἔκγονοι, non οἱ σοὶ ἔκγονοι φύντες. Itaque Barnesii correctionem recepi σοῦ γε.

V. (683.) 673. incommode interponitur, quum et 672. et 674. ad solum Agamemnonem spectent. Itaque Seidler. eum ante v. 672. collocavit, ego uncinis inclusi, ut spurium. Nam etiam καί - τε a consuetudine Tragicorum abhorret; χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμάς Barnes. vertit, *cui tendo manus meas*, Musgrav. pro *quam manibus pulso* accepit. Neutrum alibi me legere memini.

V. (686.) 676. ἀνάλωσαν ed. pr. Flor. 1. 2. Brub. Canter. Seidler. ἀνήλωσαν Barn. Musgr. Frustra. Non recte de hoc loco iudicat Hermann. ad Soph. Ai. 1028.

V. (687. 8.) 677. 8. inverso ordine legebantur. Transposuerunt Reisk. et Tyrwhitt. V. 677. ed. pr. χ' ὦ σοι. V. 678. ὡς δεῖν. Corr. Reisk. et Tyrwh.

V. (689.) 679. Flor. 1. 2. οἶδεν ἀκ.

V. (690.) 680. Flor. 1. 2. προςφωνῶ. πρός τάδε, *propterea*, ut apud Aesch. Eumen. 542. Sept. c. Th. 314. quae loca attulit Hermann. ad Viger. p. 863. n. 425. Cf. infra 688. Sed alibi semper haec formula, sicut πρὸς ταῦτα, ab initio sententiae ponitur, ut de veritate lectionis dubitem, etiam quod *propterea* non satis videtur accommodatum esse. Mirum etiam, Euripidem dicere maluisse Αἴγ. θανεῖν, quam Αἴγ. κτανεῖν.

V. (691.) 681. Ed. pr. πεσῇ. παλαισθείς malo cum

παλαίειν φόνῳ comparare, de quo vid. ad Iph. T. 955. quam de lucta proprie sic dicta accipere.

V. (704.) 694. Verba *ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος* iungenda videntur cum vv. *χρυσέαν ἄρνα πορεῦσαι*, ut *ὑπό* idem fere sit quod *ὑπέκ*, ut *ὑπὸ πτερῶν σπάσας* Andr. 442. Vid. ad Hec. 53. 654. Andr. l. c. *agnam ab uberibus matris abstractam. Ἀργείων ὀρέων κληδών, fama in montibus orta.*

V. (712.) 702. Ed. pr. *βαράθροις*. Quod Scaliger. legendum coniecerat *βάθροις*, est in tribus Musgr. MSS. Flor. 1. 2.

V. (715.) 705. *φάσματα, δείματα*, id est *δειματόεντα φάσματα*, ut recte Barnes. nam portenta animum de futuro eventu anxium rêddunt.

V. (716.) 706. *χοροί*, ad placandam iram deorum, quae agno aureo portendi videbatur, instituti.

V. (717.) 707. *ἐπίτναντο* i. e. *ἐπετάννυντο*, ut Il. φ', 7. *ἠέρα δ' Ἥρη πίτνα* i. e. *ἐπέτασε*. Od. λ', 392. Seidler. coni. *ἐπίπλαντο*, opplebantur sc. sacrificiis ob locum Aesch. Suppl. 681. *καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι γεμόντων θυμέλαι*. Euripides dixisset *ἐπίμπλαντο*. ad *ἐμπίπλαμαι* vid. Lobeck. ad Phryn. p. 95 sq.

V. (723.) 713. *ὡς* ante *ἐπίλογοι* additum e tribus MSS. Musgr. *ἐπίλογοί* suspectum, nisi explicare velis, carmina *Thyesten dominum nominantis*, *ἐπιλέγοντες Θυέστην*. Tunc *ὡς* cum *χρυσέας ἀρνός* iungere velim, *χρυσέας ἀρνὸς ὡς, ἐπίλ. Θ.* Seidler. edidit *ὡς ἐστὶ λόγος*, Passov. in lex. coni. *ὡς ἔτι λόγοι*. Utrumque praeter necessitatem additum, quum totam rem fama populari niti iam supra dictum sit, nec *ὡς εἰσὶ λόγοι* dici solet, sed *ὡς ἐστὶ λόγος*.

V. (727.) 717. *ἀγορᾶς* Flor. 1. 2.

V. (729.) 719. *χρυσόμαλλον* ob metrum dedi cum Musgrav. pro *χρυσεόμαλλον*, probante Elmsleio ad Med. 954. *δῶμα* pro *δώματα* Heath. Musgr. Seidl.

V. (731.) 721. Ed. pr. *μεταβάλλει ὁδούς*. Tres Musgrav. MSS. duo Florr. *μεταβάς*, unde *μετέβασ'* fecit Musgrav.

V. (738.) ἀπειρόδροσοι Hermann. ap. Seidl. et Both. pro ἄπειροι δρόσου.

V. (740.) 730. τὰν δέ. Porson. adv. p. 273. coni. τάδε δέ, accommodate ad metrum, ad sensum non item.

V. (742.) 732. στρέψαι ἀλλάξαντα, sc. Δία. Canter. et Scalig. ἀέλιον pro ἀελίου. At hoc vix a librario proficisci potuit.

V. (747.) 737. Ed. pr. μῦθοι, κέρδος δέ. δέ delevit Musgrav. auctore MS. β. omittunt etiam Flor. 1. 2. Si sensus est, qui esse debet, *ad deorum cultus*, rectius est πρὸς θεῶν θεραπείας.

V. (755.) 745. πῶς ἥκομεν i. q. πῶς ἔχομεν. Herod. I, 102. ἑωυτῶν εὖ ἥκοντες. ib. 149. ὡρέων ἥκουσαν οὐκ ὁμοίως. *qua pugnae fortuna utimur?*

V. (756.) 746. Flor. 1. 2. πλὴν ἐμφόνιον i. e. ἓμ φόνιον ex antiqua pronuntiatione. Flor. 1. etiam οἰμωγάς.

V. (764.) 754. Pro οὔτοι Valck. ad Phoen. 455. οὔτι.

V. 768.) 758. εὔχεσθαι recte post Portum Elmslei. ad Soph. Oed. C. 1025. vertit *gratias agere*. Cf. ad 561.

V. (769.) 759. πῶς μοι πιστά, i. e. πῶς τάδε πιστά ἐστιν ἃ σημαίνεις;

V. (773.) 763. Ed. pr. πατρός γ' ἐμοῦ. γ' delevit Barnes. auctore Miltono.

V. (774.) 764. Ed. pr. δίσσοι. Correxit Canter. et δίς σοι Flor. 1. 2. Tum V. D. in *Edinburg. rev.* 38. p. 480. ἅ γ' οὖν βούλει.

V. (776.) 766. τίνος Flor. 1. 2.

V. (779.) 769. Lobeck. ad Aiac. 427. legendum coni. δίκροον εἰς ἅμ. et iam Scal. δίκρουν. Vid. Barn.

V. (782.) 772. κάρᾳ Portus pro κάρα.

V. (784.) 774. πορεύεσθ' ἐστέ τ'. Sic optime Musgrav. pro πορεύεσθέ τ'.

V. (785.) 775. Ἀλφειόν ed. pr. Brub. Canter. Ἀλφεόν (ε) Barn. et sic Flor. 1. Ἀλφειὸν Flor. 2.

V. (789.) 779. Ed. pr. θοίνην. pro quo recte Seidler. θοίνη.

V. (804.) 794. Ed. pr. σφάγι' ἐνέφερον. Scalig. σφαγεῖον ἔφερον, Schaef. σφαγεῖ' ἐνέφερον. Prius praetulit Seidler. de verbi ἐμφέρειν pro εἰςφέρειν usu dubitans.

V. (805.) 795. Ed. pr. Flor. 1. 2. πυρὰν ἧπτον. Emendavit Canter.

V. (816.) 806. Lenting. p. 114. malit δεξιά pro δεξιῶς, falsus tamen, defendi posse δεξιᾷ, ut alibi legatur ἔθηκε χειρί.

V. (819.) 809. Musgravii coniecturam ἓν τῶν καλῶν probasse videtur Porson. qui adv. p. 273. adscripsit: Phoen. 1682. (i. e. 1668. nostr. ed.) Alexis Athenaei I. p. 21. D. Suidae v. ἀναλαβέσθαι. Eustathii ad Il. σ'. p. 1164; 32 = 1223, 35. Timocles Athen. VI. p. 237. E. Casaub. ad VI, 17. p. 260. F.

V. (824.) 814. Flor. 1. εὐτρεπῆ πορπόματα.

V. (829.) 819. Ed. pr. Barn. Musgr. Seidl. ἱππίους. quod probat Valck. ad Phoen. 1701. Ed. Vict. Flor. Brub. Cant. ἱππείους. Musgrav. coni. ἵππιος, quod praetuli ne διαύλους duo adiectiva iuncta haberet, δρομεύς unum. ἱππίους ad similitudinem praecedentium scriptum videtur. De re cf. ad Med. 1171.

V. (833.) 823. προςβολάς, *fortunam*, *eventum*, ut apud Antiphontem p. 123. ed. Steph. ubi Reisk. in indice recte interpretatur *impetum infesti numinis in hominem impium incurrens, velut aries in moenia.* Sic etiam apud Aristoph. Pac. 39. accepit Bergler. supra (660.) 650. erat μητρὶ προςβάλλει φόνον *caedem infligit.*

V. (839.) 829. Flor. 1. 2. παστηρίαν, et vs. sq. Flor. 1. θοινασόμεθα. Ad πευστηρίαν e θοινασόμεσθα supple θοίνην, ut Herc. f. 177. κῶμον ex ἐκώμασεν.

V. (841.) 831. Ed. ἀποῤῥήξω. Musgrav. ἀποῤῥῆξαι, quod etsi etiam nunc elegantius videtur, quam quod vulgatur, non debebam tamen recipere.

V. (842.) 832. Flor. 1. σκόπει (sic) pro κόπτει.

V. (847.) 837. ἠλάλαζε Seidler. explicat ἐθορυβεῖτο, scil. *manus pedesque iactans.* Nam cognata esse ἀλα-

λάζω et ἀλάλημαι. hoc a Suida reddi τεθορύβημαι, hinc ἀλαλητὸς, ἀλαλή θόρυβος, ut explicantur ab Hesych. Etymol. M. aliis. τυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμὸν commemorari Cycl. 65. Hel. 1352. Hinc mirum esse, si solum verbum ἀλαλάζειν, a quo ista descendant, de nullo alio nisi de vocis strepitu dici potuerit. At primum ἀλάλημαι, ἀλαλή, ἀλαλητός non nisi a Grammaticis explicantur τεθορύβημαι et θόρυβος, in scriptoribus ipsis non nisi de sono, quem voce ac clamore edunt, usurpatum invenitur, quod ne ipsum quidem de ἀλάλημαι id est *vagor* valet. A vocis similitudine nil mirum ἀλαλαγμός ad sonum tibiae vel tympani translatum esse in oratione lyrica, ut ἰαχὰ συρίγγων Ion. 502. At σῶμα ἠλάλαζε *strepitum dedit*, qui cum voce humana comparare posset, vel σ. ἰάχει, ridicule dictum esset, certe comice, ut Aristoph. Ran. 19. ὁ τράχηλος τὸ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ comice, non per negligentiam aliquam, dixit. Itaque unice verum puto, quod Valcken. apud Pierson. ad Moerin p. 356. coni. ἐσφάδαζε. De vocabulo δυςθνήσκων vid. Lobeck. ad Phryn. p. 616. δυςθνησκοῦν malebat Blomfield. ad Aesch. Agam. 1264. Add.

V. (853.) 843. φονέα δέ. Sic Porson. adv. p. 273. pro φονέα τε.

V. (854.) 844. με καίνετε V. D. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79.

V. (860.) 850. Ed. pr. κάρα γ' ἐπιδείξων. Correxit Heath. et Markl. ad Suppl. 321. Iph. A. 719.

V. (861.) 851. ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον pro ἀλλ' Αἰγίσθου, ὃν στυγεῖς. Vid. Schaefer. ad notam Porsoni Or. 1645. Gramm. gr. §. 474. c.

V. (866.) 856. Ed. pr. rell. στεφανοφορίαν. Correxit Musgr. Flor. 1. 2. στεφαναφορίαν. Seidl. στεφανηφοριᾶν. Vid. ad v. 857.

V. (867.) 857. κρείσσω τοῖς παρ' Α. ῥ. ed. pr. et Codd. τῆς Canter. rell. Sed hoc τῆς et iambelegum frangit, ut eiiciendum esse videatur, nec tamen ob sensum abesse potest, quum is poscat, *maiorem victoriam, quam quae Olympiae reportatur*. Itaque Seidler. edidit στεφανηφοριᾶν, ut hic ordo esset κρείσσω (ἔργα) τῶν νίκας

στεφανηφορίαν παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις. Num igitur dici posse putabat *στεφανηφορίαν παρ' Α. ῥ.* pro *στεφανηφ. τῶν παρ' Α. ῥ.* Mihi articulus nec hic deesse posse videtur. Itaque *hac lupus, hac canis*. Sed ipsa caedes Aegisthi vocari videtur *victoria Olympica*, et respici ad id, quod Orestes Aegistho dixit supra 775 sq. *κρείσσω maiorem* sc. quam quae vulgo reportatur, id est *eximiam*. — Participium nudum *τελέσας* non ferens Canter. v. 656. legendum censebat *νικᾷ*, quod probat Musgrav. Barnes. supplendum dicit *ἔλαβε* vel *εἷλε*, Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 608. *ἐστι*. Mihi *προςέρχεται* additurus fuisse videtur poëta, sed quum subito Orestem advenientem videret, sermonem imperfectum reliquisse.

V. (871.) 861. *νύξ* videtur vocari misera Electrae conditio, quam adhuc toleravit, sicut *φῶς*, *φέγγος* est felix rerum status.

V. (872.) 862. *ἀμπτυχαί*, puto, *αἰθερός*, quod additur Ion. 1444. *oculus meus liber est* (respicitur ad *ὄμμ' ἐλεύθερον* i. e. *ἐλευθερίαν*, ut Herc. f. 218.) *et quem ille nunc intuetur, aer et coelum*, e quo spiritum duco.

V. (877.) 867. Ed. pr. Brub. Cant. Barn. Musgrav. *σὺ μὲν νῦν*. Correxit Canter.

V. (879.) 869. Seidl. coni. *χορεύσεται*.

V. (881.) 871. Ed. pr. *τυραννεύσουσιν φ. βασιλῆες*. Correxit Seidler.

V. (882.) 872. Ed. pr. *τούς δ' ἀδίκους*. Delevi *δ'*.

V. (886.) 876. Ed. *βοστρύχων ἀναδήματα*. Seidler. cum Burneio in *Monthl. rev.* 1799. p. 97. *βοστρύχων ἀγάλματα*, quam vocem, bis iam paulo ante lectam v. 865. 867. de coniectura certe inferre non oportebat. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 740. *βοστρύχων ἀνδήματα*, probante Monk ad Hipp. 81. V. D. in *Classic. journ.* 9. p. 199. *ἀνάδημα δέξαι βοστρύχων κόμης τε σῆς*. P. P. D. apud Kidd. *Misc. tracts* p. 190. *δέξαι κόμης σῆς τόδ' ἀνάδημα βοστρύχων*. Ego facillimum putavi *βοστρύχῳ 'ναδήματα*, quae elisio est, non crasis.

V. (887.) 877. *ἔκπλεθρον* Reisk. et Tyrwhitt. pro *ἐκπλεθρον*.

V. (898.) 888. Ed. pr. ὡς δὲ τῷ σάφ' εἰδ. τάδε προςθῶμεν. Correxit Barnes.

V. (906.) 896. φθόνῳ βάλῃ, tanquam telo me petat.

V. (907.) 897. Uterque Flor. μέμψαιτό σε.

V. (908.) 898. Iidem φιλόψυχος.

V. (916.) 906. τῶν πρόσθε Barn. pro τῶν πρόσθεν.

V. (925.) 915. ἴστω appositum est quasi παρενθετικῶς, ut alibi ἴσθι interponitur. Cogitatur vero τις, quod statim sequitur.

V. (928.) 918. ἐκεῖ, παρὰ τῷ προτέρῳ ἀνδρί. Cf. Phoen. 1418. ubi ἐκεῖσε est πρὸς ἐκεῖνον.

V. (929.) 919. ᾤκεις Musgrav. pro οἰκεῖς.

V. (930.) 920. ᾔδησθα Lobeck. de usu apostr. p. 6. pro ᾔδεισθα. Ad μήτηρ v. sq. supple ᾔδει.

V. (935.) 925. ἤκουες τάδε ὁ τῆς γυναικός i. e. ἐκαλοῦ ὁ τῆς γυναικός. Vid. Gramm. gr. §. 267.

V. (938.) 928. ὅςτις. Vid. Gramm. gr. §. 475.

V. (940.) 930. λέχῃ λόγος ἐστι (εἰσι) τἀνδρὸς μὲν οὐδείς, pro τἀνδρὸς μὲν οὐδένα λόγον εἶναι ποιεῖ, τῶν θηλειῶν δέ.

V. (944.) 934. τὰ δ' οὐδέν, εἰ μὴ -- Ex οὐδέν verbum contrariae significationis supplendum est ad ὁμιλῆσαι, v. c. εἰ μὴ ἱκανὰ ὁμιλῆσαι. de quo genere vid. Elmslei. ad Heracl. 131. et Add. et nos Gramm. gr. §. 634, 2. ed. nov. Similiter Orest. 706. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν, Τἄλλ' οὐδέν.

V. (946.) 936. Vulgo αἴρει κακά. quod verum esse non potest, quia αἴρειν κακά esse nequit *mala tollere* s. *amovere* (hic quoque ob duplicem vim vocis *tollere* erratum est) sed potius *mala attollere*, *maiora facere*, *augere*. Felicissime Tyrwhitt. αἴρει κάρα, *caput tollit*, id est, *eminet* s. *elucet*: cui non satis accommodatum esse participium παραμένουσα non video, quomodo videri potuerit Seidlero, nec longius petita metaphora, quam τὰ τέκνα Ἄρεος ἐκκρεμάννυται v. 944. Is mavult ἀρκεῖ κακά, *arcet mala*. At quomodo ἡ φύσις (i. e. ἡ εὐγένεια, *animus generosus*) arcere mala dici potest, quum

homines generosi animi mala quidem magno animo tolerare soleant, minime vero ab iis immunes esse?

V. (947. 8.) 937. 8. De confusione diversorum locorum a Sexto Empir. adv. Mathem. XI, 54. et Stobaeo Tit. 92, p. 509. ed. Gesn. 94. p. 381. Grot. vid. Seidler.

V. (952.) 942. Ed. pr. *κάλλει τ' ἀραρών*. Correxit Scaliger. Valck. tamen ad Hipp. 1090. malebat *κάλλει τε χαίρων*.

V. (955.) 945. Ed. pr. *ἐν κοροῖς*. Cant. rell. *ἐν χοροῖς*.

V. (956.) 946. Recte Heath. haec sic explicat *οὐδὲν εἰδὼς ἐκείνων, ὧν* etc. Sed addendum erat, duo hic confusa esse: *οὐδὲν εἰδὼς ἐκείνων ὧν δίκην δώσειν ἔμελλες* (quod ad sensum eodem redit, ac *οὐδὲν εἰδὼς, ὅτι δίκην τούτων δώσειν ἔμελλες*)· *ὧν νῦν δίκην δέδωκας*. Post *δέδωκας* punctum ponendum esse certum esse dicit Seidler.

V. (963.) 953. *ἔσω* Brub. pro *εἴσω*.

V. (964.) 954. *σκότῳ τε δοῦναι* Reisk. pro *σκότῳ γε δοῦναι*.

V. (965.) 955. Ed. pr. *μ' εἰςίδῃ*. Barn. *μὴ 'ςίδῃ* i. e. *μὴ ἐςίδῃ*. Schaefer. *μὴ εἰςίδῃ*, ut eadem haec crasis sit, quae in *μὴ εἰδέναι*. Similiter Blomfield. in Aesch. S. c. Th. 193. dedit *μὴ εἰς πρώραν φυγών* pro *μ' ἐς* vel *μ' ᾐσ'* vel *μ' εἰς*. Rarior tamen haec crasis, et vere monet Seidler. eam vix reperiri nisi in *μὴ εἰδέναι, ἢ εἰδέναι, χρὴ εἰδέναι*.

V. (967.) 957. Brub. rell. *ὁρῶ*. Seidler. *ὁρᾷς*.

V. (970.) 960. *ὄχοις γε* Schaef. et Seidler. pro *ὄχοις τε*. Cf. Lenting. p. 79.

V. (979.) 969. *μητροκτόνος φεύξομαι*, *caedis maternae accusabor*.

V. (980.) 970. *καὶ μή γ' ἀμ.* Reisk. pro *καὶ μήν γ' ἀμ.*

V. (981.) 971. *μητρί* MS. *α.* pro *μητρός*.

V. (982.) 972. Edd. *τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθίης τιμωρίαν*. Barn. *διαμεθῇς*, soloece. Correxit Porsonus ad

Phoen. 1638. signo interrogandi deleto, quod servavi, τῷ accipiens pro τίνι. Sed poterat et fortasse debebat etiam δαὶ servari, ut recte monet Seidler.

V. (985.) 975. τάδε Flor. 1. 2. pro τόδε.

V. (986.) 976. Elmsleius ad Med. 1120. οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ;

V. (987.) 977. Legebatur ἀλλ' ἤ. Vid. ad Phoen. 1704. Flor. 1. 2. ἀλλ' εἰς τὸν αὐτὸν - - -

V. (989.) 979. MS. β. προβάματος.

V. (992.) 982. ἰὼ praeponunt edd. deest in Flor. 1. deletum in Flor. 2. uncinis inclusit Seidler. Sed vid. ad Med. 96.

V. (997.) 987. σωτῆρες coni. iam Wesseling. Obss. var. II, 17. Sed recte σωτῆρας defendunt et Lenting. p. 115. et Seidler ad h. l. Cf. Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 226.

V. (1003.) 993. Flor 1. 2. τοῦ λόγου.

(V. (1006.) 996. Flor. 1. ἀπώλεσεν, 2. ἀπώλεσα.

V. (1011.) 1001. Flor. 1. δέξαι pro δοῦλαι. Cf. ad (638.) 628.

V. (1012.) 1002. Ed. pr. τί δ' αἰχμαλ - - δόμων; Heath, eumque secutus Seidler. τί δ'; αἰχμ. — δόμων. τί δέ vertens *quidni vero*, pro τί δ' οὐ.

V. (1013.) 1003. ἠρημένων δωμάτων non est *ademtis aedibus*, ut Reisk. sed *captis*. Utrumque autem dicitur, αἱρεῖν πόλιν et αἱρεῖν αἰχμάλωτον.

V. (1015.) 1005. Flor. 1. 2. βουλεύεται.

V. (1018.) 1008. Hic solus Euripidis in trimetris locus est, in quo syllaba brevis ante γλ non producitur. Itaque non immerito Porson. ad Hec. 298. eum suspectum habet. Elmslei. ad Med. 288. legendum coni. καίτοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακή, Γλώσσῃ γυναικὸς (vel γυναικῶν) πικρότης ἔνεστί τις. At sensus non hic esse videtur: in mulieris, quae mala fama laborat, oratione inest acerbitas, sed: in oratione aliorum, quae illam mulierem carpunt, sermonibus. Seidler. vertit: *orationi eius invisi quid inest*, i. e. eius orationem inviti audiunt, neque aequa lance pendunt; quod quomodo in his ver-

bis inesse possit, non assequor. Ab Aeschylo et Sophocle hoc nonnunquam fieri, nec Porson. ignorabat. In Sophoclis autem Trach. 615. scriptura σφραγῖδι θέμενος τῆδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται Brunckii temeritati debetur.

V. (1020.) 1010. Legebatur: μαθόντα σ', ἣν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις. (ἔχῃς Flor. 1. 2.) Correxit Seidler. probante Elmsleio ad Med. 823. not. t.

V. (1022.) 1012. Ed. pr. rell. praeter Musgrav. ἡμᾶς δέδωκε. Correxit Dawes. Misc. crit. p. 337. Florr. a Musgraviana, in qua est δ' ἔδωκε, non dissentire videntur.

V. (1023.) 1013. Legebatur οὐδ' ἃ 'γεινάμην ἐγώ, contra metrum: nam ἃ cum augmento crasin facit. Correxerunt Reisk. et Dawes. l. c.

V. (1026.) 1016. πυρᾶς ex emend. Tyrwhitt. pro πύλας.

V. (1027.) 1017. Brub. Ἰφιγένης, quam pro vera scriptura habet Valckenaer. ad Callim. eleg. p. 79. citans Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 1418, 18. et ad Callim. fr. p. 489. δείκελον Ἰφιγένης e Parthenio citat Etym. M. p. 260, 30. laudatus ab Hemsterh. Seidler. comparat formas ἠριγένεια et Ἠριγόνη, quamquam nec ἠὼς vocatur ἠριγόνη, nec Ἠριγόνη unquam Ἠριγένεια.

V. (1030.) 1020. Ed. pr. rell. et MSS. σύγγνωστά νιν. Correxit Scaliger.

V. (1031.) 1021. Ed. pr. οὕνεχ' Ἑλένης μ. Correxerunt Heath. et Tyrwh. Sq. v. ed. pr. Brub. προδότην. Sed iam Canter. προδότιν, et sic Florr.

V. (1034.) 1024. Ed. pr. ἐπὶ τοῖςδε τὸ νῦν. Correxit Canter. ut est in Florr. τοίνυν.

V. (1037.) Ed. pr. Florr. 1. 2. ἐπειςέφρηκε. Correxit Dawes. Misc. cr. p. 338. cui etiam δύο pro δύω, et κατεῖχ' ὁμοῦ pro κατείχομεν debetur. Parum temporum rationem perspectam habuisse videtur Lenting. qui ἐπειςέφρηκε defendit p. 115 sq.

V. (1038.) 1028. Ed. pr. ἐν τοῖς αὐτοῖσι. Correxit Canter.

V. (1046.) 1036. μ' pro κτανεῖν addunt MSS. α. γ. Florr. 1. 2.

V. (1049.) 1039. Puto *κτείναντα*.

V. (1056.) 1046. *χρῆν*. Imo *χρή*. est enim sententia generalis.

V. (1058.) 1048. Ed. pr. Herv. *ἥκει*. Brub. et rell. *ἥκεις*. Mirum vero Brubachianae tantum tribuisse editores, ut, quae in ea reperissent, iis praeferrent, quae Victoriana suppeditabat: nulla enim illarum editionum, nec Brubach. nec Hervagianae, e codd. ducta est, sed quae in iis leguntur ab Aldina discrepantia, ea vel errori typothetarum debentur, vel coniecturae eorum, qui editionibus praefuerunt. *ἥκει* vero nihil habet, quod offendat: refertur enim ad *τάδε*. *Si tibi haec non videntur, si mihi in eo non assentiris, ea nec in meae orationis censum veniunt,* nec ego ea commemoro, sed silentio praetermitto. Punctum post *λόγων*, quod est in Brub. Herv. Cant. tunc demum poni posse dicit Seidler. si ante *μέμνησο* sumas lacunam. Quidni ita accipias: *μέμνησο τῶν λόγων, οὓς ὑστάτους μοι ἔλεξας? μέμνησο διδοῦσα* iungi non possunt, quum ita esse deberet *μέμνησο δοῦσα*.

V. (1066.) 1056. *φέρειν* coni. Porson. adv. p. 273.

V. (1067.) 1057. *δύω* Brub.

V. (1069.) 1059. *ἀπώχετο* Pierson. Veris. p. 247. pro *ἀπώλετο*.

V. (1072.) 1062. Porson. l. c. *ἴσασί σ' εὖ*.

V. (1076.) 1066. *ἥτις ἐκ δόμων ἐς κάλλος ἀσκεῖ*. Brevitas duram orationem efficit, quam negligentiam vocant ii, qui veteres scriptores in oratione facienda negligentissimos (vid. Seidler. ad v. 405. 838.), in versibus pangendis diligentissimos fuisse censent. Est autem pro *ἀσκεῖ, ἑαυτήν* vel *τὸ σῶμα, ἐς κάλλος*, ad pulchritudinem sibi conciliandam, quam e *domo* proferat et foris ostentet.

V. (1078.) 1068. Porson. l. c. *θυραίοις*, ubi editores *θύραιον* legendum monent. Elmslei. ad Oed. C. 401. *θύρασι*, quod adverbium ibidem illustrat.

V. (1080.) 1070. Flor. 1. 2. *μόνη*.

V. (1081.) 1071. *εἰ μὲν πατρῷ' ἦν εὐτυχῇ*. Canter. *εἰ μὲν τὰ Τρῷ' ἦν εὐτυχῇ*. si litterarum ductus spectes, bene.

Sed τὰ Τρῷα pro τὰ Τρωικά vix alibi legitur, et propter sq. εἴη optativus requiri videtur. Itaque nunc cum Elmsleio ad Med. 1185. not. p. probo Musgravii coniecturam εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ.

V. (1089.) 1079. Ed. pr. εἰς ὄψιν. Contraxit Scalig.

V. (1092.) 1082. Ed. pr. πῶς οὖν, πόσιν κτείνασ', οὐ πατρ. δ. in quibus οὖν alienum est. Correxit Canter.

V. (1097.) 1087. Flor. 1. 2. ἀδελφοῦ pro ἀδελφῆς.

V. (1101.) 1091. ἢ 'ὐγένειαν scribit Elmslei. ad Arist. Ach. 619. ut sit crasis.

V. (1102.) 1092. πονηρά Flor. 1. 2.

V. (1107.) 1097. ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσίν. pro ἔστιν δὲ καὶ τόδε, τὸ τοὺς μὲν ἀρσ. εἶναι etc. Nam saepenumero demonstrativum nova ῥήσει explicatur. Vid. Gramm. gr. min. §. 616. εἰσὶν ἀρσένων, ut Aesch. Eumen. 734. κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός, ubi vid. Abresch.

V. (1121.) 1111. Blomfield. ad Pers. 266. legendum censet καὶ σύ γ' αὐθ. Vid. Herm. ad Vig. p. 847.

V. (1124.) 1114. Iacobs ad Athen. p. 61. corr. εἰ γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίοι δόμοις, „quod, ut res postulat, ambigue dictum.“ Sed qui optat, quod iam per se fit, ut Aegisthus in Electrae domo habitaret, is non tam ambigue loquitur, quam suspicionem consilii alicuius clandestini excitat.

V. (1125.) 1115. ὁρᾷς cum ἂν iungi non posse assentior Reisig. de part. ἂν p. 122. Nam quod Seidler. commemorat οὐκ οἶδ' ἂν diversum est, et quae ipse attuli Gramm. gr. p. 882. §. 598. c. alius sunt generis. Musgrav. e coniectura edidit, ὁρᾷς, ἃ νῦν σὺ ζ. melius Lenting. p. 117. ὁρᾷς ἅ γ' αὖ σὺ ζ.

V. (1129.) 1119. ὑπέρ μοι ed. princ. ὑπέρ μου Brub. rell. quod etiam esse videtur in Florr.

V. (1130.) 1120. Ed. pr. δεκάτῃ σελήνῃ. Brub. δεκάτῃ σελήνῃ. Musgrav. coni. δεκάτην σελήνην. Sed praestat cum Seidlero scribere δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς ὡς νομίζεται.

V. (1133.) 1123. αὐτὴ 'λόχευον Heath. pro αὐτὴ λόχευον.

V. (1134.) 1124. ἀγείτων οἶκος vulgo. ἀγείτον' οἶκον

MSS. β. γ. unde Musgrav. coni. οὕτως ἀγεῖτον οἶκον ἵδρυσαι φ. quod recepit Seidler. posse tamen monens etiam tertiam personam ferri, si haec Clyt. secum ipsa mirari fingatur. Ita non signum interrogandi, sed punctum vel nota admirationis ponenda erat post φίλων. ἵδρυσαι tamen aptius ob El. responsum.

V. (1146.) 1136. Brub. ἐνεῖρκται. MS. α. ἀνῆκται, sed ἀνῆρκται in marg.

V. (1150.) 1140. σὺ δὲ γ' ἐμοί tacite Barnes. pro σὺ δ' ἐμοί.

V. (1152.) 1142. ἐν ante λουτροῖς addidit Seidler.

V. (1154.) 1144. Ante Seidler. legebatur ἰάχησε.

V. (1155.) 1145. ἐγέποντος iam Brub.

V. (1156.) 1146. Seidler. ed. ὦ σχέτλια, ut σχέτλια φονεύσεις iungerentur. At quidni ἰα per synizesin unam syllabam faciant, ut eidem Seidlero visum est de verss. dochm. p. 106. Vid. ad Phoen. 1637. Hipp. 581. 755. Quod vero idem ad hunc locum dicit, verborum etiam collocatione emendationem suam quodammodo commendari, mihi contra ipsa collocatio verborum iungi ὦ σχετλία γύναι iubere videtur. Pro φονεύεις Flor. 1. 2. φονεύσεις.

V. (1157.) 1147. δεκέταισιν ed. pr. Correxit Scalig. et sic Florr. ἐν ante σποραῖσιν delevi auctoritate Flor. 1. 2. Ita non opus est de lacuna cogitare v. 1155.

V. (1159.) 1149. δέ om. Flor. 1. Idem cum 2 δίκαν.

V. (1160.) 1150. λέχους, μέλεον ἅ ποσιν recte Seidler. pro λέχους μελέαν· ἅ πόσιν.

V. (1161.) 1151. ἐς Flor. 1. 2.

V. (1163.) 1153. Ed. pr. ἔκανεν. Omnes Musgrav. MSS. 'κὰν' Flor. 1. 2. κάν'. Seidler. κατέκαν'.

V. (1166.) 1156. ἔσχεν, ut ed. Seidler. Florr. 1. 2. pro ἔσχε.

V. (1173.) 1163. Flor. 1. 2. νέμοι δίκαν τοι θεός.

V. (1181.) 1171 sqq. Quum his versibus usque ad (1192.) 1182. contineri stropham α. cui responderet antistropha v. (1193.) 1183. — (1206.) 1196. sibi persuasisset Seidlerus, ab eo, quod probatum non erat,

progressus, non solum plura mutavit ut *βροτῶν πανδερκέτα, ἴδετ᾽ ἴδετε* v. 1182. sed etiam post v. (1185.) 1175. lacunam esse censuit, *quod indicare antistropham.* Idcirco certam lacunam vocat ad v. 1161. quae eo minus mihi certa videtur, quod ad sententiam nihil deest. De stropha et antistropha idem sentit Elmsleius ad Med. 1218. sed paulo modestior, nisi quod in. *Ἰὼ γᾶ τε καὶ πάνδερκέτα* legendum censet, solem potius quam Iovem *πανδερκέταν βροτῶν* appellari existimans. An vero cum deos omnes tum Iovem *τὰ τῶν ἀνθρώπων σκοπεῖν, ἰδεῖν* dici non meminerat? Vid. Miscell. philol. Vol. II, 1. p. 9. Ille vero stropham et antistropham ita descripsit:

str. *Ἰὼ Γᾶ τε καὶ πανδερκέτα*
βροτῶν, ἴδετε τάδ᾽ ἔργα φόνι-
α μυσαρὰ, δίγονα σώματ᾽ ἐν
χθονὶ κείμενα πλαγᾷ
χερὸς ὑπ᾽ ἐμᾶς, ἄποιν᾽ ἐμῶν πημάτων.

antistr. *Ἰὼ Φοῖβ᾽, ἀνύμνησας δίκαν,*
ἄφαντα φανερὰ δ᾽ ἐξέπρα-
ξας ἄχεα, φόνια δ᾽ ὤπασας
λέχε᾽ ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος.
τίνα δ᾽ ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος.

Post hunc antistrophae versum subito deficit responsio Versus 2. 3. 4. sunt iambici dimetri; tertius corruptus est.

V. (1185.) 1175. *ὑπ᾽* uncis inclusi, quia, eo deleto, futurus erat dochmiacus dimeter.

V. (1186.) 1176. *δακρύτ᾽ ἄγαν* ed. pr. et Codd. nisi quod Florr. *γ᾽* inserunt post *ἄγαν*. Brub. *δακρύ τὰν ἄγαν* (sic) Canter. *δακρύτ᾽ ἄγαν.*

V. (1187.) 1177. *ματρί* Seidler. pro *μητρί.*

V. (1189.) 1179. Haec Oresti tribuenda esse monet antistropha. *Seidl.* Legebatur *ἰὼ τύχας σᾶς, τύχας.* MSS. omnes Musgr. *τύχας τᾶς σᾶς τύχας.* Flor. 1. 2. *τύχας τὰς σὰς τύχας.* Tum Seidler. *ἰὼ τεκοῦσα μᾶτερ.* Mihi iungenda videntur *μᾶτερ τεκοῦσ᾽ ἄλαστα* sc. *κακά,* quibus liberos designat.

V. (1190.) 1180. *μέλεά* Seidl. pro *μελέα.* Tum Seidler. *πέρα παθοῦσά γε.*

V. (1193.) 1183. ὦ Φοῖβ' Flor. 1. 2. quod recepi pro ἰὼ Φοῖβ'. Nollem factum. Post Φοῖβ' denuo lacuna esse videtur Seidlero duarum syllabarum, quam tamen quomodo expleat, ambigit, ἰὼ Φοῖβ', ὦ Φοῖβ', an ἰὼ Φοῖβ' ἄναξ. Nam quod de verss. dochm. p. 372. coniecerat, ἰὼ ἰὼ μοι Φοῖβ' vel ἰώ μοί μοι Φοῖβ', id iam minus placet.

V. (1194.) 1184. ἄφαντα Elmsl.

V. (1195.) 1185. φόνια Seidl. pro φοίνια.

V. (1196.) 1186. Edd. ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλαν. Articulum, quem deletum voluit Seidler. omittunt Flor. 1. 2.

V. (1197.) 1187. τίς δὲ ξένος pro τίς ξένος e Florr. 1. 2. recepi. Nollem factum.

V. (1200.) 1190. ἰὼ ἰώ μοι Flor. 1. 2. ut iam edidit Seidler. Tum χορόν Musgr. e MSS. β γ, quibus accedunt duo Florr.

V. (1205.) 1195. Ed. pr. τότ' οὐ φρονοῦσα. Musgrav. e MSS. β γ addidit γ' εὖ. Sic etiam Florr. 1. 2. et Barnes. e coniectura.

V. (1207.) 1197. οὐ θέλοντα Seidl. pro οὐκ ἐθέλοντα.

V. (1208.) 1198. Pro ἑῶν Porson. adv. p. 273. coni. ἄνω, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. ἐμῶν πέπλων ἔλαβετ' pro ἑῶν π. ἔβαλεν. Certe ἑῶν languet. Tum φοναῖσιν Seidl. pro φοναῖς.

V. (1210.) 1200. Ed. pr. ἰώ μοί μοι. Seidler. ἰώ μοι, Florr. ἰώ ἰώ μοι.

V. (1211.) 1201. τακόμαν δ' ἐγώ Seidler. pro τὰν κόμαν δ' ἐγώ. Cf. Hermann. praef. Bacch. p. XXXVII sq.

V. (1215.) 1205. Flor. 1. 2. πρὸς γένυν γ' ἐμάν.

V. (1216.) 1206. χέρας edd. χεῖρας Seidler.

V. (1217.) 1207. Ed. pr. παρηΐδων τ' ἐξ ἐμᾶν. Seidler. παρῄδων τ' ἐξ ἐμᾶν. Flor. 1. 2. παρηΐδων τέ γ' ἐξ ἐμάν.

V. (1218.) 1208. Ed. pr. ἐκριμνᾶθ'. Correxit Barn. De seqq. vid. Lambini epist. ad Muret. Opp. Muret. T. I. p. 400. ed. Ruhnk.

V. (1222.) 1212. Seidler. ἐμαῖς. Pro κόραις Flor. 1. 2. κόμαις.

V. (1225.) 1215. Ed. pr. ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα. MS. γ. ἔγωγε δ' ἐπεκέλευσα, quod recepit Seidler. Sed pugnare inter se videntur ἔγωγε et δέ. Porson. ad Orest. 1233. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα, quod ipsum habent Flor. 1. 2.

V. (1226.) 1216. ἐφηψάμαν Seidl. pro ἐφηψάμην.

V. (1227.) 1217. Flor. 1. 2. ὦ δεινότ. π. ἔρ. Seidler. Electrae continuat, tres sequentes Oresti tribuit.

V. (1229.) 1219. καὶ καθάρμ. σφ. Seidler.

V. (1231.) 1221. Ed. pr. φίλαι bis. quod Seidler. recte mutavit in φίλαν.

V. (1232.) 1222. Ed. pr. φάρεά γ' ἀμφιβάλλομεν. Flor. 1. 2. Vict. φάρεα δέ γ' ἀμφ. ex quo Seidler fecit φάρεα δέ γ' ἀμφ.

V. (1134.) 1224. τε ante δόμοισιν inserunt Flor. 1. 2.

V. (1239.) 1229. δέ σε ed. pr. δέ σοι P. Steph. Commel. Barn. Musgr.

V. (1242.) 1232. ναυσὶν est a Barnes. pro ναός, satis levibus de causis. Recte ναός defendit Seidler.

V. (1243.) 1233. Flor. 1. 2. ὡς εἴδομεν.

V. (1245.) 1235. Ed. pr. μὲν νῦν. Barnes. μέν νυν, quod non satis convenire nunc intelligo. Post δρᾷς ante Seidler. erat punctum.

V. (1246.) 1236. Φοῖβος δέ Brub. quod in nulla recentiorum edd. vidi. Mirum est Seidleri commentum, punctum ponentis post τε, mira etiam Hermanni explicatio, *Phoebus esto Phoebus*, i. e. *Phoebum mitto, de Phoebo nolo loqui.* Recte vero Censor Ienensis in animo habuisse poëtam dicit οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.

V. (1248.) 1238. αἰνεῖν ταῦτα, *in his acquiescere.* Vid. Monk. ad Alc. 2.

V. (1258.) 1248. Elmslei. ad Iphig. T. 96. Legendum, inquit, aut σοῦ κρατός aut σῷ κάρᾳ, ne scilicet σου encliticum ictum habeat in sede pari.

V. (1262.) 1252. μῆνιν. Singularis est accusativi usus. Appositionem esse ad ἔκτανε pertinentem apparet; sed τὸ κτείνειν quomodo μῆνις appellari potest, etiamsi

dicas appositione nonnumquam significari quod aliqua re effectum sit (vid. Gramm. gr. §. 433. not. 2. ad Hel. 172.): ira enim non caede, sed contra caedes ira effecta est. Hermann. ad Viger. p. 883. μῆνιν pro μήνιμα dictum censet, quae vox id, quod per iram efficitur, significet. Imo vel iram ipsam vel id quod iram concitat.

V. (1264.) 1254. ἔκ γε τοῦ θεοῖς. Sic Schaefer. pro ἔκ τε τοῦ θεοῖς. Brub. ἔκ τε τοῦ θεοῦ.

V. (1266.) 1256. Porson. adv. p. 273. ἐκσώσουσι. Ut de re praeterita, sic de futura praesens non raro usurpatur. vid. Elmslei. ad Med. 888. et sic Ion. 965. ὡς τὸν θεὸν σώζοντα pro σώσοντα.

V. (1268.) 1258. Flor. 1. 2. εἰς τ' αὐτόν.

V. (1272.) 1262. Flor. 1. 2. φάσμα pro χάσμα.

V. (1273.) 1263. De duobus adiectivis uni substantivo iunctis non laboro. Sed χρηστήριον quomodo εὐσεβές vocari potest? non magis, puto, quam ναὸς εὐσεβής. Valde placet Reiskii ἀστιβές.

V. (1279.) 1269. παρών, *qui venit*. Itaque παρὼν Ναυπλίαν eodem modo dicitur, quo ἀφικόμενος Ναυπλίαν.

V. (1286.) 1276. Ἀχαιΐδος libri. Vid. ad Hec. p. 284. Lobeck. ad Phryn. p. 39. et, quem citat Schaefer. ad Porsoni in Hec. 291. notam, Osann Inscr. III. p. 110 sq. Omissum autem est ἐκ, ut Androm. 1037. Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός. Cf. ad Ion. 462. Herc. f. 349.

V. (1290.) 1280. πρὸς οἶκον. An πρὸς ὄχθον?

V. (1295.) 1285. Durum est τοῖσδε σφαγίοις a μυσαροῖς regi, ut sit μυσαροί ἐστε σφαγίοις, non τάδε σφάγια μυσαρά ἐστι. Igitur non male Lenting. p. 117. οὐ μυσαροί sc. ἐστε, quod etiam coniecit aliquis in edit. Barnesio-Beckianae T. III. Sed verius puto οὐ μυσαρούς. Quum enim dici posset et θέμις ἐμοὶ πελάθειν, et θέμις, ἡμᾶς πελάθειν, utramque structuram coniunxit. Sed μυσαρούς et ob praecedens ἡμῖν, et ob soni similitudinem in adiectis τοῖσδε σφαγίοις, et ob tenue discrimen, quod intercedit inter οις et ους, in μυσαρούς mu-

tatum est. De constructione vid. Elmslei. ad Med. 727. 1207. Porson. ad Arist. Plut. 286.

V. (1296.) 1286. Electrae tribuunt Flor. 1. 2.

V. (1300.) 1290. Ed. pr. Brub. Herv. τῆς καταφθιμένης. Hinc in Barnes. rell. factum καί καταφθ. siglis τῆς et καὶ permutatis. Elmslei. in Class. journ. n. 17. p. 59. (cf. Blomfield. ad S. c. Th. 740.) scribendum censet τῆς καφθιμένης. (καπφθιμένης.) Cf. nos ad Suppl. 986. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1066. p. 620. not. κάτα φθιμ. quod cum Seidlero recepi: sed haec coniectura ex errore illo καὶ κατ. pro τῆς κατ. orta est, et languet εἶτα.

V. (1301.) 1291. ἠρκεσάτην Elmslei. l. c. et ad Med. 1067. Vid. nos ib. 1062.

V. (1302.) 1292. Recepi emendationem Seidleri pro μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρέων.

V. (1302.) 1294. Ed. pr. τί δαί μ' Ἀπ. Metri gratia Musgr. τί δέ μ' Ἀπ. debuit τίς δ' ἔμ' Ἀπ. ut edidit Seidler. V. sq. μητρί pro μητέρι scripsit Musgr.

V. (1312.) 1302. αὐτῇ Barnes. pro αὐτός. Inutiliter autem Lenting. p. 117 sqq. vss. 1312. 13. 14. Choro, 1315. 16. Electrae, 1317 sqq. Oresti tribuendos censet.

V. (1316.) 1306. Vulgo ἐκλιπεῖν. Emendavit Heath. Pro πατρῴας Schaef. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 929. πατρίας. Vid. ad Hec. 78. Herm. ad Elmslei. Med. p. 362. ed. Lips. ad Bacch. 1362.

V. (1318.) 1308. Lenting. ἐπ' ἀλλοτρίας. male. vid. v. (1260.) 1250. φόνον ὑφέξω pro φόνου δίκην ὑφέξω.

V. (1320.) 1310. Monk. ad Hipp. 1362. coni. Παλλάδος ἥξεις ὁσίαν, ut edidit Seidler. quia rarissime in systemate legitimo anapaestum dactylo subiungant Tragici, vel, ut Seidl. dicit ob procleusmaticum -λαδος ὁσι- Vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 279. qui hunc ipsum locum sine suspicione citat. Cf. Elmslei. ad Med. 1380. Sed non minus raro posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut Elmslei. monuit ad Med. 1051. qui in Mus. crit. Vol. II. p. 43. not. legendum coniecerat, θάρσει. ζαθέαν Παλλάδος ἥξεις.

V. (1324.) 1314. πατρίων Blomfield. ad Pers. 929.

V. (1328.) 1318. cum tribus insequentibus in Flor. 1. 2. dantur Electrae.

V. (1330.) 1320. τ᾽ om. Flor. 1.

V. (1347.) Ed. pr. σώσ. ναῶν πρ. ἐναύλοις. Hugo Grotius νεῶν-ἐνάλους, νεῶν etiam Barnes. MS. β. σῶσον τέκνων. MS. γ. σῶσον τεν κῶν, Florr. 1. 2. νηῶν. Iidem ἐνάλους. Certe nihil diversitatis ex iis ad ed. Musgrav. in qua est ἐνάλους, enotavit de Furia.

V. (1350.) 1340. Reisig. obs. crit. in Soph. Oed. C. p. 302. articulo semel posito offensus, scribi vult: ὅςτις δ᾽ ὅσιος, καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλ. eleganter. De articulo semel posito vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 640. Seidler. supra ad 429. Sed locum ubi neutrum adiect. pro substantivo articulo careat, sequente articulo, nec ego habeo.

V. (1353.) 1349. Scribe μηδείς cum Schaefero et Seidl.

V. (1358.) 1348. Flor. 1. 2. πράσσειν.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD RHESUM.

P. 5. v. 14. adde: Itaque nec hoc plane abiiciendum videtur, quod scholia ad v. 529. huius fabulae adscripta, citata ab Elmsleio ad Soph. Oed. Col. p. 302. not. memorant: *Κράτης ἀγνοεῖν φησὶ τὸν Εὐριπίδην τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν, διὰ τὸ νέον ἔτι εἶναι, ὅτε τὸν Ῥῆσον ἐδίδασκε.*

— — v. 20. post: *confusa sint* adde: ut Il. χ', 244.

— 31. v. 14. post: *pro ἰδεῖν* adde: ut Herc. f. 1168.

— 38. v. 9. post: *in Suid. I. p.* 251. adde: Lenting. p. 109. coni. *ἐξεῦρ' ἄν.*

AD TROADES.

— 46. v. 12. pro *πολῶν* scr. *πυλῶν.*

— 48. v. 15. scribas: *θεοὺς ἀσεβεῖσθαι*, et Platone p. 982. A. *ἀσεβησάντων ἀγγελίας*, coniicias *εὐσεβεῖν τινά* et *εἰς τινά* dictum esse ut *ὑβρίζειν τινά* et *εἰς τινά.*

— 58. v. 13. Pro 255. scribe: 245. et post: *τιν' ἤ.* adde: Elmslei. ad Oed. C. p. 215. not. coni. *τίνα δ' ἢ Θεσσ.*

— 66. v. 13. post: *ἀλλὰ τάδ' ἐάσω.* adde: Musgrav. *ἀλλ' αὔτ' ἐάσω.*

— 71. v. 21. pro *Lactare* scribe *Laetare.*

— 82. v. 9. pro *falsus* scribe fassus.

— 83. v. 8. a fin. adde: Elmslei. ad Soph. Oed. C. 177. defendit *σώσῃ. οὐ μὴ σώσῃ* enim esse *οὐ σώσει, οὐ μὴ σώσει* autem *μὴ σωζέτω.* Mihi nondum liquet.

P. 97. v. 13. post: ubi vid. Monck. adde: Cf. ad Iphig. A. 1108.

— 103. v. 24. adde: Itaque rectius interpungi videtur cum Heathio et Musgravio post δύστηνε, ut κρατός cum βόστρυχον iungatur.

AD CYCLOPEM.

— 124. post v. 4. a fine adde:
V. 443. Lenting. Act. Trai. p. 109. κλύοιμ' ἄν.

AD BACCHAS.

— 165. v. 21. pro: exhibentur, scribe: adhibentur.

— 184. v. 7. a fin. scribas: servari.

— 185. v. 9. a fin. post revocavit, adde: Causam ipse attulit ad Oed. Col. 177. Vid. Add. ad p. 83. v. 8.

— 194. v. ult. leg. Dobraeus.

— 195. v. 5. leg. τὶ μην. *an novi.*

— 200. v. 10. leg. persuasum.

AD HERACLIDAS.

— 215. v. 9. lege: ἀνειμένον v. 10. pro: lectionibus, lege: locutionibus.

— 231. v. 8 — 12. Diversa esse οὐ μὴ ψεύσῃ et οὐ μὴ ψεύσει Elmslei. docere conatur ad Soph. Oed. C. 177. Vid. Add. ad p. 83. v. 8. p. 185. v. 9.

AD HELENAM.

— 262. v. 5. post: ed. Lips. adde: Similis confusio est Herc. f. 1343.

— 265. v. 9. a fin. scribas: consuetudini.

— — v. 7. a fin. scrib. τά μὲν δι' Ἡ.

— 267. v. 8. a fin. pro ἄν μόνοις scrib. ἂν μόναις.

— 273. v. 3. a fin. post: Herv. 2. Brub. dele: καλῶ.

— 275. v. 22. pro: V. 602. scribe: V. 620.

— 277. v. 1. scribe: rell. unus versus est πρὸς ἄλλην δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω, dipodia etc.

P. 278. v. 1. deleatur.

— 284. v. 7. scribe: *ὃν σὺ μόλις.* *σύ* eiecit.

— 298. v. ult. scribe: Deesse versum e stropha patet; eum.

— 299. v. 5. a fin. scribe: *καρποφόρου τε γᾶς* vel *πεδία τε γᾶς καρπόφορα.*

In IONEM.

— 308. v. 8. post Flor. 2. adde: Vid. T. V. p. 599.

— 314. v. 15. scribe: *κοὖσ' ἄρ', ἥτις.*

— 330. v. 13. a fin. dele comma post: a tempore.

— 335. v. 7. pro *εἶναι*, scribe: *ὄντα.*

— 336. v. 3. pro: lyricum, scribe: lyricorum.

IN HERCULEM.

— 357. v. 14. a fin. pro: iactaret, scribe: iactarat.

— 362. v. 11. scribe: *propugnantes.*

— 363. v. 2. pro: *βλέπειν*, scribe: *βλέπει.*

— 375. v. 20. scribe: intelligendae sunt portae templi.

— 378. v. 10. pro: *σπαεῖιν*, scribe: *ἐπαΐειν.*

— 387. v. 23. post: videtur. adde: Contra *ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο* dictum ut *ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο* Plat. Phaedon. p. 84. C.

— 395. v. 7. post: descripsit pone punctum.

— 399. v. 5. 6. dele verba: At num *Γηρυόνας* ultimam brevem habere potest? Itaque pro *Τυφῶνας* vel aliud excogitandum est — et v. 7. pro: vel Euripides, scribe: Sed fortasse Eurip.

— 402. v. 2. adde: Cf. Helen. 77.

IN ELECTRAM.

— 416. v. 6. a fin. post: *nequaquam sapietis*, adde: Melius Elmslei. ad Soph. Oed. C. 177. hanc constructionem explicavit, *οὐ μὴ* cum futuro esse vetantis, (ut *οὐ μὴ γράψεις* i. e. *μὴ γράφε* aut *μὴ γράψῃς*), cum subiunctivo negantis, ut *οὐ μὴ γράψῃς* i. e. *οὐ γράψεις.* Sic *οὐ μὴ φρονή-*

[illegible] esset *ne sapiatis* i. e. per me licet vobis desipere, quod est cum contemtu dictum, ut Hecub. 325 sqq.

P. 417. ad v. 407. Sophocles tamen dixit Oed. C. 200. *εἰς χέρα φιλίαν ἐμάν.*

— 419. ad v. 445. post: *ponuntur*, adde: Sic *Περσεῖοι οἶκοι* Hel. 1464. *Φοίβειος πύργος* ib. 1511.

— 421. v. 8. lege: *αἰ πατρῷν* pro *αἰ καὶ γῆν.*

Lipsiae sumtibus J. A. G. Weigelii.

BIBLIOTHECA CLASSICA
POETARUM ET SCRIPTORUM PROSAICORUM GRAECORUM.

Textum ad fidem codicum manuscriptorum et optimarum editionum recensuerunt: A. Boeckh, J. F. Boissonade, L. G. Dissen, Fr. Jacobs, A. Matthiae, E. F. Poppo, G. H. Schaefer, C. G. Schuetz, C. G. Siebelis, G. Stallbaum. 8 min.

Bibliothecae huius in suo genere praestantissimae adhuc prodierunt 57 Tomi, qui quum summa diligentia ad fidem librorum tum manu scriptorum tum typis excusorum castigati sint, merito plausu et in Germania et apud exteros excepti sunt. Neque enim redemtorem spes illa fefellit, quam ab initio suscepti negotii conceperat, quandoquidem in omnibus fere litterarum universitatibus et gymnasiis a iuvenibus usurpantur quae adhuc in publicum emissae sunt bibliothecae partes, adeoque haud paucae earum intra breve temporis spatium typis repetendae fuerunt. Quae res ut est laetissima, ita redemtorem nunquam non impellet ad conquirendas et coëmendas opes, quibus philologi clarissimi utantur ad opera immortalia veterum scriptorum emendanda et in pristinam integritatem restituenda. Ne vero interpretatio plane negligatur, collectionem scholiorum nondum editorum instituemus, quam optandum est ut eodem applausu excipiant bonarum litterarum amatores, quo exceperunt partes scriptorum ipsorum adhuc evulgatas. Ceterum ut legentium commodis prospiciatur, paginas exemplarium, ad quae saepenumero ablegari solet, in marginibus apponi curabimus.

Quum non defuerint, qui hanc collectionem litteris stereotypis expressam esse opinarentur, non supervacaneum erit monuisse, illud propterea non potuisse fieri, quod, ubi scriptoribus emendandis perpetuam curam impendere velis, non nisi typos variabiles adhibere licet.

In numero scriptorum prosaicorum etiam Platonis opera habentur octo voluminibus evulganda. Quae quidem prodibunt et partim iam prodierunt ad codd. fidem diligentissime emendata. Cuius rei rationes ut patefaciamus lectoribus, mox emittemus maiorem illorum editionem, quae praeter textum octo voluminibus comprehensum complectetur varias lectiones ex codd. manu scriptis collectas et in ordinem digestas. Quoniam vero huius editionis exemplaria tantum quingenta excudentur, singuli eius tomi non separatim vendentur, id quod alias fieri solet.

Elegantiae studiosis eo consulere placuit, quod editionem omnium scriptorum charta splendida paravimus, duplo maiore pretio vendendam quam quae charta vulgari parata est. Partes autem eius nonnisi eae separatim veneunt, quae in catalogo notatae sunt.

Quum permulti scriptorum Graecorum versiones, quas dicunt, Latinas exoptaverint; S. et J. Luchtmanni, bibliopolae Lugdunenses, collectionis illarum eadem forma, qua nostra Bibliotheca gaudet, instituendae consilium ceperunt eiusque sex partes iam in lucem emiserunt.

Bibliothecae Graecae adhuc editae sunt partes hae:

POETAE.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Aeschyli Tragoediae	—	18
Idem liber charta perg.	1	12
II. Theocritus, Bion et Moschus	—	12
III. Poetae gnomici	—	12
IV. Callimachi hymni et epigrammata	—	6
V. Anacreontica cum aliis Lyricis	—	6
VI. Apollonii Rhodii Argonautica	—	12
VII. Orphica	—	12
VIII. Hesiodi Carmina	—	6
IX. Sophoclis Tragoediae	1	—
Idem liber charta perg.	2	—
X. XI. Aristophanis Comoediae 2 Tomi. (à 1 Thlr.)	2	—

Tom. 1. Plutus. Nubes. Ranae. Aves. Equites.

2. Pax. Lysistrata. Acharn. Vespae. Thesmophor. Eccles.

	Thlr.	Gr.
Tom. XII — XIV. Euripidis Dramata e rec. A. Matthiae cum Argumentis editionis maioris. 3 Tomi. à 16 Gr.	2	—
Tom. 1. Hecuba. Orestes. Phoen. Medea. Hippolytus. Alcest.		
„ 2. Andromache. Supplices. Iphigenia in Aul. Iphig. in Taur. Rhesus. Troad. Cyclops.		
„ 3. Bacchae. Heraclidae. Helena. Ion.		
„ XV. XVI. Homeri Ilias. 2 Tomi. (à 12 Gr.) . .	1	—
Tom. 1. Rhaps. 1 — 12.		
„ 2. Rhaps. 13 — 24.		
„ XVII. XVIII. Homeri Odyssea et carmina minora. 2 Tomi. (à 12 Gr.)	1	—
Tom. 1. Rhaps. 1 — 15.		
„ 2. Rhaps. 16 — 24. et carmina min.		
„ XIX. Coluthus et Tryphiodorus. Acced. Collationes codicum Ital.	—	6

SCRIPTORES PROSAICI.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Aeschinis Oratoris Opera	—	12
„ II. Xenophontis Cyropaedia. Ed. 2da. ad cod. Flor. rec. E. F. Poppo	—	15
Idem liber, cum varietate lectionis . .	1	—
„ III. Xenophontis Oeconomicus. Convivium. Hiero. Agesilaus	—	9
„ IV — VI. Pausaniae Graeciae descriptio. 3 Tomi e nova Siebelisii recens. (Paginis edit. Kuhnianae in marg. notatis)	2	3
Idem liber charta perg.	4	6
(Singuli Tomi 17 Gr.)		
Tom. 1. Attica. Corinth. Lacon.		
„ 2. Messenica. Eliaca. Achaica.		
„ 3. Arcad. Boeot. Phoc.		
„ VII — IX. Herodoti Halic. historiarum libri IX. 3 Tomi. (à 17 Gr.)	2	3
Idem liber charta perg.	4	6
Tom. 1. Clio. Euterpe. Thalia.		
„ 2. Melpom. Terpsich. Erato.		
„ 3. Polyhym. Urania. Calliope cum vita Homeri.		

	Thlr.	Gr.
Tom. X. Xenophontis Expeditio Cyri	—	12
Idem liber Charta perg.	1	—
„ XI. Xenophontis historia graeca (Hellenica)	—	12
„ XII. Xenophontis Memorabilia et apologia Socratis	—	9
„ XIII. Xenophontis Opuscula polit. equestr. et venat	—	8
„ XIV. XV. Thucydides de bello Pelop. L. VIII. 2 Tomi. (à 18 Gr.)	1	12
Tom. 1. Lib. 1—4.		
„ 2. „ 5—8.		
„ XVI—XXIV. Plutarchi vitae parall. E rec. G. H. Schaeferi. (In marg. nott. pagg. edit. Francofurt. formae max.) 9 Tomi. (à 12 Gr.)	4	12
Tom. 1. Theseus. Romul. Lycurg. Numa, Solon. Poplic.		
„ 2. Themistocl. Camill. Pericl. Fab. Max. Alcib. Coriol.		
„ 3. Timol. Aemil. Paul. Pelop. Marcell. Aristid. M. Cato M.		
„ 4. Philopoem. Flamin. Pyrrh. Marius. Lysand. Sylla.		
„ 5. Cimon. Lucullus. Nicias. M. Crass. Sertor. Eumen.		
„ 6. Agesil. Pompej. Alex. M.		
„ 7. Iul. Caes. Phoc. Cato Min. Agis. Cleomen.		
„ 8. Tib. et C. Gracch. Demosth. Cicero. Artax. Demetr. Anton.		
„ 9. Dion. Brutus. Aratus. Galba. Otho.		
„ XXV. Herodiani historia rom.	—	12
„ XXVI—XXXIII. Platonis Opera. Ad fidem codd. Flor. Paris. Vindob. Zittav. al. emendavit G. Stallbaum. In marg. notatae sunt paginae edit. Stephan. ..... (Singuli tomi 18 Gr.)		
Tom. 1. Euthyph. Apol. Socr. Crito. Phaedo. Theag. Amat. Theaet.		
„ 2. Sophista. Euthyd. Protag. Hipp. min. Cratyl.		

	Thlr.	Gr.
Tom. 3. Gorgias. Phileb. Meno.		
„ 4. Alcib. 1. 2. Charmid. Lach. Lysis. Hipparch. Menex. Politic. Minos.		
„ 5. De Republica.		
„ 6. De Legibus et Epinom.		
Tom. XXXIV—XXXVIII. Demosthenis Opera. In marg. notatae sunt paginae edit. Reiskianae. 5 Tomi	3	3
(Singuli tomi 15 Gr.)		
Tom. 1. Olynth. Philipp. I. De Pace. Philipp. II. De Halon. De Cherson. Philipp. III. IV. Oratio adv. epist. Phil. Philippi Epist. De contrib. De Symmor. De Rhod. libert. De Megalopol. De foed. Alex. De Corona.		
„ 2. De falsa legat. Adv. Lept. Contra Mid. Adv. Androt.		
„ 3. Adv. Aristocr. Adv. Dimocr. Adv. Aristogit. I. II. Adv. Aphob. III. Adv. Onetor. II. Orat. in Zenot. In Apatur.		
„ 4. Orat. in Phorm. In Lacrid. Pro Phorm. In Pantaen. In Clausim. In Boet. de nomine. In Boet. de dote. In Spud. In Phaenipp. In Macartat. In Leochar. In Steph. 1. 2. In Everg. In Olympiad. In Timoth.		
„ 5. Oratio in Polycl. Or. pro corona trier. In Callipp. In Nicostr. In Conon. In Callicl. In Dionysod. In Eupuliten. In Theocrin. In Neaer. Orat. funeb. Amator. Prooemia. Epistolae.		
„ XXXIX. Isaei Orat. Opera. In marg. notatae sunt pagg. edit. Reisk. Acc. ej. Oratio de Meneclis hered. prim. ed. T. Tyrwhitt. et ej. Oratio de hered. Cleon. ed. ab A. Maio	—	12
„ XL. Lysiae Orat. Opera. Annotatae sunt pagg. edit. Reisk.	—	12

SCHOLIA.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Procli Scholia in Plat. Cratylum ed. et adj. J. F. Boissonade	—	12

BIBLIOTHECA CLASSICA ROMANA.

Horatius	—	12
„ „ Charta script.	—	16
Virgilius	—	15
„ „ Charta script.	—	20

Lugduni Batavorum, apud S. et J. Luchtmans. Londini, apud J. Bohn. Black Young et Young. Cantabrigiae Americanorum, apud Cummings Hilliard et Soc. Mediolani, apud C. Brizzolara. Florentiis, apud G. Piatti. Romae, apud Mar. de Romanis. Parisiis, apud De Bure Fratres. Edinburgi, apud T. Clark.
